CİLT 7

Hazreti Mevlâna Celaleddin-i RÛMİ'nin

Mesnevî-i Şerîf Şerhi

Mustafa Özbağ'ın
sohbetlerinden yazıya aktarılmıştır.

Hazreti Mevlâna Celaleddin-i RÛMÎ'nin
Mesnevî-i Şerîf Şerhi

Yazıya Çeviren
Leyla Tuba Toptaş

ISBN: 978-625-92876-0-7

Tasavvuf Vakfı
Maksem mahallesi başçı sokak no:17
Osmangazi / Bursa

İhlas Gazetecilik Anonim Şirketi
Merkez: Merkez mahallesi 29 Ekim Caddesi İhlas Plaza no: 11 a/41
Yenibosna Bahçelievler / İstanbul Tel: 0212 454 3000
Matbaa Sertifika no: 45589

İÇİNDEKİLER

MESNEVİ-İ ŞERİF 1940-1945. BEYİTLER ŞERHİ.....5
MESNEVİ-İ ŞERİF 1945-1950. BEYİTLER ŞERHİ.....25
MESNEVİ-İ ŞERİF 1951-1954. BEYİTLER ŞERHİ.....45
MESNEVİ-İ ŞERİF 1955-1959. BEYİTLER ŞERHİ.....62
MESNEVİ-İ ŞERİF 1960-1964. BEYİTLER ŞERHİ.....79
MESNEVİ-İ ŞERİF 1965-1968. BEYİTLER ŞERHİ 97
MESNEVİ-İ ŞERİF 1969-1970. BEYİTLER ŞERHİ.....115
MESNEVİ-İ ŞERİF 1971-1975. BEYİTLER ŞERHİ.....128
MESNEVİ-İ ŞERİF 1976-1979. BEYİTLER ŞERHİ.....142
MESNEVİ-İ ŞERİF 1980-1983. BEYİTLER ŞERHİ.....158
MESNEVİ-İ ŞERİF 1984-1985. BEYİTLER ŞERHİ.....175
MESNEVİ-İ ŞERİF 1985-1987. BEYİTLER ŞERHİ.....189
MESNEVİ-İ ŞERİF 1988-1991. BEYİTLER ŞERHİ.....204
MESNEVİ-İ ŞERİF 1992-1997. BEYİTLER ŞERHİ.....215
MESNEVİ-İ ŞERİF 1998-1999. BEYİTLER ŞERHİ.....231
MESNEVİ-İ ŞERİF 2000-2004. BEYİTLER ŞERHİ.....245
MESNEVİ-İ ŞERİF 2005-2011. BEYİTLER ŞERHİ 264
MESNEVİ-İ ŞERİF 2012-2019. BEYİTLER ŞERHİ 286
MESNEVİ-İ ŞERİF 2020-2024. BEYİTLER ŞERHİ 296
MESNEVİ-İ ŞERİF 2025-2034. BEYİTLER ŞERHİ 311
MESNEVİ-İ ŞERİF 2035-2040. BEYİTLER ŞERHİ 332
MESNEVİ-İ ŞERİF 2041-2043. BEYİTLER ŞERHİ 349
MESNEVİ-İ ŞERİF 2044-2049. BEYİTLER ŞERHİ 368
MESNEVİ-İ ŞERİF 2050-2055. BEYİTLER ŞERHİ.....385
MESNEVİ-İ ŞERİF 2056-2059. BEYİTLER ŞERHİ.....405
MESNEVİ-İ ŞERİF 2060-2065. BEYİTLER ŞERHİ 417
MESNEVİ-İ ŞERİF 2066-2070. BEYİTLER ŞERHİ.....433
MESNEVİ-İ ŞERİF 2071-2079. BEYİTLER ŞERHİ.....451
MESNEVİ-İ ŞERİF 2080-2089. BEYİTLER ŞERHİ.....462
MESNEVİ-İ ŞERİF 2090-2097. BEYİTLER ŞERHİ.....480

MESNEVİ-İ ŞERİF 1940-1945. BEYİTLER ŞERHİ

Eûzü Billâhi Mine'ş-Şeytâni'r-Racîm Bismillâhi'r-Rahmâni'r-Rahîm
Efdâlü'z-Zikr Fa'lem Ennehû
LÂ İLÂHE İLLALLÂH
LÂ İLÂHE İLLALLÂH
LÂ İLÂHE İLLALLÂH
Hak Muhammedü'r-Rasûlulllah
Cemî'i'l-Enbiyâ-i ve'l-Mürselîn
ve'l-Hamdülillâhi Rabbi'l-Âlemîn

Selamünaleyküm. Allah gecenizi, ayınızı, yılınızı, ömrünüzü, nefeslerinizi hayırlı eylesin. Rabbim cümlemizi ve cümle Ümmet-i Muhammed'i Kur'an ve sünneti seniyyeye sımsıkı yapışanlardan eylesin. Kur'an ve sünneti seniyyeyi anlayıp yaşayanlardan eylesin. Rabbim nerede İslam dünyasında bir Müslüman'a zulmediliyorsa, zulmedenlerden Cenab-ı Hak intikamımızı alsın. Amin. Ecmain. Bu birkaç haftadır Mesnevi'den vahiy ile alakalı bu sohbetlere kaldığımız yerden devam edeceğiz. Geçen hafta ve önceki haftaki sohbetin devamı, en son 1940. Beyitten, inşallah orda kaldıydık, ordan devam edeceğiz. Bu iki haftalık sohbetlerden istirhamım şu: Gerekirse geriye dönüp tekrar tekrar dinleyin. Bu böyle birkaç hafta devam edecek tabi, bugün belki de son bulur yetiştirebilirsek. Yetiştiremezsek bilmiyorum. Bunlar bittikten sonra, inşallah bunlarla alakalı genel bir soru cevap yapabiliriz. Çünkü geçen hafta bizim Çanakkale'deki Yusuf hoca da geldi dedi bugüne kadar öğrendiklerimin hepsi de ters yüz oldu dedi. E bugün de biraz bizim Harun hoca burdaydı, Harun hocayla da biraz konuştuk, tabi alışılagelmişin dışına çıktı sohbetler. Bu hususi manâda hazırladığım bir şey değil, ben Mesnevi'yi okurken Kur'an ve sünnet dairesinde Mesnevi'yi mümkünse Kur'an ayetleri ile yoksa hadis-i şeriflerle anlamaya çalışıyorum ben de. O yüzden biraz ters yüz oluyormuş gibi gelebilir size, bana ters yüz gelmiyor tabi, bana doğru geliyor. Evet, 1940. beyit:

"Sana bazen sensin derim, bazen de benim derim."

Hazreti Pir, bunu Allah'ın ağzından söylüyor tabiri caizse.

"Ne dersem diyeyim ben, aydın ve parlak bir güneşim."

Bundan önceki beyiti hatırlayalım, daha doğrusu beyitleri:

"Allah ona dedi ki ben dilim sen vücutsun. Ben senin hislerin, memnuniyet ve gazabınım. Yürü, benimle duyan, benimle gören sensin. Sır sahibi olmak da ne demek? Bizzat sır sensin. Sen madem ki hayret aleminde lillah sırrına mazhar oldun, ben de seninle olurum. Çünkü kim Allah'ın olursa, Allah onun olur."

Devam ediyor 1940'tan:

"Sana bazen sensin derim, bazen de benim derim. Ne dersem diyeyim ben, aydın ve parlak bir güneşim."

Ben bu sohbetleri bir yere bağımlı kalmadan yapmak istiyorum. Hakkınızı helal edin. Ben kendimi de sınırlamak istemiyorum bu konuda. Cenab-ı Hak diyor ki: "Ey benim gören gözüm, duyan kulağım, söyleyen dilim, yürüyen elim, tutan elim, yürüyen ayağım. Ben sana sıfatlarımla tecelli ettiğim zaman, ben sana sensin derim. Senin üzerinde o esnada ben sıfatlarımla tecelli etmişimdir. Sıfatlarımla tecelli ettiğimde sen ayrı varlık gibi görünürsün, ben ayrı varlık gibi görünürüm. Senlik ve benlik çıkar orta yere ve ben sıfatlarımla tecelli ettiğimde, ayet-i kerimeler çoktur Kur'an-ı Kerim'de sıfatsal tecelliyatlarla alakalı. Örneğin, Bakara, 255: "Allah, kendisinden başka ilah olmayan, daima diri (bakın sıfattır bu) ve yarattıklarını koruyup idare edendir. (Yaratma ve koruyup idare etme sıfattır bunlar.) Onu ne uyuklama ne de uyku tutar. (Uyuklama ve uyku sıfattır.) Göklerde ve yerde olanlar onundur. Onun izni olmadan katında kim şefaat edebilir? O insanların geleceklerini ve geçmişlerini bilir. İnsanlar ise onun ilminden, onun dilediğinin dışında bir şey kavrayamazlar. (İnsanlar ise onun ilminden, onun dilediğinin dışında bir şey kavrayamazlar.) Onun kürsüsü, gökleri ve yeri kuşatmıştır. Yeri ve göğü koruyup gözetmek onun için zor değildir. O yücedir, büyüktür." Ali İmran, 26: "Ey Muhammed, de ki: Ey mülkün sahibi Allah'ım, mülkü dilediğine verirsin, dilediğinden de o mülkü alırsın. Dilediğini aziz, dilediğini zelil edersin. Hayır senin elindedir. Şüphesiz ki sen her şeye kadirsin." Daha birkaç tane daha ayet-i kerime var: Maide, 120: "Göklerin, yerin ve onlarda bulunanların mülkü Allah'a aittir. O her şeye kadirdir." Bunların hepsi de Cenab-ı Hakkın sıfatsal tecelliyatlarıdır ve Cenab-ı Hak, sıfatsal olarak bir kulun üzerine, bir şeyin üzerine tecelli ettiğinde senlik, benlik çıkar. Çünkü o sıfatsal tecelliyattır ama Cenab-ı Hak sadece sıfatsal olarak tecelli etmez. Cenab-ı Hak bir de zatî tecelli ile tecelli eder. Zat noktasında tecelli eder ki zat noktasındaki tecelliyat sıfatsal tecelliyatların üstündedir.

Sıfatsal tecelliyatlar bazen Haktan halka, bazen de halktan Hakka olur. Halktan Hakka olan da onun sıfatsal tecelliyatıdır. Haktan halka olan da onun sıfatsal tecelliyatıdır. Ama Cenab-ı Hak, o zatî olarak tecelli ettiğinde,

o zaman Hz. Pir'in dediğine göre, o zaman ben senin üzerinden çıkan bir fiiliyata da benim derim. Yani seni de kendi yerime koyarım. O hani Fetih Suresi'nde Hz. Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerine söylediği gibi: "Attığın zaman aslında sen atmadın, ben attım. Siz öldürmediniz, ben öldürdüm." Bu zatî tecellidir. O zaman kulunun üzerinde zatî tecelli edince, o zaman senlik benlik kalmaz. Kulun bütün fiiliyatlarını Cenab-ı Hak zat olarak kendi üzerine alır. O zaman söyleyen dilidir, gören gözüdür, duyan kulağıdır, tutan elidir. Kulun attığında ne attıysa ona aittir. O yüzden Hz. Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerinin Hz. Ali efendimize duasında: "Ya Rabbi, Ali'nin döndüğü yöne Hakkı döndür," diye duası vardır. Bu, Hz. Ali efendimizin üzerinde zatî tecellinin göstergesidir. Hz. Muhammedi Mustafa(s.a.v.), Hz. Ali efendimizin üzerinde zati tecelliyi işaret eder. "Ali'nin döndüğü yere Hakkı döndür," deyince. İşte o yüzden 'ister sensin diyeyim ister benim diyeyim, bu varlık vücuduna hayat veren benim'; yani bu varlık vücuduna komple hayat veren Allah. İster sen desin, ister ben desin, ister o desin, ister şu desin, ister bu desin. Nasıl hitap ederse etsin, bütün varlığı hayat veren, varlığı ilmiyle, kudretiyle, kuvvetiyle ayakta tutan ve varlıkta fail olan, 'la faili illallah', Allah'tan başka fail yoktur, 'la faili illallah', Allah'tan başka fiiliyatı yaratan, Allah'tan başka çalışan yoktur. Öyle bir şey olunca ben "kün" derim, her şey bir anda olur. Benim "kün" dememle olur. İster sen diyeyim, ister o diyeyim, ister ben diyeyim, ne dersem diyeyim, ben "kün" lafzını söylerim, "ol" derim, bir şey olur. "ol" dediğimde, olan şeyde hayat bulur. Ona "ol" dediğime kudret veren, "ol" dediğime ilim veren, "ol" dediğime bütün her şeyi tam tekmil yaratan benim. Cenab-ı Hak uluhiyetini, Allahlığını hiç kimseyle ve hiçbir şeyle paylaşmaz. Tevhidin özü odur. Allah ama sıfatsal tecelliyatlarını, ama zatî tecelliyatlarını hiçbir şeyle paylaşmaz. Mülkün sahibi odur. Her şeyi kudret ve kuvvetinde tutan odur. İster Hak'tan halka tecelli etsin, isterse Hak'tan hakka tecelli etsin; tecelli ona aittir. O yüzden o zatî olarak tecelli ettiğinde Enfal, 17'deki, "O kafirleri siz öldürmediniz fakat Allah öldürdü. Ey Muhammed, kafirlere attığın zaman aslında sen atmadın fakat Allah attı," ayeti kerimesi olarak tecelli eder.

O zatî tecelli ettiğinde Fetih Suresi, ayet 10'daki gibi: "Ey Muhammed, şüphesiz ki sana biat edenler ancak Allah'a biat etmişlerdir. Allah'ın eli onların ellerinin üstündedir," diyerek yine zatî olarak tecellisini gösterir. Malum, Hudeybiye'de biatlaşma öyle olmuştur. Hz. Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem Hazretleri elini uzatmış, bütün ashab, orda bulunan Hz. Peygamber(s.a.v.) hazretlerinin avucunu açtığında herkes avuçlarını onun üzerine koymuş, Cenab-ı Peygamber Medine-i Münevvere' de kendisinin

naibi, nakibi, halifesi olarak bıraktığı Hz. Osman efendimiz için de en üste öbür elini koymuş, "Bu da Osman'ın biatıdır," demiş ki Osman orda değildir. "Bu da Osman'ın biatı olsun," demiştir ve bu biatlaşmayı Cenab-ı Hak kendi üzerine alır, zat olarak. "Ey Muhammed, şüphesiz ki sana biat edenler ancak Allah'a biat etmişlerdir," der. O zaman el, Muhammedi Mustafa'nın eli değildir; görüntüde Muhammedi Mustafa'nın elidir ama ayeti kerimeye göre el, Allah'ın elidir. Görüntüde biat Muhammedi Mustafa'yadır ama biat Allah'adır. O yüzden evet, Muhammedi Mustafa Allah'ın peygamberidir; zahiri olarak herkesin de biatı peygamberlik olarak oradadır ama Cenab-ı Hak zat noktasında der ki, "O Allah'a biat etmiştir." Der orda biat edenler. O zaman manevi olarak Hz. Muhammedi Mustafa'ya biat edenler gerçek manada da Allah'a biat etmiştir. Çünkü gerçek manası, gerçek hukuku Allah'a biattır. Yine bu manada ayeti kerimede Cenab-ı Hak, "Kim peygambere itaat ederse, şüphesiz Allah'a itaat etmiştir" der. O zaman peygambere itaat eden Allah'a itaat ettiyse gerçekte, o zaman peygambere biat eden de bu manada Allah'a biat etmiştir. Biat dolayısıyla Allah'adır. O zaman Hazreti Pir'in, 'Sana bazen sensin derim, bazen de benim derim. Ne dersem diyeyim, ben aydın ve parlak bir güneşim' beyiti, bazen sensin derim; sana bir hüviyet verdiğimi düşünme. Sensin dediğimde sana sıfatlarımla tecelli ettim. Bazen sana benim dersem, o zaman zatımla tecelli ettim. Hani meşhurdur ya hadis-i kutsi, söylerim zaman zaman: 'Kul mizana çıkarıldı, Allah kulunun kulağına eğildi, dedi ki: 'Bu kadar günahlar işledin.' Kul üzüldü. Sonra tekrar kulunun kulağına eğildi: 'Bu kadar da sevaplar işledin,' dedi. Kul bir rahat nefes aldı. Sonra tekrar kulunun kulağına eğildi, dedi ki: 'Allah seni affetti.' Kul bir daha rahatladı. Sonra Cenab-ı Hak kulunun kulağına bir daha eğildi, dedi ki: 'Senin bütün günahlarını hayra çevirdim.' Kul sevincinden şöyle dedi: 'Ben ne güzel bir Rabmişim, sen de ne güzel bir kulmuşsun. Kul sevincinin üzerinden dedi ki: 'Ben ne güzel bir Rabmişim, sen de ne güzel bir kulmuşsun. Cenab-ı Hak sıfatlarıyla tecelli ettiğinde, bazen halk Hak olur, bazen de Hak halk olur. İster Hak, halk olsun, halkın dilinden söylesin; isterse Hak, haklığını yapsın, Hakkın dilinden söylesin. Halkın dilinden söylediği de haktır, Hakkın dilinden söylediği zaten haktır. Demek ki sıfatsal olarak tecelli ettiğinde ama Haktan halka gelir ama halktan Hakka gelir. Halktan Hakka geleni kabul etmek zordur. Haktan gelen tecelliyatı herkes kabul eder, mümin olanlar ama halktan gelen tecelliyatı insanlar kabul etmekte zorluk çekerler ki imtihanın sırrı da burasıdır.

"Her nerede bir çırağlıktan parlasan, orada bütün alemin müşkülleri hallolur. Güneşin bile gideremediği, aydınlatamadığı karanlık, bizim nefsimizde kuşluk çağı gibi aydınlanır."

'Sen hangi çırağlıktan parlarsan parla.' Çırağlık dediği, bilir misiniz çırağlık nedir? Bilmeyenler elini kaldırsın. Bilenler elini kaldırsın. Siz hepiniz de teknolojik evlerde oturuyorsunuz çünkü. Benim dedemin evinde elektrik yoktu. Baba dedemin evinde. Ben, baba dedemin evinde kaldım, tek başıma kalıyorum. Çırağlık ne biliyor musunuz? Böyle duvar kovukları vardır, duvar kovuğunun içerisinde babaannemde gaz lambası olurdu, çırağlık. Ordan aydınlanır bütün oda. Koridor vardı, koridorda da bir, özür dilerim, gaz lambası dediğim şey böyle basılanlardan değil, bildiğiniz gaz yağı yakıyor, fitilli, üzerinde lambası var, lamba camı var, çırağ yok. Onlar yanıyor, koridorda var, odada var, mutfakta var, misafir odası var, orda var. İşte misafir odasının yan tarafında bir şeyler var, orda var. Bunlar böyle bizde bildiğiniz gaz lambası. Böyle yakacağın zaman kibriti yakıyorsun, lambayı kaldırıyorsun, sonradan çıkanlarda mekanizma var, basıyorsun, tak, kibritin ordan, ucundan fitili yakıyorsun ama onların duvarının içerisinde böyle girinti gibi, çırağlık deniyor ona. Orda bir lamba var, ondan aydınlanıyorsun. Aydınlanma ordan.

Diyor ki: 'Nerede bir çırağlıktan parlasan, orda bütün alemin müşkülleri hallolur.' Burdan, çırağlıktan ne anlamalıyız? Yani bir yerden aydınlanma, hidayetine vesile olma avam olarak değil Hz. Pir'in burda dediği: 'Güneşin bile giremediği, aydınlatamadığı karanlık, bizim nefsimizden kuşluk çağı gibi aydınlanır.' Kuşluk dediği, sabah, kuşluk vakti, günün doğması. Tam böyle kerahatten sonra, güneş kendini göstermiş, kerahat çıkmış, kerahat vakti bitmiş, alacakaranlık bitmiş, güneş tüm aydınlığıyla sudur ediyor. Diyor ki güneşin dahi aydınlatamadığı karanlık, bizim nefsimizden kuşluk çağı gibi aydınlanır. Ey mümin kardeş! Bir çırağı bulup kendini aydınlatmazsan, bir mürşidi kamil bul; o mürşidi kamilden aydınlan. Burdaki aydınlanma senin bildiğin aydınlanmalardan değil, burdaki aydınlanma, ilmi ledünle alakalı çünkü bütün müşküllerin halli, ilmi ledünle alakalı. Bütün müşküllerin halli, zamanın kutbu'l azamıyla, zamanın kutuplarıyla, zamanın velileriyle alakalı. Sen zamanın velisini bul, sen zamanın kutbunu bul, sen zamanın arif-i billahını bul. İlmin hakikati onda, o ilmin hakikatini git ondan dinle, Kur'an'ın hakikatini git ondan dinle, hadis-i şeriflerin hakikatini git ondan dinle. Çünkü o, Muhammed-i Mustafa'nın üzerinden gelen nur üzerine. Çünkü o, o Allah'ın nurunun üzerinde yürüme. Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri, "Size iki şey bıraktım; kim bunlara sımsıkı yapışırsa kurtuluşa erer. Biri Allah'ın kitabı, diğeri de benim sünnetimdir," dedi. Başka bir hadis-i şerifte yine, "Size iki şey bıraktım; bunlara kim sımsıkı yapışırsa kurtuluşa erer. Bu, Allah'ın kitabı ve benim Ehl-i Beytimdir," dedi. Ashab sordu: "Ya Resulallah, ümmet çoğaldıkça,

kalabalık oldukça senin Ehl-i Beytini nasıl tanırız?" dedi. Allah Resulü sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri cevap verdi: "Kim benim Kur'an ve sünnetime sımsıkı yapışırsa, o benim Ehl-i Beytimdir," dedi. O zaman sünnet-i seniyyeye tabi olan, her adımını, her nefesini Muhammed-i Mustafa'nın yoluna, Muhammed-i Mustafa'nın izine, Muhammed-i Mustafa'nın gönlüne giren, o izde, o nefeste yürüyeni bul.

Eğer sen kendi zamanında aydınlanmak istiyorsan, muhakkak ki o hiç eksilmeyen ve kıyamete kadar eksilmeyecek olan hadis-i şeriflerdeki "ebdal" denilen, ayet-i kerimede "Benim veli kullarım mahzun da olmazlar, mahcup da olmazlar; onlara dünyada da, ahirette de müjdeler vardır," dediği o ayet-i kerimede beyan edilen o veliyi bul ve aydınlanacaksan o veliden, o mürşidi kamilden aydınlanacaksın. Yoksa sen karanlıkların içerisinde kalacaksın. Yoksa senin kalbin şekten ve şüpheden kurtulmayacak. Yoksa sen heva ve hevesten kurtulamayacaksın. Yoksa sen nefsinin senin önünde oyuncaklarından ve oyunlarından kurtulamayacaksın. Yoksa sen deccal ve deccalistin oyunlarından kurtulamayacaksın. Sen muhakkak bir mürşid-i kamil bulup onun aydınlanması ile aydınlanacaksın ve sağ olan, ehliyetli olan bir mürşid-i kamil bulacaksın. Eğer sağ, ehliyetli değilse ne yazık ki sen bu yolda aydınlanamayacaksın. Birçok hadis buraya yani not aldım, velilerle alakalı, arzu edene gönderirim. Okumak değil, birçok hadisi bilmek değil, okumak değil, okumaya karşı olduğumdan değil, birçok hadisi bilmek değil. Önemli olan, o mürşide intisap edip ona itaat etmektir. Önemli olan o Muhammedi nuru onun üzerinde görüp o yolda yürümektir. Eğer o nuru görmüyorsan ve o nurla nurlanmış mürşide tabi değilsen, sen aydınlanamayacaksın, bu yolda yürüyemeyeceksin. O yüzden Allah'ın velileri eksik olmaz. Ne zaman ki zamanın kutbu vefat etti, yerine bir kutup tayin olmadı; o zaman kıyamet alametinin en büyüğüdür. Hadis-i kutsi'de: "Allah diyen olduğu müddetçe kıyamet kopmayacaktır" der. Muhittin İbni Arabi, bu hadis-i kutsi için der ki: "Gerçek manada Allah diyen zamanın kutbudur. Ne zaman ki zamanın kutbu vefat ettiğinde yerine yeni bir kutup atanmazsa, o zamanın kutbu varlığın mührü gibidir. Mühür bozulur, mühür bozulunca bütün varlık bozulur ve kıyamet kopar," der. Ey mümin kardeşim! Bu burdan dışarı. Ey herhangi bir cemaatte, tarikatta, bir toplulukta dinini yaşamaya çalışan kardeş! Aklını başına al, bir mürşid-i kamile intisap et. Ey sufiler, dervişler, bir tarikata bağlı olan kimseler! Başınızdaki şeyhin gerçek manada mürşid-i kamil olup olmadığına bakın. Üç beş kişi toplanıp da bir şeyh tayin edilmez. Üç beş kişi toplanıp da buna intisap edilecek denmez. Üç beş kişinin tayin ettiği, nerden tayin olduğu belli olmayan bir şeyhe de şeyh denmez. Bir mürşid-i kamilin terbiyesinden çıkmayan kimse şeyh olamaz.

Bir mürşid-i kamil o kimseye onun şeyhliğini ilan ettiyse, evet bu bir ölçüdür, bu bir delildir veyahut da o, onun icazetini yazıp verdiyse, bu bir delildir veyahut da bir mürşid-i kamil bir kimsenin icazetini yazıp onu ilan ettiyse, bu bir delildir. O rüyada görülüyorsa ve rüyasında şekline, şemaline şeytan giremeyen Muhammedî Mustafa'nın(s.a.v.) dilinden tasdiklendiyse, o mürşidi kamildir. Sakın ha! Öyle bir mürşid-i kamili bulduğunda ona teslim ol, ona itaat et, ona tabi ol. Ona hayır kelimesini kullanma. Ne diyorsa yerine getir harfiyyen. Yapamayacaksan, müsaadeni iste ve git. Bu senin için daha hayırlıdır ama öbür türlü orda kal, orda mücadelene devam et. Sakın geriye dönme, sakın geriye dönme. İşte öyle bir mürşid-i kamilden, öyle bir veliden ders aldıysan, ona tabi olduysan, dünya üzerindeki bütün alimlerin çözemediği müşkülleri o sana çözecektir. Bütün alimleri dolaşsan, bütün dünyayı yerle yeksan edip arasan, denizlerin içerisinde, havaların içerisinde arasan, müşkülatını çözemeyeceksin. Senin müşkülatını çözecek olan o veli zattır, o mürşid-i kamildir. Burdaki velilikten kastım, mürşid-i kamillerle alakalı. Kendini bilmeyen velilerle alakalı değil. Halkın bilip kendisinin bilmediği velilerle de alakalı değil veyahut da kendisinin veli olduğunu bilip halkın bilmediği velilerle de alakalı değil. Onlar da birer velidir. Veliler üç kısımdır; bir kısım veli olduğunu ne kendisi bilir ne halk bilir. Bu veliliğin en aşağı kısmıdır. Bakarsın bunları methederler, doğru değil. Aldanma. Ey Müslümanlar! O velinin bir tek kendisine faydası vardır, başka hiç kimseye faydası yoktur veyahut da vazifesi varsa, maneviyat olarak, ruhaniyet olarak Cenab-ı Hak onun ruhaniyetini kullanır. İkinci veliler vardır, bu sohbetleri iyi dinleyin. İkinci sınıf veliler; halk bilir, kendisi bilmez. Bunların da faydası yoktur fazla. Asıl mürşid-i kamiller, veliliğin içerisinde ayrı grupturlar. Bunların veli olduğunu hem halk bilir hem kendisi bilir. Hem halk bilir onun mürşid-i kamil olduğunu hem de kendisi bilir. Bunlar Peygamber'i bir metotla eğitilir. Bu velilerin öğreticisi bu manada, fiziki manada, görünen manada önce üstadları, son kademede İsa aleyhisselam, ondan sonra Muhammedi Mustafa'dır sallallahu aleyhi ve sellem . Sonra bekaya geçince, fenadan bekaya geçince Cenab-ı Hakkın zati tecellisi onun üzerindedir. Gören gözü, duyan kulağı, tutan eli, yürüyen ayağı, söyleyen dilidir. Allah kendi nefsine alır onu, kendi nefsine alır. Benimle konuşur, benimle yürür, benimle görür, benimle tutar der. Bu onun üzerindeki zati tecellidir ve onun üzerindeki bu zati tecelli, zati tecelli, tabiri caizse sönmeyen lamba gibidir çünkü o, öğreticisi, önünde mihmandarı, Muhammedi Mustafadır. Öğreticisi Muhammedi Mustafa olduğu için asla ve asla yanılma payı çok azdır. Çünkü herkes uyur, Muhammedi Mustafa uyumaz, herkesin kalbi tecelliyatta durur, manevi tecelliyat alamadıkları zamanlar vardır. Muhammedi

Mustafa'nın kalbi her daim diridir, her daim zati tecellinin altındadır. Bakın, bakmayın siz şimdiki alim müsvettelerine, Hazreti Muhammedi Mustafa'nın hadis-i şeriflerini reddeden kör ve sağırlara ve kafirlere. Hz Muhammedi Mustafa'nın bu manada gönlü hiç ölmez, Allah'ın izniyle diridir, herkes uyusa onun gönlü uyumaz. Onun gönlüne oturan bir Mürşidi Kamil ise, uyusa da ona uyunmuş denmez, onun uykusunda da hikmet olur. İşte sen o Mürşid-i Kamili bul, o Mürşid-i Kamil'in önünde otur ve o Mürşidi Kamile teslim ol, bu kimse. Herkesin kendince yolu vardır, herkes gider layıkını bulur. Sinek gider bilmem neye konar. Arı gider, çiçeğe konar. Arı bal yapar, aynı ırktanmış gibi görünen sinek hiçbir şey yapmaz, etrafa mikrop dağıtır. O Mürşidi Kamil'i bulduğunda, o zaman sen gerçek manada aydınlanacaksın.

"Adem evladına esmasını bizzat gösterdi, diğer mevcudata esma Adem'den açıldı."

Bütün esmaları, hani Cenab-ı Hak dedi ya, Bakara, 31: 'Allah Adem'e bütün isimleri öğrettikten sonra onları meleklere göstererek şöyle dedi, eğer doğru söylüyorsanız, şunların isimlerini bana bildirin. Cenab-ı Hak, Adem'i yaratmayı murad etti.' Ben buradan başlarsam kendimi yalanlamış olacağım. Allah hiçbir şey yokken bir şey yarattı, kendi ruhundan ve nurundan bir şey yarattı. Cenab-ı Hakk'ın kendi ruhundan ve nurundan yarattığı şey, Muhammedi Mustafa'nın ruhaniyeti ve nuraniyetiydi. Muhammedi Mustafa'nın ruhaniyeti ve nuraniyeti yaratılır yaratılmaz Allah'ı zikretti, hamd etti, şükretti, Allah'ı tesbih etti, tenzih etti.

O Allah'a hamd edince, zikredince, tesbih edince, tenzih edince, Allah'ın çok hoşuna gitti, Allah onu sevdi. Allah onu sevince, ondan her şeyi yarattı. Adem'i de ondan yarattı. Ey kardeş! Adem'in arkasındaki Muhammedi Mustafa'nın ruhaniyetini ve nuraniyetini göremiyorsan bu ayeti kerimeyi zahiren okuyacaksın. Buna da iman edeceksin. Allah Adem'e bütün isimleri öğrettikten sonra onları meleklere göstererekten, yani Adem'de varlık aleminde ne kadar ne isim varsa hepsini öğretti. Bu bardak, bu çay, bu çiçek, bu gül, bu masa, bu kağıt, bu maus, bu mausun altlığı, işte bu şu, bu bu, bu...Çünkü melekler yaratılmış ve yaratılacak olan varlıkları, herhangi bir nesnenin ismini bilmiyordu. Çünkü meleklerin böyle bir bilgisi yok, mümkün değil. Bu ayeti kerimenin zahiri. Hayır, henüz Adem daha yaratılmamışken 'Ben peygamber idim' diyen Muhammedi Mustafa var. Adem peygamber değil iken 'Ben peygamber idim' diyen Muhammedi Musafa'yı Adem'in arkasındaki nuraniyet olarak görmezseniz vallahi de billahi de, Muhammedi Mustafa'yı tanımamışsınızdır. Bütün Müslümanların bugün büyük bir çoğunluğunun tanımadığı gibi bugün Muhammedi Mustafa'yı tanıtamıyoruz.

Kabahat bizim, kabahat bize din olarak yutturulan meselelerde! Hayır kardeş, Adem henüz yok iken Muhammedi Mustafa peygamber idi çünkü ilk yaratılan oydu. Kalem de Muhammedi Mustafa, levhi muhfuz da Muhammedi Mustafa. Cebrail kimmiş! Henüz daha Cebrail yok iken Muhammedi Mustafa Peygamber idi. Mikail, Azrail yok iken Muhammedi Mustafa peygamber idi. Cennet yoktu, cehennem yoktu, arş-ı ala yoktu, kürsü yoktu, levh-i mahfuz yoktu, Muhammedi Mustafa vallahi de billahi de peygamber idi Bütün esma onun ruhaniyetinden ve nuraniyetinden çıkıyordu, varlık onun nuraniyetinden, onun ruhaniyetinden çıkıyordu. O yüzden burada bu Bakara 31'i reddetmiyorum, yanlış anlaşılmasın ama onun arkasında Muhammedi Mustafa'nın ruhaniyeti ve nuraniyeti vardı. Adem'e gelen ilim, Muhammedi Mustafa'nın ruhaniyetinden ve nuraniyetinden geliyordu. O yüzden Adem henüz daha yaratılmamışken, o peygamber idi.

O yüzden onun peygamberliği bu manadan zamansal olarak ilk yaratılan, 'bir şey yarattım' dediği zamandan başlar. Onun peygamberliği, peygamberlik mesleği olarak dünyada son bulmuştur ama onun mürşitlik vasfı hiçbir zaman bitmeyecektir. Çünkü o, bütün varlığın mürşididir. Cenab-ı Hakk'ın 'Mürşit' sıfatı onun üzerinden tecelli eder. Cenab-ı Hakk'ın 'İlim' sıfatı onun üzerinden tecelli eder. Onda fani olmayan bir mürşit, mürşit değildir. Şeyhlik yapacak olanlar, ben şeyhim diyecek olanlar, bana şurdan görev verildi, burdan görev verildi diyenler! Rezil olursunuz öbür alemde. Bir Mürşid-i Kamil'in terbiyesine girip, o sana sen şeyhsin ve onun şeyhliğini ilan edin, deyinceye kadar otur oturduğun yerde. Denmiyorsa, yürü, kendine bir mürşit ara, bul git ona intisap et, küstahlık yapma. İşte Cenab-ı Hak, Muhammedi Mustafa'nın üzerinden, Muhammedi Mustafa'nın üzerinden yaratmasını, ilmini, kudretini, kuvvetini, bütün sıfatlarını, Muhammed'i Mustafa'nın üzerinden tecelli ettirdi. O yüzden zamanın mürşid-i kamilleri, Gazali, bunu böyle hadis olarak nakleder, 'zamanın mürşidi kamilleri, Beni İsrail peygamberlerinden üstündür' der. Burda peygamberlikte yarışmaz, yarışılmaz. Her peygamber velidir, her veli peygamber değildir ama her peygamber velidir. Burda Muhyiddini İbn Arabi de velilik ebedidir der. Peygamberlerin suresi bellidir ama velilik ebedidir. O yüzden sen kendine böyle bir mürşid bulup ona teslim et. Sufilik yolu cemaatleşmez, sufilik yolu bir Mürşid-i Kamil üzerinden yürür. O Mürşid-i Kamil, Hazreti Muhammedi Mustafa'ya tabi olarak yetişir, başka türlü de yetişmez.

"Nurunu ister Adem'den al, istersen ondan. Şarabı istersen küpten al dilersen, testiden. Çünkü bu testi küple adam akıllı birleşmiştir. O iyi bahtlı testi, senin gibi zahiri zevklere değil, hakiki neşeye gark olmuştur."

Çay bardağı ve içinde çay, nerden geldi? İçerde demlikten geldi, demlikte kaç tane çay var? Kaç tane? Yüz tane, bin tane, doğru mu? Bardaktan içtiğin ne? Çay. Demlikten içtiğin ne? Çay. O demlikten binlerce çay dağıtılabilir mi? Ha bardaktan içmişsin, ha demlikten içmişsin, bir fark var mı? Sunum farkı olabilir, değil mi? Birisi yüzüne bakmadan çay verir, öbürkü de tebessüm ederekten çay verir. Senin gönlün tebessüm ederek verene gider, değil mi? Ama çay çaydır. Tebessüm ederek de verse çaydır, yüzüne bakmadan verse de çaydır. O zaman, ister nurunu Adem'den al, isterse Adem'e gelenden al, istersen Ademe gelenden al. Adem'den önceye geç yani. Adem'den önceye geçsen de, ondan nurunu alacaksın, Adem'den de alacaksın, Adem'den sonrakisinden de aynısını alacaksın. O zaman ister bu zamandan al ister geçmiş zamandan ister gelecek zamandan. Bu geçmiş zaman, gelecek zaman, bizim için. (Birisi şimdi Antep Barak havası söylese, ben bende değilim dese. Ferdi'den olunca, söyle Orhan'dan olunca, söyle, barak olunca, ben bende değilim bu gece deyince, kal! Tabi diyecekler şeyhimiz dediğiniz adam bir de barak havası dinliyor. Dinliyor bu adam! Değil mi? Traşın güzel olmuş.) Nurunu ister Adem'den al istersen ondan ister bundan ister şundan. Kimden alırsan al, o nur, Muhammedi nuru çünkü. O Muhammedi nur kimin üzerinde tecelli ederse, onun yolu Muhammedidir ama Muhammedi nurunu tanıyorsan alacaksın. Muhammedi nurunu tanımıyorsan sen onu bilemeyeceksin ki! Bilemeyeceğin için sen şunu diyeceksin. Mustafa Özbağ vefat edince şunu diyeceksin: 'Biz Mustafa Özbağ'ı devam ettiriyoruz, onun dersini çekiyoruz.' Sus! Mustafa Özbağ sana öyle demedi. Mustafa Özbağ sana şunu dedi, vefat ettikten sonra bir Mürşid-i Kamil bul, ona teslim ol dedi. Onun kılıcı, kınından çıkmıştır. Sana ne? Sen bir Mürşid-i Kamil bul! Sen bir Mürşid-i Kamil bul. Bulman için sen önce bağlı bulunduğun Mürşid-i Kamil, Mürşid-i Kamil olsun.

Eğer o Mürşid-i Kamil ise Mürşidi Kamil'i tanırsın. Çünkü tanıdın bir tane Mürşid-i Kamil. Eğer bağlı bulunduğun şeyh, Mürşid-i Kamil değilse ondan sonra gelen de kamil olmasa senin için önemli değil. Sen çünkü kördün, o da kördü, iki kör, körler sağırlar birbirlerini ağırlar! Öyle yürüdünüz gittiniz. Gittin efendim dedin, O da vay geldin dedi. Onun cebine de üç beş kuruş koydun, ooo harika oldu ya. En güzel evlat sen oldun. O geldiğinde seni kapıda karşıladı, kapıda gönderdi. Gittin ona. 'Efendim, beşyüz bin dolarım var, ne iş yapayım?' deyince, 'getir' dedi, parayı. Gittin getirdin sen parayı. Gitti şeyh efendi, bir güzel kendine fabrika açtı, seni de muhasebeci yaptı orda! Sen de geldin, Mustafa Özbağ'a diyorsun ki: 'Efendim, bana bir esma söyler misiniz?' Ben alacağımı ordan, alayım.' Ben de ona dedim ki ben öyle bir esma bilsem, benim dedim ticareti bıraktım. O

günün parasıyla bir buçuk trilyonum duruyor, dedim. Ben o esmayla toplarım dedim. Kelin merhemi olsa başına sürer dedim. 'Nasıl?' dedi, 'basbayağı' dedim.' 'Ben havlu, bornozu bıraktığımda, bir buçuk trilyon alacağım vardı, dedim, kaldı dedim hepsi de. Ben onu alamadım dedim. Bana ne emredersiniz, dedi. Git şeyhe söyle dedim ya. Benim alacağımı ver dedim ben. Bu durdu şimdi. Dedim sana bir denklem kurarım ama senin yolunu kesmiş olurum, o yüzden denklem kurmuyorum sana dedim. Sen devam et yoluna dedim. 'Peki, teşekkür ederim,' dedi. Deseydi denklemi kur ne pahasına olursa olsun diye, ona denklem kuracaktım. Diyecektim ki eğer o gerçekten Mürşid-i Kamil ise beşyüz bin dolar değil, bir milyon dolar ver ona, iki milyon dolar ver, üç milyon dolar ver. Bütün varlığını ver, o gerçekten Mürşid-i Kamil ise. Zaten o gerçekten Mürşid-i Kamilse, senden para istemezdi,' derdim. Derdim! Sen onu Mürşid-i Kamil şu anda da görmüyorsun zaten, manevi bağın kopmuş senin, derdim ona. O sormadı, ben de denklemi kurmadım. Ben de denklemi kurmadım. Sakın bu sözümün üzerinden bir para pul isteyeceğim zannetme. Ben Müslüman olunca şunu gördüm. Müslümanların bir, parasına dokunmayacaksın, iki rahatına dokunmayacaksın. Parasına ve rahatına dokunmazsan, senden iyi bir şeyh, zakir, senden iyi bir dost, arkadaş yoktur.

Ben şeyh efendiye dedim. 'Efendim, cimriliği ben Müslümanlardan öğrendim,' dedim. 'Ben cimrilik nedir bilmiyormuşum,' dedim. 'Ben cimriliği, hakkınızı helal edin, dergahta öğrendim efendim dedim. Şeyh Efendi durdu, "Nasıl oğlum?' dedi. 'Efendim, burada sayıyorlar,' dedim. 'Burada,' dedim, 'sen vereceksin, hani bu senden olsun bu benden olsun.' Ben dedim. dergahta öğrendim, dedim, Alman hesabı varmış, dedim. 'Herkes yediğinin parasını verecekmiş. Alman hesabı, ben burada gördüm, efendim bunları,' dedim. 'Mustafa Efendi, oğlum, sen nasıl yaşıyordun?' dedi. 'Benim yanımda kimse elini cebine atamaz, efendim,' dedim. 'Nasıl?' dedi. 'Basbayağı efendim,' dedim. 'Bizim Bayındır'da adettir,' dedim. 'Ben bir,' dedim, 'arkadaşlar derse gidiyoruz,' derdim, 'minibüsü tutuyorum, ben,' dedim. 'Ben kimseden para toplamıyorum,' dedim. 'Param da yok. Ay sonunda maaştan ödüyorum minibüsün parasını. Hani o minibüsü ben tutacağım, parasını onlar verecek. Böyle bir şey yok, dedim bizde. Ş şimdi, dedim, onlar otobüs tutup şeye gidiyorlar, Tireliler, Nevşehir'e gidiyorlar, öğrendim ben. Hani otobüs tutuluyor, herkes parasını veriyor. Yani otobüsçü de para kazanıyor. O da derviş. Ben gitmiyorum, ben normal otobüse biniyorum, gidiyorum. Onlar diyorlar ki, ya biz otobüs tuttuk, gidiyoruz, aynı parayı ona da vereceğim, sana da vereceğim Benim ağırıma gidiyor, ulan diyorum, nasıl bir dervişlik bu. Hem otobüs tuttuk gidiyoruz diyorlar, herkesten de para

topluyorlar, otobüs parası. Simit parası topluyorlarmış, ekmek parası topluyorlarmış. Bana ters bu! Dedim cimriliği ben burda öğrendim, efendim,' dedim. 'Ben bilmiyordum dedim cimrilik nedir. Hani nasıl biliyoruz biz? Adam gider meyhanede saklı gizli oraya bir yere oturur, meyhanelerde tek kişilik, böyle küçük masalar vardır, büyük meyhanelerde, cimri masası derim ben o masalara, adam gider, tek başına oraya oturur, ikinci bir sandalye yok. Yani sen onu gördüğün, o birader, afiyet olsun dedin, o da afiyet olsun der sana. Buyur etmez seni. Mustafa Özbağ gider altı kişilik masaya oturur. Hatta der ki, 'bilader, ilave, bir daha masa yap, gelen giden olur, bize' der, öyle oturur, öyle oturur. Kafa almıyor benim. Bakın, benim kafam almıyor, cimrilik insanın içine yerleşmiş, Allah muhafaza eylesin.

Muhammedi öğretiyle yürüyen o Mürşidi Kamile teslim ol. O adam, onun Muhammedi olduğunun farkında değil ya da Muhammedi değil olarak biliyor. Beş yüz bin doları götürmüş, vermiş onun peşine düşüyor. Şeyhine inanmamışsın! Denklem kurmadım ona. Sen alacağını al, dedim çünkü herkes layık olduğu yolu yürür. Sen bir Mürşidi Kamili kaldıramayacak olan kimseyi orda tutmaya kalkarsan, adam ezilir. O yüzden rüyasında gören ders alsın dememin sebebi odur çünkü rüya, onun için de delildir, ders alacağı yer için de delildir. Onun için de delildir. O der ki, Cenab-ı Hak bana rüyamda gösterdi, hüccetli bir rüya, ben rüyama inanırım, otururum orada. E kızacak, kızar. Çayı sert verecek, verecek. Ertesi gün tebessümlü, tebessümlü verecek, bu gün tebessüm günü. E ertesi gün sert, sert. Bu gün de sert günü. Çay aynı çay ama. Bazen kızacak. Hz. Muhammedi Mustafa (s.a.v) kızdığında damarları kabarırdı. Ashap, bugün çok kızgın deyip çekip gitmezdi. Sen çekip gidenlerden olma. Bazen hiddetlenirdi. Hiddetlendiğinde, ashap çekip gitmezdi. Sen çekip gidenlerden olma. Ashap, Muhammedi Mustafa (s.a.v) 'e teslim olurdu. Yap dediğini yapar yapma dediklerini yapmazdı sen teslim ol dünyevi kara zarara bakma. Dünyevi Kara zarara bakarsan batarsın. Ben üç sefer iflas ettim. Kendi kendime dedim ki veren Allah bir daha verir. Zorluk da yaşadık sıkıntı da yaşadık. Sen yoluna devam et. Eğer o Mürşidi Kamil diye ona biat ettiysen, sen geri dönüşü düşünme. Sen yoluna devam et çünkü sen nerden, önemli değil bakın bu. Şunları böyle tuhaf karşılarım. 'Bir tek bizim şeyhimiz Mürşidi Kamil, diğer hiçbir yerde yok!' Deme kardeşim bunu, herkesin şeyhi kendine göre Mürşidi Kamil'dir. Sen ölçüyü konuş ama. Ölçüyü konuş. Nasıl olması gerekir, onu konuş ama sen kalkıp da sadece bizimki öyle deme. Allah muhafaza eylesin. O yüzden nasıl peygambere itaat eden Allah'a itaat ettiyse o Peygamberi nuru tanıyıp ona biat eden de Allah'a itaat etmiştir. O kim olursa olsun, o ne olursa olsun. Hadis-i Şerif, Buhari, Müslim: 'Bana itaat eden Allah'a itaat etmiştir,

bana isyan eden de Allah'a isyan etmiştir. Emire itaat eden bana itaat etmiş, emire isyan eden de bana isyan etmiştir' Kardeş! Resulullah Sallallahu Aleyhi ve sellem e itaat et.

Hani ayeti kerime var ya, 'Allah'a itaat edin, Resulüne itaat edin, sizden olan emir sahiplerine itaat edin.' O ayeti kerimenin tefsiri, hadis-i şerif. Sizden olan emir, sufiler için mürşitleridir. İtaat edersin, itaatten uzaklaşmazsın çünkü ona itaat, habibine itaattir, habibine isyan eden de Allah'a isyan etmiştir, habibine isyan eden Allah'a isyan etmiştir. Hz. Muhammedi Mustafa'nın sözüne söz koyan Allah'ın sözüne söz koymuştur. İster zahir hadisler olsun isterse Muhammedi Mustafa'yı sallallahu aleyhi ve sellem i rüyasında görsün, isterse Muhammed'i Mustafa'yı sallallahu ve sellem hazretlerini halinde görsün eğer onun sözüne şerh düşmeye kalkan kimse, Allah'ın sözüne şerh düşmüştür. Ona isyan eden Allah'a isyan etmiştir. Hadisleri inkar eden, o yüzden küfür ehlidir diye bağırırım burdan. Hadisleri inkar edenler, küfür ehlidir. Onları dinlemeyin. Onları dinlemek, onlara itaat etmek de insanı küfre götürür. Hz Muhammedi Mustafa'yı peygamber olarak tanımaktan sonra, onun bütün hadislerini de kabul edeceksiniz, bütün hadislerinin sahih olduğuna iman edeceksiniz. Buhari, Müslim, Tırmızi, İbni Mace, Ebu Davut gibi. Sahih hadis kitaplarındaki hadislerin hepsini de kabul edeceksiniz. Bizim yolunuzun temel öğretisidir. Bu dergahta duranlar, bu dergahta yürüyecek olanlar, Kur'an ve sünneti seniyyeye sımsıkı yapışıp, bütün hadis-i şerifleri kendilerine rehber edeceklerdir ve asla ve asla hiçbir Hadisi reddetmeyecekler, ve hayatlarını sünneti seniyye üzerine kuracaklardır. Seyr-i süluk yürüyecek olanlar, Muhammedi Mustafa'nın nefesine dahi, nefesine dahi tabi olacaklar. Onun nefes aldığında nefes alıp nefes verdiğinde nefes vereceksin. Bekleyeceksin, uyanık olacaksın, o nefesini verdiğinde sen de vereceksin, o nefesini aldığında alacaksın. O yürüdüğünde yürüyeceksin, o yürümezse duracaksın. O gösterdiğinde bakacaksın, o göstermezse bakmayacaksın. Perden açılırsa izleyeceksin, perden açılmazsa soru bile sormayacaksın. Küstahlık yapma, bilgiçlik yapma, tabi ol. Bu yolda böyle yürüyecekseniz burda kalın. Bütün kardeşlere söylüyorum, böyle yürümeyecekseniz helalleşip gidin, kendinize bir üstat bulun. Bu yol Muhammedi Mustafa'nın üzerinden yürür. Bu yol Muhammedi Mustafa'nın adımını takip etmektir, bu yol Muhammedi Mustafa'nın izini takip etmektir. Bu yol zahir ve batın Muhammedi Mustafa'ya tabiyetten yürünür, başka bir şey değil. Burası Mustafa Özbağ'ın yolu değil. Burası Ahmetin Mehmetin yolu değil, burası Muhammedi Mustafa'nın yolu. Başka bir şey düşünmeyeceksin.

Kim peygambere itaat ederse, Allah'a itaat etmiş olur, bütün mükavanattaki varlık, onun ruhaniyeti ve nuraniyeti üzerinde yürür. Allah zat olarak batındır, Allah zat olarak batındır ama zati tecelliyatı Muhammedi Mustafa'nın üzerindedir. Allah zat olarak batındır ama bütün sıfatsal tecelliyatları Muhammedi Mustafa'nın ruhaniyetinin ve nuraniyetinin üzerinden yürür. Cenab-ı Hak onu insanlığa bir mürşit olarak, varlığa bir mürşit olarak göndermiştir, yaratmıştır. Varlık, varlık bu manada Muhammedi Mustafa'dan alır ilmini, onun üzerinden alır, onun üzerinden alır. O yüzden bu yolda yürüyecek olanlar, çok açık konuşuyorum, Muhammedi Mustafa'nın çizgisinin üzerinde yürüyecekler, Muhammedi Mustafa'nın izi üzerinden yürüyecekler. Dışarda fırtına kopuyormuş, biz Muhammed'i Mustafa'nın yolunda yürüyeceğiz, biz Kur'an ve sünnet yolunda göreceğiz. Rabbim bizi onlardan eylesin. Önümüzdeki hafta "Mustafa beni görene, benim yüzümü gören kişiyi görene ne mutlu dedi. Beni görene, benim yüzümü gören kişiyi görene, ne mutlu dedi. Bir mumdan yanmış olan çırağı gören, yakinen o mumu görmüştür.' 'Beni gören', bunu sadece sahabelere atfederler. Sahabeler gördü, o yüzden sahabeler, hani o kimseler gördü, onlar sahabe oldular. Hadis-i şeritte de diyor ki 'beni gören, gerçekte görmüş gibidir. Yıllar yıllar önce, bir melami dervişi, o kendisini tabi üstat görüyordu da ben melami dervişi diyeyim. Biz dedi, meslekte yirmi üç yılı tamamladık. Biz sahabe hükmündeyiz dedi. Ben böyle kaldım tabii. Sonra dedim ki Nuri tanır onu, Nuri bir ayakkabıcı Mehmet abi vardı ya sayacılık mı yapıyordu ne yapıyordu, melami. Harun daha mı iyi bilir, Harun'un babası da melamiydi. O yukarda, ayakkabıcı, Kapalı Çarşı'nın orda bir ayakkabıcı Mehmet vardı, hah bak, Mehmet. O sonra nereye gitti? İstanbul'a mı gitti? Yaşıyor mu sağ mı daha? Vefat etti. Allah rahmet eylesin inşallah. O söylediydi bana, ben meslekte yirmi üç yılı tamamladım, biz sahabe hükmündeyiz dedi.

Melamilerde böyle tuhaf şeyler çıkar, zuhuratlar olur onların tabiriyle. Benim onların böyle sözleri hoşuma gider biraz. Biraz uçuk kaçıktır, bizde de var ya uçuk kaçıklık, o dediydi bana, biz yirmi üç yılı tamamladık, biz sahabe sayılırız, dedi. Tabii ben de böyle, o da beni severdi kendisi, biz de daha genç dervişiz böyle. Ondan sonra o tekelci Abdullah, Pamak Abdullah tekelci olan, uçtum Abdullah. Evet, Nuri Soysal vardı, Harunların komşusu neydi hocanın adı, Cemal Hoca vardı. Cemal Hoca'nın sözü oydu, ben sonra yıllar sonra bir Bayındır'a gittim, Hacı Sinan'ın orda cumaya gireceğiz, eğildi kulağıma beni gördün mü dedi. Hani ben gördüm desem hani o diyecek ki Allah'ı gördüm. Gelecek olan cevabı biliyorum ya ben, ben de eğildim, beni göreni görüyorum, beni görmeyeni görmüyorum desem yalan olur dedim ben de ona. Melamilerde söz odur, O uçtum Abdullah da tövbe

Yarabbim ama herkesin böyle lakabı. Lakabı oydu zaten, gerçekten de adam uçmuş. Bayındır yani, böyle tuhaf insanların yaşadığı bir yer! Onun bir, iki, üç, dördüncü katta, tek odaydı onun evi, tek oda. Bu orda bir gece zikir yaparken zuhurat oldu dedi, bana anlattı, Mustafa efendi dedi. Ben gerçekten o gün dedi, bir zuhurat oldu dedi. Ne oldu dedim Abdullah abi. Bana, dediler ki dedi, 'Ey Abdullah, oldun, şöyle Bayındır ovasını bir pike yap', ciddi ciddi söylüyor bunu. Bana dediler ki dedi bir pike yap Bayındır ovasını. Böyle hani uçak gibi uçacak, pike yapacak. Bana öyle dediler dedi. Onun dördüncü kattı tabii tek odaydı onun orası. İskândı onların evleri. Altı iki oda, onun altı üç oda. Hep böyle kaydırma diyoruz biz, böyle terekler var, bu yukardan "Bismillahirrahmanirrahim, uçuyor adam, inanmış ona. Bir at, yuvarlan aşağı doğru, kol kanat kırık. Tekelci Abdullah, o zaman dedemin bakkal dükkanı varken biz de küçüğüz, biz çok iyi tanışıyoruz. Dedemi falan iyi tanıyor, dedemin gitmesine gerek yok, biz gidiyoruz, tabi şimdiki gençler bilmez, o zaman tekelden alınıyor sigaraya, çay, ispirto, gaz yağı. Öyle gidip de böyle işte on kilo sigara ver, yok öyle bir şey, sen yazdırıyorsun, sana ne kadar verirse Abdullah'ın keyfine kalıyor biraz da. Abdullah veriyor, sana, parasını ödüyorsun, alıyorsun, götürüyorsun, dükkanda satıyorsun. Biz iyi tanışıyoruz onunla tabii. Ondan sonra ben derviş olunca böyle kimse konuşmuyor onunla. Onunla konuştuğun zaman Bayındır'da lekeleniyorsun tabiri caizse. Ben konuşuyorum, hiç şey yok. Biz volta atıyoruz sabaha kadar, üç, dört, anlatıyor boyna. Beni de çok seviyor yani, öyle bir noktaya gelmiş ki her ne olursa onun tecelliyatı diyor. Aklınıza gelebilecek en uç noktada. Oturuyor, toto oynuyor kahvede, 'Abdullah Abi bu ne iş', 'onun tecelliyatı', hiçbir şey ondan değil. Öyle enteresan birisi, bakın öyle enteresan birisi.

Şimdi beni görene, hani benim yüzümü görene diye var ya, oraya geleceğim. Şimdi Abdullah abi diyor ki 'beni gördüysen' diyor, 'onu gördün' diyor. Ben daha yeni dervişim, 'Abdullah abi, bu uçuk oldu biraz' diyorum ben, 'hakikat bu' diyor, 'bu hakikat' diyor. Şimdi beni itikaftan sonra sevdi ama çok. Ben ilk itikafa girdim. İlk itikafa girdiğimde işte yağlı yok, tuzlu yok, hayvansal yok, şu yok, bu yok, hiçbir şey yemiyorum ben. Üçüncü günden sonra kestim yemeği içmeyi, bir tek çay içiyorum. Şeyh Efendi sıraladı, tam aklımda kalmadı, hayvansal bir şey yemeyeceğim, işte bana dedi ki, yağlı yemeyeceksin, tuzlu yemeyeceksin, içimden öyle dedim, hiçbir şey yemeyeceksin o zaman dedim. Ben birinci gün üç lokma, ikinci gün iki lokma, üçüncü gün bir lokma ekmek yedim, zeytin ile beraber, dördüncü gün sıfır lokma bende, itikaf yapıyorum. İtikaf dersi, normal dersi çekiyorsun, yetmiş bin tevhid çekiyorsun günlük. Öyle boş muhabbet yok, yetmiş bin tevhid üç gün. Gördün Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerini

veya onunla alakalı bir şey, dördüncü gün on bin salavatı şerife. Dersini çekiyorsun, yetmiş bin tevhid yok, on bin salavat-ı şerife. Beşinci gün yüzüne bin lafsayı Celal dersini çektikten sonra. Nefes alamıyorsun, dersi yetiştireceğim diye. Ramazan, sabah namazını hiç kimse gelmiyor mescide. Ben ezanı okuyorum çıplak sesle, öyle yüksek bir yer var orada, mescitte vardı ya, oraya çıkıyorum ben, ezan okuyorum sabah namazında, hiç kimse yok. Ondan sonra giriyorum içeri, sünneti kılıyorum ama ben camiyi açıyorum yani mescidi, farzını kılıyorum. Dördüncü gün mü, beşinci gün mü ne, bizde uçuşuyor her şey.

Sabah namazını normalde işte ezanı okudum, girdim, sünneti kıldım, gacırrrttt kapı açıldı. Ben hiç arkamı dönüp bakmıyorum, birisi geldi içeri. Arkamı dönüp bakmıyorum, benim dünya kelamı konuşmam yasak. Şeyh Efendi dedi ki, dünya kelamı konuşmayacaksın, güneşe çıkmayacaksın. Abdest alacağın zaman dedi, başından aşağı bir örtü örteceksin, hiç güneş görmeyeceksin dedi. Ben hiç güneş görmüyorum, cemaat gelmezden önce abdest alıyorum, hemen giriyorum içeri. Cemaat olduğunda cemaate de çıkmıyorum, ben içerde, orda odada devam ediyorum. Sabah namazı, gacııırrrt kapı açıldı, ben hiç arkama dönüp bakmıyorum. Huuuuuuu dedi biri. Ben arkamı dönüp bakmıyorum yine. Bir hışırtı var arkamda. Ben hala da dönüp bakmıyorum. Ben kamet getirdim. Ben dönüp bakmamamın sebebi dünya kelamı konuşmayacağım, çünkü. Kamet getirdim, Allahu Ekber, Allahu Ekber, Allahu Ekber, Allahu Ekber. Ondan sonra geçtim imamiyete, Allahu ekber, huuuuuu dedi yine arkadan. Bismillahirrahmanirrahim, Elhamdülillaharabbilalemin...Ben namazı bitirdim. Esselamu aleyküm ve rahmetullah, Esselamu aleyküm ve rahmetullah. Döndüm geriye, Abdullah abi. İşte, her sabah namazından sonra normalde de, yapıyorum diye değil, ben cehri zikrullah yapıyorum, tek başıma da olsam, nerede olursam olayım. Başladım şimdi la ilahe illallah, la ilahe illallah, la ilahe illallah, la illallah Muhammeden Resulullah. Sonra Allah esması. Ben böyle tevhidi böyle çekiyorum, sonra Allah esmasına başladım. Allah esmasını da başladım darbi söylemeye, Allah Allah Allah Allah böyle. Gözüm kapalı benim. Bir ara, ben böyle gözümü araladım, gözümün önünde iki tane diz görüyorum. Ya diyorum, yani hal mi görüyorum acaba böyle hani ne oluyor diye gözümü bir açtım, Abdullah Abinin dizleri. Her Allah deyişte benim göz hizama kadar böyle yükseliyor o da. Ben biraz ordaki imamiyet biraz yüksekte. Hatırladınız mı? Orta mescitte, böyle biraz yüksekte orası, o da çıkıyor böyle, yükseliyor. Ben esmayı hızlandırıyorum, bu böyle top gibi, aha dedim, pencereden aşağıya gidecek şimdi. Pencereleri alçak ya oranın. Eşhedüenlailahe illallah ve eşhedü enne Muhammeden abduhu ve resuluhu. El Fatiha.

Ben neyse okudum, Abdullah abiye baktım, kendinde değil. Bir hu daha çekti, beni kim gönderdi dedi. Ben böyle baktım, konuşmam yasak ya. Ben dedi sabah namazı için çıktım evden dedi. Huuuuuuu dedi bir daha, Abdülkadir Geylani hazretleri dedi ki dedi, git mescitte evladımız orda, onu ziyaret et, dedi. Konuşmak yasak ya, ben boynumu büktüm, konuşmanın yasak olduğunu da söyledi, dedi. Ben tekrar boynumu büktüm, böyle boynunu bükeceğini de söyledi, dedi. Ben tekrar boynumu büktüm, kapıya kadar gitti, geriye döndü. Hani dergah adabıdır, çok özür dileyerek söylüyorum bunu, dergah adabında eğer dergahta şeyh oturuyorsa, sırtını dönüp gidemezsin. Halife oturuyorsa, sırtını dönüp gidemezsin. Nakibini nükebba oturuyorsa, sırtını dönüp gidemezsin. Selam verir çıkarsın dergah adabı budur. Bazı dergahlarda da şu da vardır dergah, orası dergahsa yani şeyhin dergahıysa oraya asla sırt dönülmez. Herkes çıkarken dergaha boş da olsa selam verir girer selam verir çıkar. Mesela işte namazgaha örneğin, selam verip girecek selam verip çıkacak veya buraya selam verecek girecek selam verecek çıkacak. Bu komple huuuuuuu dedi, bir selam verdi, uçtum Abdullah'ın bende bütün her şeyi değişti. Çıktı gitti. Ben itikafa devam ettim tabi. İtikaftan sabahı da oraya geldi ve karşıdan selam verdi. Ben de karşıdan selam aldım. Şimdi onlar hatırlayacaklar, deli Ahmedin kahvesinde çay içtik, hatırladınız mı? Ya böyle eski dostların olması insanın güzel bir şey, bak eski günlere gittik. Biz tabi oradan bizim orada meşhur bir deli Ahmedin kahvesi var, deli Ahmet'in kahvesinde çay içtik. O da oradan uzaktan selam verdi, yürüdü gitti. O öyle dedi bana, beni dedi gördüysen, onu gördün dedi. Sonra İbrahim Ethem'in kıssasını anlattı bana, hani İbrahim Ethem hacca gidiyormuş. İbrahim Ethem hacca giderken bir veliye, bir Mürşidi Kamile, bir şeyhe uğramış, demiş nereye gidiyorsun? Demiş hacca gidiyorum. Demiş şu paranı pulunu buraya bırak, benim etrafımda demiş yedi şaft yap, haccın hac oldu demiş. Abdullah abi bunu anlattı bana. Dedim Abdullah abi, bir yedi şaft atarsan senin etrafında haccım hac mı olacak dedim. Gece saat iki, istasyon yolundayız, bu durdu şimdi, büyükler öyle demişler dedi. İyi dedim hani toparladı. Yoksa diyecek ki dön yedi şaft, haccın hac oldu diyecek. Yani normalde o zaten onu der, onu sizin komşu neydi, Cemal hoca da söylediydi bunu.

Tabii o melamilerle biz, yani Bayındır'da hala daha var değil mi Melamiler? Eksik etmesin Cenab-ı Hak. (Nuri: Cemal Hoca şeyhleri oldu zaten, Abdullah Efendi döneminde vermedi ama) Bak, ben söylemeyecektim sen söyledin, evet. Cemal hocaya şeyhlik istiyor. Daha doğrusu şeyhi ona şeylik verecekmiş. Şimdi laf lafı açtı, şimdi konuşayım mı, susayım mı? İyi hadi bakalım, muhabbet güzel. Bunlar Şeyh Efendi ile özel görüşmek istiyorlar,

bana söylediler, ben söylerim dedim, sıkıntı değil. Şeyh Efendi'ye dedim ki efendim burada dedim Melamiler var, iki tanesi, dedim sizle özel görüşmek istiyor. Ne görüşeceklermiş Mustafa efendi dedi. Bilmiyorum efendim, bana söylemediler dedim. İyi görüşürüz, dedi. Mehmet abinin evine gittik, onun Kapalı Çarşı'nın bitiminde, orada bir evi vardı onun, sağ tarafta, oraya gittik. Dediler özel görüşeceğiz. Yani beni istemiyorlar, yani anlamda, dedim Efendim, ben girmeyeyim. Şeyh Efendi onlara şunu söyledi, bizim Mustafa Efendi'den saklımız, gittiğimiz hiçbir şeyimiz yok, dedi. Bunları söylemek istemiyorum da artık geldi geçti nasıl olsa, böyle kendimize kıymet verdirecek değiliz. O neyse ben de oyum, dedi. Ben neysem o dedi, o neyse o da benim, ondan saklımız gizlimiz yok, ne varsa konuşun, dedi. Biz tabi o öyle dedi. Mehmet abi bir baktı bana, Mehmet abi derviş değil, teknik olarak iyi bilir sufiliği, sohbeti dinlenir yani. Ara sıra sohbet ediyoruz onla biz. Tabii Cemal hoca bana baktı, konuşayım mı, konuşmayayım mı gibisinden. Ben boynum büktüm, tabii ben susuyorum. Cemal hoca dedi efendim, bana mürşitlik veriyorlar, siz ne dersiniz, dedi kısaca. Böyle şeyh Efendi işte bunun böyle olmayacağını olamayacağını, hani böyle kâmil bir zatın eğitiminden geçilmesi gerektiğini falan anlattı, böyle, o gene anlamadı, gene söyledi.

Şeyh Efendi'nin meşhurdur bu sorgulaması. Döndü, hocam dedi, Hz. Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerini hiç rüyanda gördün mü dedi, hayır dedi. Geçmiş peygamberleri gördün mü dedi, hayır dedi. Geylani hazretlerini gördün mü, dedi. Hayır dedi. Pir Efendileri gördün mü dedi, hayır dedi. İyi. Şimdi bir Muhyittin İbni Arabi vardır, bir de Muhammed Nur vardır, ikisi ayrı ayrıdır onların. Şeyh Efendi Muhyiddin İbni Arabi'yi gördün mü dedi, hayır dedi. Asıl Melamiler onu da Pir olarak görürler. Neydi, Muhammed Nur muydu? Muhammed Nuru'l Arabi, evet. Onu gördün mü dedi, hayır dedi. Şeyh Efendi geliyor şimdi aşağıya doğru. Peki evladım, dedi. Sen hiç şeyhini rüyanda gördün mü, dedi. Bir sefer gördüm efendim, dedi, ondan sonra o da dedi, benim sırtım ona dönüktü, onun da sırtı bana dönüktü, dedi. Şeyh Efendi direk: 'Oğlum, senin şeyhin daha Mürşid-i Kamil değil', dedi. 'Sen nereden Mürşid-i Kamil olacaksın', dedi. Dikkat edin, ölçüye bakın: 'Oğlum, senin şeyhin Mürşid-i Kamil değil, sen nerden Mürşid-i Kamil olacaksın' dedi.

Şeyhi Mürşid-i Kamil olmayan Mürşid-i Kamil olamaz. Şeyhi Mürşid-i Kamil ise o Mürşid-i Kamil olur. Sakın dedi, böyle dedi Mürşid-i Kamillik, mürşitlik yapmaya kalkma dedi, hınzır başı gibi hâlk olacaksınız dedi yarın mahşerde dedi. Bunu söyleyen bir şeyh, bunu söyleyen bir şeyh! Diyor ki şeyhim diyecek olana, hınzır başı gibi hâlk olursun dedi. Tabi her şey bitti, sohbet de bitti, muhabbet de bitti. Ben müsaade isteyelim Efendim dedim.

Kalkalım Mustafa Efendi, dedi, kalktık. Şimdi o kapalı çarşıdan aşağı doğru iniyoruz şimdi, ya Mustafa Efendi dedi, olmadan dedi, oldum diyenlere bak dedi. Hınzır başı gibi hâlk olacaklar oğlum, dedi. Rabbim kimseyi nefsine uydurmasın dedi. Şimdi bir kimse evliya olabilir, eyvallah. Veli olabilir, eyvallah ama Mürşid-i Kamillik ayrıdır. Mürşid-i Kamil olmak için bir Mürşid-i Kamil gerek. O Mürşid-i Kamil yok ise sen Mürşid-i Kamil olamazsın. İşte hani: 'Beni görene, benim yüzümü görene ne mutlu' demiş ya, burda Melamiler derler ki bir kimse Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerini rüyasında görürse sahabe hükmündedir, derler. Bunu ilk Melamilerden duymuştum, sonra hadis-i Şerifi okudum. 'Hazreti Muhammedi Mustafa'yı gören gerçekte görmüştür, onu gerçekte gören de sahabedir.' El-Fatiha maassalavat. Amin. Hayırlı geceler. Hakkınızı helal edin, vaktinizi aldık. E bugün de hamdolsun bizim Bayındır çete burdaydı. Biz eksik noksan görmüyoruz, gömdük, cesedini, gömdük, kendini gömmedik. O yüzden Bayındır çete dimdik ayakta duruyor, bir sıkıntı yok. Bayındır çete dağılmadı yani, hamdolsun. Allah razı olsun.

E bir de cuma yedisiydi ya, bizim tabi yedisi, on dördü, yirmi biri, yirmi sekizi, otuz beşi bitmez artık böyle. Artık cumaları böyle hüzün paylaşacağız. Hüznü gideren Rabbime hamd olsun. Cenab-ı Hak, her hüzünlenene muhakkak bir hüzün giderici gönderirmiş. Rabbime hamdu sena ediyorum ki Cenab-ı Hak hüzün gidericileri de eksik etmiyor. Allah razı olsun inşallah.Bugün biraz gecikmemizin de sohbete gecikmemizin sebebi de oydu. Biz mutadımıza devam ettik. Çete geldi, sohbet ettik. Andık, eskilerden yenilerden. Biraz Oktay'ı andık, biraz eskileri andık, biraz anlattık, biraz tebessüm ettik, biraz hüzünlendik velhasılıkelam kelam, bugün eskileri andık. Tabi eskileri deyince, haydiiii Barbaros girdi işin içerisine, Mehmet Reçber girdi, Seyit Taş girdi. Ondan sonra öyle bir derledik toparladık hepsini. Böyle perşembeden beri değil, taaaa cumadan beri, öyle söyleyelim. Eski yeni böyle toparlandı. Herhalde bu ara hüzün ağır bastı, ağır basınca Cenab-ı Hakka hamdü sena olsun, eskisi yenisi toplandı hepsi de hani sen, hüzünlenme dercesine. Öyle günler bizim bu ara öyle geçiyor, Cenab-ı Hakka hamdü sena olsun, şükür hamdolsun. Bu konuda da böyle bir üzüntüm yok hiç bu manada. Ben bir şeyi yaşarken dolu dolu yaşamayı severim, dolu dolu sevmeyi, dolu dolu muhabbet etmeyi. Vaktim olduğu müddetçe, bir şeyi dolu dolu yaşamayı severim. O yüzden geride bıraktıklarımla alakalı herhangi bir soru işareti yok. Şeyhimle de dolu dolu yaşadım, işte Mehmet Reçberdir, Seyit Taştır, Barbarostur, ondan sonra Oktaydır, hepsiyle de dolu dolu yaşadım. Vefat eden bütün dervişlerle, hepsiyle de ben gücüm nispetinde, vaktim olduğu nispette dolu dolu yaşadım. Bayan; vefat eden Hatice kardeş olmak

üzere, öbür kardeşlerle de dervişliği olabildiğince maddi manevi dolu dolu yaşadık. Sizlerle de dolu dolu yaşadığıma inanıyorum. Böyle dolu dolu yaşayaraktan bu dünyadan Cenab-ı Hak göçüp gidenlerden eylesin. Arkaya dönüp de ah vah etmem. Geriye dönüp de şunu da yapsaydım bunu da etseydim demem. Cenab-ı Hak, bir fırsat oluşturduysa, bir tecelliyat varsa, an bu andır, yaşa Mustafa Özbağ derim, yaşarım. An o andır. O anda. seveceksen seversin, O anda muhabbet edeceksen edersin. Sonra geriye dönüp ya şunu da şöyle yapsaydık demezsin. Bu büyük mutluluk. Tamam mı İsmail? Sevemedim seni karagözlüm! Selamünaleyküm Barakta neydi? 'Ben bende değilim bugün' ama sen barak dinlememişsindir hiç. Dinlersin inşallah. Selamünaleyküm.

https://youtu.be/gxHKfjxz-eg?si=DCAvW2LfUbwrk1a7

18 MAYIS 2024
TASAVVUF VAKFI MERKEZ
BURSA

MESNEVİ-İ ŞERİF 1945-1950. BEYİTLER ŞERHİ

Eûzü Billâhi Mine'ş-Şeytâni'r-Racîm Bismillâhi'r-Rahmâni'r-Rahîm
Efdâlü'z-Zikr Fa'lem Ennehû
LÂ İLÂHE İLLALLÂH
LÂ İLÂHE İLLALLÂH
LÂ İLÂHE İLLALLÂH
Hak Muhammedü'r-Rasûlulllah
Cemî'i'l-Enbiyâ-i ve'l-Mürselîn
ve'l-Hamdülillâhi Rabbi'l-Âlemîn

Selamünaleyküm. Allah gecenizi hayırlı eylesin. Cenab-ı Hak, gününüzü, ayınızı, yılınızı ömrünüzü Allah hayırlı eylesin, yılınızı, ömrünüzü hayırlı eylesin. Cenab-ı Hak bizleri ve cümle Ümmet-i Muhammedi Hak, batılı batıl bilenlerden eylesin. Hakkı hak bilip hakça yaşayan, batılı batıl bilip batıla karşı cihat eden kullarından eylesin. Dünya üzerinde nerde bir Müslümana zulmediliyorsa, o zulmeden zalimlerden Rabbim intikamını alsın. O zulmedenlerin burunlarını sürttürsün. O zulmedenlerin dünyalarını ve ahiretlerini helak eylesin. Onları bölsün ve parçalasın, onları dağıtsın. Amin. Ecmain. Kaldığımız yerden devam edeceğiz inşallah. Geçen hafta 1945. beyiti okuduk: 'Çünkü bu testi küple adam akıllı birleşmiştir. O iyi bahtlı testi senin gibi zahiri zevklerle değil, hakiki neşe ile neşelenmiştir.' Burayı okumuştuk. Bundan önceki: 'Hani nurunu ister Adem'den al ister ondan, şarabı dilersen küpten al dilersen testiden.' Burayı normalde okumuştuk. Şimdi "Mustafa" yani peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri için söylüyor:

"Mustafa, beni görene, benim yüzümü gören kişiyi görene ne mutlu," dedi. Bir mumdan yanmış olan çırağı gören, yakînen o mumu görmüştür."

Bundan önceki beyitlerde demişti ya yani bir mumdan yanmış yüz tane mumu yan yana dizsen, bir öbür mumdan, öbür mumdan, öbür mumdan yansa, hepsi de birbirinden yansa, bunu tarif etmişti, arasında bir fark yoktur. Biz bunu nereye bağlamıştık? Silsile-i Meşai'ye, onun şeyhi, onun şeyhi, onun şehri, onun şehri, geriye doğru gittiğimizde ta Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerine gider. Eğer doğru sağlam bir silsile ise, yani Irak'ta Suriye'de on bin dolara yazılan silsilelerden değil ise veya beş

bin dolara yazılan silsilelerden değil ise bunları da böyle açık açık ifade ediyorum ki öleceğim gideceğim, yaşım atmış üç, herkes bilsin neyin ne olduğunu. Yani gidip Irak'ta, Suriye'de bir şeyhlik icazeti üç bin dolar, beş bin dolar, bin dolar, iki bin dolar Irak'ta ve Suriye'de. Hatta daha ilerisi ne? Irak'ta, Suriye'de herhangi bir neo, Evlad-ı Resulullah icazeti de iki bin dolar, üç bin dolar. Yani bir bakmışın o kimse Hüseyinî olmuş çıkmış yani seyit olmuş çıkmış. Bir Seyit icazeti de benim dediğim gibi iki bin dolar, üç bin dolar. Bunu nereden biliyorsun? Bunu da Kazım Efendi söyledi. Dedi ki oralarda dedi iki bin dolara yazıyorlar dedi. Dedim nasıl? Basbayağı dedi, Suriye'de iki bin dolara şeyhlik icazeti yazıyorlar, böyle veren şeyhler de var dedi. Hani birileri için de o gitti ordan bir şeyhlik icazeti aldı, o adam iki bin dolara şeyhlik icazeti veriyor diye bir muhabbet vardı ya sosyal medyada, bunun gibi. Şimdi Allah affetsin, kendimi büyüklendirmek için söylemiyorum. Mesela işte Almanya'da şeyhlik yapıyor, adam arıyor beni.

İşte üstadım, geleceğim sizi ziyaret edeceğim, bana şeyhlik icazeti verir misiniz?" diyor. Ben de diyorum ki rüyamda görürsem veririm örneğin veya birkaç tane birkaç kişi var, telefonla şeyhlik icazeti istiyor adam. Diyor ki yani bana da verir misiniz? Ben de diyorum rüyamda görürsem veririm, sıkıntı değil. Allah bizi affetsin. Burdaki hani 'o bir mumdan yanan hangi mumdan yanarsa yansın, ilk mumdan yanmış gibidir' diyor ya, burda o kimsenin silsilesinin sağlam olması lazım. Yani arada şeyhuna, şeyhuna, şeyhuna dediğinde, o silsile sağlam olacak. Eğer o silsile sağlamsa sıkıntı yok ama silsilede sıkıntı var ise atanmış bir şeyh veyahut da işte üç beş kişi toplanıyor, "Bundan sonra bizim şeyhimiz sen ol," diyorlar, bu atanmış şeyh oluyor. Birileri tayin ediyor ordan veyahut da devlet tayin ediyor dolaylı olarak. Buranın şeyhi sen olacaksın diyor, devletin tayiniyle şeyh oluyor o veyahut da işte birilerinin zorlamasıyla şeyh oluyor, birilerinin seçmesiyle şeyh oluyor manevi değil, orda silsilede bir sıkıntı var veyahut da şeyhi onun şeyhliğini ilan etmemiş, ben onu da gördüm. Yani gitmiş işte şeyhin hanımına üç beş kuruş vermiş, ordan icazetleri almış, şeyhin mührünü de basmış, kendine icazet yapmış. Allah muhafaza eylesin. Bunlar için Şeyh Efendi diyordu ki hınzır başı gibi hâlk olacak. Yani bu böyle kolay bir şey değil çünkü Allah muhafaza eylesin.

Şimdi Mustafa, hani peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri, "Beni görene, benim yüzümü gören kişiyi görene ne mutlu," dedi. Bir mumdan yanmış olan çırağı gören, yakinen o mumu görmüştür. Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri, Allahualem, Buhari'de, Müslim'de, Ebu Davud ve Tirmizi'de geçen bir hadis-i şerif var: "İnsanların en hayırlısı benim asrımdaki ashabımdır, sonra onlara yakın olan 'Tabiin'lerdir, sonra

da onlara yakın olan 'Teba-i Tabiin'lerdir." Demek ki Hazreti Pir, "Benim yüzümü gören, benim yüzümü gören kişiyi gören, bunlara ne mutlu," dedi. O zaman böyle olunca hani benim yüzümü gören, bu kim? Sahabe. Benim yüzümü göreni gören, bu ne? Bu da tabiin. Demek ki yüzümü gören, yüzümü göreni görene ne mutlu, dedi. Yine İbn-i Mace'de geçiyor bu hadis-i şerif: "Benim ashabımın, onların ardından gelen tabiinlerin, sonra da bunların ardından gelen teba-i tabiinlerin değerini takdir etmek bakımından benim hakkımı gözetiniz." Normalde bunlar tabii zahiri olarak söylenilen hadis-i şerifler. O zaman benim yüzümü göreni gören kim? Tabiin. Onları gören kim? Teba-i Tabiin. Bu üç nesil oldu. Bu üç nesil demek ki kutlu bir nesil.

Şimdi bu üç nesil kutlu olduğu gibi benim kardeşlerim gelecek dediği ahir zamanın son nesli de var. Sahabe soruyor, "Ya Resulallah, biz senin kardeşlerin değil miyiz?" diyor ki, "Siz benim arkadaşlarımsınız. Benim kardeşlerim ahir zamanın son diliminde gelecek. Onlar beni görmeden iman edecekler. Onlar beni görmeden iman edecekler. Kur'an'ın rafa kaldırıldığı, sünnetlerimin terk edildiği zamanda onlar benim getirdiğim Kur'an ve sünneti-i seniyyeme sımsıkı yapışacak olanlar. İşte onlar ahir zamanın son diliminde benim kardeşlerim" diye nitelendirdi. Şimdi biz tabii döneceğiz yine hadis-i şerife. Hazreti Pir'in beyit olarak sunduğu ama Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerinin hadisine döneceğiz. Bizi ilgilendiren taraf: "Beni görene", şimdi bu işin bir de manevi tarafı var. Zahiren ashab-ı Resulullah. Kim? İşte belli. Tabiin belli, teba-i tabiin belli ama burda hadis-i şerifte "beni gören, beni göreni gören" dediği zaman meselenin işi, işlevi daha da farklılaştı. O zaman bir de beni gören deyince rüyada görüldü. Rüyada görülünce o zaman beni gören oldu. Bir de göreni gören oldu. Bir de rüyada göreni görmek var. O zaman normalde Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem , hadisi şerifinde dedi ki: "Beni rüyasında gören gerçekten görmüş demektir." Dikkat edin, "Beni rüyasında gören gerçekten görmüş demektir. Çünkü şeytan benim suretime giremez."

Yine devam edeceğiz. İbn-i Mace'de var, bu az önce okuduğum hadis-i şerif. Buhari, Müslim, Tirmizi, İbn-i Mace'de var: "Beni rüyada gören, uyanıkken görmüş gibidir." Bir daha Müslim'den bir hadis-i şerif var: "Kim beni rüyasında görürse uyanıkken de görecektir." Dikkat edin: "Kim beni rüyasında görürse uyanıkken de görecektir veya uyanıkken de görmüş gibi olacaktır." Elbette şeytan benim şeklime giremez." Bir hadis-i şerif daha: "Beni rüyada gören gerçekten beni görmüştür. Ben her surette görünürüm." Bu da Deylemi'den. Şimdi o zaman böyle baktığımız zaman meseleye, demek ki rüyada gören gerçekten görmüş gibi olacak. Bir hadis-i şerif daha burdan nakledeceğim çünkü bu hadis-i şerif de enteresan. Sizlere, söylenilmeyen

hadis-i şerifler Ümmet-i Muhammed'e aktarılmayan, hiç vaazlarda, hiçbir nasihatlerde bunlar konuşulmayan hadis-i şerifler. Bunları ben cebimden çıkarmıyorum. Ben aktaranı, kim nakletmiş, onları da özellikle söylüyorum. Böyle bir hadis var diyorsam, onun altında kimin kitabından, hadis kitabından aldığımı da söylüyorum. Çünkü böyle, hani sütrenin gerisinden araştırıp inceleyip de eksiğini gediğini bulmaya çalışanlar aynı zamanda da ilim sahibi oluyorlar. Evet, araştırsınlar, baksınlar, araştırıp baksınlar. Bir hadis-i şerif daha: "Beni rüyada gören gerçekten beni görmüştür çünkü şeytan benim şeklime giremez." Ebu Bekir Sıddık'ı da gören gerçekten onu görmüştür, şeytan onun da suretine giremez. Bu hadis-i şerifi, bu da Hatip'te, bu hadis-i şerifi neden aldım biliyor musunuz? Yani demek ki Hazreti Ebubekir Efendimiz, Hazreti Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerinin sıddık lakabıyla lakaplanan ve ilk halife. Bu silsileyi devam ettirdiğimizde, Hazreti Ebubekir ilk halife, o zaman Hazreti Ömer, şeytan zaten ondan kaçıyordu. Şeytanın kaçtığı kimseydi, korktuğu kimseydi. O zaman Osman, meleklerin haya ettiği kimseydi. Ali, ilmin kapısıydı. Bakın silsile devam ediyor. O yüzden Hazreti Pir diyor ki, buraları iyi anlayalım, Hazreti Pir diyor ki, "Sen hangisinden yanarsan yan."

Yine hadis-i şerifte Allah Resulü sallallahu aleyhi ve sellem buyurdu ki: "Ashabım yıldızlar gibidir. Hangisine erişirseniz, yetişirseniz, beni bulursunuz." Ayırmadı ashabını. Ashab kim? Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerini sağlığında görüp iman eden. Yani böyle işi sulandıran zırtapozlar var, ağzım bozuluyor onlara, 'işte Ebu Cehil de gördü Hazreti Peygamberi, o da mı ashab?' Canım kardeşim, iman iman! İman! Bir kimse Hazreti Muhammedi Mustafa (s.a.v) 'i gördü, iman etti, ashab oldu o. Nasıl Hazreti Ebubekir, Ömer, Osman, Ali sahabe, Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerini zahiren gördüler ve iman ettiler, ashab oldular. Ashabı gören, iman etti, tabiin oldu. Tebai tabiini gören, onların o dini anlayışlarını ve dini inanışlarını gördü, onlar da teba-i tâbiin oldu. Şimdi kalkıp da koca profesörsün, meseleyi sulandırma, profesörlüğünden utan. Bir de ilahiyat profesörüsün! İlahiyat profesörlüğünden utan, meseleyi sulandırma. Madem ki sen ilahiyat profesörüsün, ilmin kadar konuş, ilmini konuş. Her ne kadar sizin ilminiz sâdırda değil satıhta da olsa, sizin ilminiz yüzeysel de olsa, sizin ilminiz ezber de olsa, ezberlediklerine sabit kal. Siz ezbercisiniz çünkü. Hatta ezberci de değilsiniz, okuduğunuzu da ezberleyemiyorsunuz. Okuduğunuzu da anlayamıyorsunuz. Bu kadar da kısasınız, bu kadar da kıtsınız büyük bir çoğunluğunuz! Yetiştirdiğiniz öğrencilerden belli. Kimisi hadis inkarcısı, kimisi mezheb inkârcısı, kimisi fıkıh inkârcısı. Büyük bir çoğunluğu da hadis inkârcısı. Çünkü siz okuduğunuza

inananlardan değilsiniz. Çok üzgünüm bu konuda, çok da kızgınım. Alay edercesine Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerinin ashabını alay edercesine küçümsemek, ashab müessesesini küçümsemek!

Onlar eş peşinde koşmadı, onlar iş peşinde koşmadı, onlar heva heves peşinde koşmadı, onlar lüks arabaların içerisinde din satmadılar, onlar din pazarlamadılar. Onlar dini istismar etmedi. Sizin gibi dinden para da kazanmadılar ey profesörler! Sizin gibi din satmadılar. Dinden ücret almadılar. Ayet-i kerimeye tabi oldular: "Sizden ücret istemeyenlerin peşinden gidiniz." Bu ayete tabi oldular. Siz bu ayet-i kerimeyi de söyleyemezsiniz çünkü siz dinden ücret alıyorsunuz, siz dinden geçiniyorsunuz. Sizin karnınız cehennem ateşiyle dolu, çünkü dini istismar edip dinden para kazanıyorsunuz. O yüzden diliniz, cehennem dili. O yüzden karnınız cehennem karnı ama farkında değilsiniz. Kim dinden para kazanıyorsa midesini cehennem ateşiyle dolduruyordu. Kim dini istismar ediyorsa, dindarlığını istismar ediyorsa, dervişliğini, şeyhliğini, mürşitliğini, hafızlığını istismar ediyorsa, burdan para kazanıyorsa karnını cehennem ateşiyle dolduruyordur, net. O yüzden onlar hadislerle alay ederler. O yüzden onlar hadisleri inkar ederler. O yüzden onlar ashabla dalga geçerler. O yüzden onlar sünnet-i seniyyeyle alay ederler. O yüzden hadi peygamberin annesi öldü, sen de anneni öldür! Soyismi İslamoğlu, hutbede söylüyor bunu: "Sünnete uyuyorsunuz, hadi Peygamberin annesi öldü, sen de anneni öldür." Peygamber annesini mi öldürdü? Ahmak adam! Zalim adam! Hain adam! Peygamberin annesi eceliyle öldü. Herkesin annesi eceliyle ölecek. Herkes eceliyle ölür. Hadi sen de anneni öldür diyor. Hutbede de söylüyor bunu. Herkes de susuyor buna. Herkes de sessiz kalıyor! Ortalıkta bir tanesi bir kedi öldürüyor, zalim o da, bir kedi öldü diye Türkiye'yi ayağa kaldırıyorlar, adam Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerinin sünnetiyle dalga geçiyor, herkes susuyor bu ülkede. Dinle dalga geçiliyor, herkes susuyor bu ülkede. Siyasetçisi, ilim adamı, ilahiyatçısı, Diyanetçisi...Bir sokak köpeği için ayağa kaldırıyorlar ülkeyi ama bir hadis-i şerifi inkar eden için ülke ayağa kalkmıyor veya bir Kur'an kursunda bir ahlaksızlık oluyor, susuyor herkes veyahut da herhangi bir barda ahlaksızlık oluyor, susuyor herkes. Bardaki ahlaksızlığa da susuyor, Kur'an kursundaki ahlaksızlığa da susuyor bizim insanımız. Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerine hakaret edene de susuyor, susuyor!

Hepimiz suskunuz! Korkağız! İmanımız kemale ermemiş. Korku dağları sarmış. Korkmaması gerekenler en başta korkuyor. Ben şeyhim, ben alimim, ben mürşidim, ben kamilim... O atarken mangalda kül bırakmayanlar da korkuyor. Oysa Allah Resulü dedi ki: "Korkaklığın şerrinden Allah'a

sığınırım." Ey Müslümanlar, dininiz korkulacak bir din değil ki. Peygamberimizin sünneti seniyyesi korkulacak bir sünnet değil ki, savunulamayacak bir sünnet değil ki. Neden korkuyorsunuz, susuyorsunuz? Dünya bu kadar mı vurdu sizi? Lüks evleriniz, lüks arabalarınız, cebinizdeki paralar, rahatınız, bu kadar mı sizi Allah yolundan uzaklaştırdı? Bu kadar mı Allah'tan uzaklaştırdı, bu kadar mı Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem den uzaklaştırdı? Biz ne hale geldik? O hale geldik. Allah bizi affetsin. İşte Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri beni rüyasında gören, gerçekte efendimizi görmüştür, hadis-i şerifte diyor ki: "Beni rüyasında gören, gerçekte görmüş gibidir" ve bu müjde sabittir. Bu bir müjdedir Ümmet-i Muhammed'e ve bu müjde sahih hadislerle sabittir: Buhari, Müslim, Tırmızi, İbn-i Mace, Ebu Davud, Kütüb-i Sitte'dir altı tanesi, hepsinde sabittir ve bunu normalde uyanıkken görülmesi gibi de doğrudur. Rüyada gören, uyanıkken de görmüş gibidir. Bir hadis-i şerifte diyor ki: "Rüyada gören, uyanıkken de görür." Bu müjdedir. Rüyanda Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem i gördün, o zaman uyanıkken de göreceksin. Kendine dikkat et, diline dikkat et, hal ve hareketlerine dikkat et.

Hazreti Peygamber görünmez bir peygamber değil. Görünmez diyen şeyhler, şeyh değil; görünmez diyen âlimler, âlim değil; görünmez diyen mürşidi kamiller, mürşidi kamil değil. Kendisi kör, herkesi kör zannediyor. Allah muhafaza eylesin. O zaman bu noktada Buhari'de Müslim'de, Tirmizi'de, Ebu Davud'da, İbn-i Mace'de geçen, beni rüyasında gören uyanıkken de görür, gerçekken de görürse diyor, dikkat edin, ben burda altını çiziyorum, o kimse uyanıkken de Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerini gördüyse, görüyorsa, hani biz zikrullah halakasında kardeşler görürler ya, bu bir keramettir. Bunu böyle kenara atamazsınız. Sizler, derviş kardeşler, işte peygamberi gördüğünü iddia ediyor; iddia etmiyor kardeşim, adam gördüğünü söylüyor. Hadis-i şerifte de var mı? Var. Sen buna inanmayabilirsin, dersin ki: "Ali Karadağ'ın ben zikrullah halakasında Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerini gördüğüne inanmıyorum." Bu senin hakkındır ama sen "Görünmez zikrullah halakasında" dersen bu senin hakkın değildir. Bu senin cehaletini gösterir. Bu senin bu konudaki hadis bilinmezliğini gösterir. Bu konuda senin araştırmacı olmadığını gösterir. Bu konuda sen bu hadis-i şerifleri bildiğin halde görünmez dersen, sen ilmi katlediyorsun. Sen ilmi örtüyorsun. Bu doğru değil. Bu, İslam adına en büyük sen vahşeti yaşıyorsun, yaşatıyorsun. Allah muhafaza eylesin.

O yüzden İmamı Gazali, İbni Arabi, Abdüsselam, Suyuti gibi ehl-i sünnet büyükleri, "Efendimizle salih insanların görüşmelerinin çok sayıda salah ve takva sahibinden nakledildiğini, bu halin keramet olarak oluşmasının

caiz olduğunu" ifade etmişlerdir. Bir kimse demek ki uyanıkken Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerini görebilir, onunla da konuşabilir. Onunla görüp konuşuyorsa, Gazali'ye göre, Arabi'ye göre, Suyuti'ye göre, o kimse keramet ehlidir. O kimseyi biz, keramet ehli olarak görürüz, o kimseyi keramet ehli olarak biliriz. Bir kimse, gördüğünü söyler, söylemez bu ayrı meseledir. Bir sufînin, bir dervişin kendisine böyle bir soru üstadı tarafından yöneltilmediği müddetçe, kendisinin kendi kendine gördüğünü söylemesi doğru değildir sufi terbiyesinde. Allah rahmet eylesin, üstadımız bize sorardı, ne gördün, biz o zaman anlatırdık, edep budur. Üstad derse ki ne gördün, o zaman o kimse gördüğünü anlatır veyahut da üstada anlatmıştır bir rüya, bir hal, üstad onu biliyordur veyahut da o gördüğünü anlat dediğinde, derviş onu anlatır. Ikcık mıkcık yapmaz. Ikcık mıkcık yapan o halini kaybeder. Nefsine uymuştur. Üstadın anlat dediği anlatılır, sorduğuna cevap verilir. O normalde sorduğuna cevap verilmiyorsa anlat dediğinde anlatmıyorsa o kimse nefsine uymuştur, heva hevesine uymuştur. Allah muhafaza eylesin. Kendiliğinden ben böyle gördüm diyorsa, üstadın dışında bunu anlatıyorsa o da heva hevesine uymuştur. O da anlatılmaz ancak üstaddan müsaade istenir veyahut da üstada anlatınca üstad ona bu rüyanı anlat arkadaşlara, bu halini anlat derse o da ne yapar? Anlatır. O yüzden Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerini rüyasında gören, uyanıkken de görecektir. Uyanıkken de görebilir ve uyanıkken gördüğünde onunla da görüşebilir. Bu, onun üzerinde Allah'ın bir lütfu, bir ikramı, bir ihsanıdır. Bunu reddetmek, sırf sufilere karşı olmak için bu hadisleri reddetmek, ilmi örtmektir. Ya da körler sağırlar birbirlerini ağırlar. Kör, görünmez der. Kör, görünmez dediği şey, görünür veya Hazreti Pir'in beyan ettiği gibi, güneşe gözlerini kapatırsan, güneş yok olmaz der. Güneş, duruyor durduğu yerde ama sen gözlerini kapattın, o yüzden güneşi görmüyorsun. Güneşi görmeyince de sen güneş yoktur diyorsun. B, senin cehaletini gösterir. Bu senin bilmediğini gösterir.

O yüzden işte, normalde bir mumdan yanan diğer mumlar da ondan yandıysa, o ilk yanan mumu görmüş gibidir. O ilk mumdan yanmış gibidir. Allah, bizi onlardan eylesin. Şimdi tabi bir de burada bir şey daha belirtmek istiyorum. Allah bizi affetsin. Hani, ne mutlu dedi ya, beni göreni görene, benim yüzümü görene ne mutlu dedi. Malum, Veysel Karani'miz vardır ya. Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem Hazretlerini zahiren görmemiştir. Rivayet edilir, buna inanırsanız, inanmazsınız ama bu değişik eserlerde geçer. Veysel Karani Hazretleri gelince, peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerinin kapısına, kapıyı vurur Hazreti Fatıma annemiz çıkar. Hazreti Fatıma annemiz çıkınca peygamber sallallahu aleyhi

ve sellem hazretlerini sorar. O da der ki, 'Mescitte'. 'Annemden buraya kadar izin aldım' der ya, rivayet edilir. Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri, kızı Fatıma'nın gözlerinden öper. 'Bu gözlerle onu gördün sen' diye. 'Bu gözlerle onu gördün' diye. Çünkü dostu gören gözü öper Hazreti Peygamber sallallahu ve sellem . Dostu gören göz öpülmeye layıktır. Dostu gören göz, öpülmeye layıktır. O yüzden dostu gören göz, öpülür. Allah, bizi onlardan eylesin.

Şeytan burda da bir not düşmüşüm buraya, ister peygamber sallallahu ve sellem hazretlerinin sağlığında olsun ister vefat ettikten sonra olsun, onun şekline, şemaline giremez ve daha başka hadisler de var bu konuda, Peygamber sallallahu ve sellem hazretlerinin alimlerinin de gerçek manada şekline şemaline şeytan giremeyeceğine dair. O zaman peygamber sallallahü ve sellem hazretlerini ister sağlığında görsün, ister öldükten sonra görsün bir kimse, gördüğü sahihtir, peygamberdir veyahut da değişik suretlerde gördü, uyanıkken veya rüyasında yine peygamberdir o sallallahu ve sellem veya eksik gördü, sadece gözlerini gördü yine Peygamber Efendimiz sallallahü ve sellem i gördü. Bu konuda herhangi bir şek şüphe yok. Burda bir tartışma açayım ben şimdi. Peki, peygamber sallallahu ve sellem hazretlerini sağlığında gören sahabe sayıldı. Rüyasında gören sahabe sayılır mı sayılmaz mı? Bu ilk yıllardan itibaren tabiin zamanında bu tartışılmaya başlanmış olan bir konu. Bir kısmı demişler ki, Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerini rüyasında gören de sahabedir. Bir kısmı demiş ki hayır, biz onları sahabeden sayamayız. Bu bir kısım sahabedir diyenlerin içerisinde sufi temelli olanlar fazla. Sufilerin büyük bir çoğunluğu derler ki peygamber sallallahu ve sellem Hazretlerini rüyasında gören de sahabedendir, sufilerin büyük bir kısmı. Bir kısmı, sufilerin bir kısmı der ki biz bu kadar ileri gitmeyelim, itidalli davranalım. Biz onu normal, onları yaşayan sahabeler gibi hani görmeyelim derler. Deseniz ki, sen nerdesin? Kırkların içindeysen sen sahabe sayılabilirsin. Kırkların içindeysen! Kırkların içinde değilsen, sakin ol, sakin ol. Bu hak senin değil. Allah bizi affetsin.

Bu tarzda, o mumdan yakılan çırağdan başka bir çırağ, ondan da diğer bir mum yakılsa ve taaa yüzüncü muma kadar hep o ilk mumun nuru intikal etse, sonuncu mumu görmek hepsinin aslı olan ilk mumu görmektir. İster o nuru son çırağdan al istersen ilk çırağdan, hiç fark yok. O nuru dilersen son gelenlerin mumundan gör dilersen geçmişlerin mumundan. Tövbe 100, ayeti kerime: 'İki iman eden muhacirler ve ensar ile iyilik yaparak onlara tabi olanlardan Allah razı oldu. Onlar da Allah'tan razı oldular. Allah onlar için altından ırmaklar akan cennetler hazırlamıştır. Onlar orada ebedi kalacaklardır. İşte büyük kurtuluş budur.' İlk ensar ve muhacir

ve onlara tabi olanlar, sahabe ve tabiinden bahsetti burda. Yine bu konuda demek ki silsile olarak Hazreti Peygamber, ashab ve ashabın peşinden giden tabiin. Cenab-ı Hak onları methetti, onları övdü.

O zaman burda aranılan şey, Hazreti Pir'in dediği: 'O isterse yüz tane mum geçsin, hepsi birbirinden almışsa,' dediği şey şu. Sufice söylüyorum bunu, bir mürşitlik yapacak olan kimse, şeyhlik yapacak olan kimse, bir mürşidi kamilin gözetiminden Silsile-i Meşai'ye tabi olarak seyri sulukunu tamamlamış hilafet ve icazete sahip olması gerekir. Bu zamanda bu çok önemli, bu zamanda çok önemli. Tekrar bunu söylemek istiyorum, bir şeyhlik postuna oturacak olan kimse, bir mürşidi kamilin gözetiminde seyri sulukunu tamamlamış hilafet, bazılarında hilafet deniyor çünkü bazılarında icazet denir, bir icazete, bir hilafete sahip olması genel bir teknik kuraldır. Bu teknik kural, bazılarının bir şeysine bağlı olmaması gerekir. Ben bunu böyle söylerken kendi üstadımı tartışılmaması gerektiği için kenara koyarım ama bu, posta oturacak olan kimse için önemli bir şeydir. Ya bir mürşidi kamil, bir üstad, sağlığında onun şeyhliğini, mürşitliğini ilan eder, icazetini verir vermez ama ilan eder, bu doğrudur, haktır, yeterlidir artı bir de icazeti var ise onun için teknik konu meselesi bitmiştir. Eğer bu yok ise eğer bu yok ise o zaman o kimseyi bizim ehliyetli görmemiz mümkün değildir. İslam toplumunda her şeyde liyakat ve her şeyde ehliyet esastır. Sizin bir makama oturtulabilmeniz için sizde liyakatın ve ehliyetin olması gerekir. Liyakat ve ehliyet yok ise ve şartlar tamamlanmamış ise sizin o makama oturmanız caiz değildir. Kendinizi böyle lanse etmeniz de doğru değildir. O yüzden ya bir mürşidi kamil yani ehil olan mürşidi kamil olan bir şeyhin, ya bir önceki şeyh tarafından veya vefat ettikten sonra manevi işaretler ile tayin edilmesi gerekir. Bir üstad, bir mürşidi kamil, kendisinde o manevi işaretleri görünce, o şeyh, o zatın, o seyri sulukunu çıkartmış olduğu kimsenin şeyhliğini ilan etmesi gerekir. Yoksa Allah affetsin, o da zalimlerden olur. Bir mürşidi kamil zalimlerden olmaz. Zalimlerden olmamak için son nefesinde de olsa, kendisinden sonra gelecek olan hilafet sahibini ilan eder. İlan etmesi gerekir. Varsa icazet kendisinde, icazetini verir. İcazeti yoksa ilan eder. İlan edilmesi gerekir. Bir şeyhin şeyhliği kapalı kapılar ardında ilan edilmez, tüm cemaate ilan edilir veyahut da şeyh sağlığında onun icazetini yazarsa, herkesin içerisinde o icazeti ilan edip verir, icazet töreni yapar. Bunlar ehli sufinin değişmez kaideleridir. Bir dervişin üstadında arayacağı teknik özelliklerdir. Bir; senin şeyhin kimdi? Filancaydı. Onun mürşidi kamil olduğuna bana delil getirir misin? İki; senin şeyhliğini o sağlığında ilan etti mi? Kimler duydu bu ilanı, şahitleri var mı? Üç; bu şeyhin icazeti

var mı, bu şeyhin icazeti nerden, kimden almış? Bu şahitli mi, bu delilli mi, bu bir cemaatin önünde mi verildi, yoksa nerde verildi?

Şeyh efendi öldüğü zaman birisi, uyanığın, birisi icazet peşinde koşup, icazetin nerde olduğunu bilip gelip kendi icazetine orada, kendi adını yazıp, oraya mührü mü bastı? Ne yaptı? İşte şeyh efendinin hanımı hacı anneye üç beş kuruş verip, ondan icazetleri ve mührü alıp kendine icazet mi yazdı? Bakın, bunları açıkça artık beyan ediyorum. Bunları bir yerlere laf gitmesin diye susuyordum. Şimdi Hazreti Pir'in bu konulardaki beyitleri gelince artık ben de ilmi saklayamaz hale geldim. Gaydırı gubbakla, oynaklıkla veyahut da türlü düzenbazlıklarla şeyhlik icazeti alınmaz. Öyle şeyhlik yapanlar, yarın mahşer gününde onun hesabını veremezler. Parayla icazet satın alanlar, bin dolara, iki bin dolara, üç bin dolara Irak'tan, Suriye'den icazet alanlar, Müslümanları aldatanlar! Allah Resulü sallallahu ve sellem aldatan bizden değildir dedi. Böyle şeyhlik yapanlar, mahşer gününde bunun hesabının altından kalkamazsınız. Ben şeyhim deyip dervişlerden para isteyenler, dervişlerden her ay aidat toplayanlar, Kur'an kursu yaptıracağız yok buranın kirasını ödeyeceğiz yok hafızlık kursu açıyoruz yok şunu yapıyoruz deyip dervişlerden her ay belli miktarda aidata bağlayıp para toplayanlar, şeyhliğini istismar edenler, dervişliğini istismar edenler!

Yarın mahşer gününde sonunuz çok feci olacak. Kendi kendisine üç beş kişiye beşer onar bin dolar verip de kendi şeyhliğini ilan ettirenler, kapalı kapılar ardında çantalarla dolar verip kendi şeyhine tabi olmasını isteyenler, yarın öbür gün mahşer gününde perperişan olacaksınız. Dervişlerden üç yüz bin dolar, beş yüz bin dolar, bir milyon dolar alan şeyhler! İstanbul şeyhleri! İstanbul'da şeyhlik yapıyoruz diye ortalıkta caka satanlar! Yarın öbür gün mahşerde iki yakanız bir araya gelmeyecek. Maneviyattan uzaksınız, Peygamber sallallahu ve sellem in izinden uzaksınız, Kur'an'dan uzaksınız, zahiri şeyhlik yapıyorsunuz. Batıniliğiniz yok. Üç tane kitap okumakla şeyh olunmaz, beş tane şiir ezberlemek de şeyh olunmaz. Şeyhim diye çıkmayın orta yere, mahşer gününde perperişan olacaksınız. Üzülüyorum sizin adınıza, kahroluyorum sizin adınıza. Bu dünyaya değmez. Burada seni alkışlayabilirler, lüks arabalarda gezdirebilirler, lüks villalarda oturtabilirler. O adamlar sana lüks villalar da hediye edebilirler. Sen nasıl böyle bir hediyeyi kabul edersin! Sen nasıl böyle dünyaya dönersin! Sen nasıl dünyanın peşinden koşarsın! Sen nasıl dervişlikten para kazanırsın! Sen nasıl dervişlerden para kazanırsın, sen nasıl şeyhliğinden para kazanırsın! Hiç mi Allah'tan korkmazsın? Bunlar Peygamber(s.a.v.) hazretlerinin kokusunu alamayanlar. Bunlar manevi kokudan yoksun. Bunlar kendilerini heva ve hevese kaptırmışlar. Utanmıyorlar da çekinmiyorlar da! Allah'tan da korkmuyorlar!

Mahşerde hesaptan da korkmuyorlar. Ümmet-i Muhammed'in parasını yiyorlar, Ümmet-i Muhammed'in zamanını yiyorlar, Ümmet-i Muhammed'in yolunu kesiyorlar, Ümmet-i Muhammed'in manevi yolunu kesiyorlar. Vallahi üzüntümden söylüyorum billahi üzüntümden söylüyorum. Ümmete yazık. Dünya bu kadar mı tatlı? Şan şöhret bu kadar mı tatlı? Sana şeyh deseler ne olacak, demeseler ne olacak? Hazreti Pir dedi ya toprağın altında, usta da bir çırak da bir. Nasıl bakacaksın mahşerde yüz yüze? Nasıl bakacaksın? Yüz yüze gelmeyeceğini mi zannediyorsun?

Mahşerde ben İsmail'le, yüz yüze gelmeyecek miyim? Ben mahşerde Cafer'le yüz yüze gelmeyecek miyim? Ben mahşerde Yunus'la yüz yüze, Fehim'le yüz yüze gelmeyecek miyim? Demirtaşlılarla yüz yüze gelmeyecek miyim? Bursalılarla, Bayındırlılarla, İzmirlilerle, Kırşehir'den Antalya'ya kadar, Konya'dan Akşehir'den, Yunak'a kadar, İstanbul, Tekirdağ, Keşan... Yüz yüze gelmeyecek miyim? Hesap yok mu? Nasıl yüz yüze gelmeyeceğini düşünürsün? Ben Hüseyin'le, yüz yüze gelmeyecek miyim? Otuz yıldır yüz yüzeyiz. Nasıl böyle bir şey düşünebilir insan? Nasıl siz ücret karşılığında din satarsınız? Bitmeyen cami inşaatları, bitmeyen hafızlık kurslarının inşaatları, bitmeyen Kur'an kursları, buralardan geçinen kimseler...Nasıl bakacaksınız Allah'ın yüzüne? Nasıl o Peygamberin yüzüne bakacaksınız? Nasıl bakacaksınız? Nasıl yüz yüze geleceksiniz? Hangi saikle çıktın ben şeyhim diye ya? Neyle çıktın ya? Neyle çıktın? Hangi silsileyle çıktın? Benim şeyhim Nevşehirli Abdullah Gürbüz efendi, onun şeyhi Çorumlu Hacı Mustafa efendi, onun şeyhi Ahıskalı Ali efendi, onun şeyhi Ebu Bekir efendi, onun şeyhi Tanta'da Abdurrahim Neşabi, Abdurrahim Tantavi, silsile, ikisi de Seyit, Tantavi de Neşabi de. İkisinin de silsilesi taaa Hazreti Hüseyin efendimize kadar gidiyor. Birisinin Hazreti Hasan, birisinin Hazreti Hüseyin'e, gidiyor. Bütün silsile meydanda, arada bir kopukluk yok, arada bir kopukluk yok! Beni üç beş kişi toparlayıp, sen şeyhsin demedi. Ben daha bugüne kadar ben şeyhim bile demedim. Beni hem şeyhim ilan ettirdi hem bakın orda icazetler. İhtiyaç var yoktu, ayrı mesele. Ben şeyhim demeye utanıyorum. Bir şeyden korktuğumdan dolayı değil. Nasıl der bir insan bunu bilmiyorum. Ben ne nakibim dedim ne nükebbayım dedim. Diyemedim ben bunları hiç, diyemem de zaten. Bana bir şey dediklerinde diyorum ki biz daha derviş olamadık, derviş adayıyız biz. Bunun mahşeri var.

O yüzden Allah muhafaza eylesin, bu dünyadan herkes göçüp gidiyor arkadaşlar. Benim şeyhim de göçüp gitti. Ölmez dediğini kendi ellerinle gömüyorsun, ölmeyecek zannettiğini kendi ellerinle gömüyorsun, ölmeyecek diye düşünüyorsun, kendi ellerinle gömüyorsun, gidiyor toprağın altına. Ben de gideceğim, sizler de gideceksiniz, hepimiz onunla yüzleşeceğiz. O

yüzden ben şeyhimin bana ettiği vasiyeti bütün derviş kardeşlere ediyorum. Üstadım Beytullah'ta benden söz aldı. Mustafa Efendi, oğlum, ben oldum deyip de orta yere çıkma dedi. Emredersiniz Efendim dedim. Ben öldükten sonra bütün ihvana dedi, bütün kardeşlere tebliğ et, bakın, bu çok önemli, herkes dedi rüyasında gördüğü kimseye tâbi olsun dedi. Bunu dervişlerden sakladılar, zakirler de sakladı. Ben bunu herkese cd gönderdim, zakirlere, benim üzerimde vasiyetti çünkü. Ben öldükten sonra eğer sağlığımda birisine işaret etmediysem, sağlığımda, istihare yapacaksınız, istişare yapacaksınız, bir yere tabi olacaksınız.

Bakın bu, hadisi şerifin emri, peygamberi bir emir. Bu Ahmet'e, Mehmet'e göre bir emir değil ve bir kimse bir mürşidi kamilin terbiyesi altında sufîlik terbiyesi alacak, seyri sülukunu tamamlayacak ve bu silsile, bu silsile Hazreti Peygamber sallallahu ve sellem hazretlerine dayanacak. Burdan bir metin, bir pasaj okuyacağım şimdi. Bu pasaj Risale-i Nurcuların saklamaya çalıştığı hatta bir kısım nurcuların matubattan o kısmı alıp kaldırdığı ve mektubatı öyle bastırdıkları eksik, o zaman bunun zamanı değil deyip kaldırdığı bir pasaj, 29. Mektup, dokuzuncu kısım, Risale-i Nur. Mektubât, 29. Mektup, dokuzuncu kısım. Bunu özellikle burdan okuyacağım çünkü hani böyle bazı Risale-i Nurcular bu pasajı, bu bölümü kaldırmışlar, öyle basıyorlar mektubatı. Bu da ayrı bir utanç duyulacak bir şey:

"Ehl-i Sünnet ve cemaatin bir kısım zahiri uleması ve Ehl-i Sünnet ve Cemaate mensup bir kısım ehl-i siyaset gafil insanlar, ehl-i tarikatın içinde gördükleri bazı sûistimâlleri ve bir kısım hatîâtı bahane ederek, o hazine-i uzmâyı kapatmak, belki tahrip etmek ve bir nevi âb-ı hayatı dağıtan o kevser menbaını kurutmak için çalışıyorlar."

Yani, bir kısım ulema, zahiri ulema, bakın zahiri ulema, bir kısım gafil siyaset ehli, ehli tarikatın içerisindeki suistimalleri veya eksiklikleri bahane edip bakın, müthiş bir şey, o hazineyi uzmâyı kapatmak, yani büyük hazineyi kapatmak, tahrip etmek, bir nevi âb-ı hayatı dağıtan Kevser membaını kurutmak, âb-ı hayat, biliyorsunuz ölümsüzlük ve bu nerden, Kevser'den geliyor, yani cennet ırmağı. Bunu diyor, kurutmaya çalışıyorlar.

"Halbuki eşyada kusursuz ve her ciheti hayırlı şeyler, mezhepler, meslekler az bulunur, âlâ külli hâl bazı kusurlar ve suistimal olacaktır. Çünkü ehil olmayanlar bir işe girseler, elbette suistimal ederler."

Ehil olmayanlar bir işe girerlerse, o işi suistimal ederler.

"Fakat Cenab-ı Hak, âhirette muhasebe-i a'mâl düsturuyla, adalet-i Rabbaniyesini, hasenat ve seyyiatını muvazenesiyle gösteriyor."

Yani, o kimse iyi niyetliyse, o eksiğini gediğini Cenab-ı Hak ne yapıyor? Hasenata çeviriyor.

"Yani hasenat racih ve ağır gelse mükafatlandırır, kabul eder."

Yani o kimsenin iyilikleri ağır gelirse mükafatlandırır, kabul eder. Eğer günahları ağır gelirse, cezalandırır, reddeder.

"Hasenat ve seyyiâtın muvazenesi kemiyete bakmaz, keyfiyete bakar"

Yani, bunun denkliği de öyle sayısallığa bakmaz, sen on günah işledin, on sevap işledin, Allah buna göre diyor şey yapmaz, keyfiyete bakar. Senin on sevabına isterse milyonlarca sevap yazar, isterse on sevabına on sevap yazar. Eğer senin on sevabına milyon sevap yazarsa, senin on günahın gider zaten, esamesi kalmaz, keyfiyete bağlı. Sen 'Yarabbi' dersin, hepsini hayra çevirirsin, 'Yarabbi' der öbürküsü, onunki, 'Ya Rabbi' der, onunki normalde günahlarını siler. Öbürkü öyle bir 'Yarabbi' der, onun günahlarını, işlediği günahlar kadar ne yapar? Sevaba çevirir. Derslerde Hadis-i Kudsi olarak, bunu naklederim, bu keyfiyete bağlı. O zaman Allah'la kulun arasındaki bir keyfiyet. O kimse öyle bir zamanda öyle bir Allah der. Bir kez Allah der, o Mevlithanın dediği gibi: 'Bütün günahları dökülür misl-i hazan' der ya, bunun gibi. Ne güzel söylemiş:

'Bir kez aşk ile Allah dese o lisan

Dökülür, günahlar misli hazan'

Biz bunu Mevlit'te dinleriz de bir sefer o 'Allah' demeyi beceremeyiz veyahut da hani bir gaza esnasında Hazreti Peygamber sallallahu ve sellem Hazretleri, bir ağacın dibinde böyle hafiften böyle bir yakaza oldu, uyukladı, kılıcını da dala asmıştı. Hani geldi ya, müşriğin birisi, yavaşça kılıcı aldı, Allah Resulünü uyandırdı, dedi ki kalk, şimdi dedi, benim elimden seni kim kurtaracak? Resulullah sallallahu ve sellem Hazretleri kalktı, o böyle söyleyince, seni elimden kim kurtaracak deyince, 'Allaaaaaahhhhh' dedi. Öyle bir Allah dedi ki müşrik korktu, kılıcı elinden düştü. Allah Resulü kılıcını aldı, kendi kılıcını, müşriğin boğazına dayadı. Şimdi dedi seni benim elimden kim kurtaracak? O da dedi ki, sen peygambersin. Ben kötüyüm, bana dedi kötülük yakışır, sana iyilik yakışır dedi. Hazreti peygamber onu affetti. Öyle bir Allah der o kimse, Cenab-ı Hak onun günahlarını hayra çevirir. Bu keyfiyete bakar, bu sayısallığa bakmaz. O yüzden biz sufiler şöyle düşünürüz, cemaatte bir kişi gerçekten 'Allah' dese, komple cemaatın affına sebep olur. O zaman ne yapar? Bazı olur, bir tek hasene, bin seyyiâta tereccuh eder, affettirir. Bazen bir iyilik, öyle bir iyilik yaparsın, öyle bir şey yaparsın, ömrünü satın alırsın, ömrünü satın alırsın! Ömrünü satın aldığında, Cenab-ı Hak sana rüyanda gösterir. Bu konuda da hadisi şerifler

var ya, Cenab-ı Hak der ki hadi ne yapıyorsan yap, Allah seni affetti. Bizim bilmediğimiz hadisi kutsiler.

'Madem ki adalet-i ilahiye böyle hükmeder ve hakikat dahi bunu hak görür, tarikat yani sünneti seniyye dairesinde tarikatın hasenatı yani iyiliği, seyyiâtına katiyyen müreccah olduğuna delil, ehl-i tarikat, ehl-i dalaletin hücumu zamanında imanlarını muhafaza etmesidir.'

Sünnet-i seniyye dairesinde bir tarikat, benim 35 yıldır bağırdığım mesele. Kardeşler yol, Kur'an ve sünnet yolu. Kur'an ve sünnetin dışında bu dilimden bir şey çıkarsa, bir nasihat çıkarsa size, Kur'an ve sünnetin dışında sizi sevk ve idare etmeye kalkarsam, vallahi de, billahi de, tillahi de, getirin benim önüme koyun, ben tövbe edeyim, ordan geri döneyim. Bunu ciddi söylüyorum size, bunu ciddi söylüyorum! Bir hakkım var ise sizde bir hissem var ise sizde zerrece olsa bir kıymetim var ise nerde Kur'an ve sünnet-i seniyyenin dışında size bir şey söylediysem, vallahi de, billahi de, getirin benim önüme koyun. Bu kardeşiniz de mahşerde onun hesabını vermesin.

Bende verilecek hesap çok, bir de o hesaba girmeyeyim ben. Bunu lütfen Allah rızası için yıllardır söylerim, yine söylüyorum, getirin önümüze koyun çünkü bu topluluk sünnet-i seniyye üzerinde yürümeli. Bu topluluk Kur'anı sünnet-i seniyye dairesinde anlamalı ve yaşamalı. Benim bırakacak olduğum miras bu. Ben size süslü tekkeler bırakamayacağım, ben size süslü ne bileyim medreseler bırakamayacağım, ben size süslü böyle semahaneler bırakamayacağım. Yapamayacağım! Ha, Cenâb-ı Hak verir bir şey diyemem. Şu anki halimle söylüyorum ama size bir şey, size bir eğer miras bırakacaksam bu Kur'an ve sünnet dairesinde bir sufi yolu. Kur'an ve sünnet dairesinde benim bırakacağım miras bu. Başka bir miras yok. Bakın, başka bir miras beklemeyin, başka bir miras yok. Hep söylerim ya, kapıdan para dağıtılacak diye beklemeyin, bende böyle para yok. Kapıdan sizden ücret de istemeyecekler, böyle bir halim de yok. Atmış üçe kadar böyle yaşadım, atmış üçten sonra da Cenab-ı Hak bu şekilde yaşatsın beni. Ben atmış üçe kadar dimdik yaşadım, hiç kimseye şey'en lillah demedim. On altı yaşında babasız kaldım, annemden dahi para istemedim ben. Bende annemin kendi zeytinimiz dahil, bir tane zeytini yoktur kursağımda. Zeytin yapardı, Allah razı olsun, anne kaç kilo zeytin var burda? Yirmi kilo. Yirmi kilo zeytin ne kadar? Beş lira. Al anne. Ben böyle yaşamayı seviyorum. Ben daha hiç bir şekilde bir dervişten para istediğimi hatırlamıyorum. Borç alır veririm, bu ayrı mesele, bu ayrı. Cenab-ı Hakka hamdü sena olsun. Sünnet-i seniyye dairesinde bir sufi yolculuk olacak bu. Benim vasiyetim bu. Tutacaksanız bu vasiyetimi tutacaksınız. Size başka bir vasiyetim yok.

'Âdi bir samimî ehl-i tarikat, sûrî, zâhirî bir mütefenninden daha ziyade kendini muhafaza eder. O zevk-i tarikat vasıtasıyla ve o muhabbet-i evliya cihetiyle imanını kurtarır.'

Ne diyor? Adi bir samimi ehl-i tarikat. Burayı okuduğumda hep kendime atfederim bunu. Adi, samimi bir ehli tarikat. Adi dediği düşük vasıflı bir ehli tarikat ama samimi. Ben üstadımdam hiçbir şey beklemedim. Kendimi methetmek için söylemiyorum, yol olsun diye söylüyorum.

Ne zakirlik istedim, ne çavuşluk istedim, ne nakiblik istedim, ne nükebbalık istedim, ne halifelik istedim, ne de şeyhlik istedim. Ben bir şey istemek için dergaha girmedim. Ben dedim ki ya Rabbi, beni bu dergahta şeyhim ölünceye kadar mukim eyle. Şeyhimin yüzüne söyledim, efendim size ve dergahınıza, siz ölünceye kadar hizmet edeceğim. Benden bir zarar görmeyeceksiniz. Siz öldükten sonra size ve dergahınıza hizmetim bitecek efendim diye yüzüne söyledim bunu, saklı gizli değil. Allah söylemiş, hem de öyle oldu. Ona ve dergahına olan hizmetim, o vefat edince bitti. Kendi sağlığında kendisi ilan ettirdi şeyhliğimi. Hatta geçenlerde bayağı oluyor, Adnan, ne zaman söyledin bize, dört beş ay mı oldu? Bu mevzu oldu, kendi kendimize konuşuyoruz. Adnan dedi ki önce bana telefon açtı. Ben Adana'daydım o zaman dedi. Bana, dedi ki dedi, ne dedi, işte şeyhliğini ilan et demiş, öyle mi dedi? Ne dedi tam kelime kelime? Bir mikrofon verin Adnan'a.

Adnan:

"Adana'daydım Efendim ben, Adana'daydım. Kendisi aradı. Oğlum dedi, Mustafa abiniz, işte Ahmet Turan abiniz şeyhtir, bunu ilan edin dedi. Ben de Efendim, Adana'dayım deyince tamam o zaman dedi. Kapattı telefonu. Sonra burdan başka birisini de aramış."

Evet, Allah razı olsun, önce beni aradı. Dedi ki ilan et bana. Ahmet Turan'a da söyledim sana da söylüyorum dedi. Şeyhliğini arkadaşlara bugün ilan et dedi. Efendim, hakkınızı helal edin, ben ilan edemem dedim. Ben ilan ettiririm o zaman dedi, kapattı telefonu ona çıkart. Ben öyle deyince Adnan'ı aramış, Adnan Adana'dayım deyince sonra Remzi'yi aramış, ben aradım. Sonra Remzi, Remzi'yi de ben aradım, dedim seni arayabilir, böyle böyle diyecek dedim, akşama görüşelim, öylesi dedim söyle. Arıyor dedi telefondan. Ben kapattım telefonu, aramış ona söylemiş. Remzi dedi, böyle böyle. Şeyhine tabi ol dedim. Söyle dedi, söyle. Akşama görüşürüz dedim, toplanırız. Akşam oldu, orda arkadaşlarla görüştük. Dedim şeyh efendi böyle söylediyse itiraz etmek yok, kalk dedim söyle. Ben de o gün arkadaşlar zaten burdalar, dedim ki ben şeyhim ölünceye kadar şeyhlik yapmak istemiyorum, yapmayacağım, Allah razı olsun, aldık, rafa koyduk dedim. Aldık, kabul ettik, rafa koyduk dedim. Bu kadar. Âdi, samimî bir ehl-i tarikat, sûrî,

zâhirî bir mütefenninden yani zahir bir alimden, mütefennin dediği alim, bir alimden daha ziyade kendisini muhafaza eder ama neyle? Muhabbet-i Evliya ve silsilesiyle. O ehl-i dalaletin hücumundan imanını kurtarır. "Kebairle fasık olur" yani bir sufi, bir tarikat ehli günahkar olmaz değil, kebairle fâsık olur fakat kâfir olmaz.

"Kolaylıkla zındıkaya sokulmaz. Şedit bir muhabbet ve metin bir itikatla aktap kabul ettiği ve silsileyi meşaiyeyi onun nazarında hiçbir kuvvet çürütemez."

Yani aktap kabul ettiği bir şeyhi var ve silsile-i meşaibi var. Silsile, şeyhinin şeyhi, şeyhinin şeyhi, şeyhinin şeyhi, burdan diyor onun nazarında hiçbir kuvvet onları çürütemez. Benim şeyhim hakkında birisi bir şey derse, ben ona on derim. Benim nazarımda onun mürşidi kamilliğini bir kimse çürütemez. Birisi zaten laf söylemeye kalktı, dağıldı tuz dağılır gibi. Malum, hurufçu. Ehl-i tarikat bir hurufçuya yenilmez, Sağlam bir silsile, sağlam bir silsile, hurufçulara yenilmez, sağlam bir silsile üfleyince dağılmaz, sağlam bir silsileden gelen bir üstat öyle bir iki zorlukla dağılmaz. Öyle bir cemaat da dağılmaz, öyle bir sufi topluluk da dağılmaz. Cenab-ı Hak onları korur, muhafaza eder çünkü onlar dinin kalesi hükmündedir. Allah dinin kalesi hükmünde olan o topluluğu dağılmaz. Daha metin hale getirir, daha sağlam hale getirir. Bin bir tane hurufçu toplansa oranın tozunu dahi alamaz onlar, tozunu! Çarpılırlar, dağılırlar. Çarpılırlar, dağılırlar! Çarpılır dağılır, çarpılır, dağılır. Ders alırsa tövbe eder susar oturur, gider o toplulukla helallaşır, ders almazsa darmadağın olur, gider. Neden? Hadis-i kutsiyi, unutmayın: "Kim benim veli kuluma savaş açarsa, bana savaş açmış gibidir. Yırtıcı arslanın avından intikamını aldığı gibi, ben de ondan intikam alırım" der Cenab-ı Hak. Sen Abdullah efendiye çarparsan dağılır gidersin. Sen bir mürşidi kamilin cemaatine, bir mürşidi kamile sataşırsan dağılır, gidersin. Yerle yeksan olursun, dağılır gider yerle yeksan olursun. Allah muhafaza eylesin.

*'O silsileyi meşayihi onun nazarında hiç bir kuvvet çürütemez. Çürütemediği için onlardan itimadını kesemez. Onlardan itimadı kesilmezse, zındıkaya giremez. Tarikatta hissesi olmayan, (*dikkat, dikkat buraya dikkat.*) Tarikatta hissesi olmayan, kalbi harekete gelmeyen bir muhakkik âlim zat da olsa, şimdiki zındıkların desiselerine karşı kendini tam muhafaza etmesi müşkülleşmiştir.'*

Tarikatta hissen yoksa yani bir mürşidi kamile intisab etmediysen, bir mürşidi kamilin elini tutmadıysan, bir mürşidi kamilin yolunda değil isen, kalbin harekete geçmemişse yani herhangi bir mürşidi kamile bağlı değilsen kalbin de harekete geçmemiş, hani kendi kendine diyor ya: "Bir tarikata gitmeden de olabilirsin, bir şeyhe bağlanmadan da olabilirsin." Olduysan,

getirin bana bir tanesini. İşte kabir burda. Burdaki kabirden haberiniz var mıydı? Ben söyleyinceye kadar var mıydı? Onca yıl insan gelip geçiyor, değil mi ordan. Kalbin harekete geçtiyse, yürüdüğün yerden, kabirlerden ses duyuyorsan gel yanıma. Sizlere söylemiyorum. Sizlere zaten olması gereken şey. Olmadıysanız şapkanızı önünüze koyun, biz nerde yanlış yapıyoruz deyin. Evet, sizin intisap ettiğiniz dergah öyle bir dergah. Kör değil bu dergah. Körler sağırlar topluluğu da değil. Sen olmadıysan otur sen kendini düşün. Burda gören var mı? Var. Otur, sen kendini düşün. Burda kabir hâline vâkıf olup kabirdeki ile görüşen var mı? Var. O zaman kendini düşün. Bu şatahat değil. Bu şatahat değil! Bir mürşidi kamilin dergahında zikrullahtaki geleni gideni de gören olacak, bir mürşidi kamilin dergahında kabir haline de vakıf olan olacak, bir mürşidi kamilin dergahında hali açık olan derviş de olacak. Varsa, sende yoksa sen otur kendi haline ağla. Hata senin, günah senin, kusur senin. Oturup sabaha kadar ağlar mısın, Allah'ı mı zikredersin, tövbe mi edersin, hayır hasenat eder, cömertlik mi edersin, nerede eksiğin varsa eksiğimi nereden tamamlayabilirim diye otur kendin düşün. Kimin hakkını hukukunu yedim, kime tepeden baktım, kime höt dedim, kime bağırdım çağırdım, kime haksızlık yaptım, kime zulmettim? Eşime mi çocuklarıma mı, anneme mi babama mı, yanımda çalışanlara mı, derviş kardeşlerime mi, kime zulmettim? Kime laf söyledim, kimin kalbini kırdım, kimin gönlünü kırdım, kimin parası mideme girdi? Kendi kendine düşün. Kendini düşün. Bu dergah var, bu dergahta var çünkü. Kadınlarda da var erkeklerde de var. Bu dergahta var, Cebrail aleyhisselam ile görüşen var. Otur kendine bak.

Şatahatsa şatahat! Evet, var. Arş-ı alâyı gören var. Var. Otur kendine bak. Bu, o dergahın bir mürşidi kamil dergahı olduğuna delildir. Görülmezmiş! Yalan söylüyorsun, sen körsün. Bilinmezmiş! Yalan söylüyorsun, sen körsün. Sen Kur'an'ı yüzünden okuyorsun, senin alimliğin ezber alimliği. Sen namazı da ezberden kılıyorsun, sen orucu da ezberden tutuyorsun. Senin her şeyin ezber. Sen sadırdan değil, satırdan okuyorsun. Sen harflerle cilveleşiyorsun, sen kelimelerle oynaşıyorsun. Sen otur Allah'la cilveleş, Allah'la görüş, Allah'la konuş. Süslü kelimelerin arkasına sığınma, otur Allah'la işini bitir. Seher vakti benim gibi uyursan olmaz bu iş. Kalk Seher vakti Allah'ı zikret. Kendini de ağır işte görüp de seher vaktinde olsa bir kaylule yapsam... Yapma! Şeyhim bana öyle dedi. Kabirde dinlenin Mustafa Efendi dedi. Kabirde dinlenin dedi bana. Kabirde dinlenin. Burda dinlenmek yok. Burda yorulmaya zamanın olmayacak, dinlenmeye zamanın olmayacak, hasta olmaya zamanın olmayacak. Buna zamanın olmayacak. Varsa zamanın yorulmaya sen sufiliğin kenarında dolaşıyorsun. Sen çok yoruldum dinleneceğim

diyorsan sen deryaya dalmak istemiyorsun. Sen ayağımı suya çipildeteyim diyorsun benim gibi. Değil, öyle değil!

Öyleysen şöyle diyeceksin aman diyeceksin ya, ben bu dergahta durduğuma dua ediyorum, ben buranın tembellerinden olayım, ben en arkadan gelenlerden olayım, ben en arkadan gelenlerden olayım. Eyvallah, o da bir güzel. Allah bizi affetsin ama tarikatta hissen olsun. Bir mürşidi kamilin kapısını bul, ona bağlan. Kim olursa olsun, kim olursa olsun, onu bul sımsıkı tut, ayrılma. Dövseler de sövseler de ezseler de yok benim hakkım yenildi yok hukukum yenildi yok ayağıma bastılar, yok parmağıma bastılar, yok şunumu şu yaptılar, yok bunumu bu yaptılar, değil. Sırtını dönüp gidenlerden olma, otur orda. Bir el tuttum bırakmam ben. Bir el tuttum ölünceye kadar burdayım ben. Kendini öyle disiplin et. Kendini öyle disiplin et, fırtına da esse, yağmur da yağsa, kar da yağsa, beni alsa ayağının altında çiğnese de ben burda duracağım de. Seni kediye değil, fareye bile yem etse üstadın, otur oturduğun yere. Yani ben aslana yem olurum diye düşündüydüm ama geldim fareye yem oldum deyip de o eli bırakma. Seni bugün fareye yem eden, yarın seni aslan terbiyecisi eder. Bugün fareye yem etti diye kendi kendine hayıflanma, kibirlenme, tepeden bakma. Bana şöyle dedi deyip de kenara çekilme, yürü, tuttuğun eli sıkı tut, dirayetli ol. Tuttuğun eli tam sağlam tut ya da hiç tutma. De ki bu yol bana göre değil, eyvallah.

Birisi öyle dedi, yani her şey çok güzel dedi ama ben size ayak uyduramayacağım dedi, bana hakkını helal et dedi. Helal olsun dedim. Ben dersimi iade etmek istiyorum. Helali hoş olsun. Allah yolunu açık etsin. Biliyorsun değil mi dedim. Biz de geri dönüş çok zor. Biliyorum dedi. Sonra aradan iki yıl geçti, geldi, ben çok büyük hata yapmışım dedi. Yapacak bir şey yok dedim. Benim elimden gelen bir şey değil. Ben hep söylüyorum dedim, benim elimi bırakanı ben kolay kolay geri almam diyorum dedim. Ben geri almam. Nasıl alabilirsin dedi. Peygamber sallallahu ve sellem hazretlerini görürsem dedim o dedim sana elini öptürdüğünü göreceğim dedim, çok açık bir şey söylediğim ancak o zaman geri alırım ben seni dedim. Bunu görmediğim müddetçe ben seni geri almam dedim. Bunu da beyan ediyorum ya hep size, beni bu yoldan döndüren diyorum bir tek Peygamber Efendimiz olur hatta bazen böyle merhametim coşuyor, diyorum geçmiş peygamberlere de razıyım, diyorum ki ben pir efendilere de sahabelere de razıyım, pir efendilere de razıyım ben göreyim diyorum ya ben kapımı açmak istiyorum, ben şeyhim sana elini öptürsün, ben bunu göreyim buna da razıyım diyorum. Arkadaş, adam geri dönecek hiç zorluk istemiyor.

Hani ben gidiyorum selamun aleyküm gidecek, e ben geldim... E kardeş, sana söyledik dönüşün çok zor diye, e çok ağlaman çok sızlaman lazım,

çok yalvarman lazım. Yolunu da anlatıyorum. Ağlayacaksın diyorum çok, tövbe edeceksin, tasadduk edeceksin, bildiğin tasadduk edeceksin, cömertleri Allah sever çünkü senin yolunu açar, bakın çömerdin yolu açılır, cimrinin yolu açılmaz. Cömerdin yolu açılır. Sakın bana cömertlik yapmayın, böyle bir şey istemiyorum cömerdin yolu açılır. Cömerdin maneviyatı da açılır. Evet, çocuğunuz hasta, tasadduk edin. Sen hastasın tasadduk et. Bir derdin var, tasadduk et, Allah'ı zikret, tasadduk et, Allah'ı zikret, açılır, yolun da açılır. Rabbim cümlemizin yollarını açsın. cümlemizi bir tarikattan yani bir mürşidi kamilin yolundan hissedar olarak bu âlemden götürsün bizleri. Amin. Ecmain.

Önümüzdeki hafta: 'Zamanınızdaki günlerde Rabbinizin güzel kokuları vardır, kendinize gelin, o güzel kokuları almaya çalışın' hadisinin tefsiri. Konu başlığı bu, inşallah. El- Fatiha maassalavat. Amin. Ecmain. Tekrar haklarınızı helal edin inşallah. Allah cümlenizden razı olsun. Önümüzdeki salı Keşan'dayım, bir dahaki pazartesi Kırşehir'de, bir dahaki salı Konya'dayım. Dersleri takip edenler var, o yüzden onlara da söylemiş olayım. Bu önümüzdeki salı Keşan'dayım, bir dahaki haftaya pazartesi Kırşehir'deyim, salı günü Konya'dayım, bir dahaki onun haftasına salı gece Ümraniye'deyim, Ayşe Hanım'ın ordayım. İnşallah ilan edeceğim bunları, yazacağım ama aklıma gelmişken bunları da söylemiş olayım. Özel görüşmek isteyenler oluyor, buna zamanım olmuyor. O yüzden arkadaşlara, telegramdan yazın diyorum. Bir derviş kardeşin telegramda hesabı yoksa da benim bu konuda yapabileceğim bir şey yok. Gerçekten hani böyle bu döngünün içerisinde özel görüşmelere, özel konuşmalara zaman ayıramıyorum, o yüzden de haklarınızı helal edin. E, yaş atmış üç, yolun yarısını geçeli çok oldu. Artık biz ne zaman sonbaharın içindeyiz, ne zaman kış olur bilemiyoruz. O yüzden böyle çok özel görüşmelere, özel muhabbete zaman ayıramadığım için kardeşler de haklarını helal etsinler. Allah razı olsun. Bu helalleşme biraz zayıf oldu böyle, hani neden böyle oluyor filancasına oldu ama yapacak bir şey yok. Yani böyle canı gönülden helal olsun denmedi ama benim elimden gelen bu. Yani yapabileceğim şey bu. Yaş geçtikçe de yorgunluklar artıyor. Yoruldum demiyorum, yorulmak yok. Eyüp el- Ensari gibi bir zat seksen dört yaşında İstanbul surlarının önünde vefat ettiyse, orda, biz de seksen dörde kadar herhalde koşturacağız. Önümüzde böyle bir şey var. Biz diyordum ben atmış üçe kadar koşturacağım, Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem atmış üçte vefat etti dedim. Atmış üçe geldik, bu sefer seksen üçe gözümüzü diktik. Eyüb El-Ensari dedik seksen üçte İstanbul surlarının önündeymiş dedik. Seksen üçe gelince artık yüz yirmi üçe mi gözümüzü dikeriz bilmiyoruz. Allah'tan hayırlı ömür istiyoruz. Bak bu çok güzeldi, amin. Allah'tan

hayırla ayakta ölmeyi arzu ediyoruz. Amin. Hiç kimsenin eline bakmadan Cenab-ı Hak, ayakta bu dünyadan göçüp gidenlerden eylesin ve bütün derviş kardeşlerimle beraber, onlarla cemalleşerekten belki de inşallah bir zikrullah halakasında ama bir semada ama bir dersten, sohbetten gelirken, bir yol kenarında, bankta, Cenab-ı Hak nefesimizi alsın inşallah. Amin. Ecmain. Selamünaleyküm. Ne güzel ölüm değil mi bir bankta ölse insan. Öyle bir soğuk olsa, buz tutsa öyle çıtır çıtır, sonra deseler ki

Bir garip ölmüş diyeler,

Cesedini üç gün sonra bulalar

Soğuk su ile yuyalar

Şöyle garip bencileyin...

Ne güzel söylemiş. Yaaa! Haydi Abbas, vakit tamam. Akşam diyorsun, işte oldu akşam... Ölülerin içinde nasıl yaşandığını bir öğretseydi de bilseydim, ölülerle yüz yüze görüşürken nasıl ölündüğünü ya da ölülerin içerisinde yaşarken, ölülerin içerisinde yaşamanın sırrını öğretseydi de bilseydim yaşayan ölülerle nasıl yaşanacağını...Selamünaleyküm...

https://www.youtube.com/live/NxN39LWL2zg?si=fU3GBJziT9rcZIXA

MESNEVİ-İ ŞERİF 1951-1954. BEYİTLER ŞERHİ

Eûzü Billâhi Mine'ş-Şeytâni'r-Racîm Bismillâhi'r-Rahmâni'r-Rahîm
Efdâlü'z-Zikr Fa'lem Ennehû
LÂ İLÂHE İLLALLÂH
LÂ İLÂHE İLLALLÂH
LÂ İLÂHE İLLALLÂH
Hak Muhammedü'r-Rasûlulllah
Cemî'i'l-Enbiyâ-i ve'l-Mürselîn
ve'l-Hamdülillâhi Rabbi'l-Âlemîn

Selamunaleyküm. Allah gecenizi hayırlı eylesin, Allah gündüzünüzü hayırlı eylesin, ayınızı, yılınızı, ömrünüzü hayırlı eylesin. Rabbim cümlemizi ve cümle Ümmet-i Muhammed'i hakkı hak, batılı batıl bilenlerden eylesin. Hakkı hak bilip hakça yaşayan batılı batıl bilip batıla karşı her iki cihanda, dünyanın her tarafında mücadele edenlerden eylesin. Rabbim dünya üzerinde nerde bir Müslümana zulmediliyorlarsa, o Müslüman'ın hakkının hukukunun Cenab- ı Hak intikamını alsın. Zulmedenleri kahru perişan eylesin. Zulmedenlere yardımcı olanları da kahru perişan eylesin. Zalimleri yerle yeksan eylesin. Makamlarını yerin altına geçirsin. Zalim devletleri yerin altına geçirsin. Zalim devletleri Cenab-ı Hak kahru perişan eylesin. Evet

" 'Zamanınızdaki günlerde Rabbinizin güzel kokuları vardır, kendinize gelin. O güzel kokuları almaya çalışın' hadisinin tefsiri. "

Konu başlığı:

"Peygamber, "Hakkın güzel ve temiz kokuları, bugünlerde esecek. O vakitlere kulak verin, aklınız o vakitlerde olsun ki bu çeşit güzel kokuları alasınız, bu fırsatı kaçırmayınız" dedi.

Koku, tarih boyunca hep farklı algılanmış, farklı atfedilmiş. İnşallah Cenab-ı Hak, bu kokuyla alakalı geniş bir sohbet zamanı oluştursun. İnşallah önümüzdeki haftalarda kokuyu işleyelim bir. Koku, bir şeyin işaretidir. Hani mesela işte bir kimsenin soğuk algınlığı olur, nefesi farklı kokar; işte midesinde rahatsızlık vardır, nefesi farklı kokar; örneğin işte pankreası rahatsızdır, vücudu ayrı kokar; kalbinde rahatsızlık vardır, ayrı kokar; bağırsaklarında rahatsızlık vardır, ayrı kokar. Şimdi Gürkan hastalarla fazla

uğraştığından farklı farklı kokuları algılar, hastanın hastalığına, hastalığın çeşidine göre vücut koku yayar. Bu işin zahir tarafıdır. Mesela şeker hastası, şekeri yükselince ağzı, nefesi kokar; bildiğiniz nefesi kokar o kimsenin, şekeri çok yüksektir; nefesi kokar onun, hele açken daha fazla kokar. Bu işin zahiri tarafı, mesela yalancı ayrı kokar, gıybet eden ayrı kokar. Bildiğiniz koku, zina eden ayrı kokar, faizle iştigal eden ayrı kokar; kokusu değişir vücudunun. Tövbe etmeyen ayrı kokar. Ben şimdi yavaş yavaş başka yere geleceğim şimdi. Mesela zikreden ayrı kokar. Tevhid çekenin kokusu ayrıdır, mesela Allah esması çekenin kokusu ayrıdır; hu esması çekenin kokusu ayrıdır, hay esması çekenin kokusu ayrıdır. Bunlar, bu kokular insanın üzerinde değişik değişiktir; Beytullah'ın kokusu ayrıdır, tevhit çeken Beytullah'ın ayrı kokusunu alır, Allah esmasını çeken Beytullah'ın ayrı kokusunu alır, hu esması çeken Beytullah'ın ayrı kokusunu alır. Hay esması, Hak esması, Kayyum esması, Kahhar esması, bunların hepsinin de Beytullah'ın farklı farklı kokuları vardı

ve o kimse Beytullah'ta olmasa dahi, Beytullah'ın kokusunu alır oturduğu yerden. Medine-i Münevvere'nin kokusu ayrıdır.

Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerinin kokusu da ayrıdır. Hazreti Ebubekir'in ayrı, Hazreti Ömer, Osman, Ali radiyallahu anh hazretlerinin ayrı kokusu vardır. Hazreti Hasan Efendimiz ayrı kokar, Hüseyin Efendimiz ayrı kokar. Ehli beyt, gerçek ehli beyt icazeti böyle bin dolara yazılmayan bir ehli beytin kokusu ayrıdır. Mürşidi kâmillerin de kokulara ayrıdır. Her mürşidin kendine has, kendine özel kokuları vardır. Şimdi koku öylesine enteresan bir şeydir ki yalnız her burun o kokuyu almaz. Bir de işin bu tarafı var. Bir zahiren burnun tıkalıdır işte genzinde problem vardır, beyninde problem vardır, burun deliklerinde problem vardır, burun sinirlerinde problem vardır. Tıpçı değilim, tıpçılara da hakaret etmiş olmayayım şimdi, Abdullah da ordan şimdi bakacak bir girmediğin bir dalmadığın dal bizim dalımız kaldıydı diyecek, tıpçı değilim ama normalde mesela bir kimsenin burun hassasiyeti, ordaki damarlarda zedelenme varsa kokuyu almaz örneğin. Hani korona denilen bir salgın vardı, işte neydi tat ve koku gidiyordu önce. Öyle değil mi? Koku gelmiyordu geriye. Neden? İşte tahrip oluyor, tahrip olunca altı ay, yedi ay, sekiz ay kokunun gelmediği, hatta o günden beri koku alamayan insanlar da var, yani kalıcı, adam kokuya karşı bir duyarlılığı kalmadı örneğin. Böyle düşündüğümüzde demek ki bir sürü şeyin mesela bin bir türlü çiçek var, bin bir türlü çiçeğin kendine ait kokuları var. Bin bir türlü hayvan var, sayısını bilemezsin, çiçeklerin sayısını bilemezsin, hepsinin ayrı ayrı kokuları var ve baskın olan bir koku var ise o bütün kokuları bastırır. Basın kokular vardır, o kokular diğer kokuları bastırır ama

o koku yok hükmünde değildir. Vardır ama bir koku orda basmıştır orayı baskın olduğundan sadece onu bir kimse koklar. "Burası gül kokuyor," der veya "Burası karanfil kokuyor," der. Halbuki orda gül de vardır. Hassas burun olursa gül kokusunu da alır. Hassas bir burun yok ise o zaman o karanfilin içerisindeki gül kokusunu alamaz, hissedemez ama yok hükmünde değil. Ben kokuyla alakalı özel ders yapacaktım, herhalde yaptık şimdi. Kısacası, özet oldu.

Şimdi bir de işin manevi kokusu var. Buna da az bir şey değindik, hani makamlara göre, kalbi meratiplere göre de o kimsenin kokusu değişiktir. İşte Peygamber: 'Hakkın güzel ve temiz kokuları bugünlerde esecek, o vakitlere kulak verin. Aklınız o vakitlerde olsun ki bu çeşit güzel kokuları alasınız, bu fırsatı kaçırmayınız', dedi. Mesela meşhur ya, hadisi şerifte Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri, 'Ben Rahman'ın kokusunu Yemen'den alıyorum' dedi. Yani bu hadis-i şerifi genelde hani bir de böyle hani 'Hakkın kokusu Yemen tarafından gelmektedir' diye bunun değişik versiyonları var ama hani bir tanesi yeterli bu konuyla alakalı. Ondan sonra masanın üzerinde de hediye gelmiş bir Aclûnî vardı, teşekkür ediyoruz o Aclûnî'nin de dört ciltlik eserini getirene de. O esnada ben böyle gayri ihtiyari ona bakarken de bu kokuyla alakalı o hadis-i şerifi de orada buldum Aclûnî'nin, normalde bununla alakalı tabi böyle bir hani delil olsun diye yazdım. Yoksa Yemen'le alakalı kokunun geldiğine dair veya 'Rahman Yemen'dedir', bununla alakalı çok hadisi şerif var ama normalde genel olarak da bunu hani Veysel Karani hazretlerine atfederler ya Yemen'le alakalı. O yüzden normalde Hazreti Peygamber de Tırmizi' de geçiyor hadis-i şerif, 'Ümmetimden bir adamın yani Üveysin şefaatiyle, Temmim Kabilesinden daha fazla kişi cennete girecektir' ya da 'Ümmetimden şefaatiyle daha çok kimsenin cennete gireceği bir Üveys vardır' diye bunun da değişik rivayetleri var. Hatta Müslim'de, 'Kim ona erişirse ona uğrayınız, kendisi için istiğfa ettirsin' rivayeti de var. Hani ona uğradığında kendin için istiğfar ettir. Yani sen kendin için tövbe ettir, yani siz birbirlerinize temiz ağızlarla dua ediniz, birbirlerinize temiz ağızlarla istiğfar ediniz. Yani bir başkası için tövbe etmek, bir başkası için dua etmek, temiz ağızla tövbe etmek, temiz ağızla dua etmek oluyor yani. Çünkü hiçbir kimse kendi nefsine temiz değil ya da ben temiz değilim hani 'nefsinizi temize çıkaranlardan olmayalım', ayet-i kerime.

O zaman ümmet birbirine dua edecek, herkes birbirine dua edecek. Erkek, eşine, hanımına dua edecek; hanım, kocasına dua edecek; anne baba, çocuklarına dua edecek; çocuk, anne babaya dua edecek; kardeşler birbirlerine dua edecekler. Bu, muhteşem bir temizlik harekatı aslında ama ne

yazık ki insanların içine fitne giriyor. Kadın kocasına lanet okuyor, koca karısına lanet okuyor. Anne baba çocuğuna lanet okuyor, çocuk anne babaya lanet okuyor. Böylece toplum ayrışıyor, aile kavramı kalmıyor, ailelerin içerisinde ortak noktada buluşmak kalmıyor. Bakın, en büyük oyun, en büyük oyun, dünya üzerinde aile kavramını yıkmak, aileleri dağıtmak. Bu, Hristiyanların üzerinde oynandı, bitti. Şimdi Müslümanların üzerinde oynanıyor. Müslümanlar bu konuda uyanık olacaklar. Aile kavramını dağıtmayacaklar. Erkekler, iş sizde. Bir ev dağılıyorsa sorumlusu erkektir. Eşini, ailesini, çocuğunu koruyacak. Kadınlar, kocalarınızı zorlamayın. Kocalarınızın yapamayacağı, güç getiremeyeceği işler istemeyin. Eşlerinizi utandırmayın. Makul bir geçim sağlayın ve geçinin. Bu konuda Müslümanlar daha hassas davranacaklar. Eşler birbirlerine daha hassas davranacak, daha hassas davranaraktan evliliklerini bozmayacaklar. Hassas davranacaklar bu tırnak içerisinde 'deccaliyetin büyük oyunu'nu bozacak Müslümanlar. Yoksa biz de Hristiyanlaşacağız, yoksa biz de Yahudileşeceğiz, yoksa biz de dinsizleşeceğiz. Ne olduğumuz belli olmayacak. Allah muhafaza versin. Kapattık, tırnak içerisinde, bunu söylemiştik. Evet, yani normalde o zaman Hakkın kokusu Yemen'den geliyor, o Rahman'ın kokusu Yemen'den geliyor. Demek ki koku önemli, manevi koku almak. Zahiri koku almak da önemli. Mesela işte bir dahiliyeci kokuyu alabilmeli, dahiliye doktoru kokuyu alabilmeli. Onun normalde nefes kokusundan, onun vücut kokusundan, ondaki rahatsızlığı tespit edebilmeli. Bu ayrı bir çalışma sistemi, bu ayrı bir şey. Yani normalde pankreas hastası bir kimseyi defalarca koklaması lazım veyahut da mide rahatsızlığı yaşayan bir insanı defalarca koklaması lazım. O kokudan onun rahatsızlığını hissetmesi lazım, anlaması lazım.

Bunu tırnak içerisinde bir daha söyleyeyim, mesela 'Ölümün de kokusu vardır.' Bunu burnun hissederse, bir hastanın yanına gittiğinde o ölüm kokusunu aldıysan, daha önce hissediyorsan o hastadan o ölüm kokusunu hissedersin, alırsın. Kendi iç aleminde dersin ki bu koku değişik bir koku, bu öleceğine kendince işaret edersin. Bu da ayrı bir kokudur. Mesela ölüm kokusu ayrı bir şeydir, evdekiler hissetmez onu. Odaya girdiğinde ölümün kokusunu hissedersin. Bu böyle anlık mesele değildir. Bir kimse de öyle pat diye ölmez bir kimse, ölümün başlangıcı vardır onda, isterse trafik kazasında ölsün, o ölümün başlangıcı vardır. Onda ölüm başlamıştır. Onda ölüm başladıysa mesela o kimse Kur'an sünnet dairesindeyse ayrı onda tecelli eder, Kur'an sünnet dairesinde değilse onda ayrı tecelli eder. Namaz kılanda ayrı tecelli eder, namaz kılmayanda ayrı tecelli eder. Allah'ı çok zikredende ayrı tecelli eder. Ondaki tecelliyat farklıdır. Bunlar seyr-i sülûkun işaretleridir. Seyr-i sülûku olmayan bir kimsenin bunları bilmesi mümkün değildir, bu

kadar teferruatlı bilmesi de mümkün değildir. Öyle seyr-i sülûk iki bin dolar verip bir icazet almakla da olmuyor. İşte normalde, eğer o kimsenin kalbi çalışıyorsa, kalbi çalışıyorsa, onun aklı kokudan hükmeder, burnu çalışıyorsa, burnu çalışıyorsa o kokudan hükmeder. Hani Hazreti Pir, daha önce Mesnevi'nin bir beyiti vardı ya, "Burnun niçin koku almaz bilir misin?" der. Burnun niçin koku almaz? Burnun neden koku almaz, burnun koku almaz çünkü heva ve hevesine uymuş bir nefis taşıyorsun. Burnun koku almaz çünkü manevi olarak körleştin çünkü burun da göz gibidir.

Burnun da kendine ait bir aklı vardır. Bakın, burnun da kendine ait bir aklı vardır. Koklarsın, çay koktu veya kokmadı, çay kokmadıysa, çay kokmadıysa çay kokusu yoksa bunda ya senin burnunda bir rahatsızlık var ya da çayı demlemekte rahatsızlık var ya da çayda rahatsızlık vardır. Çayın çay gibi kokması lazım. Eğer burnun daha önce çay kokusunu aldıysa, o koku hangi çayı içtiysen, o koku sende oturur. Aklın onu hıfseder, çayın kokusunu hıfseder ve sen o çayın kokusunu ararsın. Eğer o çayda koku yoksa, ben içimden şöyle derim: "Çay çiğ kalmış, çay düzgün demlenseydi çiğ kalmazdı. Çiğ kalmayınca da çay, çay kokardı." Hangi çay ama? Benim aldığım çay kokusuna kokardı. Benim aldığım çayın kokusu yoksa onda halbuki kendine ait bir çayın kokusu var mı? Var. Ama benim hıfsettiğim çay kokusu yoksa, dedim ki bu çay kokmuyor. Halbuki o çayın da kokusu var ama benim hıfsettiğim koku yok onda. O yüzden ben derim ki bu çay kokmuyor. Çay kokmuyor. Böyle olunca ne oldu? Benim burnum hassas değil, ezbere konuştu, ezberlediğini söylüyor. Bakın, ezbere konuştu benim burnum, e neden ezbere konuştu? Ben bir çay kokusu almışım, devamlı o çaydan, hep çaylardan o çay kokusunu bekliyorum. Burnum benim ezbere konuştu, hassas değil. Hassas olsaydı bu çayın kokusunu da alacaktı. Hassas olsaydı, kokusuz diye atfedilen suyun da kokusunu alacaktı. Su kokusuzdur, doğru mu? Değil. Suyun da kendine ait bir kokusu vardır. Her suyun kokusu ayrıdır. Her sözün kokusu kendine ait ayrıdır. Aynı çeşmeden doldursanız dahi her bardağın kokusu değişir. Ardı ardına bardakları doldurursanız dahi kokusu değişir. Ardı ardına doldurdun, bekletin bardakları orda, on dakika içerisinde onun da kokusunun değiştiğini göreceksiniz.

Bu konuda en hassas burunlu Allah rahmet eylesin, anne dedemdi. Dört tane testi var, bir tane de küp var. Hepsi de aynı çeşmeden dolduruluyor ama testi ve küpler çeşmenin suyunu kendisine benzetiyor. 'Güçüğün bir büyüğünden su gatın bana.' Küçüğün bi büyüğünden, testiden! Küçüğün bir büyüğü var, büyük var, büyüğün küçüğü var. Tarif bu. 'Güçükten bi su gatın bana.' Küçükten bir su getiriyorlar, alıyor tası, bildiğiniz sefer tası. (Ağzında çalkalayıp, tadına bakıyor), 'tamam'. Bir tek annem yapar, 'güçüğün

bir büyüğünden su gatın' dedi, her seferinde de annaneme der: 'Amaaaaaan, nerden bilecek güçüğü, bi büyüğü, büyüğü, bi güçüğü, korkutmuş sizi, böyle yürütüp gidiyo işini ana. Boşver ben gatıvereyim su' , 'gızımmm onun dediği yerden gat', annanem yalvarıyor ona, 'tamam, tamam' diyor, gidiyo büyükten katıyo. Dedem gene alıyor bir yudum, ağzında dolaştırıyor: 'de get eşşek kerata de, bu büyüğün suyundan olmuş', hassas! Koku alıyor, dili de tada alışmış, koku alıyor. Ben bunu izlediğimde on üç, on dört yaşındaydım. Bize tuhaf geliyordu, tuhaf değilmiş. Şimdi maneviyatta da koku vardır. Mürşidi kamilin kokusu ayrıdır, altıncı esmanın kokusu ayrıdır, beşin, dördün, üçün, ikinin kokusu ayrıdır. Günah-ı kebairin içerisinde dolaşanın kokusu ayrıdır, faiz yiyen adamın kokusu ayrıdır, vücudu da ayrıdır, bakışları da ayrıdır, siması da ayrıdır. Evet, her şey ayrılır. O yüzden Hazreti Pir der ki: "Burnun neden koku almıyor?" Burnun koku almıyor. Neden almıyor? Günah-ı kebaire daldı, yanlışlıklara daldı, o yüzden koku almıyor ama o rahmanın

kokusu her daim eser mi? Evet. Yemen tarafından Rahman'ın kokusu her daim var mıdır? Vardır. Seher vaktinin kokusu her daim kokusu var mıdır? Vardır. Zikrullah halakasının her daim kokusu var mıdır? Vardır. Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerine aşık olan bir kimse peygamber kokar, var mıdır? Vardır. Bir esmaya aşina olan, bir esma ile hemhal olanın o esmanın onda kokusu vardır, tecelliyatı vardır. Yusuf aleyhisselam kokusunu yayar mı? Evet. Kim duyardı kokusunu? Yakup duyardı. Bakın, Yakup kokusunu duyardı. Ne dedi Yusuf'un kardeşleri? Gittiler, Yusuf'u kuyuya attılar, gömleğini aldılar, bir tane hayvanın kanına boyadılar. Yakup'un gözü görmüyor çünkü özür dilerim, sonradan kör oldu, öncesinde gözü görüyor. Getirdiler, kokladı. Kokladı bakın gömleği.

Koklayınca ne oldu? İnanmadı kendi çocuklarının söylediğini, bu şeytanın bir oyunudur dedi. "Şeytan apaçık sizin düşmanınızdır," dedi. Ama Yakup hiçbir zaman Yusuf'u unutmadı. Kilometrelerce uzakta olmasına rağmen, Yusuf'un hep kokusunu aldı. O kokuyla dirayetini kaybetmedi. O kokuyla ümidini kaybetmedi. Gözleri kör oldu, gözleri kör oldu ama hâlâ da Yusuf'un sağlığından emindi. Ve diğer oğulları diyordu ki: "Sen kafayı yedin," tabiri caizse, "sen akli dengeni kaybettin" ve ne yaptı Yusuf? Enteresan bir şey. Gömleğini verdi kardeşlerine, dedi ki: "Bunu götürün babanıza." Bunu babanıza götürün dedi. Enteresan bir şeydir ve onlar Mısır'dan kardeşleri yola çıktığında Yakup, "Yusuf'un kokusunu alıyorum," diye inliyordu ve diğer kardeşler, yanında kalan kardeşler diyordu ki: "Bu iyice dengeyi kaybetti" ama ne zaman ki kardeşler Yusuf'un gömleğini getirdiler, Yusuf'un gömleğini getirince, Yusuf'un gömleğini kokladı, yüzüne gözüne

sürdü ve gözlerindeki perde kalktı Yakup'ta. Gözü görür hale geldi. Bakın, koku deyip geçmeyin. Hani hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri: "Üveys'den tövbe isteyin, Üveysin şefaatini ondan isteyin" demesi muhteşem bir şeydir. Aynı şekilde ne oldu mesela? Veysel Karani geldi kapıdan, döndü. Allah Resulü sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri, Veysel'in kokusunu kapıda buldu. Dedi ki: "Kim geldi" O zaman dediler ki: "Veysel Karani geldi." Aynı şekilde İsmail aleyhisselam, İbrahim'in kokusunu aldı. İbrahim aleyhisselam geldi oğlunun yanına. Birinci eşine, "Nerde İsmail" dedi. Onu buyur etmedi. Ona insanca davranmadı, ona doğru davranmadı, ona tepeden baktı, onu beğenmedi. Ona kibirlilik yaptı, içeri dahi davet etmedi. Burnu koku almıyordu çünkü. Gözü kör, burnu koku almıyor. O kimsenin hem peygamber hem de kocasının babası olduğunu fark etmedi. Öyle yapınca İbrahim aleyhisselam yürüdü gitti. Dedi ki: "Söyle İsmail'e, kapının eşiğini değiştirsin", yürüdü gitti. İsmail aleyhisselam eve geldiğinde, İbrahim aleyhisselamın kokusunu aldı. Onun kokusuna aşina çünkü. Dedi ki: "Kim geldi eve?" Hatta ben sufice söyleyeyim bunu. Dedi ki: "Bana benzeyen kim geldi eve." Dedi ki: "Evet, sana benzeyen yaşlı birisi geldi. Seni sordu, ben de yok evde dedim", "Ne dedi?" dedi, "Sana ne dedi" dedi. Dedi ki: "Dedi kapının eşiğini değiştirsin. Gelen benim babamdı. Senin davranışların onun hoşuna gitmemiş. Yolumuz buraya kadarmış. Ben seni üç talak boşadım" dedi.

Sonra İsmail aleyhisselam bir daha evlendi. Peygamberlerin soyu, İsmail'den gelen peygamberlerin soyu, ikinci aldığı hanımdandır. Sonra geldi yine, ikinci hanımı aldığında da İbrahim aleyhisselam geldi. Hanımı baktı, İsmail'e benziyor. Dedi nerde İsmail. Dedi ava gitti, birazdan gelir. Hemen bir hasır serdi, bir yaygı yazdı, ağacın gölgesine otutturdu. Hemen ona ikram etti. Soğuk su, soğuk ayran, yemek falan bir şeyler verdi. "Dinlen burda," dedi, "İsmail gelir birazdan." İbrahim aleyhisselam onları yedi içti, abdest tazeledi, namazını kıldı, İsmail'e

dua etti, zürriyyetiyle alakalı. Orda dua etti, zürriyyetiyle alakalı orda İsmail aleyhisselama dua etti. Dedi ki İsmail'e söyle, kapının eşiğini iyi tutsun. Koku! İsmail'in hanımı, İbrahim'in peygamberlik kokusunu almıştı. İsmail'in hanımı, aynı zamanda İsmail aleyhisselamın babasının da kokusunu almıştı. Önemli olan, o kokuyu üzerinde bulundurabilmektir. O kokuyu koklayabilmektir. Yakup aleyhisselam da Yusuf'un kokusundan bilirdi Yusuf'un yaşadığını ve yüzlerce mesafelik, binlerce, binlerce gün yürümesi lazımdı Mısır'a, bin kilometre değil, binlerce kilometre öteden o kokuyu alırdı. O zaman sufiler, Kur'an ve sünnet-i seniyyeye sımsıkı yapışaraktan ve Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerinin sünneti seniyyesini

yerine getirerekten onun ayak izlerini takip ederlerse, üzerlerinde kendilerine has bir Kur'an ve sünnet kokusu, mümin kokusu olur. Bakın, herkesin bu manada müminlik ölçüsünce bir kokusu olur. Sünnet-i seniyye ölçüsünce peygamberi bir koku taşır üzerinde. Ne kadar sünneti seniyyeye tabi olursa, o kadar çok peygamberî bir kokusu olur.

Mesela, üstada muhabbet eden, üstadı seven bir kimse, üstadın kokusuyla kokulanır. Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerine muhabbet eder, peygamberî bir koku oluşur. Bir anda o muhabbet coşar, coştuğu anda, o peygamberî kokuyu alır. Zikrullah esnasında, bir anda zikrullahta esmaya kendisini verir, o esmanın kokusunu alır. Manevi kokudur bu. Oturduğu yerden Mekke'nin kokusunu alır, Beytullah'ın kokusunu alır, Medine-i Münevvere'nin kokusunu alır. Sevdiğinin kokusunu alır oturduğu yerden. Gerçek âşık mâşuğunun kokusunu alır, mâşuğunun kokusunu alır, seven kimse sevdiğinin kokusunu alır ve o kokuyu tanır. Binlerce kilometreden uzakta olsa yine tanır. Bir çoban, bir çoban, koyununun kokusunu tanır, sürüsünün kokusunu tanır. Birçok sürünün içerisinden kendi kuzusunu, kendi koyununu bulur. Bir kuzu, binlerce koyunun arasından kendi annesini bulur, kokuyla bulur, kokuyla bulur. Bin tane koyunu sal çayıra, ardından bin tane değil iki bin tane kuzuyu sal annelerine, iki bin kuzu, hiçbir tanesi, hiçbir tanesi annesini şaşırmadan bulur, gider annesini emer. O kokuyu bulur çünkü. Diyeceksiniz ki ya bir derviş kokuyu bulmuyor, koyun buluyor. Koyun bulur, bir hayvan dersiniz, hayvan, aslanın kokusunu alır kilometrelerce uzaktan. Bir hayvan, sırtlanın kokusunu alır kilometrelerce uzaktan. Bir ceylan, kendisini avlayacak olan avcının kokusunu alır kilometrelerce öteden. Bir aslan, avına yaklaşacağı zaman rüzgarı arkasına almaz, rüzgarı önüne verir. Bir aslan dahi, avına kokusunu yaklaştırmak istemez, onu hesap eder, hesap eder. Koku bu kadar önemlidir.

"Güzel koku geldi, sizin haberiniz yokken esip esip gitti. Dilediğine can bağışlayıp geçti."

Aslında güzel koku geldi, o güzel koku, manevi koku hiç eksilmedi. Ama sen evvelce olan üstaddan bir şey almadın, o üstattan, o mürşidlik kokusunu almadın. Sen onun kara kaşına, kara gözüne baktın. Sakalının uzunluğuna baktın, 'Ne mübarek zattı' dedin, 'çok mübarekti' dedin. Ama ondan manevi olarak bir şeyi kendine devşirmedin, manen yol almadın. Manen yol almayınca da o da esti esti esti, vakti zamanı bitince yürüdü gitti ve sen o rahmani rüzgarı, o rabbani rüzgarı, o hakkın rüzgarını kaçırdın, ondan faydalanamadın. Rüzgar esti ama sen o rüzgardan fayda sağlamadın. Yağmur yağdı ama sen şemsiyeni açtın, kendi önüne bir sutre çektin ıslanmasın sen korktun. O deryayı gördün, ayağını dahi daldırmadın, ürktün ve o vaktinde,

kendi zamanında esti esti gitti. O vazifesini yerine getirdi. O peygamber zuhur etti. Peygamber zuhur edince sen Ebu Cehillik yaptın, ona iman etmedin. Gördün ama kabul etmedin. O veli de kendi zamanında geldi. Herkes onu gördü, tanıdı. Herkes sohbetine gitti.

Kimisi düşman oldu, kimisi dost oldu. Kimi gerçekten derviş oldu, kimisi hele hele öylesine derviş oldu ve o kendi zamanını bitirdi ve ondan sana da o göçüp gidince bir terenenni uydurdu herkes 'Bu son mürşidi kâmildi, biz rabıtamızı da ona yaparız, biz şeyh efendinin bıraktığı yerdeyiz...' Sen şeyh efendinin, kendi şeyhinin bıraktığı yerde de değilsin. Neden? Senin burnun koku almıyor. Senin burnun tıkalı. Senin maneviyatın yok. Senin maneviyatın olmuş olsaydı, o zaman sen yeniden kimse o veli, ona intisap ederdin. Sen Yahudiler gibisin, sen Benî İsrail'e benzedi huyun senin. Neden? Benî İsrail Yahudisi de kendilerinden sonra gelen peygamberleri kabul etmemişlerdi, İsa'yı kabul etmediler, Hazreti Muhammedi Mustafa'yı kabul etmediler. Çünkü burunları manevi koku almıyordu. Manevi koku almadıkları için İsa'nın peygamberliğini kabul etmediler. Sen, aynı Benî İsrail'in huyuyla huylandın. Sen de İsa'nın peygamberliğini nasıl onlar kabul etmediyse, sen de yeni bir mürşidin mürşitliğini kabul etmiyorsun. Nasıl İseviler, Yahudilerle beraber Hazreti Muhammedi Mustafa'nın peygamberliğini kabul etmiyorsa, sen de El-Velî ismi şerifinin tecelli edeceğinin olduğu o ayeti kerimeyi inkar ediyorsun. on mürşid-i kâmildi, son veliydi, yok biz Mehdi'yi bekliyoruz..

Yok biz şunu bekliyoruz, bunu bekliyoruz' diyerekten sen elinin altında duran dervişlerin de yolunu kesiyorsun. Mahşerde perişan olacaksın. Aynı Benî İsrail Yahudisi gibi helak olacaksın. Sebep? Çünkü sen Allah'ın ayetini inkar ettin bu sözlerinle. Çünkü sen Peygamber sallallahu ve sellem hazretlerinin hadislerini inkar ettin. Oysa nasıl Hazreti Muhammedi Mustafa'ya kadar birçok peygamber geldiyse, Hazreti Muhammed Mustafa'dan sonra o veliler hiç eksik olmadı, hiç eksik değil. Sen bu zamanda veli yok dediğin anda hadisi şerifi sen ne yaptın? İnkar ettin. Sen bu zamanda veli yok dediğin anda ayet-i kerimeyi de inkâr ettin. "El-Veli" ismi şerifi. Neydi: "O veliler ki onlara dünyada da ahirette de korku yoktur; onlara müjdeler vardır." Hani, o zaman bu ayet-i kerime kime tecelli etti? İşte peygamberlerden sonra muhakkak ki veliler, dinin yaşanması ve yaşatılması için varlar ama senin gözünde o göz yok, görmüyor; senin burnun koku almıyor. E şimdi kaçırdın bir öncekini. Sen Çorumlu Mustafa Efendi'yi kaçırdın, duyduğun halde. Sen Abdullah Gürbüz Efendi'yi kaçırdın, duyduğun halde. E şimdi sen yenisini de kaçırıyorsun. Oysa o Yemen'den gelen hakkın kokusu

bitmez, dinmez. ***"Başka bir koku daha erişti. Uyanık ol ey arkadaş, uyanık ol ki bundan da mahrum kalmayasın."***

Birinciyi kaçırdın, ikinciyi kaçırdın, üçüncüyü kaçırma. Sen o kokuyu duymaya çalış, sen onu bulmaya çalış çünkü birinci veli, kendisinden sonra gelecek olan veliyi de meşhur eder. Yani veli, veliyi meşhur eder. Veli, kendisinden sonra gelecek olan veliyi de ne yapar? Çıkar ilan eder. Veliyi meşhur eden de bir önceki velidir. Veli, kendi kendisine "ben veliyim" demez. Eğer o veli ise usta çırağıyla övünür; usta çırağıyla övünür. Der ki: "Ben yetiştirdim, filanca üstadımızdır, şeyhimizdir." Veli, veliyi ilan eder; veli, veliyi meşhur eder ve o veli, velilik kime nasipse onu söyler. Heva hevesinden söylemez, heva hevesinden söylemez. Velilik öyle dört beş kişinin toplanıp da ilan edeceği bir şey de değildir. Mürşidlik öyle birkaç kişinin toplanıp "hangimiz mürşid olsun, kimi mürşid ilan edelim, filancayı ilan edelim, çıktık filanca şeyhimizdir, onu ilan ettik, onu uygun gördük" böyle mürşitlik olmaz. Kul Allah'ı sever, Allah da kulunu sever. Allah kulunu severse, Cebrail'ine nida eder: "Ey Cebrail, filancayı sevdim, sen de sev, gök halkına nida et, onlar da sevsinler." Cebrail gök halkına nida eder: "Ey gök halkı, Allah filanca kulunu sevdi, ben de sevdim, sizler de sevin." Melekler, burda hadisi kutsi değişiyor ismi, Melekler, mümin kulların kalbine ilham eder. Der ki: "Allah filancayı sevdi, siz

de sevin." Birisinin ilan etmesine ihtiyacı yoktur, birilerinin toplanıp da "biz toplandık, istişare ettik. Eee? Şeyh olarak filancayı görmek istedik." Böyle şeyhlik olmaz, mürşidlik olmaz. Şeyhlik olur da mürşidlik olmaz. Devletin atadığı mürşidi kamil mürşidi kamil değildir. Kraliçe'nin atadığı mürşidi kamil, mürşidi kamil değildir. Masonların atadığı şeyhler mürşidi kamil değildir. Kapalı kapılar ardında dolarların havada uçuştuğu bir mürşidi kamil olmaz. Çantayla para götürüp filanca şeyh olarak ilan edilecek, bunu sus payı al, böyle mürşidi kamillik olmaz. Onlar eksilmezler, o yüzden o koku her daim var. İbn-i Hanbel naklediyor hadisi şerifi: 'Bu ümmette abdallar otuz tanedir. Kalpleri Halilurrahman Hazreti İbrahim aleyhisselamın kalbi üzeredir. Bunlardan biri ölünce Allah onun yerine bir başkasını koyar.' Bu hadisi şerifi burada almamın sebebi şu: Yani böyle bir terenenni oluşturuyorlar ya, 'işte biz şeyhimizde kaldık. Öldü, rabıtamızı da ona yapacağız' Olmaz! Tasavvufun, sufiliğin kaidesi bu değil. Ölen şeyhe rabıta yapılmaz. Kabir hâlin var ise herhangi bir kabre gidip rabıta edip kabirdekiyle görüşebilirsin, bu haktır ama müridlik noktasında siz, bir ölen şeyhe rabıta edemezsiniz. 'Bizim şeyhimiz son mürşidi kamildi, ondan sonra başka bir mürşidi kamil gelmeyecek.' Ya sen yalancısın haşa ya da hadisi şerifler yalancı.

Hadisi şerifler yalancı olmadığına göre, sen yalancının dik alasısın. Sen yalancının en büyüğüsün. "Bizim şeyhimizden sonra mürşidi kamil gelmeyecek" diyen bir kimse hadis inkâr ediyor. Hadis inkâr ediyor, bu büyük bir yalan, bu büyük bir yalan ve bunu insanlar haykıramıyorlar, söyleyemiyorlar, korkuyorlar. Ey sufilik yolunda gidecek olanlar, bu sözümün altını çizin. Size birisi diyorsa ki: "Bizim şeyhimiz son mürşid idi, ondan sonra bir mürşid gelmeyecek" diyen kimse, Hazreti Muhammedi Mustafa'yı yalanlıyor. Hazreti Muhammed Mustafa'yı yalan diyor. Ayet-i kerimeyi yalanlıyor. El-Veli ismi şerifi kimin üzerinde tecelli edecek o zaman? Ne yazık ki ümmet ayet bilmiyor hadis bilmiyor. Koca koca insanlar bilmiyor ya da örtüyorlar, ilmi gizliyorlar. Hazreti Ali Efendimizin rivayeti, Kütüb-i Sitte'den, açın Kütüb-i Sitte'yi ebdallar yazın, ebdal diye yazın, orada bulursunuz bu hadisleri. Bu hadisler eserlerde yok değil. Tirmizi'de bulursunuz, Kütüb-i Sitte'de de bulursunuz, İbni Hanbel'den bulursunuz. Hazreti Ali Efendimizin rivayeti: 'Ebdallar Şam'dadır, onlar kırk erkektir. Bunlardan biri öldü mü Allah yerine birini koyar. Yağmur onlar sebebiyle sular, düşmanlara karşı onlar sebebiyle yardım edilir. Şam ehlinden azap onlar sebebiyle bertaraf edilir.' Ebdallar Şam'dadır, onlar kırk erkektir. Birisi öldüğünde yerine bir başkası getirilir. 'Bizim şeyhimiz son mürşidi kamildi. Biz Mehdi bekliyoruz.' Yalancısın, yalan söylüyorsun, yalancının tekisin. Ümmet-i Muhammedi aldatıyorsunuz. Bu hadisi şerifi nereye koyacaksınız? Bunları açık açık söylüyorum. Sakın benden sonra da "biz onda kaldık", inanın hakkım helal değil. Arkamdan sakın ha böyle batıl bir işe girişmeyin. Birini işaret ettiysek, işaret ettiğimize bağlanın; bağlanmayın ama muhakkak bir üstada bağlanın muhakkak. Sebep? Yerine bir başkası atandı çünkü. Yerine birisi atandı. İlim ilimdir. Hiç kimse heva hevesine uymayacak. Allah muhafaza eylesin.

Hilyetü'l Evliya'da Ebû Nûaym'dan İbni Ömer'den rivayeti şöyle, Ebu Nûaym bunu nakletmiş, her nesilde, enteresan bakın hadis-i şerifler: 'Her nesilde ümmetimin hayırlıları beşyüz kişidir, ebdallar da kırk kişidir. Ne beşyüzler için ne de kırklar için eksilme vardır. Bunlardan bir kimse ölünce, Allah yerine elliden birini alır, kırklara koyar. Yanındakiler: "Ey Allah'ın Resulü, bize onların amellerini söyle," dediler. Buyurdu ki: 'Onlar, kendilerine

zulmedenleri affederler, kendilerine kötülük yapanlara iyilik yaparlar, Allah'ın kendilerine verdiği şeylerden başkalarına pek cömert davranırlar.' Kardeş, sen sakın bizim şeyhimiz son mürşidi kamildi, ondan sonra bir mürşid gelmeyecek dersen, bu hadisleri inkâr etmiş olursun. O yüzden bu sohbetin altını çizerekten dinleyin hep. Bize üstadımızın vasiyeti deyin. Birini işaret ederse, gider ona intisap ederiz; işaret etmezse istiare yapar, istiaremizde gördüğümüze gider intisap ederiz. Doğrusu bu. Şeyhimin

bana vasiyeti de buydu: Mustafa Efendi, bütün dervişana tebliğ et oğlum, ben öldükten sonra herkes istiare yapsın, rüyasında kimi görüyorsa gitsin ona intisap etsin. Bana vasiyeti buydu. Ben de onun vasiyetini yerine getirdim, her yere CD gönderdim bunu söyleyerekten. O yüzden sakın ha, bu zamanda veli yok deme. Evet, Hazreti Pir diyor ki: 'O koku gitti, uyanık ol, yerine yeni bir koku geldi. Bundan mahrum kalma, sen o kokudan mahrum kalma. Yapma. Sen birinci üstattan istifade edememişsin, sen o hiç olmazsa kendi zamanında yaşayandan istifade et. Çünkü velilerin silsilesi, mürşidi kamillerin silsilesi, silsile, bir silsileye dayanır, o silsile devam eder, o silsile devam eder. O silsile, devam ettiği müddetçe sen de o silsileyi takip et. Ordan kokulan. Burnun koku alsın. Burnun koku almazsa, o zaman ne yazık ki sen ne yaparsın? O meselede yolda kalırsın ve bu böyle çok benim dikkatimi celbeder. Peygamberi her gören İslam olmadı. Peygamberi gördüler; müşrikler, müşrikliklerine devam etti.

En ilgi çekici olanı da Ebu Cehil'dir. Peygamber Sallallahu Aleyhi ve sellem in amcası, onun üzerinde mucizeleri görmesine rağmen onun peygamberliğini kabul etmedi. Mürşidi kamiller de aynıdır. Yani o kimse, onu görür; onu gördüğü halde ona biat etmez. Ben bazen böyle konuşurdum, ya neyini eksik gördün? Şeyh efendinin neyini eksik gördün? Öyle ya! Ses yok. İçimden derdim ki adamın nasibi yok. Nasıl peygamberi gördü, iman etmedi, bu da tabiri caizse koca Abdullah Efendi'yi görüyor, imanı iman etmiyor, kabul etmiyor. E Çorumlu Hacı Mustafa Efendi'yi kabul etmemişler! O da görevi açıklandığında onun, şeyh Efendi öyle diyordu. 'Abdullah Efendi, oğlum, işte, filanca filanca, fişmanca fişmanca, parmakla sayıyormuş böyle. Bunlar kaldı oğlum birtek dergahta diyormuş, geri kalan hepsi de kabullenmedi, çektiler gittiler" dergahtan diyormuş. Yani onu açıklayan Hacı Ali Haydar Efendi. Hacı Ali Haydar Efendi'nin açıkladığı şeyhe intisap etmiyorlar. Şimdi şeyh efendi de bu fakirin şeyhliğini ilan ettirdi, sustum ben. Dedim ki içimden, bunları ilk defa duygumu açıklıyorum, içimden dedim ki zaten adam düşmansa düşman dedim, senin neyini açıklarsa açıklasınlar dedim, kabul etmeyecek ki zaten dedim, öyle oldu. Öyle oldu. Yani rüyasında gören oldu, görmeyen oldu. Ben yürüdüm gittim Allah affetsin, geride kalanla uğraşacak zamanım yok, yani görür. Ben bazen öyle diyorum yıl 86, yıl kaç 2024. Kaç, otuz sekiz yıl mı olmuş? 38 yıldır sohbet ediyorum ben. 38 yıldır sohbet ediyorum. 38 yıldır sohbet ettiklerinin hepsi derviş olsaydı, herhalde Türkiye'nin yanı sıra derviş olurdu. 38 yıldır görenler derviş olsaydı, ooo, yıkılırdı ortalık. Demek ki öyle olmuyor, görmekle de olmuyor. Nasıl Peygamberi gördüler, sallallahu aleyhi ve sellem i gördükleri halde iman etmediler, nasıl Abdullah Efendi'yi gördükleri halde

iman etmediler, kabul etmediler onun şeyhliğini, değişmiyor. Eğer burnun açılır da, hakikat kokusu alırsan o zaman o kokunun ilmi ilahiden geldiğini görürsün. O kokunun ötelerden geldiğini, ilmi ilahiden geldiğini anlarsın ama yok, o kokuyu almadıysan, burnun hakikate açılmadıysa, sen o kokuyu anlamazsın. Çok özür dilerim, böyle benzetmek istemezdim ama o koyunun kuzusu senden iyi. O hiç olmazsa emecek olduğu memenin kokusunu alıyor. O nasıl zahiren emecek olduğu memenin kokusunu alıyor, bin tane koyunun içerisinden emecek olduğu memeyi buluyor ama sen gözünün önündeki bir mürşidi kâmilin kokusunu alamıyorsun. Acı olan bu ve o kokuyu alamadığın için onu da kaçırıyorsun. Sonra diyorsun vay be, Mustafa Efendi ne büyük zattı!.

Ben kendi dinlediğimi size aktarıyorum: 'Mustafacım, gittim Çorumlu Hacı Mustafa efendi hazretlerine, ne vakar, ne vakar müthiş bir kimse! Devamlı murakabe hâlinde, devamlı zikir hâlinde.' Ben böyle gencim ya heyecan duyuyorum şimdi. 'Abi, ders aldın mı?' , 'Nasip değilmiş Mustafacım' Ardından başka bir şeyh efendiyi anlatıyor bana, "Gittim" diyor, "Bilmem nerede, ziyaret ettim. Elinde tesbih, devamlı zikir hâlinde, lailaheillallah lailaheillallah lailaheillallah. ' bana anlatırken de böyle devamlı kafasını sallıyor. 'Allah Allah

Allah Allah. ' Bir anlatıyor onu böyle, herhalde diyorum ben bundan ders aldı. Dedim 'abi ders aldın mı, 'yok Mustafacım nasip değilmiş ama o da şöyle zattı böyle zattı.' Bana dört tane kendi zamanında yaşayan şeyhi anlattı, mükemmel! Dördünden de ders almamış ama! 'Abdullah efendi ne zaman gelecek', dedi, eyvah dedim, sıra şeyh efendiye geldi. 'Abi, geldiğinde haber vereyim sana', dedim, 'muhakkak, elini öpmek isterim, duasını almak isterim ', tabi abi dedim, 'hiç sıkıntı yok, ben çağıracağım seni.' Allah rahmet eylesin, şeyh efendi Bursa'ya gelecek. Geldi, ertesi gün gittim. Abi, dedim, geldi. 'Bu akşam, filanca yerdeyiz, bekliyorum seni.' 'Mustafacığım, ben kimseyi tanımıyorum ama yani beni karşıla ' Tamam abi, sıkıntı yok', ben dedim seni karşılarım. Neyse, geldi, eyvallah, ağırladım, oturtdum onu. Çarşıda esnaf çünkü Kapalıçarşı'da. Gayet güzel!

Zikrullah başlarken, baktım yavaşça gidiyor bu. Ooooo dedim, problem çözüldü, dedim. Hani bir hadisi şerif var ya, Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri, halakayı zikrullahta iken mescide üç kişi girdi. Birisi halakayı yardı, halakanın içine oturdu. Birisi edep etti, halakanın dışına oturdu. Birisi de döndü gitti. Allah Resulü sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri zikrullahtan beri olunca yani zikrullahtan kesilince, "Ey ashabım, bu üç kişiden size haber vereyim mi?" Ver ya Resulallah. "Bu," dedi halakayı yarıp içine oturanı Allah zatında barındırdı." Ben Türkçesini söylüyorum. "Dışına,

edep edip de dışına oturana Allah dedi rahmet etti. Onu affetti. Dönüp gidene melekler lanet etti." Eyvah dedim içimden bu, bu hadisi şerife çarpıldı şimdi dedim, döndü gitti zikrullahtan. Halbuki otursa, bir sefer orada 'La ilahe illallah' dese, zikrullahtan halakayı terk etmiş olmayacak yani. Dedim bu burdan çarpıldı içimden. Bu burdan dedim gitti. Birkaç gün geçti. ' Mustafacığım, neydi bu Abdullah Efendi, dedi. Öyleydi dedim. Abi, sen oturacaktın, dedim bir zikrullahta görecektin, dedim. Bu böyle durdu. Dedim zikrullahta bir büyüdü, bir büyüdü dedim, bir büyüdü! Bursa'da ne kadar mümin varsa hepsini içine aldı dedim, ne kadar zikrullah ehli varsa hepsini içine aldı dedim. Büyüdü dedim, Marmara'daki zikrullah ehlini aldı, daha da büyüdü. Ben kendi kendime, daha da büyüyecek mi diye soruyordum. Daha da büyüdü. Komple dedim Türkiye'yi içine aldı. Daha da büyüdü dedim Irak, Suriye, Şam dedim Balkanlar İçine aldı, kocaman oldu dedim. Daha da büyüdü, daha da büyüdü dedim, şiştikçe şişti büyüdükçe büyüdü, büyüdükçe büyüdü, bütün hepsini dedim cübbesinin içine aldı, havalandı dedim. Böyle baktı şimdi bana. Yükseldikçe yükseldi, yükseldikçe yükseldi, yükseldikçe dedim bir kısmı tabur tabur döküldü dedim. Valla dedim, o öyle yükselirken dedim kaldım ben dedim. Sen de zikrullahta olsaydın dedim sen de dedim o cübbesinin içine girecektin dedim. Nasip dedi. Vallaha nasip dedim billaha nasip dedim, sen nasip diyorsun ya dedim, kesin inanıyorum dedim. Herkes bir mürşidi kamile laik olamıyor abi dedim. Bu kaldı şimdi ben öyle deyince. Dedim, herkese nasip değil dedim, herkese nasip olsaydı dedim herkes derviş olacaktı zaten dedim. Mustafacım, bir daha geldiğinde beni dedi haberdar eder misin dedi. Ederim abi, ne demek dedim, ederim. Ben bir daha haberdar ettim, nasip olursa geliriz dedi. Bir daha haberdar ettim, nasip olursa geliriz dedi. Nasip olmadı, öylece öldü gitti.

Burnun hakikat kokusu alırsa tanırsın. Sufiler menkıbeyi çok severler, bir meseleyi menkıbeyle anlatmayı daha uygun bulurlar. Hani ayeti kerimede de geçmiş peygamberlerden bahset, onların hallerinden de bahset diyor ya, bunu kendilerine ölçü alırlar. Umreye gittik, döneceğiz ordan. Bizim orada hazreti Ebubekir efendimizin torunu bir derviş var, Cidde'deyiz, o dedi ki burda bir şeyh efendi var, onu ziyaret edelim mi dedi şeyh efendi hazretlerine, şeyh efendi edelim dedi. Gittik o zatın evine, Cidde'de. Girdik içeri selamünaleyküm, aleykümselam, işte tanıştırdılar, bir sarmıştı dolaştılar birbirlerine, hep beraber böyle sarmaştık, dolaştık, oturduk. Ben şimdi kendi kendime hani geldik ya buraya, bakacağız yani bu mürşidi kamil mi değil mi filan, işimiz o! Böyle adamın elinde o şeye gidenler, o bölgeye gidenler böyle şeyler var, limonata veya su dağıtmak için böyle paslanmaz çelikten bardakları içine sıralıyorlar böyle, ellerinde böyle bizdeki askıların

daha değişiği, elinde askı, gelene gidene şerbet, çay, bir şeyler getiriyor götürüyor. İşte bayanlar geliyor, bayanlara orada hemen sohbet ediyor, kısa. Böyle onlarla bayramlaşıyor. Birisi hasta, hasta geldi bir tane, ona geldi bir şeyler okudu, bir elini böyle sırtına bir vurdu onun, böyle bir şey çektirdi burnuna, adamdan böyle sanki nehir gibi böyle tabiri caizse cerahat aktı burnundan. Böyle şifa olsun, ensesine vuruyor, işte sırtına vuruyor, kendisi hizmet ediyor. Böyle dervişleri de gelip gidiyor. Bana döndü inceden, ağa ne diyorsun dedi, Allah bizi affetsin, sus, değil mi! Sus işte!

Bizde de var ya konuşacağız, sordu ya, ağa ne diyorsun dedi bana. Efendim, sizin gibi mürşidi kamil değil dedim. Kafasını salladı. Ondan sonra o zat geldi, biraz daha şeyh efendiyle sohbet etti. Ona dedi ki şeyh efendiye dedi ki hacda burdasınız yine dedi, dua edeceğiz inşallah dedi, hacca inşallah gelirsiniz dedi. Şeyh efendi, böyle bir niyetimiz yok şu anda ama dedi nasip dedi şeyh efendi de. Çıktık dışarı, yine sordu bana, ağa ne diyorsun dedi, ben gene aynı şekilde söyledim, efendim hani, sizin makamınızda değil, o manada, sizin makamınızda değil efendim. Allah dostu oğlum dedi ama hani mürşidi kamil noktasında değil ama Allah dostu. Ben şeyh efendiye evet öyle diyecek noktada değilim, sustum ben. Şimdi burnun koku alıyorsa onun ne olduğunu biliyorsun. Sonra şeyh efendiyi Hollandalılar böyle canhıraş davet ediyorlar. Şeyh efendi telefonda dedi: "Oğlum, Hollandalılar çok davet ediyorlar," dedi, ondan sonra, "Bir Hollanda'ya gideceğim" dedi. "İnşallah efendim," dedim. "Mübarek olsun." Ondan sonra neyse, onlar oradan ne o davetiye gönderdiler bilmem ne yaptılar. Şeyh efendi Hollanda'ya gitti. Oradakiler demişler ki: "Burdan hacca daha kolay gideriz. Sana da burdan hac vizesi alırız." Telefon açtı bana, dedi: "Hacca gidiyoruz burdan." "Hayırdır efendim?" dedim ben. "Oğlum, buradakiler" dedi. "Hallediyorlar hacca, dedi hani daha kolay gideriz diyorlar," dedi. Ben duramıyorum ya: "Efendim" dedim, "O Cidde'deki zatın kerameti çıkıyor." "Sus Mustafa Efendi, evet" dedi. "Bir de sen çok dedi beğenmedin onu" dedi, "Yani sen onu çok beğenmedim" ondan sonra dedi "Evet efendim" dedim, neyse, gerçekten hacca gitti şeyh efendi ordan. Orada bir daha görüştüler sonra, orada bir daha görüştüler, ondan sonra, oradan bana selam gönderdi o şeyh efendi ondan sonra. Şimdi baktığım zaman enteresan. Bir tane daha,

Suriyeli bir şeyh efendi vardı, onunla da Medine'de hep böyle muhabbet ediyorduk. O da normalde, Allah affetsin, tabi şimdi biz bir hani mürşidi kamil tanımışız, hani öbür tanıdığımızı da biz o seviyede bir kimse olsun istiyoruz. Yani bizim için mürşidi kamil demek o. E onu tanımışız, Cenab-ı Hak bizi zirveyle tanıştırmış, biz nerden bilelim, bizim tanıştığımız normal değil. Allah'ım yarabbim ya Resulallah! Neyse, o şeyh efendiyle de

tanımıyoruz şimdi, görüşüyoruz, konuşuyoruz onunla böyle sohbet ediyoruz, onu da bana soruyor. Dedim efendim, hakkınızı helal edin hani diyorum sizinle eşdeğerde, yan yana göremiyorum efendim diyorum onu.

Şimdi bu işin manevi sırrı var. Mesela o kimse Peygamber sallallahu ve sellem hazretlerinin zamanında, zamanın böyle kendince kırklarından ise Hazreti Peygamberle sallallahu ve sellem le yan yana görünür. Sağında görünmesi ayrıdır. Solunda görünmesi ayrıdır, arkasında görünmesi ayrıdır, arada hiç kimse yok ama halakada görünmek ayrıdır. Topluluğun içerisinde görünmek ayrıdır. Bunların hepsinin de manevi işaretleri var. Şimdi Allah affetsin, böyle olunca e şimdi bakıyorsun yanında değil, hani sağında şeyhin var, e solunda olsa veya şeyhinin yanında olsa veyahut da o halakada olsa diyeceksin ki bu da aynı mürşidi kamillerden. Benim de elimde delil o. E öyle olmayınca diyorsun ki ya yok, o aynı eşdeğerde değil diyorsun. Ben de diyorum ki sizin gibi değil efendim. Benim de elimde delil o. Bana dese ki neden öyle dedin, bana sorsa şeyh efendi, neden öyle dedin Mustafa efendi, benim diyeceğim basit. Efendim peygamber sallallahu ve sellem hazretlerinin yanında siz varsınız, o biraz daha ötede, ileride, birkaç kişinin ilerisinde veya şöyle böyle. Hani ona evladım mı diyor ne diyor Peygamber sallallahu ve sellem ona, neyle hitap ediyor. Bunlar dahi ince sırdır. O şeyhe ne olarak hitap etti? Kardeşim demesi ayrı, evladım demesi ayrı. Hepsi de ayrı ayrıdır maneviyatta. E böyle olunca, hani biz de diyoruz ki kendi kendimize sizin gibi değil efendim. Allah bizi affetsin. E aşığın gözü kör kulağı sağır. Aşık maşuğundan başkasını görmez. Gözümüz kör oluyor, başka bir kimseyi aynı seviyede de görmüyor, görmüyoruz ya da körlük bizden olsun, biz görmüyoruz olalım. Allah bizi affetsin. .

Velhasılıkelam, burun koku alırsa göz görür, e göz görürse burun koku alır. Senin burnun koku almıyorsa bugün öyle yazdım, senin burnun koku almıyorsa, baharın suçu ne, çiçeğin suçu ne. Senin burnun koku alıyorsa binlerce kokunun içerisinde bu leylak dersin, bu karanfil dersin, bu gül kokuyor dersin, binlerce kokunun içerisinde, binlerce çiçek var, arı gider bal alacağı çiçeğe konar, sinek gider necasete konar. Sözüm meclis dışarı, senin sinek huyun varsa gider necasete konarsın çiçek diye. Sende bal yapma istidadı var ise çiçeği bulur, bal yaparsın. Yoksa çiçek orda duruyor. O yüzden mürşidi kamiller eksik değil. Kırklar, seksenler, yüzyirmiler, ikiyüzkırklar, dörtyüzseksenler, beşyüzler, eksik değil. Senin burnun koku almıyorsa yapacak bir şey yok. Allah bizi affetsin. 1955'ten devam edeceğiz. 'Ateş meşrepli olan can ondan ateş söndürme kabiliyetini kazandı. Hoş olmayan can, onun lütfu ile hoş bir hale geldi.' İnşallah, haklarınızı helal edin, biraz burda sohbetlere az bir şey geç başlıyoruz. Bunun için de sizlerden özür diliyorum,

helallik almak istiyorum ama ben bunu artık böyle yaşlılığa mı vurayım, ihtiyarlığa mı vurayım biraz böyle dışarda oturup nefes alma ihtiyacı, gerçekten böyle oturuyorum orda, bir kahve, çay içiyorum, böyle biraz daha kendimi toparlıyorum, öyle diyeyim. O yüzden buraya da böyle biraz geç kalıyorum. Geç kaldığımdan dolayı da sizlerden ayrıca özür diliyorum. Bir şey daha söylemek istiyorum, hem de internetten de herkes dinliyor, artık benden böyle çok fazla dakiklik beklemeyin. Böyle bir dakik olamama gibi bir halle hallendik. Böyle biraz da tabiri caizse sanki böyle eşarilik yapıyormuşuz gibi oluyor ama böyle işte anca derleniyor, toparlanıyor bazı şeyler. O yüzden bütün kardeşlerden ayrı ayrı, hepinizden de özür diliyorum. Gerçekten bu konuda böyle bilinçli kasıtlı bir durumum yok. İşte, bir sürü üzerimizde etkenlerden oluşan böyle bir şey var, o yüzden Bursa dışına gittiğim sohbet yerlerinde de bazen böyle ufak tefek gecikmelerim oluyor, o yüzden kardeşler haklarını helal etsinler inşallah. Bizden yana da helal olsun. Hani böyle verilmiş sözlerden geri dönmüş gibi algılanmasın, yine inşallah kendimce gitmekle mükellef gördüğüm yerlere gitmeye yine gayret edeceğim. Allah izin verirse Pazartesi Kırşehir'deyim, Salı günü de Konya'dayım inşallah. İnşallah vazifeleri yerine getireceğiz Allah'ın izniyle inşallah. El-fatiha maassalavat. Amin. Tabi dün gece burda Bosnalı kardeşler vardı, misafirlerimiz vardı, onları da burda ağırladık. O yüzden bütün hizmet eden, sema eden bütün kardeşlere de teşekkür ediyorum. Çok memnun kalmışlar. Misafirler. Memnuniyetleri burda zaten yüzlerinden belliydi o yüzden hizmet eden, koşuşturan kardeşlere ayriyeten teşekkür ederim. Allah hepinizden razı olsun inşallah.

https://www.youtube.com/live/AADDWCczrWQ?si=7hGRfuglUq3X7b6i

1 HAZİRAN 2024 TASAVVUF VAKFI MERKEZ BURSA

MESNEVİ-İ ŞERİF 1955-1959. BEYİTLER ŞERHİ

Eûzü Billâhi Mine'ş-Şeytâni'r-Racîm Bismillâhi'r-Rahmâni'r-Rahîm
Efdâlü'z-Zikr Fa'lem Ennehû
LÂ İLÂHE İLLALLÂH
LÂ İLÂHE İLLALLÂH
LÂ İLÂHE İLLALLÂH
Hak Muhammedü'r-Rasûlulllah
Cemî'i'l-Enbiyâ-i ve'l-Mürselîn
ve'l-Hamdülillâhi Rabbi'l-Âlemîn

Selamünaleyküm. Rabbim gecemizi hayırlı eylesin. Gündüzümüzü hayırlı eylesin. Ayımızı, yılımızı, ömrümüzü hayırlı eylesin. Rabbim cümlemizi ve cümle Ümmet-i Muhammedi Hakkı hak batılı batıl bilenlerden eylesin. Hakkı hak bilip hakça yaşayan batılı batıl bilip batıla karşı cihat eden kullarından eylesin. Rabbim nerde bir Müslümana zulmediliyorsa zulmedenlerden Cenab-ı Hak intikamını alsın, zulmedenleri dağıtsın, zulmedenlerin burunlarını sürtsün, devletlerini ve yandaşlarını başlarına geçirsin, yerle yeksan eylesin. 1955. beyitten devam ediyoruz inşallah. Geçen hafta: 'Başka bir koku daha erişti. 'Uyanık ol ey arkadaş, uyanık ol ki bundan da mahrum kalmayasın', burayı okumuştuk, malum, bunu zamanın mürşitleriyle alakalı tefsir ettiydik, öyle diyelim, aynı konu üzerinde devam ediyor:

"Ateş meşrepli olan can, ondan ateş söndürme kabiliyetini kazandı. Hoş olmayan can, onun lütfu ile hoş bir hale geldi."

Yani o nefsi emmarede dolaşan nefsiyle mücadele etmekte başarılı olamayan o kimse gitti bir mürşidi kamile zamanın mürşidine zamanın mürşid-i kamiline intisap etti, ona intisap edince o kötü huylarını, kötü alışkanlıklarını attı, onun yerine iyi huylar edindi, iyi alışkanlıklar yaptı. Cehennemlik amellerden kurtuldu. Cehennemlik fiiliyatlardan, cehennemlik hal ve hareketlerden kurtuldu. Böylece ateş mezhepli olan çünkü o nefis, nefsi emmare insanı cehenneme götürür. Ateş mezheplidir. İnsan nefsine uyduğu zaman, nefsine uyan kimse ateş mezhepli olur. Ne yapar? Emmarede dolaşan kimse din diyanet tanımaz, helal haram tanımaz, ibadet tanımaz, o farzdır vaciptir de tanımaz. O ne yaptı? Nefsinin peşine düştü, nefsinin heva ve hevesine

düştü. Nefsinin heva ve hevesine düşüncede o nereye gittiği belirsiz. Yani belirsiz dediğim, şaşkın ördek gibi o ne yapacağını da bilmiyor, haram işlerle iştigal ediyor. Bir haramı bırakıyor, öbür harama başlıyor. Bir haramı bırakıyor, öbür harama başlıyor. Ona dur diyen de yok. Onu durduran bir ölçü yok, onu durduran bir ses yok, ona "bunu yapma" diyen yok, "burasını yanlış yapıyorsun" diyen yok. O da nefsinin atına binmiş, şeytan ne tarafa götürüyorsa o da onu o tarafa doğru gidiyor. Heva hevesine ne uyuyorsa öyle oluyor. Çünkü neden? O çünkü şeytani işlerle iştigal eden kimselerle arkadaş, onlarla dost oluyor. O çünkü rahmaniyetle dostluğu yok, şeytaniyetle dostluğu var. Bu sefer o bir müddet sonra hadis inkârcısı, önce mezhep inkârcısı oluyor, sonra hadis inkârcısı oluyor, sonra kalkıyor ayet inkârcısı oluyor. Bir bakıyorsunuz o kimse sapıtmış gitmiş. O sapkınlıkları da kendisine doğru diye telkin ediyor, etrafa da doğru diye telkin etmeye başlıyor.

Yani kendi sapkınlığının da farkına varmıyor, kendi küfrünün de farkına varmıyor. Hatta küfür içerisinde yüzerken kendisinin de Müslüman olduğunu zannediyor. İşin bir de bu tarafı var. Bu böyle olunca da o kimse ateş meşrepli oluyor ve o gittiği yere ateş götürüyor. Konuştuğu yerde ateşi konuşuyor yani cehennemi konuşuyor. O cehenneme insanları davet ediyor. Bakın, insanları cehenneme davet ediyor. Bakıyorsunuz, dinliyorsunuz, bakıp dinlediğinde makul geliyor ona. O diyor ki, "Ya deve sidiğini içmek şifa mı olurmuş?" Aklına uyuyor, "ulan doğru söylüyor ya deve sidiğinden de şifa mı olurmuş" diyor, bütün hadisleri inkar ediyor. Yani buldu ya ordan bir tane, ne olduğunu ne bittiğini kendisi de bilmiyor hatta alıyor, bir tane Tastamam diye bir kimse, deve sidiğini alıyor getiriyor, televizyon programına diyor ki, "Bundan içilirse şifa bulunur." diyor. Bir tane absürt bir örnek getiriyor. Oysa o deve sidiğinin özelliğini de bilmiyor. Ona desen ki, "Ya doktorlar önceden tahlil denilen bir şey bilmezden önce hastanın sidiğini içerlerdi, onunla hastalığını teşhis ederlerdi." desen ona da inanmayacak o. O zaman deve sidiğinden şifa olmayacaksa, hastanın sidiğini ne yapmaya kokladı, ne yapmaya içti doktor, örnekliyorum bunu. Bunun gibi böyle işte aslında hiçbir hukuk çıkarılmayan İslam olarak, din olarak, bir hüküm çıkarılmayan, o güne kadar da o hadisi şerif, bir hüküm çıkarılmamış onun üzerinden, bir hukuk konulmamış, onun üzerinden bir işlem yapılmamış ama o cımbızla çekiyor o hadisi şerifi, senin önüne koyuyor, insanların önüne koyuyor, insanların hepsi de hadis inkârcısı oluyor. Tabii tatlı da geliyor insanlara. Hani namaz yok diyor, hani Kur'an'dan namazı getir bana diyor, kılınış şeklini getir diyor. Yok Kur'an'da, salat var diyor. Salat ne? Dua etmektir diyor. Bitti. Ona çünkü başka bir şey söyleyen de yok. O zaten söyleyeni de dinlemek istemiyor. O cehennemde kendine

yerini hazırlamış, yanına da bir sürü yoldaş arıyor. Emrede hatta, emmareden daha aşağıda bunlar. Bunlar emmareden de daha aşağı!

Ne oldu? Ateş meşrepli oldu. Nerde bir haram var, haramla iştigal ediyor. Helallardan uzaklaşmış, ateş mezhepli olmuş. O zaman ne zaman ki zamanın mürşidine gitti, bir mürşidi kamile teslim oldu veyahut da o mürşidi kamilin terbiyesini almış, o mürşidi kamilin eğitimini almış bir kimseyle tanıştı. Aslında illa ki mürşitle de tanışmasına da gerek yok. Orada ders yaptıran bir kardeş var, onunla tanıştı, onunla konuştu, ateş meşrepli canı ne yaptı? Ateş söndürme kabiliyeti kazandı. Nefsin ateşini neyle söndüreceksin? Heva ve hevesinin ateşini neyle söndüreceksin? Şehveti neyle söndüreceksin? İlahlık taslamanı neyle söndüreceksin? Kibrin ilacı ne? Oturduğun yerden alim kesilmenin, kendini biliyor hükmüne çıkarmanın ilacı ne? Zamanın hastalıklarının, manevi hastalıkların ilacı ne? O ilacı bulman lazım. O ne zaman buldu onu? Bir üstada, bir mürşidi kamile gidince ama gerçek manada bir mürşidi kamile... Ortalıkta böyle şeyhim diye dolaşan, ne bileyim işte Kur'an ve sünnetten habersiz, maneviyattan habersiz, işin zahirinden bile habersiz olan kimseler değil, benim kastım burda mürşit dediğinizde, o kimse meselenin batınına vakıf olan bir şeyhin elinde yetişmiş, o şeyhten icazetli olan. Benim dediğim kimse o. O zaman, öyle bir şeyhe intisap edince, o şeyhin yanında, şeyhin arkadaş ve dostlarının yanında bir arada da bulunarak da ne yaptı? Mürşidinin feyzinden, bereketinden, onun üzerindeki, onun üzerindeki ilmi ilahinin tecelliyatından faydalandı. Yani bu normalde artık o kimse sohbetlere gitmeye başladı, zikrullah halakasına gitmeye başladı. Hem sohbetlerde sözlü eğitim aldığı gibi sözlü eğitim, sözlü irşad, sözlü tebliğ aldığı gibi aynı zamanda da eğer gittiği bir mürşid-i kamil ise hal eğitimi de aldı. Asıl işin ince noktası, bir sufinin gerçek manada bir mürşitten, üstaddan hal eğitimi almasıdır.

Yoksa tasavvufi bilgiyi oturur, kitaplardan okur. Bunda bir sıkıntı olmaz. Okur ama onun yaşanmış hali olacak. Kur'an, Hazreti Muhammedi Mustafa'ya indirildi ama Kur'an'ın yaşanmış hali, Muhammedi Mustafa'nın üzerinde tecelli etti. Salattan kastın ne olduğunu, Hazreti Muhammedi Mustafa(s.a.v.) fiiliyle, haliyle bize öğretti. Dini fiil ve hal olarak yaşayan, Hazreti Muhammedi Mustafaydı, sallallahu aleyhi ve sellem . O zaman normalde ne yaptı? O sohbetleri takip ederekten hem zahiri bilgi edindi hem de manevi hal ile hallendi. O zikir halakasında bulunmak, o sohbet halakasında bulunmak, o manevi ilmin haliyle hallenmekten hallendi. Oradan geçti ve böylece ne oldu? O kimse manevi bir terbiyeye de mazhar oldu ama Hazreti Pir'in uyarıları da var. Hazreti Pir diyor ki, "Allah velileri âlemlere rahmet olmak üzere yeryüzüne getirilmiştir. Onlar halkı Allah'ın haremine davet ederler.

Hakka da, 'Ya Rabbi bunları sen kurtar,' diye dua ederler. Bu yüzden halka usanmadan öğüt verirler. Halk öğütlerini kabul etmedi mi 'Ya Rabbi, sen bunlara acı, sen kapını kapama,' derler." Demek ki Hazreti Pir burda gerçek bir mürşidin nasıl olması gerektiğini söylüyor. Onlar ne yapıyorlarmış? Onlar halkı Allah'ın haremine, yani mahremine, yani evine davet ediyorlar. Bakın, Allah'a davet etmiyorlar, Allah'ın haremine, yani daha içeri, daha içsel bir noktaya davet ediyorlar ve onlara dua ediyorlar. "Ya Rabbi, sen bunları kurtar," diye. Demek ki o mürşitler, davet ediyorlar, hakkı tebliğ ediyorlar, doğruyu tebliğ ediyorlar. Sohbet ediyorlar, sohbet edecekler, anlatacak o mürşid-i kamil. İşin hem zahir tarafını anlatacak hem batın tarafını anlatacak hem hal olarak da anlattığını yaşayacak. Hal olarak da ne yapacak? Anlattığını yaşayacak. Allah cümlemizi onlardan eylesin.

"Ateşli can, onun yüzünden söndü. Ölü, onun aydınlığından kaftan giyindi."

Bir mürşide bağlandı. Mürşide bağlanıp intisap edip onun terbiyesine girdi, onun yap dediklerini yapıp, Kur'an sünnet dairesinde yapma dediklerini yapmamaya başladı, böylece onun nefsinin ateşi pustu, nefis geriledi. Nefis bu manada kafasını kaldırmamaya başladı. Nefsi terbiye oldu, nefis terbiyesine girdi. Hani Allah Resulü sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri dedi ya, 'Küçük cihaddan büyük cihada döndük.' , 'Nedir ya Resulullah?' , 'Nefistir' dedi. Peygamberlerin ağzından da, ' Biz nefsimizi temize çıkaranlardan değiliz' dedi ya Peygamberin ağzından. O zaman nefsi temize çıkarmak yok. Ya? Nefis terbiyesi var. Nefis terbiyesi ne? Farzları yerine getirip haramlardan uzak durmak, şüphelilerden kaçınmak. Üstadının terbiyesine girdi, nerede ne yapacağını öğrendi. Nefsi ona dedi ki, 'namazı bırak boşver, tevhit çek, bu daha önemli' üstadı ona dedi ki 'hayır' hadisi kutsiyi, ona söyledi. Dedi ki, 'önce farzları yerine getireceksin.' Allah'ın en çok hoşuna giden şey kulunun farzları yerine getirmesi. Farzlarını yerine getirmeden bir kimsenin sufilik yolunda yol yürümesi mümkün değildir. O yol sapıklıktır. O yol sapıklıktır. Sufilik, Kur'an ve sünnete sımsıkı yapışmaktır, farzları yerine getirmektir, haramlardan uzak durmaktır, nafilelerle Allah'a yaklaşmaktır, Allah'ı sevmektir. Sufilikte kula düşen vazife, farzları yerine getirip, farzları yerine getirip, haramlardan uzak durup, haramlardan uzak durup nafilelerle Allah'a yaklaşmak ve Allah'ı sevme yoludur. Allah'ı sevme yoludur. Eğer o kimse Allah'ı sevmeyi kendisine hedef olarak koymazsa o yol yürüyemez, yolda kalır. Sen Allah'ı seviyorum deyip de dünyaya tapınırsan, Allah'ı seviyorum deyip de paraya pula tapınırsan, Allah'ı seviyorum deyip de makama tapınırsan, Allah'ı seviyorum deyip de heva ve hevesini ilah edinirsen o doğru bir Allah sevgisi değil.

'De ki ey Habibim, eğer Allah'ı seviyorsanız bana uyun.' De ki ey Habibim, eğer Allah'ı seviyorsanız bana uyun. Allah'ı sevmenin yolu, Kur'an ve sünnete uymaktan geçer. Geri kalan o kimse, kendi kendisini aldatıyor. Bir bakıyorsun, haramın içerisinde Allah'ı çok sevdiğini iddia ediyor. Değil kardeşim! Allah'ı çok seviyorsan haramlardan uzak dur. Allah'ı çok seviyorsan farzları yerine getireceksin. Farzları yerine getirmeden Allah sevgin doğru sevgi değil. O heva heves, sen heva hevesini ilah edinmişsin. Allah sevgisini perdeliyorsun kendine. Allah'ı seviyorum deyip her türlü melaneti işliyorsun. Allah sevgisini perdeliyorsun. Allah muhafaza eylesin.

'Ateşli can onun yüzünden söndü.' Yani o cehenneme layık olan nefsi emmareden kurtuldu. Cehenneme layık olan nefsi emmareden kurtuldu ve gelgit yaşatan nefsi levvameden de kurtuldu. Gelgit yaşayan nefsi levvameden de kurtuldu. Gelgit yaşamak ne demek? Bir namazı kılıp bir terk etmek. Gelgit yaşamak, hem namaz kıldı hem günah işledi. Hem namazını kıldı akşam olunca, ben bir kadeh içerim dedi. Sarhoş olmadığından dolayı bu caizdir dedi, kendi kendine hükmetti veyahut da günah işledi, döndü. Günah işledi, döndü. O mürşide bağlanınca bu gelgitlerden kurtuldu. Bir müddet daha böyle giderken artık onda utanma duygusu ağır bastı. Utanma duygusu ağır basınca artık o gelgitler yaşamamaya başladı. Biraz daha utanma duygusu, biraz daha Allah sevgisi ağır basınca artık o haramlardan uzak durdu. Günahı kebairden uzak durdu. Biraz daha Allah sevgisi ağır basınca şatafattan, şatahattan, gösterişten, lüksten uzak durmaya başladı. Mütevazılık onda söz konusu oldu. Kibirlenmeyi attı, insanlara tepeden bakmayı attı, "o kimmiş" demeyi yükten attı. Artık o, her gördüğüne tevazuyla yaklaşmaya başladı. Önceden koca tanımazdı, kadın tanımazdı, anne tanımazdı, baba tanımazdı. Şimdi öyle değil; anne baba hakkını gözetir oldu, eş hakkını gözetir oldu. Erkekse erkekliğini bildi, kadınsa kadınlığını bildi, çocuksa çocukluğunu bildi. Anne babayı bildi, haramı bildi, helalı bildi. Artık haram helal çizgisinde daha isabetli, daha istikametli yaşamaya başladı. Çünkü o veli, o mürşidi kamil onu Kur'an ve sünnet çizgisinde yürütmeye başladı. Sohbetleri dinledi, zikrullaha katıldı, günlük virdini çekiyor, kendini disiplin ediyor. Artık o, bir müddet sonra rüyası veyahut da kalbi ilham almaya başladı. O, bir müddet sonra öyle bir oldu ki onun normalde içi de dışı da Kur'an ve sünnetle yoğrulmaya başladı, onun batını da açılmaya başladı.

Artık o kimse, o mürşidin terbiyesinde bir şey içecek, içecek dedi ki, "beni içme", içmedi. Yiyecek dedi ki, "beni yeme", yemedi. Elbise konuşmaya başladı, "bununla hava atmak için mi giyindin?", attı elbiseyi elinden. "Demek ki ben bunun için giyiniyormuşum" dedi, öbür elbise dedi ki "beni giy, daha tevazuluyum", onu giydi. Eşyaya, bakın eşyanın dili gelmesi,

eşyaya vakıf olma, artık dördüncü makamın halleri. O üstadının terbiyesiyle manevi hali de hal terbiyesi de açıldı. İllaki rüya görmesi şart değil; onun kalbi çalışmaya başladı. Onun kalbi çalışmaya başlayınca tam gıybet edecek, içinden ses dedi ki etme. Tam boş konuşacak, içinden bir ses dedi ki, "boş konuşma". Tam geydirecek ortalığa, içinden bir ses dedi ki, "dur, bu sana yakışmaz". Ne dedi geçmiş peygamberler? "Utanmıyorsan her şeyi yap" dedi. Dur, o zaman, Hazreti Pir'in deyimiyle o veliler zamanın İsrafilleridir dedi ya, "İsrafil ne yapıyor? Mezardakilere üflüyor, mezardakiler diriliyor. Ölüler dirildi, İsrafil üfledi. Zamanın velisine gitti, intisap etti. İntisap edince ölüydü, manen dirildi. Ölüler can buldu onda; gelişti, semirdi, kuvvetlendi manevi olarak. Çünkü o mürşidi kamile intisap eden, madden de manen de dirildi, güzelleşti. Bakın, dirildi ve güzelleşti. Dervişlerin algılandığı yerdir burası. Üç ve dörde geçerken dervişin siması değişir, kadın da erkek de. Siması albenili olur.

Siması değişince erkek der ki benden daha yakışıklısı yok herhalde. Değil! O senin gittiğin yolun, senin üzerindeki tecelliyatı, manevi tecelliyatı. Sana ayrı bir güzellik geldi. Kadınlar da aynıdır, o biraz böyle üstada bağlandılar, biraz böyle Allah yolunda çalışmaya başladı, onun da siması değişti. Ona da etraftakiler dediler ne kadar mutlusun, ay sen ne kadar hoş geliyorsun gözümüze, bekar mısın? İşte benim bir teyzemin oğlu var da. Yani evli, kırk yaşında kadın, bekar mısın diyor ona. Neden? O da diyor ki ya bana neden böyle söylüyorlar. Diyorum bu zikrullahın güzelliği, yolun güzelliği. Aynı şey dervişlerin üzerinde tecelli eder. Ne yazık ki dervişler bunun farkında değil. İlk gördüklerine kapılıp giderler, erkekler de kızlar da. Değil, bu yolla alakalı, bu mürşid ile alakalı. Senin o güzelliğin, yolun güzelliği. Sen sakin ol ve ne diyor Hazreti Pir? Ölü, onun aydınlığından kaftan giyindi. Bakın, ölüydün sen, sen dirildin fakat ne oldu? Sen artık bir kaftan giymek, sufilikte ayrı bir makamdır. Haydari giydirirler, ayrı bir özel elbise giydirirler. Kimisinin kafasına tac takarlar, tacın yıldızı farklıdır. Bunlar manevi hallerle alakalıdır. O kimse belli bir hale gelince ona kaftan giydirilir. Manevi elbise giydirilir ona. Değişik renkleri vardır, onun kalbi meratibine göre kıyafetleri de değişir. Burda Hazreti Pir kaftan demiş buna, eyvallah, yani bir kelimeyle bütün manevi halleri anlatmış. Çünkü dördüncü makamdaki elbise ayrı, beşteki ayrı, altıdaki ayrı, yedideki ayrı. Velilik kaftanı ayrı, mürşitlik kaftanı ayrı, bunların hepsi de ayrı ayrıdır ve hepsini de bir kelimede Hazreti Pir kaftan olarak toplamış onu. O normalde işte, dervişlik haydarisi giyilir, dervişlik elbisesi giydirilir, bir toplantı olur, götürürler onu. Toplantıda bir hırka giydirirler, bir cübbe giydirdiler. Kafasına bir taç koyarlar, tacın durumuna göre onun manevi hali ayrıdır veya kafasına

farklı bir dervişlik fesi giydirirler. Fes diyeyim ben ona, fes değil, dervişlik bir tacı gibi bir şey giydirirler. Onun ayrıdır, o dervişlik taçlarının da ayrı ayrı manaları vardır. Ayrı ayrı manaları vardır. Ayrı ayrı Pir efendiler giydirebilir değişik zamanlarda, onun ayrı manaları vardır.

Bakın, bunların hepsi de hal eğitiminin içindedir. Bunları böyle teferruatlı anlatabilecek kimse de bulamazsınız. Bu hâl eğitimiyle alakalıdır. Mesela, o kimseye Kur'an-ı Kerim okuturlar. Kur'an-ı Kerim'den değişik ayetleri okuturlar. 'Kalk', kalkar o kimse. Şu ayeti oku derler. O ayeti okuyamaz; yarıya kadar gelir, bitiremez. Oysa ayet onun hıfzında değildir, hatta Kur'an-ı Kerim okumasını da bilmiyordur. Kur'an-ı Kerim okumasını bilmiyordur; yüzünden koysan Kur'an-ı Kerim'i okuyamaz ama ona rüyasında Kur'an-ı Kerim okuturlar, değişik ayetleri okuturlar. O ayetlerin ayrı manaları vardır. O ayetlerin ayrı manaları vardır. Okuması ayrıdır, okuyamaması ayrıdır. Hangi ayeti okuttu, hangi sureyi okuttu, hangi sureyi nereye kadar getirdi, nereye kadar getiremedi, bunların hepsi de manevi hallerdir. O üstada bağlanınca, ona tabi olunca, o yolun adabına erkânına riayet edince olur bunlar. Bunlar parayla, pulla, makamla, mevki ile olacak işler değildir. Bunlar bir manevi eğitimdir. Gitmiş olduğun üstadın bunlardan haberi olması gerekir. Eğer haberi olmazsa, o zaman o işin içinden çıkamaz. Mesela, geçen gün bir kardeş ağaç rüyası anlattı. Hemen aklıma geleni söyleyeyim: Dedi ki, göğsümden bir ağaç çıktı. Göğsünden çıkan ağacın dallarının üzerinde dolaşıyordum, dedi. Şimdi hâl eğitimi olmayan bir kimse bu rüyayı nasıl tevil ederdi? Diyecekti ki o kimse, ya bu adam Şeyh Edebali mi ki veyahut da o kimsenin mürşidi olmasaydı, hani duydu ya, tarihi vaka, ne oldu? İşte Osman Bey'in göğsünden bir çınar ağacı çıktı. Göğsünden bir çınar ağacı çıkınca, Şeyh Edebali onu tevil ederken ne dedi? Senin dedi, sen dedi, büyük bir devletin kurucusu olacaksın. Doğru mu? Evet. O kardeş bana rüyasını anlattı. Dedim ki, gittiğin yol çok doğru bir yol. Bu doğru yolda yürüyorsun ve dedim dallarının üzerinde dolaşman, dallarının üzerinde dolaşman, oraya hizmet etmen, ordan faydalanman ve etrafına da faydan dokunman dedim

Şimdi, eğer ki o kimsede manevi eğitim olmamış olsaydı, o üstadından bu cevabı almayacaktı. Hatta üstad diyecekti ki ya bu adam hani böyle kamil bir kimse olmasa bu adam şeyhliğe koşuyor, bunun nasıl ben önünü keseyim diyecekti, kendince öyle tevil edecekti. Değil ama! Bakın manevi hâl eğitimi dediğimiz şey bu. O kimse hafızdır, Kur'an-ı Kerim okuyamaz rüyasında. O gelecek üstadına, diyecek ki ben hafızım, ama Kur'an-ı Kerim'i rüyamda okuyamadım. Ben ona diyeceğim ki bak ben ona diyeceğim ki hangi yeri okuyamadın? Filanca yeri veya okuyamadın, başladın okuyamadın, senin hafızlığın yüzeysel diyeceğim, batıni değil. Örnek! Bu mürşidi

kâmillerin üzerinde olması gereken hal eğitimi. Ama o mürşide intisap edersen, dosdoğru durursan, yolun adabına erkânına riayet edersen, sen bunlardan faydalanacaksın. Eğer öyle olmazsa, bunlardan faydalanmayacaksın. Yine biz Hazreti Pir'in öğretisine müracaat edelim. Diyor ki: "Fakat okur da dediğini tutmazsan, farz et ki peygamberleri, velileri görmüşsün, inanmadıktan, onlara uymadıktan sonra ne fayda?" Yani sen Kur'an'ı okur da Kur'an'ı okur da Kur'an'a tabi olmazsan, Kur'an'ın emrini yerine getirmezsen, sen peygamberi görmüşsün; peygambere iman etmemişsen, sen veliyi de görmüşsün ama onun veliliğine de inanmamışsın ve uymamışsın ona, o zaman bir faydası yok. Allah bizi muhafaza eylesin.

"Bu tazelik, Tûba ağacının tazeliği; bu hareket, Tûba ağacının hareketidir. Halkın hareketlerine benzemez."

Bu mürşidin tavrı, bu mürşidin hareketleri, bu mürşidin yaptıkları veya yaptırdıkları şeyler Tûba ağacının tazeliği yani din taze olarak, dini sana taze olarak anlatan o; dini fırından çıkmış, yeni çıtır çıtır ekmek gibi sana tebliğ eden o. Taze çünkü. Tûba ağacı ne? Cennetteki ağaç, cennetteki ağaç Tûba ağacı ve Râd, ayet 28: "Onlar ki inanmışlardır ve kalpler Allah'ı zikretmekle huzura kavuşmuştur. Dikkat edin! Gerçekten kalpler ancak Allah'ı zikretmekle huzura kavuşur. 29 ayet, hemen arkasından geliyor: " İnanmış olup salih ameller işleyenler için hoş bir hayat ve güzel bir gelecek vardır. Yani, burda önce Allah'ı zikretmekle huzura kavuştun; yani bir mürşide intisap ettin, bir veliye intisap ettin. O sana zikri öğretti, o sana zikri talim ettirdi. Senin kalbin zikrullah ile mutmain oldu, oturdu, yerleşti. Artık kalbinde Allah'ın zikri var ve ardından müjde geldi sana. Hoş bir hayat; artık sen, o kalbin mutmain olunca sen hoş bir hayat yaşamaya başladın. Hayat senin için hoş oldu çünkü Allah'a teslim oldun. Habibine, Resulüne teslim oldun, üstadına teslim oldun. O teslimiyetle kalbin mutmain oldu. Zikrullah ile kalbin mutmain oldu; mutmain olunca mutmain olan kalp ehli, kalp sahibi hayatı hoş yaşamaya başladı, hayatı mutlu yaşamaya başladı. Çünkü o Allah'tan razı, Allah da ondan razı. İki raziyet cem oldu, bir yerde oldu, razılık fışkırdı, o zaman o hoş bir hayat yaşıyor. Gelecek için de ne diyor? Gelecekte de o güzel bir gelecek var. Hoş bir hayat, güzel bir gelecek; hoş bir hayat yoksa güzel bir gelecek yok. Hoş bir hayat neyle? Zikrullah ile mutmain olma. O mürşide gitti, mürşide intisab etti, o artık mürşide intisab edince, Kur'an ve sünneti seniyyeye uygun bir hayat tarzı, zikrullahla yoğrulmuş bir hayat tarzı onda oturdu. Artık şatahat, şatafat, gösteriş, heva ve hevese uyma, nefse dalma, şeytaniyete dalma yok. O Kur'an ve sünnet dairesinde Allah'ın gölgesinde gölgeleniyor. Hoş bir hayat var ve gelecekte de ne yapıyor? Onu güzel bir gelecek bekliyor. Bu güzel bir geleceği de cennet ve

cennette Tûba ağacı olarak görüyor. İşte diyor, o mürşit seni böyle taze din yaşatma noktasında, Tûba ağacının tazeliğindedir ve o hareketi onların o Kur'an ve sünnet dairesindeki işlevleri, amelleri halkın amellerine benzemez.

Halkın yaptığı, avamın yaptığı amellere benzemez. Onun sana tarif ettiği, onun sana anlattığı din, halkın dini gibi değildir. Halk çünkü geleneksel olarak, kültürel olarak, din yaşar, halkın yaşadığı din kültüreldir, gelenekseldir. Oysa bir mürşidi kamilin anlattığı din çıplak Kur'an ve sünnettir. Çıplak Kur'an ve sünnet anlattığından dolayı halkın inanmış olduğu dinden ayrıdır. Kur'an bunu böyle emretti, sünneti seniyye bunu böyle yaşadı. Kur'an ve sünnete göre bu işin böyle olması lazım, böyle yaşanması lazım deyince; senin anandan öğrendiğin, babandan öğrendiğin din bilgisi ile veyahut da okullarda öğretilen din bilgisi ile, veyahut da daha ileriye gidelim, imam hatipte öğretilen hatta ilahiyatta öğretilen din bilgisi ile o mürşidin çıplak Kur'an ve sünnet öğretisi çatıştı. Çatıştı! Neden çatıştı? Çünkü öbürküler papağan gibi, taze değiller. Onlar taklit ediyorlar, taklitçiler. O bir peygamberin hayatını anlatırken yaşıyormuşçasına gözünün önünde yaşamıyor. Ayeti kerimeyi okurken, anlatırken yaşıyormuşçasına gözünün önünde yaşamıyor, onu yaşıyormuşçasına onu anlatamıyor. Çünkü ayeti kerimeleri yüzeysel okuyor, hadisi şerifleri yüzeysel okuyor. Yani hadis, ayet ve hadis hal noktasında gözünün önünde değil. Oysa hadisi kutside Allah'ı görüyormuşçasına yaşamandır dedi Hazreti Peygamber ihsanı anlatırken. O ihsan ehli değil. İhsan ehli olmayınca Allah'ı görüyormuşçasına yaşamaktan uzak. Allah'ı görüyormuşçasına yaşamaktan uzak olan bir kimseden din dinleyince, o papağanlık yaptı, o hakikati göremedi. O hakikati göremediğinden dolayı o enflasyon miktarı kadar faizi caiz gördü. O hakikati göremedi çünkü. O hakikati göremeyince Müslüman Müslümandan da enflasyon miktarı kadar faiz alabilir dedi. O hakikati göremedi, devletin faizini caiz gördü. O hakikati göremedi, emperyalistlerin eline aldığı âlim hükmündeki paçavraları kendince din büyüğü zannetti. Hakikati göremedi.

Hakikati göremeyince İngiliz Kraliyet ailesine bağlı tarikatı hakikat noktasında bir tarikat gördü. Bilemedi çünkü hakikati de göremedi. Herkesi topladılar, İngiliz Kraliyet ailesine bağladılar. Çünkü hakikati görmediler, çünkü hakikati de dinlemediler. Çünkü dinleseler onlara ters gelecekti. Olur mu canım! Londra'da vakfımız var şimdi, büyük bir ayrıcalık bu! Nerdesin? İşte Londra'daki vakfa bağlı üstada bağlı. Ya geri zekâlı adam! Londra'daki vakıftan sana bir fayda olur mu? O dese ki tek din İslam'dır, Londra'da seni yaşatırlar mı? Sen diyeceksin ki din Kur'an ve sünnettir, Londra'daki vakfına senin Saroz destek verir mi? Kim yetiştirdi? Saroz'un vakfı yetiştirdi. Sen Kur'an ve sünnet deseydin, Saroz vakfı seni yetiştirir miydi? Sana para

mı verirdi, sana burs mu verirdi? Kim verdi sana bursu? Saroz'un yan vakfı verdi, yancısı verdi. Sen o yancıya tabisin, yancıya tabisin. Sana bir mürşidi kamil lazım. Senin şeyhim dediğin kimseye de mürşidi kamil lazım. Neden? O kimsenin seyri suluku yok. Seyri sülukunun olmadığını da kendisi bilmiyor. Kim onu şeyh tayin etti? Üç kişi toplandı, tayin etti. Yok böyle bir şey! Ama o ne yaptı? O normalde bir mürşidi kamilin yalın din anlatması, sufilik anlatması ona keskin geldi. 'Hocanız çok iyi ama çok keskin konuşuyor.' 'Yanlış mı?' 'Doğru ama bu zamanda böyle konuşulmaması lazım.' 'Hangi zaman konuşulacak?' Hazreti Peygamber zaman mı bekledi sallallahu aleyhi ve sellem ? Hazreti Peygamber müşriklerin içerisinde peygamberlikle vazifelendi, zamanı mı var dedi? Ben böyle söylüyorum, zamanı mı var dedi diyorum ben, bakıyor şimdi. Bakma bana böyle. Ben gayibden bir şey söylemiyorum sana. Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem , dini tebliğ etmede zaman mı bekledi? Ne zamana bekleyeceksiniz? Nereye kadar bekleyeceksiniz? Allah bunun hesabını sormayacak mı size? Ne zamana kadar bağırmayacaksınız 'Allah'ın hükmüyle hükmetmeyenler, kafirlerin ta kendileridir.' Ne zamana kadar? İngiliz soytarısı bunlar çünkü. İngiliz soytarıları. Daha da çoğaldılar bunlar azalacaklarına. Çoğaldılar, azalmıyorlar. Mantar biter gibi bitiyorlar. İşte bir mürşidin tazeliğini, Hazreti Pir burda Tûba ağacına benzetmiş ve onun hareketi de diyor Tûba ağacının hareketidir. Halkın hareketlerine benzemez. Halkın kendi içerisindeki yoz, tabansız, tabansız, temelsiz din anlayışına ve algısına karşıdır diyor. Şimdi açıyorlar bana telefon, 'hocam, selamın aleyküm', 'aleyküm selam.' Yani bu sene telefonları, bilinmeyen numaraları, bende kayıtlı değilse açmıyor. Soru şu: 'Migros'tan kurban almamız caiz mi?', 'Geçen sene ne yaptınız? diyorum ben, 'Migros'tan aldık' diyor. 'Kaçta geldi kurban etiniz? diyorum ben, hocam, bilsen diyor, ne güzel diyor, saat onda kurban etimiz geldi diyor telefonda. Bu sene değil, geçmiş senelerden örnek veriyorum. Caiz değil, kurbanın kurban değil, yeniden kurban keseceksin diyorum ben şimdi. Bu kalıyor telefonda şimdi. Diyorum ya, kurbanımı ben kesiyorum. Kurbanın bayram namazından sonra kesilmesi lazım. Bayram namazı kılınan yerlerde, bayram namazından sonra kurbanın kesilmesi lazım. Bayram namazından önce kurban kesilmez. Bayram namazından sonra diyorum. Ben kendi kurbanımı kendim boğazlıyorum, ya sekiz buçukta mümkün değil hazırlanması diyorum ya! Dokuzda nasıl kurbanın, onda nasıl kurbanın geldi diyorum sana. Diyorum buzlu muydu? Dondurulmuş muydu? Evet diyor. Ya diyorum bu kurban ne zaman kesildi, ne zaman temizlendi, ne zaman dondurulduu, ne zaman paketlendi, ne zaman kargo getirdi diyorum ya. Telefondaki duruyor, e sen şimdi diyor, hocam bizi masrafa sokuyorsun. Açma kardeşim telefon bana!

Ben sana doğruyu söylüyorum, ben sana doğruyu anlatıyorum. Bu sefer diyor nerede keseceğiz diyor? Git belediyeye müracaat et diyorum. Köpekler için müracaat ediyorsunuz, kediler için müracaat ediyorsunuz, kurban kesmek için de müracaat edin. Devasa stadyumlar yapıyorlar, mahallelere küçük küçük kurban kesme yerleri yapsınlar, ayırsınlar müracaat edin. Yok! O yalın din, yalın din onu mutlu etmiyor. O ne yapacak, kaldıracak, nefsine tatlı gelecek. Veyahut da vakıflarda var ya, ne güzel vekaletle kurban kesmek. Diyanet başta, ardından vakıflar.

'Alo merhaba', 'merhaba', 'benim bir kurbanım vardı', 'yurt içi mi yurt dışı mı olsun?', 'yurt içi olsun' veya 'yurt dışı olsun' , ucuz ya, 'yurt dışı olsun. 'Kaç para, beş bin küsur mu, ne kadar? Beş bin küsur mu, beş bin küsur, 'tamam', 'adınız ne', 'Mustafa Özbağ', 'tamam', 'Allah kabul etsin', Allah Allah! Kurbanı gördün mü?' Hayır, kurbanın öldüyse ne olacak? Bilmiyorsun! Ya boynuzunu kopardıysa? Şimdi diyorum ki karşıdakine kurbanın öldü diyen oldu mu diyorum ben. Bir vakıf, kaç numaralı kurban, benim? Belli değil. Bir vakfa vekaleten kurban verdiniz, iyi, ben gideyim bir tane budundan alayım. Kaç numaralı benim hayvanım? Şimdi ibadet niye ki? Halkın kendince kendi kendini tatmin etmesi. 'Kurban kestik' , 'Allah kabul etsin', Ne yaptınız?', 'Falanca vakıfa verdik.' Ne büyük iş yaptın ya! Belli mi hangi hayvan olduğu? Yok. Ya boynuzu koptuysa kökünden? Boynuzu kökünden kopan hayvan kurban olmaz. Gördün mü kurbanlığını? Boynuzu kopuk mu değil mi? Kulağı kesik mi değil mi? Kör mü değil mi? Yürüyebilecek hastalığa sahip mi değil mi? Gördün mü? Görmedin. Kardeşim, sen ibadet ediyorsun, Kurban Hanefilere göre zekat verenlere vacip. Vacip, vacip bir ibadet ya. Evet, sen tanıyorsundur. Yusuf hocayı tanıyorsun. Yusuf hocaya vekalet veririm. Yusuf hocam, benim için bir hayvan al. Hayvanı almaya, kesmeye, ondan sonra etini de tasarruf etmeye seni vekil tayin ettim. Yusuf hocayı tanıyorum, inanıyorum kabul. Büyükbaşa girdik. İyi, hangi büyükbaşa? Deve mi, inek mi, dana mı? Düve mi? Kaç yaşında? Diş kapak attı mı atmadı mı? İnekse hamile mi değil mi? Düveyse hamile mi değil mi? Nerden biliyorsun? Veyahut da hissedarlardan birisi 'ya tertemiz et gelecek bana, ben et niyetine, ya bana ne kurban ya, ordan ayakkabı da dağıtsan kurban olur' dedi, birisi de öyle hissedarlardan girdi. Yedi hissenin altısı da yedisi de fasit oldu, gitti. Bunu anlatıyorsun, bakın bir tek kurban meselesinden adam duruyor telefonda. Ya diyor, sizin diyor din anlayışınız bana uygun gelmedi. E gelmez, ben ibadeti anlatıyorum çünkü. Yok! O arkadaş ne güzel, devlet de diyor ki ey Müslümanlar, siz ne bu ibadetlerle uğraşıyorsunuz, kurbandır, şudur budur! Alın size dokuz günlük tatil. Gidin anayı, babayı da bırakın, her şeyi bırakın, gidin beş boynuzlu otellerde keyif

edin. Bu da sizin hakkınız. Bir de onu çıkardılar, 'Müslüman'ın hakkı değil mi ya, denize girecek, havuza girecek tatil yapacak! He yaaa! Müslüman dağları devirdi çünkü. Cihat ederken böyle kan ter içinde kaldı. Ne ev yüzü gördü ne bark yüzü gördü. Gidip onun da beş boynuzlu otelde çıplakların içerisinde dolaşması lazım ya, tatil yapacak ya! Bir de ne dedi birisi bana, biz dedi kimsenin görmediği koya gidiyoruz dedi. Ben kaldım böyle. Yani dedim hiç kimse gelmiyor mu? O koy sana mı ait dedim. Değil dedi. Peki biri gelince ne yapıyorsun dedim. Hemen çıkıyoruz denizden dedi. Hanımında haşama mı var dedim. Kaldı. Ha, bikiniyle giriyor, öyle mi dedim ben. Evet, o geldi aniden, adam gördü onu dedim. Bu durdu şimdi. Yani abi ne diyorsun? Bu zakirliğim döneminde olan muhabbet? Abi dedi ya, yani dedi utandırıyorsun beni dedi. Şimdi kitabın ortasından konuştun, dedi. Oğlum, yanında nasıl konuşayım? Ben yancı değilim ki, dedim. Oğlum dedim, hanımını bikiniyle dolaştırır desem dedim, Bursa'da dolaştırır mısın? Abi, olur mu öyle şey? Oğlum, orda da görmediler mi? Ordaki gören adam değil mi? Ha bir, ha bin! Kitabın ortası acı geliyor insana! O yüzden mirşitlerin hareketi halkın hareketi gibi değildir. O Tûba ağacı gibi tazeciktir.

"Eğer bu ebedi nefha yere göre nazil olsa, yer ehliyle gök ehlinin ödleri su kesilirdi."

Yani bu nefha dediği, bu hal, bu feiz, bu emanet, yere göğe nazil olsa, ya ehliyle gölgenin ödleri su kesilirdi. Yani hatta nefhayı eskiler İsrafil'in suru olarak şey yaparlar, nitelendirirler. Yani bu üfleme, bu haykırma, bu haykırma, bu diriliş muştusu, müjdesi yere göğe nazil olsa, hepsinin de ödleri kopardı, su kesilirdi. Yani bunu kaldıramazlardı, bu emaneti yüklenemezlerdi ki yüklenemediler.

'Esasen bu nihayeti olmayan nefhanın korkusundan gökler, yeryüzü ve dağlar o emaneti yüklenmekten çekindiler. 'Feebeyne en yahmilneha', ayetini oku da gör.'

Ahzap ayet 72: 'Biz emaneti göklere, yere ve dağlara teklif ettik de onlar bunu yüklenmekten kaçındılar ve korktular. Onu insan yüklendi. Şüphesiz ki insan çok zalim ve çok cahildir.' Onlar çekindiler yani dağlar bütün hani var ya ayeti kerime, biz emaneti göklere, yere ve dağlara teklif ettik. Onlar yüklenmekten hem kaçındılar, hem de korktular. Onu insan yüklendi. Yani şimdi desek ki dağa, Cenab-ı Hak dağlara dedi ki, size böyle bir emanet vereceğim. Dağa böyle bir emanet vereceğim dediği zaman, dağın dili olması gerekir, cevap verecek çünkü, dağın aklı olması gerekir. Şimdi geriye doğru götüreyim sizi. Vahiyle alakalı geniş bir sohbet vardı. Sizin vahiyle bugüne kadar bildiklerinizin, öğrendiklerinizin tersi olan bir sohbetti. Onu hatırlayın, geriye dönüp hep onu dinleyin. Çünkü ondan sonra gelen sohbetleri

daha iyi anlayabilmek için o vahiy sohbetini iyi dinlemek gerekiyor. Cenab-ı Hak, ne yapıyordu? Dağlara vahyediyordu, yere vahyediyordu, göklere vahyediyordu, arıya vahyediyordu. Bakın, arıya vahyediyordu. Demek ki Allah vahyediyor, dağa, taşa, göğe, yere...Allah dağlara vahyetti, dedi ki: Size bir emanet yükleyeceğim. Dağlar o vahiy ile ırgalandılar, sallandılar, dediler ki: Biz bunu kaldırabilecek noktada değiliz. Allah göklere vahyetti, size bir emanet yükleyeceğim, dedi. Onlar da bu emanetten uzak durdular, korktular, korktular. Ayeti kerimede diyor ki: Onlar korktular, çekindiler. Bu emaneti yerine getiremeyiz diye. Korkuları, emaneti yerine getiremeyiz diye korkuları, çekinceleri bu. Biz senin vermiş olduğun, bize verecek olduğun bu emaneti yerine getiremeyiz diye.

"Korkusundan dağın yüreği kan olmasaydı 'Eşfakne minha' denir miydi?

Ve onlar korktular, bu emaneti üzerlerine alamadılar. Bu emaneti evet, biz yerine getiririz diyemediler. Bu emaneti kim yerine getiririz dedi? Âdem aleyhisselam. Cenab-ı Hak Âdem'e dedi ki: Bu emaneti yerine getirir misin? Bunu yerine getirirsen ben senden razı olacağım, dedi. Âdem aleyhisselam, sen razı olacaksan ben bu emanete hazırım, dedi. İki namaz vakti geçmedi, Âdem hata etti. Âdem de cennette namaz kılardı. Allah'a hamt için, şükür için. Namaz, cennetten çıkma bir ibadettir. Âdem cennette namaz kılardı. Allah'a hamdini yerine getirmek için. Ey Müslümanlar, namazlarınızı dosdoğru kılın. O yüzden İmam-ı Şafi, Tırmızi'nin naklettiği hadisi şerifi kendisine ölçü aldı. Namazı kasten terk eden küfür ehlidir, dedi. Hadisi şerifte İmam-ı Şafi, bu hadisi kendine ölçü alıp namazı kasten terk edeni küfür ehli gördü. İmam-ı Azam küfür ehli görmedi. Günahı kebair işlemiş olur dedi ameldeki noksanlıkla alakalı. Gerçekten Ümmeti Muhammed'e bu manada o başka hadisleri kendisine ölçü alaraktan söyledi. Hazreti Adem babamız zahirde çünkü babamız manada Hazreti Muhammedi Mustafa'dır sallallahu aleyhi ve sellem hazreti. Hz. Adem, bu emaneti üzerine aldı. Örnekleyeyim ben bunu böyle, öğlen namazı vaktinde bunu aldı, ikinci namaz vaktinde hata yaptı. Yaklaşma denilen alana yaklaştı, alan, yok ağaç mıydı yok buğday mıydı, yaklaşma denilen yere yaklaştı. Emanet neydi? Emanet, ben her şeyi bağlarım ya, ilme'l yakîn, ayne'l yakîn, hakka'l yakîn, hepinize malum, Kur'anî tabirdir. Emanetin ilme'l yakîni, ilme'l yakîn emanet. Bu nedir? Kur'an ve sünnetin belirlediği, şeriatın emrettiği dini işlerdir. Emanettir bunlar, Müslümanların, müminlerin üzerine. Şeriatın belirlediği kaideler emanettir, bütün kaideler ve bunların gözetilmesi ve gözetilirken bütün emanetlerin haklarının yerine getirilmesi ve Cenab-ı Hakk'ın mükellef ettiği bütün dini vecibelerin yerine getirilmesi emanettir. Ve bu emanetler, günün Müslümanlarına emanet edilmiştir. Müslümanlar, müminler bu

emanetleri kendilerinden sonra gelecek olan silsilelere doğru bir şekilde aktarmakla mükelleftirler. Sen onu aktarmakla mükellefsin.

Vel Asr'da ne dedi? "Hakkı ve sabrı tavsiye edenler müstesna" dedi. İman edeceksin, salih amel işleyeceksin, hakkı ve sabrı tavsiye edeceksin. Sen birinci derecede ehline, eşine, çocuklarına bu emaneti tebliğ edeceksin. Birinci derecede sen şeyhsen, mürşidsen, birinci derecede bu müritlere bunları emanet edeceksin. Emaneti yerine getireceksin. Babaysan babalığını yapacaksın, çocuklarına emaneti yerine getireceksin. Emaneti onlara öğretmez, yerine getirmezsen dosdoğru babalık yapma. Sen liman babası bile değilsin. Çocuklarına Kur'an ve sünneti öğreteceksin. Kur'an ve sünneti onlara tebliğ edeceksin, onlara emanet edeceksin Kur'an ve sünneti ve bu emanetlerin en başında da insana verilen emanetin en başında akıl vardır. Aklını korumakla mükellefsin. Hem kendi aklını koruyacaksın, hem de eş ve çocuklarının aklını koruyacaksın. Mürşid isen dervişlerinin de aklını koruyacaksın. Daha yeni ders alan bir kimseye otuz üç bin "Ya Allah" çektirip onun buna gücü var mı, yok mu, manevi olarak bunu kaldırır mı, kaldıramaz mı bilmeden o adamı derse boğmayacaksın, onun aklını oynatmayacaksın. Tuhaf hareketler yapmayı, tuhaf hareketler, sesler çıkarmayı dervişlik olarak öğretmeyeceksin. Bu birinci derecede dervişlere, birinci derecede dervişlere ilme'l yakîn noktada şeriatın emrettiklerini emredip onlara şeriatın emanetlerini öğreteceksin. Bu ilme'l yakîn emanet.

İkincisi ne? Emanetin ikincisi ayne'l yakîn emanet. Bu da nedir? Bu, dervişleri ilgilendiren bir emanettir. Burası sufi yolunda yürüyenleri ilgilendiren emanettir. Sen mürşidsen, o koltuğa oturduysan, sen dervişlerine muhabbeti anlatacaksın, aşkı anlatacaksın, ilahi cezbeyi anlatacaksın. Onlara o birinci emanet mertebesini anlatacaksın. Onlar ikinci emanet mertebesi olarak ayne'l yakîn hâlini yaşayacak, o ilme'l yakîn emaneti yaşayacak ki doğru bir mürşide intisap ettiyse ve üstadını dinliyorsa üstadına tabii ise şeriatı garranın emrettiği o emaneti müritlerine yaşatacak ki o ayne'l yakîn derecede aşk hallerini, muhabbet hallerini, ilahi cezbe hallerini ilâhi varidat hallerini o kimseler meyve olarak yaşayacaklar ama onlar sorumlu. Neden? Onlarda da bu emanet. Onlar da bu emaneti kendilerinden sonra gelenlere nakletmek, öğretmekle mükellef. Emanet çünkü, kendisinin değil. O nasıl ki birinci derecede ahdine vefa gösterme, ahitlerinde sağlam durmayı, verdikleri sözü yerine getirmeyi manevi olarak mürşit öğretti. Artık mürid ve aynı zamanda da mürşid, ayne'l yakîn noktasında o manevi haller ile hallenmenin yolu açıldı. O haller ile hallendi. Bu ne? Bu da ayne'l yakîn emanet. İşin bir üst noktası daha var. Bu üst noktası ne? Hakka'l yakîn, hakka'l yakîn Emanet. Bir mürşid, müritlerine, hakka'l yakîn emaneti de öğretmekle

mükelleftir. Çünkü mürşidin üzerindeki hakka'l yakîn hali onun kendi hali değildir, onun kendisinin malı da değildir. Onun için o anlatılmaması gereken bir şey değildir. O hakka'l yakîn ilmidir. Onu da ehline anlatmakla, öğretmekle mükelleftir, emanettir çünkü burası vasıtasız, iyi dinleyin, burası vasıtasız, perdesiz, feyzi ilahi denilen hal ile hallenmektir. Yani ilm-i ledünden almaktır, vasıtasız ve bu hal, bu hal, bu fakirin sözüdür. Öyle kabul edin, vehbidir, yani bu çalışmanın neticesinde olacak bir şey değildir. Bu, direkt Allah'ın lütfu, ikramı, ihsanı, Cenabı Hakk'ın meccanen verdiği bir feyzi ilahidir, bu vasıtasızdır. Bu hale gelen bir mürşit, bunun da ahvalini, bunun da tecelliyatını müritlerine anlatmakla yükümlüdür çünkü bu da emanetin hasıdır, emaneti hassadır. Eğer mürşidin bunlardan haberi yok ise, onun üstatlık taslaması da kendi nefsinde küfürdür. Allah muhafaza eylesin ve bu feyzi ilahi dediğimiz vasıtasız ilm-i ledün'ün tecelliyatının da iki hali vardır.

Bunun da iki hali vardır. Bu birinci hali o mürşidin kalbine ilm-i ledünün akmasıdır, bu birinci halidir. Bunun ikinci hali vardır. Bunun ikinci hali de varlıkla alakalıdır. Varlığı tanıma, varlığı bilme, varlığa vakıf olmadır. Bunu sistemleştiren, bunu sistemleştiren, bunu sistematik olarak da anlatan Muhyiddin İbni Arabi'dir. Bu fakir de varlığın dereceleri olarak bunun sohbetini yapmış kimsedir. Bu, o ilm-i ilahinin, o feyz-i ilahinin, benim tabirime göre, nur-u Muhammedî'nin varlığın üzerindeki tecelliyatıdır. Bunlar da emanettir. Asıl mürşidin mürşitliği, bu emanetlerden belli olur. Müridin müridliği de müridin müridliği de birinci emanet, anlattığım ilmel yakîn emanetlere sahip olması, bunları üzerinde tecelli ettirmesidir. Verdiği sözünde durmak, bir üstadın elinden tutmuşsun, otur oturduğun yere. Hangi ilminle onu kıyaslayacaksın? Şüphen varsa bırak git, hakkındır ama öbür türlü peygamberi görüp de iman etmeyenlerden veyahut da üstadın dediği gibi Pirin dediği gibi veli görmüşsün onu, ders almamışsın tabi olmamışsın. Ders almışsın, dinlememişsin. Dervişler birinci emaneti yerine getirmek ve onu gelecek kuşaklara anlatmakla mükelleftir. O zaman farzlara riayet edecek, haramlardan uzak duracak, nafilelerle Allah'a yaklaşacak. Üstada vermiş olduğu sözleri bozmayacak. Sahabe öyle yaptı. Hazreti Peygamber'e biat ettiler, hatta biat ettikten sonra bir daha biat ettiler sözlerini bozmadılar, sözlerini bozmadılar. Dervişin hası sözünü bozmayandır, dervişin hası. Ben bazen derim ya neler yaşadık gördük biz. Cenab-ı Hak lütfetti, dimdik durduk. Birinci emanete herkes tabi olacak. Allah bizi onlardan eylesin.

1960. beyitten devam edeceğiz. Geçen perşembe günü, Cafer'e ne yapıyoruz dedim, önümüzdeki cumartesi derse devam edeceğiz mi dedim. Cafer

dedi ki herkes alıştı artık. Ondan sonra mecbur değil nasıl olsa hiç kimse, dedi. Gelebilen gelir, dedi. Biz derse devam edelim, dedi. Helal ya Cafer dedim, tamam dedim. İçimden dedim ki gönlümdekini söyledi, hani derse devam edeceğiz. Arefe günü dedim bir de içimden, tam dua edilecek kurban arefesi, dua edilip zikredilecek bir gün inşallah. Allah izin verirse önümüzdeki cumartesi burdayız. Yani gece dükkan açan olur, işi gücü olan olur, bu konuda hiç kimse mecbur değil çünkü kapalı çarşı açık oluyor. İsmail, açıyorlar mı yine gece? Allah'ım iyi etsin inşallah. Murat açtınız mı gece? Son gece açmıyorsunuz. Allah iyi etsin inşallah. O yüzden işi olanlar işlerine bakabilirler. Bayanlar temizlik yapacaklarsa son güne bırakıyor ya kimisi, hatta son saate bırakır. Her ben bayramdan önce kadınlara seslenirim. Kadınlar arefe gününe iş bırakmayın. Ev mi temizleyeceksiniz? Temizliyorlar ya, bir de evlerini temizlikte öyle hassas olanlar var.

Diş fırçasıyla şeyleri temizliyorlarmış, ne o? Yok, derzler iyi, mutfak tezgahı, mesela, bir de kalorifer petekleri! Böyle ben böyle dedim, yani, adam anlatıyor bunu, diyor bir dua var mı hanıma okuyayım?" dedi. "Ne yapıyor?" dedim ben, ondan sonra, dedi, "kaybettim ben hanımı." "Ne oldu?" dedim ya. Dedi ki eline diş fırçası almış, kalorifer peteklerini temizliyor dedi. Ben de kaldım böyle. Kalorifer peteğini, ondan sonra, bir de dağıtıyormuş bir kısmını, böyle diş fırçasıyla temizliyormuş. Dedim başka? Vallaha dedi bütün gün elinde dedi toz bezi siliyor. Rahatsız o zaman dedim. Ne yapayım dedi. Vallahi, sen onu burdan geri çeksen, senin başına cebelleş olur o dedim. Sen yine kendin dedim hamd et. O dedim evi temizliyor, ben öylesini biliyorum dedim, adam daha içeri girerken derhal üzerinde ne varsa çıkar, dosdoğru banyoya diyormuş, dedim. "Nasıl?" dedi. Basbayağı dedim. Asla diyormuş dışardaki kıyafetinle içeri giremezsin. İsmail de yandan yandan bakıyor, bana öyle birisi diyecek ha, diyor. Yavrum düşmemişin sen, sana Allah lütfetmiş. Bu arada başın sağ olsun, Ben seyahatteydim biliyorsun malum, Allahım iyi etsin inşallah.

E dedi? Dedim sen haline hamd et. Dedi ki o ne yapıyor? Ne yapacak oğlum dedim. Geçim dünyası. Soyunuyormuş orada dedim ben, hatta bir gün iç çamaşırını çıkarmamış, ona bile kızmış dedim. Havluya sarın, iç çamaşırını çıkar gir demiş, dedim. Ya diyormuş iç çamaşırım nerden toz aldı, her yerin tozlu senin diyormuş, gir içeri. Dedim böylesi de var. Hatta bir başka bir farklı bir çizgi, evde et pişirmiyor mesela kadın. Kokuyormuş! Erzurumlu, öyle ne yan yan bakıyorsun Dursun? Ooo dedi, ne? Et pişirmiyor muymuş? Böyle kabardı. Oğlum ne kabarıyorsun? Sende böyle bir problem yoktur. Eee, nasıl hamd ediyor bak. Böylesi de var. O yüzden koku yapan hiçbir şey pişmeyen evler var. Kızartma, adam diyor ki yemiyoruz yıllardan

beri diyor. E dedim ne oluyor? Yani böyle bir pikniğe mikniğe gidiyoruz, orda kızartıyoruz, yiyoruz diyor. Ondan sonra geliyoruz komple yıkıyoruz diyor. Neyse, kadınlara ait bu. Temizliklerinizi yapın, bitirin, arefe gününe bırakmayın. Hele bayram sabahına hiç bırakmayın. Allah rızası için. El-Fatiha maassalavat. Amin. Geceniz hayırlı olsun inşallah. Allah razı olsun inşallah.

Dursun hemen kabardın ya, Dursun dayanamadı, et de pişittirmiyor deyince, Dursun ya bu kadarı da fazla dercesine bir kabardı Dursun. Allah iyi etsin inşallah. Hele bunu Sıtkı'ya söyleyecekler, he Sıtkı? Evin içinde mangal yakıyorsun! Senin hanımın sabırlı insan oğlum be! Ne diyeyim şimdi, kadıncağızı tanıyorum ben şimdi kızcağızı, bulmuşlar böyle sabırlı insanları. Öyle kendilerince efelik yapıyoruz zannediyorlar. Halbuki arkadaki sabırlı. Benim anne dedem de öyle efe. Annaneme dedim annane hiç dedim sen hayır dedin mi dedeme. Yok oğlummm, nerden hayır diyecen dedi, bir sefer dedim aman herif, napıyorlarsa yapsınlar dedim dedi, hemen dedi yastığın altından bıçağı aldı, enseme dayadı, ulan garı demiş, sen beni dinlemiycen, kesip atayım bari seni demiş. Kadıncağız tabi hiç hayır dememiş ölünceye kadar. Öldükten sonra bile hayır demiyordu annanem ona. Ondan sonra o da efeyim diye dolaşıyor. Asıl efe, arkadaki kadın. Allah bizi o efe kadınlardan eksik eylemesin. Aminn. Ne büyük amin dediniz yaaa! Selamünaleyküme...

08/06/2024
TASAVVUF VAKFI MERKEZ
BURSA

https://www.youtube.com/live/E-bWSsZ8egY?si=HsoIjBERU6NaScxP

MESNEVİ-İ ŞERİF 1960-1964. BEYİTLER ŞERHİ

Eûzü Billâhi Mine'ş-Şeytâni'r-Racîm Bismillâhi'r-Rahmâni'r-Rahîm
Efdâlü'z-Zikr Fa'lem Ennehû
LÂ İLÂHE İLLALLÂH
LÂ İLÂHE İLLALLÂH
LÂ İLÂHE İLLALLÂH
Hak Muhammedü'r-Rasûlulllah
Cemî'i'l-Enbiyâ-i ve'l-Mürselîn
ve'l-Hamdülillâhi Rabbi'l-Âlemîn

Selamünaleyküm. Allah gecenizi hayırlı eylesin. Gündüzünüzü hayırlı eylesin. Ayınızı, yılınızı, ömrünüzü hayırlı eylesin. Rabbim cümlemizi ve cümle Ümmet-i Muhammedi Hakkı hak, batılı batıl bilenlerden eylesin. Hakkı hak bilip hakça yaşayan, hakkı anlatan, hakka tabi olanlardan eylesin. Batılı batıl bilip batıla karşı cihat eden batıla karşı her şeyini feda eden, onu durdurmak için her şeyini feda eden kullarından eylesin. Rabbim nerede bir Müslümana zulmediliyorlarsa o zulmün intikamını alırsın. O zulmeden insanları, zulmeden sistemleri, zulmeden devletlerin hepsini de kahru perişan eylesin, onları birbirlerine düşürsün. Cenab-ı Hak bu mübarek arefe gününde bayram dinlemeyen, arefe dinlemeyen, çocuk dinlemeyen, kadın dinlemeyen ve her gün çocukları katleden, çocuklara tecavüz eden, kadınlara, kız çocuklarına tecavüz eden bu pis siyonist İsrail'i helak eylesin. Doğu Türkistan'da, ordaki Müslüman Türklere her türlü işkenceyi yapan, her türlü soykırımı yapan Çini de helak eylesin. Amin. Ecmain. 1959'u okuduyduk: 'Korkusundan dağın yüreği kan olmasaydı 'Eşfakne minha' denir miydi?' Korktular, çekindiler çünkü emaneti almak istemediler. Onu anlattıydık, emanetle alakalı. 1960. beyit:

"Bu Allah kokusu, dün gece bize başka türlü zuhur etti fakat birkaç lokma geldi kapıyı kapadı. Lokma için bir Lokman rehin oldu. Şimdi Lokman'ın sırası, ey lokma, sen çekil."

Zaman zaman insanlar mürşidi kamillerin sohbetlerine giderler. Bir velinin, bir mürşidi kamilin sohbetine giderler. O sohbete gittiğin zaman o mürşidi kamilden feyzi ilahi tecelli eder. Bu feyzi ilahinin tecelliyatını

durduracak olan müritlerin lokmaya düşkünlüğüdür. Burda Hazreti Pir, 'Bu Allah kokusu dün gece bize bir başka türlü zuhur etti fakat birkaç lokma geldi kapıya dayandı, lokma için Lokman rehin oldu, şimdi Lokman'ın sırası ey lokma, sen çekil' derken, bunu kendi üzerinden konuşuyor. Sanki lokmaya düşkünlüğü oymuş gibi bakın lokmaya düşkünlüğü oymuş gibi söylüyor ama bir mürşidi kamil, bir veli, lokmaya düşkünlüğü olmaz ama müritlerin lokmaya olan düşkünlüğünden dolayı, müritler o gelen feyzi ilahinin önünde perde olurlar. Yani o feyzi ilahinin kendi üzerinde tecelli etmesine, onların lokmaları engel olur. Hani bu normalde insanlar, hele bu popüler kültür dediğimiz bu kültürsüzlük işgaline uğradığından beri, yemek yemeyi çokça abarttılar, çok doymayı, çokça abarttılar. Yani bu noktada artık insanların ölçüsü kalmadı. Mesela Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri, günde iki öğün yemek yerdi, üç öğün yemek yemezdi.

Üç öğün yemek bize batıdan geldi. Bu normalde bizim kültürümüz değildi. Mesela Osmanlı'da hiçbir zaman üç öğün yemek yoktu. Benim çocukluğumda üç öğün yemek yoktu. Yani normalde tarlada çalışanlar ancak üç öğün yemek yerdi. Tarlada çalışmayanlar üç öğün yemek yemezlerdi. Yani o kimse, tabiri caizse sünneti seniyyeye tabi olurdu benim çocukluğumda. Bu neydi? Bu kuşluk vakti dediğimiz saat dokuzda, onda bir yemek yenir, bir de ikindi ile akşam ezanı arasında yemek yenilir. Yemek iki öğündü. Normalde dergahlarda da aynı şekilde olurdu, eski dergahlarda. Eski dergahlarda, tekkelerde üç öğün yemek yoktu veya sabahtan akşama kadar da yemek yoktu. Normalde kuşluk vakti saat dokuzla on arasında bir sabah kahvaltısı gibi bir yemek yenilir bir de ikindi ile akşam namazı arasında, akşam namazından önce, kerahat girmezden önce bir yemek daha yenirdi ama normalde insanlar şimdi yemeye çok düşkün olunca, bu feyzi ilahinin tecelliyatı, o yemekler, tok karınlar, perde oldu. Mesela zikrullahta da perde oluyor. Herkes tıka basa yemeğini yiyor, geliyor, tıka basa yemek yiyip gelince aslında zikrullahtaki feyzi de alamıyor veya tıka basa yemek yiyor ramazanda, teraviye gidiyor, teraviye gidince ordaki o feyzi ilahiden de bir şey alamıyor. Bu noktada insanlar ne yazık ki Nebevi kültürü terk ettiler.

Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem in sünnetini terk edince artık insanlar önlerine ne gelirse yemeğe başladılar. Öyle olunca aslında mürşidin üzerinden gelecek olan o feyzi ilahi ne yazık ki dervişlerin üzerine tecelli etmedi. Dervişler, o feyzi ilahiden faydalanamadılar. Aslında yağmur yağıyor ama o kimse şemsiyeyi kendine tutuyor, yağmurdan faydalanmıyor veyahut da güneş her gün doğuyor, güneşin doğmasında bir problem yok amma velakin o güneşten faydalanmak için insanlar güneşe çıkmıyorlar. Güneşe çıkmayınca da güneşten faydalanma yok. Oysa hani bu perdeyi

kaldırmanın ilacı nerde? Hazreti Peygamber Sallallahu Aleyhi ve sellem hazretlerinde, buyurdu ki: "Ademoğlu karnından daha kötü bir kabı doldurmamıştır. Adem oğluna belini doğrultacak birkaç lokma yeter. Mutlaka bundan fazlası yemesi icap ederse, midesini üçe bölsün. Üçte birini yemek, üçte birini su, üçte birini de nefesine ayırsın." Enteresan bir şey, bakın, nefesine. Tirmizi'de geçiyor bu.

O zaman normalde demek ki yemek zorunda kalırsa. Yemek zorunda kalmazsa, o zaman ne yapacak o kimse? Birkaç lokmayla yetinecek. Üç beş lokmayla yetinecek. Bakın üç beş lokmayla yetinecek. Demek ki bir sufi tıka basa yemek yemeyecek. Tıka basa yemek yiyorsa, o zaman o sufilik adabına erkanına, daha doğrusu sufilerin yemek adabına uymadı. Tıka basa karnını doyurmak yok. Mecbur kaldın, nerde mecbur kalır? Misafirlikte mecbur kalır. Nerde mecbur kalır? Üstadının sofrasında, üstadı ye derse, orda mecbur kalır. Burda mecbur kaldığında midesinin üçte birini yemekle dolduracak, üçte birini suyla dolduracak, üçte birini de yani nefes alıp vermesini kolaylaştırması için boş bırakacak. Yine ayet-i kerimede Cenab-ı Hak Bakara, 168'de: "Ey insanlar, yeryüzünde bulunan helal ve temiz şeylerden yiyin, şeytanın adımlarını izlemeyin çünkü o sizin apaçık düşmanınızdır." Cenab-ı Hak böyle buyurarak, yediklerimizin, içtiklerimizin helal, bakın helal olması yetmiyor. Yanında bir de ne olması gerekiyor? Temiz olması gerekiyor, temiz. O zaman bir sufi yediğine, içtiğine dikkat edecek. Az yiyecek, az yediği de helal ve temiz olacak. Bakın, helal ve temiz. Ne yazık ki bugün dünya üzerinde gıda terörü var. Dünya üzerinde yeme içmeyle, atıştırmayla bütün insanlığı zehirliyorlar. Bütün insanlık yemeden içmeden kaybediyor. Bütün insanlık!

Hazır gıdalardan, dondurulmuş gıdalardan, neyle beslendiği belli olmayan beyaz et, tavuk etinden, neyle beslendiği belli olmayan koyun veya sığır etinden, hatta daha da ilerisi koyun veya sığır olmamasına rağmen insanlar bilmediklerinden dolayı domuz etinden veya domuz etinin yan ürünlerinden, domuz etinden yapılmış döner köfte, domuz etinden yapılmış bir sürü yiyecek var, bunlardan zehirleniyor veyahut da işte ambalajlanmış atıştırmalıklardan, ambalajlanmış yemeklerden, içmeklerden, yoğurdu, sütü, peyniri dahil buna, tereyağı da dahil buna, ambalajlı olan bütün yiyeceklerde ne oluyor? İnsanoğlu zehirleniyor ve derviş, sufi, bunlara dikkat etmesi gerekiyor ki ona feyzi ilahi onun gönlüne gitsin. Ama senin yediğinde haram var ise senin yediğinde, bak, kazancında demiyorum, senin kazancın helal olabilir, sen helal kazancıyla gidip haram, kirli, pis, temiz olmayan, necaset olan, içinde kimyasal maddeler olan, kimyasal karışmış yiyeceği aldın yedin, bu sefer o senin maneviyatını bozuyor. Bakın, o sizin maneviyatınızı

bozuyor. Bu sefer feyzi ilahiden alınması gereken ilim, bilgi, hikmet ne yazık ki almıyor. Lokma onun önüne engel oldu. Sen kendince şöyle diyorsun: "Benim kazancım helal." İyi, senin kazancın helal ama yediğin helal değil, yediğin temiz değil. Ne işin var senin elinde çatosla patosla bilmem neyle? Veya ne işin var senin kalkıp da ambalajlı yiyeceklerle? Sen geleneksel ne yiyeceksen yesene. Git, geleneksel tarhana çorban nerde kaldı senin? Geleneksel kelle paçan nerde kaldı? Gidip de hazır bülyon çorbalar, yok hazır çorbalar, bunlarla ne işin var senin? Derviş insansın, sen git orda salçayı karıştır ye. Hazır gıdalarla ne işin var senin? Hazır gıdalarla ne işin var? Böylece ne olmuş oldu? O kimsenin üzerine gelecek olan feyzi ilahi kesildi. Günden güne o kimse dinden soğumaya başladı. Günden güne namazdan soğudu, oruçtan soğudu, dervişlikten soğudu. Yediğine içtiğine dikkat etmediğinden dolayı, bakın, dervişliğinden soğudu. Kendince bir de şöyle dedi, Allah bizi affetsin, dedi ki: "Ya şeyh efendinin sohbeti de yani olmuyor işte." Kendine bakmadı. Bakmadı!

Toplum tembelleşti, yedikleriyle alakalı. Şişman, yeme kardeşim! Kadınlar, erkekler, bilhassa kadınlar, evlendikten sonra veriyorlar hamur işini kendilerine, adamla evlendiler ya tamam bitti! Erkekler de aynı, yiyorlar boyna. Bir bakmışsın evlenmiş, olmuş yüz on kilo, benim gibi. Allah muhafaza eylesin. Hayır! Sufi çok yemez, çok uyumaz, sufi olur, olmaz her şeyi konuşmaz, diline sahip olur. Yok! Allah bizi affetsin. Yine Suuti'den, bir önceki de Suuti'dendi, bu da Suuti'dendi: "Sizin Allah'a en sevimli olanınız az yiyip içen ve bedence hafif olanınızdır." O zaman biz az yiyip içenlerden olacağız, çok yiyenlerden değil. Önümüze ne gelirse yiyenlerden değil, rafta ne varsa yiyenlerden değil. Yok! Naturel yiyeceğiz, naturel besleneceğiz. Naturel besleneceğiz, az yiyeceğiz, kilomuza dikkat edeceğiz. Evet, şişman derviş olmaz, önüne geleni yiyen derviş olmaz. Az ye, az! Zikrullaha gelirken özellikle az ye. Perşembe zikrullahı veya mahalledeki zikrullahta gideceksiniz, az yiyin. E deneyin, zikrullahtan daha fazla lezzet alacaksınız. Bu batı kültürü bizi perişan etti. Biz sünnet-i seniyyeyi terk ettikçe bozulduk ve bozulma hızla devam ediyor. İnsanlar önceden bir şey yiyeceğinde insanlar görür, göz hakkı olur, alanı var, almayanı var, yiyeni var, yemeyeni var diye saklardı bir şeyi. Benim çocukluğumda, pazar heybeleri vardı. Millet, haybeye koyardı; gören olur, görmeyen olur diye. Kûfeler vardı, sepetler vardı; gören olur diye onların içine koyardı. İnsanlar açıktan bir yiyecek götürmezlerdi, böyle dışarlarda lokantalarda, ne bileyim, işte restoranlarda, dışarı masa at, herkesin göreceği yere otur, yemek ye, bu görgüsüzlüktü, bu hâlâ daha görgüsüzlük. Hâlâ da görgüsüzlük bu. Yoldan gelip geçenlerin önünde yemek yemek görgüsüzlük, nezaketsizlik. Sonradan görmelik bu! O kimse bir görgü

almamış, bir terbiye almamış. Bir kadın, bir erkek, eline dondurma alıp yalaya yalaya yolda yürümezdi. Bu görgüsüzlüktü, hâlâ daha bu görgüsüzlük.

Bir kadın, bir kız çocuğu, sokakta dondurma yalaya yalaya yürümez. Bir kimse, elinde simit, poğaça, börek neyse, yiye yiye yolda gitmez. Bunlar görgüsüzlük bunlar. Toplum içerisinde bir araçta gidiyorsunuz, bağıra bağıra telefonla konuşulmaz. Görgüsüzlük. Toplu ulaşım araçlarında bağıra bağıra telefonla konuşmak görgüsüzlük. Konuşulmaz, yolda giderken bağıra bağıra telefonda konuşulmaz. Görgüsüzlük. Özür dilerim, şu anda yolda yürüyorum, birazdan görüşelim veyahut da bağırmadan sessiz sessiz konuş. Bunlar görgüsüzlük. Yolda yemek yiye yiye yürümek görgüsüzlük. Bir şey içe içe yürümek görgüsüzlük. Elinde yiyecek sallaya sallaya gitmek görgüsüzlük. Dışarıdan pahalı bir yiyecek aldın, onu göstere göstere götürmek görgüsüzlük ama bunları terbiye edecek, bunları nasihat edecek hiç kimse kalmadı. Hiç kimse kalmadı. Sen bir restoranda yemek yiyeceksen hiç kimsenin görmediği yere git otur. Herkesin göreceği yere oturma. Görgüsüzlük bunlar. Bu, kendi kendisinin reklamını yapmak, görgüsüzlük. Herkesin içerisinde telefonla işin yok, telefonla oyna, görgüsüzlük! Bir arkadaşlarınla oturmuşsun, masaya telefonunu koy, masaya normalde arabanın markasını koy, masaya bir şeyler koy, görgüsüzlük, görgüsüzlük! Ama bu kültür, görgüsüzlüğü pompalıyor.

İşte ne giyiyor? Nike giyiyor! Koskocaman burda göğsünde nike yazısı, onu gösterecek. Ya o nike da görgüsüz, sen de o görgüsüzlüğe pirim veriyorsun. Sen de görgüsüzsün! Bu varlıkla yoklukla alakalı değil, bu direk görgüsüzlük. Giydiğin markayı öne çıkarıyorsan görgüsüzlük. Marka düşkünlüğün varsa görgüsüzlük. Sen sonradan görme olmuşsun. Senin bir eğitimin yok, senin bir kültürün yok. Sen kültürsüz, köksüz bir insansın. Senin kültürün olmuş olsaydı, bir kökün olmuş olsaydı, marka budalası, marka aptalı olmazdın. Senin bir eğitimin olmuş olsaydı, eğitimin olmuş olsaydı, sen tırnak içerisinde değerler eğitimini almış olsaydın ailenden, sen böyle bir şeyi göstere göstere yaşamazdın ama onu verecek aile de yok. Aileler de görgüsüz. Görgüsüzlük bunların hepsi de.

Gösteriş, görgüsüzlüktendir. Nefse uymaktandır. Böyle ne yediğini bilmemek de görgüsüzlükten, kültürsüzlüktendir. Gece gündüz yemek yiyor, görgüsüzlükten, kültürsüzlükten. Akşam belli bir saatten sonra yeme, Sivaslılar gibi olma. Sivas'a gittim, gece saat birde yemek, sofra kuruyorlar. Dedim bu ne? Yatsılık diyorlar onlar, bildiğiniz yatsılık diyorlar. Yani sofra böyle basit bir sofra değil, Allah ne verdiyse. Hiç şeyleri yok bu konuda böyle yavaşları da yok. Diyorum bu ne? Bu yatsılık diyorlar. Biz bunu yemeden uyuyamayız. Naki, öyle mi? Sen de devam ediyor musun hâlâ da? Ediyor!

Yatsılık geçiyorsunuz yani, dayanamıyorsunuz, tabi! Yani kültür oturmuş. Ben bunu denemeye kalktım, yüz otuza çıktım. Yok, bu mümkün değil. Sürdürülebilir bir şey değil ama yiyorlar. Bu bir de envai çeşit. Yatsılık dediğin şey ne ararsan var sofrada. Yani sofra kallavi böyle içinde bir de ne, lavaş ekmek mi ne diyorsunuz siz? Yufka ekmek. Tabi yufka ekmek, böyle yiyorlar, bir de sen yemezsen üzülüyorlar, kırılıyorlar, inciniyorlar. Ya benim kültürüm değil diyorum ben. Ya kurban olayım Mustafa abi ya, diyor. Yani Ege'nin diyor kültüründe bunu yemiyor musunuz, diyor. Yemiyoruz diyorum ya, biz bunu böyle yemiyoruz. Kışın bir tek meyve, çerez; işte yazın meyve yeriz diyorum ben, bu kadar. Yok, böyle bildiğin yufka ekmek, kavurma, evirme çevirme, ne o, pastırma, ne ararsan var ya. Ha, otantik, naturel yiyecekler, ayrı mesele ama sufi az yemeye çalışacak, az yiyecek, az uyuyacak. Ya nerde az uyuyacak sufi, görmedik ya. Yok!

Ben artık Bursa'da dokuzdan önce dükkan açan, ne o, dükkan erbabı bilmiyorum. Bir Cevdet; diyorum Cevdet, kaçta geleyim, kaçta gelirsen gel diyor. Biz yedi buçukta dükkanı açıyoruz diyor. Kaçta açıyorsunuz Cevdet? Yedi buçukta. Yok, açmıyor millet yedi buçukta dükkan. Sekizde dükkan açmıyorlar. Kapalı çarşı onda açılıyor. Nerde, kapalı çarşı esnaf var mı? Kim var? Hepsi bugün orda zaten, değil mi? Sabah onda açılıyor kapalı çarşı. Yani sabahleyin siz erkenden bir yere gideceksiniz değil mi, yani kapalı çarşıdan bir şey alacaksınız, alamazsınız. Saat onda açıyorlar. Sizin dokuzda, sekiz buçukta kapalı çarşıya girmeniz mümkün değil. AVM'ler de öyle, onlar da onda açılıyor, değil mi? Var mı AVM'de çalışan? Var olsa dahi varım demeyecek mi yoksa? Evet, onlar da onda açılıyor. Onlar akşam onda kapatıyorlar herhalde, değil mi? Onda, on birde. Kaçta kapatıyorlar? Onda mı kapatıyorlar? Evet. O zaman ne olacak? Şişmanlık, uyku, tembellik, ardı ardına geldi. Ardı ardına gelince Allah muhafaza eylesin, yapacak bir şey kalmadı.

"Bu mihnet ve meşakkat lokması yüzünden Lokman'ın ayağına batan dikeni çıkarın."

Lokman kim? Malum, Lokman aleyhisselam. Davut aleyhisselam zamanında yaşamış. Sufilerce peygamber ama bazı zevat için işte Allah'ın bir veli kulu olarak tanımlanmış. Ama sufiler Lokman aleyhisselamı peygamber olarak tanımlarlar. Derler ki peygamber Lokman aleyhisselam ama burda Hazreti Pir, Lokman'ı kastederken, Allahu alem, benim kendi şahsi düşüncem, burda bir mürşidi kamili söylüyor, kendisini söylüyor. Yani diyor ki Lokmanın ayağına batan dikeni çıkarın. Bu mihnet ve meşakkat lokması yüzünden. Yani bu mihnet ve meşakkat lokması. Ey dervişler, fazla yemeyin. Fazla yiyince Lokman'dan gelecek olan feyzi ilahinin önünü kesiyorsunuz. Size tecelli etmiyor, size tecelli etmiyor! Oysa, hani açlığın tadını almış

olsanız, açlığın tadını alsanız, açlığın hikmetlerini bilmiş olsanız hiç doymazdınız. Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri ömrünce hiç doymadı, hiç doymadı! İbrahim aleyhisselam, eğer ki misafiri gelirse doyardı, misafirle yemek yensin diye. Yemeğin adablarındandır. Ev sahibiysen veyahut da oranın hatırı sayılır büyüğüysen yemezsen dahi sofradan kalkamazsın. Yesen dahi sen sofranın küçüğüysen yine sofradan kalkmazsın. Sofranın büyüğü sofradan kalkmadıktan sonra, hiç kimse sofradan kalkmaz. Sofranın adabıdır. Sofranın adabıdır, evin veya sofranın büyüğü yemeğe başlamadan yemeğe başlanmaz. Sofranın adabıdır, sofrada ne varsa herkes bir lokma iki lokma yer. Sofrada herhangi bir kimse ben bunu yemeyeceğim, demez. Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri, yemek ayırt etmezdi. Bazı yemeklere kültürüm değil derdi ama onu yasaklamazdı, onu kerih görmezdi, o yemeği eksik görmezdi. Sofra adabı, çocuklara, gençlere bunu öğretin. Evde baba varsa baba, baba yoksa anne, anne yoksa abla veya abi, o esnada sofranın büyüğü kim ise o yemeğe başlamadan yemek başlanmaz. O sofradan kalkmadan da hiç kimse ben doydum deyip kalkmaz. Bu, evin büyüğüne, sofranın büyüğüne karşı edep ve adap dışı bir harekettir. Otursun sen de ne zaman evin büyüğü sofradan kalktı, sen de o zaman kalkarsın. Ne zaman üstat sofradan kalktı, sen de o zaman sofradan kalkarsın. Ne zaman zakir kalktı, ne zaman çavuş kalktı, ne zaman o sofranın büyüğü, öyle ya, bir eski derviş de olabilir, ne zaman o kalktı, o zaman kalkarsın. Vazifeler hariç, bardak gelecek evin en küçüğüdür veya evin kızıdır, bardağı alır gelir. Anne bardak alıp gelmez. Anne su katmaya gitmez orda evin kızı var iken. Orda evin küçük oğlu varken anne baba sofradan bir eksik bir şey varken kalkmaz. Anne baba çocuklarının hizmetçisi değildir. Çocuklar anne babaya hizmet ederler. Çocuklar anne babaya yardımcı olurlar ama ne yazık ki öyle değil.

Şimdi bana anlatıyorlar kadınlar da, erkekler de, "Anne, bana bir bardak su kat." Bayan kadın derviş şikayet ediyor. Dedim kabahatli sensin. 'Yavrucum, sen kalkıp alır mısın suyunu? Hadi yavrum.' Böyle söyleyeceksin, nasihat edeceksin. Sofra adabı da kalmadı. Evet, bu açlığın lezzetini almak, doymamanın lezzetini almak, bunu sufiler yaşar. Çünkü açlık insanda düşünmeyi, tefekkür etme gücünü çoğaltır. Çünkü tok karın, insanın beynine ve normalde kanını aşırı derecede yoracak olduğundan, onun tok karınlı bir kimsenin keskin düşünce kabiliyeti kalmaz ve onun anlayışı, sezişi, bir şeyi hissetmesi kalmaz. O, normalde sürekli böyle ıvır zıvır yiyen bir kimse, atıştıran bir kimse o tokluktan dolayı, hadisi şerif ne diyordu? Şişmanlık, şişmanlık neyi getiriyordu? Uykuyu. Uyku neyi getiriyordu? Tembelliği. İşte o tokluktan dolayı onda bir tembellik oluşur. O, kalbi körelir, kalbi onun

katılaşır, kalbi kararır. Tok karna sahip olan bir kimsenin kalbi kararır. O, devamlı tokluk hissi yaşamayacak, o devamlı açlık hissi yaşayacak ama yemeyecek. O yüzden normalde bir de o tok karınla ona desen ki şurdan şuraya gideceksin, birisi aç karnına, daha zayıf olan, daha dakik, daha hızlı gider. Öbürkü kilolu olan daha hızlı olmaz. Onda bir de tembellik oluşur, o oturduğu yerden kalkmak istemez. Allah bizi affetsin. O yüzden aç kalmak ise o insanda kalp yumuşaklığına sebebiyet verir. Aç kalanda kalbi zikrullaha alışır. Aç kalınca o kimse Allah'ı zikretmekten tat alır, lezzet alır. Allah'ı zikretmek onun normalde ruhuna, kalbine hoş gelmeye başlar. Bu, ancak aç olana olur.

Bakın, sabahleyin normalde, hani sabah zikri yapabilenler için söylüyorum, yemek yedikten sonra o zikrullahın tadını bulamazsınız sabahleyin ama kalkın seher vakti, sabah namazı vaktinde, sabah namazı vaktinde bir böyle bir üzerinizde bir hafiflik, üzerinizde bir yumuşaklık, üzerinizde bir tatlılık oluşur. Yani böyle uykunuz gelmez, hımbıllık çökmez size. Aynı şeyi sabah namazında kahvaltı yapın, kahvaltıdan sonra uyumak istersiniz, anında uyku gelir insana. Ama normalde, eğer o kimse geç kahvaltı yaparsa, on, on buçuk gibi eğer işi müsaitse, durumu müsaitse. Şimdi saat on, on buçuk gibi dedim diye, eşi çalışan hanımefendiler, yani onda kahvaltı yapacak, eee? O onda da gidiyorsun zaten sen, adam işe gidiyor. Kaçta? Sekizde işe gidiyor, hanımefendiler de uyuyor zaten o esnada. Adamlar kahvaltı yapmadan gidiyor. Ondan sonra bakıyorum ben, adamın elinde iki tane poğaça poşetin içinde, sallana sallana gidiyor veyahut da filanca fırının böreği çok güzel. Ezberlemiş filanca fırının böreğini. Evinin böreği yok. Neden? Sabah sekizde kim kalkacak da o kahvaltıyı hazırlayacak? Sabah sekizde hanımefendinin kalkması için altıda kalkması lazım, altıda kalkacağına göre o zaman sabah namazına kalkacak. Sabah namazından sonra kahvaltı hazırlayacak beyine. Adam kaçta dükkana gidiyor? Sekizde. Dükkanı kaçta açıyor? Yedi buçukta, sekizde. Cevdet diyor ki yedi buçukta dükkan açıyorum diyor. Cevdet yedi buçukta poğaça yemez. Poğaça yiyenler düşünsün. Saat sekizde poğaça... Adam yedi buçuk, sekizde, hatta çarşı esnafı, onda geliyorsun ya, onda çarşı esnafı dükkana geliyor! Git Abdal simit fırınının önüne, sırf çarşı esnafı, kuyrukta. Abdal'ın simidi çok güzel. Hıhı, yedim ben de! Tabii, sen Abdal'ın poğaçası, nesi bir de, tahinlisi mi? Tahinlisi mi meşhur? Tahinlisi mi meşhur İsmail, tahinlisi mi meşhur? Sabahları giriyor musunuz kuyruğa siz de? Sen kurtulmuşsun sen. Birisi desin ki ben kuyruğa girdim orda! Neyse, kimse demesin, üzülürüm. Bin yıl aç kalacağımı bilsem gidip de orda simit kuyruğuna girmem yani. Ne kadar meşhur olursa olsun. Nefret ettiğim şey. Var ya lokantalarda da tabildot.

Alıyorsun, kaşığını, çatalını, ekmeğini, sıraya gir, ondan ver, ondan ver, ondan, ver. Ondan sonra parayı öde, git.

@#####@ Biz bir gece anlatıyorum bunu ya? Denizli'den abime tezgah aldık, geliyoruz. Ben, bastım geliyorum tabii, o da ustalarla geliyor. Bana telefon açtı, nerdesin dedi, dedim Afyon'u geçtim. Yemek söylemeyecek misin bize dedi, söyleyeyim dedim. Hadi girin o zaman dedim. Girdik. Orda bir meşhur neydi lokantanın adı, İ'le başlayan? İkbal. Şeyh efendiyle de oraya girerdik, orada yemek yerdik. Döndüm ben yoldan, o İkbal'in normal lokantası kapanmış, gece ya, oniki, bir. O böyle tablet usulü, oraya başka bir yer açmışlar. Biz girdik içeri. Aaa! Her şeye sıraya gireceksin. Ben döndüm ordakine, abicim bulaşık hane nerde, dedim. Noldu hacı abi, dedi. Dedim ekmeği al, kaşığını al, yemeği al, parayı öde... Yedikten sonra dedim bulaşık haneye geçeyim, bulaşığımı da yıkayayım, dedim ben. Hani biraz sesli konuşuyorum, hemen oranın, böyle belli, şefi herhalde, Hacı abi, sen şu masaya otur hemen, dedi. Rezerve yazmışlar bir tane masaya, en gösterişli masaya. Abim de yanımda, diyor yapma diyor ya, bunu yapma diyor bana. Dedim çek elini, dokunma bana. Kendi paramla, dedim kendime hizmet edeceğim bir de dedim. Dokunma dedim. Bana diyor ki gene diyor yapma, hani tarzını konuşturuyorsun gibisinden bir şey. Ya dedim hacı abi, sus ya, karışma sen bana! Gittik baş köşeye oturduk. Garson açtı servisi. Ben meyhane usulü bahşiş patlattım şimdi, garson başımda duruyor benim. Yemeklerimiz geldi, bir bahşiş daha ben. Garson iki tane komi topladı. Ben peçeteyi böyle şimdi alıyorum ondan sonra, koyuyorum, tak alıyor garson peçeteyi. Bütün herkes de bize bakıyor, hani kim bunlar. Abim gömüldü tabağa, kafamı kaldıramıyorum dedi. Kaldırma, sen alışkın değilsin böyle şeylere dedim. Sen alışkın değilsin, kafanı kaldırma, dedim. "Daha var mı ilerisi dedi? Var dedim. Olmasa bir cümbüş takımı getittireyim ben buraya. Çocuk duydu, emrin olur hocam, dedi. Bir de hocam demeye başladı bana. Yemeğin kölesi olmuş insanlar. Bakın, yemeğin kölesi olmuş. Yiyecek ya onu, sıraya giriyor! Yiyicek onu. Girme sıraya ya. Yemeğin kölesi olma!

Seyit Taş Antep'i gezdiriyor bana, meşhur nohut dürümcüsünün başına gittik, ben seyrediyorum. Adam şalvarı çekmiş, Antep şalvarını, oturmuş, o kömür çekilen kovalar var ya plastik kovalar, eskiler bilir onu. Bilenler elini kaldırsın. Bu kadarı yeter zaten. Öbürküler yeni nesil, görmemişler. Bildiğiniz o şeyden, ne o, böyle kamyon lastiğinden olan kovalardan. Adam böyle nohutu koymuş içine. Onun içinde nohut, tepsilerde maydanoz, ıvır zıvır, böyle soğan, ondan sonra, kimyonu, karabiberi, acı pul biberi, etrafına sıralamış böyle, yüzüne bile bakmıyor. Geliyor mesela bir kimse, ben de onun ritmik hareketlerini izliyorum, kültürel hareketlerini izliyorum. O

geliyor, "Bize dokuz tane," diyor. "Ağam acı koyam mı" diyor ondan sonra, o diyor ki, "Her şeyi bol olsun," böyle eli ritmik, ekmeği allıyor, bir vuruyor orta yere, hemen nohutu atıyor, kimyon, karabiber, toz biber, maydanoz, soğan...Hemen dürüyor böyle, yan tarafa veriyor. Yan tarafta duruyor, sekiz tane, dokuz tane, onbeş tane, onüç tane...Ben de seyrediyorum başında, kültür diyorum içimden, kasaplar çarşısında. Nerde hoca bizim? Hoca girdin mi, orda nohut yedin mi? Nasıl? Lezzetli değil mi? Hala daha duruyor mu orası? O en eski kasapların içinde vardı bir tane, küçük bir dükkan. En eskisi orası, benim gittiğim yer. Ritmik, adam böyle yapıyor, ben de seyrediyorum. Seyit, Taş'la beraber seyrediyoruz. Adam kafasını kaldırmadan, "Ağam, sıraya gir" dedi.

"Açlığımdan öleceğimi bilsem, yine sıraya girmem" dedim. Hani yemek için sıraya girmem." Bu hemen bir ekmeği böyle böldü ortadan, ritmik adamın hareketleri, hemen her şeyi attı, tak verdi bana yarım. Bir tane de Seyit Taş'a verdi. "Seyido, ver parasını" dedim ona şimdi. "Almam" dedi. Ben de "yemem" dedim. Bu gene almayacak oldu. Seyit Taş kulağına eğildi, ben duyuyorum tabi, şu parayı al dedi "p" ile başlayan meşhur kelimesini, yoksa bu adam yemez dedi. Adam böyle kafasını kaldırdı, bir ona baktı bir bana baktı. Böyle o zaten bir sert bakışı var onun, baktığı zaman zaten ürkersin. Hacı böyle bakma kimseye diyorum ben, farkında değilim diyor. Değişiyorsun böyle bakınca diyorum ben. Adam tak parayı aldı. Ben şimdi ayakta yiyemiyorum ya böyle göstere göstere, hacı bir yer dedim göster, şurda oturalım çömelip yiyelim bunu dedim ben, çömdük bir yere, bir tezgahın arkasına böyle, orda kimse görmeden yemeye çalıştık onu orda. Şimdi o yemeğin kültürünü kaybettik. Boyna yiyoruz. Açlığın kültürünü kaybettik Allah muhafaza eylesin. O kimse aç kalırsa kibri de kalmaz aç kalırsa gururdan uzaklaşır, aç kalırsa Cenab-ı Hakkın ulûhiyetini, yüceliğini düşünür. O kimse aç kalırsa muhtaçların, fakirlerin, aç kalanların, açıkta kalanların, dulların, yetimlerin hâlini, böylece açlık çekenlerin durumlarını idrak eder. Bunu tefekkür eder. Aç kalmayan insan açın halini bilmez. Hani Hazreti Pir diyor ya, hani diyor ki bir minareden düşenin halini ancak minareden düşen anlar diyor. Hani Nasrettin hoca merkepten düşmüş hoca yerde yatıyor, demiş bana merkepten düşen birini bulun gelin. Neden? Onun halini ancak o anlar o yüzden normalde böyle açlığı tadanlar açlığın ne olduğunu bilirler ve o kimse böylece aç kalanların halini öğrendiğinde, onlara karşı kalbi yumuşak olur, onlara karşı daha sevecen olur, daha cömert olur ve normalde Allah muhafaza eylesin, onlara karşı hani bugünkü dil var ya empati yapmak, empati yapar ve mesela tokluk, aşırı derecede tokluk, insanın şehvetini

arttırır ama bu şehvet insanı harama götüren şehvetten. Açlık, insanda helal şehveti arttırır. Bakın açlık da insanda şehveti arttırır.

Açlık, helal şehveti arttırır. Aşırı derecede tokluk ise haram şehveti arttırır, kadında da erkekte de. Yani normalde çünkü o kimse az yerse kalbi onun harekete geçer, kalbi yumuşar. Kalbi harekete geçip yumuşayacağı için harama onun şehveti uyanmaz, harama şehveti kaymaz. Ancak helala şehveti onun fazlalaşır. Şimdi aç kalan erkeğin veya kadının şehveti artınca da bu sefer taraflar birbirlerine şüpheyle bakarlar veyahut da açlığa doğru yürüyen bir kimsenin, herkes zanneder ki şehveti bunun körelecek; değil. Harama karşı körelir. Bakın, harama karşı körelir, helala karşı körelmez. O yüzden, normalde, hani devamlı toklukla hemhal olan, devamlı habire gırtlak yiyen bir kimse nefsine hakim olamaz. Nefsine hakim olamayacağı için oraya buraya gözü kaşı oynar. Allah muhafaza eylesin. Şimdi ne yapıyordu? Bir de açlık o kimsede uykuyu da kesiyordu. Açlık uykuyu keser, o kimse çok uyumaz. Aç olduğundan çok uyumaz. Aç olarak yatın. Yalnız gece "ben aç yattım" deyip de dolabı temizlemeyin, kendinizi alıştırın. Aç olarak yatın, bakın uykunuzda hafif olacak, çok uykudan kurtulmuş olacaksınız. Çok uykudan. Öbür türlü ne yapıyor? Çok uyuyor. Çok uyuyunca kalbi de kararıyor. Çok uyuyunca o kimsenin böyle, tabiri caizse, meymenetsiz bir hali oluyor. Bazen kendi kendime düşünüyorum, nasıl uyuyabiliyorlar diyorum ya, deliksiz sekiz saat, on saat, deliksiz altı saat uyuyor. Nasıl uyuyabiliyor? Kendi kendime hayret ediyorum. Kendimi bildim bileli hiç öyle bir uykum olmadı. Bir tek ameliyat olduğumda, narkozu yediğimde çok hoşuma gittiydi. Vücudum dinlendi. Diyorum ara sıra gitmeli demeli ki ya bir narkoz çakın, bir iki saat uyuyayım ya bir kendimi böyle bir vücudumu rahatlatayım. Gerçekten atmış üç yaşındayım, ilk defa böyle birkaç saat uyuttular. Uyandığımda kuş gibi hafiflemiştim ya. Biraz da çok konuşmuşum herhalde o esnada.

Sonra konuştuklarıma baktım, boyna vaaz etmişim. Bir de hemşireye dedim, "Kusura bakma, ben vaaz ettim herhalde," dedim. Kafasını sallayarak onayladı evet manasında. "Vaaz" dedim artık ona. Ne diyeyim başka? Dedim, "Çok konuştum herhalde, biraz vaaz ettim herhalde" dedim. Yine başını sallayarak onayladı. Dedim kusura bakmayın rahatsız olduysanız. Onlar da ameliyat hemşiresi böyle şey oluyorlar ya biraz, kuul takılıyorlar. Değil mi Abdullah, ameliyat hemşireleri öyle mi oluyor? Biraz böyle şey takılıyorlar, kendilerini öyle görüyorlar. Böyle hani normal, biz biliyoruz bu halleri tavrında söyledi bana, normal yani. Tamam. Böyle bir tavır yaşandı ama o rahatlığı, açık açık konuşuyorum, hiç, ömrüm boyunca yaşamadım hiç. Ara sıra Abdullah, bir çakmalı mı öyle bir şey? Az yemek insanda ibadetleri de

kolaylaştırır. Hani Ramazan'da bunu anlarsınız. Ramazan'da biraz yemeği kaçırınca teravi zor gelir ya insana. Mesela en iyi en rahat tedaviler umredeydi. Neden umredeydi? Şeyh efendiyle beraber gittiğimizde zaman yok ya, zamanla yarışıyoruz. Doyamıyoruz da zaten. Hemen birkaç lokma, hizmet var, koşuşturma var. Birkaç lokma yiyoruz, güldür güldür güldür, teravihe koşuyoruz. Bildiğiniz açız ama bir teravi kılıyoruz, bazen uykum geliyor, tabii benim de uyku geliyor. Ya uyur mu insan namazda? Ayakta uyuyorum ben bazen. Ben yanıma sağlam iki kişi alırsam ayakta uyuyabiliyorum ben, bunu umrede o zaman yani deneyip yaşadım bunu. Uyuyabiliyor muyum dedim, uyudum. Bir sayfa okuyor ya orada zaten, uyuyor insan. Ya tabi umrede uyumak deyince bizim Seyit Taş aklıma geliyor da şimdi sohbeti sulandırmayayım. Yani şimdi hemen arada zemzem dağıtıyoruz birbirimize biz, bizim Nafiz falan, birkaç kişi zemzemleri getiriyorlar, soğuk buz gibi. İşte selam verilince hemen biz bir zemzem dağıtıyoruz. Tabii o esnada Sudeysi okuyor, Allahuekber diyor, namaza duruyoruz. Namaza duruyoruz ama biz, boyna arka taraf bizim karışık. Ön taraf, şeyh efendinin safı, dimdik, orda olan yandı, taviz yok ön safta. Şimdi herkes şeyhle beraber olmak istiyor. Buyurun kardeşim diyorum ben, o konuda çok şeyim, paylaşımcıyım, sıkıntı yok. Ondan sonra arka arkaya bakıyor, hani arkada bir yer bulsam da kaçsam. Neden? İşte rahat yok.

Şeyh Efendi çok disiplinli. Allahuekber diyor, hemen namaza duruyor. Ben arkadan bazen, "Efendim, zemzem," diyorum, içelim Mustafa Efendi zemzem" diyor. O zaman yanındakiler de içiyor. Tabi bir gün öyle, iki gün öyle, üçüncü gün Şeyh Efendi'nin yanında kimse yok! Hep başkaları var, dervişlerin dışında. Arka taraf derviş, yıkılıyor arka taraf. En güzeli oydu. Namazdayız biz, Suriyeli birisi teravih kılıyor. Böyle suya bakıyor, zemzeme bakıyor. Bizimki dedi ki bu dedi zemzeme bakıyor. Oğlum adam namazda dedim, boş ver. Garibim dedi ya, baksana dedi, yanmış içi bunun dedi. Tabi o her kelimeyi "p" ile bitiriyor. Oğlum verme adama dedim, bırak yandıysa selam verince içsin. Dayanamadım ya dedi. O pet şeyler var ya, oradaki su bardakları, doldurdu, verdi adama, adam içti, döndü bana, e içiyor dedi. Lan oğlum verdin adama dedim. Adam namazda, adama namazda zemzem içirdin. Allah'ım ya Rabbim, ya Resulallah! Ya hacı dedim, adamın namazı gitti. İçti, ben ne yapayım diyor. Ya adamın burnunun dinine götürdün diyorum zemzemi. Adam içti diyor, adam içti diyor hâlâ daha. Neyse, şimdi o Ramazan'da o açlıkla lezzet alıyor insan ibadetten. İşte açlığın faydalarından birisi, ibadetten lezzet almak, tat almak. Mesela zikrullaha geleceksiniz, az yiyeceksiniz. Allah bizi affetsin.

Evet, açlığın bir de fiziki şeyi var, fiziki olarak da vücut sağlığını kazanıyor aç olan. Açlık, vücutta sağlık kazanıyorsunuz, vücudî sağlık. Aklî sağlık, kalbî sağlık, açlıkla. Oruç tutun, az yiyin. Şimdi yeni yeni öğretiler çıktı ya, işte vücutta şu hastalıkları yok etmek için hani aç kalmanın şeyleri, şu zamanda şunu yiyeceksin, bu zamanda bunu yiyeceksin, aç kalacaksın...Ya oruç var işte, oruç tutsun! Nerde kaldı bizim pazartesi-perşembe orucumuz? Nerde kaldı bizim az yememiz? Az yesek, vücut sağlığına kavuşacak. Vücut sağlığa kavuşacak! Ondan sonra benim gibi şeker hastası, yok işte damar tıkandı, yok beyin tıkandı, yok kalp tıkandı...Tıkanacak, çok yemekle alakalı. Allah muhafaza eylesin. Bir de aç kalanlar, bir yoksulluk anında, aramaz bir şey. İnsanlık hali bu. İnsan az kazanabilir, iflas edebilir, zorluğa düşebilir, sıkıntıya düşebilir. O kimse açlığa alışkınsa bunu atlatır. Bakın, lüks hayat yaşayanlar, olduğundan fazla yaşayanlar, marka budalaları, bir yokluk yaşadıklarında psikolojileri bozulur. Çocuklarınızı markaya alıştırıyorsunuz, sonra onu o çocuk almazsa psikolojisi bozulur. Eşlerinizi markaya alıştırıyorsunuz veyahut da çok yemeğe alıştırıyorsunuz veyahut da dışardan yemeye alıştırıyorsunuz. Oldu, ticaret yapanlar için geçerli bu, oldu işler kesat gitti, ne oldu, bir pandemi patlattılar herkes oturdu mu oturduğu yere? Esnafların büyük bir çoğunluğu zarar etti mi? Etti ama hayatı mutedil olan, markaya gitmeyen, marka budalalığı yapmayan, kazancını belli bir noktada olsa dahi hayatını belli noktada tutanlar az sıyrıkla atlattılar ama öbür türlü, marka giyelim, marka yiyelim, filanca kafeden kalkmayalım, filanca yerde yemek yiyelim, arabaları değiştirelim her sene, oh! E ne oldu? Bir sıkıntı olunca pert oldu. Pert oldu!

Adama diyorum ki bak diyorum iflas ettin, bu hayatından ödün vermen lazım. Gelmiş benden akıl istiyor. Diyorum ki bu hayatından ödün vereceksin. Nerede oturuyorsun dedim, zengin mahallesini söyledi, Nilüfer tarafını. Dedim orda evin kira mı? Kira. Ordaki kiralar dedim pahalı, sen orda otururşan dedim hanımın ve çocukların etrafın etkisinde kalacak. Bir arkadaşın oğlu öyle demişti benim yanımda, esnaf onlar da, babasını bana şikayet ediyor. Diyor ki Mustafa amca babam beni anlamaz diyor. Ben diyor sabahleyin kalktığımda işe giderken diyor sitedeki diyor en külüstür araba bende diyor. Kango var onda, işleri onu gerektiriyor çünkü araba kango. Ben o kangoyla diyor siteden çıkıyorum diyor. Bunu babama anlatamıyorum ben diyor. Ben de diyorum ki oğlum babana bir şey anlatmana gerek yok, baban senin önüne bir iş koymuş bir de kango koymuş dedim önüne, çalış Mercedes al dedim, neden babandan sen Mercedes istiyorsun ki dedim. Bu durdu şimdi, babası bir rahatladı, benim yüzüme baktı, böyle, " Hay Allah razı olsun senden ya," dedi. Dedim, "Sen babandan neden başka araba istiyorsun?

Sen çalış, kazandığınla al. Dedim neden orda oturuyorsun bir de? Babasına dedim, "Sen nerede oturuyorsun?Dedi, "Sitelerde oturuyorum." O var ya, teleferiğin öbür tarafı olan siteler, sitelerde oturuyorum dedi. Ben de dedim, "Oğlum, sen de taşın sitelere. Babana yakın dur" dedim. Babana hizmet et orda dedim. Bir şey lazım olduğunda 'alo' dediğinde gidersin babanın yanına dedim. Hizmet et dedim. Benim hanım dedi ona mı hizmet edecek? Oğlum, sen, senin hanım ona hizmet edecek demiyorum dedim. Sen hizmet edeceksin. Senin hanımın mecbur değil dedim. Senin ne işin var dedim Nilüfer'de? Baban sitelerde oturuyor, sen Nilüfer'de oturuyorsun. Dedim ne işin var senin orda? Neden makul bir hayat yaşamıyorsun? Neden makul bir hayat istemiyorsun? Neden orda sitede oturmak zorunda olduğunu hissediyorsun kendi kendine? Yok!

Değerler manzumemiz kayboldu. Böyle olunca da tabi o kimse para pul yetiştiremiyor, o kimse kazancı yetmiyor ona. E sen çok yiyeceğim, çok gezeceğim, çok giyeceğim, lüks kıyafetler alacağım, ben lüks dairelerde yaşayacağım, lüks yerlerde yaşayacağım diyorsan, sen israfın içerisinde boğulup gidersin. Sen para da biriktiremezsin. Sen bir sıkıntıya düştüğünde de o sıkıntının içinden çıkamazsın. E şimdi baban sağ, yok işte şimdi işin normal. Yarın öbür gün hasta olduğunu düşün, babanın öldüğünü düşün, iş yapamadığını düşün, senin bir tarafına bir rahatsızlık geldiğini düşün, makul yaşa. Makul yaşa, olduğundan fazla yaşama, olduğundan fazlasına gözünü dikme, mutedil ol. Biz orta bir ümmetiz, orta bir hayat yaşarız. Sufi hayatı orta bir hayattır. Zenginliğine fakirliğe bakmaz, kendince kendi hayatında orta bir hayat güder. Orta bir hayatta yürüyün. Orta bir hayatta! Her sene kreasyon düzmenize gerek yok. Eşyalarınıza dikkat edin, hor kullanmayın. Elektronik eşyalarınızı hor kullanmayın. Arabalarınızı hor kullanmayın. Ev eşyalarınızı; kadınlar, erkekler, hor kullanmayın. Kıyafetlerinizi hor kullanmayın, dikkatli kullanın. Derviş israf etmez, sufi her noktada mutedil olur, mutedil olun! Mutedil bir hayat yaşa. Mutedil bir hayat yaşa! Ben bazen diyordum, ticaret yapanlar, sermayelerinizin onda biri kadar bir arabaya binebilirsiniz yani senin on milyar sermayen var, en fazla bir milyarlık arabaya bin, o bile fazla. S senin yüz milyar sermayen var, iyi, sen on milyarlık arabaya bin, mutedil yaşa, orta yaşa, Çekin dönebilir, senedin dönebilir, sepetin dönebilir, iş yapamaya bilirsin; mutedil yaşa. Orta bir hayat sür, evin orta bir ev olsun, orta bir ev olsun!

Bilhassa zakirler; evleriniz orta ev olacak, şeyh efendinin bana nasihatiydi. Mustafa Efendi, oğlum; evin orta bir ev olsun. Bir derviş senin evine girdiğinde desin ki: 'Benim evim bundan daha lüks.'" Desin ki: 'Benim evim bu evden daha lüks.' Şeyhimim bana vasiyeti, ben şeyhimin vasiyetini

söylüyorum, zakirlere söyledi, ben de zakirlere söylüyorum. Eviniz orta bir ev olun, mutedil olun. Yemekte mutedil, içmekte mutedil, katta yatta, eşyada mutedil, elbisede mutedil, mutedil...Bizim Dursun demiş, demiş ya: 'Takım elbiseleri' demiş, 'on beş yıldan fazla, on yedi-on sekiz yıllık.' Dedim, az söylemiş. Yirmi yıllık dedim, yirmi yıllık! Mutedil yaşayın. Elbiseniz temiz olsun yeterli, temiz olması yeterli. Şu giydiğim bu var ya, yirmi yıldan fazla bu. Bu Şeyh efendi hazretleriyle beraber umreye gittiğimiz zamanlardan aldığım kıyafetler, böyle bol olmasının sebebi o, kiloluydum biraz da bol olmasını seviyorum, yirmi yıldan fazla. Bunun bir Adem, burdaki kopçası bozuldu, bir Adem düzelttirdi, yaptırdı, geçenlerde bir de Dursun yaptı. Yirmi yıldan fazla, şu giydiğim üzerimdeki şu kıyafet, yirmi yıldan fazla. Mutedil yaşayın. Siz şimdi psikolojimi bozuk olarak görürsünüz. Benim bu elbisem şeyhimi gördü, benim. Ben bu elbiselerle yan yana, onunla umre yaptım, tavaf yaptım, yan yana namaz kıldım ben bunlarla, teraviler kıldım, dualar ettik, onunla yan yana. Zikrullahlar yaptık. Bu gördüğünüz elbise onu gördü. Benim içimdeki şu anki fanila, onun giydiği fanila. Ben buraya derse çıkarken onun giydiği fanilayı giyip de çıkıyorum. Kendi kendime diyorum ki: 'Bu onun fanilasıydı. Bol, diyorum bu gömlek onu gördü. Hatırası olsun bir şeyin. Siz de eskimesin o, siz eskiyin ama o eskimesin. Onun giydiği pantolon ceket var bende, küçük palto gibi. Mustafa Efendi, rüyamda gördüm oğlum, dedi, sana vermişim ben bunu, dedi. Ayıp söylemesi, kumaşını Bursa'dan aldıydık onun, güzel bir kumaştı. Geldi verdi onu bana, Allah razı olsun Efendim, teşekkür ederim dedim. Aynı kumaştan aldık biz yine ona, verdik o zaman için ona, o tekrar diktirdi. Duruyor bende hâlâ. Ben onunla beraber umreye gittiğimde onunla beraber giydiydim onu. Bakıyorum böyle kendimce, hüzünleniyorum onu görünce.

Eskitmeyin, dostun eskisi makbuldür. Eskisi makbuldür! Kıyafet; benim için özel bir anlamı vardır. Benim için bu gömleğin özel bir anlamı var, içimdeki fanilanın özel bir anlamı var. Bunu böyle siz tuhaf görebilirsiniz, kıymetsizleştirebilirsiniz, değil! An kıymetlidir. Kiminle yaşadığın da kıymetlidir, nerde ne yaşadığın da kıymetlidir. Benim için kıymetlidir, ona kıymet vermeyen Allah muhafaza eylesin, vefasız olur, nankör olur. Allah vefasızları sevmez, Allah nankörleri sevmez, Allah israf edenleri sevmez, Allah verdiği nimetin kıymetini bilmemezliği sevmez, bilmeyenleri de sevmez. Allah muhafaza eylesin.

"Onun ayağında diken değil gölgesi bile yok fakat siz hırstan onu fark edemiyorsunuz."

Yani o mürşidi kamilin ayağında diken yok aslında, onun feyzi ilahisini kesecek herhangi bir şey yok, feyzi ilahi kesen o müritlerin vefasızlıkları, o

müritlerin helal haram demeden her şeyi yiyip içmeleri. Yani o yüzden onlara ilham gelmiyor, o yüzden onlar feyzi ilahiden uzak oluyor. Yani miğdesine girip çıkandan haberi olmayanın; geydiğinden, yediğinden, içtiğinden, ne yaptığından, ne ettiğinden haberi olmayanın, ne konuştuğundan haberi olmayan gaflete düşen kimse, o yüzden o kimse fark edemiyor bir şeyi. Neden fark edemiyor? O hırstan tamahtan fark edemiyor. Neden fark edemiyor? O yediğinin içtiğinin ne olduğunun farkında değil, o yüzden fark edemiyor. Oysa hazreti pir diyor ki başka bir beyitte: "İlim ve hikmet helal lokmadan doğar, aşk ve rikkat helal lokmadan meydana gelir. Bir lokmadan hasede uğrar tuzağa düşersen bir lokmadan bilgisizlik ve gaflet meydana gelirse sen o lokmayı haram bil." Bu lokma sadece yemekle alakalı değil, sen normalde bütün hayatın senin helallarla örülsün, bütün hayatın senin vefayla örülsün; hamdle, şükürle örülsün. Öyle örülsün ki senin kalbine rikkat, yumuşaklık, letafet gelsin, zarafet gelsin, zariflik gelsin ama yok öyle değilse Allah muhafaza eylesin o zaman bilgisizlikten gaflet doğuyor ve devam ediyor hazreti Pir:

"Hurma olarak gördüğünü diken bil. Çünkü sen çok nankör, çok görgüsüzsün."

Hurma olarak gördüğünü diken bil, yani senin nefsine tatlı gelen yiyecekler, içecekler, senin heva ve hevesine uygun sözler, davranışlar, senin gösterişin, şatafatın, şatahatın, sana hurma gibi gelir. Senin heva ve hevesine düşmüşlüğün, sana hurma gibi gelir ama diyor hazreti Pir diyor ki "sen onu diken bil'. Neden? Eğer onu diken bilmezsen sen nankörlerden olursun, sen içinde bulunduğun nimeti, içinde bulunduğun lütfu ikramı sen hamdle, şükürle, zikirle yürü. Sen öyle bir nimetin içindesin ki sen onu hamd ederekten, şükrederekten nimetin kıymetini, kadrini bil. Yok, sen heva ve hevesini hurma görürsen, nefsaniyetini, şeytaniyetini hurma görürsen gafletini hurma görürsen, sen nankörlerden olursun. Sen istikametini bozarsan nankörlerden olursun. Sen şatafata, şatahata, gösterişe düşersen nankörlerden olursun, sen ne oldum deliliğine düşersen nankörlerden olursun. Oysa seni sen yapan o mürşidin sohbeti idi. Oysa seni sen yapan o üstadın halakasında durmandı. Oysa seni sen yapan, sana kıymet veren, seni değerli kılan, senin bulunduğun halakaydı çünkü Cenab-ı Hak Bakara süresinde buyurdu ki: 'Beni zikredin, ben de sizi zikredeyim' dedi. 'Bana hamd edin, bana şükredin siz nankörlerden olmayın' dedi. E sen oturdun zikrullah halakasına, o da seni zikretti, kıymetlendin. Nereden kıymetlendin? Zikrullah halakasında kıymetlendin. Bir mürşidin elini tutaraktan kıymetlendin. Bir mürşidin sohbet halakasına oturaraktan kıymetlendin.

Cenab-ı Hak seni kıymetlendirdi. Hamd edesin, şükredesin, sen onun normalde sana vermiş olduğu değerin kıymetini bunu idrak edesin, bunu bilesin. O değer, o kıymet karşısında hamdini ve şükrünü arttırasın diye seni değerlendirdi ama sen bunun hamdini, şükrünü bilemedin, gaflete düştün, sen şeytaniyete düştün, heva hevesine düştün, yavaş yavaş kendini uzaklaştırdın, farkında değilsin. Sen hâlâ daha heva heves bahçesini hurma bahçesi zannediyorsun. Sen hâlâ daha şeytaniyet bahçesini hurma bahçesi zannediyorsun, sen hâlâ daha kendince kendi nefsini bir yerlerde görmeyi hurma bahçesi zannediyorsun. Değil cancağızım benim! Sen manevi dikenlikler içinde yaşıyorsun. Neden? Çünkü sen hamdetmedin çünkü sen şükretmedin çünkü sen zikretmedin. Sen kalktın halakaya sırtını döndün, sen kalktın o mürşidi kamile, o üstada sırtını döndün, onu kıymetsizleştirdin. Aslında kendi kıymetini gördün. Kendi kısmetsizliğini görmen gerekirken sen onu kıymetsizleştirmeye çalıştın. Oysa senin kıymetinin olmadığını görmen gerekiyordu. Sen o altın halakaya layık değilsin. Neden? Gaflete düştün, heva hevese düştün. O halakayı sen kendi nefsinden dolayı bıraktın. O yüzden nankörlerdensin. O yüzden vefasızlardansın. Oysa Cenab-ı Hak sana birçok nimet tattırmıştı. Ayet-i kerimede de öyle diyor: 'Biz insana tarafımızdan bir nimet tattırırız, sonra da bunu elinden çekip alıverirsek bu takdirde o tamamen ümitsizliğe kapılır, olabildiğine nankör kesilir.' Hud suresi, ayet dokuz. Cenab-ı Hak sana nimet verdi, Cenab-ı Hak seni lütuflandırdı, kendi katından ikram etti, bir mürşidi kamilin halakasına otutturdu. O mürşidi kamilin halakasında seni zikrettirdi, seni hamdettirdi, seni orada o altın halakada seni otutturdu. Oysa sen ne yaptın? O altın halakaya nankörlük ettin. O altın halakaya vefasızlık ettin. O altın halakaya sırtını döndün, gittin. O altın halakaya defans yaptın. O altın halakanın dediklerini de yerine getirmedin. Şunu şöyle yap dediler, es geçtin. Bunu böyle yap dediler, es geçtin. Sen çok biliyorsun ya her şeyi, sen allamesin ya, senden daha iyi bilen yok ya! Ne yaptın? Vefasızlardan oldun. Sonra da kendi kendine dedin ki nankörlük onu getirir çünkü ben bir şey yapmadım ki. Masumsun sen! Bilemedim, özür dilerim.

Her akşam anlattık sana. Sen neden kulağını dayayıp da dinlemedin? Dinlememek de nankörlük. Dinlediğin halde uymamak da nankörlük. Neden uymadın? Yok! Allah bizi affetsin. İnsan suresi, ayet üç: 'Biz ona doğru yolu da eğri yolu da gösterdik. Artık isterse şükreder doğru yolda gider isterse nankörlük edip eğri yollara sapar.' Sana üstadın eğriyi de doğruyu da göstermedi mi, anlatmadı mı? Anlattı. Tebliğ etmedi mi? Etti. Nasihat etmedi mi? Etti. Doğruyu, yanlışı anlatmadı mı? Anlattı. Bunu yapma, bunu perhiz, et demedi mi? Dedi. Nu lafı söyleme demedi mi? Dedi. Burdan gitme,

bu yol senin başına sıkıntı getirir dedi mi? Dedi. Bunu yaparsan yanlış yaparsın, halakadan koparsın dedi mi? Dedi. Bunu böyle icra edersen olmaz dedi mi? Dedi. Sırrı ifşa etme dedi, ne yapmaya ifşa ettin? Mahreme konuşma dedi ne yapmaya konuştun? Neden anlattın? Neden dervişlik sattın ortalığa? Sana esmanı mı soran oldu? Neden yaptın? Her mürşidi kamil müritlerine ayeti kerime mucibince eğriyi de doğruyu da anlatır, isteyen eğri yoldan gider, isteyen doğru yoldan gider. Allah insanların başında cebriyeci değil, zorla onu eğri yola, zorla onu doğru yola götürmez. Allah'ın velileri mürşitleri de cebriyeci değildir. Allah'ın ahlâkıyla ahlâklanırlar. Eğriyi ve doğruyu anlatırlar ve gösterirler. O kimse ama eğri yolu tercih eder ama doğru yolu tercih eder. Doğru yolu tercih ederse o altın silsileye sımsıkı yapışmıştır. Sözüyle, fikriyle, düşüncesiyle, eylemiyle fiiliyatıyla, içiyle dışıyla o silsileye yapışmıştır. Yok, o kimse eğri yolda gidiyorsa benim haftalardır söylediğim şey, o kimsenin manen bağı kesilmiştir. Allah muhafaza eylesin.

Rabbim bizi o hale düşenlerden eylemesin, düştüysek de Rabbim düştüğümüz yerden bizleri ve derviş kardeşlerimizi kaldırsın inşallah. Cenab-ı Hak günahlarımızı affeylesin, hatalarımızı, kusurlarımızı affeylesin, yanlışlıklarımızı affeylesin. Bilerek veya bilmeyerek işlediklerimizi affeylesin. Rabbim bu arefe gecemizi mübarek eylesin. Yarınki bayram sabahına mutlu bir şekilde uyananlardan eylesin. Cenab-ı Hak bayram namazını kılanlardan eylesin. Hazreti Resulullah sallallahü ve sellem hazretlerinin buyruğunu tutup bayram namazına muhakkak gidenlerden eylesin. Kurban kesecek olanların kurbanlarını Cenab-ı Hak şimdiden kabul eylesin. Kurban kesecek olan kardeşlerimizin kurbanlarının başında bulunup orda dualarını, tövbelerini, zikirlerini yapmayı nasip eylesin. Kurban bayramını ve kurban kesmeyi bir ibadet halinde görenlerden eylesin. Cenab-ı Hak bizleri cemaliyle müşerref kılıp bayramı bayram olanlardan eylesin. Haklarınızı helal edin. Bizden yana da helal olsun. El-Fatiha maassalavat. Amin. Önümüzdeki cumartesi 1965. beyitten devam edeceğiz inşallah. Bu akşam burada bayanlara gece sohbeti yok. Yarın bayram diye. O yüzden böyle bir sohbeti iptal ettik. Biz de biraz böyle bayramla alakalı küçük bir istişare yapacağız görevli kardeşlerle beraber. Ondan sonra bizim de gecemiz bitecek. Hayırlı geceler. geçmiş olsun

15 Haziran 2024
TASAVVUF VAKFI MERKEZ
BURSA

https://www.youtube.com/live/lggOL8MDLuE?si=oYdZtb0bkGmvoSJm

MESNEVİ-İ ŞERİF 1965-1968. BEYİTLER ŞERHİ

Eûzü Billâhi Mine'ş-Şeytâni'r-Racîm Bismillâhi'r-Rahmâni'r-Rahîm
Efdâlü'z-Zikr Fa'lem Ennehû
LÂ İLÂHE İLLALLÂH
LÂ İLÂHE İLLALLÂH
LÂ İLÂHE İLLALLÂH
Hak Muhammedü'r-Rasûlulllah
Cemî'i'l-Enbiyâ-i ve'l-Mürselîn
ve'l-Hamdülillâhi Rabbi'l-Âlemîn

Selamünaleyküm. Allah gecenizi hayırlı eylesin. Ayınızı, yılınızı, ömrünüzü hayırlı eylesin. Rabbim cümlemizi ve cümle Ümmet-i Muhammedi Hakkı hak, batılı batıl bilenlerden eylesin. Hakkı hak bilip hak yolunda mücadele eden, batılı batıl bilip batıla karşı cihat eden kullarından eylesin. Rabbim bütün Ümmet-i Muhammed'e nerde bir zulüm var ise nerde işkence var ise Ümmet-i Muhammed'in hangisi olursa olsun hakkına, hukukuna, namusuna, şerefine, haysiyetine, tecavüz var ise o zalimlerden Cenab-ı Hak intikamı aldırsın. O zalimleri yerle yeksan eylesin. Onları perperişan eylesin. Onların sistemlerini bozsun. Onların düzenlerini, tuzaklarını bozsun. Onların düzenlerini, tuzaklarını kendi başlarına makûs eylesin. Allah İsrail'i ve destekçilerini helak eylesin. Allah Müslümanlara zulmeden Çin ve destekçilerini helâk eylesin. Nerde Müslümanlara zulmedenler var ise o zulmedenleri de destekçilerini de helak eylesin. Onların güçlerini yerle yeksan eylesin. Onların burunlarını sürtsün. İbret-i âlem için dünyada da ahirette de zelil eylesin. Rabbim Müslümanları aziz eylesin. Ümmet-i Muhammedi aziz eylesin. Bizleri de aziz eylediği kullarının arasına katsın. Amin. Ecmain. 1965. beyitten devam ediyoruz inşallah. Geçen: 'Hurma olarak gördüğünü diken bil çünkü sen çok nankör, çok görgüsüzsün.' Burayı okumuştuk, burdan devam ediyoruz:

"Lokmanın canı Allah'ın bir gül bahçesinde iken neden can ayağı bir dikenden incinsin?"

Burdaki Lokman malum, Lokman Hekim ama Lokman kimdi? Zamanın mürşidleri, mürşidi kamilleri, Allah'ın velileri. O yüzden bir mürşidi

kamilin canı diyor, Allah'ın gül bahçesindeyken neden onun can ayağı bir dikenden incinsin? Onun normalde ayağına bir diken batsa veya onun başına bir musibet, bela, herhangi bir şey gelmiş olsa ondan onun canı yanmaz, o incinmez. Çünkü neden? Mürşidi kamiller her dem Cenab-ı Hakk'ın cemal perdesinde cemalleşir. Her dem cemal perdesinde cemalleşince onun başına gelen dert, gam, kasavet, her neyse, insanların ona karşı olan zulmü, insanların ona karşı olan davranışları bütün bunların hepsini de içine kattığımızda, bunların hepsi de ne olur? O normalde onları bu noktada etkilemez onlar çünkü onun canı gül bahçesinde dediği o Cenab-ı Hakkın cemalinde fena olmuş, cemalinde fena olmuş, cemalinde fena olduğu için onun bu tip gam, kasavet, dert, yediği, içtiği falan her ne var ise hepsini topladığımızda, onlar ne oluyor? Onlar ona diken olarak olmaz diyor. Yemek ne, içmek ne, dünya ve ahiret ne, her ne yana dönerse dönsün, Allah'ın vechi o taraftadır, o ordadır sırrına vakıf olan, sırrına vakıf olan o kimse, o zaman kahırdır, derttir, çiledir ne yapar? Onun için, o onu çok etkilemez. Onu diken gibi bile görmez.

Her şey onun takdirinde, her şey onun tecelliyatında. O, sadece teslim olur o noktada. Bu, teslim olmak demek; yapılması gerekenlerin yapılmaması demek değil. Ahu efgan etmez, feryat figan etmez, şikayet etmez. Yapılması gerekeni yapar ama şikayet etmez. Bazen bunu böyle yapılması gerekenleri yapılmazmış gibi düşünenler var. O sünneti seniyyeye uygun değil. O doğru değil, o bidat. Yani ehli sufiyim diyen veyahut da ben mürşidi kamilim diyen kimse yapılması gerekenleri yapmamayı da "biz ona bağlıyız, biz hakka bağlıyız, o ne derse onu yaparız" bu doğru yol değil. Çünkü bir mürşidi kamil, nerde ne yapılacağını, nerde ne yapılması gerektiğini, bu konuda Cenab-ı Hakk'ın ilham ettiği, kalbine ilham ettiği kimsedir. Bu, şu demek değildir. Zulme karşı boyun eğmek veya bir kimsenin normalde ama ailesinde ama işinde, ama eşinde ama dergahında ama tekkesinde ama günlük hayatında yapması gerekenleri yapmamak demek değildir bu. Bunu böyle söyleyenler, bunu böyle anlatanlar, sünneti seniyyenin dışına çıkıyorlar. Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri, peygamber. Bu manada yaratılmışların ilki ve Cenab-ı Hakk'ın bütün sıfatları, tecelliyatları kendi üzerinden, zati tecelliyatları kendi üzerinden tecelli eden bir peygamber iken, o yine yapması gereken her şeyi yaptı. Günlük hayatında da ne yapması gerekiyorsa yaptı. Sufilik adına, tarikat adına, tasavvuf adına, sünneti seniyyenin dışına çıkmak, sünneti Resulullah'ı takip etmemek bidattır, küfürdür. O yüzden bir takım kendisini ehli sufi gösteren, ehli tarikat gösteren, ehli tasavvuf gösteren kimseler; yapmaları gerekenleri yapmamakla, bu ibadet olabilir, bu mücadele olabilir, bu haramlardan kaçmak

olabilir, bu helal dairede yaşama mücadelesi olabilir, bu günlük iaşesini temin etmek için çalışmak olabilir, hepsi dahil buna. Ben böyle sorardım böyle görüştüklerimize, şeyhin ne iş yapıyor? Siz de sorun. Şeyhin ne iş yapıyor, nerden geçiniyor. E bir işi yok, nerden geçiniyor? Bütün peygamberler ellerinin emeklerini yemiştir. Hazreti Muhammedi Mustafa'nın geçimi cihattır, ganimettir. Bakın altını çizin bunun; Hazreti Muhammedi Mustafa'nın geçimi ganimettendir, cihattır yani Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri bir iş yapmadı diye düşünmeyin. Ganimetten pay alırdı, geçimi ganimettendi. Bakın, geçimi ganimettendi.

O yüzden bütün peygamberler ellerinin emeklerini yemişlerdir, hiç kimseden ücret istememişlerdir, tebliğlerine karşılık olarak ücret istememiştir. İslam dini, dilenci dini değildir. Geçinemeyen insanlar dilenmeye cevaz vermişlerdir Hanefiler, Hanefiler darül harpte geçinemeyen kimseye, geçinemeyen kimseye, akşama yiyecek ekmeği olmayan bir kimsenin akşam yemeğini sadece akşam yemeğini dilenmesini caiz görmüşlerdir. Siz din adına dilenemezsiniz, isteyemezsiniz. Bunun yanında sufilik ise asla dilenmez sufiler, asla istemezler, asla! Sufiliği ayağa düşürmek, sufiliği yere düşürmektir. Sufiler dilenmezler, sufiler bir şey istemez. Eski arkadaşlar hatırlayacaklar, yolun başında söylediğim düstur "sizden din adına, diyanet adına, tekke adına, dergah adına herhangi bir şey istersem dilim kopsun." dedim. Hâlâ aynı noktadayım: Bir şey istersen dilim kopsun. İstenilmez, dilenilmez. O zaman o kimse eğer ki zaten Cenab-ı Hakk'ın Cemal sıfatı onun üzerinde tecelli ettiyse, onun bir şey istemesine gerek yok. O zaten Allah'ı zikrediyorsa ve zikretmekle meşgul ise onun ne ihtiyacı var ise neye ihtiyacı var ise bakın, bu ekmek yemek değil sadece, onun neye ihtiyacı varsa hem şahsi planda hem de dergah planında, neye ihtiyacı varsa Cenab-ı Hak onu onun önüne getirir. Eğer ki o kimse zikir ehli ise çünkü hadis-i şerif ve hadis-i kutsi ile sabittir: "Kulum beni zikrettiği için kendi ihtiyaçlarını istemeye zaman kalmazsa, onun tüm ihtiyaçlarını ben görürüm." der Cenab-ı Hak hadis-i kutside. O zaman Allah'a alışverişi var ise o kimsenin ve devamlı Cenab-ı Hakkı zikir perdesinde duruyorsa, onun ihtiyaçlarını Rabbim onun önüne getirir. Rabbim onun önüne getirir. Onun bir şey istemesine, onun birşey istemesine ihtiyaç yoktur. .

Kaldı ki Allah'a dost olan bir kimsenin kullardan bir şey istemesi mümkün değildir. Onun için gizli şirk olur o. Kullardan kendi nefsi için bir şey istemesi Allah'a dost olan bir kimsenin şirki olur. İstiyorsa, o zaman o kimse Allah'a dost değildir. Hem diyeceksin ki bu şeyh mürşidi kamildir hem de o milletten zekat toplayacak öyle mi? Her yere zekat memuru tayin edecek zekat toplayın diyecek, istetecek! Dergi sattıracak, kitap sattıracak yok bilmem

ne sattıracak, yok cami yaptırıyorum diyecek, yok tekke yaptırıyorum diyecek, yok medrese yaptırıyorum, yok işte şunu yaptırıyorum, toplayın paraları Allah toplayın. Bu değil! Eğer Lokman ise Lokman'ın canı Allah'ın gül bahçesinde ise onun bir şeye ihtiyacı yok. O yüzden her yer tekke, her yerde dergah. Onun bir şeye ihtiyacı yok. Kimin ihtiyacı var? Kendisini bu manada fukara görenin ihtiyacı var. Nerden fukara? O ilmi bilmiyor, o Allah'a dost olmamış. O yüzden o isteyecek, o dilenci çünkü. O kendi nefsinin dilencisi. O dilenmeye devam edecek. O isteyecek, o istemeye alışmış. Cami inşaatı bitmeyecek, tekke inşaatı bitmeyecek, medrese inşaatı bitmeyecek. Yok işte üç beş tane hafız takkesi, üç beş tane cübbe koy oraya resme, hafızlar okuması lazım, yetişmesi lazım, gönderin paraları, yok şunu okutacağız, yok bunu okutacağız. Toplayın Allah paraları, toplayın...Ümmeti Muhammed'in iki yakası bir araya gelmiyor, bunlardan dolayı gelmiyor. Bir cuman var, cumaya gitmeye, artık cumaya da gitmeyeceğiz. Yalvarıyorum hocalara, bir gün istemeyin diyorum ya, bir cuma istemeyin diyorum. Bir Cuma! Bu, Hristiyanlıktan gelme bize, bidat. Hristiyanlıktan gelme! Minberden para dileniyor hoca. Hazreti Muhammedi Mustafa(s.a.v.) minberden para dilenmedi, cami inşaatı için de para dilenmedi. Kendisi kerpiç kardı, kendisi kerpiç ustalığı yaptı, çamur taşıdı, toprak taşıdı, mescidi öyle yaptı. Mescidi süslü değildi. Mescidin tavanı bile yoktu, yağmur yağdığında içerisi çamur oluyordu. Hatta itikafa girdiğinde, itikafta Kadir Gecesi ile alakalı başını dışarı çıkardığında yüzü, gözü, anlı çamur içindeydi. Çamur içindeydi, çamur!

Şimdi medreseleriniz süslü, tekkeleriniz süslü, camileriniz süslü, evleriniz zaten süslü. Süsün içinde Ümmeti Muhammed ama orda bir yudum siyonist İsrail'e söyleyecek bir lafı bile yok. Ortalık fuhuş almış götürmüş, içki almış götürmüş, şatahat almış götürmüş, şatafat almış götürmüş, moda denilen pis Yahudi'nin oyununa bütün Müslümanlar düşmüşler. Bir kadının çantası elli bin dolar, yirmi bin dolar. Utanmıyor bu Müslüman'ım diyenler onları takıp takıştırıp halkın önüne çıkıyorlar! Bürokratları, siyasetçileri, devlet adamları...Zerrece utanmaları yok, zerrece arlanmaları yok. Lüks ve şatahat ve şatafat içinde yaşıyorlar. Şeyhleri de öyle, alimleri de öyle, medrese hocaları da öyle. Nerden kazandın da bu arabaya bindin? Ticaret mi yaptın? Ne yaptın, ne aldın, ne sattın? Arsız! Allah'ı aldın sattın, Allah'ın kitabını aldın sattın, yolunu aldın sattın. Nasıl hesap vereceksin? Hafızlığını aldın sattın. Hazır ne var? Hazır hatim var, hazır hatim var! Allah Allah, nasıl hazır hatim var ya? Evet, hazır hatim satıyor, kafasında bir tane takke, dolaşıyor mezarlığın içinde. Geliyor o kadıncağıza, atmış örtüyü kafasına. Oraya gelmek için atmış, kollar meydanda, bacaklar meydanda,

göğüsler meydanda, kafada bir tane örtü, mezarlıkta! O da orda, hazır hafız orda, şey satıyor, ne o, hatim satıyor. 'Hoca efendi, hazır hatim var mı?' 'Var.' Var ya! 'Ha bağışlayıver, babam burda.' Ha bağışladı, tamam, ver parayı. Bu Ümmet-i Muhammedin hali ama bu nerden geliyor? Sufilerden geliyor. Sufiler bozulunca âlimler bozuldu. Âlimler bozulunca amirler bozuldu. Amirler bozulunca halk bozuldu. İlk bozulan kim? Sufiler. Sufiyim diye dolaşanlar. Ben yeni derviş olduğumda dervişlik neydi biliyor musunuz? Çalışmayan, tembel, dilencilikle geçinen bir prototip. Devamlı isteyen, devamlı dilenen...Ben Bayındır'da sufi olarak başlayınca, herkes böyle bakıyordu. Hani bunun arkasında bir şey var muhakkak diye.

Herhangi bir köye gidiyorum, böyle bir öz güven patlaması var ya bende. "Selamünaleyküm", "aleykümselam". Kapatın şu televizyonu. Kahveciye diyorum ki: "Kaç tane çay satardın burada?" "Yüz tane." "Al, yüz tane çay parası. Ben burada üç dakika konuşacağım." Ya üç sefer gittim oraya, üçüncüsünde dayanamadı birisi. "Bilader, sen ne istiyorsun ya?" dedi birisi bir şey söyle, sen yani bir şey isteyeceksin buraya dedi ne almaya geldin sen? İncir mi alacaksın, yağ mı alacaksın, zeytin mi alacaksın? Dedim indiriniz de sizin olsun, yağınız da sizin olsun, zeytininiz de sizin olsun. Sizden bir şey istersem dilim kopsun. Dünyanın en namussuz, şerefsiz, haysiyetsiz adamıyım, onun bunun çocuğuyum dedim. Sizden dedim bir tane zeytin istersem. Allah için konuşuyorum size dedim, inanamadılar, hâlâ da inanmıyorlar, kimse inanmıyor. Sebep? Çünkü o hiç birisi de Allah'ın gül bahçesinin kokusunu almamış. Gül bahçesinin kokusunu alsaydı, dünya kokusundan nefret ederdi. İki koku bir arada olmaz, iki sevgi bir arada olmaz. Hem dünyayı hem ahireti sevemez insan. Yok! Bu mümkün değildir. Ancak efendilere aittir o. Efelerin yüreği çataldır. Çatal dediğinde, çatal böyle ya, biliyor musunuz siz çatalı? Çatal bu, ama onun kökü ne? Tek. Ancak efeler o dengeyi kurar, dünya-ahiret dengesini, başkası kuramaz. O yüzden türküsü de Ege türküsü, güzel ya, "çatal olur efelerin yüreği." O çatal ama ikisi dünya ve ahiret ikisinin de nedir? O zafer işareti olarak algılamayın ha, hiç sevmem PKK, YPG, ıvır zıvır neyse, normalde bu çatal dediğimiz şey bu. Sakın ha, bu da ha, PKK'ya böyle şey mi yapıyor filan öyle aklınıza gelmesin. Allah onların da cümlesini lanet eylesin. Ondan da bir korkum, çekincem yok. Cenab-ı Hak onları da yerle yeksan eylesin. Onlar deccalın askerleri. Cenab-ı Hak deccalın askerlerini batırsın. Nerde varsa deccal askeri, deccala hizmet eden, deccalın piyonu olmuş, deccalın emrine girmiş, adı Müslüman da olsa, adı sufi de olsa, şeyh de olsa, âlim de olsa, siyasetçi de olsa, ne olursa olsun, Cenab-ı Hak hepsini yerle yeksan eylesin, hepsini de batırsın. Amin.

Hiç bu konuda yavaşım da yok. Bazen böyle sohbet dinleyenler bana mail atıyorlar: "Hocam korkmuyor musun?" diye bana. Ben de yazıyorum, daha tanışmadım korkuyla diyorum. Rabbim tanıştırmasın. Korkudan uzaklaşın, hiçbir şeyden korkmayın. Allah, Allah'tan dahi, Allah'ı sevin, Allah'ı sevin! İşsiz, aşsız, eşsiz, çocuksuz, malsız, mülksüz, hiç, hiç, hiç! Korku yaşamayın. Ya yeter ki dosdoğru yaşayın, yeter ki dosdoğru yaşayın, doğru yaşayın. Yeter ki Allah'ı zikredin, yeter ki Allah'ın yolunda durun. Yemin ediyorum, vallahi de billahi de tilllahi de ne lazımsa önünüze gelecek, önünüze gelecek! Bu fakirin önüne geldi her şey. Önünüze gelecek. Kılınızı dahi kımıldatmanıza gerek kalmayacak, yeter ki Allah'ı zikredin. Hani benim meşhur bir Melami hikayem var ya, hani leylekle ne o baykuş konuşuyorlarmış ya. Derviş de harabeye oturmuş, huzur ediyor, ikisinin konuşmasını dinliyormuş. Leylek diyormuş ki baykuşa: "Hey baykuş", diyormuş ya, "ne tembelsin", sabah gittim," diyormuş. "Aynı yerde tütüyorsun, geldim, aynı yerdesin. Hiç mi çalışmazsın, hiç mi gayret etmezsin?" demiş ya. Baykuş bir bakış fırlatmış. Demiş: "Sen Allah'ı zikrediyorsun, dilinde lak lak lak lak, gidiyorsun," demiş. "Yılan, çıyan yiyorsun, yine" demiş, solucan yiyorsun. Demiş "Sen ne yapıyorsun?" "Biz," demiş, "öyle bir Allah'a zikrederiz ki, Cenab-ı Hak fazlasıyla" demiş, "önümüze getirir, seyret bak" demiş. Ne şatahat! Derviş de bunları dinliyor, oturmuş oraya viraneye. Dervişler otel aramaz, dervişler yatacak kalkacak yer aramaz, dervişler yemek aramaz, derviş rahat aramaz. Derviş nerde uyuyacağım, nerde yatacağım, nerde kalkacağım, neyle gideceğim, neyle geleceğim, kim getirecek, kim götürecek, o mu olacak, bu mu getirecek...Dervişin böyle bir problemi yoktur. Derviş Allah'ı zikreder. Yapması gerekeni yapar. Hiç kimseden hiçbir şey istemez.

Baykuş demiş: "Seyret." Derin bir nefes almış. "Huuuuu" demiş, tabiri caizse arkasının üstüne yıkılmış gitmiş böyle, kendinden geçmiş. Böyle bir titremiş ama o titreme şimdi yalancıdan titreyen dervişler gibi değil. Hıııı yapıyorlar ya, kendilerini güldürüyorlar! Böyle bir titremiş. Üç tane serçe kuşu gelmiş, cik cik cik cik önüne. Bu böyle bir bakış fırlatmış gene üçyüzatmış derece. Bir tanesini pençesinde altına almış, ikisinin de kanalıyla uzaklatırmış. Leyleğe demiş ki: "Biz Allah'ı öyle zikrederiz ki," demiş, " Bir esma çekeriz, Allah," demiş. "Bizim rızkımızı fazlasıyla gönderir, ihtiyacımız olanı alırız da, gerisini azad ederiz" demiş!

Sufi budur! Sufi budur çünkü onun canı gül bahçesindedir, gül bahçesinde. O da Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri, yedi yemek diye yer. Evlendi diye evlenir. Evlendi, sünnet der, evlenir. Yemek yedi, sünnet der, yemek yer. Sünnet olduğu için yer yemeği, yemeğe ihtiyacı olduğu

için değil, sünnet olduğu için yer. Sünnet için ayak basar, sünnet için yürür. Çünkü onun canı gül bahçesindedir.

"Dostun bahçesinde gül dererken diken ne ki! Dosta dost olmuşken iki lokma ne ki! Dostun sofrasında, dost lokmasını yerken dünya lokması ne ki! Bülbüller dost bahçesinde kendinden geçmiş şakımaktalar. Şarap ne, şerbet ne, su ne? Ne ki? Dost bahçesinde her dem gençleşirken ihtiyarlık ne, kocamışlık ne, gençlik ne ki? Dostun kokusuyla kokulanıp, onun kokusuna bulanmışken karanfilin kokusu, leylakın kokusu, nergisin kokusu ne ki? Eğer sen o dostun canında can olduysan, onun bahçesinde gül kokluyorsan, gül de demeyeyim, onun bahçesinde onu kokluyorsan hiçbir koku, istediğiniz bütün kokuları getirin, ne ki! Önemli olan onun sofrasına oturmak. Rabbim cümlemizi onlardan eylesin.

"Bu diken yiyen vücut devredir. Mustafa'dan doğan da bu deveye binmiştir."

Bu vücut deve gibidir; gider diken yer hep. Hatta dikenler de bizim orada deve dikeni derler. Böyle sulak yerlerde çıkar böyle, kesik deriz biz, böyle tarlaların ortasında bir arık açılır, keskin. Önceden çok su vardı, tarım yapılamazdı. O arıkların kenarında böyle dikenli otlar çıkar. Biz ona deve dikeni deriz, develer o dikeni çok sever. Onları böyle traktörlerin kasasına doldururlar. Benim çocukluğumda çok az yük devesi vardı, sonradan hep güreş develeri var. Hâlâ da güreş develeri var bizim orda, tüylüler. Traktör kasalarında o dikenleri toplarlar böyle ya da develeri salarlar ovaya, develer gider o dikenleri yerler, çok hoşuna gider develerin. Ona bizim orda deve dikeni diyorlar onlara zaten. Onun normalde böyle filizleri vardır. Filizlerini biz çocukken, böyle onlar da lezzetli olur, eğer çok afedersiniz, necaset geçmiyorsa develerden, böyle tarla kenarlarından onun filizlerini koparır, yerdik biz. Egeliler yer onu, çıtır çıtır böyle normalde güzel olur, lezzetli olur. Onun dışını sorarsın böyle, İsmail var mı Demirtaş'ta onlardan, dikenli tellerden? Yok mu? Kenger derler Bayındır'da onun adına bir de böyle, deve dikeni.

Şimdi Hazreti Pir burda, vücudu deveye benzetiyor, deve. Diyor ki bu diken yiyen vücut devedir. O zaman diken ne oldu? İşte bu cesedi deveye benzetince deveye yiyecek olarak diken, yani senin bu vücuda yedirmiş olduğun her şey, hani bir önceki beyitte diyordu ya "Senin hurma dediğin hurma olarak yediğin dikendir," diye. O zaman bu vücut, yemesi içmesi ne oldu? Diken oldu. Deve, nerde diken var, biz kültür olarak aşinayız ya ona, nerde diken var, onu arar bulur, kokusundan anlar onu. Sal devenin cilbirini ama bazı develer vardır, huysuzdur. Onu böyle salarsan adama da saray.

Bir bakmışsın adamı altına alıvermiş. Huysuzu çok kötüdür. Allah muhafaza eylesin, adamı öldürür. Hani derler ya deve kincidir, deve kini diye. Deve kincidir.

Böyle git şeye; bir gün biz öyle gittik, Oktay, Nuri, ondan sonra oturuyoruz. Bir tane deve var, biraz normal değil, ayarı bozuk. Geldi şeye, tam bizim önümüze, dikti kafayı oraya. Arkadaki diyor ki şeyde, güreşte sövüyor, vay anasını avradını bilmem ne yaptığımın malına bak diyor, beni hâlâ da unutmamış diyor. Ulan arkamızda ne arıyorsun! Deve dikti ona gözünü. Döndü, ordan birisi dedi ki: "Vallahi gözünü sana dikti," dedi, unutmamış dedi. Dövmüş onu daha önce, sopayla dövmüş onu. Sopayla dövünce, deve unutmuyor onu. Deve kini diye ordan derler, onun bir boşluğunu bulsa, alır altına.

İşte vücut da deve gibi. O deve dikeni aradığı gibi, vücut da heva heves arar. Vücut rahat arar. Vücut yesin içsin, en güzel şeyler yesin, en tatlı, en harika şeyler yesin. Hazreti Ali Efendimiz, yemek çok güzelse içine su dökermiş.

Bizde mümkün mü? Biz harika yemekler yiyeceğiz, gideceğiz böyle o harika yemekler yediğimizde selfiler çekeceğiz, fotoğraflar çekeceğiz, onları ınstagramda paylaşacağız, "Bugün de böyle," diyeceğiz. Tabii! Dostlarla beraber izleyeceğiz, "Yiyoruz, içiyoruz," diyeceğiz. Bunları yapacağız biz. Ya önceden millet et alırdı, on sekiz tane üstüne bir şeyler örterdi, sarardı, et olduğu anlaşılmasın, fakiri var, fukarası var diye. Veya bir şey alırdı, göstermezdi kimseye, kimseye göstermezdi millet pazarda bir şey aldığını.

Şimdi öyle mi? Şimdi öyle değil. Gideceksin işte, en ünlü markanın önünde selfie yapacaksın. "Vakkodayız," ne, bilmem neredeyiz, bir fotoğraf daha. Bilmem ne alıyoruz, bir fotoğraf daha. Bilmem ne giyiyoruz, bir fotoğraf daha. Tabii, marka olmazsa olmaz, bir fotoğraf daha, görülmesi lazım, kocaman yazması lazım, Nike. Tabi!

Görgüsüzler bir şeyin görünmesini ister. Eğitimsiz insanlar bir şeyin görülmesini ister. Kültürsüz insanlar bir şeyin görünmesini ister. Sonradan görme, dangadak olma, onlar bir şeyin görünmesini isterler. O markasını gösterecek, ayakkabısını gösterecek, gömleğini gösterecek. Kadınlar çantalarını gösterecek, Vakko. Benim bildiğim o var, şimdi onun üstüne bir sürü marka çıkmıştır da, bizim gençliğimizin markasıydı işte o. Daha üstün markalar vardır.

Nerede bizim oğlan ya? En üstün marka ne yavrum? Sen biliyorsun markaları. Bir çok var. Dur bir dakika. Hermes var! Ne kadar orda bir takım elbise? Ha, hermes bayan markası mı? Bayan çantaları. Kaç para bir bayan

çantası? Kaç para? Bir bayan çantası? Daire parası be! Beş yüz bir bayan çantası! Daha yüksekleri de var! Sende ne kadar? Söyle söyle. Elliye kadar var! İyiymiş, aşağıda kalmış be. Sen şimdi en aşağısına söylüyorsundur bana. Benim moda ikonum! Yalnız moda ikonumu dinleyemiyorum ben. Allah iyi etsin inşallah.

Şimdi insanlar bunu gösterecekler, illaki. Neden? Görgüsüzlük had safhada. Evini konuşacak, evinin güzelliğini konuşacak, evinin eşyalarını konuşacak, nereden aldığını konuşacak...Ya başka muhabbeti yok! Evini gezdirecek. Allah Allah! Burası yaz köşesi, burası kış köşesi. Ya sen benim samimi arkadaşım, dostum olursun da söyleyecek bir laf yok. Dakka bir gol bir, daha bugün tanışmıştık seninle. Geçenlerde bir yere gittim de, adam evini gezdiriyor bana. Allah'ım diyorum ya Rabbim ya Resulullah, daha neler göreceğim, atmış üç yaşında diyorum. Bunlar neden? Bu işte vücut, vücut deve, diken arıyor. O zaman nefse uyan bir kimse ne yapıyor? O vücut heva hevese, o vücut nefse dönük yaşıyor ama ne yazık ki şimdi bir de kaderin cilvesi var.

Cenab-ı Hakk'ın ilahi tecelliyatı var. O vücudun üzerine Hazreti Muhammedi Mustafa'nın dostları, velileri, varisleri de o vücutta yaşıyor. Hazreti Peygamberin yaşadığı gibi, onun dostları, varisleri de ne yapıyor? O vücudun üzerinde yaşıyor. Ve aslına bakarsanız, bütün müminlerin bütün vücutlarına o Muhammed-i Mustafa'nın nurundan olma ruhları da onlara üfleniyor. Hatta çok uzun bir hadis var, şeyle alakalı, yaratılmayla alakalı. İşte ilk yaratılan Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerinin ruhaniyeti ve nuraniyeti. Diyor ki: "O Allah'ı zikretti, Allah'ı zikredince sırtından bir ter çıktı. O ilk çıkan, sağ taraftaki terden Cenab-ı Hak peygamberlerin ruhlarını yarattı. Sonra diyor, bir ter daha çıktı, ondan da diyor Cenab-ı Hak velilerin, mürşid-i kamillerin ruhlarını yarattı. Sonra diyor bir ter daha çıktı, ondan müminlerin ruhları yaratıldı. Sonra ondan bir ter daha çıktı, sonra işte arş-ı ala, levh-i mahfuz, ondan sonra işte devam ediyor, cennet... O Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerinin sağ tarafından, sırtından çıkan, bazı rivayetler var, göğsünden çıktığına dair, peygamberlerin ve velilerle alakalı. Değişik yerlerde okuyabilirsiniz. Yıllar, yıllar önce böyle bir şey bir yerde okuduydum.

Şimdi tabii yine Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerinin sol tarafından da işte kâfirlerin ruhları gibi sıralanıyor onlar da. Geçmiş gün, şimdi tam olarak hıfzımda değil ama şu normalde kesin, net bu hadis-i şerif. Yani Cenab-ı Hak hadis-i kutside diyor ki: "Seni kendi nurumdan, nurumdan; diğer şeyleri de senin nurundan yarattım," diye böyle bir hadis-i şerif var. Yani bütün her şeyde o seni kendi nurundan, diğer şeyleri de senin nurundan yarattım diye hadis-i şerif var. Onu bir yerlerde okuyabilirsiniz.

Şimdi böyle olunca işte o mürşidi kamillerin, o velilerin de ruhları o cesetlerde, müminlerin de ruhları o cesetlerde, kâfirlerin de ruhları o cesetlerde, münafık, fâsık, mürted, bütün bunların hepsinin de ruhları nerde? O cesetlerin üzerinde yaşıyorlar, o cesetlerde duruyorlar. Ne zaman? Uyuyuncaya kadar? Uyuduklarında oradan ayrılıyorlar. Bu normalde fiziki. Bir de ne var? Bir de Allah'la olan zikrullahları var. Sen zikrullah esnasında öyle bir eğer seyr-i sülûkun var ise ruhunun senden çıktığını görürsün, tecelliyat olarak. Ruh senden ayrılır vücut zikrullaha devam eder. Vücut zikrullaha devam ederken ruh senden ayrılır, seyr-i sülûkta olanlar yaşar bunu. O ruh ondan ayrılır, aynı uykudaki gibi ve Cenab-ı Hak onu seyrillah dediği, seyrillah budur, ruhu o kimsenin seyir haline geçer. Seyir haline geçer, Cenab-ı Hak onun manevi perdesini açar. Manevi perdesini açınca o ruhi olarak seyrillah yapar. Seyrillah yapar yani Allah'ta seyir, öyle diyelim ona ama normalde, normal şartlarda ruh bütün insanlardan uyuduğunda alınır, kendi katına götürülür.

"Ey deve, sırtında öyle bir gül dengi var ki kokusundan sende yüzlerce gül bahçesi meydana gelmiştir."

Ey deve dediği, Hazreti Pir kendi nezdinde mürşidi kamillerin vücutlarını söylüyor. Diyor ki, o ey deve dediği, senin vücudunda bir mürşidi kamilin vücudunda, sen orda duruyorsun, vücut olarak bunu nimet bil çünkü yüzlerce gül bahçesi senin üzerinde tecelli etmiştir. Vücudun bundan anladığı bir şey olur mu? Olur çünkü bir mürşidi kamilin vücudu da bu manada artık o tecelliyatlara ram olmuştur. Çünkü o tecelliyatlar bazen hafif geçer, bazen ağır geçer, bazen zor geçer, bazen kolay geçer. Vücut o tecelliyatlara mahzar olur. Her ne kadar manevi olsa da vücut, ama ızdırabı ama kederi ama üzüntüyü ama sevinci ama hüznünden etkilenir. Hazreti Pir diyor ki senin üzerinde böyle bir zat-ı şerif var, vücuda diyor, o yüzden sende nice gül bahçesinin kokuları vardır. Senin üzerinde bir sürü sıfatsal tecelliyatlar olmuştur. Her ne kadar bunlar manevi olsa da vücut bundan etkilenir.

Hani Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerine vahiy geleceği zaman terliyordu, böyle bir kendince sanki ızdırap çeker gibi böyle bir değişik haller alıyordu. Aynı şey; aynı şey dediğim, bunun aynısı olmaz, velilerin, mürşidi kamillerin üzerinde de bu tip tecelliyatlar onların üzerinde etkili olur. Terlerler, yorulurlar, böyle bir uyku halleri olur, böyle bir kılını kımıldatacak hali kalmaz, elini kaldıracak hali kalmaz, tecelliyatın durumuna göre onların vücutları bunlardan etkilenir. Böyle hani zaman zaman böyle zatlar var mı yok mu diye insanlar 'böyle ya bunlar önceden yaşamışlar şimdi yok öyle bir şey' diyerek, hadisi şerifleri inkar eder.

Hadisi şerif, İmamı Hanbel naklediyor: "Bu ümmette abdallar, yürekleri Halilü'r Rahman İbrahim'in yüreği gibi olan otuz adamdır." Değişik rivayetler var. Ben bu hemen aklıma geleni yazdım. İmamı Hanbel'den. Ha demek ki Halilü'r Rahman'ın yüreği gibi yüreği varsa o kimsenin o zaman o kimse, o vücut onu taşıyor. O vücut onu taşıyınca, o manevi hallerin tecelliyatının etkisini de vücut taşıyor. Etkisini de taşıyor ve o denge veya insanların nazarında dengesizliği de yaşıyor. Yani herkes o mürşidi kamillerin hayatını dengeli zanneder veyahut da bir başkası yakından tanırsa dengesiz olarak görür. Uzaktan gören de dengeli veya dengesiz görür. Aslında onlar da bu manada bir denge unsuru yoktur çünkü tecelliyatın ne zaman nerde vuracağı belli değil, nereye sevk edeceği nereye atacağı da belli değil. Öyle olunca ondan normal şartlarda bir denge beklenmez. Ama insanlar onlardan denge beklerler. Hani dengeli olacak, o alo dediğinde cevap verecek, ne bileyim, gel dediğinde gelecek, git dediğinde gidecek. İnsanlar öyle düşünürler. Yani şeyh değil mi ya, uyumuyordur, saat dörtte ara. Ne oldu? Pencereme bir kuş kondu, manası nedir. Tabi! Veyahut da gelecek, görüşecek illaki. Sen müsait misin değil misin, o esnada ne işle uğraşıyorsun onun için önemli değil. O şey değil, o önemli derviş, o gelmesi lazım, görüşmesi lazım, görmesi lazım, sana sarılması lazım. En çok seven o! Böyle enteresan. O yüzden normalde onun şahsi maneviyatından dolayı, o vücudun üzerinde birçok tecelli olur. Birçok tecelli olur. Hazreti Pir diyor ki, işte diyor o kokusundan senin üzerinde binlerce koku vardır, tecelliyat vardır. Rabbim cümlemiz onlardan eylesin.

"Halbuki sen hâlâ mugeylan dikenine ve kumsala meylediyorsun. Bu arta kalası dikenden gülü nasıl toplayacaksın"

Bu mugeylan dikeni ne diye baktım, bu mugeylan dikeni develerin yediği, sevdiği bizim bölgenin deve dikeni kısacası. Tabi Hazreti Pir ona mugeylan dikenini demiş, ben biraz böyle inceden baktım, bu mugeylan dikeni nedir diye, aaa baktım bizim deve dikeni çıktı. Dedim tamam, deve dikeni olarak kalbime geldiydi, deve dikeni. Diyor ki sen hala vücuda diyor bunu 'sen hâlâ daha mugeylan dikenine ve kumsala meylediyorsun. Bu arta kalası dikenden gülü nasıl toplayacaksın?' Yani sen hâlâ da heva heves atına binmişsin. Heva heves atında nefsinin sevk ettiği yöne gidiyorsun. Nefsin seni nereye çekiyorsa sen oraya gidiyorsun. Nefsin senden ne istiyorsa sen onu yerine getiriyorsun. Hatta senin ona gücün yetmezse güç getirmeye çalışıyorsun, etrafından güç devşiriyorsun. Nasıl? Yani senin onu alacak paran yok, gidiyorsun kredi çekiyorsun. Senin öyle yaşayacak hâlin yok, gidiyorsun borç alıyorsun, borçla yapacağım diye uğraşıyorsun. Aslında bu

insanların elinden kredi kartlarını alacaksın. Harcıyor boyna! Bunun karşılığı var mı yok mu dinlemiyor, plastik ya, harcıyor. Emperyalizmin kölesi olmuş. Ondan sonra ne kadar yatırılacak? Öyle değil mi kredi kartları, aylık şu kadar, ne kadar harcamış adam? Yirmi milyar yatırılmış. Mecbur yatırılması ne kadar olan? İki milyar. İki milyarı yatırıyor, on sekiz milyar faiz. O bir dahaki aya bir daha faiz yatırıyor. Doğru mu? Böyle değil mi hesap? Ondan sonra kahrolsun emperyalizm! Ondan sonra Allahuekber namazda arkadaş. Faiz noldu? Yemeseydin, içmeseydin, harcamasaydın, almasaydın.

Alma ya! Almak zorunda mısın? Değil. Nefsin seni çekiyor çünkü götürüyor. Herkesin on, on beş tane gömleği var, bir tane daha alıyor. Ucuzladı ama tabi ucuz. Noldu? İndirime girmiş. İndirime giren her şeyi alman lazım senin. Tabi! Aaa upucuz! İndirime girmiş. Kaç para? Üç bin lira. İndirime girmiş. Ayakkabı iki bin beş yüz lira. Kaç paradan indirmiş? İki sekiz yüzden indirmiş. Ama ne indirim yapmış ya! Alman lazım muhakkak onu. Tişört kaç para? Beş yüz lira, altı yüz lira, yedi yüz lira, indirime girmiş dört yüz doksan dokuz nokta dokuz lira! Hemen alman lazım. Tabi! Bir marka tişört herhalde dört, beş bin liradır. Sana soracağız yine yavrum, Bilmiyorum, gerçekten fiyatları bilmiyorum. Böyle söylüyorsun ya, çözüyorum. Dursun, gözümden kaybolma. Sen yamala abicim benim şeyleri, benim bir şey alacağım yok, bu durumdan alacak durum yok. Dursun'a sordum, böyle tamir ettiren var mı, dedim. "Bir tek sen varsın" dedi. Yırtıktı da bir tane böyle pantolon gibi bir şeyim var, giyiyordum onu. Kahverengi, rahat böyle, bol. Böyle ucundan sürttürdüydüm onu telde, öyle bir yırtıldı. Kendim onu diktim, yamaladım. Siz yapmazsınız. Sünnet, erkekler yapmazlar bunu, olur mu olur, adamlıkları bozulur. Oysa Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri, kendi söküğünü, yırtığını kendisi diker, tamir ederdi. Ben de böyle diktim, bir güzel, kötü de olsa diktim. Nasıl? Güzel dikmiş miyim Dursun? İstersen değil de! Bizim Berber Ahmet sakalımı bakıyor. Ahmet'e diyorum ki, "Ahmet oğlum, kendim kesiyorum" diyorum ben. "Bir şey diyemiyorum baba" diyor. İsmail de sıkıştırıyor onu. Bak diyor sakallarına. Ha İsmail? İsmail, kendim topluyorum. Bir sabah baskın yapacaksınız, haberim olsun. Ne yapayım İsmail, bir de onun mu rüyasına yatayım, hangi sabah gelecekler diye? Allah iyi etsin inşallah.

Bir güzel diktim ben onu. Bir söküldü, bir daha diktim, baktım kenardan bir daha gitti. Bugün, Dursun'a verdim, dedim "Dursun, burayı tamir et, ben giyiyorum bunu" dedim. Tamir etmiş, getirmiş. Allah razı olsun inşallah. Çünkü bu tip esnafların da ayakta durması lazım. Şimdi insanlar yamalı pantolon bilmiyorlar. Allah için, ben de çocukluğumda bilmiyordum.

Ben çocukluğumda yamalı pantolon hiç giymedim. Babam bize hiç yamalı pantolon giydirmedi. Allah affetsin, ben beş yaşında takım elbise giydim. Beş yaşından sonra hep takım elbise giydim. Benim hiç lastik ayakkabım olmadı. Bunu böyle acındırmak için söylemiyorum, hali vakti yerindeydi babamın. Bir de babam çocuklarına çok düşkündü. Belli, filanca terzi "Gidin ordan pantolonluk diktirin" derdi. Gidip diktiriyorduk. Babam seviyordu bizi. Mesela bana diyordu, filanca kızı eve getir, ne istiyorsan iste diyordu. Öyle yetiştirdi beni. Ben kızı eve getirdim, ilkokuldayız, ders yaptık, başka bir şey yapmadık, ya bir şey olacak da değil zaten ama kız eve geldi. O tabii ilkokulda, ilkokuldan da önce. Bizde böyle biraz demek ki erken oluşmuş bazı şeyler. Sordu babam bana, nasıl lan Karabela, dedi. Ben de ona, kitap gibi aç aç oku, demişim. Ölünceye kadar unutmadı rahmetli. 'Karabela, kitap gibi haaa! Gülüyordu bir de. Hoşuna gidiyordu adamın, seviniyordu adam. Tabi o geldikten sonra abim benim kanatlarımın altında. Hep benden geçirdi. İzliyorsa şimdi yani kızı eve getiren benim, o da ayakkabı giydi benle beraber. Gittik kunduracı Hüseyin Bey'e ama öyle model seçmek yok öyle, ne veriyorsa onu giyiyoruz. Gidiyoruz, koltuğunuzun altında ayakkabı ile geliyoruz. Babam bakıyor, "Bu olmamış lan" diyor. "Götürün, değiştirin, başka versin" diyor. Biz götürüyoruz, başka veriyor. Tıraş da aynı. Babam ölünceye kadar bizim tıraş modeli yok. Şimdi bakıyorum, gençlerin hepsi de modelli maşallah, model model üstüne bak hepsi de. Model yok, gidiyoruz berber Nevzat abiye, Allah rahmet eylesin, "Selamünaleyküm", "aleykümselam", "Nevzat amca, babam gönderdi, bizi tıraş edecekmişsiniz."

Bayındır'ın en popüler berberi. Belediye başkanı, kaymakam, müdürler filan, böyle savcısı, hakimi, onda tıraş oluyor. Popüler, bugünün adıyla erkek kuaförü. Popüler, bir kravatı eksik adamın, pırıl pırıl, Allah rahmet eylesin. Eğer müşteri yoksa kendi yapıyor, müşteri varsa kayınçoları var, bizi o yapıyor. Anlıyor adam kayınçosunun yatığını. Gidiyoruz, dön sağına, dön. Dön soluna, dön. Dön arkanı, dön. Enseye bakıyor, "Olmamış, gidin o Nevzata söyleyin..." Makasın ucundan giriyor, el takılan yuvarlağından çıkıyor. Saç, sakal ne varsa, döşeniyor bir güzelce, edebiyat çok geniş! Biz nereye aktaracağız! Gidiyoruz, "selamünaleyküm", "aleykümselam", "Nevzat amca babam olmamış dedi", "Nesi olmamış?", "Bilmiyoruz Nevzat amca." Oturuyoruz, iki çıt çıt, bir tık tık yapıyor, hiç unutmuyorum, üç sefer ağustos sıcağında gittik geldik biz oraya. Üçüncüsünde kendi geldi, sövdü, sövdü, sövdü, onun kafasını da götürdü. Babam bize titiz. O yüzden Allah rahmet eylesin, evlatlar üzerinde titiz olmayı ondan öğrendik. Ailenin üzerinde titiz olmayı ondan öğrendik. Babamın çocuklarına, babamın eşine, bir Allah'ın

kulu konuşamaz. Gözünün üstünde kaşı var diyemez hiç kimse. Kendi annesi, babası, annemin annesi babası, abileri dahil buna. Yani annemin abileri de 'öyle biz abisiyiz', böyle bir şey mümkün değil. Bunu neden söylüyorum? Ailemi övmek için değil, ölçü!

Ailenize sahip çıkın. Çocuklarınıza sahip çıkın. Hiç kimseye ezdirmeyin eşlerinizi ve çocuklarınızı. Bunu erkeklere söylüyorum. Kadınlar, kocalarınızın arkasından eleştirmeyin. Annelerinize, babalarınıza kocalarınızın gıybetini etmeyin. Kocalarınızı anne ve babalarınızın önünde küçük düşürmeyin. Bu da kadınlara. Bu, aileyi parçalayan aileyi inciten şeyler. Gençler, anne ve babalarınıza saygıda, hürmette, sevgide eksik davranmayın. Babalarınıza karşı babalarınıza karşı kalkıp da serkeş olmayın. Erkeklere söylüyorum işinizde sıkıntı varsa babanızın duasını alın. İşiniz doğru gitmiyorsa yolunuz doğru gitmiyorsa muhallebi yerken dişiniz kılıyorsa babanızın duasını alın babanıza helallaşın. Bir sıkıntı yaşıyorsanız annelerinizle helellaşın. Annelerinizin duasını alın. Mümin iseniz, bakın tekrar söylüyorum, iki yakanız bir araya gelmez. Bu tecrübeyle sabit.

'Benim annem ters', benimki kadar ters değildir. 'Benim babam ters', benimki kadar ters ve tırıl değildir. Ben babama hayır dediğimi hatırlamıyorum, babama hayır dediğimi hatırlamıyorum ben. Ben şeyhime hayır dediğimi hatırlamıyorum. Ben şeyhime olmaz dediğimi hatırlamıyorum. Hatırlamıyorum bakın. Sufinin safı, aptalı şeyhine çarpar. Allah muhafaza eylesin. Şeyhe hayır denmez, haklısın haksızsın. Bazen bana derler ki işte Cafer, Hüseyin, Adnan, işte daha önce öyle dedi bazıları, hani üçünü ayırmıyor yanından. Bürgün birine dedim, sen dedim denemediğimi mi zannediyorsun seni dedim. Bu böyle durdu, bana kaç sefer hayır dediğini söyleyeyim mi sana dedim. Şurda hayır dedin, burda hayır dedin, şurda hayır dedin, şurda hayır dedin dedim. Kaldı bu. Daha ben onlardan hayır kelimesi duymadım dedim. Ne yapalım dediğimde anlatırlar. Örneğin Hacı Erkan'ın hayır dediğini hatırlamıyorum, hani yöneticileri söylüyorum şimdi. Hiç hiç! Mesela Cevdet, hayır dediğini hatırlamıyorum. Hatta Cevdet'e diyorum, şu arabayı alacağım diyorum, duruyor. Ne yapalım diyorum, anlatıyor. Yani o araba sana gelmez, uzun yola gelmez, şöyle olur, böyle olur, dinliyorum ben onu. Hatta bir gün abim dedi ya neden böyle yapıyorsun dedi. Ona öyle söylüyorum dedim bu arabayı alacağım diyorum ben, şimdi bu arabaya tamam diyecek o bak diyorum ben şimdi, Cevdet hakkını helal et. Diyorum Cevdet şunu alalım bak, şimdi öbürkünü dedim ya alacağım diye, onu almasın diye bunu alalım diyor. Bak bir tane opel neydi o? İnsignia. Cevdet'in saçları dikiliyor, insignayı alacağım diye. Ucuz arabalar bak.

Şimdi insanlar, normalde, işte kendince hayatının hiçbir alanında heva hevese kaptırmayacak, kendisini, nefsine kaptırmayacak. Ne yapacak? O heva ve hevesinden kurtulacak. O çünkü hâlâ da "mugeylan dikenine ve kumsala meylediyorsun." Hâlâ da heva hevese meylediyorsun. Hâlâ da ben iyi dervişim diye caka satıyorsun. Hâlâ da ben şeyh olmam lazım diyorsun. Hâlâ da şeyhlik istiyorsun. Hâlâ daha kapı kapı dolaşıyorsun, kim bana şeyhlik verecek diye. Böyle söylüyorum, kim söyledi onu diyor benim şeyhlik aradığımı. Dergahtan değil, o kendini biliyor. Bu neden oluyor? Heva hevesten oluyor. Bu nefisten oluyor. O vücut, nefis, onda tecelli etmiş, nefse uymuş bir vücut, heva hevese koşturuyor, gösterişe koşturuyor, şatahata, şatafata koşturuyor. Nefsin emrettiği yere koşturuyor. Nefis neyi emrediyorsa o tarafa koşturuyor. Nefis ne istiyorsa o tarafa koşturuyor. Kendi nefsine uygun eş, nefsine uygun şeyh, nefsine uygun dünya, nefsine uygun bir din istiyor. Nefsine uyacak, onun nefsine uyacak. Yani şeyh de onun nefsine uyacak. Yani şeyh onun nefsine uymazsa, şeyh de şeyh değil. Yani ne olacak ki, peygamberi peygamber olarak gördü mü Ebu Cehil? Görmedi. Utbesi, Şeybesi peygamber olarak gördü mü? Görmedi. Ayı yardı eliyle, Cenab-ı Hak mucize verdi ona, Peygambere sallallahü aleyhi ve sellem e. Amcası! Bakın, amcası, amcası. Dedi ki: "Bu kuyudan beni çıkarırsa Muhammed çıkarır" dedi. "Gidin, ona haber verin." İpler attılar, urgan attılar. Bir türlü amcası Ebu Cehil'i bir türlü kuyudan çıkaramadılar. Ordan haber verdi, dedi ki: "Gidin, benim yeğenime söyleyin." O, beni gelir burdan çıkarır." Geldi dedi ki: "Yeğenim, beni buradan çıkar." Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri, onun Müslüman olmasını istiyor. Cömert, Kureyş'in en cömertlerinden birisi. Yeğenim oldu diye binlerce deve, binlerce koyun kesti, dağıttı Mekke'de. Öyle cömert. Hazreti peygamberin de amcası. O da istiyor ki o İslam olsun. Kuvvetlensin İslam, din kuvvetlensin, dindarlar kuvvetlensin diye istiyor. Dedi ki: "Ey amca, seni burdan çıkarırsam benim hak peygamber olacağına inanacak mısın?" "Evet," dedi. "İnanacağım."

Kafirler yalancıdır. Sözünde durmaz, vefasızdırlar müşrikler. Vefasızdırlar, sözünde durmazlar. Hazreti peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri "Allahu Ekber" dedi, iki rekat namaz kıldı. Daha o zaman namaz farz değil ama Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerine gece namazı farz. O kılıyor namaz, gündüz de namaz kılıyor. Hazreti Peygamber efendimiz. S sıkıldığında, daraldığında, problem olduğunda ama şükür olarak ama hamd olarak namaz kılıyor Hazreti Peygamber efendimiz. Yani teheccüd namazı ona farz, teheccüdü kılıyor gece ama gündüz de namaz kılıyor. Beytullah'ta da namaz kılıyor Hazreti Peygamber. Yani namaz

Medine-i Münevvere'de farz oldu, orda namaz kılmaya başlamadı Hazreti Peygamber efendimiz. Çünkü o namazı kılıyor. O esnada iki rekat namaz kıldı, hemen kuyunun yanında. Allah'a yalvardı. Dedi ki: "Ya Rabbi yardım et, bunun burdan çıkmasına vesile olsun." Elini uzattı, elini uzattı, urgan, halat değil, merdiven değil. Elini uzattı, dedi: "Tut elimi", elini tuttu Ebu Cehil, bismillah, tak, Ebu Cehil dışarda, kuyudan dışarda. Dedi ki ey yeğenim, dedi şu ayı da ikiye böl, gerçekten inanacağım senin peygamber olduğuna dedi. Allah Resulü sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri, Allahu Ekber, tekrar namaza durdu, iki rekat namaz kıldı Allah'a yalvardı: Ya Rabbi dedi, onun İslam olmasını istiyorum. Ay ikiye bölündü. Dedi ki: "Vallahi de billahi de işte senin tam bir büyücü olduğuna inandım." dedi. Hidayet eden Allah, hidayet edici o.

İşte heva hevesine uydun, nefsine uydun. Heva, hevesinin peşinde koşuyorsun. Nefsinin istediği yerlerde koşuyorsun. Sonra bir de kendi kendime düşünüyorsun. Yani üstadımızda para yok, o yüzden böyle söylüyor Değil. Ben sana hakikati anlatıyorum. Marka budalası olma. Ben sana hakikati anlatıyorum. Gösterişe düşme. Bu dünya geçici. Ben sana hakikati anlatıyorum. Gidip de elli bin liraya çanta, alacağına, elli bin liraya çanta alacağına git fakir fukaraya dağıt. Yemin ediyorum cenneti satın alırsın. Sen gidip bilmem kaç bin liraya ayakkabı alacağına, git fukaranın cebine bir beş yüz lira koy, bin lira koy. Bilmem nerde tatil yapacağına fukarayı gözet. Bir yetimi gözet. Bir dulu gözet. Bir fukaranın karnını doyur. Karnını doyur! Ne dedi Musa'ya: " Bir fukaranın karnını doyurursan, beni doyurmuş olacaksın." dedi. Bir hastayı ziyaret edersen beni göreceksin yanında dedi: "Bir çıplaklığı giydirirsen beni giydirmiş olacaksın." dedi. Şimdiki çıplaklardan bahsetmedi ha. Yokluktan dolayı önceden insanlar giyecek bir şey bulamazdı, yokluktan...Giyecek elbise bulamazdı önceden insanlar. Şimdi ne yazık ki öyle değil ama insanlar hamdetmiyorlar, şükretmiyorlar. Ne yazık ki insanlar hâlâ da israf peşinde koşuyorlar. Allah muhafaza eylesin. O yüzden sen bu kafayla, sen bu diken bahçesinde dolaşırken, sen habire de diken yerken hurma niyetine, sen nerden gül kokusu alacaksın! Sen nerden gül bahçelerine gireceksin! Mümkün değil. Allah muhafaza eylesin. O yüzden sen kendini bir şey zannetmekten vazgeç de, tevazu sahibi ol. Sen şöhrete düşmekten, şan, şatafata düşmekten vazgeç. Sen gösterişten vazgeç. Sen annene babana asi olmaktan vazgeç. Sen eşini kırmaktan vazgeç. Sen çocuklarını kırmaktan, ezmekten vazgeç. Arkadaşlarını, kardeşlerini kırmaktan vazgeç. Büyüklerine karşı saygılı ol. Küçüklerine karşı merhametli ol. İnsanlarla iyi geçin. Anne babanla iyi geçin. Eşlerine, eşler arasında iki eş iyi geçinin. Karı koca

iyi geçinin. Çocuklar, gençler, anne babalarınızla, arkadaşlarınızla iyi geçinin. Serkeşlik yapmayın. Geçiyor bu dünya.

Günler de geçiyor. Bir bakıyorsunuz ki yaşlar gelmiş geçmiş. Ben bazen arkadaşların çocukları evleniyor, bakıyorum. Allah'ım diyorum ya, bu diyorum derviş olduğunda on dokuz yaşındaydı, yirmi yaşındaydı. Şimdi diyorum, çocuğunu evlendiriyor, torunları var. Bayramda Adnan'a dedim bizim, dedim Adnan senin evlendiğin günü biliyorum dedim ya. Bütün böyle çocuklar, torunlar, gelinler, damatlar sıralanınca dedim, evlendiğin günü biliyorum dedim ya. Yani bakıyorum ben öyle, ya diyorum geçmiş günler. Şimdi Hacı Mehmet'in oğlan gülüyor burda. Nikahını kıydım ben onun. Evlendirdi adam çocuklarını. Torun oldu mu? Bak, iki tane torun sahibi olmuş bir de. Benim nezdimde hep dünkü çocuk o daha. Yani bende de büyümüyor dervişler. Bakıyorum Hacı Erkan'a, geçen gün böyle inceledim, ne o, saçı sakalı ağarmış, dedim Hacı Erkan, benim yüzümden ağardı. Değil mi Naki, senin de bembeyaz oldu, değil mi ya? Değil mi, kapkaraydı? Benim yüzümden yavrum, yapacak bir şey yok. Arkanda Atik mi var orada? Atik, kalk yavrum bakayım, bak, saç sakal ağarmış bak Atiğin. Atiğe Allah'ın emrini ben gittim koydum ya. Baktığım zaman, ya geçmiş her şey. Otur Atik, Allah razı olsun, hakkını helal et. Bakıyorsun geçmiş, gidiyor her şey. Yani dün gitti, gitti bakın. Gençliği geri getirebilmek mümkün mü? Şimdi bu saydığım kimselerin gençlikleri dergahta geçti. Bu görünmüyor göze. Hüseyin kaç yaşındaydın? 21 yaşında. Avrupa üçüncüsü güreşçi. Türkiye kaçıncısıydın? Birkaç tane birincilik var. Şimdi amcanın oğlunun da karnı kabaracak. "Ben onu devirdiydim" diyecek. Ha Ali? Nerde Karadağ? Sen devirmiştin değil mi onu? Ha, söyle söyle.

Hüseyin en son kim yendi? Nasıl, nasıl? En son sen yendin. Yenilmişin lan en son? Bana göz ediyor, yenilmedim diyor. Yendim diyor adam şimdi. O nefse ne zor geliyor yenilmek! Nefse çok zor geliyor. Ya boşver ama adam Avrupa üçüncüsüydün değil mi Hüseyin? Ulan yenildiğin adam Avrupa üçüncüsü lan! Yani öyle tırı vırı bir insana yenilmedin sonuçta. Sen kaç yaşındaydın? Askerden geldin, kaç yaşındaydın? Ya, o sene filanca olduydu. Ya askerden geldiydin. Ben sana askerliğini sormuyorum. Nafız'ı geçti bu. Nafız kaç yaşındasın? Yok mu Nafız oralarda? Vallahi Nafız'ı gördüm halbuki orda ya. Orda gördüm. Nafız yok mu orda gerçekten? Yusuf, yok mu yanında Nafız? Bundan sonrasını konuşmayayım. Hayallemişim ben. Nafız'ı orda gördüysem tamam, hayallemişim tamam, bitmiş. Demek Adam burda, bana göre burda. Vay bu adam ne oldu ki böyle ya? Adam burda ya! Vay kurbane vay! Sorsaydım ona kaç yaşındasın diye diyecekti ki bilmirem.

Allah iyi etsin inşallah. Şimdi gençlikleri burda geçmiş onların. Heva heves çekti mi insanı, duramaz burda. O nefisle mücadele lazım. Nefisle mücadele ederekten o heva hevese kaptırmayacak kendini. Hatası olur, kusuru olur, yanlışı olur, eksiği olur ama o kimse heva hevesine düştü mü çeker gider Rabbim muhafaza eylesin. O yüzden, o zaman çeker giderse, heva hevesine uyarsa, nefsine uyarsa, o gül bahçesinde gül kokusu alamaz, o bahçenin kokusundan mahrum kalır. Rabbim bizi onlardan eylemesin inşallah. Amin. Saat 11.00 olmuş. Muhabbet güzeldi ama buraya kadardı. Hakkınızı helal edin. Allah razı olsun. El-Fatiha maassalavat. Amin.

https://www.youtube.com/live/RjSnQXQXabw?si=uE8rpDdqINKzO0iP

TASAVVUF VAKFI MERKEZ
BURSA
22.06.2024

MESNEVİ-İ ŞERİF 1969-1970. BEYİTLER ŞERHİ

Eûzü Billâhi Mine'ş-Şeytâni'r-Racîm Bismillâhi'r-Rahmâni'r-Rahîm
Efdâlü'z-Zikr Fa'lem Ennehû
LÂ İLÂHE İLLALLÂH
LÂ İLÂHE İLLALLÂH
LÂ İLÂHE İLLALLÂH
Hak Muhammedü'r-Rasûlulllah
Cemî'i'l-Enbiyâ-i ve'l-Mürselîn
ve'l-Hamdülillâhi Rabbi'l-Âlemîn

Selamünaleyküm. Allah gecenizi hayırlı eylesin. Gündüzünüzü hayırlı eylesin. Ayınızı, yılınızı, ömrünüzü hayırlı eylesin. Rabbim cümlemizi ve cümle Ümmet-i Muhammedi Hakkı hak, batılı batıl bilenlerden eylesin. Hakkı hak bilip hak yolunda mücadele eden, batılı batıl bilip batıla karşı cihad eden kullarından eylesin. Cenab-ı Hak, nerde Müslümanlara zulmediliyorsa, başta Filistin ve Doğu Türkistan olmak üzere, bütün zalimlerden Cenab-ı Hak Müslümanların intikamını aldırsın. Nerde Müslümanların ırzına, namusuna, şerefine, haysiyetine, dinine, imanına tecavüz ediliyorsa, Cenab-ı Hak, o tecavüzcülerden intikamını alsın. Rabbim, bu intikamını aldırsın. Bizleri de bu uğurda, bu yolda çalışanlardan eylesin. Rabbim, cümlemizi affeylesin, cümlemize katından mağfiret eylesin, katından afiyet versin, katından bereket versin, katından hidayet eylesin. Katından lütfetsin, ikram etsin, ihsan eylesin. Kendisinden başka hiç kimseye boyun eğdirmesin. Amin. Ecmain. Geçen hafta: "Halbuki sen hâlâ mugeylan dikenine ve kumsala meylediyorsun. Bu arta kalası dikenden gülü nasıl toplayacaksın?" Burayı okumuştuk, devam ediyoruz:

"Ey bu arama yüzünden taraf taraf, bucak bucak dolaşıp duran! Ne vakte kadar 'nerede bu gül bahçesi' diyeceksin"

Yani insanlar vardır ya, böyle kendilerince işte kimisi Müslümanlar olarak, kimisi böyle devamlı şeyh arar, bir veli arar ve hiçbir veli onun için veli değildir, hiçbir şeyh onun için şeyh değildir. Boyna habire arar ama o böyle kendince aradığını söyler. Kimi insan vardır, buna gerek duymaz. Der ki: "Ya böyle bir yola ihtiyaç yok." Bu benim tasavvufi, sufi hayatım boyunca

bu tip kişiliklerle, kimliklerle çok karşılaştım. Yani bir kimse vardır mesela işte kendince bütün şeyhler çok özür dilerim sahtekardır. Hiç birisi de şeyh değildir. O bütün şeyhlerden kendisince daha fazla şeyhtir, ahkam keser. Kimisi vardır, mesela, bir şeyhe intisap etmiş, vefat etmiş şeyhi, orda kalmış. Hatta öyleleriyle de karşılaştım. "Bizim şeyhimiz son mürşitti, ondan sonra mürşit gelmeyecek" veyahut da " İşte biz şeyh efendinin bıraktığı yerdeyiz, biz aynı derse devam ediyoruz" veyahut da "İşte bu zamanda Peygamber Efendimizi gören var mı ki ya?" veyahut da "Bu zamanda böyle veliler var mı ki ya? Ne alakası var ya" gibi replikler var. Tabi bunlara böyle heva ve heveslerine uyduğunu söylersen, seninle de irtibatı kesiyorlar, bağı koparıyorlar çünkü nefislerine ağır geliyor ama genel olarak, mesela, bunlara göre bir veli yok, bunlara göre bir şeyh yok, bunlara göre bir mürşidi kamil yok, bunlar öncedendi, şimdi yok gibi replikler var toplumun içerisinde.

Hatta ve hatta "Sufiyim" diyenler dahi biz okumakla hallediyoruz, işte öylesini de gördüm. İşte yani böyle bir mürşid lazım, biz mesnevi okuyoruz, mesnevi mürşiddir bize veyahut da işte risalecilerde de var ya bu yani işte risale mürşid onlar için. Kitaptan okuyorlar mürşid, onlar için o veyahut da işte şeyhi vefat etmiş. Mesela Çorumlu Hacı Mustafa efendi vefat edince, "biz Çorumînin bıraktığı yerdeyiz." E arayın, bulun bir tane? "E yok!" Normalde işte gidin filancaya bağlanın? Onun icazeti yok. Fişmanca? "O böyle." Filanca var? "İşte bu böyle." Bunlarla da karşılaştık veyahut da işte Şeyh Efendi Allah rahmet eylesin, vefat etti örneğin, vefat etmezden önce işte hem Ahmet Turan abiyi açıkladı, hem bu fakiri açıkladı ama nerde ya! Mümkün değil. Yani o şeyhine tabi ama tabi değil. Nefsine tabi. Şeyhine de nefsine tabietten. Yok, onu da kabul etmiyor! E bakın edin, bakıp etmiyorlar da. Biz normalde Mehdi'yi bekliyoruz! Nasıl yani? Basbayağı! Mehdi gelecek, halledecek her şeyi. O yüzden Mehdi'yi bekliyoruz gibi...Şimdi insanlar, kimisi de burnunun ucunda bir gül bahçesi var ama burnunda gül koklayacak burun yok, o gül bahçesini görecek göz yok. Bir de işin bu tarafı var. Kimisi de mühürlenmiş, asla böyle bir şeye ihtiyaç duymuyor. Namaz yok, abdest yok, oruç da yok. Hatta Türkiye'de bundan çok, bu tarikatların hepsi de bozuk, şeyhlerin hepsi de bozuk, dindarların hepsi de bozuk, toptancı! Ya? Yani işte hatta bugün şeyde, Instagram'da gördüm, işte ne diyorlar? Bütün imam hatipleri kapatalım, bütün hocaları, müritleri asalım! Örnek. Bunlar da var. Adam kâfir, kâfir olunca e adam her şeye karşı. Bunlar da var. Diyor ki, Hazreti Pir, bunlar taraf taraf, bucak bucak dolaşıp durur. Ne vakte kadar nerede bu gül bahçesi diyeceksin. Yani bir gül bahçesi yok mu ki? Ne zamana kadar sen böyle gül bahçesi yok deyip de arayıp tarayacaksın diyor.

Şimdi bunların hepsine bir cevap olacak bu akşamki sohbet. Hani yok diyenler, olmaz diyenler, acaba neyi, nerden kaybediyorlar? Şimdi, bir kimse: "Bu zamanda böyle veliler yok, bu zamanda mürşidi kamil yok" deyince ayeti kerimeyi inkâr ediyor ama bilerek ama bilmeyerek küfre düşüyor. Yunus suresi 62: "İyi bilin ki Allah'ın dostlarına (velilerine) korku yoktur, onlar üzülmezler de." Demek ki Allah'ın velileri var, ayetle sabit. Bunlara korku yok, bunlar üzülmeyecekler de. Ayet 63: "Onlar iman eden ve Allah'tan korkanlardır." Şimdi o velileri söylüyor, ardından velilerin vasıflarını söylüyor. 64. ayette de: "Onlara dünya hayatında da ahirette de müjde vardır. Allah'ın sözleri asla değişmez. İşte büyük kurtuluş budur." Allah'ın sözü değişmez, Allah'ın hükmü de değişmez. Sen "Bu zamanda veli yok" deyince, daha birçok ayeti kerime var velilerle alakalı, ben en meşhur olanını aldım. Sen bu zamanda bir veli yok diyorsan, bir Allah dostu yok diyorsan, ayeti kerimeyi inkâr ettin. Ayeti kerimeyi inkâr ettin, ayeti kerimeyi inkâr edince ve o inkârda durdun, namazın boşa gitti, haccın boşa gitti, orucun boşa gitti. Neden? Küfre düştün. Küfür üzerindesin, bakın, küfür üzerindesin, çünkü ayeti inkâr ettin. Bir kimse ayeti kerimeyi inkâr ederse, kıldığı namaz, yaptığı hac, tuttuğu oruç ve bütün ibadetleri -ben en büyüklerini sıraladım- hepsi de boşa çıkar. Bir ayeti kerimeyi inkâr eder vaziyette yaşarsa, bakın, namaz dahi kılsa, oruç dahi tutsa, kâfir olarak ölür. Sebep? Çünkü o ayeti kerimeyi inkâr noktasında duruyor. Ordan geri dönmedi, o inkâr noktasında durduğundan dolayı kâfir olarak ölüp gidecek bu dünyadan. Sen "Veli yok bu zamanda, Allah dostu yok" dersen kâfirden oldun. Kâfirsin sen çünkü şimdi hadisi şeriflere geliyor sıra, hadisi şerifte çünkü Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri onların hiç eksilmediğini söylüyor. Çünkü "el-Velî" ismi Allah'ın ismidir. Allah'ın isimleri sonsuzdur, başlangıcı da yoktur, sonu da yoktur. El-Velî isminin, tekrar söylüyorum, başlangıcı da yoktur, sonu da yoktur. Cenab-ı Hakk'ın sıfatları bu noktada hem evveldir, hem ahirdir. Evveldir başlangıcı yoktur, ahirdir sonu yoktur. Yani el-Velî ismi şerifi sonsuz tecelli edecek.

Neyin üzerinde? Allah dostlarının üzerinde tecelli edecek. Ama zahir alemde ama batın alemde el-Velî ismi şerifi hep tecelli etmiş olacak. Senin yok demenle o yok olmayacak. Sen gözünü kapattın güneşe, sen diyorsun ki güneş yok. Oysa güneş var, senin görmemen ile alakalı değil bu. Sen hiç gece yolculuğu yapmadın. Gece yolculuğu yapmadığın için sen ayı yok hükmünde görüyorsun. Ay da var, yıldızlar da var. Senin görmemen, ay ve yıldızın yok olduğunu göstermez. Ay ne? Peygamber sallallahu ve sellem hazretleri. Yıldız ne? Allah'ın velileri, Allah'ın dostları. O yüzden senin görmemen, senin reddetmen, onları yok saymadı ki o veliler kendi istekleriyle, kendi

arzularıyla Allah'a canlarını satmışlar. Onlar canlarını satmışlar, bunların canlarının değeri, karşılığı, bunun karşılığı, Allah'ın sevgisi, Allah'ın rızası, Allah'ın cemaliyeti. Cemalde fena olmak. Bunlar kendilerini para karşılığında peşkeş çekmemişler, bunlar kendilerini makam karşılığında peşkeş çekmemişler. İnsanların cebindeki üç kuruşa, beş kuruşa bakmamışlar. İnsanların üzerindeki mala, mülke bakmamışlar. Fisebilillah Allah için canlarını Allah'a satmışlar ve yola çıkmışlar. Bu manada ne terk edilmesi gerekiyorsa, terk etmişler. Dünyada garip olmuşlar, hicret etmişler. Anadan, babadan, yardan, evlattan, vatandan, kendi yaşadığı ilden, ilçeden hicret etmişler. O hicrette devam etmişler. İslam'ın doğduğu günkü gibi garip yaşamışlar, garip yaşamaktalar ve garip olarak ölüp gidecekler. Ne annesi anlayacak, ne babası anlayacak, ne kardeşi anlayacak, ne eşi anlayacak, ne çocukları anlayacak, ne de arkadaşları, kardeşleri anlayacak onları ancak anlayabilmek için garip olmaları lazım. Hani Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem Hazretleri de: "İslam garip doğdu, doğduğunda ki gibi garip bir şekilde dünya sona erer. Garip bir şekilde yaşayanlar olur, ne mutlu o gariplere," der hadisi şerifte. Zannediyorum Tirmizi'de geçer böyle bir hadisi şerif. Yani tam kelimeleri aklıma gelmedi şimdi ama nedir onlar? Onlar gariptir. O velileri, Allah için canını Allah'a satan, Allah için kendisini Allah'a vakfeden, o tırnak içerisinde velileri yok hükmünde gören, onlarla savaşanlar da Cenab-ı Hak hadisi kutsi de diyor ya, "Kim benim velilerime savaş açarsa Allah'a savaş açmış gibidir ve yırtıcı hayvanın avından intikamını aldığı gibi Allah da onlardan intikam alır," diyor.

O zaman o veliler demek ki var, hadisi kutsi ile de sabit. Senin görmemenle onlar yok olmayacak. Senin veyahut da böyle "ya işte bu zamanda da olur mu" demenle onlar öyle olmayacaklar ve bir de halkın içerisinde şunu yayarlar: "İşte ya yok bu zamanda." Öyle deme canım kardeşim, yok bu zamanda dediğinde hem ayeti kerimeyi inkâr ediyorsun hem de hadisi şerifi inkâr ediyorsun. Sen x bir kimsenin veli olmadığına inanabilirsin, eyvallah ama sen "velilik yok" dersen, "bu zamanda mürşidi kamil yok" dersen, küfre düşüyorsun ve hadisi şerifi inkar ediyorsun. Ebu Nuaym'ın Hilye'sinde, Hazreti Ömer Efendimizin oğlu Abdullah naklediyor hadisi şerifi: "Her asırda ümmetimin en hayırlıları beş yüz kişidir. Abdal ise abdal, eski dilde velilerin, mürşidi kamillerin ismidir abdal, bildiğimiz bu çalgıcı abdallar değil yalnız. Anadolu'da çalgıcı abdallar var, karıştırmayın. Burdaki abdal da biraz elifle, ebdal olarak okunuyor, kırktır. Ne beş yüz kişi azalır, dikkat edin hadisi şerife: "Ne beş yüz kişi azalır, ne de kırk. İçlerinden bir adam ölünce Allah onun yerine diğerini getirir. Onlar yeryüzünün her tarafındadırlar." Demek ki bu kırklar, yeryüzünün her tarafında var. Bu beş

yüzler yeryüzünün her tarafında var. Bazı hadisi şerifler var, bu konuda çok hadis var. Kırklar, seksenler, 120'ler, ikiyüzkırklar, üçyüzatmışlar olarak gidiyor. Ya, bunlar eksik değil. Hatta bazı büyük zatlar ki bunun başında Muhyiddin İbni Arabi Hazretleri gelir, der ki: "Her şehrin bir kutbu vardır. Her mahallenin bir kutbu vardır. Her sokağın bir kutbu vardır. Her evin de bir kutbu vardır" der, kutbu. Bir evin kutbu olacak. Yani o kimse, o evde hakkı ve hakikati anlatan, hakkı ve hakikati tebliğ eden bir kimse var. Evin kutbu o. Kadın, erkek değişmez bunda. Genç, yaşlı değişmez.

Demek ki her evin de bir kutbu var. Birisi namaz kıl diyorsa, evin kutbu o. Birisi aman harama düşmeyin diyorsa, evin kutbu o. O, beş vakit namazını kılıyorsa, evin kutbu o. Mahallede birilerine tebliğ ediyorsa, mahallenin kutbu o. Sülalede birilerine tebliğ ediyorsa, sülalenin kutbu o. Bunlar eksik olmaz. Bu hadisi şerif aynı zamanda Keşkü'l Hafa'da geçiyor. Yine Ebu Nuaym'ın yine Hilye'sinden, İbni Mesut kanalından nakledilmiş bu da, Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem şöyle buyurdu: "İnsanlar arasında 300 kişi vardır ki yürekleri Âdem'in yüreği gibidir. Yine insanlar arasında Allah'ın kırk kulu vardır ki yürekleri Musa aleyhisselâmın yüreği gibidir. Keza insanlar arasında Allah'ın yedi kulu vardır ki kalpleri İbrahim aleyhisselâmın kalbi gibidir. Aynı şekilde insanlar arasında Allah'ın beş kulu vardır ki kalpleri Cebrail kalbi gibidir." Hani bu üçler, beşler, yediler, kırklar; bu sizin uydurduğunuz bir şey diyor ya bazıları. Kardeş, kimse bir şey uydurmuyor, hadisi şerif! Hadisi şerifi naklediyoruz. Bir başkasının sözü değil, "heva ve hevesinden hiç konuşmadı, konuştuğu her şeyi ben konuşturdum, ben söyledim" dediği peygamberin dilinden. Devam ediyor: "Yine insanlar içinde Allah'ın üç kulu vardır ki yürekleri Mikail'in yüreği gibidir. Keza insanlar içinde Allah'ın öyle bir kulu vardır ki yüreği İsrafil'in yüreği gibidir." İsrafil'in yüreği gibidir, yani ne yapıyor? Hidayet için habire İsrafil ne yapıyor? Diriltiyordu insanları, öyle değil mi? Bir sur üflüyor kıyamet kopuyor, ikinci suru üflüyor ne yapıyor? Bütün insanlar tekrar diriliyor. Suru üfleyen kim? İsrafil. Zamanın kutbunu söylüyor. Onun da kalbi diyor, İsrafil'dir. "Eğer bu bir kişi ölürse Allah o üç kişiden birini onun yerine getirir. Eğer o üç kişiden biri ölecek olursa, o zaman Allah beş kişiden birini onun yerine koyar. Şayet bahsi geçen beş kişiden biri ölecek olursa, o vakit o yedi kişiden birini onun yerine getirir. Eğer yedi kişiden biri ölecek olursa, Allah onun yerini kırk kişiden biriyle doldurur.

Kırk kişiden birinin ölmesi durumunda ise üç yüz kişiden birini onun yerine koyar. Üç yüz kişiden birinin ölmesi halinde, sıradan halktan birini onun yerine getirir. Allahu Teâlâ onlar sayesinde yaşatır, öldürür, yağmur yağdırır, bitki bitirir ve belaları defeder." İbni Mesut'a: "Allah nasıl oluyor

da onlar sayesinde yaşatıp öldürüyor" diye soruldu. İbni Mesut şöyle cevap verdi: "Çünkü onlar toplumların çoğalmasını Allah'tan niyaz ederler, onlar da çoğalırlar. Zalim zorbalara beddua ederler de zorbaların beli kırılır. Bir de Allah'a yağmur yağdırması için yalvardıklarında hemen yağmur yağar. Allah'tan niyaz ederler yeryüzü ot bitirir. Yine Allah'a dua ederler de Allah onlar sayesinde türlü türlü belaları defeder." Bu da Keşfü'l Hafa'dan. Geçen hafta biraz Keşfü'l Hafa'yı, birinci cildi inceledim, oradan aldım bunları. Keşfü'l Hafa'dan. Demek ki bunla eksilmiyor. Sen şimdi yok dediğinde, bu hadisi şerifleri de inkâr etmiş oldun. Demek ki bunlar hiç eksilmedi, bunlar hep var. Bundan beş yüz yıl önce de vardı, bin yıl önce de vardı, iki bin yıl önce de vardı, beş bin yıl önce de vardı, Âdem aleyhisselâm zamanında da vardı. Âdem'den önce, henüz Âdem henüz daha su ve toprak arasında çamurken de vardı. Henüz daha Âdem yaratılmazdan önce de Allah'ın velileri vardı. Tâ Hazreti Muhammedi Mustafa'nın ruhaniyeti ve nuraniyeti ne zaman yaratıldıysa ondan hemen sonra velilerin de mürşidi kâmillerin de ruhaniyetleri ve nuraniyetleri yaratıldı. Tâ bunun başlangıç olarak ne zaman olduğunu bilemeyiz, başlangıç olarak ama bunlar İlmi İlahide de olsa, ruhlar aleminde de olsa vardı ve bunlar kıyamete kadar zahir olarak var olacak ve kıyametten sonra da bunların varlıkları son bulmayacak. Nasıl peygamberlerin ve Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerinin varlığı son bulmadıysa ve değişik perdelerde, değişik alemlerde Hazreti Muhammedi Mustafa hâlâ daha var ise ve hâlâ da hayatta hay ise ve Âdem aleyhisselâmla her ikisinin arasında gelmiş geçmiş bütün peygamberi zişan efendilerimiz hayatta ise ayrı perdelerde onların zamanında veya onlardan sonra yaşamış olan veliler de hayattadır.

'Onlara ölü demeyiniz, onlar 'hay'dır. Onlar hâlâ da zikir halkalarına gelirler, hâlâ da zikir halkalarına katılırlar. Ama İsa'nın kavminden ama Yakub'un kavminden. Ama Yusuf'un kavminden, ama Nuh'un kavminden, ama Âdem'in kavminden, ama Şit'in kavminden, ama Nuh'un kavminden, o veliler eksik değildir ve o veliler hâlâ da Cenab-ı Hakk'ın tayin ettiği makamlarına göre, derecelerine göre, makam ve derecelerine göre tespit ettikleri kendi perdelerinde Allah'ı zikretmeye devam ederler. Ve kimisi örneğin 3.000 yıllıktır, kimisi 5.000 yıllıktır, kimisi 10.000 yıllıktır, kimisi 20.000 yıllıktır. Edeb edersiniz, kaç yaşındasın diye soramazsınız da. O yüzden Allah'ın velileri, Allah'ın dostları geçmişte var olduğu gibi bugün de vardır, gelecekte de var olacaktır. Siz de asla ve asla "bir daha veli gelmeyecek, bir daha Allah dostu olmayacak" derseniz, siz de küfre düşmüş olursunuz. Onlar hiçbir zaman eksik olmayacaklar. Yine Keşfü'l Hafa'dan: "Abdallar kırk erkek ve kırk kadındır." Bunu yıllar yıllar öncesinde nasıl kırk tane erkek

veli var ise, kırk tane de bayan veli vardır dediğimde herkes hoplayıp zıplamıştı. Sizleri tenzih ediyorum, nerden buluyor bunları dediklerinde ben onlara böyle bir hadisi şerif var" diyememiştim. Yıllar yıllar sonra ben onların var olduklarını biliyordum. Yıllar yıllar sonra bu hadisi şerifi Cenab-ı Hak benim önüme getirdi. Bu hadisi şerifi benim önüme getiren Rabbime hamdediyorum. Keşfü'l Hafa'da birinci ciltte diyor ki: "Abdallar kırk erkek ve kırk kadındır." Bizde şöyle bir şey oluşuyor, yani kadından evliya olmayacak, kadından veli olmayacak. Ben diyorum ki, bakın Hazreti Meryem Allah dostuydu, veliydi. İsa aleyhisselamın annesi Meryem validemiz veliydi, Cenab-ı Hak onun kalbine ilham ederdi. Bakın Musa aleyhisselamın annesi veliydi, Allah onun kalbine vahyetti, Musa'yı nasıl sepetin içerisine koyup Nil'e bıraktırdı. Bakın İbrahim'in annesi, İbrahim aleyhisselamın annesi Allah dostu, veliydi. Veliydi ve İbrahim'e süt emzirirken memesinden gelen süt İbrahim'i bir günde bir yaşına getiriyordu, öylesine bir veli, Allah dostu bir kadındı.

Bakın bizim ilk Rabiatü'l Adeviyye hazretleri veliydi. Hazreti Hatice annemiz veliydi, Hazreti Aişe annemiz veliydi, Hazreti Fatıma annemiz veliydi. Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerinin mübarek eşleri, her birisi başlı başına birer veliydi. Hazreti Aişe annemiz için Cenab-ı Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri buyurdu ki: "Dininizin yarısını bu kadından öğrenin," veliydi çünkü veliydi. O yüzden "kadından veli olmaz" diyenler, o zaman bu annelerimizi, bu büyük zatları nereye koyacaklar? İşin bir de bu tarafı var. Evet, nasıl hadisi şerifte Allah Resulü sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri buyuruyor, diyor ki: "Erkek ve kadın kırk tane abdal var." Aynı şekilde devam ediyor. Bakın, Allah erkeklerden biri ölünce, onun yerine başka bir erkek getirir. Kadınlardan biri ölünce de Allah onun yerine başka bir kadın getirir." Zannetmeyin ki bu âlem boşta kalır. Boşta kalmaz. Mustafa Özbağ'ın meşhur tarifi, meşhur sözü ne? "Tabiat boşluk bırakmaz." Muhakkak, muhakkak Cenab-ı Hak yerine birini koyar. Sen ben dervişim, bu dergahtan gidince bu dergah batacak zannedersin. Senden daha iyisini getirir. Sen dersin ki bu şeyh vefat ettikten sonra başka bir şeyh gelmez, böyle gelmez, yanlış. Daha iyisini getirir Cenab-ı Hak. Daha iyisini getirir. Zamanın kutbu demek, daha önceki kutuplardan daha elverişli, daha kemalatlı demek. Daha öncekilerin işi kolaydı çünkü sonradan gelenlerin işi hep zordu, hep zorluğa doğru koşarlar. O yüzden zannetmeyin ki yeri dolmaz, Cenab-ı Hak yerini doldurur. Sen istersen kendini dokunulmaz Mısır padişahı bil. Onun da yerini doldurur. Sen kendini sultanlar sultanı görsen de, sen vefat edince senin de yerin dolar. Mezarlıklar "yerin dolmaz" denilenlerden geçilmez. İster zahir âlemde, ister batın âlemde kendini yücelerde

görme, senin de yerin dolar. Şimdi kadın der ki bensiz bu adam yapamaz, bırakır gider. O kadının yerine Cenab-ı Hak, eğer ki erkek haklıysa, daha iyisini getirir. Erkek der ki kendi kendine benim gibisini bulamaz, çeker gider.

Eğer gerçekten normalde kadın haklıysa, merak etme, daha iyisine Cenab-ı Hak onu yaşatır, daha iyi bir hayat yaşatır. Burda önemli olan sonuca bakmak, senin yaptığın değil. O yüzden asla ve asla, asla ve asla sen gidince yerin doldurulmaz zannetme, doldurulur. Kim olursan ol. Yeter ki bu noktada sen giderken haklı git, sen giderken doğru git. Eyvallah, senin yerin dolmasın ama öbür türlü manevi alemde birisi vefat edince onun yerine birisi gelir ve daha iyisi gelir, bunu unutmayın. Sebebi şu: insanlık tekâmül ediyor, insanlık tekâmül ediyor. Bundan bin yıl önceki bir Müslüman'ın bilinciyle şimdiki Müslüman'ın bilinci bir değil. Bunu bir görüyorsanız yanılıyorsunuz ve bakmayın şu anda İslam dünyasının kısır bir döngünün içerisinde döndüğüne. Kısır döngüsü ne? Yeni içtihatların olmaması, İslam'ın hukuku hariç, hukuku hariç diğer anlaşılması gereken ayet-i kerimelerin üzerinde yeni anlayışlar, yeni içtihatların gelmemesi, bu kısır döngü İslam âlemini aldatıyor. Dün nasıl Gazaliler yetiştiyse ve yeni içtihatlar getirdiyse, nasıl Arabi yetiştiyse, tasavvuf ilminde gene içtihatlar getirdiyse, nasıl ondan sonra bayrağı ele alan Hazreti Mevlana gibi, ondan sonra gelenler gibi yeni içtihatlar, yeni tasavvuf terimleri ve tasavvufi içtihatlar getirdilerse, bunlar da getirirler. Biz o kısır döngüye bakıp sanki yeniden gelen o mürşidi kamillerin, velilerin, Allah dostlarının veyahut da dervişlerin eskiye nazaran kötü olduğunu düşünüyoruz. Değil. Eskiye nazaran kuvvetsiz olduğunu zannediyoruz. Değil. Şimdiki mürşidi kamiller, şimdiki veliler eskisinden şahsı maneviyat olarak ve cemaat olarak daha kuvvetliler, manevi olarak. Sebep? Çünkü Allah'ın bir denge unsuru vardır. Küfür ne kadar kuvvetliyse, onun karşısındaki veliler cemaati da manevi olarak o kadar daha kuvvetlidir. Küfür ne kadar, şeytan ne kadar kuvvetliyse, onun karşısındaki müminler cemaati manevi olarak daha kuvvetlidir.

Küfrün şu anda çok kuvvetli göründüğüne bakmayın çünkü içi boş koftur ama Müslümanlar o cesareti bulamadıklarından, o bilince ulaşamadıklarından dolayı yenilgiyi baştan kabulleniyorlar. Yenilgiyi baştan kabullenince de Müslümanlar ne yazık ki bayrakları aşağı indiriyorlar. Bunda da bir hikmet vardır diyelim. Biz mevzumuzda dönelim. O zaman normalde Allah'ın velileri, kadın erkek, Allah'ın dostları, kadın erkek hiç eksilmez. Senin görmemen, senin ona ulaşmaman onların yok olduğunu göstermez. Bediüzzaman hazretlerinin "Tasavvuf Tarikat Hakikat Namları altında" dediği risalesinde bir ibare vardır. Der ki, "bir sepet elmanın içerisinden birkaç tane çürük elma çıktı diye bütün sepet nasıl atılamayacaksa, bu yolun içerisinde

tasavvufun veya sufilik yolunun içerisinde yolu istismar eden, bütün meslekleri istismar edenler olduğu gibi tasavvuf ve sufilik yolunu da istismar edenler olacaktır." Bütün dinlerde istismar olduğu gibi, İslam dininin içinde "Biz Müslümanız" diyenleri de istismar edenler olacaktır. Muhakkak olacak. Bu zamanda çok mu? Ne bileyim, bu zamanda bana daha çok geliyor. Yani rahat ya biraz, biraz rahat. Rahat olunca istismarcılar çoğaldı. Benim dervişliğimin ilk zamanlarında, dervişim demeye korkardı insan. Sebep? Karakol var. Sebep? baskın var. Sebep? Polis var. Sebep? Savcılığın önünde ifade vermek var. Hiç unutmam, hiç unutmam, şeyhimle beraber Ulu Camide namaz kıldığımızda, bir kısım Kapalı Çarşı esnafı uzaktan selam verip gidiyordu bize. Şeyh efendinin yanına gelmeye çekiniyorlardı, uzaktan selam veriyorlardı. Ben onların kimler olduğunu biliyorum, şimdi de uzakta duruyorlar zaten. Bakın, bunu hiçbir zaman unutmayın: Cenab-ı Hakk'ın veli kuluna savaş açmak demek ona karşı gelmek demek değil sadece, sen ona bir şerh düşüyorsun ya kendince uzak duruyorsun ya, bir defans yapıyorsun ya onu Allah yazıyor kenara, dönüyor sonra intikamı acı oluyor. Sen ondan sonra şeyhsiz kalıyorsun.

Ben hiç üzülmüyorum şeyhsiz kalanlara. Neden? Şöyle düşünüyorum: Sen dosdoğru gitmiş olsaydın, Allah sana Allah'ın velisi mi eksik, sana bir veli gösterirdi ama onlar kibirli bir şekilde "Biz hâlâ daha filanca zatın dersini çekiyoruz" diyor. Sende maneviyat olsaydı, sen o gül bahçelerinin yok olmadığını bilir, giderdin bir gül bahçesine, oturur gül koklardın. Ama sende o maneviyat yok, sen körsün, körün de körüsün. O yüzden Cenab-ı Hak sana bir mürşidi kamil göstermiyor. Sen kim bilir ne hainlik ettin, kim bilir ne ihanet ettin, kim bilir nerde edepsizlik ettin, kim bilir nerde ne yaptın ki Cenab-ı Hak sana bir mürşidi kâmil göstermemiş. Sen kim bilir nerde ne yaptın ki Cenab-ı Hak sana da bir mürşidi kâmil nasip etmiş. Hamd et, şükret, hamd et aman edebini bozma. Okyanusun içerisinde sen inci tanesi bulmuşsun, kıymet bil, boynuna as, beşi birlik gibi taşı. Boynuna as, beşi birlik gibi taşı, aman düşürme, Allah muhafaza eylesin. Hazreti Pir neden bunun görülmediğinden bahsediyor, 1970. beyit:

"Ayağındaki bu dikeni çıkarmadıkça gözün görmez. Nasıl dönüp dolaşabilirsin?"

Senin ayağında diken var yani sen heva hevesini ilah edinmişsin. Sen heva hevesini ilah edinince, sen yemeğe, içmeye, şana, şöhrete düşmüşsün. Senin manevi gözün açılmaz bu haldeyken. Sen haram dinlemiyorsun, helal dinlemiyorsun. Sen ne önünü biliyorsun ne ardını biliyorsun ne büyüğünü biliyorsun ne küçüğünü biliyorsun ne sağını biliyorsun ne solunu biliyorsun. Sen bile bile Allah'ın gözünün içine baka baka hainlik yapıyorsun,

vefasızlık yapıyorsun. Senin gözün nerden açılacak? Açılmaz. Şeytan oturmuş senin içine, şeytan senin içine oturmuş, senin kalbini kendine yurt edinmiş, yediriyor, içiriyor, şana, şöhrete düşürüyor, makama mevkiye düşürüyor. İçinde şeytan var. Sen onu beğenmiyorsun, bunu beğenmiyorsun, ona laf atıyorsun, buna laf atıyorsun, ona çemkiriyorsun, buna çemkiriyorsun. Sen ona laf söylüyorsun, buna laf söylüyorsun. Şeytan içine oturmuş senin. Tevazudan uzaksın, edepten uzaksın, hoşgörüden uzaksın, büyüğünü, küçüğünü bilmekten uzaksın. Anne tanımıyorsun, baba tanımıyorsun, koca tanımıyorsun, eş tanımıyorsun, şeyh tanımıyorsun, zakir tanımıyorsun. Sen peygamberi bile geçmişsin kendince, peygamber bunu burada böyle yapmamalıydı diyorsun. Böyle bir küstah, böyle bir küfür noktasındadır. E, senin gözün açılmaz. Senin manevi gözün de açılmaz.

Sen, benim gibisin, paso yatıp uyuyorsun, paso yiyin, içiyorsun, günlük dersini de çekmiyorsun benim gibi, virdini de çekmiyorsun, zikrini de çekmiyorsun. Eee? Yani ondan sonra da laf sırası gelince, "Efendim, ben dersi çekemedim, hakkını helal et" diyorsun. Helal olsun, ne olacak ki yani? Benim helal etmemle senin gözün açılacaksa helal olsun, gözün açılmaz. Böyle dervişlik olmaz, böyle sufilik olmaz, disiplin ister. E dersini çek, tövbeni yap, salavat-ı şerifeyi çek, sen Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem in yolunu takip et, sen Allah'a yakın olmaya çalış, senin gözün açılsın Allah'ı tanıman için söylüyorum. Sen Geylani hazretlerini göreceksin diye uğraşma, bu boş. Sen Allah'ı tanıyacağım, Allah'ı bileceğim, Allah'a yakın olacağım diye uğraş. Sen istiyorsun ki ilk zikrullaha gideyim Allah Allah, Allah, Geylani hazretleri çatdak gelsin, oh ben Geylani'yim desin bir de, Allah değme keyfine. Sen artık. Böyle bir tavırla, Allah Allah, bir de esma verilmiş ya mesela, Allah Allah, esma böyle ya, yok! Sen Geylani hazretlerini gördün ya, Allah Allah, Allah Allah, tabi ya!

Sen ayrı bir havadasın artık. Sen ne diyorsun ya, sen bitirdin her şeyi. Senin zakir, senin halinden haberi yok, zakir de zavallım, yırtıyor kendini, esma güzel vurulsun diyor, bizimki olur mu ya, bizimki baba derviş oldu bir günde. Ondan sonra ikili vuruluyor, o dörtlü vuruyor, Allah Allah Allah Allah. Tabi, onun böyle bir ayrı bir tarzı olması lazım. Dinliyorum önünde, böyle o kendince havalara katmış ya, beni de görmüyor dinlediğimi. Ya sen burnunun ucundakini görmüyorsun! Sen burnunun ucundakini görsen, burnunun ucundakinin esmasını alsan, asıl gözün o zaman açılacak. Yok! O baba derviş. Eski derviş yeni derviş, önemli değil. Babaların babası o! Açılmaz. Senin gözün açılmaz! O dikene Hazreti Pir edep etmiş ayağında demiş, o diken senin kalbinde. Kibir var, en büyük diken o! Gösteriş var, en büyük diken o. "Ben biliyorum" var, en büyük diken o. "Sen hal dervişisin",

en büyük diken o. "Sen gözünü yumduğunda görüyorsun", bakın dikkat edin, en büyük diken o, sana kibir veriyor bunlar. Sana kibir veriyor, senin tevazuunu yok ediyor, senin alçak gönüllülüğünü yok ediyor. Sen çocuğa bile hizmet et, hizmet. Bu dergaha gelmiş bir çocuk de, o çocuğu yala yut hizmet et. Bu dergaha gelmiş. Ben bu çocukken, ben dergahta değilim, hayıflan kendine. O çocuk oturmuş dergaha gencecik yaşta, o kız gelmiş dergaha oturmuş, Allah'ı zikredeceğim diye oturmuş. O gencecik erkek çocuk gelmiş sema edeceğim, zikrullah yağacağım diye uğraşıyor. Senin hâl görmenden onun gelmesi yüz bin kat iyi. Sen kanatlarını indir aşağıya.

Hatta de ki: "Bu kanatlardan bana kibir geliyor." de. Kendi kanadını kendin yol, kendi kanadını kendin yol. Oranın en fukarasına hizmet et. Kibirlenme, büyüklenme, birisine tepeden bakma. Tepeden baktığın o dergâhın evliyasıdır da çarpılır gidersin, nereye gideceğin belli olmaz. Ondan sonra başlarsın artık: "Benim hakkımı yediler, ben böyle değildim..." Bunları da duydum ben. Kardeş, burda senin kelleni yüz bin sefer keserler de, bir de derler ki: "Sen bizim kolumuzu yordun. Kolumuzu yorduğun için de ayriyeten bir diyet vermen lazım." derler. Burası öyle bir yer. Dinlemezler. Sen yakışıklıymışsın, sen güzelmişsin, boyun posun yerindeymiş, sen zenginmişsin, sen fakirmişsin, senin makamın varmış, sen oymuşsun, buymuşsun dinlemezler! Dinlemezler, bir bakmışsın bir kılıç...Vurduğunu dahi görmezsin. Bir bakmışsın ki kelle düşmüş. Ya kimin kellesi gitti? Filanca. Eyvah, eyvah! Gözün görmezse zor. Neden görmez gözün? Şeytan senin kalbine otururşa gözün görmez. Zikrullahı bırakırsan gözün görmez. Aslında çok basittir. Hadisi şerefte ne diyor: "Kırk gün ihlasla Allah'a kulluk ederse kalbinden diline hikmet pınarları akar." Camiü's Sagir'de geçiyor, kırk gün, Tirmizi'de de geçer bu hadisi şerif, diğer hadis kitaplarında da geçer. Kırk gün! Sen kendini topla, öyle Allah affetsin, dışardan derviş olmayan bir kimse, bu halleri yoktur, derviş olur, "benim" diyen dervişi geçer! Bazen dervişlik insanda kibir yapar çünkü. Bazen hal görmek, rüya görmek insanda kibir yapar. Bazen şeyhin yanında durmak kibir yapar insanda veya şeyh efendi onunla görüşür, konuşur, bir şey yapıyordur, o kendini kibir dünyasına atar. Allah muhafaza eylesin, yıkılır gider.

Hiç unutmuyorum, birisi böyle Şeyh Efendi'yi getirdi arabayla. Dedim: "Sen git bırak Şeyh Efendi'yi burda, git. Hani sen vazifeni yaptın." Baktım, Şeyh Efendi rahatsız, Allah rahmet eylesin, hani onun o davranışlarından böyle, onu böyle sıkboğaz ediyor onu. Kenara çektim, dedim abicim, bir şeyh sıkboğaz edilmez. Bir sefer söyledim, sessiz kaldı, tamam demedi. Bırak, o Bursa'ya geldiğinde beş altı gün kalır, dinlenir burda, bırak git. Ben götüreceğim. Şeyh Efendi'ye bakıyorum, haline ahvaline, gitme taraftarı değil. Hata

mı yapıyorum acaba dedim yani, inceden sordum. Efendim, dedim yorgunsunuz, kalsanız iyi olur. "İyi olur da Mustafa Efendi, baksana oğlum." dedi. "İllaki adam yapıştı." dedi. "Götüreceğim diye uğraşıyor." dedi. "Ben de bir şey diyemiyorum." dedi. A, bu şimdi dedim şeyh bana delil oldu.

Adama dedim bu sefer sert bir şekilde, dedim: "Kardeş, bak, sen ne zakir tanıyorsun, ne nakib tanıyorsun, ne nükebba tanıyorsun, ne büyük tanıyorsun ne küçük tanıyorsun? Büyüğünü küçüğünü bil, şeyh efendiyi bırak diyorum, bırak yoluna git, nereye gidiyorsan git. "Ben götüreceğim" dedi. "Bak, senin bu son götürüşün olur" dedim. "Bu senin son görüşün olur. Bir daha ne şeyh efendiyi görebilirsin ne götürebilirsin" dedim. "Bırak götürmeyi göremezsin bile" dedim. Böyle güldü, "Mustafa abi, sen insanları böyle mi korkutuyorsun" dedi. "Ha iyi tamam" dedim, "tamam götür sen" dedim. Şeyh efendi, "ne dedi oğlum" dedi, "efendim illaki götüreceğim diyor, ne yaptıysam ikna olmadı" dedim ben. Şeyh efendi kafasını salladı, böyle kafasını salladı, "hata bizim oğlum" dedi, "estağfurullah efendim" dedim. "Yok yok Mustafa Efendi" dedi. Bunları açık açık şimdi artık konuşuyorum "ne güzel oğlum biz seninle gelip gidiyorduk" dedi. Ne yapmaya ben buna dedi böyle dedi hani şey yaptım dedi hani sana dedi eziyet olmasın diye düşündüm ama dedi bize eziyet oldu bu dedi. Efendim göndereyim, dedim. Yok oğlum gideriz, dedi. Yarın gidek, dedi. Emredersiniz efendim, dedim. Bakın, şeyh efendi burda bir gece sohbet etti, ertesi gün herkes, eskiler bilir, bir hafta kalırdı, üç dört gün kalırdı, ertesi gün bindiler arabaya gittiler. O adamı bir daha ben görmedim hiç dergahta. Hiç görmedim. Siması hayal meyal böyle gözümün önüne geliyor. Bir daha hiç görmedim ben onu.

Bakın, bir veliye edepsizlik ettiğinde senin gönlüne diken girer, ayağına değil. O gönlündeki dikeni çıkaramazsın. Bir mürit olarak çıkaramazsın. Bunlar böyle bende şeydir, tecrübedir. Onu çıkaramazsın. Bir mürit onu çıkaramaz. Ben, Şeyh Efendi zamanında çıkarabileni görmedim. Bak, Şeyh Efendinin zamanında çıkarabileni görmedim. Ben bunları gördüğüm için, Allah rahmet eylesin, derdim ki: "Kime muhalefet ediyorsan et, şeyhine etme. Kimle aran bozuluyorsa bozulsun, şeyhinle aran bozulmasın. Kime koçluk yapıyorsan yap, koç, vuruyorsun ya, şeyhin önüne gittin mi İsmail ol. Boynunu uzat, deki neremden kesiyorsun kes. Neremden kesiyorsun kes. Yoksa o diken ayakta değildir, gönüllerdir. Hazreti Pir, bunu ehli sufi için söylememiş, bunu ehli sufi olmayan kimseler için demiş: 'Ayağınızda diken var, o ayağınızda dikenle gözünüz açılmaz. Siz o gül bahçesini göremezsiniz. Görseniz dahi katılamazsınız.' Neden? Ayağınızda diken var. Sakın! Ayaktaki dikeni çıkarmak kolaydır. Ayaktaki dikeni çıkarmak kolaydır, hiçbir şey bilmiyorsan ehline gidersin, dersin ki: 'Benim ayağımdaki diken, nerde

olduğunu da bilmiyorum, şu ayağımdaki dikeni çıkarıver' dersin, o ayağındaki dikeni çıkarır senin. Gönül dikenini çıkarmak için bir gönül eri gerek, gönül dikenini çıkarmak için bir gönül dostu gerek. Eğer gönülde bir diken var ise yandı keten helva! Altı da üstü de yandı çünkü sen Allah'la savaş halindesin. Allah muhafaza eylesin. Cenab-ı Hak bir faizciler için böyle der, onları Allah düşmanı olarak tayin eder. Müslüman Müslümandan faiz alırsa, mümin müminden Müslüman Müslümandan faiz alırsa, Allah'a savaş açmıştır o. Kimdir başka? Bir de hani çok özür dilerim, erkekken kadınlığa özenen, kadınsa erkekliğe özenip amelyat mamelyat ettirenler, onlar Allah'la düşmandır. Lanetli kişidir onlar. Onlar Allah'la savaşırlar. Bir de velilere savaş açanlar, Allah'a savaş açmışlardır ve bunların mağlubiyetleri mutlaktır. Allah muhafaza eylesin. O yüzden Hasan-ı Basri güzel bir şey söylemiş: "Bir kimse gerçek anlamda Allah'a sığınır ve bunu kalp huzuruyla yerine getirirse, Allah onunla şeytan arasında üç yüz bin perde oluşturur, engel meydana getirir." O zaman ihlasla kulluk edeceğiz. İhlasla hayatımıza devam edeceğiz ki Rabbim gönlümüzde bir diken oluşmasını önlesin.

"Ne şaşılacak şey, cihana sığmayan Ademoğlu, gizlice bir dikenin başında dolaşıp durmakta." Burdan devam edeceğiz Allah izin verirse inşallah. Saat 11:00 olmuş. E biz artık böyle, bunu bir kaç seferdir söylüyorum, yaşlanıyoruz artık, ihtiyarlıyoruz, o yüzden biraz böyle geç başlıyoruz gibi, kafamız ancak toplanıyor filan. Ondan sonra e öyle olunca da sohbet biraz kısa sürüyor. Haklarınızı helal edin, bizden yana da helal olsun. El-Fatiha maassalavat.

29 Haziran 2024
TASAVVUF VAKFI MERKEZ
BURSA

https://www.youtube.com/live/GADCkwcnfns?si=Cwv8kUredwHX_TwG

MESNEVİ-İ ŞERİF 1971-1975. BEYİTLER ŞERHİ

Eûzü Billâhi Mine'ş-Şeytâni'r-Racîm Bismillâhi'r-Rahmâni'r-Rahîm
Efdâlü'z-Zikr Fa'lem Ennehû
LÂ İLÂHE İLLALLÂH
LÂ İLÂHE İLLALLÂH
LÂ İLÂHE İLLALLÂH
Hak Muhammedü'r-Rasûlulllah
Cemî'i'l-Enbiyâ-i ve'l-Mürselîn
ve'l-Hamdülillâhi Rabbi'l-Âlemîn

Selamünaleyküm. Allah gecenizi hayırlı eylesin. Ayınızı, yılınızı, ömrünüzü hayırlı eylesin. Rabbim cümlemizi ve cümle Ümmet-i Muhammed'i Hakkı hak, batılı batıl bilenlerden eylesin. Hakkı hak bilip hak yolunda mücadele eden, gayret eden cihat eden batılı batıl bilip, batıla karşı mücadele eden kullarından eylesin. Rabbim bütün Ümmet-i Muhammed'i korusun, muhafaza eylesin. Katından cümlemizi affeylesin, bereketlendirsin, nimetlendirsin, hidayet versin. Nerede bir Müslümana zulüm ediliyorsa, Cenab-ı Hak o zulmedenlerden, o zalimlerden o Müslümanların intikamını alsın. Bu pis, katil siyonist İsrail'i yıksın, devirsin, yerle yeksan eylesin. Doğu Türkistan'a özgürlük nasip eylesin. Cenab-ı Hak Ümmet-i Muhammed'i bütün dünyaya kelime-i tevhidi götürmeyi nasip eylesin. Amin. Ecmain. Kaldığımız yerden devam ediyoruz: 1971. beyitteyiz:

"Ne şaşılacak şey! Cihana sığmayan Ademoğlu gizlice bir dikenin başında dolaşıp durmakta."

Âdemoğlu cihana sığmaz, insan cihana sığmaz, sufi cihana sığmaz gibi Yani normalde genel olarak baktığımızda âdemoğlu cihana sığmaz yani dünyaya sığmaz. veyahut da varlığa, tamamiyetle varlığı içine alsak varlığa da sığmaz. Bu genelde evet, bu böyle âdemoğlu şeklinde söylenir. Sufiler de kendilerince, kendi lisanlarınca bir sufi cihana sığmaz derler. Aslında bu "cihana sığmaz" deyince bunu maddi bir mesele olarak görmemek lazım. Bunu fiziki olarak görürsek doğru noktada durmayız. Yani ne olacak ki bizim cürmümüz ne ama insanoğlu, asıl insan bu manada manen, manevi olarak meseleye baktığımızda, onun ruhsal derinliği, ruhsal yüksekliği, ruhsal

genişliği, işin metafizik boyutuna gittiğimizde bugünkü modern dille konuşalım, metafizik diyelim. Aslında manevi olarak meseleye baktığımızda evet, insanoğlunun kapasitesi bu manada ölçülemeyecek, hani ölçmeye kalkarsak son nokta neydi? Hazreti Muhammedi Mustafa'nın miracıydı. Bu normalde bir insanın, tırnak içerisinde insanın ulaşabileceği ve ondan sonrasına da ne aklın ne kalbin ne ruhun içtihat edemeyeceği bir nokta miraç. Biz miraçta Hazreti Peygamber sallallahu ve sellem hazretlerinin nasıl bir manevi hal yaşadı ne oldu ne bitti bizim ve bununla alakalı elimizde bir bilgi yok, miraçla alakalı var ama sadece bir bilgi niteliğinde. Bu fakirin kendince düşüncesi o miraçtaki urucun veya miracın bittiğine inananlardan değilim. Yani o miraç bitmedi, o manevi yükselişin devam ettiği kanısındayım.

Şimdi meseleye bu gözle baktığımızda, o zaman âdemoğlu cihana sığmaz derken Hazreti Pir bunu bir mürşidi kamil veyahut da bir peygamber noktasında bakıldığında evet, bu cihana sığmaz. Bu tabi işin içerisine muhakkak ki sufilik gözüyle bakmamız lazım. Sufilik gözüyle baktığımızda bu normalde insanın, tabiri caizse manevi boyutuna sınır koymayan, manevi boyutuna bir ölçü koymayan bir tabir çünkü âdemoğlu cihana sığmaz dediğimizde, insanın Allah'la olan bağlantısını, içsel dünyasını, ruhsal derinliğini, genişlik ve yüksekliğini ölçebilmek, anlatmak mümkün değil. Bunu tabi ruhun kendince kendi dereceleri veya ruhun kendi seyr-i sülûkuyla alakalı mertebelerine baktığımızda, bu mertebelerin neticesinde insanoğlunu belli bir kategorize etme, belli bir ölçü koyma manevi olarak biraz zor. Belki de derecelendirmek mümkün, derecelenebilir. Nasıl bazı peygamberler bazı peygamberlerden üstün, normalde mesela biz veliliğe kadar derecelendiririz. Velilikten sonra nebilik gelir, nebilikten sonra işte resullük gelir, resullükten sonra normalde Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerinin makamı gelir. Bunları böyle derecelendirdiğimizde, bu kendi bildiğimiz kadar veyahut da idrak edebildiğimiz kadar derecelendiririz. O yüzden normalde âdemoğlu cihana sığmaz sözü, Hazreti Pir'in öbür beyitlerin, söyleyecek olduğu beyitlerin özü gibidir. Bu böyle meselenin ehemmiyetine vakıf olmayan bir kimse için söylenmiş bir söz. Ama meselenin ehemmiyetine vakıf olma yolunda bir kimse için çok derinlemesine bir söz. Bunun altından kalkılacak bir söz değil. Allah bizi affetsin. Bu resmen, hani ben öyle tanımlayayım, Allah beni affetsin, burda bir sınırsızlık var çünkü. Burda bu o sınırsızlık derken hani peygamberlerin üstünde değil hâşâ, Allah muhafaza eylesin ama âdemoğlunun manevi derinliği veya manevi yüksekliğini ölçebilecek bir derece yok ve insan buralara ulaşabilir mi? El-cevap ulaşabilir, ulaşanlar olmuş.

"Mustafa (yani Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem için söylüyor) bir hemdem elde etmek için geldi. "Kelimînî ya Humeyra" dedi."

Hemdem Farisice bir kelime, Farisiceden bize geçmiş. Birlikte zaman geçirilen dost, arkadaş, haldeş, dildeş. Bu normalde hemdem denilince arkadaşı, dostu, dildalaşı haldeşi, bütün hepsini içine alıyor. Bizim dilimizde genelde dost diyoruz ya, bu mesela arkadaştan daha derin, dost. Bu normalde bizim dilimize dost olarak geçmiş ama Farisicede baktığımızda daha geniş muhtevalı bir nokta. Dost dediğimizde de aynı. İşte normalde konuşmak kelime de iki kişinin anlaşılabilmesi. Biz insanız ya, hani insanla alakalı eskiden "nefs-i natıka" yani konuşan bir varlık olarak nitelendirmişler. Ben ona katılmıyorum, yani bizi hayvandan ayıran sadece konuşmak değil yani. İnsanı tanımlamaya kalktığımızda, bunu fiziksel olarak değil manevi olarak tanımlamaya kalktığımızda, konuşma yetisi insanı anlatabilecek kelime değil. Yani konuşmayla insanı tanımlamaya kalkmak insanı tanımamak. İnsanı tanıyan bir kimse sadece konuşmakla insanı tanımlayamaz. İnsan, hâşâ, Allah hariç, Allah'tan sonra en mükemmel varlık. Allah'ın yarattığı en mükemmel varlık. Hani insanı Cenab-ı Hak "Ahseni takvim üzerine yarattım" diyor ya, ahseni takvim en mükemmel, her şeyiyle mükemmel yaratılmış bir varlık ve biz onu sadece konuşmakla nitelendirirsek Cenab-ı Hakkın fiziken âdemi yarattıktan sonra, "Ruhumdan üfledim", bu ayeti kelimesini koyacak bir yer yok. Böyle olunca insan, Cenab-ı Hakk'ın "Ruhumdan üfledim" dediği bir varlık, başka bir varlık yok ruhumdan üfledim dediği. Melekler yok, diğer canlı varlıklar var, bizde bütün her şey canlı da ama insan değil melek de değil. Örneğin cinni taifesi var, şeytan taifesi var veyahut da semanın değişik katmanlarında yaşayan varlıklar var.

Cenab-ı Hak hiçbir varlığa "Ruhumdan üfledim" dememiş. İnsan için diyor ki "Ruhumdan üfledim." Öyle denilince insanı sadece konuşan bir varlık olarak tanımlamak eksik, yetmez buna. İşte Hz. Peygamber sallallahu ve sellem hazretleri, hani Adem cihana sığmaz, o manevi derinliklerden o manevi tecelliyatlardan bir an için kurtulmak demeyelim de biz buna, bir vazifesi var, peygamberlik vazifesi var, ağır bir vazife. O vazifeyi hakkıyla yapabilmesi için o manevi tecelliyatlardan bir an için çıkması gerekiyor ki çıkaraktan din tebliği gibi, Allah'ı tanıtmak, Allah'ı bildirmek, Allah'ı anlatmak gibi yüce bir vazifesi var. O yüce vazifesini hakkıyla yerine getirebilmesi için o manevi tecelliyatların bir an için dışına çıkması lazım. Öyle olunca Hazreti Peygamber sallallahu ve sellem hazretleri, Ayşe annemize "Benimle konuş ey Hümeyra" diyor. Benimle konuş, yani benimle konuş ki, ben bu manevi tecelliyatlardan bir an olsun sıyrılayım, bunlardan çıkayım ki benim peygamberlik vazifesi gibi ulvi bir vazifem var. O vazifeyi yerine getirmem

lazım diyerekten, o humeyra biliyorsunuz, böyle pembeye çalan renk, hani tabiri caizse Türkçedeki karşılığı "elma yanaklı" gibi veyahut da pembemsi bir cilde sahip Hazreti Ayşe annemiz. Yani şimdi farklı bir cenaha gidecek, Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerinin cildi Arap değil, esmer değil. Yani biz böyle hani Arap deyince bize böyle hani Arap bir ırkın adı, rengin adı değil. Hani biz Arap denilince bizde kapkara bir şeymiş gibi oluşuyor kafamızda. Hazreti Peygamber sallallahu ve sellem hazretleri böyle esmer de değil, daha açık tenli. Hazreti Ayşe annemizin teni daha da açık. Yani normalde manevi hal olarak Peygamber sallallahu ve sellem hazretlerinin eşlerinin yüzünü göremezsiniz. Mesela Hazreti Fatıma annemizin bir erkek manevi hal olarak yüzünü göremez. Bir bayan görebilir bunu ama bir erkek onların mübarek yüzlerini göremez manevi hâl olarak. Rüyalarında da göremez. Yüzleri peçelidir. Ehl-i beyt komple yüzleri peçelidir. Hazreti Ayşe annemiz, diğer annelerimiz, Hz. Fatıma annemiz ve arkasından gelen diğer annelerimiz Ehlibeyt olarak yüzlerinin hepsi de peçelidir. Hani bir manevi hâl olarak görünür ama peçesiz değildir hiçbirisi de.

Mesela bugünkü bayanların giydiği adına çarşaf, cilbab dedikleri şey gibi de değil kıyafetleri, vücut hatları hiç belli değil, hiç belli değil. Asla vücut hatlarını göremezsiniz, erkekler olarak söylüyorum, saçlarının telinin tozunu dahi göremezsiniz, yüzlerini hiç göremezsiniz, gözleri de dahil buna. Bu tabii bir peygamber eşinin tesettürüdür, bir peygamber kızının tesettürüdür, bir peygamber torununun, ehli beytin tesettürüdür bu. Şimdi öyle olunca, hani o böyle kızıla kaçan rengi, pembeye kaçan rengini hani müfessirler veyahut da işte hümeyra kelimesi ne manaya gelir, Arapça'da bu manaya gelir. Biz rengini öyle tespit ediyoruz, öyle, hani Hazreti Ayşe annemizin mübarek yüzlerini gören bir kimse olarak değil. Ben görüldüğüne de bu manada bir erkeğin gördüğüne de şahit değilim. Allah rahmet eylesin, Şeyh Efendiyle de birkaç sefer böyle konuşulduydu bu mesele. Allah rahmet eylesin, o da böyle teyit etti, "Görülmez Mustafa Efendi" dediydi. Dedim efendim yüzleri hiç görünmüyor hiç birisinin. O da görünmez Mustafa Efendi, dedi. Sonra Allah rahmet eylesin, Şeyh Efendi vefat ettikten sonra da bazı haller zuhur ettiğinde yüzleri görünmüyor. Yani biz Hazreti Ayşe annemizin, hümeyra lakabını Hazreti Peygamber öyle dediği için. Ne manaya geldiğine baktığımızda, işte bazıları elma renginde teni, bazıları böyle daha kızıla çalan, bazıları daha kırmızıya çalan bir renk olarak tarif etmişler. O yüzden normalde işte bu tip tecelliyatlar ağır geldiğinde, "Konuş benimle yâ hümeyra" diyerekten o tecelliyatdan çıkmak istiyor ama bazen de bunun zıddı olarak mesela Bilal-i Habeşi'ye de ezan okutuyor, diyor ki "Bizim ruhumuzu, güzelleştir, rahatlaştır veyahut da bazı sahabeler var, güzel

Kur'an-ı Kerim okuyan sahabeler, onlara da Kur'an-ı Kerim okutuyor mesela. Bu da normalde manevi tecelliyatlara geri dönüyor tekrar, bunun gibi.

O yüzden o sufilerin üzerinde seyr-i sülûk zamanında da olur bu. Bazen küstahça olmazsa, bazen çünkü derviş böyle büyüklük taslar, "ayy rüya görmek istemiyorum artık, yok hal görmek istemiyorum" bu küstahlıktır, bu edepsizliktir, bu Cenab-ı Hakk'ın vermiş olduğu nimete küfrandır. Kapatıverirler insana. Allah muhafaza eylesin. Bu normalde çünkü seyr-i sülûk esnasında, Cenab-ı Hakk'ın zati ve sıfatsal tecelliyatlarına mazhar olanların üzerinde de bu tip haller yaşanır. Tabiri caizse böyle bir, bıkmak demeyelim de onun yorgunluğu olur. Şimdi o yorgunluktan yorgun olur insan. Şimdi o tecelliyatları yaşamayan bir kimse o yorgunluğu bilmez. Öyle bir zamanda o kimse mesela hiç dünyaya dönmek istemez. Örneğin bir işti, aştı, eşti, çocuktu; dönmek istemez bunlara. Orda kalmak ister. E bir vazifesi var ise, vazifesinden dolayı dönmek zorundadır. O zaman da o kimse böyle farklı, kendince yollar arar. Yani bir sufi, bir veli, bir mürşidi kamil, peygamber değil, hani konuş, benimle diyecek birisine o kadar, hani şey olacak ama herkesin kendince manevi kendisine ağır gelen tarafları vardır. Yani bu böyle x derecedeki bir kimseye işte elli ton geliyorsa, öbürküne de bir ton gelir ama bir ton ona çok ağır gelir örneğin. Ona elli ton ağır gelmez, öbürküne bir ton ağır gelir. Ağırlık gelir ona. O da normalde bu tecelliyatlara mazhar olduğunda bu ağırlığın altında ezilir ama sufi böyle gelişir, sufi böyle derinleşir. O normalde işte Allah'ı zikrederken veya bir şey yaparken bir tecelliyata mazhar olduğunda korkar, çekinir, ağırlık gelir, ağır gelir. O esnada o halden çıkmak ister ama onun tadı da onda kalır. O tekrar geriye dönmek ister, aynı hali yakalayalım diye. Aynı hali yakalayamaz. Bunlar böyle, seyr-i sülük esnasında yaşanan şeylerdir. Zaman zaman, ben o yüzden derim, bir mürşidi kamilden ders aldıysan senin seyr-i sülûkun başlamıştır. Sen bir dersi dahi bazen zor çekersin, ağır gelir sana. Sana o dersi çekmek, ben burda konuşurken nefsine ağır geldi derim. Nefsine ağır geldi dememin sebebi sen onunla mücadele et, gayret et, ordan geri dönme, orda yavaşlama, orda frene basma, orda korkma, orda çekinme, orda herhangi bir şey yapma. Yürü, devam et. Öyle gelişeceksin.

Ağır gelecek, zor gelecek, uykun gelecek dersi çekerken, esneyeceksin. İşte olmadık bir iş çıkacak, birisi bir iş buyuracak, kadınsın kocan iş buyuracak, adamsın olmadık bir şey soracak hanımın. Ya bunların hepsi de yaşanacak ve sen hepsini de beraber götürmekle mükellefsin. Çalışıyorsun bir yerde, o esnada bir tecelliyat oldu, sen işini de götürmek zorundasın. Ama patronsun ama işçisin ama hiç önemli değil, ne iş yaptığın da önemli değil, gündüzmüş, geceymiş, bunlar yaşanacak. Yaşanırken de ağır gelecek sana.

Yaşanırken böyle seni zorlayacak. Seni zorlandığında da, sana ağır geldiğinde de sen devam edeceksin Ona. Nasıl Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri 'konuş, benimle ya humeyra' dedi. Ona ağır geldi çünkü. Ağır geldi demek de abes olur da hani vazifesi icabı geri dönmek zorunda. Yani sen gece ne yaşadıysan yaşadın, sabah dükkan açacaksın. Sen ne yaşadıysan yaşadın gece, ertesi gün ödemelerin var senin. Öyle ya, iş yapıyorsun, geri dönmek zorundasın. Sen 'bu gece ben halden hale geçtim, tecelliyattan tecelliyata geçtim, ben yarın dükkanı açmayayım', böyle bir şey yok. Sen sabahleyin yine herkesten evvel dükkanı açacaksın veyahut da çalışıyorsun bir yerde, çalışmaya devam edeceksin. Patronuna diyemezsin 'ya ben gece tecelliyatlar oldu, o yüzden uyanamadım, gelemedim', böyle bir şey yok. Allah bizi affetsin. O yüzden derviş de sufi de böyle yetişir. Yani zorlanacak, sıkıntıya gelecek, ayağını taş alacak, ne bileyim boynunu bükecek, beli kopacak, gözü yorulacak, hepsi de yaşanacak bunların. Öyle armut piş, ağzıma düş, öyle bir dervişlik yok, öyle bir sufilik yok. Benim bildiğim yok. Allah bizi affetsin.

" 'Ey Humeyra! Nalı ateşe koy da bu dağ lâl haline gelsin' buyurdu."

Nalı ateşe koymak bizim orda, Allah affetsin, Anadolu'da da bu tabiri çok kullanırlar, bizim Bayındır'da kullanırlar bunu. Hani böyle hayvancılık yapanlar, böyle binek hayvan filan kullananlar veyahut da onunla ilgilenenler bilirler. Önceden nalbantlar vardı, işte atlara, beygirlere, katırlara, eşeklere. Hayvanın yapacak olduğu işe göre nal çakarlar. Hayvan dağda mı dolaşacak, ovada mı dolaşacak, asfaltta mı dolaşacak, taşlık yerde mi dolaşacak, çift mi sürecek, harman mı dövecek? Hayvana ona göre nal çakarlardı. Demirtaşlılar biliyordur herhalde. Son döneme kadar Demirtaş'ta da vardır ha, vardı değil mi? Evet. Şimdi nal eğer ki sağlamsa onun sağlamlığı ateşe dayanıklılığından belli olur. Nalbant ne yapar? O nalı yaparken, ben metal işlerinde okudum, normalde demir dövülerekten, kızdırılaraktan sağlamlaşır ve çelikleşir. Siz demiri ateşe koyarsınız, kızdırırsınız, sonra ona bir şekil verirsiniz. Sonra onun şekil verilmesi bitince en son ama suya ama yağa batırır çelikleştirirsiniz onu. Kullanılacağı yere göre ona su veya yağ çeliği yaparsınız. Suyu verirken de kullanılacağı yere göre su verir, yağı verirken de, kullanılacağı yere göre yağ verirsiniz. Bazen yumuşak çelik yapmak gerekir, o zaman ona göre az suda hemen daldırır çıkarırsınız veyahut da yağ çeliği daha farklı yerlerde kullanılır. Ona göre daldırır çıkarırsınız. Bak, meslek lisesinde okumamda da hikmet varmış. (Maaşallah, bölüm ne? Maşallah senin bölüm maşallah motor bölüm iyi, yüksek bölüm. Bizimki demircilik, bizimki son. Maşallah, suphanallah, vay maşallah suphanallah çok güzel.) Böyle normalde işte nalı ateşe koymakta bir şeyin sağlamlığını,

dayanıklılığını test etmek. Bir şey ne kadar mücadeleci, ne kadar dayanıklı, ne kadar bir şeye dayanacak. Hazreti Peygamber sallallahu ve sellem hazretleri de Hazreti Ayşe annemizin üzerinden diyor ki: "Nal'ı ateşe koy, dağ lal olsun." Yani biz normalde hani bunlara dayanırız, bizim özümüz, aslımız sağlam, ateşe de dayanırız, manevi tecelliyatlara da dayanırız manasında söylüyor.

"Hümeyra kelimesi, müennestir, can da müennes-i semâidir. Araplar cana müennes demişlerdir."

Araplar cana, nefse, ruha müennes derler. Müennes, dişil demek, dişi demek. Humeyra da dişil ya mesela aslında humeyra bir renk ama dişil, mastar olarak dişil. Geçen içerde bir mevzu olduydu bayanların kısmında. Normalde Arapça enteresan bir dil, yani çok zengin dil bu manada. Bir şey anlatmak için, bir şeyi anlatmak için teferruatlı tarif edebilmek Arapçada daha zengin, çok zengin. Arapçada mesela müennes dedikleri kelimeler var, dişil. Bu dişil dediğimizde bu artık üretken. Mesela Arapçada ruh da dişil, müennes. Mesela bayan isimleri olduğu gibi mesela Arapçada kainat karşılığı da o da dişil. Varlık dişil Arapçada ve mesela varlık dişil dediğimizde yani Allah affetsin, dişil, kadın gibi. Yani genel olarak Arap dilinde hemen hemen varlıkla alakalı isimlendirmelerin büyük bir çoğunluğu dişil. Bir de hani 'müennesi semaî', Hazreti Pir onu da diyor, 'can da müennesi semaîdir. Araplar cana müennes demişlerdir.' Müennesi semaî de doğuştan dişil demek. Yani cana da doğuştan dişil olarak bakmışlar Araplar, kelime kökleri olarak, doğuştan dişil. Bu manada nefis de ruh da doğuştan dişil, dişil kelimeler. Hazreti Pir burdan bir giriş yapıyor çünkü girdiği yer tehlikeli bir yer. Girdiği konu tehlikeli. O tehlikeli konuyu anlatacak. Devam ediyor:

"Fakat canın müenneslikten pervası yok çünkü ruhun ne erkekle bir alakası var ne de kadınla."

Bakın, bunu normalde İslam'ın dışındaki bütün din felsefecileri ve din alimleri bunu tartışmışlar, ruh erkek mi dişi mi diye. Araplar ruha dişil bir isim taktıklarından dolayı onlarda bir tartışma yok, müennes çünkü yani dişil onlar için. Bugün biz normalde Katolik kilisesinin teologlarına baktığımızda, onlar ruhu erkeksil olarak görüyorlar. Yani enteresan bir şey, İslam dünyasını ataerkil gören düşünce, Avrupa'da ruhu erkeksi görüyor. E bu manada Avrupa aslında hani kendince hani dişilsel görmesi gerekirken, İslam dünyası, bilhassa Araplar ruhu dişi görüyor, canı dişi görüyor ama enteresan bir şey, Hazreti Pir hem erkeklikten hem dişilikten çıkıyor. Diyor ki: "Canın müenneslikten pervası yok çünkü ruhun ne erkekle ne de kadınla alakası var" diyor. Doğru mu? Ayet-i kerimeye baktığımızda doğru. Çünkü Cenab-ı Hak Hicr Suresi ayet 29'da diyor ki: "Adem'in yaratılışını tamamlayıp

ruhumdan ona üflediğim zaman." Demek ki Cenabı Hak Adem'i yarattı, fiziki olarak, Adem'i fiziki olarak yarattıktan sonra ruhundan üfledi. "Ruhumdan üflediğim zaman", meleklere onu demişti ya, "Ruhumdan üflediğim zaman ona secde edin", ruhumdan üflediğim zaman. Şimdi, biz bunu normalde İslam dininde ruh kavramına baktığımızda, yaradılış insanın yaratılışının merkezi hükmündedir ruh ve insanın her şeyiyle ilgili ve alakalıdır. Bunu normalde ayet-i kerime ile de Cenab-ı Hakk'ın üflediği bir şeydir. Biz onun ne olduğunu bilmiyoruz. Buna Avrupalı felsefecilerin kimisi cevher demiş, kimisi maddeye benzetmiş, kimisi bir şeye benzetmiş.

Ruhu bir şeye benzetmek mümkün değil. Bakın, bunun altını çiziyorum, ruhu bir şeye benzetmek mümkün değil. Ruhu bu manada, Hazreti Pir'in deyimiyle, kadınlaştırıcı veya erkekleştirici görmemiz de mümkün değil. Şu da mümkün değil, kadının ruhu kadına göre, erkeğin ruhu erkeğe göre bu da değil, bunu da bilmiyoruz. Bakın, biz bunu da bilmiyoruz. O yüzden Hazreti Pir burada tartışmayı sonlandırmış, demiş ki ruhun kadınla veya erkekle ilgi ve alakası yoktur. Çünkü İsra ayet 85'te de: "Ey Muhammed, sana ruhtan soruyorlar, de ki ruh Rabbimin bileceği bir şeydir. Size ancak az bir bilgi verilmiştir." İsra 85. Demek ki ruhla alakalı o günkü Yahudilere az bir bilgi verilmiş. Yahudiler gelip soruyorlar çünkü bu soruyu. 'Sana ruhtan sorarlar, deki o Rabbimin bileceği bir şeydir. Size ancak az bir bilgi verilmiştir.' Size diyor, size, yani Yahudilere. Bize değil çünkü ayet Yahudilere hitaben geliyor. Soruyu soran da Yahudiler. E şimdi böyle baktığımızda, ruh dediğimizde Allah'ın insana üflediği, kendisinden üflediği bir şey. Hani sufiler 'ruhumdan ona ruh üfledim' der. Çünkü hadis-i şeriflerde 'ruhumdan ruh üfledim.' İlk yarattığı şey, 'kendi nurumdan ve ruhundan yarattım' der, İlk yarattığı. İlk yaratılan da kimdir? Hazreti Muhammedi Mustafa'dır sallallahu aleyhi ve sellem . 'Ruhumdan ve nurumdan yarattım' der. O zaman normalde şimdi hani bu bir eski bir bilgi, bazen derim derslerde, Nesefi'ye göre ruhun kademeleri vardır, dereceleri vardır. İşte insanın üzerinde bu tecelli eder, bitkisel ruh insanın üzerindedir. İşte hayvani ruh, insanın üzerindedir. İnsani ruh, insanın üzerindedir. Bu kadarlık söyleyeyim, burda bitmez ruhun dereceleri. Bakın, burda bitmez, insani ruh, sonra o insan kelimeyi şahadet getirir, Müslüman olur. Müslüman olunca o ruh müminleşir, mümin ruh olur. Ondan sonra o ruh ibadet etmeye başlar.

İbadet etmeye başlayınca ruh yükselmeye başlıyor. Artık derecesi artıyor, tecelliyatı değişiyor. O ruh, âbit bir ruh olur. Âbitliği artar, yani ibadet eder. Bakın, ibadet eder. İbadet ederken haramı, helali, dünya sevgisini, şehveti törpüleme, haramdan uzaklaşma, bu sefer o kimse zahit bir kimse olur. Zahit bir kimse olunca ruhun derecesi değişti. O zahit bir ruh oldu.

Şimdi zahitken, devam ederken o kimse Allah'ı bilme noktasına doğru yürüdü, arif bir kul oldu, velî bir kul oldu. Biraz daha yürüdü, velî bir kul oldu. Onun ruhunun derecesi de değişti. Velî bir kul oldu, ruhunun derecesi değişti. Ardından velî kullukta yürüdü, Allah'ı bilme noktasında gitti, bu sefer o kimse mürşidi kâmil oldu. Mürşidi kâmilin ruhuyla müminin ruhu aynı derecede değil. Mürşidi kâmillikte kaldı ama eğer peygamberlik verildiyse ona, o zaman o bir çıt üste çıktı, bir çıt üstte nebi oldu. Bakın, insanın derecesi...O yüzden insanı sadece konuşan bir varlık olarak nitelendirmemiz mümkün değil. O nebi bir kul oldu ve nebilerin de kendi aralarında farkları var. Ona kitap verildi, ona kitap verilince resul oldu. E, ona resul dendi, ardından onun daha büyüğü geldi. Kim? Hazreti Muhammedi Mustafa (s.a.v) geldi. Hazreti Muhammedi Mustafa (s.a.v) gelince ne oldu? Hatem oldu, Hatemü'l-Enbiya oldu. Hatemü'l-Enbiyanın ruhi tecelliyatı, derinliği, genişliğiyle nebi olanın ruhi derinliği, genişliği, derecesi aynı değil. Bunlar seyr-i sülûk sohbeti. Mürşidi kamil, evet, mürşidi kâmillerin içerisinde, zamanın kutbunun ruhi derecesi ile kutup olmayanın ruhi derecesi aynı değil, ruhi olarak. Bunlar ruhun seyr-i sülûkü diyebiliriz buna. Ruhun tecelliyatları, ruhun katettiği, yürüdüğü katmanlar...Öyle olunca biz şimdi insana konuşan bir varlık dediğimizde, olmaz ya, hakaret ediyorsunuz! Allah'ın yarattığı, muhteşem, mükemmel yarattığı, mükemmel yarattığı, melekler üstü, bütün varlık üstü insanı küçültüyorsunuz. Değil! İnsan kendini tanımaktan uzak. İnsan kendini tanımaktan uzak olunca ne yazık ki manevi olarak ne tarafa evrildiği, devrildiği, ne tarafa yürüdüğünü de bilmiyor. E, böyle olunca işte insan ne? İşte ruhu olan hayvanlardan farklı olan...Hatta ne diyor? İnsan neymiş? Konuşan hayvanmış! Allah senin müstehakını versin!

Bir de kalkıyorlar bunlar İslam âlimi bunlar! Bir de bunlar profesör, bunlar ilahiyatta profesör! İnsan konuşan hayvanmış! Sebep? Kendisini tanımaktan uzak! Allah'ın yarattığı hani 'nefsini bilen Rabbini bildi', tabi bu hadisi şerifi de onlar reddediyorlar. Yok böyle bir hadis diyorlar. Yok böyle bir hadis deyip çıkıyorlar. Neden? Çünkü seyri sülûkları yok. Çünkü bir şeyhin dizinin dibinde oturmamışlar, oturdukları şeyhler de zaten atanmış şeyh. Yani üç kişi, beş kişi toplanmışlar, biz bundan sonra filancayı şeyh bildik demişler! Seyri sulûkları yok, icazetleri yok, seyri sulûkları yok, dervişlikleri yok, sufilikleri yok...Yok! Viski içerekten dervişlik yapacaklar! Deniz kenarında baldırı çıplak dolaşaraktan dervişlik yapacaklar, şeyhlik yapacaklar! Lüks içinde, şatahat içinde, şatafat içinde dervişlik yapacaklar, şeyhlik yapacaklar! Nereden bilecek ki, ruhun yükselişini nerden bilecek? Hatem-i Enbiya'nın ne demek olduğunu bilmiyor, hatem makamını bilmiyor çünkü! Hatem makamını bilmiyor! Nerden bilecek mümkün değil, mümkün değil

o! Yol göstericisi yok, iz göstericisi yok. Allah bizi affetsin. Öyle olunca hani insan küçümsenecek bir varlık değil. Aynı insan hayvandan daha aşağı noktaya gidiyor mu? Evet. Aynı insan ama burda hayvandan aşağı giden insan, bu ruhu tekamül etmeyen insan. Tekamül demeyelim de uruc etmeyen. Orda artık nefis var işin içerisinde çünkü ruhla beraber, ruhla beraber nefis de var işin içerisinde. Nefsin de bir ismi ruh, Cebrail'inde bir ismi ruh, meleklerin de bir ismi ruh. Tabi tefsir edenler ruh kelimesini bazen de hani Cebrail olarak nitelendirmişler, bazen melek olarak nitelendirmişler. Diyeceksiniz ki ya ellerinde böyle bir delil var mı? Yok. Ruhun içinden çıkamıyorlar ya işin içinden çıkamayınca kolayına geliyor, burdaki ruh Cebrail'dir diyor çünkü miraç meselesinde de aynısını söylüyor.

Hani ben inatla diyorum ki miraca Hazreti Peygamber sallallahu ve sellem hazretleri hem fiziken hem ruhen gitti, Allah'ı da fiziken ve ruhen gördü diyorum. Bunu tabi idrak edemiyor ya, bunu idrak edemeyenler hani Cebrail yaklaştı ona diyor. Canım kardeşim, Cebrail kim ki Hazreti Muhammed'i Mustafa'nın yanında? Hazreti Muhammed'i Mustafa(s.a.v.) Hatem-i Enbiya. Hatem makamında, ondan daha yüksek bir makam yok. Cebrail aleyhisselam o yüzden durdu orda dedi ki: "Ya Resulallah, bundan sonrasını yalnız gideceksin." Çünkü Hatem makamı sadece ve sadece Muhammed Mustafa'ya sallallahu ve sellem e tahsis edilmiştir. Oraya bir meleğin yanaşması mümkün değil, Cebrail dahil buna, meleğin yanaşması mümkün değil. Ancak Cebrail aleyhisselamın Muhammed'i Mustafa'nın tabiri caizse içine girmesi lazım, ona da müsaade yok. Cebrail aleyhisselamın böyle bir aklı da yok zaten ama Hatem makamını bilmeyen, kendisini alim gören bir kimse evet öyle diyecek: 'Cebrail ona yaklaştı,' diyecek. Allah muhafaza eylesin. Normalde tabii, o insan ruhunun en önemli özelliği ne? Akıl. İkinci büyük özelliğine ne? Biz ona vicdan diyoruz ya, vicdan, ikinci büyük özelliği. Bunlar ayrı ayrı sohbet konuları tabi. Akıl dediğimizde normalde işte bir şeyi düşünen, almış olduğu bilgilere göre yorumlayan, ondan sonra bu ruha verilmiş bir hizmetçi akıl. Bakın tekrar söylüyorum, akıl ruha verilmiş bir hizmetçidir ama biz şimdi aklı padişah yaptık, biz akılperest olduk. Akıl ruhun elemanıdır. Ruhun elemanı. Akılsız olur mu? Olmaz. Akılsız insan yaşıyor mu? Yaşıyor. Bir işe yarıyor mu? Yaramıyor. O yüzden hani düşünen, düşündüklerini yargılayan, normalde bilgileri ama okuyaraktan ama yaşayaraktan kazanan, bunları normalde idrak eden, bunları idrak ettikten sonra bir daha hatırlayan, öyle ya, bunları hafızaya alan, mesela bakıyorsunuz, sima olarak hafızaya alıyorsunuz, ses olarak hafızaya alıyorsunuz. Bunların hepsi akılla alakalı. Bu ruhun en önemli, en etkin elemanlarından birisi akıl.

İkinci etkin elemanı ne? Biz ona normalde genelde halk arasında vicdan diyoruz ya, vicdan. Her şey ölür insanda, vicdan ölmez derler ya. Vicdan, ruhun en önemli elemanlarından birisi. Çünkü o vicdanda, vicdanın içerisinde de kendi elemanları var, alt elemanları; irade gibi, alt eleman. Ondan sonra zihin gibi veyahut da işte şimdi insanların arasında diyor ya altıncı hissi çalıştı. Var ya meşhur his dediğimiz şey. Bu da, normalde vicdanın elemanı ve en önemlisi eskiler buna böyle deyim tam aklıma gelmedi de 'Latife-i Rabbani' dedikleri. Bu vicdanın içerisindedir. Yani Cenab-ı Hakk'ın Rabbani bir üflemesi, Rabbani bir sesi, Allah'ın sesi, öyle diyelim. Bu da normalde ruhun içindedir bu da. Kaybolmaz bunlar. Kafirde de vardır, müminde de vardır. Kafirdeki çalışmaz kâfirliğinden dolayı, küfür örtmüştür. İyi bir sufide çalışır Latife-i Rabbani. Bu da normalde vicdanla alakalıdır, vicdanın içindedir bunlar. Bakın, ruhla beraber akıl, akılla beraber bu vicdan dediğimiz olgu ruhun içerisinde. Nefis de var içerisinde, can da var içerisinde, bitkisel ruh da var içerisinde, hayvani ruh da var içerisinde. Hepsi de bu vücut aleminin içinde. Vücut aleminin içinde. Sen buna kalk şimdi konuşan hayvan de, çık. Ben de sana ahmaksın diyeceğim. Sebep? Tanımıyorsun, kendini tanımıyorsun. Allah muhafaza etsin. E tabii bunu normalde anlayabilmesi için o kimsenin ya doğru eserler okuyacak, ucundan öğrenecek ya da seyr-i sülûku olacak o kimsenin, öyle öğrenecek. Yani o zihin ne demek, his ne demek, evet, mesela bir kimsenin hisleri çalışmazsa bu manevi kalp gözü dediğimiz şey bu. Manevi kalp gözü, Latife-i Rabbaniye dediğimiz manevi kalp gözü. E bunlar ruhla beraber var olan şeyler ve ruhun tabiri caizse ruhun kendi elemanları. Nasıl vücudun kendi elemanları var, beş duyu var ya beş duyu, ruhun elemanları. Can, ruhun elemanı ama uyuyunca bir tek o insani ruh dediğimiz ruh bizden ayrılıyor.

Nefis duruyor, can duruyor, bitkisel ruh, hayvansal ruh bedende, onlar çalışıyor bedende. Hizmete devam ediyor. Bakın, hizmete devam ediyor. O hayvani ruh, bitkisel ruh bedende çalışıyor. Kan deveran ediyor, kalp çalışıyor, ciğerler çalışıyor, böbrekler çalışıyor, vücudundaki hücreler çalışıyor. Bütün her şey çalışıyor, akıl çalışıyor, bir rüya görüyor, hıfs ediyor onu, o çalışıyor. Rüyayı hıfzeden ne? Akıl. Sen paso uyuyorsun, sonra kalkıyor rüya gördüm. Nerden gördün? Gösterildi de. Çalışarak mı gördün? Tarlada çapa mı kazdın, ne yaptın? Fosur fosur uyudun. Yanında öksür, tıksır, ayağa kalk, fırla, top at, uyanmıyor adam. Uyanmıyor, kalkıyor "rüya gördüm" diyor! Bizim Gürcan da diyor ki: "Namaz kılan benim, haramdan uzak duran benim. Ben rüya göreceğime, hanım rüya görüyor" diyor. Demiş: 'Yerde sıkıntı var. Sen bu tarafa yatacaksın bundan sonra, ben bu tarafta yatacağım. Neden? İbadet eden benim, rüya gören sensin" demiş. Oğlum, nerden

aklına geldi böyle bir şey? Vallahi öyle dedi. İbadet eden benim dedi rüya gören o dedi. O yüzden yer değiştirdik dedi, değişmedi bir şey dedi. Yani normalde o kendince, "ben görüyorum" veya "sen görüyorsun" diyorsun. Allah bizi affetsin. O yüzden ruh bu manada, Hazreti Pir "erkekliği ve dişiliği yok" derken, "erkekliği ve dişiliği yok" derken, e ruhun da biraz serüveninden bahsettik şimdi, "size az bilgi verilmiştir" demiş. Biz de az bilgi verdik. Yani çoğuna kaçmadık. Hadi bilmiyoruz diyelim, çıkalım işin içerisinden. Allah bizi affetsin. E tabii bir de böyle ruh olunca mesele, bir şey daha, bu normalde şey çok hoşuma gider, bu hadisi şerif benim. İki tane hadisi şerif aldım. Bu konunun dışında, benim böyle oldum olası derviş olduğumdan beri ilgimi çeken iki tane hadisi şerif, hoşuma gider. Böyle dervişlerin tam böyle halet-i ruhiyesini anlatan bir şey. Böyle o cuk diye oturuyor

"Ruhlar bir araya getirilmiş çeşitli topluluklar gibidir. Ruhlar aleminde birbirleriyle tanışanlar dünyada da birbirlerini tanırlar ve severler. Birbirlerini ruhlar aleminde tanımayanlar, sevmeyenler birbirlerini tanıyıp sevmezler." Şimdi bazen böyle yıllardan beri işte dervişlik anlatıyoruz, sufilik anlatıyoruz, işte din anlatmaya çalışıyoruz. İşte birisi görür, 'Ya ben seni nerden gördüm ya? Ben içimden derim ki: "Ruhlar aleminden gördün, nereden göreceksin? Ben Bayındır'da doğmuş büyümüş bir insanım. Sen nerdesin? Bilmem nerdensin. Nerden göreceksin beni, görmen mümkün değil." Hep sizlerde de oluyordur, nereden? Ruhlar aleminden, başka bir yerden değil ve ruhlar aleminde birbirleriyle tanışanlar, hatta bir hadisi şerifin metni: "birbirleriyle tanışıp sevişenler" der, böyle erotiklik aklınıza gelmesin ha, birbirini sevmek, muhabbet beslemek, bu manada, "bu dünyada da birbirlerini tanırlar, severler." Muhteşem bir şey. Ben, hatta beni eleştirdiler biraz, neden gidenin arkasından bakmıyorsun diye. Ben içimden öyle derim, ruhlar aleminde o kadar tanışmışız. Demek ki orda birbirimizle çok fazla sevişememişiz, bir müddet sonra ayrılmışız. Ben oraya bağlarım. Derim ki ayrılmışız biz orda, bir müddet sonra o da ayrıldı. Benim yolum belli, yordamım belli. Ben yoldan ayrılmadığıma göre, yoldan kim ayrıldı? Sen ayrıldın. Demek ki senle oraya kadarmış yolumuz, o kadar tanışmışız. Ruhlar alemindeki bizim orda artık milyonda kaç şeyse, saniyeyse, buraya tecelliyatı sene olarak gider de, böyle bizi teğet olarak geçmiş. O yüzden burda da teğet olarak geçiyor. Ben yoldayım, ben bazen öyle diyorum. Ben burdayım, yoldayım, sen nerdesin? E sen bırakıp gitmişsin kardeşim, ne yapayım? Ruhlar aleminde bu kadarmış nasibimiz. Ruhlar aleminin izdüşümü burası ise nasibimiz o kadarmış. O kadar bilmişsin, o kadar sevmişsin, o kadar tanımışsın. E? E bu kadarmış. Ya da önemli değil, ben seni o kadar sevmişim, o kadar tanımışım. Yani sevilecek bir insan değilmişsin demek ki, ne yapayım?

"Nasıl yani?" Basbayağı canım kardeşim. Allah Allah! Herkes, herkes sevecek diye bir kaide yok. Ben de seni bu kadar sevmişim o zaman, suç benim olsun. Ruhlar aleminde ben seni az sevmişim, o yüzden gitmişsin sen. Ne yapayım yani, ne olacak ki!

Şimdi bu aslında insanın hayatının özü gibi. Yani sen sufileri gördüğünde seviyorsun, ruhlar halinde sufi bir topluluğun içindeymişsin sen. Çünkü, hadisi şerif var şimdi bir tane daha, ikinciyi söyleyeceğim size. Bu birinci okuduğum, Buhari'de, Müslim'de, Keşfü'l Hafâ'da geçiyor. Bu ikinci okuduğum, şimdi: 'Mümin bir adam bin münafık arasında, sadece bir müminin bulunduğu bir şehre girecek olsa, onun ruhu o bir tek müminin ruhunun kokusunu alır. Bunun aksi de böyledir." Deylemî ve Keşfü'l Hafâ. Bu Deylemi'den ilk önce bunu okuduydum, bu ara Keşfü'l Hafâ'ya da bakıyorum ya, böyle ayıp söylemesi sanki çok kitap okuyormuşum gibi masanın üzerinde Keşfü'l Hafâ. Şimdi mümin bir adam hani bin tane münafık arasına girse, bir tane orada mümin olsa, o müminle anlaşır, buluşurlar o bin tane münafığın içinde ama bin tane Müslüman olsa orda, mümin olsa, içinden bir tane kafir olsa, kâfir gider o kafiri bulur. Oktay'ı anayım biraz ya. Oktay bir şey olduğunda şimdi birisine şey yapacak, ne olacak diyor, aynı onlar diyor. Gidiyor, onca insanın içerisinden onu buluyor diyor, bozuk diyor. Bozuk bozuğu buluyor gibisinden. Gerçekten de öyledir, gerçekten de öyledir. Yani gevşek gevşeği bulur, dedikoducu dedikoducuyu bulur, gıybetçi gıybetçiyi bulur. Dikkat edin bakın, gıybet eden bir kimseye kardeş gıybet etme desen seninle ilişkisini keser. Gıybetçi o. Kadınlarda da erkeklerde de. Bir kadın gıybeti seviyor, değil mi? Gıybeti dinleyecek bir kadın bulur o. O anlatacak ona, gelecek ona 'abla, sorma ne oldu', 'Ne oldu', 'Şöyle oldu da, böyle oldu da, şu oldu da, bu oldu da...'Evet, gıybetçi gıybetçiyi sever. Mesela zikreden zikredeni sever. O devamlı zikrediyor, la ilahe illallah, la ilahe illallah, la ilahe illallah... o birisi ona bir tespih veriyor şimdi hani zikredin diye tespih veriyor, ben seyrediyorum şimdi. Kabbaşi yaptı bunu, adam konuşacağım diye uğraşıyor. Ona bir baktı böyle, hiç konuşmadı. Gene o böyle konuşuyor böyle, yanında bir başkasıyla konuşacağım diye uğraşıyor. Ben de böyle seyrediyorum, ne yapacak şimdi diyorum ben. O böyle bir bakış fırlattı, anlamadı. Böyle bir baktı, anlamadı. Onun bakışları çok muhteşem. Seyrediyorum, ona tespih verdi. Allah'ı zikret diye. Ha, dedim. Bu dedim tamam. O elinden de hiç tespih eksik olmaz onun, devamlı elinde tespih var, devamlı.

Şimdi herkesin böyle bir bağlantı kurduğu bir yer vardır mesela. Onun mesela sırf zikirle bağlantı kurduğuna inanıyorum. Öyle bir sohbet etmesi falan yok fazla. Kıskanç, değil mi, ne yaptıydı mühendisin evinde? Böyle

tanıştık. Onunla da samimi olduk. Bir mühendis var orada, mühendis diyoruz da, müteahhit kendisi, mühendis mi aynı zamanda? İnşaat mühendisi mi? Mühendis, müteahhit. Başka bir şeyhe intisaplı, bizi de çok seviyor. Otele geldi, davet etti, geliriz dedik. Tabi Kabbaşi'yi de davet etti, aynı zamanda o şeyhini de davet etmiş, onun kardeşi geldi. Kabbaşi bir ara abdest almaya çıktı. Öbür o kardeşi de, o da şeyh herhalde, değil mi Erdoğan? O da şeyh. O böyle bir zikir başlattı. Hiç unutmuyorum onun tavrını. Abdest aldı geldi. Böyle kollarını indirdi, böyle bir bakındı etrafa. Hani siz nasıl kimsiniz, zikrullahı başlatıyorsunuz, böyle hani ne oluyor? meydanı boş mu buldunuz yani, bu meydanın sahibi var. Hemen böyle 'amin, el Fatiha' dedi, bitti her şey. Dedim ya hiç dedim paylaşımcı değil, hiç değil. Sert. Kapattı gitti muhabbeti. Haydi dedi bana. Tamam bitti, gidiyoruz biz. Şimdi o mesela zikirle şey yapmış, etrafındakiler zikrederek onun, herkes zikredecek. Mesela işte kimisi vardır, hiç konuşturmaz etrafında hiç kimseyi. Böyle bir yol bulmuş. Kimisi vardır böyle, dereden tepeden konuşur, ona dereden tepeden konuşan lazım. Gıybetçiye gıybetçi lazım, iftiracıya iftiracı lazım, boş muhabbetçiye boş muhabbetçi lazım. Dünyayı seven, ahireti seveni sevmez. Ona dünya lazım çünkü, kadını erkeği.

Git bir kadın alışverişi seviyor, nerde ne var ona sor, başka bir şey sormana gerek yok. Hangi marka indirime girmiş, hangi marka nerde satılıyor ona sor. Neden? O bir de övünüyor, alışveriş kurdu o. Öyle olarak görüyor. Bunun gibi bütün topluluklar birbirlerini severler ve birbirlerini bulurlar. Birbirlerini bulurlar. Bunların haricinde bir şeyle adamın canı rahat durmaz çünkü. Allah bizi affetsin. Bunlar da ruhlar alemiyle alakalı. Yani ayan-ı sabitede, ayan-ı sabitede sen nereye gittin? Ayan-ı sabitede, ruhlar aleminden önce. Ben işi ayın-ı sabiteye bağlarım, ruhlar aleminden önce çünkü o. Ayan-ı sabitede kim kimle dost olduysa ruhlar aleminde de onlar onunla dost oldu. Devam edeceğiz. Saat online on var çünkü "Müzekkerden de yükselir, müennesten de. Bu kurudan, yaştan meydana gelen ruh-u hayvani değildir ki. Bu can, ekmekten kuvvetlenen yahut kah şöyle kah böyle bir hâle gelen can değildir.' Burdan devam edeceğiz inşallah. Haklarınızı helal edin, bizden yana da helal olsun. El-Fatiha

maassalavat...Selamünaleyküm.

06 Temmuz 2024
TASAVVUF VAKFI MERKEZ
BURSA

https://www.youtube.com/live/Qwaq-bj6D7Y?si=VRoRyNHRgVdJpYPc

MESNEVİ-İ ŞERİF 1976-1979. BEYİTLER ŞERHİ

Eûzü Billâhi Mine'ş-Şeytâni'r-Racîm Bismillâhi'r-Rahmâni'r-Rahîm
Efdâlü'z-Zikr Fa'lem Ennehû
LÂ İLÂHE İLLALLÂH
LÂ İLÂHE İLLALLÂH
LÂ İLÂHE İLLALLÂH
Hak Muhammedü'r-Rasûlulllah
Cemî'i'l-Enbiyâ-i ve'l-Mürselîn
ve'l-Hamdülillâhi Rabbi'l-Âlemîn

Selamunaleyküm. Allah gecenizi hayırlı eylesin. Rabbim ayınızı, yılınızı, ömrünüzü hayırlı eylesin. Rabbim cümlemizi ve cümle Ümmet-i Muhammedi Hakkı hak, batılı batıl bilenlerden eylesin. Hakkı hak bilip hak yolunda mücadele eden, batılı batıl bilip batıla karşı cihat eden kullarından eylesin. Rabbim nerede Müslümanlara zulmediliyorsa kanları dökülüyorsa, şanları, şerefleri, namusları ayaklar altına alınıyorsa, Cenab-ı Hak ordaki Müslümanları inşallah özgürlüğüne kavuşturusun, onların cihatlarını mübarek eylesin. Onlara yeniden dirilmeyi nasip eylesin. Ben-i İsrail'in devleti olan şu anki İsrail devletini yerle yeksan eylesin. Siyonistleri, masonların dağıtsın. Doğu Türkistan'a özgürlük nasip eylesin, Bütün Ümmet-i Muhammed'e özgürlük nasip eylesin. Ümmeti Muhammed'i kafirlere karşı tek vücut hale getirsin, kâfirleri dağıtsın, kâfirleri perişan eylesin. Amin. Ecmain. Kaldığımız yerden devam edeceğiz inşallah. 1975. beyiti okumuşluk: "Fakat canın müenneslikten de pervası yok çünkü ruhun ne erkekle bir alakası var ne de kadınla." Burdan devam ediyor Hz. Pir:

"Müzekkerden de yükselir müennesten de. Bu kurudan yaştan meydana gelen ruhi hayvani değildir ki. Bu can, ekmekten kuvvetlenen yahut kâh şöyle kâh böyle bir hale gelen can değildir."

Geçen haftadan hatırlarsak, biraz böyle hani ruhu tarif etmek değil de tecelliyatı olarak, ruhun insan üzerindeki tecelliyatı olarak bir hani dediydik, bitkisel ruh var, hayvani ruh var, nefsani ruh var, bir de insani ruh dediğimiz insan bedeninde devamlı çalışan bir mekanizma var. Bu bahsettiğimiz bitkisel, hayvani ve nefsani aynı zamanda da insani ruh dediğimiz

bu karışım, öyle söyleyelim, vücudun üzerinden devamlı etkileşim halinde, vücutta devamlı çalışır halde. Normalde bunlar beden içerisinde devamlı birbiriyle iletişim halinde çalışıyor ve bunlar görevlerini ifa ederlerken, hani bitkisel ruh, hayvani ruh, nefsani ruh ve insani ruh bu noktada görevlerinde herhangi bir aksama yok. Mesela işte hayvani ruhta bu mekanizmada bir rahatsızlık varsa hastalık varsa bu ayrı bir mesele veyahut da bitkisel ruhta, hayvani ruhta bir rahatsızlık var ise, bu rahatsızlıklar farklı bir şey. Bu yediklerimiz, içtiklerimiz ile alakalı, manevi durumumuzla alakalı. Ama normalde bu hani bitkisel ve hayvani ruh veya nefsani ruh, o kişinin normalde konumuna, durumuna göre değişiyor ve hayvani ruh, bu manada genel olarak insanların, o kişinin temel içgüdülerine ve tabirimi hoş görün ilkel dürtüleri olur insanların.

Bunların hepsi de hayvani ruhla alakalıdır ve hayvani ruh genel olarak işte insanın hayatta kalması, beslenmesi, çok özür dilerim cinsel ilişkisi, ondan sonra, normalde bu tip içgüdüleri devamlı dürtükleyen bir şeydir, hayvani ruh. Yani normalde mesela işte canımız et ister ya, hayvani ruhtur. Canımız işte salata ister, hayvani ruhtur. İşte evlenmek ister, bu böyle işin Kur'an ve sünnet dairesinde değilse, hayvani ruhtur, o normalde şehvet dediğimiz haram şehvet veyahut da o kimsenin şehvetini farklı yollardan hani öldürmesi gibi şeyler, bunların hepsi de hayvani ruhdur. Yani, bu normalde hayvanlarda olan bu istekler, dürtüler, bu noktada insanlarda da var. Bunu normalde insanı diğer o hayvani noktadan kurtaran şey, insani ruhtur, insanı değerli kılan. Bu normalde hayvani ruhun veya nefsani ruhun öne çıktığı kimselerde, bakın nefsani ruh hayvani ruhla birleşir de bu böyle, insani ruhu baskı altında tutar, baskın olurlarsa, hayvani ruh, nefsani ruh, bitkisel ruh, insani ruhun üzerinde baskı yaptı, baskı yapınca o normalde medeniyetmiş, ahlakmış, kültürmüş hani utanmaymış, arlanmaymış, bunlardan kurtulur o kimse. Bakın bunlardan kurtulur. Artık o duygulardan yoksun hale gelir. Artık o din, ahlak, medeniyet, kültür, bunların normalde hepsinin de dışına çıkar ve bu manada o kimseler hani ayeti kerimede "heva ve hevesini ilah edineni gördün mü?" noktasında o kimse, o nefsaniyetini, o hayvaniyetini artık ilah edinmiş olur. Ne tarafa o çekerse, o tarafa doğru gider. Çünkü nefsani ve hayvani ruh, onda baskıladı, onda baskın oldu. Bakarsın böyle o kimse hani bu haramdı, bu helaldi, bu ayıptı, bu edebe mugayyirdi, bu onun malıydı, bu bunun malıydı, bu onun eşiydi, bu onun çocuğuydu o muvazeneyi kurmaz. Artık o kimse hani deriz ya "hayvanlaşmış" diye, o hayvani ruh onda baskın oldu. Nefsaniyetle beraber birleşti, tabiri caizse şehri ele geçirdi. Şehri ele geçirince artık onda baskın olan şey nefsaniyet oldu, şeytaniyet oldu, onda baskın

olan hayvaniyet oldu. O artık ölçü tanımaz oldu, Allah muhafaza eylesin.

Bunu genelde, hani bu manada hani batı düşünürleri, batı psikologları da bu hayvani ruhu tanımlarken genelde İslami kaidelerden yola çıkaraktan tanımlarlar. Yani bunu normalde batı felsefesine gitseniz, batı felsefesi de böyle medeniyet tanımaz, kültür tanımaz, ahlak tanımaz. Bu kimseyi hayvani ruhun onda tecelli etmesi olarak tanımlar yani ayağı yere basan batı felsefecileri. Ama gidip de işte Freud okursanız, Freud o, hani çok özür dilerim ama o cinselliğe farklı bir açıdan bakar. Farklı bir açıdan bakınca da zaten karman çorman bir şey çıkıyor. Yani Hazreti Pirin dediği bu hani yemekle içmekle dediği, hayvani ruh yemekle içmekle kuvvetlenir. O bizdeki hayvani ruh yememiz, içmemiz hastalanmamız. Hastalanması da yemeyle içmeyledir. Enteresan bir şeydir. Yani bitkisel ruh, hayvani ruh, nefsani ruh üçü bir yerde birleştiğinde, seni hem psikolojik olarak hem zahir hem batın olarak seni kesin rahatsız eder. Çünkü yemene içmene dikkat etmezsin, uyumana, kalkmana, oturmana dikkat etmezsin, gezdiğin gittiğin yerlere dikkat etmezsin, hasta olursun. Normalde dışardan baktığında sağlıklı gibi görünürsün. Örneğin, işte Müslüman bir erkek çıplak kadınların arasına gider rahatsızlık duymaz. Rahatsızlık duymuyorsa o hastadır, rahatsızdır bildiğiniz veyahut da Müslüman bir kadın işte adamların çıplak dolaştığı bir yere giderse rahatsızlık duymuyorsa hastadır o veya Müslüman bir ticaret erbabı, yine Müslümandan bir kimseden faiz alıyorsa hastadır o.

Onun vücudu çünkü haramla beslendi. Vücudu haramla beslenince, harama doğru koştu. Onun kalbine haram yerleşti, kalbine haram yerleşince harama doğru koştu. Bu, normalde o kimsenin hayvani ruhunun, nefsani ruhunun baskın olduğunu gösterir. Bir kimse gözünü kırpmadan, gözünü kırpmadan herhangi bir haramı işliyorsa, gözünü kırpmadan, hayvani bir şekilde, o zaman o kimsede nefis ve hayvan birleşti. Nefis dediğimiz o ruhun nefsani tarafı ve ruhun hayvani tarafı birleşti, insani tarafına baskın geliyor. Bunlar bitkisel, hayvani ve nefsani ruhu, üçünü de baskılayan insani ruhtur. İnsani ruhu bu manada hürleştiren ve kuvvetli kılan, birinci derecede imandır. O kimse eğer ki iman eder ise, iman eder, sufiler için bunu ben söyleyeyim, iman eder, ihlaslı davranır ve Allah'ın zikrine yapışırsa, o insani ruh uruc eder, yükselir. Bunun yükselişinin, yükselişinin en zirvesi, Hazreti Muhammedi Mustafa'nın miracıdır. Diğer peygamberlerin de miraçları, velilerin de, mürşidi kamillerin de uruçları olur, uruç yükselmek demek. Miraç, Hazreti Muhammedi Mustafa'yadır; diğer peygamberlerin de miraçları olmuştur Hazreti Muhammedi Mustafa'nınki gibi değil. Peygamberlerde miraçtır ama velilerde, mürşidi kamillerde bunun adı uruçtur,

yükselmektir. Bu yükselmesi insanın, insani ruhla alakalıdır ve o kimse nefsani ruhu ve hayvani ruhu baskılar ise, imanla, ibadetle, zikirle, haramlardan uzak durmayla, o zaman onun insani ruhu yükselir, uruc eder. O makamları geçmesi emmare, levvame, mülhime, mutmainne, radiye, mardiye, bununla alakalıdır veyahut da o kimsenin ilme'l yakîn, ayne'l yakîn, kalbe'l yakîn, olması da bununla alakalıdır. Yani, o uruç ama içsel, ama dışsal, ama nefis mertebeleri olarak, ama kalbi meratipler olarak, o kimsenin yükselmesi insani ruhla alakalıdır. Bu yükseliş esnasında nefsani ruh, hayvani ruh, bitkisel ruh vücutta kalır, yükselme esnasında. O yükselme esnasında insani ruh, insanın bedeninden çıkar ve uruç başlar, insani ruh.

Öbür türlü bedende kalır o bitkisel ruh dediğimiz, hayvani ruh dediğimiz ve nefsani ruh dediğimiz. Bunun hepsini de biz can olarak koyalım orta yere, isim olarak. Siz normalde uyuduğunuzda nasıl can devam ediyor, bitkisel ruh, hayvani ruh bedende çalışıyor, bedende onlar vazifelerini yerine getiriyor. İnsani ruh bedene gelir gelmez, nefsani ruh da çalışmaya başlıyor. Uyurken günah işleyemezsiniz. Hani Hz. Pir der ya; bazılarının uyuması uyanıklığından evladır der. Neden? Uyuduğunda günah işlemiyor, uyuduğunda günah işlemiyor. Uyanıksa günah işliyor ya adam, uyuduğu zaman kâr olmuş oldu. Allah muhafaza eylesin. O yüzden normalde insani ruh olmamış olsa, bir insanın bu manada hayvandan bir farkı kalmaz. Yemesi, içmesi, cinsel ilişkisi ve üremesi, hayatını devam ettirmesi gibi olgular. Mesela bir kimsenin "benim hayatımı devam ettirmem lazım" olgusu, dürtüsü, insani ruh iman değilse hayvani bir meseledir. Hayvan, hayatını devam ettirme üzerine idame eder. Bir hayvan, hayatını devam ettirecek içgüdüsel olarak bu onda vardır. Aynı şey insanda da vardır. Eğer insani ruh, o iman edip iyi amel işlemiyorsa, o hayatını devam ettirmek için devasa masraflar da yapar. Mesela şu anda Avrupa'da, Amerika'da öyle zenginler var ki hayatlarını devam ettirmek için muhteşem paralar harcıyorlar. Muhteşem paralar harcıyor. Doktorlarıyla beraber gidiyorlar her yere. Yedikleri içtikleri doktor kontrolünde. Yani bir şey içecek. Ne içecek? Su içecek değil mi? Doktor kontrolünde su içiyor. Ne yiyecek? Yemek yiyecek. Doktor kontrolünde yemek yiyor. Nereye gidecek? Bir yere gidecek. Oranın hava şartları, oranın normalde sıcaklığı, soğukluğu, yağmuru, karı, fırtınası bunların hepsi de hesaplanıyor. Ona göre gidiyor o kimse. Yoksa o doktorlar konseyi, sağlıkçılar konseyi diyor ki "Siz bu seyahate gidemezsiniz." Gitmiyor o kimse çünkü hayatını yaşamanın üzerine kurmuş, insani ruh onda çalışmıyor.

Bakın, insani ruh çalışmıyor veya hayatını zengin olmanın üzerine kurmuş örneğin, onda nefsani ruh çalışıyor. Zengin olacak illaki, ve onda normalde nasıl zengin olduğu önemli değil. Onda hayvani ve nefsani ruh

çalışıyor. Yani, bir ölçüsü yoksa o kimsenin manevi bir bağı yoksa, manevi bir denetim mekanizması o kimsede yok ise, o kimse nefsani ve hayvani ruh onda baskın. Altını çiziyorum, bir kimsenin manevi mekanizması yok ise, manevi denetlemeden uzak ise, o kimsede hayvani ve nefsani ruh birleşmiş, onun tahakkümü altında çünkü manevi bir denetimi yok. Bugün insanlığın büyük bir çoğunluğu böyle. Manevi olarak denetimden, yani kendi kendisini denetlemekten veyahut da örnekliyorum bunu bir cemaatin, bir cemiyetin, bir topluluğun veyahut da orda bir yol gösterici hükmünde olan bir kimsenin denetiminden uzak, denetiminden uzak ise o kimse hayvani ve şeytani ruhun baskısı altında o insan, normalde insani ruh çalışmıyor. Bugün Batı'da en büyük problemlerden birisi bu. Şimdi İslam dünyasında da en büyük problem bu. Yani batıda kiliseler, papazlar güvenilirliklerini yitirdiler. Şu anda batıda manevi bir denetim yok. O yüzden kendi kendilerine uçuk, sapık, değişik denetim mekanizmaları üretiyorlar kendi elleriyle. Şimdi bu büyük hastalık, bakın bu büyük hastalık, İslam dünyasında. İslam dünyası, buna sufiler dahil, dervişler dahil, tarikatlar dahil, bütün cemaatler, cemiyetler dahil, bu denetim mekanizmasını kaybediyorlar. Bu denetim mekanizması kaybolduğundan dolayı insanlar hayvani ve nefsani noktada herhangi bir denetim kabul etmek istemiyorlar. Böylece insanlar, ne yazık ki nefsani ve hayvani ruhun etkisi altında, gücünün yettiğince hırsız, gücünün yettiğince haksız, gücünün yettiğince, gücünün yettiğince umarsız bir toplum oluşuyor.

İşte, o denetim mekanizması kırılınca namustu, şerefti, haysiyetti, ahlaktı, bu otomatikman çöküyor, çünkü manevi bir denetim mekanizması yok. İmanı gösterişte, İslam'ı gösterişte, görüntüde ama içsel dünyalarında "bunu yemeyeyim, bunu içmeyeyim, bunu dinleyeyim" böyle bir şey kalmadı. Aileler bu konuda bozuldu. Kadınlar, adamları dinlemiyor, koca olarak görmüyor, kocalar da eşlerine zulmediyor, manevi mekanizma çalışmıyor. Çocuklar anne-babayı dinlemiyor, anne-babaya karşı bir bağ kabul etmiyorlar. Çok rahat bir şekilde anne-babaya karşı geliyorlar çünkü manevi mekanizmadan uzaklar. Anne-baba da çocuğuna gerekli ilgi ve alakayı göstermiyor; o da manevi mekanizmadan uzak. Böyle olunca, çok özür dilerim ama insanlık medeniyetsiz, kültürsüz, ahlaksız, seviyesiz bir noktaya doğru gidiyor. Hızla gidiyor. Yani, insanlara bakıyorsunuz, insanlar sokakta çok rahat sevişiyorlar, insanlar sokakta herkesin gözünün önünde cinsel ilişkiye giriyorlar ve kadınlarımız, kızlarımız yatak odalarında giyilecek olan kıyafetlerle sokaklarda geziyorlar. Bunların başlarında kocaları var, başlarında işte babaları var, her şeyleri var ve bunlar müdahale edemiyorlar ya da müdahale etmiyorlar. Bu, tırnak içerisinde, 'insanlık nefsani ve hayvani

ruhun üzerinde dolaşıyor' ve ne eş eşliğini biliyor, hani kadın kocasına itaat edecek, kocasını koca gibi görecek veyahut da baba ailenin reisi; Kuran öyle emrediyor, baba ailenin reisi değil, kimse dinlemiyor çünkü. Normalde kadın evinin kraliçesi olacakken, onu da kimse dinlemiyor, o da ayrı bir noktada. Farkında değil İslam dünyası da bunun. Farkındaysa da önüne geçemiyor. Tırnak içerisinde 'dünyevileşme', tırnak içerisinde 'sekülerizm', tırnak içerisinde aslında 'dinsizlik'. Bakın, tırnak içerisinde 'dinsizlik.' Bu tırnak içerisinde 'hiçbir değeri kabul etmemek.' Bu Hristiyanlıkta da Yahudilikte de bitti, şimdi İslam dünyasında da bitiyor. Bakın, İslam dünyasında da bitiyor. Çok acı bir şey bu ve burdan bunun geri dönüşü çok zordur. Bakın, çok zordur. Yıllarımızı alır bizim. Yani, bunu devlet ele almış olsa, bu manevi çöküntüyü, bu manevi hayvanileşmeyi ben düzelteyim dese, yüzyıl lazım bu ülkeye. Yüzyıl lazım!

Yani bu mevcut nesiller, ne yazık ki hapı yuttu. Bu dünyevileşme, bu sekülerizm aldı yürüdü. Bu ahlak dejenerasyonu aldı yürüdü. Ben bunu normalde artık dejenerasyon, bozulma olarak görmüyorum. Resmen ahlaksızlık var. Bunu artık satın aldı, bu insanlık bunu satın aldı. Böyle olunca, bu topluluğun içerisinde bir kimsenin gerçekten seyr-i sülûk etmesi o yüzden büyük cihat diyorum. O yüzden büyük cihat veyahut da gençler var, şimdi görüyorum, onlar gerçekten büyük cihat ediyorlar. Çünkü hani, gelecek nesil onlarda ve onlar bu ahlaksızlığın içerisinde kendilerini bu büyük haramlardan koruyup da bir dergaha gidip intisap edip orda yürüyorlarsa, gerçekten büyük cihat bu. Bu kolay bir şey değil çünkü nefsani ve hayvani ruh galebe çalmış vaziyette bir toplulukta. Şöyle düşünün; yani Firavunlaşmış bir toplulukta Musa gibi. Bunu böyle göremiyor olabilirler böyle, ben belki de ağır bir noktada konuşuyor olabilirim, benim gördüğüm bu. Yani bugün bir kimse gerçekten iman edip namazını kılıp bir de hani dergaha gittiyse, o kimse Firavunlaşmış bir toplumda Musa gibi veyahut da Mekke'de, Mekke müşriklerinin içerisinde Muhammedi Mustafa(s.a.v.) gibi. Benzetmek belki de çok uçuk bir şey olacak ama gerçekten öyle. Yani bugün bir kimsenin imanını koruması, muhafaza etmesi ve kendini bu dünyevileşmeden, bu sekülerizmden, bu hayvanilikten, bu nefsaniyetten kendini koruyup belli bir noktada tutuyorsa, evet, gerçekten o kimse bugünün, bugünün Musası gibi, bugünün İsa'sı gibi, bugünün Yusuf'u gibi o, bugünün Harun'u gibi, bugünün Hud'u gibi. Nasıl Hud ile alay ediyorlardı müşrikler, hep zenginlerdi. Hud kavmi zengindi. Dağların tepesine, çölün tepesine villa; bugünkü tabirle villalar yapıp oralara su getirtip böyle rahat içinde yaşayan bir kavimdi. Hud kavmini manada görmenizi isterdim. Bu,

şu anki insanlığın gelmiş olduğu zenginlik ve şatafat, onların zenginlik ve şatafatlarının yanında onda bir bile değil, yirmide bir bile değil, yüzde bir bile değil. Yüzde bir bile değil!

Hani şu anda işte çöllere devasa binalar yapıp su getiriyorlar ya, Hud kavmi ondan daha yüksek işler yaptı. Hangi teknolojiyle yaptılar, hangi parayla yaptılar, ayrı bir mesele ve Hud kavminin helakını okurken, Allah affetsin, bunu bizatihi yaşamış gibi gördüm, kendime gelemedim haftalarca. Öyle bir şatafat, öyle bir şatahat bir kavim ve Cenab-ı Hak öyle bir rüzgâr verdi rüzgâr, rüzgâr; o rüzgar evlerin arasında, odaların arasında dolanıyor, odanın arasındaki kafiri buluyor, bir anda buz gibi yapıyor onu ve başka bir esinti alıyor, onu bir vuruyor duvara, tuz gibi dağılıyor, tuz gibi dağılıyor! Rüzgar koklar mı insanı? Rüzgar kokluyor, kokluyor rüzgar. Rüzgar herkesten ve her şeyden akıllı; niçin gönderildiğini biliyor çünkü. Geliyor böyle, adamın ağzını burnunu kokluyor, sarıyor böyle, iplik sarar gibi, makara sarar gibi, bobin sarar gibi sarıyor onu. Kokluyor ağzını burnunu; kafir ise, tabiri caizse, böyle hani bir şey dondurulur ya, sonra vurduğun zaman hücrelere dağılır, donduruyor, öbür rüzgar da bir geliyor, bir savuruyor, bir vuruyor bir yere, tuz gibi dağılıyor. Şu anda insanlık, insanlık o helak olan Hud kavmine doğru gidiyor ve evlerin içerisinde hizmetçiler çıplak, evlerin içerisinde fuhuşlar yapılıyor, herkes çıplak dolaşıyor villaların içerisinde. Hud kavmini anlatıyorum size, sokaklarda çıplak dolaşıyorlar, çıplak, bildiğiniz çıplak dolaşıyorlar sokaklarda ve canı isteyen, canı istediği kadını villasına atıyor. Aynen böyle. Zenginlik ve şatafat ayrı bir şey. Birisi yürürken yolda, bir sürü hizmetkarı var etrafında, bir sürü hizmetkarı var; hani nasıl bir kimse şimdi bir arabayla çıkıyor, beş on tane araba arkasından önünden gidiyor. İşte bir şeyh efendi yürüyor ya, etrafında 20 tane, 30 tane, 40 tane, 50 tane adam koştura koştura gidiyor, koruyorlar ya onu, yemin ediyorum, Hud kavminden kalma bu. Hud kavminden kalma! O Hud kavminin de yüceleri, Hud kavminin de böyle içlerindeki zenginleri öyle yürüyorlar yollarda yürürken, Avaneleriyle beraber yürüyor, avaneleriyle beraber.

İşte, bu hayvani ve nefsani ruh insanı ve insanları etkisi altına alınca, komple hayvanlaşıyor herkes. İnsani ruh baskın çıkarsa, onun baskın çıkması için iman etmesi, salih amel işlemesi, salihlerle beraber olması; işte arkası geliyor. Allah'ı zikredecek, haramlardan uzak duracak, o ruh baskın olursa o kimsede, o zaman o insan ne yapıyor? Uruc ediyor. İlme'l yakînlikten ayne'l yakînliğe, ayne'l yakînlikten, hakka'l yakinliğe; emmareden kurtulup levvameye, levvameden kurtulup, mülhimeye, mutmainne, radiye, mardiye, safiye yürüyor. O ilahi dediğimiz insani ruhu Hazreti Pir tarif etmeye devam ediyor:

"Bu ruh, (yani o insani ruh, o ilahi ruh) hoşluk verir, hoştur, hoşluğun ta kendisidir."

Bu ruh, hoşluk verir, hoşluğun ta kendisidir.

"Ey maksadına erişmek için vesilelerle başvuran! Hoş olmayan insanı hoş bir hale getiremez."

Bu insani ruh kemale ererse, kemale erdi, artık nefisle mücadelesini yendi, hayvani ruhu baskıladı, nefsiyle mücadele ederekten, o insani ruh kemale erdi, uruc etti, yükseldi, o vücut ülkesini zapt etti, bayrağı dikti. Artık orada o insani ruhun hakimiyeti var. Yani o normalde artık insani ruh baskın çıktı. Bu ne demek? O normalde insanın maneviyatı, duygusallığı, ahlaki duruşu, kültürü, hatta bir çıt daha ileri, entelektüel duruşu, bu artık böyle insani ruhun artık hür olduğu, bu manada vücut mekanizmasında baskın olduğu, ne yapıyorsa Allah için yaptığı, Allah'ın rızasına erişmek için yaptığından dolayı nefsani ve hayvani ruhun pustuğu bir nokta ve bu insani ruh, artık insanın fiziksel olarak oluşumunun üstünde, bütün nefsani ve hayvani kayıtlardan kurtulup, bu kayıtlardan kurtulup, artık o kimsenin latif bir noktaya gelmesi ve artık o hani Cenab-ı Hakk'ın insanı yaratmada kullanmış olduğu tabirle, o hani "ruhumdan üfledim" dediği, o ruhun bütün kayıtlardan kurtulup tabiri caizse, kemal derecesine ulaşması. Çünkü o ruh hani, Cenab-ı Hakk'ın "kendi ruhumdan üfledim" dediği o latif ruh, o kemale ermede, kemale götürmede en büyük mekanizma ve artık o kemale erdi ise, Hazreti Pir'in dediği gibi, artık o hoşluğun kendisi oldu.

Şimdi, önceden o kimse hoş olmak için uğraş veriyordu. Hoş olmak için, iyi insan olmak için, insani ruh mekanizmasını tam anlamıyla çalıştırmak için, nefsiyle, hayvaniyetiyle mücadele ediyordu. Bu mücadelenin sonunda, bu seyr-i sülûkun sonunda, artık o hoşluğa erişmedi; o artık hoşluğun kendisi oldu. Bakın, hoşluğun kendisi oldu. O yüzden hoşluğun kendisi olduğu için, hoş olmayanı hoş hale getirmeye başladı. Çünkü hoş olmayan bir kimse, etrafını hoş hale getiremez. Eğer bir kimse hoşluğun kendisi olduysa etrafını hoş hale getirir. Yani bir kimse kemale erdiyse, etrafını kemale erdirme noktasında nasihat eder, konuşur, söyler. Bu noktada onlara manevi bir mekanizma oluşturup, o manevi mekanizma içerisinde onlara belli bir terbiye, belli bir ahlaki sistem, belli bir inanç sistemi oluşturmaya başlar. O mekanizmaya tabi olan kimseler artık orda hoşluğu bulmaya başlar ve manevi olarak, hani derler ya, "İşte gittim, sohbete oturdum, tat aldım." veya "Ben zikrullaha gittim, çok hoşuma gitti, ordan bir tat aldım, hoşlandım." Bu, onun o insani ruh mekanizmasının galip gelmesinden kaynaklanıyor. Öbürkü de geliyor, diyor ki, "Ya, bu zamanda böyle bir şey mi olur! Bunlar sapığın teki", çıkıp gidiyor veyahut da bakıyor, "Ya, böyle bir

din mi olur ya" diyor, "bunlarınki din min değil" diyor. Kendisi küfre giriyor, farkında değil. Neden? O çünkü hoş olmayı aramıyor. Ondan nefsani ve hayvani mekanizma çalışıyor.

Nefsani ve hayvani mekanizma çalışınca, o insan-ı kâmilden uzak durur, o insan-ı kâmilden nefret eder, o insan-ı kâmili görmek dahi istemez çünkü onda nefsaniyet ağır basıyor. Nasıl Ebu Cehil Hazreti Peygamber sallallahu ve sellem hazretlerini gördü ne kadar çirkinsin dedi ona. Halbuki onun yeğeniydi, öz yeğeniydi. Öz yeğeni olmasına rağmen ona ne kadar çirkinsin dedi. Hazreti Ebu Bekir radyallahu anh hazretleri ondan sonra geldi, dedi ki 'ya Resulullah ne kadar güzelsin, sana baktıkça doyamıyorum, baktıkça bakasım geliyor' dedi. Aynı o da dedi ki ona da dedi haklısın, ona da dedi haklısın. Dediler ki ya Resulullah, nasıl oluyor? Ebu Cehil geldi haklısın dedin, hazreti Ebu Bekir geldi, çok güzel dedi haklısın dedin? Evet, ikisi de haklıydı. Çünkü öbürkü vahşileşmiş canavardı. Hazreti Muhammedi Mustafa(s.a.v.) aynaydı ona. O vahşileşmiş canavar olarak kendini o aynada gördü çünkü mürşidi kamiller, peygamberler insanların aynası hükmündedir, aynası. Ona bakınca sen kendini görürsün. Mümin müminin aynasıdır dedi Cenab-ı Hak. Mümin müminin aynasıdır. Mümin müminin aynasıdır, mümin karşıya bakar kendisini görür çünkü. Kâfir de karşıya bakar, mü'mine bakar kendisini görür. Dolandırıcı bakar, dolandırıcı kendisini görür. 'Bırak ya bunların hepsi sahtekar!' Kendisi sahtekar çünkü! 'Bırak ya bunların hepsi de dolandırıcı!' Kendisi dolandırıcı. 'Bırak ya bunlar kendilerine saltanat kurmuş!' Kendisi saltanat kurmuş çünkü veya kendisi saltanat kurmak istiyor. Tanıdın mı gördün mü bildin mi gittin görüştün mü gittin konuştun mu? Ekmeğini mi yedin? Suyunu mu içtin? Yanına gittin oturdun mu? Hayır ama ne dedin? Çöpe attın onu. Aynı Ebu Cehil gibisin. Ne kadar çirkinsin ey Muhammed dedi. O da doğru söylüyorsun dedi. Öbürkü de dedi ki ne kadar güzelsin, ona da doğru söylüyorsun dedi. Neden? O kemalâta erdi, kemalâta eren kimse karşıdakine baktı, kendisini gördü.

Kâfir kâfiri sevdi, münafık münafığı sevdi, mümin mümini sevdi, derviş dervişi sevdi, sufi sufiyi sevdi, sufi sufiyi sevdi, aşık aşığı sevdi, aşık aşığı sevdi. Dünyayı seven dünyayı seveni sevdi, hovarda adam hovarda adamı sevdi. Her gece bir kadınla gidecek! Barcı adam barcı adamı sevdi. Her gece bara gidecek çünkü. Ona bara gidecek insan lazım. Meyhaneci adam meyhaneciyi sevdi, her gece meyhaneye gidecek birisi lazım. E bir de adam böyle yancıysa, 'ulan kim götürecek acaba beni meyhaneye bugün', yani o yancı çünkü. Gidecek orda iki duble içecek, satıyor kendini iki dubleye. Örnek. Herkes kendince birisini sevdi. Herkes kendince birini gördü onu dost edindi kendine. Allah bizi affetsin. İşte insani ruh galebe çaldıysa

onlar bir yerde toplandı. Onlar bir yerde toplandı, herkes bir yerde toplanıyor. Hani hacı hacıyı Mekke'de buluyor, derviş dervişi tekkede buluyor. Hani derler ya derviş dervişi tekkede bulur deli deliyi dakkada bulur derler. Dakkada bulur onu o. Derviş dervişi tekkede bulur, derviş bakar böyle şehrin içerisinde bir tane derviş varsa onun yanına gider bulursun manevi gözün açıksa. Bir tane vardır o bir taneyi bulursun sen. Sünnettir mesela bu. Hazreti peygamber sallallahu ve sellem hazretleri bir beldeye girmezden önce, bir orda mola verir, o beldeye bakar. Mesela beldede ezan okunuyorsa örneğin o tarafa doğru hani savaşa çıktılarsa gazaya, o tarafa doğru gitmezler. Ben de oldum olası bir hal vardır, Allah affetsin, kendimi orta yere koymak için söylemiyorum. Yeni bir yere gideyim oranın yüksek bir yerinden tutar oraya doğru bir okurum ben, makamlara bağışlarım, hani derim ki bana burası hayırlısıysa nasip eyle Yarabbi diye. Başım maşım ağrımazsa bir rahatsızlık duymazsam iyi tamam burası uygun. Bazen öyle yer olur, başım ağrır benim çatlayacak gibi zorlayacak gibi olurum. Uzaklaşınca hemen geçiyor. Aaa, tamam diyorum, buraya gidilmeyecek. Enteresan bir şey. Evet, bazen öyle yerler vardır, oraya giren insan manevi hastalığa düçar olur. Bilemezsin. Sen onu böyle anlayacak noktada değilsen ordan manevi hastalık alır gidersin.

Nasıl zahiri hastalıklar var, karantinaya alınıyor ya, öyle manevi hastalıklı olan yerler de vardır. Mesela, Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri bir vadiden geçerken "Çabuk olun," diyor, "Bu vadiden hızla geçin." Bu vadide daha önce sıkıntılı bir hâl olmuş. Mesela, kâfir cinlilerin odaklandığı yerler vardır. Şeytanların odaklandığı yerler vardır. Şeytan odaklanır. Mesela, deniz kenarları. Şimdi herkes gider, bir yazlık alır orda, ne bileyim işte deniz kenarında bir villa alır. Oysa hadis-i şerifte der ki: "Şeytan, otağını denize kurar. Her sabah olduğunda ilk önce deniz kenarlarını vurur şeytan, evlatlarıyla, çocuklarıyla, avanesiyle." Bakın, en çok bozulan yerler deniz kenarlarıdır. İnsanların en gevşek olduğu yerler deniz kenarlarıdır. Din ve diyanet, deniz kenarlarında daha gevşektir, daha gevşektir. İçinden muhakkak iyi insanlar çıkar, doğru insanlar çıkar ama deniz kenarlarıdır. Hadis-i şerifte de der ki, "Siz deniz kenarlarını yurt edinmeyin. İşte, ilk su baskınları olacak olan yer orasıdır. Siz ovaları yurt edinmeyin, depremde ilk yıkılacak olan yerler orasıdır." der, kıyamete yakın. Şimdi, insani ruha galip olanlar, insani ruh olarak galip olanlar da bir yerde toplanıyorlar.

"Sen şekerden tatlı bir hâle gelsen bile, o tat bazen senden gidiverir, bu mümkündür."

Şeker yersiniz, öyle değil mi? Şimdi az önce işte lokma yapıyorlar, lokmanın bir tatlısı var. Bizimki tatlı denmez, yani şuruba bandırıp çıkarıyoruz,

öyle oluyor, değil mi? Kim var lokmacı, gelmedi mi daha buraya lokmacılar. Şekere bandırılıp çıkarılıyor ama bir tad var değil mi üstünde? Mesela o kimse, o esnada o lokmayı yiyince bir tad alıyor değil mi? Şeker tadı alıyor veyahut da bal yiyorsunuz, bir şeker tadı alıyorsunuz veyahut da biz şimdi burda bir şeker dağıtsak, bir şeker tadı alacak veyahut da işte bir baklava yesek, matbahın baklavasından bir tat alacağız, öyle değil mi? Yani bir şeker tadı alacağız. Matbahın da reklamını yapayım şimdi. Güzel baklava yapıyorlar. Evet, şimdi o şeker tadını alacağız. Şimdi böyle bir, hani sen şeker yesen e tatlı bir hâle gelirsin ama o tad senden gider. O tatlıyı yedin, tatlının nefasetine, ağırlığına göre, işte yedikten sonra bir müddet sonra gitti, öyle değil mi? Kalıcı bir tat yok onda, yani o esnada yedin, gitti, bitti. Yani insanlarda da böyledir. Bazen manevi ruh, o kimsede kemale ermemiş, bazen manevi ruh onda galebe çalar. Galebe çalınca da o kimse bir tat alır. Hani gelir, zikrullaha, bunu böyle Allah affetsin, sufilik yolunda hep gördük bunu. Allah'ım, ne güzel zikrullah yapıyor, harika! 'Çok hoşuma gitti, çok güzel, harika.' Bir daha derse gelmiyor ama anlatıyor, güzel anlatıyor, "Gittim zikrullahlarına katıldım, çok hoştu, çok güzeldi," veyahut da "Geldim sohbete katıldım, çok güzeldi, çok hoştu, harika." Bu ne? Arkası gelmiyor ama bunun. Arkası gelmeyince işte o, böyle bir şeker dudağına bulaştı, tat aldı ama onu devam ettiremedi. Bunu böyle, hani çavuş, zakir arkadaşlar, birisine yolu, dersi, sufiliği anlatan arkadaşlar daha iyi anlarlar. Hani birisini yalvar yakar getirir derse, o derste de birisi böyle bir çıkıntılık yapmasın diye bir de dua eder kendi kendine, hatta korur onu. 'Kiminle görüştürmeyeyim, ya bu işte falanca ağzının vavı yok, lafını bilmez, ondan uzak tutayım. Fişmanca, ulan olur olmaz her şeye laf söyler, bunu geri tutayım.' Ben yaşarım, bunları yaşadıklarımı anlatıyorum ben. Ulan, öbürkü şimdi böyle dangadak, böyle sanki kırk yıllık dervişmiş gibi senin getirdiğin insan, 'Bu işler böyle olmaz. Hâl görmek lazım...' Öbürkü sorar, 'Abi, hâl ne ya?' Lan sana mı sorduk bu işlerin nasıl olacağını?' Bir de onu korur, kollar o kimse, mecbur. Öbürkü de bakar şimdi böyle, 'Görüyor musun, kimseyle görüştürmüyor getirdiklerini, kendine derviş topluyor.' Lan, sen bir tane getir, sen de kimseyle görüştürme. O derdi dertlen.

Yani birisi senin getirdiğine ayağını bassın, kırsın onu incitsin, sen bir saçını başını yol, o onu kırıp incitenin boğazını sıkmak iste ama boğazını sıkama. Bir onu yaşa...Ama onun öyle bir derdi yok ki! O gelecek, eski derviş ya, oraya kaykılacak, oturacak, her şeyi o bilecek, her şeyi o bilir! Şeyhten fazla şeyhtir o! Şeyhten fazla şeyhtir. Şeyhin istemediğini o ister, şeyhin yaptırmadığını o yaptırır, şeyhin söylemediğini o söyler. Tabii canım, o biliyor her şeyi! Ömrümce ne çektiysem bu bilenlerden çektim. Dervişlik

hayatımda ne çektiysem bilenlerden çektim. Şeyhten fazla şeyh, zakirden fazla zakir, çavuştan fazla çavuş! Çok biliyor, her şeyi biliyor. Her şeyi biliyor! Onu bazen hani böyle zaman zaman şeyh efendinin üzerinden anlatıyorum onu, hani zannediyor herkes bu şeyh efendinin zamanında olmuş yani Abdullah efendinin zamanında. Değil. Bu her zaman var. Onun, onun bilgisi şeyhten de fazla. Tabi şimdi de var ya, yani internetten hikaye okuyor ohooo, seni topa tutuyor. İki hadis okuyor ordan seni topa tutuyor. Ya sen hiçbir şey bilmiyorsun, o biliyor her şeyi. Öyle şimdi, herkeste öyle oldu. Yani çocuklar babadan fazla biliyor, anneden fazla biliyor. O hale geldi. Ha tabii ya, babası ne ki ya, Allah Allah, kafası mı çalışır! Annesi ne ki kafası mı çalışıyor ya veya kadınlar şimdi, kocaları kim ki ya kafaları mı çalışıyor. Ne tâbi olacaksın ki! O da erkek o da erkek hiç önemli değil. Evde iki tane erkek var, dövüşsün sabahtan akşama kadar, tabi veya çocuklar kral olmuş. Hadisi şerif var ya ahir zamanla alakalı, diyor ki: 'Ebeveynler kendi kral ve kraliçelerini doğurduğunda', çok özür dilerim tarif böyle çünkü 'dağdaki baldırı çıplak çobanlar şehirlerde yüksek yüksek binalar kurup bunlarla övündüğünde kıyameti bekleyin' diyor. Şimdi bu. Ebeveynler kendi kral ve kraliçelerini doğurdu, gördük bunu. Bunu okuduğumda yeni derviş olduydum bu hadisi şerifi okuduğumda, İmamı Gazali diyor ki: 'Bu benden üç yüz yıl önce, beş yüz yıl önce görüldü', Gazali'nin kıyamet alametleri. Yeni daha Müslüman olduğumda okuduğum kitaplardan birisi.

Sabahları güneş batıdan doğacak diye bekliyorum. Hani güneş doğacak mı, doğmayacak mı? Doğarsa batıdan mı doğacak? Bunu bekliyordum ben evet, ciddi ciddi ben bunu bekliyordum. Kiracı vardı, çıkardım kiracıyı, işte orayı dergâh gibi yaptım evi, büyüttüm, mutfağı falan dışarı çıkardım. Bir merdiven dayıyordum, arkasına beton döktüydüm onun, her sabah ders, kendi kendime orada zikir yapıyordum. O zaman dersim falan yoktu. Her sabah! Sabah namazını camide kılıp hızla geliyorum, merdivenle üstüne çıkıyorum, merdiveni de yukarı çekiyorum, kimse çıkmasın hani, annem var, kız kardeşim Ayşe var. Kız kardeşim evliydi ama gidip geliyordu boyna işte, problem yaşanıyordu. Çekiyordum yukarı, orda Allah'ı zikrediyorum. Tevhide devam, la ilahe illallah ve sabah namazından sonra bekliyordum, nerden doğacak diye çünkü bütün kıyamet alametleri görülmüş, güneşin batıdan doğmasını bekliyorum. Sonra ders alınca bakış açım biraz daha değişti. Allah bizi affetsin. İşte o insanlar böyle, hani geçici şeker yemek gibi. Tatlıcı dükkanına gitti, tatlıyı yedi, çok hoş ama sonra tadı gitti. O geçici oldu veya manevi haller yaşadı o kimse, o manevi haller onda ne oldu? Geçici oldu. Yani o gitti derviş oldu ama işte bir zikrullahta Geylâni Hazretlerini gördü, öbür zikrullahta, 'her yer karanlık' var ya, onu söylüyor.

Ondan sonra görsem Allah, görsem Allah! Gitti, kaybettin, kalmadı. E Sebep? Sebebi sensin. Hani bunun sahabedeki ölçüsü, meşhur Hanzala var ya, hani Hazreti Ebubekir Efendimizle karşılaşıyor, diyor, Hanzala nasılsın? Hanzala münafık oldu, diyor. Ne oldu, diyor. Diyor ki ben Peygamber sallallahu ve sellem hazretlerinin huzuruna girdiğimde, bana diyor cenneti ve cehennemi anlatırken, cennet ve cehennemi gözümün önünde diyor görüyorum ama diyor, sohbetten dışarı çıkınca, onun huzurundan çıkınca diyor ki dünya beni yine galebe çalıyor. Ben yine eski halime dönüyorum, deyince, diyor ki Hazreti Ebubekir Efendimiz, aynı şey bende de oluyor, diyor haydi gidelim Hazreti Peygamber(s.a.v)'e soralım.

Hazreti Ebubekir Efendimiz dosta dost olmuş, çat kapı geliyor. Çat kapı geliyorlar, diyorlar ki "Ya Resulallah, bizim ikimizde de böyle bir hâl var." Hani Allah Resulü sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerinin cevabı muhteşem. Diyor ya, Allah'a yemin ederim ki, bakın Allah'a yemin ederim ki, diyor devamlı benim yanımda durduğunuz gibi hâlinizi korusanız, ben yani bunu böyle kelime kelime şimdi söyleyemeyeceğim, yani benim yanımdaki hâlinizi korusanız diyor, benim yanımdaki hâlinizi korusanız vallahi diyor oturduğunuz yolda, yürüdüğünüz yolda, hatta diyor yatağınıza yatarken dahi, yatağınıza yattığınızda dahi diyor ondan sonra melekler sizinle musafaha ederdi, sarmaşırlardı sizinle, sizinle sarmaşırlardı. Hanzala'ya diyor ki ama diyor hani insan bazen öyle olur bazen de böyle olur veyahut da hangisinde o rivayet, öyle şimdi tam söyleyemeyeceğim, çok özür dilerim, hakkınızı helal edin, bir rivayette diyor ki hani bir saat öyle olur bir saat böyle olur, bu manada söylüyor. Şimdi işte o geçici manevi haller, insan o hâli koruyamıyor veya zikrullah halkasındaki hâli koruyamıyor veyahut da namazdaki hâlini koruyamıyor veya işte ne bileyim dünyevi hayat yaşarken o manevi hâlini koruyamıyor, koruyamayınca kâh öyle oluyor kâh böyle oluyor çünkü o kimsede o manevi hâl kalıcı değil. Yani henüz daha şeker olmadı. O tatlanıyor amma velakin o tatlandı, gelip geçici tat olmuş oluyor, kalıcı olmuyor. Kalıcı olmuş olsa onda oturacak, yerleşecek. Rabbim bizi kalıcı olanlardan eylesin. Hazreti Pir devam ediyor:

"Fakat fazla vefakârlık sebebiyle tamamen şeker olursan buna imkân yoktur. Nasıl olur da şekerden tat ayrılır, imkân var mı?"

Yani şeker yiyenlerin şeker lezzetleri geldi gitti ve ondaki bu manevi tecelliler kalıcı olmadı yani çünkü tamamen şeker olmuş olsan sende kalıcı olacaktı ama tamamen şeker olmadığından dolayı sende kalıcı olmadı. Hazreti Pir diyor ki nasıl olur da şekerden tat ayrılır, imkânı var mı? Yani bu tecelliyatlar sende devamiyet arz etmedi. Eğer sen tam şeker olmuş olsaydın, şeker tattan ayrılmazdı. Yani sen kemale ermiş olsaydın, senden hoşluk

ayrılmazdı. Sen kemale ermiş olsaydın, hangi sıkıntı, hangi dert, hangi gam, hangi keder, hangi varlık, hangi yokluk seni yoldan edecek? Seni yoldan edecek ne kadar engel çıkarsa çıksın, sen etrafına hoşluk vermeye, sen etrafına tat vermeye devam ederdin. Senin başında ne kadar çorap örülürse örülsün, sen ne kadar sıkıntının içerisinde olursan ol, sen şekersen o tat senden ayrılmayacaktı. Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerinin başına bir sürü musibet geliyordu ama o etrafına hep kemâlat noktasında nasihat edip, dinin yaşanması ve yaşatılması için mücadeleye devam edip insanlara hoşluk dağıtıyordu. Aynı şey, eğer sen bu manada şeker yalayan değil de şeker olduysan, senden herkes tatlanacak, herkes senden hoşluk bulacak. Ha, kâfir bakacak, ona şekerli gelmeyeceksin, tatlı gelmeyeceksin. Ona acı geleceksin. Mümin sana bakacak, sen ona tatlı geleceksin. Eğer dervişlik yolunda yürüyorsan, dervişlere tatlı geleceksin ama dervişlik yolunda yürümüyorsan, sen insanlara acı geleceksin. Hatta senin anlattığın din, insanların nefsine ağır gelecek. Sen haram işlemeyin, sen zikrullaha gidin, ders yapın, dersinizi ihmal etmeyin dedikçe onlara ağır gelecek veyahut da harama gitmemek, yanlışa gitmemek, eksikliğe gitmemek, senin hayvani nefsini, senin nefsani ruhunu patlatacak. Diyecek ki yapma, etme dedikçe o çatlayacak o çünkü gitmek isteyecek, diyecek ki ben bu dünyaya bir daha mı geldim? O gidecek, heva ve hevesini ilah edinecek. Gidecek rüşvet yiyecek, gidecek rüşvet yiyecek çünkü o. Ordan onun işte üstadı, şeyhi diyecek ki rüşvet yeme, o rüşvet yiyecek. Ona diyecek ki üstadı haram yeme, o haram yiyecek. Ona üstadı diyecek ki haramlardan uzak dur, o haramın içinde duracak.

Ona üstadı diyecek ki yanındakini incitme, kırma, üzme, etrafını harama yönlendirme, ona acı gelecek o veyahut da işte öbürkü heva ve hevesini ilah edinmiş, heva ve hevesini ilah edinmiş bir kimseyi, o da kendisine ilah edinecek. Bakın dikkat edin, heva ve hevesini ilah edinmiş kimseyi o kimse gidecek ilah edinecek onu çünkü o, nefsani ruhuna tatlı geldi, onun nefsaniyetine tatlı geldi, onun hayvaniyetine tatlı geldi çünkü. O normalde diken yemek istiyor. O bu manada hani Hazreti Ömer diyordu ya, "Biz helvadan putlar yapar, karnımız acıkınca onu yerdik." Geçmiş müşrik, helvadan put ediyordu, onu yiyordu. Bugünün müşriği öyle değil. Bugünün müşriki fikirsel olarak da eylemsel olarak da geçmiş müşriklerden daha şedit. Daha şedit. Bugün kâfirlerin bir düzeni yok, bir sistemi yok. Dünün kâfiri haram aylarda savaşmıyordu, bugünün kâfiri haram ay da tanımıyor. Bakın, İsrail Yahudisi, bir seneyi dolduracak neredeyse, ne çocuk diyor, ne kadın diyor. Tecavüz edilebilecek yaşta ise yani beş yaşından dört yaşından yukardaysa, hunharca ve haince ve zalimce tecavüz edip öldürüyorlar, tecavüz edip öldürüyorlar. Tecavüz edip öldürüyorlar! Çünkü kendilerince, kendilerince

Yahudiler üstün ırk, diğer ırkların hepsi de onlara köle olarak verilmiş. O yüzden çok rahat öldürüyorlar, çok rahat bir şekilde öldürüyorlar, çok rahat bir şekilde tecavüz ediyorlar, çok rahat bir şekilde tecavüz ederken öldürüyorlar. Böyle bir hunharlık olamaz. Bunlar sonra sonra açıklanacak. Bunu yapanlar çünkü akli dengelerini bozacaklar. Akli dengelerini bozaraktan nasıl vahşilik yaptıklarını kendileri anlatacaklar. Kendileri anlatacaklar! Tecavüz ederken boşaldığı anda vuruyor, öldürüyor. Böyle vahşilik var! Hayvandan öte. Hayvandan öte, hayvandan öte bunlar! Bunları açıklayamıyorlar şu anda. Bunları açıklayabilecekleri basın yayın da yok zaten dünya üzerinde. Bunlar küçücük kız çocuklarına, erkek çocuklarına tecavüz ettikleri anda, tam o esnada öldürüyorlar.

Evet, böyle bir vahşilik görülemez de duyulamaz da ve bunları örtüyorlar, saklıyorlar. Dünya üzerinde bu fakir bunu ilk defa açıklıyor. İçiniz dayanmaz, kapatır, örtersiniz kendinizi, hayattan kesilirsiniz. Normal bir insanın psikolojisi kaldırmaz. Kaldırmaz psikolojisi! Anlatsam, psikolojileri bozulur mu diye günlerce düşündüm, anlattığım topluluğun psikolojisi bozulur mu diye günlerce düşündüm. Günlerce düşündüm! Bunlar artık hayvanı geçmiş vaziyette ve İslam dünyası bunu seyrediyor. Belki de hani gizli servisler bunu biliyorlardır. Biliyorlardır bunu, bunu bilmemeleri mümkün değil. CIA biliyordur, büyük bir ihtimalle Türk istihbaratı da biliyordur, Avrupa istihbaratları da biliyordur çünkü hepsinin elemanları var orda, hepsinin de elemanları var. Filistin'de bütün dünya devletlerinin istihbaratları var, hepsinin elemanları var orda ve hepsi de tek vücut halinde. Hepsi de İsrail'e çalışıyor. Hepsi de İsrail'e çalışıyor, tek vücut halinde. Kimisi gazeteci kimliğiyle, kimisi doktor, kimisi hemşire, kimisi hasta bakıcı, kimisi uluslararası yardımcı filan. Böyleler. Yani uluslararası yardım kuruluşu gibi görünüyor, istihbarat hepsi de ve hepsi de bütün Filistin'i fotoğraflıyorlar. İnsanları fotoğraflıyorlar, kameralara alıyorlar ve hepsini de bu gâvurlar öyle bir şey ki hatta İslam ülkelerinin istihbaratları var, onlar da İsrail'e çalışıyor. Yani normalde İslami, işte örnekliyorum, X bir, Mısır, Ürdün... İsim de söyleyeyim artık. Bizdenmiş gibi görünenler. Onların istihbaratları da İsrail'e çalışıyor ve biliyorlar bu yaşananları. Mesela işte bir kız çocuğu, yedi yaşında, sekiz yaşında, annesinin önünde tecavüz ediyorlar, tam boşaldığı esnada mermiyi sıkıyor ensesinden, kadına onu gösteriyor. Kadın gidiyor, onu anlatıyor ya bir yerde böyle böyle yaptılar diye, o gece o kadını da öldürüyorlar. İstihbarat veriyor resmini, o gece o kadını da öldürüyorlar. Bu, hayvanilikten öte artık. Yani ruhtan bahsediyoruz, öyle değil mi? Hani bitkisel ruh, hayvani ruh, nefsani ruh diyoruz ya, Cenab-ı Hak diyor ya, hayvandan daha aşağı olur diye. Bakın, hayvani ruhtan aşağısı var, daha aşağılar!

Allah bizi affetsin. Bu, fazla vefakârlığa girecekti, konu başka bir yere gitti. Hakkınızı helal edin. Sizi üzmek istemezdim ama artık geceler yaşanmaz hale geldi. Ölümü istemeyiniz demiş, istemiyoruz o yüzden ama dünya farklı bir noktada ve insanı en büyük harab eden şey, çaresizliğidir. Bir şeyi bilip, elinden bir şey gelmemesi, bir şeyi bilip, görüp müdahale edememek, bir şey yapamamak. Bu insanı çökertiyor. Hani Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerine, İbni Mesut'a olması lazım, ara sıra ona Kur'an-ı Kerim okutuyor. Diyor ki hani Kur'an sana indirilmedi mi ya Resulullah. O da diyor ki bana başkasının okuması benim hoşuma gidiyor. Biz geçmiş ümmetlere şahit gönderdiğimiz gibi hani peygamberleri, seni de şahit gönderdik diyor ayet-i kerimede, ona diyor ki dur yeter, başlıyor ağlamaya, seni de şahit gönderdik diye. Başka bir seferinde de yine böyle Hud suresi, "Ya olduğun gibi görün, ya göründüğün gibi ol" denilince, o zaman da ağlamaya başlıyor. E dünya böyle herhalde bazıları için yaşamak zor dünyada. Hadisi şerif insanı kurtarıyor. Hadisi şerif ne? "Ölümü istemeyiniz, siz Allah'tan hayırlı ömür isteyiniz." Allah'tan hayırlı ömür cümlemize inşallah ama gerçekten zor bir süreçten geçiyor insanlık. Rabbim nasıl kurtaracaksa bizleri, Ümmet-i Muhammedi nasıl kurtaracaksa öyle kurtarsın inşallah. Benim bu konuda zahiri aklım durmuş vaziyette. Yani öyle mi olacak böyle mi olacak şöyle mi olacak değil. Rabbim tez zamanda Ümmet-i Muhammed'i kurtarsın. Hangisi kolay ve hızlıysa öyle kurtarsın inşallah. Haklarınızı helal edin. Bizden yana da helal olsun inşallah. Bu önümüzdeki salı günü, bunu böyle biraz da mutatlaştırıyorum muharremin onuncu gününde Kerbela'yı konuşmayı. İnşallah önümüzdeki hafta salı günü burdayım Kerbela'yı konuşacağız. Sonra önümüzdeki cumartesi günü de inşallah aşuremiz var. İzin alınıyor inşallah büyük bir ihtimalle bir sıkıntı çıkmaz, bir sıkıntı çıkarsa da söyleriz ama inşallah salı günü Allah izin verirse burda Kerbela sohbetinse o da netleşir, onu da burda tekrar veya Perşembe günü tekrar ilan ederiz haklarınızı helal edin. El-Fatiha maassalavat Eyvallah. Selamünaleyküm.

13 TEMMUZ 2024
TASAVVUF VAKFI MERKEZ
BURSA

https://www.youtube.com/live/tPvPAYX2fso?si=giO7L_A-xM-zcEPj

MESNEVİ-İ ŞERİF 1980-1983. BEYİTLER ŞERHİ

Eûzü Billâhi Mine'ş-Şeytâni'r-Racîm Bismillâhi'r-Rahmâni'r-Rahîm
Efdâlü'z-Zikr Fa'lem Ennehû
LÂ İLÂHE İLLALLÂH
LÂ İLÂHE İLLALLÂH
LÂ İLÂHE İLLALLÂH
Hak Muhammedü'r-Rasûlulllah
Cemî'i'l-Enbiyâ-i ve'l-Mürselîn
ve'l-Hamdülillâhi Rabbi'l-Âlemîn

Selamunaleyküm. Allah gecenizi hayırlı eylesin. Gündüzünüzü hayırlı eylesin. Ayınızı, yılınızı, ömrünüzü hayırlı eylesin. Cenab-ı Hak son nefese kadar Hakkı hak batılı batıl bilenlerden eylesin. Hakkı hak bilip hakça yaşayan, hakkı savunan, batılı batıl bilip batıla karşı cihat eden kullarından eylesin. Nerede, dünyanın neresinde bir Müslüman'a zulmediliyorsa zulmeden zalimlerden Cenab-ı Hak intikamımızı alsın. Ben-i İsrail'in devleti olan siyonist katil İsrail'i kahru perişan eylesin. Doğu Türkistanlılara özgürlük nasip eylesin. Bütün Ümmet-i Muhammed'i zulümden kurtarsın. Amin. Ecmain. 1980. beyit:

"Fakat fazla vefakarlık sebebiyle tamamen şeker olursam, buna imkan yoktur. Nasıl olur da şekerden tat ayrılır? İmkanı var mı?"

Geçen hafta, 'sen şekerden tatlı bir hale gelsen bile o tat bazen senden gidiverir. Bu mümkündür', burayı okumuştuk. Yani bu neydi? Sen öyle bir zaman olur, öyle bir an olur, sen bazen şekerden tatlı bir hale gelirsin. Yani öyle bir hâl yaşarsın. Öyle bir hâl yaşayınca, şekerden tatlı bir hale gelirsin ama bu şeker, bu tat senden gidiverir. Buna devam ediyor. 'Fakat fazla vefakârlık sebebiyle tamamen şeker olursan, buna imkan yoktur.' Yani normalde şeker olmak ne demek? Şekerle, şekere hemhal olmak, şekerin içerisine karışmak. Yani sen bir mürşidi kamil olursan, mürşidi kamil olduğundan senden tatlılık gitmez. Yani bu artık sen o makama eriştin. O makama erişince, sendeki haller, sendeki tecelliyatlar gelip geçici değildir. Artık bundan sonra normalde, o bir makama erişen, yani mürşidi kamil olan bir kimsedeki tatlılık, geçici bir tatlılık değildir. Onun üzerindeki hoşluk, geçici bir

hoşluk değildir. Onun üzerindeki manevi tecelliyatlar, geçici bir manevi tecelliyat değildir. Yani normalde o kimseden de bunlar ayrılmaz. Yani neden? Çünkü o cemalinde fenâ oldu. Cemalinde fenâ olduğu için o belli bir makama geldi. O fenâyı yaşayınca, artık o makamdan sonra geri dönüşü yok. Mesela, nasıl peygamberler peygamberlikten geri dönüşleri yok, onlar bir makam sahibi. Makam sahibi olunca, onun peygamberliği son da bulmuyor. Peygamberliği devam ediyor. Tabi, o normalde mürşidi kamillerin kutup seviyesinde olanlar da onlar da bir makama erişiyorlar. Peygamber değiller, ordan geri dönüşleri vardır ama geri dönüşü olan görülmemiş bu zamana kadar. Normalde, işte o geçici manevi tecelliyatlara mazhar olanlar, o kalıcı maneviyatların numunesi gibi. Hani ne diyorlar, yeni nesil siz, fragman mı diyorsunuz? Hani fragmanı gibi, o manevi haller, o makama erişildiğinde kalıcı olmanın hali.

Hani bir kimse rüya görüyor, rüyasında cenneti görüyor. Rüya görüp de rüyasında cenneti görünce, cennetin varlığına karşı içinde bir delil oluyor veya cehennemi görüyor rüyasında, cehennemin varlığına delil oluyor. Aslında rüyadaydı o ama o normalde onun varlığına delil olmuş oldu. Mesela bazen dervişlerin üzerinde görülür, bir mürşidi kamilin makamında göreceği rüyayı görür. O rüya ona delil olmuş olur, gelecekte delil ona. Yani o rüya ona hüccet oldu, delil oldu veyahut da manevi hallerle alakalı, tecelliyatlarla alakalı bir kimse rüya görür, ne bileyim, zikrullahta bir hâl yaşar, bir hâl gösterilir. Onun normalde hakikatte var olduğuna işarettir, onun delilidir ama bunlar normalde gelip geçici olursa, bir hâl olur ama mürşidi kamiller burda kendi üzerlerinde şeker olmuşlardır. Şeker olduklarından dolayı, şeker ayrı, o ayrı değildir. Bu neye benzer? Çayın içerisine şeker koydun, çayın içerisine şeker koyunca artık o şekeri çaydan ayırman mümkün değil. Tatlandı onu ayırmanız mümkün değil. Bu da bunun gibi bir şey.

"Ey hoş arkadaş! Aşık halis ve saf şarabı kendisinden bulur, onunla gıdalanırsa bu makamda artık akıl kaybolur. Bu sırra akıl ermez."

Bu, artık o kimsenin belli bir hale geldiğinde, artık o kendince aşıklık kuvveti, aşıklık hâli onun kendi içinden tecelli etmeye başlar. Şimdi, derviş önce şeyhini sever, aşıklığı yakalar onda. Ardından Hazreti Muhammedi Mustafa(s.a.v.)'i sever, Hazreti Muhammedi Mustafa (s.a.v) 'de aşıklığı yakalar. Ardından Allah'ı sever, Allah'a aşık olur. İlahi aşk dediğimiz noktaya gelir. Artık o sadece ve sadece Allah'ı sevdiğinden, Allah'a aşık olduğundan, onun cemaline vuslat olur. Artık o aşkın kendisi olur ve döner der ki kendince; hani ne ararsan kendinde ara. Bu haldedir. Normalde aşkı kendinde bulmak, hani var ya hadisi kutsi; yine Keşfü'l Hafa'da geçer, der ya: 'Ben göklere ve yere sığmam fakat mümin kulumun kalbine sığarım.' Artık

o kimse, kendi kalbinde tecelli edenin, tecelli edenin Allah olduğunu bilir ve aradığım şey, dışarda aradığım şey, aslında içimdeymiş der. Hani Mesnevi'nin başında bir hikaye vardı, hani bir halayık vardı. Halayık ve padişahın aşkı vardı. Padişah halayığa aşık olmuştu. Halayık hasta olunca bir tabip istediler. O tabip geldi, halayığın durumunu çözdü. Halayığın durumunu çözünce, bu sefer padişahın halayığa olan aşkı bitti, muhabbeti bitti ve o zaman padişah dedi ki; "Asıl sevilmesi gereken senmişsin." Kime dedi? Mürşidi kamile dedi. "Asıl sevilmesi gereken senmişsin." O zaman halayık neyi bize anlatıyordu? Heva hevesi, nefsi anlatıyordu. İnsan önce hani nefse aşık olur, beğenir, nefsin isteklerine koşar. Sonradan ilahi aşkla tanışınca, asıl sevilmesi gerekenin ne olduğunu anlar. İşte insanlar da aşkı önce dışarda arar. İlahi aşkı dışarda arar. İşte çiçekte arar, böcekte arar, ne bileyim işte bir hayvanda arar. Yok, bir sokak köpeğinde, yok bir kedide arar. İşte kedinin üzerinden bir yudum su verecek cennete gidecek ya, aşıklığı dışarda arar. Hazreti Pir der ki: "Neye aşık olursan ol, öteye bize delildir." Yani, sen bir kadına da aşık olsan, bir kadın erkeğe de aşık olsa, ilahi aşka delildir. Yani demek ki bir görünene aşık oluyorsan sen görünmez olan senin için Allah'a da aşık olabilirsin. Sen çünkü aşkın mecazını yakalamışsın, hakikatini de yakalarsın. Mecazını yakalayan, mecaz hakikatin delili olur çünkü. Yani namazı mecaz olarak görürsün; bir kimse namaz kılıyor, ha namaz varmış dersin ama hakikatte namaz, ayrı bir şeydir. Zahiren evet, kıbleye döndün, namazı kıldın. Hakikatteki namazın tecelliyatı ayrıdır. İşte o kimse o zaman kendince aradığı şeyin, dışarıda aradığı aşkın kendi içinde olduğunu görür.

Zaten sufi bir müddet dışsal yolculuk yapar. Eğer o direkt kendi iç alemine dönüşünü gerçekleştirebilirse, o zaman onun içsel yolculuğu başlar. Ama genel olarak insanlar aldanırlar, yolculukları dışsaldır hep, içsel değildir. Allah muhafaza eylesin. O yüzden, normalde Hazreti Pir: "Aşk dışarıda aranmaz, aşk kendi içinde bulunur. Sen aşkın kendisisin, aradığın aşk sensin," der. Yani aradığın aşk sensin, bu kadar böyle uç bir noktaya götürür insanı. Aslında aradığın aşk sensin derken, burda kendi nefsini öne çıkarmak değil, kendi benliğini öne çıkarmak değil, Yunus'un: "Bir ben var benden içeri," dediği o olguyu meydana çıkarmak, onu bulmak içsel olarak. Hani yine normalde: 'Aşk düğümü çözülmemiş sır gibidir. O sır senin içinde, kendi içinde bul onu, der Hazreti Pir. Demek ki o normalde aşık halis, saf şarabı kendisinde bulacak. Yani artık o öylesine ilahi aşk noktasında zirvelerde dolaşacak ve zirvelerde dolaştığında aradığı şey, yani Musa'nın Turu Sina'ya çıkıp konuştuğu şey, onun gönlünde var. Onun gönlünde veyahut da Yunus'un balığın karnında bulduğu şey, onun gönlünde

var. Ümmeti Muhammed'in fazileti ve ehemmiyeti, Ümmeti Muhammed'in fazileti ve ehemmiyeti! Yusuf'un kuyuda bulduğu şey, onun gönlünde var. İbrahim Aleyhisselâmın ateşe atıldığı andaki bulduğu şey, onun gönlünde var. Onun içinde var, mana aleminde var, eğer onu bulabiliyorsa. Eğer onu bulursa o zaman sırrı çözüldü. Eğer onu bulamıyorsa o sır çözülmedi onda. Hani o yüzden derler: "Her ne ararsan kendinde ara," diye. Kişi kendi içine dönerekten, o manevi bir aşka ulaşır ve o manevi bir aşka ulaşınca iç aleminde, onun dış alemine denge oluşur ve normalde içinde de dışında da muhteşem bir huzur olur.

Kendi içindedir yalnız bu. Bunu normalde dışardan bakan bir kimse, onu deli görebilir. Dışardan bakan bir kimse, onu çılgın bir şekilde görebilir. Dışardan bakan bir kimse, onu normal görmeyebilir ama aşık, kendi iç aleminde huzuru bulmuştur, kendi iç aleminde de dengeyi de bulmuştur, dengeyi de otutturmuştur. Bu, o kimsenin biraz hani meratipleri geçmesiyle alakalı. Mesela bir kimse emmaredeyken denge aranmaz. Levvamede mesela, gitgeller yaşar. Mülhimede gitgeller yaşar. Mutmainnede gitgeller yaşar. Radiyede, mardiyede, safiyede gitgeller yaşar ama artık o kimse hani safiyeye geldiğinde, artık onda denge kurulur. O, huzuru yakalamıştır. O artık, içsel yolculuğu onun devam eder. Bitmek tükenmek bilmez. Onun dışsal yolculuğu da bitmiştir. Bakın, dış yolculuğu bitmiştir. Artık kendi derinliğinde, kendi tatminini yani mutmaini bulur. Onun kalbi çünkü mutmain oldu. Hani "Kalpler ancak zikrullah ile mutmain olur," o ayeti kerimenin sırrına ulaştı o. Onun artık kalbi mutmain. Onun kalbi mutmainlikten geri dönmüyor. Artık oturdu, yerleşti o. Böyle olunca, onun yaşantısında da, hayatında da bir anlam oluştu. Artık o herkes gibi yiyip içmiyor, artık o herkes gibi dolaşmıyor, o herkes gibi bakmıyor. Onun bakışında ayrı feraset var. Her baktığı yerde cemalin tecelliyatını görüyor. Her baktığı yerde sıfatsal tecelliyatlara mazhar oluyor ve kendi iç aleminde de mazhar oluyor. Kendi iç aleminde batıni olarak mazhar oluyor, dış aleminde zahiri olarak mazhar oluyor ki denge böyle kuruluyor. Normalde, iç aleminde mazhar olmuş olsa, dışında bunu seyretmemiş olsa onda denge oluşmaz. Bir mürşidi kamilin dervişinde denge vardır. Eğer o dervişte denge yoksa, o şeyhini tanımıyordur, o şeyhine tabi değildir. Şeyhe dervištir ama şeyhe tabi değildir. Kendi nefsine tabidir o yüzden onda dengesizlik vardır. Bakarsın bazen dervişlerin bazıları dengesizdir. Konuşmaları da dengesizdir. Aslında o sufilik yapmıyor, o heva hevesine uymuş, o edepsizlik yapıyor. O nefsine uymuş. Kendi nefsine uyduğunun da farkında ama farkında değil. Farkında olsa tövbe eder ve geri döner. O kendince âşıklık yaşadığını zannediyor.

Mesela işte bir kısım sufiler vardır, adına sufi denilirse kendilerince vuslata erdiklerini, vuslata erdiklerinden dolayı namazın onlardan sakıt olduğunu söylerle örneğin.

Türkiye'de bir kısım melamiler vardır, bir kısım. O melamilerin bir kısmı namazdan sakıt olduklarını, zikirden sakıt olduklarını, ibadetten sakıt olduklarını söylerler. Bunun gibi. O aslında kemale ermemiş. Kemale ermiş olsaydı Hz. Muhammedi Mustafa'nın ayak izlerini takip ederdi ki o, son nefesine kadar namazı hiç bırakmadı. O son nefesine kadar Kur'an-ı Kerim'e tabi oldu. Allah muhafaza eylesin. O zaman, o sufi o hale gelince iç ve dış dengesi onda oturur ama iç ve dış dengesi oturmayan bir kimseyle karşılaştığında, o huzur, o denge karşıdaki kimseye tuhaf gelir. "Aaa! Böyle olmaması lazım," der kendince veyahut da heva ve hevesine uyan bir kimse, çarpar ona. Çarpınca aslında feraset ehli olmuş olsa, kendi heva ve hevesini görecek ama feraset ehli olmadığından, karşıdaki kimseyi, yani o üstadı suçlar. Kendince onda eksiklik peydah eder. Der ki eksiklik var bunda. Oysa o üstad ona ayna vazifesindedir. Eksikliğini görür. Ayna vazifesinde olmasına rağmen o eksikliğini görmez, karşıdaki kimseyi yani üstadı eksik görür. Müşriklerin Hz. Muhammedi Mustafa'yı eksik görmesi gibi. Hani Ebû Cehil diyordu ya, "Peygamberlik bana gelmiş olması lazım." O da normalde kendince öyle der, "Şeyhlik bana gelmesi lazımdı," veya "Ben şeyh olsam" veya, böyle olması lazım," der kendince " Ya böyle diyor Üstat ama aslında böyle olması lazım." O aslında çarptı, heva ve hevesini gördü. Ama ona dese ki üstat, heva hevesini gördün," bırakır gider o. Bazen üstatlar da onlar bırakıp gitmesinler, onlardan bir fayda umduklarından değil, giderse iyice helak olacak, nefsine uyacak, şurda otursun, Allah'ı zikretsin, diye düşünür. Yani o, onu eksik görse ne olacak der. Allah muhafaza eylesin.

"Aklı cüzi sırra sahip gibi görünürse de hakikatte aşkı inkâr eder."

Aklı cüz dediği bizdeki akıl, yani manevi bir terbiye almamış, ilahi aşka ulaşmamış akıl. İnsanlar genel olarak bilmedikleri, anlamadıkları veya yabancı oldukları şeye ön yargılı ve düşmanca bir tavır takınırlar. Hem ön yargılı hem de düşmanca bir tavır takınırlar. Bu fakir, bunu çok yaşamıştır, sizler de yaşarsınız. Adam şimdi normalde işte sufilik dersin, şeyh dersin, dergâh dersin, tarikat dersin. Dakka bir söyleyeceği şey şudur: "Siz de para topluyorsunuzdur." Sen anlatırsın, "Parayla işimiz yok," diye, yok inanmaz. Bakın, inanmaz. Anlatırsın defalarca, yine inanmaz. Ön yargısı var çünkü. Hatta daha ileri gider, sana düşmanca tavır takınır. Ya kardeş, senin çayını istemedim, yemeğini istemedim, evini istemedim, arabanı istemedim, senden para istemedim, pul istemedim, sen ne yapmaya düşmanca tavır takınıyorsun?" desen de, o sana çünkü ön yargılı, düşmanca bir tavır takınır.

Sana defans yapar. Bunu normalde hani neden? İşte kendince der ki hatta toptancılık yapar, siz hepiniz böylesiniz, sizler böylesiniz zaten. Bu, insanların ön yargısındandır. Mesela, aileden bir kimse suç işlese, hata yapsa, bütün aileyi suçlarız biz. Yani oysa suç bireyseldir. Birisi hata yaptı, bir kimsenin kızı hata yaptı, bütün aileyi nasıl suçlarsın? Birisinin oğlu hata yaptı, bütün aileyi nasıl suçlarsın? Burdan arkadaşlardan birisi bir hata yaptı, bu topluluğun hepsini nasıl suçlarsın? Ama ön yargı suçlatır insanı ve düşmanca tavırlar takındıttırır. Akıl, yani cüz'î akıl bu noktada yabancı olduğu, bilmediği o konuyla alakalı bilgi sahibi değilse hemen defansa girişir, aklın işi budur. Bu neden kaynaklanır? Bunun asıl kaynaklandığı korku ve güvensizlikle alakalıdır. Buna artı bir de bilgisizlik ve cehalet eklenince artık o sana düşmanca bir tavır takınır.

Bakın, üç şey vardır, insanın aklını gideren üç şey; korku insanın aklını giderir, bu yani o kimseyi doğru karar vermekten uzaklaştırır. İkincisi cehalettir; o kimseyi doğru karar vermekten uzaklaştırır. Üçüncüsü güvensizliktir, güvensizlik. Güvensizliği ikiye ayıralım: bir, insanın kendisine güvenmemesi; iki, karşındaki kimse veya karşındaki topluluğa güvenmemesi. Aslında güvensizliğin çıkış noktası asıl insanın kendisine güvenmemesidir, yani özgüven eksikliğidir. Ben çıkarım toplumun içerisinde konuşurum, toplumdan bana bir zarar gelecek diye bir korkuya kapılmam. Ben konuşurken bildiğim bir konuda konuşurum; bilmediğim bir konuyu bilmiyorum derim. Yani, bir kimsenin bilmediği bir konuyu bilmiyorum demesi aslında özgüvendir, kendisinde huzurun var olduğunu gösterir. Oysa birisinin bilmiyorum demesi, kendince nefsince, onu aşağılık bir şeymiş gibi zanneder. O, bilgisiz bir insandır. Asıl bilgili insan, yani ehliyetli insan, bir konuyu bilmiyorsa "Ben bunu bilmiyorum." der. Bakın, bir peygamber dahi soru soruldu, soru sorulunca Cebrail aleyhisselama dedi ki: "Sorulanın sorandan fazla bir bilgisi yoktur." Dedi. Hani var ya, İhsan Hadisi Şerifi, bir kimsenin bir şeyi kıyameti sordular, bilmiyorum dedi ne zaman kopacağını. Yani, düşünebiliyor musunuz, miraç yaşayan bir peygamber, kendisine kıyametin vakti sorulduğunda bilmiyorum dedi. Yani, demek ki bilmiyorum, o konuda bilmiyorum demek, onun peygamberliğine bir leke getirmedi, onun peygamberliğinin üzerinde bir şüphe getirmedi. Bilmediği bu konuda bilmiyorum demek özgüvendir ve o kimsenin bilgili olmasını, bilgili olduğunu gösterir. Şimdi insan aklı, insan aklı bu üç şeyden, üç şeyden dolayı doğru ve isabetli karar vermez: birincisi bilgisizlik, cehalet; ikincisi korku, korku; üçüncüsü güvensizlik. Bu üçü insanda toplanırsa onun aklı, onun aklı doğru kararı vermez, hemen defans yapar. Hemen defans yaptığıyla kalmaz, bir çıt ilerisi, daha o cahil, ön yargılı davranır. Bir çıt ilerisi bak, üç adım düşmanca davranır. O

kimsenin cahil olduğunu gösterir, o kimsenin bilgisiz olduğunu gösterir, o kimsenin korkak olduğunu gösterir, o kimsenin ön yargılı olduğunu gösterir bu çünkü bilmediği bir şeyde hükmediyor. Bilmediği bir şeyde düşmanlaştırıyor bir de onu bilmiyor çünkü öğrenmek de istemiyor ve hani meşhurdur ya, "İnsan bilmediğinin düşmanıdır." diye.

İnsan bilmediğinin düşmanıdır ve cehalet, korku, güvensizlik; artık o kimse de ne yazık ki düşmanlık, ihanet, her türlü entrika o kimseden beklenir hale gelir. Çünkü o kimse artık korktu, güvensiz ve cahil bir kimse; artık o kimse sana zarar verebilir. Bakın, insanları analiz ederken bunlar insanları analiz etmenin tabiri caizse dipnotları, bir topluluğu analiz etmenin dipnotları. Bakın, güvendir bu kapının açık olması; korku yok, dileyen dilediği zaman buraya girer, dileyen dilediği zaman burdan çıkar. Bu aslında bir mesajdır. Bu fakir, 26-27 yaşından beri sohbet eder; hiçbir sohbetin kapısı kapalı değildir, hiçbir zikrullahın kapısı kapalı değildir. Benim bulunduğum yerde hiçbir zaman kapı kapanmaz. Bu, benim yaptığım şeyin meşru olduğunu gösterir; gayrimeşru değil. Devletmiş, gelsin incelesin ki inceledi-ler. Ne kadar inceledi̇ler? Vakfı inceledi̇ler, derneği inceledi̇ler, içimize polisleri koydular, onlara incelettiler, telefonlarımızı dinlettiler, her şeyi yaptılar. Hiç sıkıntı yok, yapsınlar, zaten devam etsinler, problem yok burda. Buraya da gelip dinliyorlar, dışarda da dinliyorlar, zaten gerek yok. Ben YouTube'da veya kanallarda canlı yayınlatıyorum, dinlesinler, sıkıntımız yok. Sebep? Benim konuştuğum Kur'an ve sünnete uygunsa korkum yok. Ben meşruyum; hatta tanımayan, bilmeyen bir kimse tanımadığından, bilmediğinden ve cahil olduğundan defans yapacaktır. Gel kardeş, bir günden bir güne otuz beş yıldır pamuk eller cebe bir sefer dediysem her şeyi bırakacağım, çıkacağım buradan. Bırakacağım, çıkacağım. Otuz beş yıldır birisinden bir lokma istediysem bırakacağım, gideceğim buradan. Otuz beş yıldır bir lira istediysem bırakacağım, gideceğim buradan.

Otuz beş yıldır yatacak yer, yiyecek yemek istediysem bırakacağım gideceğim buradan, bir bardak su dahil bir şey istediysem bırakacağım gideceğim. Bunu hani söylemek zorunda kalıyoruz. Neden? Ya bir incele, bir sor, bir soruştur, bir bak, bir gel ya, ondan sonra ne karar vereceksen ver. Yok hayır. 'Bütün tarikatlar böylesiniz', biz tarikat değiliz diyorum. 'Bütün hocalar böylesiniz', ben hoca değilim diyorum kalıyor şimdi. Ya kardeş, ben hoca değilim. Bir kimseye hoca diyebilmen için onun Arapçası, yani Arapçası derken okumak değil, İslami literatüre göre bir kimseye hoca denmesi için hoca denmesi için yedi ilimden onun icazeti olması lazım. Biz namaz kıldırana da hoca diyoruz. Yani siz televizyonda, orada burada başına bir sarık sarana hoca diyorsunuz, bu toplum diyor. Kardeş, o fıkıhı bilecek, hadisi

bilecek, kelamı bilecek, o kimse Arapça grameri bilecek, Nasuh'u mesuhu bilecek o kimse. Hani hangi ayet neyi neshetmiş, hangi hadis hangi hadisi neshetmiş bilecek. Hoca dediğin kimse bu tip, bu yedi sekiz, hadi beş ilim olsun, ya, beş ilimden icazetli olması lazım. Siz kime hoca diyorsunuz şimdi? Topluma soruyorum bunu. Başında sarık olan hoca! Demeyin kardeşim. Dil alışkanlığı, biz de diyoruz filanca hoca diyoruz, dil alışkanlığı ama o hoca olması için bu ilimler olacak. E biz önüne gelen iki Allah diyeni şeyh görüyoruz. Deme kardeşim? Sebep? Ya var mı icazeti? Şeyhi onu ilan etmiş mi sağlığında o şeyhtir diye? Etmemiş. Var mı yazılı icazeti? Bir yerden bir icazet almış mı? Almamış. Ya nerden şeyhlik yapıyorsun sen? Şeyhlik yapacaksan, ilme'l yakîn, ayne'l yakîn, hakka'l yakîn makamlarını geçtin mi? Şeyhlik yapacaksan, emmare, levvame, mülhime, mutmainne, radiye, mardiye, safiye geçtin mi? Bunların esmalarını aldın mı? Kalbin makamlarından haberin var mı? Rüya tevilinden haberin var mı? Bir kimse zikrullahta hal gördü, halden haberin var mı?

Bakın, bunlar manevi ilim, bunun yolu ayrı. Koca İmam-ı Azam'ın burdan bir bilgisi yok. Koca İmam Şafii'nin burdan bir bilgisi yok, bu hallerden. Kime gidiyor? İmam-ı Hanbel Hazretleri'nin şeyhine gidiyor. Şeybani Rai'ye. İmam-ı Hanbel, bakın, koca fıkıh âlimi, hadis âlimi. Bakın, İmam-ı Hanbel'de hem hadis âlimliği var, hem fıkıh âlimi kendisi. Arapça grameri, gramer, gramer, hangi harften ne çıkar yalayıp yutmuşlar her biri ve gitmiş Şeybani Rai'nin önünde kuzu gibi duruyor. İmam Şafii diyor ki: "Ya sen koca imamsın hani Şeybani Rai'nin önünde böyle neden oturuyorsun?" diyor ya. "Ben geleceğim ona soru soracağım," diyor. Diyor ki: "Sorma, hazır cevaptır." "Yok, soracağım" diyor. Bu zahir ilim erbabında böyle bir şey vardır, hani ene vardır, ene. Geliyor, "efendim bir sorum var", "sor" diyor. Diyor ki: "Bir kimse günlük bir vakit namazını kaçırırsa, kılamasa, unutsa ama hangi vakit olduğunu bilemese, hangisini kaza etmesi gerekir?" diyor. Hemen hazır, hiç beklemeden: "O bütün gününü gafletle geçirmiş, bütün namazlarını kaza etsin" diyor. İmam Şafii şok! Hemen derviş oluyor orada Şeybani Rai'ye, bak hemen derviş oluyor. Halbuki bak o kadar ilim var, öyle değil mi? Kalp ilmi ayrıdır, zahir ilim ayrıdır. Bir üstadın, bir mürşidin ince fıkıh meselelerinin içerisinde dolanma, öyle bir şey yoktur. Git onu kitaptan oku ama ona kalpten sor, ona zikrin hallerinden sor, ona maneviyattan sor, eyvallah! Eyvallah, onun durumu o ama tabi toplum bunu bilmiyor. Bir de İslam dünyasında oynanan büyük bir oyun var. Bu oynanan büyük oyun, İslam dünyasında İslam'ın anlatılması, anlaşılması, yaşanması için temel taşları yerinden oynattılar İslam dünyasında. Yani düşünebiliyor musunuz? İslam dünyasında, bilhassa Anadolu'da hafızlık müessesesi bitti, bitirdiler, göz

göre göre bitirdiler. Göz göre göre bitirdiler. Bakın, İslam dünyasında ehli tarikatın kökünü kurutmaya çalışıyorlar, bitiriyorlar bunu. Sebep? Çünkü öz noktasında onlar, öz noktasında.

Siz Kur'an sünnet dedikçe rahatsız oluyorlar. Yani o rahatsızlıklarını dışarı aksettiriyorlar ve bir de toptancılar. Bütün herkes toptancı çünkü akılları bilmedikleri bir şeyi reddediyor. Reddedince, reddedince bu sefer düşman noktasına koyuyorlar. Yani gerçek sufiliği akıl kabul etmiyor. Bakın, gerçek sufiliği akıl kabul etmez, akıl ona karşı çıkar çünkü bilmediği bir yer. Onun için karanlık bir yol, onun için karanlık bir dehliz, onun için karanlık bir oda. Hemen defans koyar, gitme der. Sebep? Akıl çünkü sufilik hallerine uzaktır. Akıl bir baş ağrısının neden olduğunu okur kitaplardan, kitaplardan okur onu. Zahiri bilim kitaplardan okur onu, onu kabul eder ama işte rüyayı kabul etmek istemez. Şimdi sen yırtarsın kendini rüya haktır, hadisle sabittir, ayetle sabittir. Bakın, ayetle sabittir. Buna ister İncil'den bak, ister Tevrat'tan bak, ister Kur'an'dan bak, hepsinde de rüyayla alakalı hakikat vardır. Hepsinde de vardır. Ya, rüya haktır, hakikattir dersin ama ona Batı zihniyeti, Batı aklı der ki rüyayı kabul etmez. Götürürsün onu Batı'nın fikir babası olan Eflatun'a, götür onu Platon'a, götür, koca profesörler, önlerine Eflatun'u koyuyorum, Platon'u koyuyorum, Aristo'yu koyuyorum, diyorum ki bakın, bunlar Yunan felsefesinin yani Batının felsefesinin ana damarları, yani onlar rüyada bir hakikatin öğrenilebileceğine dair hükmetmişler. Sokrat hükmetmiş, Eflatun hükmetmiş, Aristo hükmetmiş, Platon hükmetmiş, Kant hükmetmiş. O kabul etmiyor o rüyayı. Neden? Çünkü rüya yorumunu ve rumuzlarını bilmiyor, reddediyor. İyi, hadi o Batı zihniyeti, bugün Diyanet de kabul etmiyor, bugün ilahiyat da kabul etmiyor. Ne diyorlar? "Rüyayla amel edilmez." Doğru mu? Hadi, rüyayla amel etmeyin. Hadi, ezanı okumayın. Hadi, ezanı okumayın!

Ezan, rüyanın tecelliyatı. Hem de bir başkası gördü, sahabe gördü, gören sahabe okuyamadı, Bilal-i Habeşi'ye okuttular. Ezan Bilal-i Habeşî'ninmiş gibi oldu. Değil. Bilal-i Habeşi okuyan. Bakın, rüyasında gören sahabenin ezberimizde değil adı, Bilal-i Habeşi'nin ezberimizde. Okuyan o çünkü. Hazreti Ömer Efendimiz de gördü rüyayı, dedi ki: "Ben o gün biraz rahatsızdım, ben utandım, çekindim." Ben söyleyemedim dedi rüyamı, o söyledi, dedi. Öbür sahabe söyledi, dedi. Rüyayla amel ettin hadi, ne oldu? İbrahim aleyhisselam rüyayla amel etti, oğlunu götürdü kurban etmeye. Yusuf Aleyhisselam rüyayla amel etti. Hapishanedeydi, Kur'an'la sabit. Hapishane arkadaşlarının iki tanesinin rüyasını yorumladı, dedi ki: "Bak, bu yorumu" dedi "götür padişaha söyle, hapishanede o dedi de hatırlat," dedi. E rüyayla amel etti? Kur'an rüyayla amel etmeyi kabul ediyor! Hadis-i şerif, Peygamber

sallallahu ve sellem hazretleri, rüyayla amel etmeyi kabul ediyor. "Rüya, peygamberliğin kırk altı cüzünden bir cüzdür", diyor ve peygamberlik ona verildiğinde, bahşedildiğinde, görevlendirildiğinde altı ay boyunca, altı ay boyunca rüyayla peygamberlik öğretileri ona verildi. Şimdi siz rüyayla amel edilmez dediğiniz anda peygamberliğin altı aylık peygamberlik sürecini reddetmiş oluyorsunuz. Küfür kardeşim, küfür! Küfre düştüğünü de bilmiyor. İşte akıl bu manada cüz'i akıl, özellikle Hazreti Pir, cüz'î akıl diyor, küçültüyor orada aklı, küçümsüyor cüz'i akıl derken. Bakın küçümseyici bir tarzda söylüyor. İşte cüz'î akıl bilmediği bir şeyi reddeder, bilmediği bir şeyden korkar, bilmediği bir şeye güvensizlik oluşturur ve ne yapar? Hemen defans yapar. Hazreti Pir diyor ki: "Aşkın şerhinde akıl çamura saplanmış eşek gibi yattı kaldı, aşkı aşıklığı yine aşk şerh etti," der. O der de koca Yunus durur mu bizim, durmaz. Der ki: "Aşk benliğimi yok etti." Bakın, "Aşk benliğimi yok etti, aklımı dört yana savurdu, bu yük Yunus'a yetti, bilmeyene az gelir," koca Yunus da ne diyor? "Aşk benliğimi yok etti."

Yani çünkü dervişin gönlü, dervişin iç alemi aşk ile dolduğunda, aşka ulaştığında, aşkla hemhal olduğunda akıl hükümsüz kalır. Akıl, hükümsüz kaldığı gibi aşkı anlamada da aşka teslim olur. Bakın, aşkı anlamada aşka teslim olur. Eğer akıl aşka teslim olmazsa hiçbir zaman aşkı anlayamaz. Bunu hani hazreti Pir'e soruyorlar aşkla alakalı, benim gibi ol da anla diyor, 'benim gibi ol da anla.' O zaman bir kimsenin aşkı anlayabilmesi için, işte örnekliyorum bunu, bir kadına aşık değilse, bir kadın erkeğe aşık değilse, ne bileyim bir mürid üstadına aşık değilse, peygamberine aşık değilse, aşkı anlaması mümkün değil. Ama o kimse anlamasa dahi, aşıkların içerisinde dursa, sabrederse aşıklardan sayılır. Hani diyor, bir topluluğu sevmesen dahi, o topluluğun ameliyle amellenmesen dahi, o topluluğu seversen onlardan sayılıyorsun ya, işte o kimse de onlardan sayılır diyor. Neden? Aşıkların içerisinde bulundu, salihlerin içerisinde bulundu. Akılla alakalı devam ediyor Hazreti Pir:

"Zekidir, bilir fakat yok olmamıştır."

Zekidir, akılla alakalı, 'zekidir, bilir fakat yok olmamıştır.' Şimdi aklın zekiliğiyle kalbin zekiliği ayrıdır. Bir aklın zekiliği vardır bir de kalbin zekiliği vardır. Bir, normalde akıl vardır, bildiğimiz pozitif akıl dediğimiz akıl vardır. Bir de kalbin aklı vardır. Bizde iki akıl vardır; bir kalbin aklı vardır, bir de normal aklımız vardır bizim. Genel olarak insanlarda kalbi akıl çalışmaz. Hazreti Pir burda normal aklın zekiliğini bahsediyor: 'Zekidir, bilir, fakat yok olmamıştır.' Aklın zekiliği, insanın işte hani çok özür dilerim, batılılar öyle diyor, 'insan düşünen hayvandır.' Ben kabul etmiyorum, ya biz hayvan değiliz çünkü biz insanız. Cenab-ı Hak bizi hususi insan olarak

yarattı. 'Ben insanı ahsen-i takvim üzerine yarattım.' Biz en mükemmel şekilde yaratıldık. En güzel değil, en mükemmel. Her şeyimizle en mükemmel bir noktada yaratıldık ve kendi ruhundan üfledi bize. İnsanın en büyük özelliği. İşte insanın düşünce, anlama, problem çözme, öğrenme ve bir şeyi böyle kıyas edip bir şeyin üzerinde böyle düşünerekten yetenek elde etme, zekilik ile alakalı. Akılla zeka böyle sanki bir bardağın içerisindeki çay ve şeker gibidir veyahut da arasında ince bir perdeyle ayrılmış bir şey gibidir. Örnekliyorum, hani bir hayvanların iç organlarını normalde çıkarıyorsunuz ya, işte o böyle kasaplar daha iyi bilir onu, her organın üzerinde ince bir zar vardır, değil mi Said? Bütün organlarda ince bir zar var, değil mi? Hepsinde var. Bakın, bir organın üzerindeki ince zar, onun şeriatıdır, içindeki de hakikatidir. O ince zar delinir ise içerisi kokar, içerisi bozulur. Şimdi böyle zeka, o aklın içindedir. Böyle o akıl diyelim ki bunun üstünü kapladı komple içinde zeka da var. Yani zekilik de içinde ve normalde birbirine böyle sanki dışarıdan baktığınızda akılla zekilik, böyle ince bir perdeyle ayrıldığından, aynıymış gibi görürsünüz. Mesela biz şöyle deriz ya, bir kimse kıvrak bir cevap verirse, "çok zeki, çok akıllı," bazen kimisi "çok zeki," der, kimisi "çok akıllı" der. Aslında oradaki problem çözme özelliği kısa devreden zekayla alakalıdır. Mesela matematik çözme zekayla alakalıdır, zekilik ile alakalıdır. Ama şimdi çocuklarımızı körleştirdiler, akıllarını da körleştirdiler. Toplumun komple aklı körleşti. Toplumun elinden komple cep telefonlarını alacaksın, toplumun elinden komple bilgisayarları da alacaksın. Diyeceksin ki teknolojiye düşmansın. Değilim. Bizim aklımızı köreltiyor. Şimdi çocuklar iki kere iki dört yapar, bilmiyor. Üniversite bitiren çarpım tablosunu bilmiyor. Sordum, sekiz kere sekiz kaç yapar, dedim. Üniversite bitirmiş, bana ne dese iyi? Hocam, biz onu görmedik. Sekiz kere sekizi görmemiş, üniversite bitirmiş. Acı bir şey, bugün, lise mezunu çocuklar çarpım tablosundan haberi yok. Alın, lise bitiren bir çocuğunuzu, eğer ticaret yapmıyorsa böyle, işte aman oğlum okusun, aman kızım okusun, aman yavrum sen ders çalış. Ya ne alakası var?

Bilgisayar önünde sörf yapıyor internette. Ondan sonra da üniversite sınavlarında toto yapıyor, çıkıyor. Bir de ilk önce çıkıyor sanki çok zekiymiş gibi, her şeyi bitirmiş gibi. Dört kere dördü bilmiyor ki! Yok, bilmiyor! Zaten bu teknolojiyi emperyalistler bütün dünyayı köleleştirmek için kullanıyorlar. Sizler birer, ben de dahilim buna, köleyiz. Köle, köle! Cep telefonuna bakın. Getirin biriniz cep telefonunu, ben onun ekran süresine bakayım, onun köleliğini ispat edeyim. Çok basit, ama o böyle o cep telefonundan hükümetler kuruyor o, hükümetler yıkıyor, hükümete ondan sonra akıl veriyor, dünya siyasetine akıl veriyor. Çok önemli o kimse! Tabi, bütün herkes

çok önemli! Elinde hepsinin de cep telefonu var, Twitter'a da yazacak, Facebook'a yazacak, Instagram'a yazacak. Sonra yemek yiyor, çekecek Instagram'a, 'bugün de böyle olsun.' Edebiyatın yok, yazma bari onu! Basitsin! Basitsin, basit basit! Çünkü okumuyorsun hiçbir şey! Bilgisizsin, bilgisizsin! Çekmiş, yemek fotoğrafını koymuş, 'bugün de böyle olsun.' Utan kendinden! Bu lafı söyleyen bir kimsenin kendi kendine oturup "Benim seviyem ne?" demesi lazım. Gerçekten cep telefonu alacak olanların kültür seviyelerini ölçmeli. Bildiğiniz kültür soruları sorulmalı. Telefon açtığınızda karşınızdaki kimseye nasıl hitap ediyorsunuz? Açıyor telefonu "Efendim," diyorum, bekliyor. "Efendim," bekliyor, "Efendim", kimsiniz diyor. Allah Allah! Ben, benim diyorum, sen kimsin? "Kimsiniz?" dedim diyor. Tabi! Dedim, lütfen siz ilk önce cep telefonuyla konuşma adabını öğreniniz, ondan sonra cep telefonunu edininiz. Ben böyle çok kibar konuşuyorum, duruyor şimdi. Böyle kibar bir şey beklemiyor karşıdan çünkü. Ben de ona bağıracağım "Kimsin?" Lütfen telefonu kapatır mısınız efendim diyorum ben. Ne diye sordum! Vodafone mu orası dedi bana! Bilgisiz ve cep telefonlarıyla, internetle, bilgisayarları yerli yerinde kullanmakla aptallaşıyoruz. Zekiliğimiz kalmadı, problem çözücülüğümüz kalmadı. Herhangi bir şey, herhangi bir şey, önüne bir problem gelse çözemiyor onu. Bakın, çözemiyor. Dervişlerin arasında da görüyorum bunu. Yani ona diyorsun ki şunu şöyle yap. Böyle bir duruyor şimdi. Hani bunu böyle yap dedim ya ben, ben anlıyorum, bu diyorum grogi oldu şimdi diyorum ben. Yani bu diyorum tamam gitti bunun kafa, diyorum. Problemi çözemiyor şimdi bu diyorum, bekliyorum. Gerçekten ya, acı bir şey bu, acı bir şey!

Ampulü değiştiremiyor. Ya bunu bana soran derviş var ya, "Ampul yanmıyor, ne yapayım efendim?" diye. Bundan erinmiyorum. Bundan şikayet etmiyorum, seviyeyi göstermek için söylüyorum bunu. Sandalye var mı dedim ben? "Var," dedi. Ampul var mı evde dedim ben? "Var," dedi. Sandalyeyi ampulün altına koy dedim, üstüne çık, dedim saat istikametinin tersine ampulü çevir, ondan sonra dedim, takacak olduğun ampulü al, onu da saat istikametinde çevir, bitecek mesele dedim. "Bu kadar mıydı efendim?" dedi. Bu kadardı. "Allah razı olsun efendim, çok teşekkür ederim. Sen olmasaydın ne yapardım?" Tabii ya, ben nöbetçi elektrikçiyim! Yani ampul takamayacak noktadayız. Evinde ampulü değiştiremiyor bir kadın! Dedim beyin? Beyim hiç anlamaz dedi. Dilimin ucuna kadar geldi, ne yapmaya sen o adamla evlendin, ampul değiştirmesini dahi bilmiyor. Ama bu global bir mesele. İşte bizim akıllarımızı bu manada donduruyor, çalışmaz hale geliyor. Mesela cep telefonunu normalde 5-6 saat kullanan bir kimsenin beyni küçülüyor, boş şeylerle uğraşıyor çünkü. Sörf yapıyor küçük videolarla.

Derviş değil bu, bana günde on beş tane, yirmi tane video atan kimse var, Durmuyor. Ya bu böyle bir şey. Bundan normalde o düşünme, muhakeme, bunlar o aklın mesela en önemli özelliğidir, düşünme, muhakeme etme, o özellik ortadan kalkıyor ve olaylara, mesela ortaya çıkan durumlara, problemlere mantıklı kararlar alamıyorlar. Sebep? O zeka çalışmadı çünkü. Akıl bu noktada işlevsel halde değil.

O yüzden zeka, öğrenmeye, anlamaya, bakın öğrenmeye, anlamaya, ondan sonra, bilgi edinmeye, bu bilgiyi kullanmaya yarayan bir olgudur eğer çalışırsa. Bilgi işleme hızı, bilgiyi işleme hızı. Mesela ben burada konuşuyorum ya, bir bilgi veriyorum, bu bilgiyi işleme hızı, o kimsenin zekasıyla alakalı. Bakın o kimsenin zekasıyla alakalı veyahut da işte hafızası mantıksal düşünmesi, ondan sonra, bugünkü dilde hani yetenekler, analitik yetenekler, bunların hepsi de zekayla alakalı hadiseler ve en önemlisi problem çözme zekayla alakalı. Zekayla alakalı şimdi bu bilgileri hepsini cem edip toplayıp hıfz edip bunları işler hale getirmek zekayla alakalı. Böyle geniş aldım biraz ama bunlar aklın, zekanın işleri. İşte bu akıl, bu zeka, bu bilgi birikimini toparlayıp problem çözmede, mantıksal düşünmede, işin içerisinden çıkmada işe yaraması lazım. E şimdi bu donanımlara sahip değilse bir kimse, olmadı. Bu donanımlara sahip, böyle mükemmel çalışıyorsa bu donanımlarla alakalı bilmediği bir şeyde ne oldu? Yine pes etti kaldı. Bilmediği şey ne? Aşk, hâl, tasavvuf. Bilmediği yer orası Allah muhafaza eylesin. Bir hadisi şerif: "Gerçekten zeki ve akıllı kişi nefsinin kötü arzularına hakim olup ahireti için çalışandır. Aciz kişi ise heva ve heveslerinin kurbanı olup Allah'tan olmayacak şeyleri isteyenlerdir." Şimdi burda zeki ve akıllı kişi dediği bak, ayırdı zeki ve akıllılığı ayırdı hadis-i şerifte. Hani az böyle birbirinin içindeymiş gibi görünse de hani içinde bir perdeyle ayrıdır dediğim, bu hadisi şeriften dolayı ayrıdır dedim. Nefsinin kötü arzularına hakim olur. Bakın, bir kimse nefsinin kötü arzularına hakim olamazsa o kimsenin pozitif aklı işlevsel değildir, körelir. Burda bunu anlatmaya çalışıyorum. Eğer o kimse heva hevesini ilah edinip, bu nefsiyle didişmezse köreldi. Ama bir kimse buradaki sufilik yolunu anlatacağım şimdi size ama bir kimse heva hevesiyle mücadele etti, nefsiyle mücadele etti, heva hevesiyle mücadele etti, nefsiyle mücadele etti, o kimse de kalbi akıl çalışmaya başladı. Allah'ı zikretti, kalbi akıl çalışmaya başladı. Bu sefer kalbi akıl çalışınca o feraset nuruyla isabet ettirdi. O feraset nuruyla, zikrullah nuruyla o pozitif aklın zekasını geliştirdi, çalıştırdı. Başka bir manevi kuvvet onun diğer o bedensel veya zahiri aklını harekete geçirdi. O manevi kuvvet harekete geçirdi. O kimse Allah'ı çok zikretti. O kimse Allah'ı çok zikredince zikrin nuru ondaki o pozitif aklı berraklaştırdı. Feraset verdi ona. O doğruyu gördü, o hakikati gördü. Neyle

gördü? O nurani akılla gördü. Neyle gördü? O zikrullahın nuruyla gördü. Neyle gördü? O haramlara girmeden veya harama girdiyse tövbe ederekten o aklın üzerindeki kiri temizledi. Aklın üzerindeki kiri temizleyerekten o ferasetle yolunu buldu, o yürüdü. Burda kalbi akıl dediğimiz şey bu. Öbür aklı berraklaştırdı mı? Evet. Mevcut akıl eğer ki sufiliği kabul ederse, dini kabul ederse, vahyi kabul ederse, o zaman o da o berraklığı yakalayacak mı? El cevap, yakalayacak. Devam ediyoruz:

"Melek bile yok olmadıkça şeytandır."

Yani o cüzi akıl yok olursa o normalde ilahi akıl haline gelir. Melek bile yok olmadıkça şeytandır. O zaman iki olgu çıktı önümüze: Melek ve şeytan. Nahl Suresi, ayet 49-50: "Göklerde ve yer yüzünde bulunan canlılar ve melekler Allah'a secde ederler. Melekler asla kibirlenmezler, üzerlerine hâkim Rablerinden korkarlar ve kendilerine emrolanları yaparlar." Göklerde ve yerde bulunan canlılar. Demek ki bunlar sadece insan değil. İnsan olsaydı, insanlar ve melekler diyecekti. Çünkü başka bir ayeti kerimede: "Ben insanları ve cinleri bana kulluk etsin, beni tanısınlar diye yarattım" dedi. Öyle olunca, bakın, orda insanları ayırt etti. Burada da normalde hadis-i şerifte canlılar diyor. Göklerde ve yerdeki canlılar, bütün canlılar.

O zaman gökte farklı canlılar var. Meleklerin haricinde, yerde farklı canlılar var. Biz sadece bunu hayvanlar olarak biliyoruz. Değil, değil sadece hayvanlar değil. Bunları tespit edecekler ahir zamanda, arada dolaşıyorlar onlar. Evet. Bu arada Onur'u görünce Onur'a teşekkür edeyim huzurunuzda. Bugün kendi kendime iş yapıyordum, büronun ampulü yanmıyordu dün akşamdan beri. Onur'a dedim git şu, Allah razı olsun, Hacı Erkan'dan da bizim Murat'tan da, dediler ne zaman bir işin olursa Onur'a söyleyebilirsin. Onur'a dedim şu ampullerden al gel. Ampulü aldı geldi. Ben kendimi hâlâ daha sağlıklı, iyi hissediyorum. Merdivene çıktım, söktüm yani ordan çok rahat, yine dedim takarım. Takamadım. Ben böyle tam merdivenden aşağıya ineceğim zaman bir dengemi kaybedeyim! Onur maşallah güçlü kuvvetli. Allah ona bir güç verdi! 1.23@@@@ Kalbime de geldi. Dedim, Onur'u göndermeyeyim, dedim. Şu ampulü takana kadar dursun yanımda, başıma ne gelir ne gelmez dedim. Geldi! Onur nasıl bir tuttu beni maşallah suphanallah! Öyle az değilim, seksen altı kiloyum. Yavaşça böyle Cenabı Hakk'ın izniyle indim aşağıya, baktım 'her yeeeer karanlık' başlayacağım söylemeye, göz möz kararmış benim edim ama Onur Allah razı olsun. Bugün bir kazadan kurtardı beni Cenab-ı Hakk'ın izniyle, huzurunuzda teşekkür edeyim kendisine. Rabbim nefsimize uydurmasın inşallah.

Evet, şimdi aramızda dolaşanlar da var demek ki. Bir de melekler var. Melekler ne yapıyorlarmış? Allah'a secde ediyorlar yani Allah'a tam itaatler.

Bakara, otuz iki: "Melekler şöyle dediler: 'Seni teşbih ederiz, bize öğrettiklerinin dışında hiçbir bilgimiz yoktur. Şüphesiz ki sen her şeyi çok iyi bilensin, hüküm ve hikmet sahibisin.' " Bu Bakara otuz iki. Bundan önce hani Cenab-ı Hak Adem aleyhisselâmın yaratılışını anlatıyor ya, hani 'onu çamurdan yarattım, ondan sonra ona ruh üfledim, ona bütün isimlerimi öğrettim.' Sonra ona ruh üfledikten sonra meleklere dedi ki 'hadi sorun ona ne soracaksanız.' Sonra melekler dediler ki, 'seni teşbih ederiz ve bize öğrettiklerinin dışında bir bilgimiz yok.' Demek ki meleğin durumu bu, vazifesi bu. Tam Allah'a itaat etmiş, ona ne bilgi verildiyse onu tecelli ettiriyor. O yüzden mesela işte güneşin doğması, hani güneş doğmuyor da dünya dönüyor ya. Güneş; onunla ilgili melekler var, emredilmiş, vazifesini yapıyor. Rüzgar; melek, aslında onlar da birer melek. Yağmur, melek aslında. Rüzgar, melek aslında. Kar, melek aslında. Yerin de göğün de nuru Allah çünkü. Siz yerin de göğün de nuru Allah deyince bütün tabiat olayları da bu noktada Allah'ın emrinde. Yani melekler sevk idare ediyor, hepsi de onun emrinde. Meleklerin bu sevk ve idareden dışarı çıkması mümkün mü? Değil. Bakın, değil. Sevk idare, malikü'l mülk olan Allah'ın elinde. Şimdi Bakara otuz dördü okuyorum: 'Yine bir zamanlar meleklere Adem'e secde edin demiştik, bunun üzerine onlar Adem'e secde ettiler. İblis hariç. O diretti, büyüklük tasladı ve kafirlerden oldu.'

Kim secde etmiyormuş? İblis, şeytan. Kim secde etmiyormuş? Şeytan, iblis. Tekrar soruyorum, secde etmeyenler kimmiş? Şeytan. Secde etmeyenlere duyurulur. Secde etmeyenlere duyurulur! Ayeti kerimede ne diyor? Secde edin dedik. Kim secde etmemiş? Şeytan. Secde etmeyenler o zaman şeytanın emrinde ya da şeytan. Ya şeytan ya şeytanın emrinde. İkisinden biri. Secde etmiyor çünkü. Ağır geldi değil mi? Gerçek bu, hakikat bu. Hakikat! O yüzden İmam-ı Şafi 'namazı terk edenin imanı yoktur' dedi. O yüzden Hazreti Muhammed'i Mustafa (s.a.v) 'namaz son kaledir' dedi. 'Namaz çadırın orta direği gibidir, yıkılırsa o kimsenin dini yıkılır' dedi. Neden? Namazda secde var. Secde. Secde etmedi. Kim secde etmedi?

İlk secde etmeyen şeytan ve secde etmeyenler, şeytanın peşinden gidenler. Hicr Suresi: 'Allah buyurdu ki, ben sana emretmişken seni secde etmekten alıkoyan nedir dedi. İblis dedi ki, ben ondan daha üstünüm çünkü beni ateşten yarattın, onu çamurdan yarattın. Balçıktan, işlenebilir kara topraktan yarattığın insana secde edemem diye cevap verdi.' Şimdi o zaman secde etmeyenler kibirliler. Kime karşı kibirli? Allah'a kibirli. Secde etmeyen kibirlidir. Kime karşı kibirlidir? Allah'a. Secde etmeyen kibirlidir. Kime kibirlidir? Hazreti Muhammed Mustafa'ya sallallahu aleyhi ve sellem . Secde etmeyen kibirlidir. Kime? Adem'le Muhammedi Mustafa'ya kadar bütün

peygamberlere namaz emredildi, o zaman bütün peygamberlere kibirlidir. Secde etmeyen yani namazı kasten terk eden bir kimse kibirlidir. Kibirlidir, namazı kasten terk etmiş çünkü. Kibirli. Kime? Allah'a kibirli. Peki. 'Gönlünde zerrece kibir bulunan asla cennetime giremez', hadisi şerif. 'Gönlünde zerrece kibir bulunan cennetin kokusunu 40.000 yıl uzaklıktan dahi alamaz.' Namaz kılmayanlar, oruç tutmayanlar, Allah'ın emrini kasten terk edenler, göz göre göre haram işleyip haramı haram görmeyenler, kibirlerinden dolayı ne yazık ki sonları hüsran. Şeytanın yolundan gidiyorlar. Bu kim olursa olsun. Bu kim olursa olsun! Namazı kasten terk eden bir kimse şeytanın yolundan gidiyordur. Orucu kasten terk eden bir kimse şeytanın yolundan gidiyordur ve dinde son kale diyor hadisi şerifte. Namaz yıkılırsa o kimsenin dini yıkılır. Allah şöyle buyurdu. Hani şeytan ona dedi ya, sen onu çamurdan yarattın, beni ateşten yarattın, Allah da şöyle cevap verdi: "Öyleyse çık oradan. Sen artık kovulmuş birisisin. Muhakkak ki hesap gününe kadar lanet senin üzerine olacaktır." Secde etmeyenler, kibirlerinden dolayı secdeye gitmeyenler, şeytanın akıbetine uğrayacaklar. Hesap gününe kadar lanet onların üzerinde dolanacak, duracak ve hesap görüldükten sonra da cehenneme doğru gidecekler. Rabbim bizleri muhafaza eylesin. Araf, 12: "Allah sana emrettiğimde seni secde etmekten alıkoyan nedir? dedi. İblis, "Ben ondan hayırlıyım çünkü beni ateşten, onu ise çamurdan yarattın," dedi. Allah, "Öyleyse in oradan. Orada büyüklük taslamak senin haddin değildir. Çık, çünkü sen adilerden sin," dedi. Secde etmeyen şeytana adilerdensin dedi. Demek ki melek Allah'ın emirlerine itaat etmezse şeytan oldu. Allah'ın emrine itaat etmeyen şeytanlaştı, şeytan oldu. Ya insan ne oldu? İnsan kaldı mı orda? Hayır, o da vahye tabi değilse, o da Kur'an ve sünneti kabul edip işlemiyorsa o da şeytanlaştı, o da şeytanlaştı.

Şurdan devam edeceğiz: 'Aklı cüzi, sözde ve işte bizim dostumuzdur ama hal bahsine gelirsen orada bir hiçten, bir yoktan ibarettir.' Aklı cüzi, sözde ve işte bizim dostumuzdur. Hani ben zaman zaman derim ya sufiler pozitif aklı kabul ederler diye. Önümüzdeki hafta, aaa önümüzdeki hafta burda değiliz, önümüzdeki hafta burdan devam edeceğiz diyecektim ama önümüzdeki hafta buradan devam etmiyoruz. Biraz böyle çok mu teknik sohbet oldu? Hakkınızı helal edin ama isterseniz helal etmeyin de sorun görün. Bayındırlılığım tutsun benim, efelik damarım kabarsın... 'Aklı cüzi, sözde ve işte bizim dostumuzdur', burdan devam edeceğiz Allah izin verirse inşallah. Önümüzdeki hafta Allah izin verirse bayramlaşma yaptığımız, kandilleri yaptığımız salonda aşure yapacağız. Allah izin verirse inşallah aşureyi orda, salonda yapacağız. Önümüzdeki cumartesi günü Hacı Cafer'le öyle kısa bir istişare ettiydik. İstişareden de olumlu sonuç çıktı. Biz yani

kendimizce dedik salona alalım, kadınlar, çocuklar, hem hava sıcak, hem böyle bunalmasın hiç kimse. Temiz bir şekilde orda program yapalım diye. Burası da çok ayak altı, çok sıkışık oluyor. Hiç olmazsa dedik aşureyi öyle aşureye yakışır bir şekilde günün önem ve ehemmiyetine yakışır bir şekilde salonda yapalım diye karar verdik. Onu da isabetli karar verdiğimize inandık bugünkü görüntülerden sonra.

İnşallah önümüzdeki hafta aşureye, ne salondu? Bahçe davet. Bahçe Davet'te aşureye davetli, yer ve gök halkı, görünenler, görünmeyenler. İnsan suretinde görünenler var, onlar da davetli, gelsinler, herkes gelsin, herkese yeter. Bugün de birisi twitterda yazmış, on bin kişi gelsek davet edebilir miyiz diye? Ben de dedim ki biz de Allah'ınız, misafirin de Allah'ın. Kim geliyorsa gelsin dedim ya, Allah Allah! Kim geliyorsa gelsin. Herkes misafirimiz. Hakkınızı helal edin, bizden yana da helal olsun. El-Fatiha maassalavat. Tabi bir de dışardan gelenler var, aşure bugün var diye. Onlar da haklarını helal etsinler. Normalde iptal ettiğimizi ilan ettik ama önceden kendilerince program yapmışlar, programlarından da geri dönmediler. O yüzden onlar da haklarını helal etsinler inşallah. Yunak'tan, Akşehir'den gelen kardeşler vardı. Ankara'dan gelenler vardı. Dışardan gelenler vardı, aşure ile alakalı. Allah hepsinden de razı olsun inşallah. Ya Alla!

20 TEMMUZ 2024
TASAVVUF VAKFI MERKEZ
BURSA

https://www.youtube.com/live/E9T9OqcoW9A?si=ZW4lPdyPSEk8WDLZ

MESNEVİ-İ ŞERİF 1984-1985. BEYİTLER ŞERHİ

Eûzü Billâhi Mine'ş-Şeytâni'r-Racîm Bismillâhi'r-Rahmâni'r-Rahîm
Efdâlü'z-Zikr Fa'lem Ennehû
LÂ İLÂHE İLLALLÂH
LÂ İLÂHE İLLALLÂH
LÂ İLÂHE İLLALLÂH
Hak Muhammedü'r-Rasûlulllah
Cemî'i'l-Enbiyâ-i ve'l-Mürselîn
ve'l-Hamdülillâhi Rabbi'l-Âlemîn

Selamünaleyküm. Allah gecenizi hayırlı eylesin. Rabbim ayınızı, yılınızı, ömrünüzü hayırlı eylesin. Cenab-ı Hak her nefeste kendisini zikreden, kendisine hamd eden, kendisine tövbe eden kullarından eylesin. Cenab-ı Hak cümlemizi ve cümle Ümmet-i Muhammed'i Kur'an ve Sünnet-i Seniyye'ye sımsıkı yapışan, yaşatan ve yaşayan kullarından eylesin. Rabbim Müslümanlara zulmedenler Kâfirlerin hepsini de helak eylesin. Rabbim İslam yoluna, Kur'an ve sünnet yoluna şehit olan bütün şühedanın ruhlarını şad eylesin, onları kendi katında, kendi makamında ağırlasın. Rabbim, İsrail'i dağıtsın, yerle yeksan eylesin, destekçilerini de yerle yeksan eylesin. Doğu Türkistan'a özgürlük nasip eylesin. Özgürlüğünü önleyenleri de yerle yeksan eylesin. Bütün Müslümanlara Cenab-ı Hak özgürlük nasip eylesin. İslam âleminin, Müslümanların özgürlüklerinin önünde duranları yerle yeksan eylesin. Amin. Ecmain. 1985. beyit:

"Aklı cüzi sözde ve işte bizim dostumuzdur ama hal bahsine gelirsen orada bir hiçten, bir yoktan ibarettir."

Aklı cüzi dediği, bizim mevcut aklımız; karnımız acıktığında yeme ihtiyacı hissettiğimiz, normalde bir şeyi tefekkür ettiğimizde bir şeyi düşündüğümüzde almış olduğumuz ilmi, bilgileri analiz eden, normalde Allah'ın bahşettiği en büyük nimetlerden birisi ve insanı da diğer varlıklardan ayırt eden bir olgu. Cenab-ı Hakk'ın vermiş olduğu bir nimet, yani bu akıl bizdeki akıl varlığın herhangi bir tarafında yok. Varlığın herhangi bir kesiminde, kesitinde de yok. Bütün varlık âleminde hepsinde de akıl var. Varlık tamamiyetle aklın örgüsünün üzerindedir. Küçücük bir atomun dahi kendine

ait bir aklı vardır, kendince ona verilmiştir ama o aklın dışına çıkmaz asla farklı bir şey de düşünmez, farklı bir ilim de ona verilmez dışardan. Ancak onu değiştirebilirsin, dönüştürebilirsin, ne bileyim işte DNA'larıyla, kromozomlarıyla oynayabilirsin ama sonuçta hepsi de birer aklın ürünüdür. Şimdi bazen bir kısım sufiler aklı reddederler, reddettikleri akıl bu değildir. Bizim reddettiğimiz akıl, aklın ilahlaştırılmasıdır. Çünkü akıl, verilen bilgi kadar analiz eder, verilen bilgi kadar düşünür, verilmeyen bir bilginin üzerinde akıl hükmetmez. O yüzden insan mevcut akılla bir hakikati algılayabilir, bir hakikati öğrenebilir, bunu kavrayabilir. Cenab-ı Hakk'ın rızasını kazanmak için akıl lazımdır, o rızayı kazanmak için de o akıl onun için önemlidir yani çünkü aklı olmazsa sorumlu olmaz ve normalde aklı olmazsa o kimse, hani akletmezse cehaletten kurtulması mümkün değildir.

Akıl, insanı cehaletten kurtarır. Akıl, bu noktada kendisini iyi kullanmayı bilenler için muhteşem bir şeydir. Doğru yolda yürümek için de akıl lazımdır, eğri yoldan kaçmak için de akıl lazımdır. O yüzden normalde akıl bazen sizde, yani cümle bütün insanlarda, hakem rolü oynar, bazen hâkim rolü oynar, bazen normalde akıl bu manada amir rolü oynar, yani hükmeder. Ondan sonra hâkimdir, ondan sonra ne bileyim, bir şeyi zapturab altında tutar. Hâkimdir, bir şeyde emreder, bu sefer o meselede amir olur. Bilir bir şeyi ve hikmeti öğrenir, âlim olur. Seni ibadete yönlendirir, âbid olur akıl, o esnada. Seni heva ve hevesten, dünya sevgisinden uzaklaştırır, seni zahid eder. Akıl yapar bunu. Normalde hem âbid olmanda hem zahid olmanda hem ârif olmanda Allah'ı sevme noktasında da akıl lazımdır. Bu sefer akıl seni ârif eder, hatta Allah'a aşık eder. Allah'a aşık olunca o kimse marifetullaha ulaşır. Bu akılla yürünür, burada bu hadisede, bunda akıl lazımdır. Yani insanlar böyle sufinin cahili, aklı tamamiyetle reddeder, şeytanın oyuncağı olur. Aklı tamamiyetle reddeder, şeytanın oyuncağı olur. Biz bu noktada durmaktan Allah'a sığınırız çünkü normalde insanın doğruyu bulması da akılla alakalıdır. Mesela kimisine deriz ya zeki diye, akılla alakalıdır. Yani dolambaçlı bir işten insanı çıkaracak olan da akıldır. Yani aklı küçümsemek demek, hâşâ Allah muhafaza eylesin, Cenab-ı Hakk'ın yaratılış fıtratını küçümsemek demektir çünkü Hazreti Muhammedi Mustafa'nın(s.a.v.) ruhaniyeti ve nuraniyeti aynı zamanda akıldır. Yani akl-ı evveldir. Aynı zamanda o ruhaniyeti ve nuraniyeti, aynı zamanda da kalemdir. Yani biz akla baktığımızda yaratılışta aklı hem kalem olarak görürüz hem de normalde akl-ı evvel noktasında her şeyi bilen noktasında da görürüz. Rabbim muhafaza eylesin.

Hadis-i şerifte de kendisine akıl bahşedilen kimse kurtuluşa ermiştir buyurulmuş. Beyhaki'de geçiyor. O zaman yani normalde akl-ı cüz, yani cüzi

akıl, bizim bu manada dostumuzdur. Hazreti Pir öyle diyor. Ama onunla çünkü iyiyi, doğruyu, kötüyü, yanlışı, eksiği, güzeli, çirkini ayırt edebiliriz. O akıl olmazsa eğer ve akıl da kemale ermezse, yani belli bir bilgi donanımına sahip değilse, belirli tecrübe donanımına sahip değilse, o zaman o kimse cahildir. Bakın, cahildir. Sadece okumak yetmez, tecrübe gerekir. Sadece tecrübe yetmez, teknik bilgi de gerekli. Bunların hepsini de cem ettiğimizde akıl, bizim önümüze muhteşem bir Cenab-ı Hakk'ın bahşettiği bir lütuf olarak önümüze çıkar ama bu akıl ne zaman değerlidir? O, İslam adına, din adına vahye tabi olduğu müddetçe bizim için kıymetlidir. Yani o akıl Kur'an ve sünnete tabi ise evet, o akıl muhterem bir akıldır, güzel bir akıldır, saygıdeğer bir akıldır. Eğer Kur'an ve sünnete tabi değilse, o akıl sahibi akıllılardan değildir, cahildir ve o kimse akıllı hükmünde de değildir çünkü o kimse Kur'an ve sünnete tabi olmadı. Çok iyi bir bilim adamı olabilir, çok iyi bir profesör olabilir, çok iyi bir ticaret erbabı olabilir, önemli değil. Kur'an ve sünnete tabi ise, vahye tabi ise, o önemlidir. Vahye tabi değilse, o dünyasını kurtarsa da ahiretini kurtaramaz, helak olur gider, ebedi cehennemlik olur. Allah muhafaza eylesin. İşte bu teferruatlı anlattığım akıl. Hale gelince, yani sufilerin kendi içerisindeki hal dediğimiz, bu bazı eserlerde ahvâl olarak da geçer ama genelde bizim topluluğumuzun içerisinde biz bunu hal olarak nitelendiririz. Mesela şu anda burada yaşadığımız bir haldir, örnek. Şimdi burada bir sohbet ediyoruz, sohbet ederken bu sohbeti yaşamak bir haldir. O kimse gözünü kapattı, gözünü kapattığı zaman anlatılan meselenin manevi boyutunu gördü. Manevi boyutunu görünce hal içerisinde hal gördü. Şimdi o manevi boyutunu görürken aynı zamanda bir ses ona o manevi boyutu tercüme etti veyahut da ne manaya geldiğini söyledi. Hal içinde halin halini yaşadı. Bakın bu normalde hal, burası bir haldi. Ne yaptı? Gözünü yumduğunda veya gözü açık farklı bir enstantane gördü. Örnekliyorum bunu.

İşte Hazreti Pir'i gördü. Evet, bu beyiti kendisi söylüyor ona. Bu, hal içerisinde hal gördü. Beyiti söylerken aynı zamanda da beyiti şerh ediyor, hâl içinde hâl görmeye başladı, hâlin de halini gördü. İşte aklın, tabiri caizse, çalışmadığı ve kabul etmediği yer burası. Yani çünkü akıl, bu hâli ben hep böyle tarif ederim bilirsiniz, geçici bir şeydir, kalıcı bir şey değildir. Biz burdan çıktık, burdaki hal bitti, geçti veya o esnada siz gözünüz yumuk veya açık bir enstantane gördünüz, haldi, geçti bitti. İnsan onu tekrar arar ama bulamaz çünkü bütün hallerin hepsi de geçicidir ama normalde bu dervişlikte sufi için o kimsenin iç mekanizmasının farklı çalışmasından kaynaklanır. Bunun için normalde o sufi adayının o içsel yolculuğunun başlaması ve o içsel yolculuğunu yürütmesi lazım. Bu gördüğümüz zahiri hal, az

önce benim dediğim şey, içsel, manevi. Yani siz burda otururken veya ben burda otururken ben normalde bu beyitleri okurken eğer herhangi bir manevi ayriyetten ayrı bir perdede görüyorsam onu, bu da geçici bir hal ama o normalde aklın reddettiği, aklın bu işin içerisinden çıkmakta zorlandığı bir hal. Onu ancak orda manevi bir söz, kelam, bir görüntü olduğunda onu idrak eder onu hıfz eder. Çünkü onunla alakalı bir bilgi verilmedi ona, bir bilgi verilmediği için ne yapar? Onu öylece hıfs eder. Onu analiz de edemez, onunla alakalı bilgisi yok çünkü. Bu hal kavramı bu manada detaylı bir şekilde incelenmesi gereken bir şeydir. Bunu genelde tarikat, ben sufilerle tarikat ehlini ayırırım ya, tarikat ehli bu detaya inmek istemez fazla çünkü bu kimisi bunları böyle konuşmayı arzu etmez, kimisinin de bilgisi yoktur, teknik bilgisi yoktur. Teknik bilgisi olmayınca da bunları konuşmaz veyahut da onda manevi bir hal de yoktur. Manevi bir hal olmadığı için de bunları konuşamaz. O manevi bir hal görürse o zaman o kimse bunları konuşabilir. Eğer manevi bir hali yok ise onun bunları konuşması da mümkün değildir.

O yüzden hal bu manada bunu böyle bir kenara not alın, sürekli olmayan, geçici manevi durumlardır. Bakın, sürekliliği olmayan, geçici manevi durumlardır. Bunu normalde dervişler veya sufi adayları bunları anlık yaşarlar. Bunları anlık yaşadıkları için bu normalde o kimsenin Allah'a yaklaşma yolunda böyle manevi işaretler gibidir bunlar ama hiçbir zaman kalıcı değildir, geçicidir. Bazen derviş kardeşler, onların kalıcı olmasını isterler. Bu makama aittir, bu normalde. O henüz daha hal yolunda yürüyor, o gelip geçecek. Bazen, hani zikrullah esnasında yani görmüş olduğu hâl saniyelerle ölçülebilir. Hani bir anda Geylâni Hazretleri gelir, bir sürü şey yapar orda ama o anlık bir meseledir, geçer o. O, tekrar onun yeniden yaşamasını ister mesela o hâl dervişi, o hâli gördü ya, onun üzerine odaklanır. İşte gözünü yumar, sıkar kendini, devam etsin der, ben de bağırırım ordan ya, gelir geçer o, bir demdir. Arama, arkasından koşma onun. Sebep? Geldi, yürüdü gitti. Sen onun arkasında koşarsan aldanırsın. Zikrullah hâl için yapılmaz, sufilik hâl için yaşanmaz, Allah'a yaklaşmak içindir derdimiz, Allah'ı sevmektir derdimiz. Hâl yaşamak değildir. Eğer hâl yaşamaya odaklanırsa bir kimse yolda kalır, aldanmış olur. Lâzım mıdır? Sufi normalde Allah'a yaklaşma yolunda bunları önemser ama sufinin kendisi önemser ama yol için bu önemli değildir. Bakın, yol için. Önemli olan istikamet sahibi olup Allah'a yaklaşma yolunda, Allah'ı sevme yolunda gitmesidir. Hâl, bu manada Allah'ın bir lütfudur. Lütfu! Bu, normalde Allah'ın lütfu olduğu için bir derviş bunu veya bir sufi bunu kendi çalışmasının bir ürünü, kendi çalışmasıyla gelinen bir nokta olarak görürse aldanır yine, kaybedenler kulübüne gider kaydolur. Bu sufilik yolunda her ne yaptıysan, sana Allah'ın lütfudur. Sen

Allah'a kulluk yolunda iyilik olarak, güzellik olarak, Allah'ın emirleri olarak ne yaptıysan bu Allah'ın lütfu, ikramı, ihsanıdır. Senin çalışmanla elde edebileceğin bir şey değildir, tembellikle de sana gelmez. Tembellikle de gelmez.

O zaman bu gayrete tabidir ama senin gayretinin karşılığı değildir. Sen çünkü karınca gibi adım adım yürürsün, karınca gibi bir adım atarsın, Cenab-ı Hak keyfiyetinden sana sanki yüz bin adım atmışsın gibi lütfeder. Bu Allah'ın lütfudur, senin karınca yürüyüşüne bağlı değildir bu veyahut da sen, çok özür dilerim, işte birisine veyahut da bir yere bir kuruşluk tasadduk etmişsindir, Cenab-ı Hak sana akıtır. Bu normalde senin yaptığının karşılığı değildir, bu Allah'ın lütfu ikramıdır. Sen beş tane hadis okursun, beş hadis okumuşsundur, kendince ezberinde üç hadis vardır, beş hadis vardır. Allah için konuşmaya başlarsın, senin hıfsına beş bin hadis gelir. Lâzım olan ne varsa gelir. Bu Allah'ın lütfudur sana, bu Allah'ın ikramıdır sana. Bu ticarette de aynıdır, sufilikte de aynıdır. Bu her alanda aynıdır. Bir şeyi sen kendinin yaptığının karşılığı olarak görürsen Allah muhafaza eylesin, kibre düşmüşündür, nankörlerden olursun. Hiçbir şey senin yaptığının karşılığı değildir. Sana gelen iyilikler Allah'ın lütfu, ikramıdır. Onun ihsanıdır, kendi katından meccanen sana verdiğidir, karşılıksız verdiğidir. O yüzden hâl, Allah'ın bir lütfudur. Senin buraya gelmen de bir hâldir, bu Allah'ın lütfudur. Maça da gidebilirdim bugün, örnek veyahut da başka bir yere de gidebilirdin bugün, oturup kafe mi yok, dolu, gidip orda oturabilirdin. Evinde rahat rahat da oturabilirdin. Hatta derdin, oh, Telegram'dan veyahut canlı yayın da var, ordan da dinlerim ben. Ya evde oturayım, ne olacak ki yani? Bu sıcakta şimdi git, orda iki dizinin üzerinde otur. Ondan sonra işte birisi konuşacak, sen dinleyeceksin. Bir de canı sıkılırsa yirmi dakikada konuşup kalkacak, gidecek veya bir de tutturmuş hastayım diye; işte, bizlere de öyle kendi kendine algı yapacak, gidecek. Örnek! Nefis böyle insana vesvese verir. "Otur evde, yarım saat için gitme oraya," der mi? Der. Der!

İşte bu, normalde insanın Allah yolunda koşması, Allah yolunda yürümesidir, bunun altını çizin, lütf-u ilahidir. Hiç kimse bunu kendi nefsinde "Ben yaptım, ben ettim," böyle konuşmasın veyahut da bir kimsenin ticareti, lütf-u ilahidir. Bir kimsenin kazancının helal olması, lütf-u ilahidir. Bir kimsenin kazancının ona yetmesi lütf-u ilahidir. Onun artması, lütf-u ilahidir. Bir kimsenin ilminin artması, lütf-u ilahidir. Bir kimsenin manevi ilmi, lütf-u ilahidir. Lütf-u ilahidir. O yüzden bilhassa sufiler, başlarına gelen herhangi bir şeyi lütf-u ilahi olarak görürler. Bu, dert olabilir; bu, gam olabilir; bu, hastalık olabilir; bu, ne bileyim, herhangi bir keder olabilir; bu, sıkıntı olabilir; bu, dermansız hastalık olabilir. Bir sufi için bu, lütf-u ilahidir. Sufi, her şeyini, üzerinde olan her şeyi bir hâl olarak görür. Geçicidir

çünkü; sıkıntı geçicidir, hastalık geçicidir, problem geçicidir, dermansızlık geçicidir. Başınıza gelen iflas geçicidir. Üç tane iflas geçirmiş insan var burada, karşınızda Geçicidir; zulüm geçicidir, bakın geçicidir. Eşin sana zulmeder, geçicidir. Evladın sana zulmeder, geçicidir. Annen baban sana zulmeder, geçicidir. Sen kendi nefsine zulüm edersin, geçicidir. Patron sana zulmeder, geçicidir. İşçi sana, patrona zulmeder, geçicidir. Sokakta sana zulmederler, geçicidir. Bakın, hepsi de bir hâldir çünkü. Güneş bu sabah doğar, geçicidir; akşama batar, biz battı olarak görürüz, geçicidir. Bakın, geçicidir. Sabah geçti, gitti; o da bir hâldi, geçti, gitti. Dün geçti, gitti; üç yıl öncesi geçti, gitti; beş yıl öncesi geçti, gitti. Geçti bakın, hâldi çünkü, bir hâldi. O yüzden, bu zaman zarfında hayatının içerisinde yaşadığın olumlu olumsuz her ne var ise başına gelenleri sen bir Allah'ın lütfu olarak görürsen Allah'la barışık yaşarsın ve başına gelen hadiselerle de barışık yaşarsın ama bunları Allah'ın lütfu olarak görmezsen, Allah'ın ikramı olarak görmezsen, sende kabz hali olur. Sen de kabz hali olunca daralırsın. Sen daralınca yol alamazsın hiçbir noktada. Ne zaman ki başına gelen her hadiseyi bir lütuf olarak gördün, o zaman yol alırsın. Bir başkası sana üzülür, sen de zaman içerisinde üzülürsün. Üzüntü de haldir, bakın haldir. Eşin terk eder seni, haldir, geçicidir. Geçicidir, çocuğun seni terk eder, haldir, geçicidir. Hepsi de geçicidir.

Bu dünya bir hâldir, geçicidir. Büyük olarak bakın şimdi, dünya hayatı da bir hâldir, geçicidir. Birey olarak sen kendin dünya hayatı yaşıyorsun, bu dünya hayatı geçicidir. Ben kendi nefsime sorayım: Nerede benim annem? Nerede benim babam? Nerede benim şeyhim? Geçicidir. Hani bir tarafına Hazreti Hasan, bir tarafına Hazreti Hüseyin oturdu, 'ne kadar seversen sev, bir gün ayrılacaksın' dedi Cebrail aleyhisselam. Geçicidir, bakın geçici. Bu dünya hayatı da geçici. Böyle gördüğünüz zaman zaten kemale erer, olgunluğa erersin. Senin işin geçicidir, senin eşin geçicidir, senin çocukların geçicidir, geçicidir. Senin evin geçicidir, senin hanın, hamamın, katın, yatın, araban geçicidir, geçici! Ben kırk yıl önce Bayındır'da oturuyordum, geçici! Altı tane ev vardı bizde, geçici. Yıkıldı hepsi de, hepsi yıkıldı! Enteresan bir şey, öyle değil mi? Geçici çünkü, bakın geçici. Bunu sufi kendi üzerinde otutturursa, kendi üzerinde otutturdu. Gördüğün kimse, Yusuf'u gördün, geçici Yusuf'u görmen. Nasıl geçici? Ben 64 yaşındayım, küt dek gittim! Geçici. Yusuf'u ertesi gün göremeyeceğim, zahiri olarak. Yusuf da beni göremeyecek yarın. Ne kadar burnumuzun ucunda, öyle değil mi? Geçici. Yusuf sevecekse şimdi sevecek, dinleyecekse şimdi dinleyecek. Yarına çıkmaya kimin garantisi var? Yok. Geçici ve her şeyi sufi bu manada Allah'ın lütfu noktasında görecek. Şimdi bizde şöyle bir şey var: Hani böyle iyi, tatlı bir şey

olursa elhamdülillah ya Allah lütfetti, ikram etti, buna ulaştık. Dert gelince neden Allah lütfetti demiyorsun? Bir hastalık uğrayınca neden Allah lütfetti demiyorsun? Bir darlık, bir sıkıntı gelince neden Allah lütfetti demiyorsun? Bir nimet elinden gitti, neden Allah'a hamd etmiyorsun? Bu da Allah'tan demiyorsun. Nasıl gider benden diye çırpınıyorsun, Allah muhafaza eylesin.

O zaman bütün yaşadığımız zahir ve batınî hallerin hepsi de ne? Allah'ın birer lütfu. Biz bu konuda böyle iyice kendimize bunu dikte edelim ve hâl, manevi manada bir dervişin kendi iç dünyasında manevi derinleşmesine sebep olur. Sufiler için bu, bu manada bu ama illaki zikrullahta görülen hâl değil. Sufilik açısından yaşamış olduğu her hâl; burası da dahil, bu sohbet de dahil, zikrullah da dahil, namaz da dahil, buna ibadetler de dahil. Bunların hepsinde sufi aslında kendi iç dünyasında derinlemesine duygu, derinlemesine deneyim ve bunun sonucunda derinlemesine bir tecrübe yaşar. Çünkü sufilik yolunda tecrübe çok önemlidir. Çünkü tecrübe o kimsenin, o şahsın birebir yaşadığı bir hâldir. Bakın, birebir yaşadığı bir hâldir. O tecrübeyi yaşayacak ki o kimse, o derinleşmeyi sağlayacak o kimse de. Eğer ki o tecrübeyi yaşamazsa onda o derinlik oluşmaz, onda o tabiri caizse böyle içsellik oluşmaz, onun iç yürüyüşü oluşmaz o kimse de. O hâli derinlemesine yaşamalı. Yani sohbet dinliyorsa o kimse o sohbeti derinlemesine yaşamalı, tecrübe etmeli, ne oluyor demeli. Kalbinde bir pencere aralamalı o sohbeti anlamak için, o sohbeti dinlemek için, sohbetin tecelliyatını görmek için bir pencere aramalı. Zikrullah esnasında Allah'ı zikrederken o kimse kendince iç dünyasında bir pencere aramalı ve kendi iç dünyasında o pencereden âlemi seyretmeli. O iç dünyasında o yolu, o pencereyi, o kapıyı veyahut da o manevi derinliğe gidecek olan, manevi derinliğe gidecek olan eğer ki o içselliği, o deneyimi yaşamazsa o her daim böyle yüzeysel kalır. Ama yok, o kapıyı aralamaya çalışırsa, o derinlemesine nüfuz etmeye çalışırsa işte o hâl o kimsede bu manada makama devşirmeye başlar. Bakın, makama doğru devşirmeye başlar. O zaman bir; hâlin gelip geçici olduğunu bilecek o kimse. İki; hâlin Allah'tan bir lütuf olduğunu idrak edecek. Bunu otutturacak. Üç; o derinliği yaşamanın yolunu arayacak ve o tecrübeyi edinmeye çalışacak. İlme'l yakîn, ayne'l yakîn, hakka'l yakîn. Bunu böyle algılayabilirsiniz. Ben böyle üçlü anlatırım ya hep. Allah bizi affetsin. Bunun akabinde yani bu üç adımın arkasından işte o kimsede ne olur? Makam gelir.

Aslında hâl ile makam arasında çok ince bir perde vardır, çok ince bir perde. Bazen sufi hâl ile makamı karıştırabilir de, o incecik perde olduğundan. O yüzden hatta zaman zaman bir kısım sufi eserlerde hâl ve makam sanki aynıymış gibi anlatır. Makama erişti filan hani, işte bu hâli yaşadı, bu hâl işte makama onu eriştirdi gibi sözler, terimler duyabilir o kimse ama

yine ben altını çiziyorum, hâl geçicidir, sufinin manevi yolculuğunda anlık yaşar bunları. Sonra bunlar kaybolabilir, değişebilir, tekrar yaşaması zordur ama tekrar geri gelebilir. Bunların hepsi de mümkündür hâlde ama makam öyle değildir. Makamlar, sufiler için manevi yolculukta elde ettiği, manevi yolculukta, Cenab-ı Hakk'ın ona lutfettiği, lutfettiği manevi seviyelerdir. Bu manevi seviyeler, az önce hani Allah'ın lutfudur gayret gerekmez diye düşünmeyin, bu sufinin gayretiyle alakalıdır. Bu gayret daimdir, istikrarlı bir gayrettir ve Cenab-ı Hak onun o küçük gayretine Cenab-ı Hak bir makam ona verir. Bu makam genel olarak onda hani genel olarak kalıcıdır ama zaman zaman o sufi, o makamdan düşebilir ve verilen makam ondan alınabilir de. Bir tek burda altını çizmek gerekir, peygamberlik bir makamdır. Peygamberlerin makamlarında düşme olmaz, geri de alınmaz. Şimdi manevi olarak bir üstat, bir şeyh bir başka yetiştirdiği kimseye veya bir başka bir kimseye bu şeyhtir diye ilan ettiğinde, onun şeyhliğini de alamaz geriye çünkü o makamı ona verdi. Makamı geri verdi, ondan geri alamaz. Zakirlik verdi, alır. Nakiblik verdi, alır. Nükebbalık verdi, alır. Halifelik verdi, alır geriye. Hata işledin, o yüzden halifelikten azlettim seni der, nakiblikten azlettim der, zakirlikten azlettim seni der, çavuşluktan azlettim seni der ama bir kimseye 'şeyhsin sen, ilan edin' dediği anda onun şeyhliğini geri alamaz. Bitmiştir mesele. Onun şeyhliğini alacak olan yaşayanların içerisinde hiç kimse yoktur artık. Manevi olarak Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri, onun vazifesini alabilir, örnek ama yaşayan bir şeyh senin şeyhliğini aldım diyemez. Makam, bu manada ne oldu? Kalıcı oldu. Mesela o kapıyı aralıyorum ben, bir peygamberlik gibi anlaşılmasın diye yoksa bir kimse manevi olarak onun şeyhliğini Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri tastiklediyse, açıkladıysa o da geri almaz. Alamaz değil. Geri almaz. Makamdır çünkü bakın burası önemli, makamdır.

Hazreti Pir Geylâni hazretleri makamdır, Pir makamıdır, kalıcıdır, geçici değildir. Hâl neydi? Geçiciydi. Makam neydi? Kalıcıydı. İşte o makam sahiplerinin kendilerine göre kendi dairelerinde özellikleri vardır. Mesela huzur vardır, o huzur ehli olmuştur. Huzur ehli olunca o Allah'ın varlığı ve birliğini derinlemesine hisseder ve bilir. Bu, onda derinlemesine uçsuz bucaksız bir huzur oluşturur. Hani "Allah var gam yok" derler ya, evet, Allah'ın varlığı onda derin bir huzur, onda derin bir iman oluşturur ve bu makam sahiplerinde vecd hâli vardır. Vecd hâli nedir? O kimse her daim manevi olarak coşkuludur, her daim manevi olarak heyecan ve sevinç içindedir, iç dünyasında. O iç dünyasında, onun coşkusu, heyecanı ve sevinci hiç bitmez. O, kendi iç dünyasındaki coşkusunu, heyecanını, sevincini normal bir kimse kaldıramaz dışarı aksettirse. Zaman zaman hani çatlaktan su kaçırır,

çatlak su kaçırır ya, testinin içinde ne varsa dışarı böyle çıkar. Testiye yağ koyarsan yağ sızar, su koyarsan su sızar. Bakın, su sızar, şarap koyarsan şarap sızar dışarı, testinin içinde ne varsa dışarı o sızar. Manevi makam ehli de makam ehlinin bu manada vecd hâli 'vecd', 'vecd' hali, 'veç' değil, yani yüz manasında, yön manasında değil. Onun sevinci, onun normalde coşkusu, onun heyecanı bitmek tükenmek bilmeyen bir hazine gibidir. Herkes yorulur, o yorulmaz. Herkes kedere batar, o batmaz. Herkesin hüzünlendiğinde, o sevinç çığlıkları atar. Herkes sevinç çığlıkları atarken o, hüzün naraları atar. Bitmez. O, makamla alakalıdır ve bu sevinç, bu heyecanın içerisinde derinlemesine bir iç huzur, sükûnet vardır onda.

Bu, böyle enteresan kutuplarda gidip gelmek gibidir. Bir tarafta heyecan, sevinç, coşku hâkim ama bir tarafta da iç huzur, dinginlik, sükûnet hâkim. İç huzur, dinginlik, sükûnet okyanus dibi gibidir. Sevinç, coşku dalgalanmış bir okyanus gibidir. Yüzü dalgalı, metrelerce çıkar. Vurur, kırar, döker, yıkar, batırıp çıkarır, rafting yaptırır ama iç dünyada öyle bir dinginlik, öyle bir sükûnet, öyle bir iç huzur vardır ki oraya atsan kendini, cennete girdim zannedersin ama o dışardaki raftingi yaşayacaksın ki iç dünyaya girebilesin. O raftinge dayanamayan, o iç dünyaya, iç huzura erişemez. O yüzden sufiliğin dışı heyecan, sevinç, patara kütere, paldır küldürdür örneğin ama iç dünyası müthiş bir dinginlik, müthiş bir huzur, müthiş bir teslimiyet, müthiş bir sükûnet vardır. Makam onu o noktada tutar ama böyle yukarı çıktığında kafanı kaldırdığında hangi dalganın seni çarpacağı belli değildir ve o raftingin seni nereye de götüreceği belli değildir. Dümeni yok, küreği yok. Dümeni yok, küreği yok, tutunacak kulpu yok. Müthiş heyecandır, müthiş debdebedir ama derinlerde büyük bir sükûnet, büyük bir iç huzuru, büyük bir dinginlik vardır. Orası koy gibidir, orda hep huzurdasındır, orda hep tecelliyattasındır. Yukarda ama fırtına devam eder. Bu makam sahiplerinde o iç dinginlik ve huzur ve yukardaki coşku ve heyecan Allah'a karşı hem derin bir sevgi hem de muhteşem bir aşıklığın tecellisidir. Derin bir sevgi, derin bir sevgi, alttaki sükûnettir. Aşıklık hâli ise üstteki heyecandır, vecd hâlidir. Çünkü aşıklık bir kararda kalmaz, aşıklık bir perdede durmaz, aşıklık bir noktada da durmaz. Aşıklık her dem, her an vecd hâlindedir, sevinç hâlinde, coşku hâlindedir. O yüzden sevinç hâlinde ve vecd hâlinde "Enel Hak" der ama dinginlikte "Enel Hak" diyecek dil dahi yoktur onda. İçsellikte o kelime ona ait değildir. O iç âlemde söz de onundur, hâl de onundur, makam da onundur. Onun kendisiyle alakalı bir şey yoktur çünkü onda derinlemesine bir sevgi, derinlemesine bir aşk, muhabbet hâkimdir. O dingin hâlinde şatahatvari sözler yoktur.

Şatafatvari sözler aşk vurduğu zaman olur, dalga vurur, götürür bir tarafı "sizin taptığınız ilah benim ayaklarımın altında" der, söyler çıkar. Vurur, zikrullahta ayakları kesilir, tavandan dışarı çıkar, haberi yoktur, vurmuştur o esnada. Ona desen ki sen ne yapıyorsun böyle, dingin hâli benim bir şeyim yok der, benimle alakalı değil der. İşte o derin muhabbet, o derin sevgi, o derinlemesine aşk, onda ayrı bir derinlik, ayrı bir sükûnet verir. Makam sahiplerinin hayreti de bitmez. Bunlara bağlı olunca, bunlara bağlı olunca o kimse Allah'ın zati tecellilerinde, Allah'ın sıfatsal tecellilerinde hiçbir zaman hayreti bitmez. O hep hayret noktasındadır, hayretten hayrete, hayretten hayrete geçer ki bu, makam ehlinin hâlidir. Bu makam ehlinin hâlidir ve o hayretten hayrete geçerken de o hem aşkın debdebesi hem de sevginin sükûneti onu bir merkezde tutar çünkü aşkın debdebesine kapılır giderse, hiç kimseye faydalı olmaz. Bakın, dikkat edin, hiç kimseye faydalı olmaz. Ortalık kırılır, dökülür, yan yatar, çamura batar. Onu, bu manada revize eden, öyle diyeyim, onun sevgisi, onun dinginliğidir. O aşkın debdebesini, aşkın vuruşunu orası tolere eder. E tabi buraya giden yol, buralara giden yol öyle basit değildir. Böyle basit olmuş olsaydı, herkes zaten on numara sufi olacaktı. Oraya giden yol biraz meşakkatli, biraz çilelidir. Gören öyle görür ama aslında sufi onları yaşarken kendisinin bir çilede olduğunu, bir meşakkat yaşadığını hissetmez. Öyle görürse yine yolda kalır çünkü. Sonra o normalde yaşadığı her şeyin Allah'a yaklaşmada bir vesile olduğunu, Allah'ı sevmede bir vesile olduğunu, Allah'a yakînlıkta bir vesile olduğunu idrak eder. O esnada idraki çalışır, çalışmaz, o ayrı meseledir. O yüzden sufiler bu noktada zikirle, tövbeyle, ibadetle, sevmekle kendi iç temizliklerini oluştururlar. Bu iç temizliği sufide lazımdır.

Derviş, iç temizliğiyle yürür. Yani bir başkasının üzerinde kötü düşünmez, bir başkasının üzerinde olumsuz düşünmez, bir başkasının üzerinde kötülük düşünmez....Bu iç temizlik çok önemlidir bu süreçte. Bir başkasına kibirlenmez, bir başkasına ters yapmaz, ters davranmaz, etrafıyla ters konuşmaz. Bunlar sufinin iç temizliği ile alakalıdır. 'Ya işte Yusuf şöyledir ya aslında', böyle düşünmez, şu insan yapmaz, iftira etmez, gıybet etmez, etrafını olumlar, olumlaması gerekir. Yoksa Yusuf şöyleydi, Yusuf böyleydi, Salih böyleydi, yok işte Ahmet böyleydi, yok şu böyleydi, yok İsmail böyleydi, yok şu şöyleydi, yok bu böyleydi...Bu, dervişin içinin temiz olmadığını gösterir. Yol yürüyemez, bu hâle eremez. Yok o öyleydi, yok bu böyleydi, yok şu şöyleydi...Derviş yol yürüyemez. Burda çok önemli bir nokta var. Hani o kimsenin içinin temiz olması, bu böyle "Kalbim temiz, kalbim temiz" Bu böyle değil. Öyle basit değil. Hiç kimse hakkında olumsuz düşünemezsin. Hiç kimse hakkında! O zaman bu kapılar açılır sana. Sen oturduğun yerde,

onu olumsuzlaştır, bunu olumsuzlaştır. "Ben onunla geçiremem, ben Hacı Erkan'la geçinemem zaten, ha ben İsa'yla da hiç geçinemem. Ha, Hacı Erkan'ın sakalı var ya, benden uzak dursun. Ya İsa da bıyıkları böyle, ülkücü bıyığı gibi bırakmış, benden uzak dursun. Ben onları sevmek zorunda da değilim." Değilsin, yolda kalacaksın ya sen, yolda kalacaksın çünkü. Sen yürümeyeceksin, sen uygun adım kendi yerinde sayacaksın. O da bir dervişlik, ben ona derviş demiyorum ama kardeş, bu dünya da geçici ya, yapma! Sen neden sevmekten yana şansını kullanmıyorsun da ona buna kusur bulmaktan yana şansını kullanıyorsun? Sevmek varken, tolere etmek varken, hoş görmek varken, koluna girmek varken neden sen kibirlenip onun bunun hatasıyla, kusuruyla uğraşıyorsun, neden ayrıştırıyorsun?

Sufilik bu değil ki Allah'a yakınlık bu değil ki! Cenabı Hak ona insan sureti giydirmiş, ruhundan üflemiş ona. 'Adem', ruhundan üflemiş ona. Sen, Allah'ın ruhundan üflediği bir kimseye kibirlenerekten Allah'a kibirleniyorsun. Şeytandan farkın mı var? Şeytan da kibirlendi Âdem'e. Sen de Âdem'e kibirlendin, ne farkın kaldı senin? Ne farkın kaldı? Cenab-ı Hak Âdem'e "Ruhumdan üfleyeceğim" dedi. Üflediğimde de ona secde edin" dedi. Ruhumdan üfleyeceğim dedi, ona secde edin dedi. Kim? Âdem. Kim bu emri dinlemedi? Şeytan! Kibirlenerekten şeytan Âdem'e secde etmedi, sen de dervişe kibirleniyorsun ya! "Kim o? Salih mi? Ha o küpeli mi ya?" Küçümsüyor böyle! "Ha o küpeli iyi derviştir bizim" dedim, kaldı şimdi. Küçümseyecek ya, küçümseyecek! Kendindeki kibri görmüyor. Kendindeki kibri görmüyor! Kardeş, sen yol yürüyemezsin. O iç temizliği oluşacak. Bazen zaman zaman bana da söylüyorlar, susuyorum, kendi içimden diyorum ki: "Sus, Mustafa Özbağ diyorum, yoksa bunun alacan dersini atacaksın şimdi dergahtan diyorum. Sebep? Benim ders verdiğim kimseyi sen nasıl küçük görürsün ya! Eksiği de benim, kusuru da benim. Sen kimsin? Nankör, kibirlisin! Senin manevi bağın kesik, onun değil. Sen ne zannettin kendini? Küçümseyerek sen kendini ne zannettin? Dağları mı aştın, ovaları hallaç pamuğu gibi mi attın? Ne yaptın? Ne yaptın? Sen sabahlara kadar zikretseydin, öyle diyemezdin zaten. Senin zikrin de eksik, senin dersin de eksik, senin maneviyatın da eksik, senin içselliğin de eksik. Senin her şeyin eksik! Sen kime kibirlendin ya? Sende zaten o makama giden yolda, senin o içsel temizliğinle beraber sende bir aşk olmalı. Sende bir de bağlılık olmalı. E sende zaten normalde o Allah aşkı olsa, içsel temizliğin olur. Resulullah aşkı olsa sallallahu aleyhi ve sellem , o içsel temizlik lazım. Bu yol, çünkü o aşka giden yolda o içsel temizlik önemli. E sen üstadı seviyorsun desen, ondan önce yine içsel temizlik lazım. O iç temizliği sana her daim lazım.

Sende o iç temizliği olmadığından dolayı Allah'ı sevemiyorsun, Resulullah'ı sevemiyorsun, üstadı da sevemiyorsun, müminleri de sevemiyorsun, sevilmesi gereken noktaları, yerleri de sevmiyorsun. Neden? O içindeki hain kibirden, o içindeki zalim kibirden, o içindeki hain nefsinden. Sen o nefse dur demiyorsun. Menkıbelerde dinliyoruz, Eşrefoğlu Rumi, Hacı Bayram-ı Veli'ye gitti, ne kadar güzel değil mi? Bir mürşidi kâmil arıyor. Hacı Bayram'a gitti, baktı beğenmedi onu. Hacı Bayram-ı Veli ne yapıyordu? Almış eline kosayı, buğday biçiyor, dervişlerle beraber. Nerde? Tarlada. Dedi "Kim? Hacı Bayram-ı Veli." Dediler "Aha burda, tarlada buğday biçen! Böyle harman kovan kimse." Baktı böyle, bundan dedi mürşidi kâmil mi olur?" Mürşidi kâmil dediğinin altında son model arabalar, başında kocaman kavuk, üstünde böyle sırmalı cübbeler, etrafında böyle korumalı, böyle şeyli, telefonlu, siyah gözlüklü korumalar... Veya dervişler arabaların etrafında koşmalı, onu korumalı. Tabi! Böyle James Bond gibi gözlükleri olmalı etrafındaki dervişlerin, öyle olmalı! Ya böyle orakla buğday biçenden mürşidi kâmil mi olur? Kocaman külliyesi olmalı, millet gelmeli, orada şakşaklar gırla gitmeli. Oooo, özel uçakları olmalı. Olmalı da olmalı. Odur mürşidi kâmil.

Eşrefoğlu Rumi de bakmış, demiş ya, "Bu mu?", yani demiş "Sen yedi ilim bitirdin" demiş, bu değildir senin aradığın mürşid. Haydi yürü. Nerede? Şam'da falanca var, oraya yürü. Gitmiş, Şam'a kadar yayan. Gitmiş. Gece bir beldeye girmek caiz değil, orada bir yerde konaklamış. Konaklama yerinde rüyasında boynunda bir zincir...Hani tasma derler ya, tasma, zincirin ucunda Hacı Bayram-ı Veli. Boynunda bir tasma, tasmada zincir, zincirin ucunda Hacı Bayram-ı Veli. Şam'dan geriye...Şam'dan geriye, nereye? Ankara'ya bir daha. Gelmiş, boynunu bükmüş. Demişler ki: "Bir âlim geldi" üstada, Hacı Bayram-ı Veli'ye, "sizinle görüşmek istiyor." Demiş: "Götürün, bizim itin yanına bağlayın." Öyle demiş, itin yanına bağlayın. Görüşmüyor yani. Şimdi dervişler bir rüya atıyor bir de soru işareti, cevap ver, nerde kaldın hani! Ya o bir selamünaleyküm, demiş veya bir şey anlatmış. Sen ona hızla cevap vereceksin! Hastaymışsın, zamanın yokmuş, işin varmış...Öyle bir şey yok. O önemli çünkü. Demiş: "Bağlayın oraya." Nefis soruyormuş Eşrefoğlu Rumi'ye. Sen tefsiri bitir, nahivi bitir, hadisi bitir, matematik bitir, fizik bitir, kimya bitir, bitir Allah bitir, hepsinden de icazet al, gel burda demiş itin yaşadığı yerde yaşa! Nefis ya, bir gün öyle, iki gün oluyor, üç gün oluyor, beş gün öyle...Bir gün demiş ki kendi kendine: Ey Eşref demiş, bu demiş it, kim bilir kaç yıldır bu dergahta demiş duruyor, bu senden daha kıymetli demiş ya! Sen demiş, git onun yediğinden ye, onun yalağından su iç.

Nefis sana bu lazım demiş. Yüklenmiş ordan yiyecek, itle beraber, bir el çenesinin altından yumuşacık tutuvermiş. Demiş evladım aferim, 'İşte şimdi

nefsini yendin!' demiş. Bir sevinmiş, bir sevinmiş! Zannetmiş ki dergaha imam olacak. Hacı Bayram-ı Veli demiş ki: 'Makam". Makam ne biliyor musunuz? Ona demiş ki: 'Tuvalet temizliğini verin", tuvaleti, dergahın tuvaletini temizlemek gerçekten makamdır makam! Dergahta çaycılık yapmak makamdır. Nefis terbiyesi bu. Nefis terbiyesi, makamdır. Demiş ki: 'Verin, tuvaleti temizlesin.' Başlamış almaya vermeye yine: "Sen tuvalet temizleyecek insan mısın?" Tabi! Nefis böyle bir şey, kibir böyle bir şey. En sonunda yine böyle aşk galip gelmiş. Demiş: 'Bu dervişlerin pisliklerini sakalınla temizle' demiş. Yüzünü yere vurduğu anda yumuşak el gelmiş yine. Demiş: 'Kalk evladım, bu sınıfı da geçtin." Şimdi dergahın imamısın, geç insanlara hem vaaz ver, hem de imamlık yapıp namazlarını kıldır.' Orda uzun müddet dergahta yine imamlık yapmış, seyri sulûk yapmış.

Sonra demiş ki Hacı Bayram-ı Veli Hazretleri demiş: 'Dosdoğru, Hamedani'ye gidiyorsun. Şimdi Hamedani'ye gidiyorsun.' Önceden Hamedani'ye gidiyormuş Şam'da, demiş, 'Şimdi gidiyorsun.' Gidiyor Hamedani Hazretleri'ne, demişler ki: 'Anadolu'dan Eşref adında bir derviş geldi.' Yüzüne bile bakmamış, demiş: 'Atın çilehaneye onu.' Geldiği gibi çilehaneye. Esmasını da göndermiş, 'kapatın kapısını, penceresini,' demiş. Kapatmışlar kapısını, penceresini, ne yemek... Götüren var, ne su götüren var, ne bir şey götüren var. Orda da dervişler başlamışlar kum gibi kaynamaya: "Ya gördün mü? Elin garibi geldi, ta Anadolu'dan beri attı dergâha, aç susuz bekletiyor, attı çilehaneye, aç susuz bekletiyor. Vay gariban, ne yedi ne içti? Yok canım, oraya gömerler onu..." Bir muhabbet, bir muhabbet dervişlerde. Tabi kırkıncı gün dolmuş. Şeyh efendi kırkıncı gün sabah namazında kalkmış, hızla gidiyor çilehaneye. Dervişler arkasından. Herkes bekliyor ya, öldü, hani ne yapacak diyorlarmış. Şimdi cesedi, cenazeyi nereye kaldıracak? Gitmiş, kapıyı açmış, upuzun Eşrefoğlu Rumi yatıyor yerde. Upuzun. Eğilmiş "huuu" demiş. Taak gözünü açmış. Eşrefoğlu Rumi. Kalkmış hemen bir selam vermiş. Bir boyun kesmiş. Demiş evladım bitti demiş çilen. Hadi gel bakayım şimdi, demiş. Neyse, huzura almış onu, icazeti hazır, icazetini imzalamış. Aynı zamanda kızı, kızını da hazırlamış, hemen nikâhını kıymış. "Senin eşin olur," demiş. "Al şimdi eşinle" demiş. "Dosdoğru yine Rum bölgesine," demiş. Rumi ismi ordan geliyor. Nereye gelip yerleşiyor? Hristiyanlığın merkezi olan İznik'e yerleşiyor. Pirimiz olur bizim. Geliyor İznik'e yerleşiyor, İznik'e yerleşiyor. Rumi ismi ordan kalıyor. Dervişler yine başlıyorlar: "Adam geldi, icazeti aldı, gitti." Uzaklaşmış, gözden kaybolmuş Eşrefoğlu Rumi.

Dervişler böyle kendi aralarında konuştuklarını zannederler. Bir duyan vardır onları hep. Duyan olduğu gibi bir de manevi muhbir de vardır. Derviş onu bilmez, fark etmez onu. İçinden konuştuğunu dahi Cenab-ı Hak bazen

muhbirler vasıtasıyla duyar. O içinden konuşuyorum zanneder, böyle başlamış dervişler konuşmaya. Gözden kaybolmuş Eşrefoğlu Rumi ama. Arkasından seslenmiş, ihtiyar ya, fazla da bağıramaz: "Eşrefoğlu Rumi, evladım! der. Dönmüş, ordan, ses vermiş: "Buyur üstadım, sultanım" demiş. "Evladım, gel buraya" demiş. Böyle konuşur gibi gözden kaybolmuş ama "Evladım, gel buraya," demiş. Sesi duymuşlar dervişler Eşrefoğlu Rumi'nin. Tabi Eşrefoğlu Rumi gelmiş, "Emredin efendim," demiş. "Evladım," demiş, "susadım, su içmek istiyorum" demiş. "Buralarda da su yok" demiş. Hemen secdeye kapanmış: "Yarabbi, üstadım, susamış, sende yok yoktur. Kudretin sahibi sensin," demiş "Su!" Kalkmış, secdeden, "bismillahirrahmanirrahim" demiş, bir tekme vurmuş, cumburlop su çıkmış dışarı. Almış avuçlarına güzelce, üstadına getirmiş: "Buyurun efendim" demiş. İçmiş üstadı bir güzel suyu. Demiş, "Evlatlarım, hep dedikodu ettiniz," demiş. "Burnunuzun ucundaki suyu görmediniz" demiş. Burnunuzun ucundaki suyu görmediniz demiş. Derviş, burnunun ucundaki suyu görmez, dedikodu eder, kibirlilik eder. İşte o aşk halini yakalayamaz bundan dolayı. O içsel arınmayı, içsel tövbeyi, temizliği yapmadığından dolayı o aşk haline, o sevgi haline ulaşamaz. Ulaşamayınca da o makam kokusu alamaz. O hep böyle geçici haller üzerinde yürür. O da bir yol mudur? O da bir yoldur. Ben bu noktada onu küçümsemem. Hâli de küçümsemem, makamı da küçümsemem. O yüzden ama yol olarak, yol olarak insanlar bu sıraladığım maddelere dikkat etmeleri gerekir. Sufilik yolunda gidecek olanlara. Cümlemize Cenab-ı Hak öyle yürümeyi nasip eylesin.

Haklarınızı helal edin. Bizden yana da helal olsun inşallah. Biraz bu hâl ile makama fazla zaman ayırmışım, notlarımı da böyle es de geçemedim, kendimce önemli gördüm. O yüzden bu akşamki sohbet sadece hâl ve makamla alakalı oldu. Hakkınızı bu manada helal edin inşallah. Allah razı olsun. Önümüzdeki hafta 1985. beyitten gideceğiz. Biraz benim bu hani mesnevi sohbetleri, biraz böyle hani bazı şeylerin ana hatlarını belirleme, böyle kaideleri belirleme olarak da gidiyor. O yüzden hani bazen bir beyit böyle okuyup ancak onunla yürüyebiliyoruz. O yüzden farklı algılanmasın, hakkınızı helal edin. Allah razı olsun. El Fatiha maassalavat. Amin. Bir bakar mısınız, kapanmış mı? Bazen açık kalıyor. Kapanmış mı? Eyvallah. Selamunaleyküm.

3 Ağustos 2024

Tasavvuf Vakfı Merkez

Bursa

https://www.youtube.com/live/ut54eG8b4NU?si=8kYwUzoHBsLCDySU

MESNEVİ-İ ŞERİF 1985-1987. BEYİTLER ŞERHİ

Eûzü Billâhi Mine'ş-Şeytâni'r-Racîm Bismillâhi'r-Rahmâni'r-Rahîm
Efdâlü'z-Zikr Fa'lem Ennehû
LÂ İLÂHE İLLALLÂH
LÂ İLÂHE İLLALLÂH
LÂ İLÂHE İLLALLÂH
Hak Muhammedü'r-Rasûlulllah
Cemî'i'l-Enbiyâ-i ve'l-Mürselîn
ve'l-Hamdülillâhi Rabbi'l-Âlemîn

Selamünaleyküm. Allah gecenizi hayırlı eylesin**.** Ayınızı, yılınızı, ömrünüzü hayırlı eylesin. Rabbim cümle Ümmeti Muhammed'i hakkı hakkı batılı batıl bilenlerden eylesin. Hakkı hak bilip hak yolunda mücadele eden batılı batıl bilip batıla karşı cihat eden kullarından eylesin. Rabbim cümlemizi ve cümle Ümmet-i Muhammed'i bir ve beraber eylesin. Kâfirlerin karşısında güçlü kuvvetli eylesin. Cenab-ı Hak kâfirleri mağlup eylesin. İsraili perişan eylesin. Destekçilerini perişan eylesin. Doğu Türkistan'a özgürlük nasip eylesin. Ümmet-i Muhammed'i diriltsin. Ümmet-i Muhammedi yüceltsin. Kâfirleri de aşağı çeksin, onları da rezil rüsva eylesin. Amin. Ecmain. Malum, misafirlerimiz var. Allah razı olsun kendilerinden, böyle biz Bosna'yı Bosnalı kardeşlerimizi Allah için seviyoruz, onların böyle bizleri ziyarete gelmelerinden biz çok mutlu oluyoruz, memnun oluyoruz. Cenab-ı Hak inşallah bizim Bosna ve kardeşlerimizle alakalı bizleri birbirimize inşallah daha fazla sevdirsin, daha fazla birbirimize karşı bizleri iyi ve güzel eylesin. Ordaki kardeşlerimiz malum bir kısmı Sırplarla beraber yaşıyorlar, bir kısmı Hırvatlarla beraber yaşıyorlar ve orda yani gönül arzu eder ki beraber yaşamanın usulü, hukuku oluşturulmuş. Osmanlı bütün toplumları bir ve beraber yaşatmanın formülünü bulmuş, yaşatmış. Ne Sırpların burnu kanamış ne Hırvatların burnu kanamış ne de Müslümanların burnu kanamış ama ne zaman ki Osmanlı ordan çekilince ordaki Müslümanlar hep zulme uğradılar. Ordaki Müslümanlar hep böyle tabiri caizse her türlü zulmü gördüler her türlü zulme maruz kaldılar. E son noktada da malum işte büyük bir savaş çıktı. O savaşta da ne yazık ki Bosnalılar çok şehit verdiler ama tam galibiyet söz konusu olacakken yabancı dış güçler bu konuda

çok büyük bir baskı yaptılar ve bir anlaşmayla şimdilik barış oluşmuş gibi görünüyor amma velakin her an için patlamaya hazır bomba gibi. O yüzden Allah razı olsun bizim malum kardeş dergahımız orada Kaçuni'de ama komple biz bu noktada Bosnalılarla kardeşiz, hamdolsun. Kendilerini seviyoruz, ondan sonra, inşallah orda tekrar acı günler yaşanmaz. Hep sohbetlerimde derim, gidin, görün, bakın, hala daha ordaki o savaşın ordaki yıkıntısı ve eserleri, tesirleri duruyor, görmekte fayda var. Tabi aramızda Bosna, Tuzla, Tuzla'da biz program yaptık çünkü orda bütün kantonlarda program yaptık aynı zamanda da Tuzla'da da program yaptık. Tuzla'da Allah razı olsun müftü efendi bizi ağırladı orada. Bütün kantonlarda ağırladılar çok böyle kendi evimizdeymişiz gibi oralarda program yaptık. Altı kanton, Mustafa abi 7 kanton muydu 6 mı, Mustafa abi kaçtı mı yine?

Üç başkent 6 şehirde program yaptık orada, çok böyle gerçekten ilgi çekildi gerçekten orada ses getirdi, hamdolsun böyle bir hizmet söz konusu oldu. Şimdi de Tuzla müftüsü Vahit Hazoviç aramızda, aynı zamanda da Begova medresesi Tuzla direktörü Ahmet Hatuniç kardeşimiz de burda. Allah razı olsun, dün gece, Perşembe günü gecesi müftü efendiye az birşey verdiydik, sohbet etsin diye, misafirin duası, sohbeti berekettir, lütuftur, ikramdır, misafirin her şeyi ikramdır, her şeyi berekettir. O yüzden söz hocamdan, buyurun hocam....

Mesnevi'den 1985. beyitteyiz. Biz geçen hafta da hal ve makamları anlatmıştık yine Mesnevi'den: 'Aklı cüzi sözde ve işte bizim dostumuzdur ama hal bahsine gelirsen, orda bir hiçten ve yoktan ibarettir', burayı okumuştuk, ordan devam ediyor. Hazreti Pir:

"Varlıktan fani olmadığı için o hiçtir, yoktur. Kendi dileğiyle yok olmayınca nihayet zorla, istemediği halde yok olacaktır. Bu da ona yeter."

Akıl, yani o cüzi akıl varlıktan fâni olmadıkça, yani normalde kendinden geçmedikçe, o bir hiçtir, yok hükmündedir. Ya kendi dileğiyle yok olacak, yani kendi dileğiyle aklın yok olması, aklın vahye tâbi olması, Kur'an ve sünnete tabi olması. Eğer kendi dileğiyle Kur'an ve sünnete tâbi olur da kendi enesini, benliğini yıkar, kendi kibrini yıkarsa, ne alâ. Hatta daha ileriye gider, "ölmeden önce ölünüz" hadis-i şerifini kendi üzerinde tecelli ettirirse, nur alâ ama yok öyle ettirmez ise zaten "her nefis ölümü tadıcıdır" ayeti kerimesi mucibince ne yapacak? O zaman o mecburi istikamette ölümü tadacak. O yüzden akıl, mantık içerisinde, o sistematiğinin içerisinde hareket ettiğinde, normalde bazı işlerin mümkün olmadığını görür çünkü akıl ve mantık ölçüsünde mesela hep söylerim ya, ateşin İbrahim'i yakması gerekir. Akıl ve mantık, ateşin İbrahim'i yakması gerektirdiğini söyler. Ama Cenab-ı Hak Kur'an'da diyor ki: "Biz ateşe dedik ki serin ol, selametli ol. Yani yakıcı

olmadığın gibi, üşütücü de olma." Bu, aklın üstünde bir şey, aklın kabul etmeyeceği bir şey ama akıl vahye tabi olursa, o zaman akıl vahye tâbi olduğu için onun olabileceğini hükmeder veyahut da peygamberlerin üzerinde Cenab-ı Hak, akıl dışı, aklın üstünde mucizeler oluşturur. Musa aleyhisselamın elindeki asanın yılana benzemesi ve yılanın bütün büyüleri alıp içine çekmesi gibi. Bu akıl üstü bir şeydir veyahut da Eyüp aleyhisselam hastalıkların içerisinde boğulurken, işte topuğunu vurup mağaradan su çıkıp o suyla yıkandığında çıkan suların altın kelebek olması. Bu akıl üstü bir şeydir. Şimdi böyle olunca akıl, normalde kendi üstünde olan bir şeyi bilmediğinden dolayı ya reddeder, mantığa uymaz ya da ne yapar? Vahye tâbi olursa onu kabul eder, vahye tâbi olursa. O yüzden akıl kendince mesela ümitsizlik yoluna gitmek istemez. Kendince böyle sonunu görmesi lazım, sonunu görmediği bir yola gitmek istemez. Akıl hep matematiksel olarak veyahut da normal şartlarda kendince hani almış olduğu bilgiler neticesinde hareket eder. Böyle olunca da bir türlü akıl bir şeye teslim olmaz.

Aklın teslim olduğu tek bir şey vardır; aşk. Aklın yenildiği tek yer vardır; aşk. Akıl, aşka gelince matematiksel olarak bunun içinden çıkamaz. Yani, bir kadın bir erkeği neden sever, bunun matematikselliği yoktur. Bir erkek bir kadını sever, bunun matematikselliği yoktur. Bir mürit mürşidini sever, bunun matematiksel denklemi yoktur. Akıl burada bocalar, debelenir, der ki: "Ya bu kadının nesini seviyorsun?"

Hani Harun Reşit, Leyla'yı çağırır ya sarayına, Harun Reşit Leyla'yı çağırır, bakar, çok özür dilerim, kara kuru bir kadın. Ya acaba der, "Benim gözlerim mi doğru görmüyor? Sarayın perdelerini açtırır, sarayın perdelerini açtırır. Hani der ki ya bir göreyim hani meşhur Leyla bu. Hani çünkü Mecnun'un adı Fuat'tır. Fuat'ın babasıyla Harun Reşit her ikisi de kral gibidir, bugünkü manada devlet başkanıdır. Fuat da üzülüyor çünkü Harun Reşid'in arkadaşı Fuat'ın babası yani bu Mecnun çünkü geleceğin padişahı Fuat. E bakayım der, bu âşık olduğu kadın nasıl bir kadın? Öyle ya, çağırır Leyla'yı huzuruna yani bakar kara kuru bir şey. Der ki "Perdeleri açın!" Perdeleri açarlar, aşık olunacak bir şey değil. Yani acaba der çok mu belagatlı konuşuyor? Öyle kadın vardır, şiirsel konuşur. Öyle kadın vardır, sesi etkiler erkeği, gıdıklar. Hani işveli ve cilveli erkeklere konuşulması caiz değil ya. Bu manada caiz değil. Yoksa ayeti kerime oku, hadis oku, bunda bir sıkıntı yok ama işveli konuşma, cilveli konuşma mahreme karşı caiz değil.

Harun Reşit sorar: "Leyla, sen misin?" der. Cevap muhteşemdir. Leyla anlar Harun Reşid'in kendisini beğenmediğini. Der ki Leyla benim ama sende der Mecnun'un gözü yok. "Leyla benim ama sende Mecnun'un gözü yok." Çünkü Mecnun, Leyla'ya aşıktır. Mecnun, Leyla'ya aşık olduğundan

Leyla'nın hiçbir şeyi onun gözüne görünmez. Karaymış, kuruymuş, boyu uzunmuş, kısaymış, kiloluymuş, tombulmuş, yok değilmiş, yok kara kuruymuş... Mecnun için bunların hiçbirisi geçerli değil. Çünkü Mecnun, Leyla'ya bakarken akılla bakmadı. Zaten bir adamın Leyla'sı yoksa adam da "adamım" diye geçinmesin. Her adama bir Leyla lazımdır. Her adamın bir Leyla'sı olmalı. Eğer Leyla'sı yoksa bu hayatı boşu boşuna yaşamıştır o kimse. Yani burdan şuna gelmek istiyorum: Her erkek bir aşkı tatmalı, âşıklığı yaşamalı. Her kadın âşıklığı yaşamalı. Bu dünyadan âşık olmadan göçüp gitmemeli, aşktan nasibini almalı. Yoksa Hazreti Mevlana Celalettin Rumi Hazretlerinin dediği gibi: "Aşktan nasibi olmayanın" çok özür dilerim, öyle diyor kendisi, "eşekten farkı yoktur" diyor. O kimsenin eşekten farkı yok, ağır bir şey. Ben okuduğumda dedim ki, "Ne kadar ağır konuşmuş!" Sonradan hayatın tecrübesine bakınca, vallaha da billaha da, aşktan nasibi yoksa, âşıklık yoksa, o bir şeyi sevemediyse, eşekten değil, eşeğin kara kökünden farkı yok. Allah muhafaza eylesin.

İşte normalde akıl aşka yanaşmak istemez, âşıklığa yanaşmak istemez çünkü akıl için aşk, anlamsız bir şeydir ve baktığınızda, bütün felsefecilere bakın, herkese sorun, aşkı anlamsız görürler ve derler ki, "Âşıklık aptallık işidir." Çünkü o aklı onda onun tabiri caizse batar ve hiçbir zaman âşıklığa akıl, aşıklığa adım atmak istemez. Çünkü hükmü kalmayacak orda. Bir insanın normalde bir yerde hükmü kalmayacaksa, akıl onu ordan geri çeker. Hükmü kalmayacak çünkü onun orda ama aşk, kendisinden başka bir şey tanımaz. Aşkta şirk yoktur, ikilik yoktur, aşk şirki kabul etmez. Bakın, aşk şirki kabul etmez. Öyle olunca aşk der ki akla: "Benliğini, eneni bırak da gel." Aşk, akla der ki: "Kapının önünde bekle, sen bu aşk meydanına çıkma. Burda lazım değilsin" der. Çünkü aşk meydanı kabul etmez onu ve normalde Hazreti Pir de diyor ki: "O varlıktan fâni olmadığı için, yani o hep enesinde, hep benlikle kaldığı için, o hiç hükmündedir," yani bir kıymeti yoktur cüzi iradenin aşkın karşısında. Bakın, tekrar söylüyorum: Cüzi iradenin aşkın karşısında bir hükmü yoktur. Ama ne zaman ki âşıklık perdesine geçti, o zaman o kimse Allah'a karşı imanını kemale erdirir. Yoksa o, her ayeti kerimeyi kendince sorgular, teslim olmaz bakın ve o sorgulamayı zahiri âlim erbabı, ilim erbabı hak görür, doğrudur çünkü sorguladıkça onlar hikmet görürler.

Sorguladıkça her ayeti sorgularlar; ayeti kerimenin nüzul sebebi, ayeti kerimenin indiriliş yılı, ayı, günü, kime indirildi...Bunlar, ilim erbabı açısından gerçekten doğrudur, lazımdır ama bakın, bunları incelerken hani Kur'ân-ı Kerim'de peygamberlerin mucizesine sıra gelince akıl mat olur orda çünkü Hazreti Pir der ki: "Kur'an, aklı mat etmek için gönderildi." Dikkat edin,

Kur'an aklı mat etmek için gönderildi, der. Çünkü Kur'an, akılları mat eder. Hani bize der ki: "Yoktunuz, sizi ben var ettim." Düşünün, yoktunuz. İnsan düşündüğü zaman mat olur. "Yoktunuz" Var mıydım?" Yoktum. "Varlığımdan haberdar mıydın?" Hayır. "Ruhlar âleminde senin ruhunu yarattığımdan haberdar mıydın?" Hayır. "Sana mı sordu?" Hayır. Ruhlar âleminden alemleri dolaştırdı, getirdi dünyaya, sana mı sordu?" Hayır. Akıl mat oldu. Sana sormadı ve seni var etti ve dedi ki varoluş sebebine de: " Bütün insanlar ve cinniler beni tanısın, beni bilsinler diye yarattım," dedi. Ha, siz ekmek, tokmak peşinde koşturun diye değil, kattır, yattır, araba peşinde koşturun diye değil. Ya? Allah'ı tanımak ve bilmek zorundasınız, onun için yaratıldınız. Bakın, onun için yaratıldınız. Başka bir yaratılış sebebiniz yok.

Hocam, az önce diyor ya: "Takva", yaradılış sebebimiz takva. Neden? Ancak takvaya ulaşanlar Allah'ı tam manasıyla bilirler, Allah'ı tam manasıyla kabul ederler. Takvaya ulaşmazsa onu kabul etmez. Takvaya ulaşmak da Allah'ın lütfu, ikramıdır, sizin çalışmanız neticesi değildir. Evet, bizim gayretimiz olacaktır, bizim gayretimize bağlıdır ama takva, Allah'ın lütfu, ikramıdır ve bizim yaradılış sebebimizdir. Bakın, yaratılış sebebi ve bütün insanlık Kur'an ahlakıyla ahlaklansa, yani takvaya ulaşsa, dünyada savaş kalmaz. Dünyada zulüm kalmaz. Dünyada hiç kimsenin kanı akmaz. Bakın, kimsenin kanı akmaz. Ne Müslümanlar Kur'an ahlakına uyuyor ne de Hıristiyanlar ne de Yahudiler ahlaka uyuyor. Ahlak namına dünya üzerinde bir şey kalmadı. Kalmadığından dolayı dünya kan revan ve zulümle dolu. Karanlığın içerisinde dolaşıyor. Ne Hristiyanı doğru Hristiyan ne Yahudisi doğru Yahudi ne de Müslümanı doğru Müslüman. Böyle olmayınca dünya kan gölü oldu, dünya zulüm yeri oldu. Allah muhafaza eylesin.

"Can kemaldir, çağırması sesi de kemaldir. Onun için Mustafa sallallahu ve sellem "Ey 'Bilal, bizi dinlendir, ferahlandır. Ey Bilal! Gönlüne nefhettiğim, o nefhadan, o feyizden dalga dalga coşan sesini yücelt. " dedi.

Can kemaldir. Canın kemal olması, burdaki candan kasıt ruhtur. Farkındaysanız, ben hiç "ruh terbiyesi" kelimesini kullanmam. Terbiye edilecek olan nefistir çünkü. Ruha, Cenab-ı Hak, kendi ruhundan ve nurundan yarattı, üfledi. O zaten kemal noktada. Ruh, kemal derecesinde, olgunluk derecesinde. İslam'da ruh terbiyesi diye bir şey yoktur. Bunu söyleyenler, İslam içerisinde olduklarını söylüyorlarsa cahilliklerinden söylüyorlar. Sen neyi terbiye ediyorsun kardeşim? Cenab-ı Hakkın "kendi ruhumdan üfledim" dediği ruhu mu terbiye edeceksin? Bu, kocaman bir yalandan ibaret. İslam'da nefis terbiyesi vardır, ruh terbiyesi yoktur. Biz nefsi terbiye ederiz. Ruh, ne olduğunu dahi bilmiyoruz. 'Size bununla alakalı çok az bilgi verilmiştir' demiş Yahudilere. İyi, bize de biraz onun fazlası verilsin ama ruh

terbiyesi diye bir şey yok. Hazreti Pir diyor ki: "Can kemaldir," yani bir insanın ruhu kemal noktasındadır ve eğer ki o ruhun sahibi, nefis terbiyesinden geçerekten o da kemal noktasına geldiyse, onun diyor çağırması, onun seslenmesi de kemaldir.

Yani, az önce hocam dedi ya, 'Peygamber sallallahu ve sellem hazretleri nefsinden bir şey söylemedi.' Necm Suresi'ni söyledi, dedi ki: "Cenabı Hakkın emrini söyledi, Allah ne emretti ise onu söyledi." Çünkü kemaliyetin zirvesinde, Hazreti Muhammed Mustafa(s.a.v.) ne söylediyse, ne yaptıysa, vahyin içinde yaptı. Onun bizim sünnet olarak algıladıklarımız da vahiy. Onu Kur'an'dan ayırt etmek için sünnet demişiz biz ona, o da vahiy. Hazreti Muhammedi Mustafa'nın sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerinin abdestte ellerini hilallemesi, yüzüğünü oynatması da vahiy. Yüzünü yıkaması vahiy, üç sefer yıkaması da vahiy, başını bir sefer mesh etmesi de vahiy, vahiy. Bakın, başı bir sefer mesh ediyor, ellerini üç sefer yıkıyor, başı bir sefer mesh ediyor, ağzına üç sefer su veriyor. Başını bir sefer meshettiği gibi burnuna üç sefer su veriyor. Hepsi vahiy. O zaman can kemaldir, yani bir insanın ruhu kemal ehlidir. Yeter ki o ruh nefsin hegemonyasından çıksın. Nefsin hegemonyasında durduğu müddetçe, ruh tecelliyat noktasında, Allah'a yakınlaşmada. nefsin bastırmasından dolayı orda duruyor. Eğer nefsin zulmünden kurtulursa, hani dedi ya Hanzala: "Senin yanındayken dedi hiç dünyevi bir şey aklımıza gelmiyor. Sanki cennet bahçesindeyiz, ama senin yanından ayrıldıktan sonra şeytan bize galip geliyor, biz dünyaya dalıyoruz" dedi. Allah Resulü de sallallahu ve sellem hazretleri dedi ki: "Dışarda da benim yanımdaki gibi dursaydınız, meleklerin size selama durduğunu görürdünüz."

Dikkat edin, "Melekler görünmez," demiyor. "Dışarda meleklerin size selama durduğunu görürdünüz." Demek ki melekler görünür. O zaman biz göremiyorsak selama duran melekleri veya biz zikrullaha gelen melekleri veya namazda bize eşlik eden melekleri göremiyorsak, veya salatuselam okurken ağzımızdan çıkan salavat-ı şerifenin Hazreti Muhammedi Mustafa(s.a.v.)'in başındaki, kabrindeki meleğe götürülüşünü göremiyorsak duyamıyorsak, bu bizle alakalı. Bizim nefsimize uymamızla alakalı, bizim takvaya erişmememizle alakalı, bizim o aşıklığı yakalamamamızla alakalı çünkü can kemaldir, yani ruh kemaldedir. O kemal ehlinden çıkan söz de kemaldir, olgunlaşmıştır. O yüzden Hazreti Bilal'e diyor ki: "Erihna ya Bilal!" Erihna ya Bilal, yani rahatlat bizi, bize bir şeyler söyle, bize bir şeyler oku. "Erihna ya Bilal."

Şimdi burası biraz uzun bir sohbet olacak ama hakkınızı helal edin. Şimdi, "Ya Bilal, bizim ruhumuza böyle şevk verecek, neşe verecek, ruhumuzu nefsin hegemonyasından kurtaracak bir şeyler söyle." Şimdi bu selefi vahabi takımı hani ilahilere bidat diyorlar ya hani ilahilere siz dini oyuncak

hale getirdiniz diyorlar ya bunlar biraz hadis okusunlar! Doğru kaynaklardan hadis okusunlar. Doğru kaynaklardan. Yani bir kimse, buna bidat dediğinde, Hazreti Peygamber sallallahu ve sellem hazretleri Mekke'den Medine'ye hicret ettiğinde "Tale al Bedru" diye ilahi okuyanları da bidat olarak göreceğiz. Allah Resulü neden susturmadı onları? Bidat olmuş olsaydı, Kur'an ve sünnete aykırı olmuş olsaydı, o dini mukim kılmak için gönderildi. O, "Bunlar kırılacak, bunlar üzülecek" diye düşünmedi, vahye tâbi oldu. Bir ot, bir çöpe dahi vahye tâbi oldu. Bir taşı dahi bir yerden bir yere koydururken vahye tâbi oldu. O, peygamberlikten önce de Cenab-ı Hak onun gönlüne vahyederdi. Gönlüne vahyetmemiş olsaydı, peygamberlikten önce de Kâbe'deki Hacerü'l Esvet taşının konulmasındaki aklı ortaya koymazdı. Geldiler, Mekkeliler kavga çıkacak, kavgayı o önledi. Çünkü o, daha henüz dünyaya gelmeden ötelerden ilk peygamber olandı, vahye tâbiydi. Vahye tâbi, her şeyiyle. Ne yaptı? Kasideler okudular, bakın kasideler okudular. Allah Resulü sallallahu ve sellem , o kasidelere itiraz etmedi, sustu. Ben böyle Hazreti Bilal'den, bir de böyle bir kaç kaynaktan aldığım ilahisi, kasidesi:

"Ey uyananlar, uyanın, uyanın!

Sabah, karanlık ordularını münhezim kıldı.

Ey uykusundan müstağrak olan kimse!

Sen uyuyorsun ama Rabbin uyumuyor."

Bu, Hazreti Bilal'in arada okuduğu kasidelerden birisi, Türkçesi. Taleal Bedru var, o da ilahi ya, biz de okuruz ya kasideyi. Ne Türkçesi?

"Veda yokuşundan doğdu dolunay bize.

Allah'a yalvaran oldukça

Şükretmek gerekir mesut halimize.

Ey bize gönderilen yüce peygamber.

Sen taat etmemiz gereken bir emirle geldin bize."

Hani nerde burda bidat denilen şey? Bakın, İslam dünyasında oynanan büyük bir oyun var. İslam'ı tabiri caizse katı, eğlencesiz, tavizsiz, toleranssız bir dinmiş gibi göstermeye çalışıyorlar. Neccar oğulları var. Neccar oğulları. Bunların bir de kız çocukları var. Dikkat edin, Neccar oğullarının kız çocukları. Ne diyorlardı Peygambere? Hoş geldin diye kaside söylüyorlardı, ilahi söylüyorlardı. Kız çocukları, dikkat edin, Neccar oğullarının kız çocukları. Baliğdi, değildi ayırt etmemişler, kız çocukları. Onlar ne diyorlardı Hazreti Peygambere: "Hoş geldin." Evet, şimdi bu okuyacağım hadisleri not alın bir yerlere. Hani biz bir bayram yapıyoruz, bayramlaşma töreni yapıyoruz, sema ediyoruz, zikrullahta sema ediyoruz. İşte bendirzenimiz var,

ilahizenimiz var, öyle ya. Her programdan sonra hadis bilmez, ilim bilmez, hakikat bilmez, Peygamber Sallallahu Aleyhi ve sellem hazretlerinin hayatını bilmez ama bilmediği halde âlimdir. Bilmediği halde âlimdir, okumadan âlim olmuştur, hepsi de bidattır, attırırlar ya kenara. Ya bir hadis okusanız, bir ve Kütüb-ü Sitte okusanız, Buhari okusanız, Müslim okusanız, okusanız göreceksiniz ya. Ashap böyle değil. Peygamber Sallallahu Aleyhi ve sellem hazretlerinin zamanı böyle değil. İki sema olacak, iki zikrullah olacak veyahut da ne bileyim bir düğün töreni olacak, 'Siz dini oyun mu sandınız? Dini oyuncak ettiniz!' Ya be hadis bilmezler, be ilimsizler! Siz okuduğunuzu anlamaktan uzaksınız o zaman ya okumuyorsunuz ya da bizim okuduğumuz hadis kitaplarıyla sizin, vahabilerin yazmış olduğu hadis kitapları farklı demek ki veyahut da ne bileyim, kimin kitabını okuyorsanız...Evet, hadisi şerif uzun, Buhari'de, Müslim'de, Nesai'de, bakın Buhari, Müslim, Nesai, burda normalde onların notlarını da aldım. Buhari'de, Iydîn 2-3 ve 25, Cihat 81, Menakıb 15, Menakıb-ül Ensar 46. sayfa 82, Nikâh'ta 82. sayfa, 114. sayfa Müslim'de yine 19'da. 892'de Nesai'de yine 35-36. hadisi-i şerif. Yine üçüncü cilt 195 ve 197'de. İlim taslamak istemiyorum, şatahat yapmak istemiyorum, bu kitapların hepsi de bende var. Bu fakirde var. Buhari de var, Müslim de var, Nesai de var, Kütüb-ü Sitte de var. Rudani de var, çok özür dilerim, 35 hadis kitabının 35'i de bu fakirde var. Muteber 35 hadis kitabı vardır, o muteber 35 hadis kitabının hepsi de bu fakirde var. Sayfa sayfa, sayfa sayfa verebilirim bunları. Sayfa sayfa! Böyle bir hadis var, öyle değil. Nerede geçmiş, kaçıncı sayfa, kaçıncı hadisi şerif.

İlimse işte ilim, benim ilmim değil. Koca İmam Buhari, koca İmam Müslim, koca Nesai, Kütüb-ü Sitte, Rudani, Tırmızi, İbn-i Mace, Ebu Davut, bütün hepsi! Hiç kimse boş konuşmasın. Ben sufi yoluna girdiğimde kendi kendime söz verdim. Kur'an ve sünnette var olan her şey benim için delildir, yeterlidir. Kur'an ve sünnette olmayan bidattir, benden uzak dursun. Net, hadisi şerif bu da. Evet, Hazreti Aişe Radiyallahu Anh Hazretleri naklediyor. Kim Hazreti Aişe? "Dinimizin yarısını bu kadından öğreniniz" denilen Aişe. "Dinimizin yarısını bu kadından öğreniniz" denilen Aişe, Hazreti Peygamber Sallallahu Aleyhi ve sellem Hazretlerinin Hümeyra'sı, Hazreti Ebu Bekir Radiyallahu Anh Hazretleri'nin biricik kızı. Sıddık'in kızı ve kadınların velisi. Hazreti Hatice annemiz kadınların velisidir. Hazreti Fatımatü'z Zehra kadınların velisidir. Hazreti Aişe Radiyallahu Anh Hazretleri kadınların velisidir. Peygamber eşleri, hepsi de kadınların velisi hükmündedir. Şek şüphe yok, Hazreti Aişe annemiz naklediyor: "Bir bayram günüydü, siyahiler mescitte kılıç kalkan oyunu oynuyorlardı. Ben mi Resulullah Sallallahu aleyhi ve sellem den talep ettim bilmiyorum, yoksa o kendiliğinden

mi, 'Seyretmek ister misin?' buyurdular. Ben 'Tabii,' dedim. Kalktı, beni geri tarafına aldı, yanağım yanağının üstünde olduğu halde durduk. 'Ey Elfide oğulları, göreyim sizi, oynayın! diyordu. Ey Elfide oğulları, göreyim sizi, oynayın!' Hatta bir rivayette de elini çırpıyordu: 'Düzgün oynayın, ey Elfide oğulları,' diyordu. Başka bir rivayette de böyle geçiyor: 'Elini çırpıyor, düzgün oynayın.' Aişesi seyrediyor, Hümeyrası seyrediyor! 'Oynayın' diyordu onlara ve ben usanıncaya kadar böyle devam ettik. Usandığımı fark edince, 'Yeter mi?' buyurdular. Ben 'Evet,' dedim. 'Öyleyse git,' dediler.'

Demek ki şeyler, siyahiler yani bu Sudanlılar, o zaman siyahiler, bu Necranlılar yani Sudanlılar, Elfideoğulları, Sudanlı. Sudanlı, onlar kendi halk oyunlarını oynuyorlar ve diyor ki: 'Güzel oynayın.' Nerede? Mescitte. Mescitte, dışarda değil mescitte. Çünkü Peygamber Sallallahu Aleyhi ve sellem Hazretlerinin kapısı mescide açılıyor, sokağa değil. Dikkat edin, Hazreti Muhammedi Mustafa'nın Sallallahu Aleyhi ve sellem evinin kapısı mescide açılıyor, sokağa değil. Onun evi sokağa açılmıyor, evinin kapısı sokakta değil, direkt mescidin içine açılıyor onun evi, dünyayla işi yok. Var, yok ve o Necranlılar, siyahiler mescidin içinde oynuyorlar. Onlar şimdi, Hazreti Peygamber Sallallahu Aleyhi ve sellem Hazretleri haşa, dini oyuncak mı yaptı şimdi? Buna haram diyenler nerden işin içinden çıkacaklar? Onların öyle bir dertleri yok tabii çünkü. Yine Abdullah İbni Abbas naklediyor. Kim Abdullah İbn Abbas? Abbas'ın oğlu Abdullah. Hazreti Abbas, Peygamber Sallallahu Aleyhi ve sellem hazretlerinin amcası. Oğlu Abdullah, ilk Müslümanlardan, genç Müslümanlardan. Dört Abdullah'tan birisi. Birizi Hazreti Ebubekir Efendimizin oğlu Abdullah. Dört Abdullah'tan birisi de Hazreti Ebubekir Efendimizin oğlu Abdullah. Bunlar tabiri caizse böyle ilmi ilmek ilmek işleyenlerden. Hazreti Abbas'ın oğlu Abdullah, İslam dünyasında ilk tefsir yazan kimsedir. İlk tefsirci kimdir? Hazreti Abbas'ın oğlu Abdullah ki Hazreti Abbas, Arap diline mükemmel hakimdir ve oğlu Abdullah, o günkü sahabelerin içerisinde Arap diline mükemmel hakim olan bir kimsedir. O yüzden onun tefsiri önemlidir çünkü Arapçanın mastarından tutun da çekerine, çekmezine, dişisine, erkeğine...Çünkü Arapçada kökenlerden böyle dişi ya da erkek olan kelimeler vardır. Onların hepsini su gibi yutmuştur. Şimdiki bizim böyle alim hükmünde geçinenler gibi değil. Allah bizi affetsin.

Hazreti Aişe Annemiz, o naklediyor, Hazreti Abbas, Abbas'ın oğlu Abdullah'a naklediyor: "Aişe Radiyallahu Anh, yakını olan bir kızı Ensar'dan bir adam ile evlendirdi. Gelin götürüldükten sonra, (yani onlarda da gelin alma veya gelin götürülme ritüeli var. Gelin alma veya gelin götürülme ritüeli var.) Gelin götürüldükten sonra Resulullah Sallallahu Aleyhi ve sellem geldi ve orada bulunanlara, "Genç kızı yani gelini damadın evine

gönderdiniz mi?" buyurdu. Sahabeler, "Evet," dediler. Hazreti Peygamber Sallallahu Aleyhi ve sellem Hazretleri dedi ki dikkat edin buraya) def çalıp nağme ile şiir söyleyecek bir kızcağızı gelinle beraber gönderdiniz mi?" buyurdu." Sizin hiç okumadığınız hadisler bunlar. Size hiç okutulmayan hadisler bunlar. Size öğretilmeyen hadisler bunlar. Bunlar üstü örtülen hadisler bunlar. Tekrar burayı okuyacağım: "Def çalıp (bunu Peygamber söylüyor Sallallahu ve sellem) nağme ile şiir söyleyecek bir kızcağızı gelinle beraber gönderdiniz mi?" buyurdu. Ha, def çalmak haram değilmiş demek ki. Şiir okumak da, ilahi okumak da haram değilmiş. Nereden çıkardınız be Selefi vahhabiler? Cevap verin buna! Bu hadisi şeriflere cevap verin eğer ilminiz varsa, oturup da klavyenin başında, kafirsin, münafıksın, siz bidat ehlisiniz, bidat ehli hepsi de sadıktır, hepiniz de sapıksınız, deyip toptan hesap görmeyin! Ben diyorum ki yaptığımızın haram olduğuna dair hadisi şeriften, ayet-i kerimeden bir delil getirin diyorum. Ben pılımı pırtımı toplayıp çekileceğim kenara diyorum. Bakın hadisi şerif ne diyor, Hazreti Peygamber diyor: "Def çalıp nağme ile şiir söyleyecek bir kızcağızı gelinle beraber gönderdiniz mi?" buyurdu. Aişe Annemiz cevap verdi: "Hayır," dedi. Bunun üzerine Resulullah Sallallahu Aleyhi ve sellem şöyle dedi: "Ensar'ın arasında güzel söyleme adeti vardır. Bari onlara, (Hazreti Peygamber diyor bunu) bari onlara, 'Size geldik, size geldik, böylece Allah bize de size de hayırlı ömür versin,' diyerek onları odalarına göndereydiniz ya," buyurdu. İbn Mace'de geçiyor hadisi şerif.

Hani şiir haramdı? Hani def vurmak haramdı? Sen şimdi def vurmayı haram kılarsan Hazreti Peygamber Sallallahu Aleyhi ve sellem Hazretleri def vurmayı burda tavsiye etti, hatta emretti. Hazreti Peygamber haramı mı emretti be küstah adam! Hani şiir okumak haramdı? Hazreti Peygamber Sallallahu Aleyhi ve sellem Hazretleri haramı mı söyledi ki ayetle sabit, 'o heva ve hevesinden konuşmadı.' Ayetle sabit. Sen böyle söyleyince ayeti de inkar ediyorsun sen kâfir oluyorsun, Allah muhafaza eylesin! Bakın yine İbn Mace'de ve Müsnet'te geçiyor yani İmam Malik'te geçiyor. Müsned deyince İmam Malik'in: 'Aişe Validemiz bir kadını ensardan bir zatla evlendirip damadın evine götürüyordu. Resulullah Sallallahu Aleyhi ve sellem : 'Ey Aişe! Ensar muhabbet duygusu olan bir kavimdir onlara size geldik size geldik Allah bize de size de hayat versin şarkısını söyleyen birini gönderseydiniz.' Hadisler burda, İbni Mace, nikah, 21. hadis i şerif. Müsned, dördüncü cilt, 78. Hadisi şerif. Kaynak söylüyorum. Evet.

Maliki fakihlerinden Ebubekir İbni Arabi şöyle der: "İçinde Malik bin Enes'in de bulunduğu ekser ulemaya göre musiki kalpleri heyecana getiren eğlencelerdendir. Ne Kur'anda ne de sünnette onun haram olduğuna dair

delil yoktur ama sahih hadiste mubah olduğuna dair delil vardır. Sahih hadiste Ebubekir, Hazreti Aişe'nin yanına girer. O anda onun yanında ensarın mersiyelerini okuyan iki cariye vardır." Hani meşhur ya hadisi şerif, ne yapıyor, hazreti Ebu Bekir efendimizin Aişe'den sonraki kızı evleniyor. Gelin çıkaracaklar. O esnada cariyeler, cariye kim, savaşta esir alınan kadınlar, cariyeler mersiye okuyorlar yani ilahi söylüyorlar. Def vuruyorlar, ilahi söylüyorlar. Allah Resulü sallallahü ve sellem hazretleri giriyor içeri, girince hazreti Ebubekir efendimiz 'siz peygamberin yanında bunu nasıl söylersiniz' diye hiddetleniyor.

Hiddetlenince Hazreti Peygamber sallallahü ve sellem hazretleri, hazreti Ebubekir efendimizi durduruyor, 'dur ya Ebubekir, onlar söylesinler' diyor. Eğer burda İbni Arabi diyor ki eğer musiki haram olsaydı zahiren Ebubekir'in hoş karşılamadığı halde Resulullah sallallahu ve sellem evinde olmaması gerekirdi diyor. Bunu nerede yazıyor? İbni Arabi Ahkam'ul Kur'an, üçüncü cilt, sayfa dokuz. Tabi onlar İbni Arabi'yi kafir olarak nitelendiriyorlar ya, açıp okumazlar burayı şimdi, İbni Arabi kafir hükmünde çünkü onlar için.

Serahsi'den bu alıntı, Serahsi'den: 'Müzik, başkalarına dinletmek için değil de kendini dinlendirmek ve yalnızlığı def etmek için yapılırsa Serahsi'ye göre caizdir. İbni el Hümam, eserin geçtiği, İbni Hümam eserin adı, cilt 6, sayfa 36, devam edeceğim Hanbelilere göre, bu da İbni Kudame'den alınma, 'Hanbelilere göre dinen hoş karşılanmayan bir şey olmadıkça teganni mübahtır.' İmam Ahmed bin Hanbel'e göre musikinin mekruh olması bizzat söz üzerine değil kötü fiil üzerinedir yani teganni sebebiyle işlenecek kötü şey üzerinedir. Yani sen arabesk dinliyorsun, kafan yükseldi, açtın bir bira, bu haram, teganni değil, şarkı değil. İbni Kudame, el Muğni'nin 12.cilt 42. ve 43. Sayfa.

Bunları söylüyorum bende dört mezhebe göre Ceziri'nin eseri de var. Bunlara bakarken İbni Abidin'e de bakıyorum. Bende Serahsi'nin Türkçeye çevrilmişi de var. Böyle hani kes kopyala yapıştır değil, öyle değil. Beyin boşuna gitmiyor bizim, yarısı boşuna tıkalı değil yani. Evet, öyle şey değil. Şevkani, cilt 8, sayfa 107: "Resulü Ekrem sallallahu aleyhi ve sellem in düğün, bayram, karşılama gibi münasebetleri icra edilen müziği tasvib ettiği, düğünlerde bunu teşvik eylediği sağlam rivayetlere istinat etmektedir. Ayrıca müziğin bir harama alet edilmeden yalnızca saz ve ses müziğinin haram kılındığına dair sahih hadisin bulunmadığını söylemiştir.

Kettâni, Et-Teratibü'l İdariye, Cilt 2, Sayfa 120 ve 145, Faslı Abdülhay El-Kettâni, Peygamber devri kültür ve medeniyetinden bahseden iki büyük ciltlik eserinde, Et-Teratibü'l İdariye'de musîkiye, 25 sayfa ayırmış, bütün çeşitleriyle caiz olduğunu gösteren deliller getirmiş ve bu mevzuda yazılmış

20 eserin ismini vermiş. Bu müellifin tespitine göre, sahabeden Hazreti Ömer, Hazreti Osman, Abdurrahman bin Avf, Ubeyde bin El-Cerrah, Sa'd bin Ebu Vakkas, Ebu Mesut, Bilal, Abdullah bin Zübeyir, Hasan İbni Amr, El-Muğire bin Şu'be gibi zevatın müzik dinlediklerini rivayet etmiştir. Siz oturun şimdi ve deyin ki Hazreti Ömer de, Osman da, Abdurrahman bin Avf da, Ubeyde bin Cerrah, Sa'd bin Ebu Vakkas; bunların hepsi de aşere-i mübeşşere'den, cennetle müjdelenen sahabelerden. Siz şimdi oturun, müsîki dinlemeyi haram edin! Allah bizi affetsin.

İşte kemal ehlinden çıkan söz kemaldir. O yüzden Yunus'un sözleri kemaliyeti anlatır. O yüzden Niyazi Mısri'nin sözleri kemaliyeti anlatır. O yüzden Hazreti Mevlana'nın, Celaleddini Rumi'nin Divan-ı Kebir'i kemaliyeti anlatır. Mesnevi o yüzden kemaliyeti anlatır. O yüzden demek ki kemal ehlinden çıkan söz kemaliyeti anlatır, kemaldir. Biz o sözlerin üzerinde şek şüphe etmeyiz. Kur'an değildir, sünnet değildir ama Evliya-i Kiram'ın güzel sözleridir, hikmetli sözleridir. O yüzden onları reddetmemiz mümkün değildir.

Konuyu biraz hani bu mevzuyu uzun tuttuk. Uzun tutmamın sebebi de şu: Hem bu Hazreti Bilal'e kaside söyletmesi, ona kaside okutması ve yarın öbür gün derler ki yani o Hazreti Mevlana'nın o sözü de batıl derler. Derler çünkü! Bunların İngilizler arkalarında olduklarından çok rahat konuşuyorlar. Çünkü bunlar İngiliz soytarısının beslemeleri, bunlar Mossad'ın beslemesi, bunlar CIA yosması bunlar, başka bir şey değil.

Ne yazık ki Türkiye'de bunların oluşması için çanak tutan siyasiler var, bürokratlar var. Bu selefi vahabilere çanak tutuyorlar. Bu ne yazık ki Bosna'ya gittiğimizde, Bosna'da da gördük biz onları, bunlar Bosna'da da önüne gelene kâfir diyorlardı. Adamın babası Bosna'da, cihat etmiş. Bu gitmiş iki sene orda Suudi Arabistan'ın parasını yemiş, olmuş bir vahhabi. Paçalar dizinin altında, önüne gelene kâfir diyor. Önüne gelene kâfir diyor. Bosna sonradan uyandı. Şimdi bunları temizleyeceğiz diye uğraşıyorlar. Şimdi bunları temizleyeceğiz diye uğraşıyorlar! Müftüler var, vahhabi orda, müftü! Müftü olmuş, dakka bir gol bir dedim bu vahhabi. Sen biliyorsun, anında demedim mi vahhabi bu diye? Neresiydi orası? Travnik müftüsü, bir önceki şeydi, Nusret Efendiydi. Nusret Efendiyle çok iyi aramız, gayet güzel. Nusret Efendi başka yere tayin oldu, dediler bu Travnik müftüsü. Tanıştırdılar, böyle küçümseyen bir gözle bana baktı. Hani, "Arabi kelam mevcud?" dedi bana şimdi, "Mavi Arabi kelam. Rabbi kelam mevcut" dedim ben de. Hani o küçümseyecek ya beni böyle, kendi kibirli bir şekilde "Arabi kelam mevcut" dedi. Ondan sonra ben de dedim, "Mafi Arabi kelam, Rabbi kelam mevcut." Şimdi Rabbi kelam deyince o güne kadar duymadığı bir şey şimdi onun. "Rabbi kelam?", "Rabbi kelam" dedim. Şimdi hani "Rabbi kelam ne demek?"

manasında. "Rabbi kelam, Rabbi kelam" dedim. Rabbi kelam! Bilmiyor onu çünkü neden? Onun için tasavvuf sapıklık. Onun için sufilik sapıklık. Orda öğrendiler, öyle öğrendiler. Halbuki o komünizmin kol gezdiği, Türkiye'de de kol gezdiği komünizmin, Bosna'da da kol gezdiği zamanda, din-i mubînin ayakta durmasını sağlayan tekke ve zaviyeler, sufiler, kalben anlaştılar, kalben toplandılar, kalben sevdiler birbirlerini. Zikirsiz durmadılar. Çocuklarına da zikri öğrettiler, saklı da olsa namazı kıldılar çünkü Allah'a âşıklar çünkü Allah'ı seviyorlar. Allah'ı seviyorlar, bunun akılsal, mantıksal bir matematiği yok. Allah sevgisinin matematiği yoktur.

İçki içiyordu sahabe. Sahabe içki içiyordu. Her seferinde Allah Resulü sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri ona hak veriyordu. Her seferinde. Bakın, Allah sevgisinin matematiği yok. Bir gün sahabeden birisi, "Hani gene mi sen bu içkiyi içtin?" deyip onu kerih görücü bir söz söyledi. Allah Resulü sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri tabiri caizse kartal gibi döndü: "Hayır," dedi. "Onu kerih görme. O, Allah ve Resulünü sever." Var mı matematiği? Yok. O içki içen sahabe, Allah Resulü vefat edinceye kadar içti, vefat ettikten sonra da içti. Ne zaman tövbe etti biliyor musunuz? Hazreti Ömer radyallahu anh hazretlerinin zamanında tövbe etti. Nerde tövbe etti? Savaşta tövbe etti. Hz. Ebubekir efendimizin zamanında da içti. Öyle sarhoşlara can kurban can! Hazreti Ebu Bekir Efendimizin zamanında da içti. Hazreti Ömer Efendimizin zamanında, İran seferinde. Bunu zamanın ordu komutanı hapsetti, zincire vurdu çadırda. Baktı, kalbi çalışıyor. Dedi ki yalvardı, ordu komutanının hanımına yalvardı, dedi ki "Beni bırak, vallahi de billahi de savaş bitince kendiliğimden geleceğim," dedi. Kendiliğinden geleceğim! Kayba gidiyorlar, dedi. Savaşı kaybedecekler, dedi. Dayanamadı ordu komutanının hanımı, çözdü zincirlerini, ağzını burnunu kapattı. Sahabenin adı aklıma gelmiyor şimdi, bakın isterseniz bana bildirin. Ağzını burnunu kapattı, tanınmayacak hale getirdi kendini. Bir daldı düşmanın üzerine, daldığı gibi dağıttı orayı. Tozu dumana kattı, önüne geleni kesmeye başladı, önüne geleni biçmeye başladı. Ordu komutanı, ordusuna bakıyor, diyor ki: "Bu, filanca gibi savaşıyor. Bu, filanca olmalı." O da diyor, "Ben onu kendi ellerimle zincirledim, nasıl çıktı geldi buraya?" Bütün sahabe, bütün herkes hayrette. O dalınca, düşmanı karıştırınca ortalığa, mağlubiyet galibiyete döndü ve dediği gibi yaptı.

Savaş yavaşlayınca hızla geldi çadıra, gene zincirletti kendini. Ordu komutanı geldi, baktı çadırda hapis, yani orda zincirli. Hanımına dedi, "Vallahi" dedi, "sanki o geldi, biz mağlup oluyorduk," dedi. "Biz dağılıyorduk. Öyle bir girdi," dedi, "düşman saflarını dağıttı," dedi, "tozu dumana kattı," dedi. Tarumar etti ortalığı" dedi. "Biçti önüne geleni," dedi, "sanki," dedi,

"atı bile ona benzemiş, at da onun atıydı sanki," dedi. At da savaşçı, at sahibine göre oynar çünkü. Bu nefis de sahibine göre oynar. Sen savaşçıysan senin nefsin de savaşçı olur. Bir anlam veremediler. Birinci gün geçti, ikinci gün yine savaş kızıştı. Bağırıyor içerden, ordu komutanının hanımına bağırıyor, diyor ki: "Vallahi tövbe ettim, ben içki içmiyorum artık," diyor ki "beni bırak, ben tekrar gideyim, kaybediyorlar yine" diyor. Yine savaşın en kızışkın hali, yine yürüyor, yine dağıtıyor ortalığı. Sahabe şaşkın, hayrette. Gene ona benzeyen bir kimse diyorlar, ağzı burnu kapalı, dağıtıyor ön cepheyi, tarumar ediyor. Anlatanlar biraz da abartırlar ya, atı bile kafa vuruyormuş. Atın çilbiri yok başında, atı bile kafa vuruyor, arkadan gelene tekme vuruyor, kılıç kalkan havada dolaşıyor. Yine savaş sükunete erince, yine dönüyor çadıra, yine zincirletiyor kendini. İmana bak! Üçüncü gün yine aynı olunca, komutan geliyor hanımına diyor ki: "Ya, böyle böyle. Direkt ona benziyor," diyor. "Başka kimse değil" "ama," diyor. "Geziyorum burada zincirli." Hanımı dayanamıyor, diyor ki: "Ben çözdüm onu üç gündür. Öylesine ağladı, öylesine ağladı, savaşı kaybediyorlardı. Beni bırak, ben tekrar geleceğim. Ben tövbe ettim. Bir daha o içkiyi içmeyeceğim..." dedi. İçki içtiği için yine savaş zamanı, yine cihada çıkmış bakın dikkat edin, cihada çıkmış gene içki içmiş, hapis cezası vermiş ordu komutanı ve o zaman tövbe ediyor. O zaman tövbe ediyor.

Aşıklığın, sevmenin matematiği yoktur. Bakın, her şeyin matematiği vardır, aşıklığın matematiği yoktur. Her şeyin matematiğini bulabilirsiniz, sevmenin matematiğini bulamazsınız. Her şeyin matematiğini bulabilirsiniz, Allah'ı sevmenin, Resulü sevmenin, üstadı sevmenin, bir mümin kardeşini sevmenin matematiğini bulamazsınız. Eşin matematiğini bulursunuz, menfaat vardır, faydalanma vardır. Çocuğun matematiğini bulabilirsiniz, faydalanma vardır ama Allah için Allah'ı, Resulünü, bir veliyi, bir mümini sevmenin matematiğini bulamazsınız. O yüzden, 'onlar birbirlerini Allah için severler', hadis-i kudsi, 'akraba değillerdir, birbirleriyle alışverişleri yoktur.' Akraba değiliz, birbirimizle alışverişimiz yok. Bosna'dan buraya çıkıp geliyorlar, ziyaret etmeye. Bizim bir alışverişimiz yok, akrabalığımız yok, menfaatimiz yok. Bosna'ya gitmeyi seviyoruz, Bosnalıları da seviyoruz Allah için. Akrabalığımız yok, bir alışverişimiz de yok, bir faydamız da yok birbirimize maddi manada ama Allah için birbirlerini sevenler toplandıklarında, Allah'ı zikredenler, hadis-i kutsideki ibare bu: "Birbirlerini Allah için sevip toplandıklarında Allah'ı zikredenler, mahşer yerinde hiçbir gölgenin bulunmadığı bir anda Allah'ın gölgesinde gölgeleneceklerdir ve mahşer halkı onlara gıpta ile bakarlar, sorarlar: "Bunlar peygamber mi?" Hayır. "Bunlar hangi şehitler?" Bunlar şehit de değil. "Bunlar kim?"

Bunlar, dünyadayken akraba olmadıkları halde, aynı kavimden olmadıkları halde, birbirleriyle alışverişleri olmadıkları halde, birbirlerini Allah için sevenlerdir." İşte matematiği yoktur bunun. Bunun matematiği yoktur. Bakın, Allah'ın gölgesi diyor hadisi kutside. Hâşâ, Allah'ın gölgesi olur mu? Allah'ın gölgesi olmaz. Burda aklı mat ediyor, matematiğe sığmıyor. Diyor ki: Allah'ın gölgesinde gölgelenirler. Matematik yok burda, matematik yok. O yüzden aşıklığı yine aşk şerh etti, aşkı da yine aşk şerh etti. Akıl onu şerh edemedi, akıl o işin içinden çıkamadı.

O yüzden âşığın namesi kemal bir sözdür. Aşığın gözyaşı, âşığın gözyaşı arş-ı alâyı titretir. Âşığın bir nefesi şifadır, şifa. Âşığın nefesi şifadır çünkü matematiği yoktur. Nasıl matematiği yoktur? Hesabı yoktur, kitabı yoktur, beklentisi yoktur, umması yoktur. Aşık çıplaktır bu manâda, elbisesi yoktur. Matematiği yok çünkü. Allah, bizleri o âşıklardan eylesin. Cenâb-ı Hak, kendisine âşık, Habibine âşık, âşıklara âşık kullarından eylesin. El-Fatiha maassalavat. Âmin. Önümüzdeki hafta: "Adem'i bile kendinden geçiren, gök ehlinin bile akıllarını hayrete düşüren o nefhayla sesini yükselt buyurdu." Evet, burdan devam edeceğiz inşallah. Biraz uzun oldu, vaktinizi aldık, hakkınızı helal edin. Bizden yana da helal olsun ama bu konunun tamamlanması gerekiyordu eksiksiz bir şekilde. O yüzden sürç-i lisan ettiysek affola. Allah razı olsun, Allah razı olsun inşallah. Allah razı olsun. Biz müftü efendinin önünde konuşuyoruz böyle, hakkını helal etsin, biz böyle cahil cesaretli olur hesabından. Hakkını helal etsin bize inşallah. Biz böyle densizlik yapıyoruz biraz ama kusurumuza bakmasın...Estağfurullah. Elhamdülillah. Öyle onların da başına dert oldu. Evet, büyük evet. Ona "Rabbi kelam" deyince mat oldu, durdu zaten. Ne diyeceğini bilemedi. Ben böyle "Arabi kelam, mevcut?" dedi. "Mafi arabi kelam, Rabbi kelam mevcut," dedim ben, kaldı, cevap veremedi. "Rabbi kelam, Rabbi kelam," dedim. "Rabbi kelam," öyle kaldı. Selamün aleyküm.

10 AĞUSTOS 2024
TASSVVUF VAKFI MERKEZ
BURSA

https://www.youtube.com/live/aYrPz3ZJdqQ?si=mn7Fvwrz8hXIGOnF

MESNEVİ-İ ŞERİF 1988-1991. BEYİTLER ŞERHİ

Eûzü Billâhi Mine'ş-Şeytâni'r-Racîm Bismillâhi'r-Rahmâni'r-Rahîm
Efdâlü'z-Zikr Fa'lem Ennehû
LÂ İLÂHE İLLALLÂH
LÂ İLÂHE İLLALLÂH
LÂ İLÂHE İLLALLÂH
Hak Muhammedü'r-Rasûlulllah
Cemî'i'l-Enbiyâ-i ve'l-Mürselîn
ve'l-Hamdülillâhi Rabbi'l-Âlemîn

Selamünaleyküm. Allah gecenizi hayırlı eylesin, âmin. Ayınızı, yılınızı, ömrünüzü hayırlı eylesin, âmin. Rabbim cümlemizi ve cümle Ümmeti Muhammed'i hakkı hak, batılı batıl bilenlerden eylesin, âmin. Hakkı hak bilip hak yolunda mücadele eden, batılı batıl bilip batıla karşı cihat eden kullarından eylesin, âmin. Rabbim, nerde Ümmet-i Muhammed'e zulmedenler varsa, zulmeden zalimlerden, Cenâb-ı Hak Ümmeti Muhammed'in intikamını alsın, âmin. İsrail'i dağıtsın, perişan eylesin, âmin. Destekçilerini dağıtsın, perişan eylesin, âmin. Rabbim, memleketimizi her türlü yangın afetinden, sel afetinden, deprem afetinden, dinsizlik afetinden, ahlaksızlık afetinden, faiz afetinden, rüşvet afetinden, haksızlık, adaletsizlik afetinden ülkemizi korusun, muhafaza eylesin, âmin. Rabbim, tüm afetlerden bizleri korusun, âmin. Ecmain. Geçen hafta: "Ey Bilal, gönlüne nefh ettiğim o nefhadan, o feyizden dalga dalga coşan sesini yücelt." Burayı en son okumuştuk, inşallah sonraki beyitten devam ediyoruz:

"Adem'i bile kendinden geçiren, gök ehlinin bile akıllarını hayrete düşüren o nefha ile sesini yükselt, buyurdu."

Nefha, Arapça bir kelime; sözcüğün anlamı rüzgar, bazı yerlerde de nefes anlamına geliyor. Hani sufilerin böyle "Yunus Emre'den bir nefes okuyalım" veya "Yunus Emre'den bir nefha okuyalım" dedikleri şey, yani evliya-i kibarın sözlerini nefes olarak nitelendirmişler eskiler. Aslında o nefha, nefhadan nefese geçmiş mesele, o yüzden, hani bir nefes, bir rüzgar... Bunun mecaz anlamı; kula hayat veren, kula nefes veren manasında. O normalde genelde bizim divan edebiyatımızda çokça kullanılan bir sözcük. Genelde

aşk, sevgi, muhabbet deyince insanın sevdiğinden, hani işte "bir nefha, bir nebze de olsa bana göster ki" dediğinde bir nefha yani "bana bir nefes ver, bir nefes ver ki ben hayata tutunayım, bir nefes ver ki ben kendime geleyim" manalarında divan şiirinde çokça kullanılır nefha kelimesi. Tabii, bunlar böyle bizim ne yazık ki dilimiz değişince bu nefha kelimesinin karşılığı bizde sadece bir nefes olarak geçmiş ama nefha aynı zamanda da koku manasına da gelir. Hani "bir geçseydin gözümün önünden de bir nefhanı alsaydım, alsaydım da ciğerlerimi senin nefhan ile doldursaydım ve kenarına bir kendimce bir depo yapsaydım ve her aklıma gelişinde o ciğerime depoladığım ordan bir nefha çekseydim" gibi. Ben attım, tuttu mu tutmadı mı önemli değil. Bunun gibi nefha burda koku hükmüne geçti. Yani ne yaptı? O sevgili, bir kez onun gözünün önünden geçince, onun bütün kokusunu içine çekti, içine çekti ve ciğerlerinin en ücra köşelerine kadar o kokuyu ne yaptı? Depoladı ve lazım oldukça döndü, kendi ciğerinden sevgilinin kokusunu aldı. Veyahut da "gittim gül bahçesine, her gülün yaprağında seni gördü gözlerim ve dayanamadım, kokladıkça kokladım, kokladıkça kokladım." Biz şimdi Türkçesini söyledik ama öbür türlü ne yapacak? "Dayandım gülün yaprağına, bir nefha çektim, ondan bir nefha çektim, dediğinde onu kokladım demek. Şimdi nefha kullanıldığı yere göre koku, güzel koku; kullanıldığı yere göre bir rüzgar; kullanıldığı yere göre ne? Bir nefes.

O zaman mesela kullanıldığı yere göre İsrafil'in suru örneğin, o da bir nefes çünkü. İsrafil'in suru da nefes. O zaman birinci sur ona da nefha denilebilir, ikinci sur ona da nefha denilebilir. Çünkü İsrafil de üfleyecek, nefes verecek. Hani bunu bu noktada tarif ederken, elinde bir borazan gibi bir şey, işte üfleyecek, bütün her şey, birinci üflemede, birinci nefhada bütün varlıkların canları alınacak. İkinci nefhada, kendisinin de canı alınacak. Üçüncü nefha, Cenâb-ı Hak İsrafil'i yeniden yaratacak, üçüncü nefhada ne yapacak? Yeniden her şey dirilecek. Bu da nefha burda ne olmuş oldu? Burada normalde rüzgar hükmüne geçti ama yine nefha orda ne olarak da geçiyor? Mesela Hicr Suresi, ayet 29: "Adem'in yaratılışını tamamlayıp ruhumdan ona üflediğim zaman." Ruhumdan ona üflediğim zaman, yani burda da o üfleme ayet-i kerimede nefha olarak geçiyor. Enteresan bir şey ve o zaman Hazret-i Pir: "Adem'i bile kendinden geçiren, gök halkının, gök ehlinin bile aklını hayrete düşüren o nefha ile sesini yükselt" buyurdu. O zaman Adem'i kendinden geçiren ne? Cenâb-ı Hakk'ın ona kendi nefsinden, kendi ruhundan ve nurundan üflemesi. Adem'e kendi ruhundan ve nurundan üfledi, ondan sonra da dedi ki meleklere ne soracaksanız Adem'e sorun dedi. Ne soracaksanız Adem'e sorun deyince, gök halkının aklı gitti, hayret ettiler çünkü hani şeytan gelip Adem'in topraktan olan

protipine vuruyordu, tekmeliyordu, tın tın ses geliyordu, diyordu ki, "hani buna mı secde edeceğiz biz?" Çünkü ondan tın tın ses geliyordu. Gök halkı ona Cenâb-ı Hak üfleyince, kendi ruhundan ve nurundan, gök halkı da ne yaptı? Hayrete düştü. Adem de ne oldu? Kendinden geçti." Adem, yaratılışın o tadını buldu. Böyle olunca Adem, Adem oldu. Neyle? Cenâb-ı Hakk'ın kendi ruhundan üflemesiyle. Demek ki öyle nefesler vardır ki insanı kendinden geçirir; öyle sözler vardır ki o sözler insanı kendinden geçirir. Hani cinni taifesi ayet-i kerim, Kur'an-ı Kerim okununca kendilerinden geçtiler veyahut da Hazret-i Ömer Efendimiz, Kur'an-ı Kerim'i normalde dışardan dinledi. Dışardan dinleyince kendinden geçti; bakın, kendinden geçti ve o kendinden geçişiyle beraber sinirlendi, nefsine uydu. Hazreti Muhammedi Mustafa'yı öldürmeye gitti ama onun cemalini görünce orda ikinci kendinden geçişi yaşadı ve Müslüman oldu. O zaman öyle nefha, öyle bir söz vardır ki öyle nefes vardır, şifa olur; öyle bir nefes orda söze işarettir. O söz, ona nasihat olur. Veyahut da bir bakış; o nefha, yani rüzgar gibi veyahut da bir nefes gibi gelir. Bir bakış insanı kendinden geçirir. "Bir bakış baktın, kalbimi yaktın." Hani bir bakış baktı, kalbini yaktı ve komple hem bir bakış bakması aynı zamanda müteşabih, kalbini yakması da müteşabih. Kalp yanar mı, yanmaz ama bu noktada ne yaptı? Müteşabih; kalbi yandı. Yani o zaman nefha dediğimizde bir bakış nefha yerine geçer, bir söz nefha yerine geçer, bir kelime, bir cümle nefha yerine geçer. Bir nefes, bildiğin "hu" demek, nefha yerine geçer. O zaman nefha dediğimizde kelimenin kullanıldığı yere göre anlamı değişecek.

"Mustafa (s.a.v) , o güzel sesle kendinden geçti. Taris gecesinde namazı kaçtı."

Taris, yine Arap dilinde bir yolcunun dinlenmek için, uyumak için sabaha karşı bir yerde mola vermesi. Bu, böyle uzun yola çıkanlar, sefere çıkanlar, bilhassa Müslümanlar, gece yolculuğu yaparlar. Hadis-i şerifte Hazreti Peygamber sallallahü ve sellem Hazretleri, "Gece yolculuğu yapınız, gece yollar dürülür" der. Gerçekten de gündüz beş saatte gittiğin yeri, gece iki saatte, iki buçuk saatte gidebiliyorsun. Bu tabi biraz da o kimsenin performansına ve bineğine bağlı. Amma ve lakin yani normalde gece yolculuğu bu konuda daha rahattır ya da ben rahat ediyorum. Hadis-i şerifte de "Gece yolculuğu yapınız, gece yollar dürülür" der. İşte taris gecesi de bu; birkaç zaman tecelli eden, hani seferlerde tecelli eden gece yani normalde serinlikten istifade ediyorlar genelde Araplar veyahut da sıcak iklimde bulunanlar, serinlikten istifade ederler. Akşamüstü saat 5-6 gibi yola çıkarlar, bütün gece yol yaparlar, seher vakti dinlenirler ondan sonra hatta bütün gündüz de dinlenirler. Bu, oranın mevsimsel bir hareketi, mevsimsel bir olgusu.

İşte normalde bazen de böyle düşmanı gafil avlamak için gece baskını yapmak için de gece yolculuk yapılır. Gece baskınları yapılır. Mesela Hazreti Peygamber Sallallahu Aleyhi ve sellem hazretleri oraya bir tabiri caizse, gözcü gönderir. O gözcü bakar, orda minare var mı yok mu? Sabah namazını beklerler; sabah ezanı burda okunacak mı okunmayacak mı diye.

İşte böyle bir gazve esnasında, Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri bütün gece yürüyorlar. Bütün gece yürüdükleri zaman sabaha karşı bir menzilde konaklıyorlar ve sabah namazını beklerken, ne yazık ki bütün ashab uyuyup kalıyor. Tabi burda normalde Bilal-i Habeşî'ye rivayetlerde öyle çünkü "sabah namazımız sana ait, yani sen bizi sabah namazına uyandır" diye bir ibare var ama ne yazık ki Ebu Hureyre naklediyor bu hadis-i şerifi. "Bizim için bu geceyi sen koru" buyuruyor çünkü herkesin uykusu var. Bilal-i Habeşî de hani ezan okuyan müezzin, öyle olunca o da kendi devesine yaslanıyor, yatmıyor. Devesine yaslanıyor ama Bilal-i Habeşî de uyuyup kalıyor. Bu sefer hani birinci fecir, ikinci fecir, bunların hepsi de geçiyor. Güneş biraz çıkıyor, güneşin onları ısıtmasıyla, güneşin onları yakmasıyla uyanıyorlar. Tabi Peygamber sallallahu ve sellem hazretleri bir sayha atıyor, hani Bilal-i Habeşî diye sesleniyor. Ondan sonra, velhasıl kelam o gün kazaya çıkan, gazveye çıkan bütün sahabe orda uyumuş oluyor. Uyuyunca hepsi de uyandığında Hazreti Peygamber sallallahu ve sellem hazretleri hepsini kaldırıyor. Hiç kimse bineğine binmiyor, herkes bineğinin çilbirinden, yularından tutuyor, bir müddet daha yürüyorlar. Yani bir müddet daha yürüdükten sonra Bilal-i Habeşi'ye ezan okutuyor. Bilal-i Habeşi'ye ezan okuttuktan sonra kamet getittiriyor, ezanı okutuyor. Ben bunu kısa kısa kesiyorum; hadis kitaplarında bunları bulabilirsiniz. Ezanı okutuyor. Normalde sünnet namazı nafile yani sabah namazının sünnetini kılıyor Hazreti Peygamber ve ilan ediyor: "Sünnetini kılanlar yine kılsınlar." Yani namazın vakti gecikti diye sabah namazının sünnetini terk etmiyorlar. Bu yüzden Hanefiler derler ki, sabah namazının sünneti vacibe yakın; bazıları vacip der.

Yani kaçırdınız sabah namazının vaktini, işte saat sekiz oldu, dokuz oldu, on oldu; neyse, kendinizce bir rahatsızlık veyahut da tembelliğinizi öne sürdünüz, sabah namazı vaktinde kılınmadı. Sabah namazının sünnetini kılacaksın, ondan sonra da farzını kılacaksınız ve sabah namazını normalde ezan okunmayan bir yerdeyseniz, ezanı kendiniz okuyacaksınız. Yani sahraya çıktınız, sahradasınız, ezan duyulmayacak bir yerdesiniz; o zaman ezan okuyacaksınız. Ardından sünneti kılıp kametleyip öyle namazı, sabah namazını eda edeceksiniz veya evinizdesiniz. Evinizde ezan duyuluyor, ezan duyuluyorsa ezan okumak zorunda değilsiniz ama ezan okursanız evinizde

nur alâ nur olur. Hatta bunu böyle canlı, ev halkı da duyacak şekilde sabah namazını okuyabilirsiniz ezanı. Hatta apartman duyacak şekilde de okuyabilirsiniz. En fazla sizi şikayet ederler, "Bu arkadaş burada gürültü yapıyor," diye. Ondan sonra hatta normalde minarelerden çıkan ezan seslerinden artık rahatsızlık duyuyor kafirler. Rahatsızlık duyunca da şikayet ediyorlar; diyorlar ki bu ezanın sesinden rahatsızlık duyuyoruz biz ama siz bir Hristiyan ibadetinin yapıldığı kilise çanından rahatsızlık duyduğunuza dair bir şikayette bulunamazsınız. Bulunursanız zaten sizi çarmıha gererler İsa niyetine. İşte normalde böyle ezan okunmayan, sabah namazı apartmanlarda ezan okumak da bir cihattır; evinizde ezan okumak cihattır ama bunu malum, erkekler okuyacaklar ama okuyacağınız zaman dikkatli olun, kafanıza tencere, tava, bardak, çanak gelmesin. Olabilir "Ne rahatsız ediyorsun? Senin namazından ben rahatsız olmak zorunda mıyım?" deyip kafana dangadak diye bir tava ya da bir kepçe gelebilir. Olabilir, insanlık hali bu. Böyle bir şey de yaşayabilirsiniz. Herkes Mehmet olmak zorunda değil. Mehmet'e böyle bir şey yaşanmaz herhalde, değil mi Mehmet? Böyle bir şey olabilir mi ya sende, mümkün mü ya? Yoksa sancağı alıp "Allah Allah!" nidalarıyla nerde duracağı belli değil Mehmet'in. Bütün mahalle seni dinliyor. Tamam. Allah iyi etsin inşallah.

Ezanı okutuyor Allah Resulü Sallallahu Aleyhi ve sellem . Sünnetlerini kılıyor. Sahabe ardından kamet getiriyor. Bazı çevirilerde "kaza kıldı" deniyor; hadis-i şerifin metninde "kaza" ibaresi yok. Buranın altını çizmek istiyorum. Böyle bir ibare yok diye de sabah namazını es geçmeyin. "Ya, uyandığımda kılarım, nasıl olsa Mustafa Bey böyle dedi," kolaylaştırınız diye de hadis-i şerif var zaten. E, ne yapalım yani? "Sabah namazını da vaktinde kılmak için uğraşmayalım," böyle bir şey yok. Sabah namazını vaktinde kılmak gerçekten dünya ve içindekilerden daha kıymetlidir, diyor. Sünnetiyle alakalı Allah Resulü Sallallahu Aleyhi ve sellem Hazretleri, sabah namazını sünnetiyle... Artık farzını siz düşünün. Sünneti dünya ve içindekilerden kıymetliyse sabah namazının sünneti, farzını düşünemeyiz artık. Rabbim bizi namazı vaktinde kılanlardan eylesin, amin. İşte böyle namazı kıldıktan sonra Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri, Taha Suresi ayet 14'ü okuyor: "Şüphesiz ki ben Allah'ım, benden başka hiçbir ilah yoktur. O halde bana ibadet et, beni anmak için namaz kıl." Bakın, burada "beni anmak için namaz" diyor. Bu ayet-i kerimeyi tekrar tekrar başka yerlerden de baktım. "Beni anmak için namaz kıl." Bak, namazı ayırt etmiş burada. O zaman o kimse ne yapacak? "Ben Allah'ım, benden başka hiçbir ilah yok, o halde bana ibadet et, namaz kıl." O zaman bu, Müslim'de, Ebu Davud'da,

İbn Mace'de ve Beyhaki'de geçiyor. Bu ayet-i kerimeyi okuyor. Sabah namazı ile alakalı işte yine Resulullah Sallallahu Aleyhi ve sellem hazretleri buyurdu ki: "Kim bir namazı unutursa, onu..."Çilbiri yularından tutuyor. Bir müddet daha yürüyorlar. Yani bir müddet daha yürüdükten sonra Bilal-i Habeşi'ye ezan okutuyor. Bilal-i Habeşi'ye ezan okuttuktan sonra kamet getiriyor. "Ezanı okuttum" diyor. Ben bunu kısa kısa kesiyorum, hadis kitaplarında bunları bulabilirsiniz.

Ezanı okutuyor. Normalde sünnet namazı, nafiledir. Yani, sabah namazının sünnetini Hazreti Peygamber kılıyor ve ilan ediyor: "Sünnetini kılanlar yine kılsınlar." Yani, namazın vakti gecikti diye sabah namazının sünnetini terk etmiyorlar. Bu yüzden Hanefiler, sabah namazının sünnetinin vacibe yakın olduğunu söyler; bazıları ise vacip der. Yani, sabah namazını kaçırdınız, vakti geçti; saat 8 oldu, 9 oldu, 10 oldu. Neyse, kendinizce kendi rahatsızlıklarınızı öne sürdünüz veya tembelliğinizi bahane ettiniz; sabah namazı vaktinde kılınmadı. Sabah namazının sünnetini kılacaksınız, ondan sonra da farzını kılacaksınız. Sabah namazı, normalde ezan okunmayan bir yerdeyseniz, ezanı kendiniz okuyacaksınız. Yani, sahraya çıktınız, ezanın duyulmayacağı bir yerdesiniz; o zaman ezan okuyacaksınız. Ardından sünneti kılıp kametle sabah namazını eda edeceksiniz. Veya evinizde ezan okuyabilirsiniz. Hatta bunu ev halkı duyacak şekilde yapabilirsiniz. Apartmanda duyulacak şekilde okursanız, en fazla sizi polise şikayet ederler: "Bu arkadaş burada gürültü yapıyor" diye. Normalde minarelerden çıkan ezan seslerinden rahatsız olanlar var. Kâfirler, rahatsız olunca şikayet ediyorlar; "Ezanın sesinden rahatsız oluyoruz" diyorlar. Ama siz, Hristiyan ibadetinin yapıldığı bir kilisenin çanından rahatsız olup şikayette bulunsanız, sizi çarmıha gererler. İşte, normalde böyle apartmanlarda sabah namazı kılınmıyorsa, ezan okumak da bir cihattır. Evinizde ezan okumak da cihattır. Ancak bunu malum erkekler okuyacak. Ama okuyacağınız zaman dikkatli olun; kafanıza tencere, tava, bardak gelmesin. "Ne rahatsız ediyorsun? Senin namazından ben rahatsız olmak zorunda mıyım?" deyip kafanıza bir tava ya da bir kepçe gelebilir. Olabilir, insanlık hali, böyle bir şey de yaşayabilirsiniz. Herkes Mehmet olmak zorunda değil. Mehmet'e böyle bir şey yaşanmaz herhalde, değil mi Mehmet? Böyle bir şey olabilir mi? Mümkün mü? Yoksa sancağı alıp "Allah Allah!" diyerek mahallenin ortasına mı çıkar? Allah iyi etsin inşallah. Ezanı okutuyor, Allah Resulü sallallahu aleyhi ve sellem , sünnetlerini kılıyor sahabe, ardından kamet getiriyor, kamet getiriyor, bazı çevirilerde, "kaza kıldı" diyor. Hadis-i şerifin metninde kaza yok, kaza ibaresi yok. Buranın altını çizmek istiyorum. Ha böyle bir ibare

yok diye de sabah namazını taca atmayın. "Ya uyandığımda kılarım, nasıl olsa Mustafa Özbağ böyle dedi, kolaylaştırınız diye de hadisi şerif var zaten dedi. Ne yapalım yani ya, sabah namazını vaktinde kılmak için uğraşmayalım!" Böyle bir şey yok.

Sabah namazını vaktinde kılmak gerçekten dünya ve içindekilerden daha kıymetlidir diyor sünnetiyle alakalı Allah Resulü sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri. Sabah namazının sünneti hakkında, artık farzını siz düşünün. Sünneti dünya ve içindekilerden kıymetliyse sabah namazının sünneti farzını düşünemeyiz artık. Rabbim bizi namazı vaktinde kılanlardan eylesin, amin. İşte böyle namazı kıldıktan sonra Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri, Taha Suresi ayet on dördü okuyor: "Şüphesiz ki ben Allah'ım, benden başka hiçbir ilah yoktur. O halde bana ibadet et, beni anmak için namaz kıl." Bakın, burda namazın önüne 'beni anmak için namaz', buna, bu ayeti kerimeye tekrar tekrar başka yerlerden de baktım. 'Beni anmak için namaz kıl.' Bak namazı ayırt etmiş burada. O zaman o kimse ne yapacak, "Ben Allah'ım, benden başka hiçbir ilah yok. O halde bana ibadet et, namaz kıl." O zaman; bu Müslim'de, Ebu Davud'da İbn Mace'de ve Beyhakî'de geçiyor, bu ayet-i kerimeyi okuyor, sabah namazı ile alakalı. İşte yine Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri buyurdu ki: "Kim bir namazı unutursa onu hatırlayınca kılsın. Namazı unuttu, hatırlayınca kılsın. Namazın bundan başka hiçbir kefareti yoktur." buyurdu ve yine Taha 14.ayeti kerimeyi okudu. Şimdi Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri burada yattığında ve uyuduğunda normalde hani bazen buna beşeri hal tecelli etti onda da hani insani bir hal tecelli etti, işte namaza uyanamadı diye tabir ederler ya, o tabirin, Hazreti Pir o tabirin önüne geçiyor. Hani bu namaza uyanamama beşeri bir halmiş gibi algılanmasın diye, bize öyle söylüyorlar ya, hani 'Hazreti Peygamber de senin benim gibi insandı' değil. Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri senin benim gibi bir insan değil, o seçilmiş, seçilmişlerin en üstü, peygamberlerin evveli ve sonuncusu, yaratılmışların evveli, peygamberlerin sonuncusu. Senin benim gibi insan değil. Sen bir peygamber misin, sen seçilmiş misin ki senin benim gibi bir insan göreceksin, haşa. Allah muhafaza eylesin. Bakın 1990. Beyit:

"O mübarek uykudan baş kaldırmadı. Sabah namazının vakti geçip kuşluk çağı geldi, taris gecesi (dikkat edin buraya) ***o gelinin huzurunda tertemiz canları el öpme devletine erişti."***

Şimdi o zaman taris gecesi yani o uyuyup kaldı diye gördüğümüz gece Hazreti Peygamber için gafletten uyuma noktası değil. Ben ilk önce buradan

anladığımı söyleyeyim. Bu Ümmet-i Muhammed'e kolaylık sağlayan Ümmet-i Muhammed'i ibadet noktasında kolaylaştıran bir ölçü. Ola ki sabah namazına vaktinde kalkamadı. O zaman uyandığında kılınız. Bir sebep söz konusu oldu ya da uyuya kaldınız veyahut da hastalandınız veyahut da ne bileyim başka bir rahatsızlık oldu, başka bir şey oldu ola ki sabah namazının vaktini kaçırdınız, o zaman güneş bir miktar yükseldiğinde sen o namazı kıl, namazı bırakma, o namazı terk etme çünkü Hz. Peygamber'in uyuması ile senin uyuman aynı değil. Onun uyumasını da bir beşer uyuması olarak görme. Sebep? Sebep şu. O hani Hazreti Ayşe annemizle alakalı bir diyalogta geçiyor, diyor ki 'benim gözlerim uyusa da kalbim uyumaz.' O zaman kalbi uyumayan bir kimse uyudu hükmünde değildir. İşte Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerinin hani ben üç miracı oldu derim. Üç miracı. En son bedenen ve ruhen oldu derim ya, normalde bu bir miraçtır. Bunu bir kısım müfessirler bunu kabul ederler üç miracı olduğuna dair, değişik zamanlarda üç miraç. Mesela biz bedeniyle olan miracı evinden oldu biliriz. Öyle değil mi? Hem bedenen hem ruhen evinden alıp götürdüler ama hadis-i şeriflerde Kabe'de Beytullah'tan da Miraç olduğuna dair hadis-i Şerifler var. O zaman Beytullah'tayken olan miraçla evinde olan miraç da uyur ile uyanıklık arasında olan hatta uyurken olan Miraç hadisesidir. O zaman Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerinin uyuması normal insanların uyuması değildir veya bir mürşid-i kamilin uyuması normal insanların uyuması gibi değildir. Onlar çünkü hani anında yakazaya geçebilirler, mürşid-i kamiller için söylüyorum. İyi bir sufi uyur uyanıklık arasında uykusu geçer, yakazayla uyuma arasında. Kâh uyur kâh yakazaya geçer. Yakazada değişik haller görür, değişik tecelliyat olur. O değişik haller, tecelliyatlarla hemhal olurken bir bakmışsınız uyumuş. On dakika onbeş dakika o yakaza veyahut da böyle film gibidir o. Ondan sonra o yakaza hali geçmiş. O ara on dakika, onbeş dakika hatırda yoktur. Hatırda yoktur orası ama ya yakaza kaldığı yerden devam eder ya da yeni bir yakaza perdesi açılır.

Bunları açık açık konuşmazdım, herhalde ben de artık kendimce ömrümün yettiğine inanmaya başladım. O yakazayı beklemez yalnız insan. O eğer ki normalde bir esması var ise veya tevhit çekiyorsa o yakaza esnasında mesela tevhidi çekerken birden o kimse böyle uyanıkken rüya görmek gibi bir rüya, bir hal tecelli eder, değişik olaylar olur, değişik hadiseler olur. Senin işin içinden çıkamadığın, mana olarak böyle işin içinden çıkamadığın şey gösterilir. Bunlar normalde uyur uyanıklık arasında yakazada yaşanan şeylerdir. Dışardan gören bir kimse onu uyuyor zanneder. Hatta bazen ben

şeyhimin horladığına bile şahidim. Yani böyle değişik bir şey bu, Allah affetsin, o kanalı açık açık tutardı. Bilmiyorum bana mı açık tutuyordu yoksa herkese mi açık, ben onun hal gördüğünü yakazada bir şeyler yaşadığını üç aşağı beş yukarı biliyordum ama o esnada horladığını da duyuyordum. İnsanın maneviyatı yoksa biraz böyle bu işlere kafası basmıyorsa o şeyhin yanında dolaşmayacak bile. Sebep? Böyle bir şeyi görür de kafası bulanır çünkü yani şeyh efendinin böyle kendine gelip namaza durduğunu da biliyorum ben. Gidiyoruz arabada, bir an böyle yakazaya geçiyor, bir horluyor, sonra bakıyor etrafına, yok, arabanın içinde. Ben anlıyorum onu. 'Allahuekber' namaza duruyor. Oturduğu yerde bir iki rekat namaz kılıyor, sonra tespih elinde gene, çat çat çat çat, tespih durunca, çat, durdu. Tamam, filim başladı. Yani senin aklın eriyorsa kalbin çalışıyorsa bağla kendini oraya. Cenab-ı Hak gösterirse ne gördüğüne bak eğer kaldırabileceksen, dayanabileceksen. O gene çat çat çat çat başlayınca yakaza bitti o esnada. Yani o kendine geldi. İşte o uyumaktan geçmiyor o. Şimdi bir başkası onu dışardan görse 'ya uyudu, horladı' gene abdesti kaçmadı diye namazı kılıyor der. Halbuki Hanefilere göre bir kimse oturduğu yerde uyusa, horlasa onun yaslandığı yastığı kolunun altından çeksen, kendine gelse, onun abdesti abdesttir. Hanefi'ye göre söylüyorum. Hanefi çünkü genelde burdaki cemaat. Umredeyken böyle birisi ile karşılaştık, uzanıyorum, kalktı elini yüzüne sürsün, namaza başladı. Etraftakiler dedikoduya başladı. Namaz normalde hani. Ben de seslenmedim, bitti namaz, geriye döndüm. 'Selamünaleyküm hacı Efendiler', 'Aleykümselam.' Neden dedim günaha girdiniz? Bu arkadaş Maliki olabilir. Malikilere göre dedim İmamı Malik'in Muvatta'sı çünkü Hicaz bölgesindeki Müslümanlara aittir. Şimdi Muvatta'yı bütün İslam dünyası okuyor. Kolaylaştır. Kolaylık var ya onda. Mesela kadınlar için kolaylık var. Yani kadınlardan gelen normal akıntıya göre abdest bozulmadı ancak yellenirse. İşte abdesti bozan diğer haller oldu, o zaman abdest bozuldu ama öbür türlü kadınlardan normal gelen akıntıya göre normalde abdesti bozulmadı, İmam Malik'in fetvası.

Şimdi bazen diyanet bunu veriyor fetva olarak. Hani diyor ki işte kadınların böyle muayyen günleri değil ise kendiliğinden bir akıntı geliyorsa o akıntı burun akıntısı hükmüne katıp abdesti abdesttir diyor. Abdesti bozulmamıştır diyor. Malikilerde bu fetva var, Hanefilerde yok ama işte hicaz bölgesine gidenler için ben kardeşlere diyorum, buna uyabilirsiniz bu fetvaya çünkü Beytullah'tan çık, abdest almaya git, içeri giremiyor bir daha insanlar. İçeri giremiyor. E kolaylaştırırız hükmüne bakaraktan Maliki'ye uyabiliyorsunuz diyorum. İşte Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem

hazretlerinin bir miracı Beytullah'ın orda hatimde, ondan sonra Beytullah'ın içinde yatarken, hadis-i Şerif enteresan, Beytullah'ta yatarken uyku ve uyanıklık arasındayken o miracı yaşadı. Şimdi miraç diyorum, bakın İsra demiyorum. İsra ve miraç ayrı hadise. Miraç ayrı hadise İsra ve miraç evinde oldu. Bu, Beytullah'ın içinde böyle iki tane miraç var. Yani toplam üç miracı var Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem in. Böyle olunca işte bir miracı var. Ne? Ne oldu? İşte bu Beytullah'ta uyur uyanıklık arasında oldu. Yani yakaza dediğimiz halde oldu. Sen onu dışarıdan uyur görürsün ama o uyumuyor o esnada. Ne? Miraçla alakalı. Miraçla. Şimdi böyle deyince işte o zaman onun uykusu beşerin uykusu gibi değil. Çünkü Miraç'la alakalı ayet-i kerimede Necm suresinde bak uyur uyanıklık arasında uyur uyanıklık arasında. Necm suresi. Ne diyor ayet dokuz, on, on bir: "Derken araları iki yay aralığı kadar kısaldı veya daha az. Allah kulu Muhammed'e(s.a.v.) vahyedeceğini vahyetti. Onun gözünün gördüğünü gönlü yalanlamadı." (Necm suresi). O zaman demek ki o peygamber, Hani Hazreti Pir diyor ya 'o gelinin huzurunda tertemiz canları' diyor. "O gelinin huzurunda."

Yani o zaman o kimse Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri uyur uyanık halindeyken ne yaptı? Sevgiliyle görüştü ve o sevgili ona vahyedeceğini vahyetti ve onun gözünün gördüğünü de gönlü yalanlamadı. Uyur uyanıklık arasındayken Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri mirac etti. O zaman onun uyuması ile normal bir insanın uyumasını aynı görüp ahmaklık yapmasın bazı kendisini ilim ehli sayan kimseler. Çünkü hani başka bir az önce Hazreti Ayşe annemizle olan diyalogla alakalı 'Gözlerim uyur fakat kalbim uyumaz' hadis-i şerifini de unutmayalım. O da Buhari ve Müslim'de geçiyor. O hadis-i şerif uzun, bugün benim nefesim kısa. Hadis uzun, benim nefesim kısa. O yüzden ben özünü söyleyerekten geçiyorum. Aslında içim de kabul etmiyor. Yani içimin kabul etmeyişinin sebebi de o, ben çok sevmiyorum hadisi şerifleri kısaltmayı ama nefesim bugün çok yetmediğinden dolayı kısaltmak zorunda kalıyorum. Rabbim cümlemizi affeylesin. Amin. O yüzden normalde Hazreti Peygamberin, sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerinin, taris gecesinde uyuyup namazını normalde bu manada geciktirmesi normal insanların geciktirmesi gibi değildir. Çünkü Hazreti Peygamber de ayet-i kerime ile sabittir. Allah'ı zikredenler için güzel örnekler vardır. Bu da sabah namazını vaktinde kılamayanlar için güzel bir örnektir. Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri vaktinde kılamadığı sabah namazını uyandığında biraz yürümüş. Biraz yürüdükten sonra cemaat olmuşlar ve namazlarını iade etmişler, yani kılmışlar. Burada normalde bize bir örnektir. Bize bu noktada

namazın vaktini kaçırsak dahi kılmamız gerektiğine bir örnektir. Unutsak dahi aklımıza geldiği zaman kılmamız gerektiğine dair bir örnektir.

Bana bu gecelik hakkınızı helal edin. Malum benim biraz ne olmuştu Doktor seslerim? Evet, böyle değişik kelime söyledi, falanjit, evet. Allah razı olsun. Öyle bir geldi, muayene etti Abdullah. Allah razı olsun kendisinden, gerçekten hakkınızı helal edin. Utanıyorum böyle ama bu gecelik bu kadar yetsin. İhtiyarlığın üzerine demek ki de bir yaşlılık çöküyor artık. Evet. "Aşk ve can. Her ikisi de gizli ve örtülüdür." İnşallah buradan önümüzdeki hafta Cenab-ı Hak sağlık, ömür verirse devam edeceğiz inşallah. El-Fatiha maassalavat. Amin

17 Ağustos 2024
TASAVVUF VAKFI MERKEZ
BURSA

https://youtu.be/sRpdO0riL5M?si=l5ws2Ys0AShPPy7i

MESNEVİ-İ ŞERİF 1992-1997. BEYİTLER ŞERHİ

Eûzü Billâhi Mine'ş-Şeytâni'r-Racîm Bismillâhi'r-Rahmâni'r-Rahîm
Efdâlü'z-Zikr Fa'lem Ennehû
LÂ İLÂHE İLLALLÂH
LÂ İLÂHE İLLALLÂH
LÂ İLÂHE İLLALLÂH
Hak Muhammedü'r-Rasûlulllah
Cemî'i'l-Enbiyâ-i ve'l-Mürselîn
ve'l-Hamdülillâhi Rabbi'l-Âlemîn

Selamünaleyküm. Allah gecenizi hayırlı eylesin. Ayınızı, yılınızı, ömrünüzü hayırlı eylesin. Rabbim bizleri ve Ümmet-i Muhammed'i Hakkı hak batılı batıl bilenlerden eylesin. Hakkı hak bilip hakça yaşayan batılı batıl bilip batıla karşı cihat eden kullarından eylesin. Rabbim Filistin'deki Müslümanlara yardım eylesin. Doğu Türkistan'daki Müslümanlara yardım eylesin. Dünyanın herhangi bir yerinde kâfirlerin, münafıkların, fasıkların mürtedlerin zulmü altında inleyen Müslümanlara yardım eylesin. Müslümanlara zulmedenlerden Cenab-ı Hak intikamımızı alsın. İsrail'i dağıtsın, yerle yeksan eylesin, destekçilerini dağıtsın, yerle yeksan eylesin. Çini dağıtsın, yerle yeksan eylesin. Her kim Müslümanlara zulmediyorsa Cenab-ı Hak onları dağıtsın, yerle yeksan eylesin. Amin. Ecmain. Geçen hafta: "Taris gecesi o gelinin huzurunda tertemiz canları el öpme devletine erişti", burayı okumuştuk. 'O gelinin huzurunda tertemiz canları el öpme devletine erişti'den devam ediyor Hazreti Pir:

"Aşk ve can! Her ikisi de gizli ve örtülüdür."

Hazreti Pir'in burada aşktan kastettiği maşuktur yani sevilendir. Bu genelde Hazreti Pir maşuk derse veya aşk derse kullanmış olduğu cümleye göre yani Allah'ı atfeder. Çünkü en yüksek derecede sevilmesi gereken Allah'tır celle celalühu. Öyle olunca aşk aslında bu manada maşuk yani Allah'ı atfediyor. Aşıklık ise bir sufinin bir Allah yolcusunun derinlemesine en yoğun bir şekilde çoğu zaman o duygusunu tarif etmekte güçlendiği, güç tarif ettiği bir duygudur. Aşıklığı tarif etmek biraz ne yazık ki zordur. Çünkü o insanının duygusunun en yoğun olduğu en zirveye çıktığı bir andır ki bunu

ancak kendi dairesinde yaşayan kimse kendi yoğunluğunu anlatır. O kendi hakikatidir. O aşkın hakikati değildir. Birisi dese ki aşıklığın hakikati budur, özür dilerim aşkın hakikati budur, o kendi aşıklığının hakikatini görmüştür aşkın aynasında. Çünkü aşk o da değildir. Aşıklık hem dünyevi anlamda birine karşı duyulan tutku, sevgi, muhabbet hem de ilahi anlamda Allah'a duyulan derin sevgi, derin bir bağlılık, derin bir tutkudur aşıklık. Tekrar ediyorum, bizim aşkı tarif etme gibi bir benim derdim yok. Çünkü aşk tarife sığacak bir şey değildir. Biz ancak aşıklığı tarif edebiliriz. Aşıklığı tarif ederken de herkes bir şekilde ya birini görür, bir aşık görür onun aşıklığını tarif eder ya da kendi aşıklığını aynada görür yani aşkın aynasında görür, kendi aşıklığını tarif eder. Genel olarak aşıklığı aslında tam manasıyla yine aşk tarif eder ama aşkı dinleyecek kulak lazım. Aşkı dinleyecek kulak olmazsa aşıklığı yine aşıklık tarif eder.

İşte bu aşıklık aslında öz itibariyle insan ruhunun geldiği yeri özlemesi ile alakalıdır ve o hitaba koşmasıdır. Hani "Kün" dedi, oldu. "Ben sizin Rabbiniz değil miyim" dedi. "Evet" dedi ve o aşık o normalde "Ben sizin Rabbiniz değil miyim" anına koşar veyahut da kendi ayan-ı sabitesinden onun ayanı- sabitesine doğru koşar. Can kelimesi de Türkçede genelde ruh, işte bir yaşantının tecelliyatı veyahut da bir varoluşun tecelliyatı, hani Allah ona can verdi, varoluşla alakalı veyahut da işte ona kendi ruhundan ruh üfledi; o, yaratılma ile alakalı ve bu manada "can" kullanıldığı yani cümlelerin neresinde kullanılırsa ona göre ama ruh anlamına geliyor ama yaşam anlamına geliyor ama genel olarak bedeni ayakta tutan, bedeni ayakta tutan, biz buna ister, buna en yakın tarif bedeni ayakta tutan ilahi bir nefesle bedenimize üflenen ruh veya ruhani bir güç, öyle tarif edebiliriz ve bu normalde hem can yani ruh hem de aşk, mesnevide veyahut da genel itibariyle Yukarı Mezopotamya sufiliğinde ikisi beraber anılır hemen hemen, aşkla can yan yana kullanılır. Hazreti Pir de burda aşkla canı yan yana kullanmış ve aşk, aşıklık, can...İster dünyevi olsun yani bir erkeğin bir kadına, bir kadının bir erkeğe olan duygusu olsun ister ilahi olsun, bunlar böyle sıkça kullanılan ve derinlemesine duyguları ifade eden kelimeler ve tabii buna böyle baktığımızda da aşka da cana da ruha da; bunların hepsi birbirinden ayrılmaz bir bütün gibi. Böyle aşk, aşıklık ve can deyince, üçlü teslis inancı gibi de gelmesin size; Allah bizi affetsin, öyle değil. Yani normalde aşk dediğimizde malum Allah'a olan aşıklığı aslında konuşuyoruz ama ola ki birisi de bir kadına aşıktır, bir erkeğe aşıktır; o da bu sohbetten nasibini alsın. Sonuçta aşıklık aşıklıktır. Hani "Leyla Leyla derken buldu Mevla'yı, Mevla'nın aşkına yandı gidiyor" boşuna söylenmiş söz değil. Hazreti Pir başka, hani Divan-ı Kebir'den bu alıntılar: "Can nedir? Mana padişahlarının, ermişlerin

küpüdür; içinde gökyüzünün şarabı vardır. İşte bu yüzdendir ki sözlerim de aşıklar gibi perişan ve dağınık halde ağzımdan çıkıyor."

Can nedir? Divan-ı Kebir'de hani canla aşıklığı Hz.Pir söylemiş ya, "aşk ve can, her ikisi de gizli ve örtülüdür demiş. Yine Divan-ı Kebir'den, Hazreti Pir'den cevap alıyoruz canla alakalı. Can nedir? Mana padişahlarının, ermişlerin küpüymüş ve içinde gökyüzünün şarabı vardır." Ardından başka bir beyitte de aşkı tarif ediyor: "Aşk bütün cihanı kaplamıştır ama sen onun rengini bile göremezsin." Hani aşk da can da gizlidir dedi ya, başka bir beyitte de diyor ki: "Aşk bütün cihanı kaplamıştır ama sen onun rengini bile göremezsin. Fakat onun ışığı bedene vurunca aşık olursun; betin benzin solar, sararırsın." Demek ki aşk bütün alemi, bütün kainatı sarmış ama biz onun rengini göremiyoruz; renksiz ama o aşktan bir ışık, bir pırıltı bize tecelli ederse, o zaman aşık oluyoruz. Bakın, aşk olmuyoruz; aşık oluyoruz. Aşık olmanın da bizdeki tecelliyatı, o kimsenin betinin benzinin sararması, solması. Beti benzi sararacak, solacak. Semirmeyecek. Aşık semiriyorsa sıkıntı vardır. Onda aşıklık yoktur. Aşık çünkü her an gam ve keder içindedir; her an sevinçle gamı yan yana yaşar, hüzünle sevinci yan yana yaşar. Öyle olunca aşığın üzerinde muhakkak aşkın tecelliyatı vardır ki aşkın tecelliyatı da onu gamdan sevince, sevinçten gama sürükler.

"Allah'a gelin dediğim için beni ayıplama."

Hani bu önceki beyitte dediydi ya Hazreti Pir: "Tarîs gecesi o gelinin huzurunda tertemiz canları el öpme devletine erişti" dedi. Yani tarîs gecesi dediği neydi? Sabahladılar, pardon, uyanamadılar yolculukta o geceyle alakalı. Orda geline benzetti.

"Allah'a gelin dediğim için beni ayıplama, sevgili benim sözüme darılsaydı susardım; bana bir lahzacık mühlet verseydi, sükut ederdim."

Burda Allah'ı geline benzetme teşbih. Bu teşbih ne? Teşbih, beyan ilminde iki veya daha fazla şeyin bir vasıfta ortak olduğunu ifade eden terim. Yani bir şeyi bir şeye benzetmek. Hani derler ya: "Aslan gibi yiğit adamdı o." Şimdi adamın yiğitliğini neye benzettiler? Aslana benzettiler. Benzetilen kim? İnsan. Bu noktada, benzetilen aslan. Benzeyen kim? İnsan. İnsanın nesi? Yiğitliği. İşte bu bir teşbih olmuş oluyor. Tabii bu, dilin cümleler içerisinde ifade gücünü fazlalaştırıyor teşbih veyahut da bilinmez bir şeyi bilinir bir şeye benzeterekten onu anlatmaya çalışıyor çünkü bir şey bilinmez, o bilinmezi bilinirlikle anlatacak ki o bilinirlikle anlatınca insanlar onu anlayacaklar. O yüzden işte edebiyatta, şiirde, hikayede teşbih kullanırlar ve teşbihle soyut, bugünkü dilde soyut kavramları bugünkü dilde somuta indirgenir ancak öyle anlaşılır çünkü. Soyut kavram dediğimiz bilinmez; elle tutulmaz, gözle görülmez şeylerdir. Onu normalde teşbihle elle

tutulur, gözle görülür bir şeye benzetme ve böylece dinleyicilerin, hani size az önce dedim ya, "Aslan gibi yiğit adamdı o, siz o kimse hakkında, birisi hakkında böyle söyledim, onunla alakalı kafanızda, beyninizde, düşüncenizde sabitlendi, 'adam aslan gibi adammış, yiğit bir adammış', vurguladık! Ya bu adam iyi adamdı, hoş adamdı, güzel adamdı da, eyvallah ama aslan gibi yiğit adamdı, perçinledi. Bu ne oldu? Teşbihle oldu. Hazreti Pir, enteresan bir şekilde Cenab-ı Hakk'ı geline benzetirken, geline benzetti ya yani geline benzetince haşa, bir gelin var, bir de vuslata, ona ulaşacak olan damat var. Necm suresini de düşündüğümüzde, hani ayet 9, 10, 11'e baktığımızda, Cenab-ı Hak, peygamberini iki yay arası kadar mesafeye kadar onu ne yaptı? Onu miraçta onu huzuruna getirdi. Öyle olunca burda Hazreti Pir'in bu şekilde böyle benzetmesini de normal görmek lazım.

Hatta yine Divan-ı Kebir'den yine gelinle alakalı bir beyit aldım. Diyor ki: "Duvak altında sert huylu, ters, yeni bir gelin var, dünyanın iyisiyle de kötüsüyle de alay edip duruyor." Burda da Hazreti Pir ne yapıyor? Teşbihi kullanıyor. Teşbihi kullanan sadece Hazreti Pir değil, Cenab-ı Hak da bazı ayet-i kerimelerde tabiri caizse teşbih sanatını kullanıyor. Nur Suresi, ayet 35: "Allah, göklerin ve yerin nurudur." Şimdi bakın, ayet-i kerimenin başlangıcı: "Allah, göklerin ve yerin nurudur." Göklerin ve yerin nurudur, iyi tamam ama o okuyanın, dinleyenin kafasında bir perde oluşması lazım, seyretmesi lazım o kimsenin. Dinlerken bunu seyretmesi lazım. Bakın, "Onun nurunun misali", onun nurunun misali, teşbih geliyor bak, misal, "Onun nurunun misali, içinde lamba bulunan bir kandile benzer. O lamba bir cam fanus içindedir. Cam da sanki inci gibi parlayan bir yıldızdır. Bu lamba ne doğuya ne de batıya ait, mübarek bir zeytin ağacından yakılır; yağı neredeyse kendisine ateş değmese bile ışık verir. Nur üstüne nurdur. Allah, dilediğini nuruna ulaştırır. Allah, insanlara misaller verir. Allah, her şeyi hakkıyla bilendir." Şimdi bu ayet-i kerimeye baktığımızda, Cenab-ı Hak teşbihi zirvesini işliyor. Diyor ki: "Onun nuru nedir? Onun nurunun misali, içinde lamba bulunan bir kandile benzer." Bizim şimdi anında, içinde lamba bulunan bir kandil, bakın kandil, her tarafta bu kandiller var. İçinde lamba var, etrafa ışık veriyor. Onun nuruyla alakalı teşbih ederken, kafamızda bir kandil oluştu, içinde de bir ışık oluştu ve etrafında da cam fanus oluştu. Teşbih. Orda bırakmadı: "Cam da sanki inci gibi parlayan bir yıldızdır." Cam da sanki inci gibi parlayan bir yıldız, yıldız dediğinde seni aldı, götürdü semalara. Devam ediyor: "Bu lamba ne doğuya ne de batıya ait, neredeyse kendisine ateş değmese bile ışık verir." Yani Allah'ın nuru, kendisine bir ışık değmesine gerek yok; o ne doğuya aittir ne batıya aittir, ne göğe aittir ne yere aittir; o bütün kainatı Allah'ın nuru kaplamıştır ve onun dışarıdan bir ateşe

ihtiyacı yoktur, aydınlatmak için yağa da ihtiyacı yoktur, hiçbir şeye ihtiyacı yoktur ama o nur yıldız gibi her yeri parlatır mı? Her yeri parlatır ve nur üstüne nurdur. Asıl sıkıntı burda zaten. "Nur üstüne nur" ne demek? Teşbih.

Allah, dilediğini nuruna ulaştırır. Allah, nur üzerine nurdur. Göklerin, yerin nuru da Allah'tır ve nur üstüne nurdur ve Allah dilediğini bu nur üzerine nura ulaştırır. Dilediğini o nurun üzerindeki nura ulaştırır. Allah, insanlara misaller verir, Allah her şeyi hakkıyla bilendir. Yani burda Cenab-ı Hak, nuru bir lambaya, cam fanusu yıldızın parıltısına, saf bir yağın ışık vermesine benzetmiş ve bu teşbih Allah'ın insanlara yol gösterici niteliğine sahip olduğunu ve o nurla insanlara yol gösterdiğini beyan etmiş ama bu ayet-i kerimenin üzerinde tefekkür etmek gerekiyor. Şimdi bu gece dersimiz teşbih olduğundan, biz bunun üzerinde durmuyoruz ama bir kenara, kalbinizin bir kenarına yazın: Allah, nur üstüne nurdur ve Allah, dilediğini nuruna ulaştırır. Dikkat edin, "dilediğini nuruna ulaştırır" bu çünkü nur üzerine nur, özel bir nurdur çünkü nurun kainatta, kainatta tecellilerinin, tabiri caizse perdelerinde ayrı ayrı nur tecellileri vardır. Dünyadaki nurun tecelliyatı ile örneğin cennetteki nurun tecelliyatı aynı değildir. Emmaredeki nur tecelliyatı ile mülhimedeki nur tecelliyatı aynı değildir. Mutmainnede aynı değildir, radiye, mardiye, safiyede aynı değildir. Arş-ı âlâda aynı değildir, kürsüde aynı değildir, levh-i mahfuzda aynı değildir. Nurun bu noktadaki tecelliyatlarında farklılıklar vardır. Farklı perdelerde nur farklı tecelli eder ama bütün nurların üzerinde, nur üzerine nurdur. Bu nur ise özel bir nurdur. Mesela bir kimsenin hidayete ermesi de nurdur, Allah'ı zikretmesi de nurdur, zikrullah halakasında durması da nurdur, zikrullahın kalbe tecelliyatı da nurdur ve bunların hepsinde nurların tecelliyatları farklı farklıdır. Ama sen bütün bu kainatı ve içindekileri, bütün kainatı ve içindekileri, bir nur üzerinde yürür gör ve bütün kainatı, bütün her şeyi nuruyla kapsadığını, nuruyla kavradığını tefekkür et. Öyle çünkü ama burada teşbihi işliyoruz ya, bu nuru Cenab-ı Hak ne yaptı? Teşbihle bize anlattı.

Yine Bakara, ayet 261: "Mallarını Allah yolunda harcayanların durumu, yedi başak bitiren ve her başakta 100 tane bulunan bir buğday tanesine benzer. Allah dilediğine kat kat verir. Allah geniş ihsan sahibidir, hakkıyla bilendir." Şimdi Cenab-ı Hak burda da neye benzetti? Mallarını Allah yolunda harcayanların durumunu yedi başak bitiren ve her başakta yüz tane bulunan bir buğday tanesine benzetti. Yani o kimse bir buğday tanesi kadar, bir buğday tanesi, malını Allah yolunda harcadı, bir buğday tanesi, Allah yolunda dinin hakim olması için dinin anlaşılması için dinin anlatılması için dinin hem insan nefislerinde hem dünyaya hakim olmasını anlattı, gayret etti, koşturdu, bu yolda yürüyor. Bu yolda kendi malını harcıyor. Şeyenlillah

demiyor. Milletten zekat toplamıyor, istemiyor milletten sadaka istemiyor, milletten şunu yapacağız bunu yapacağız, hadi pamuk eller cebe demiyor, gücünün yettiğince kendi iaşesinden, kendi malından Allah yolunda harcıyor. Cenab-ı Hak diyor ki o bir buğdaya karşı, bakın teşbih bu, bir buğdaya karşı, bir buğday ekti, o bir buğday ekince, o bir buğdaydan yedi tane başak çıktı. Yedi başakta da yüzer tane ne var? Dane var. O zaman bire yedi yüz verdi. Allah yolunda sen bir adım attın sana 700 adım, bu kesin, bakın bu kesin. Bunda keyfiyet olup fazlası olur mu? Evet ama en az bire yedi yüz. Allah yolunda harcadığın bir buğdaya 700 buğday. Allah yolunda harcadığın bir liraya yedi yüz lira. On liraya yedi bin lira, bin liraya yedi yüz bin lira. Bakın bu ayetle sabit ama iman et buna, buna iman et ve Allah yolunda ol ve Allah için harca. Allah yolunda olanlar, burası çok önemli. Adam Allah yolu için değil heva hevesi için 'aman ne cömert' desinler diye harcadı. 'Ya Mustafa Özbağ ne cömert insan ya', gitti! Harcadığın para da yabana gitti. Sen desinler diye harcadın. 'Bunu ben yaptırdım.' İyi halt işledin! Desinler diye bunu ben yaptırdım dedin. Gitti. Harcadığının bir anlamı kalmadı. Allah yolunda harcayacaksın, bir de heva heves yolunda değil. Aman iyi insan desinler diye değil Allah yolunda harcayacaksın. E bunu neye benzetti Cenab-ı Hak? Buğdaya benzetti bunu anlatırken, teşbih etti. Normalde mesela bir ayeti kerime daha aldım da burada, hani var ya 'Allah'tan başkasını dost edinenlerin durumu kendine yuva yapan örümceğin durumu gibidir' diyor. Kendine yuva yapan örümceğin durumu gibidir. Yani normalde örümceğin yuvasının veyahut da o yaptığı şeyinin insan önünde bir ağırlığı veya sertliği olabilir mi? Olamaz.

İşte diyor Allah'ı dost tutmayanların da böyle olur yuvasıyla. Tabi bunlar sufiliğin belirli haline gelince sufilerde, teşbih onlara serbest olur Allah'la alakalı. Artık onlar tenzih etmezler. Sufinin belli zamana kadar her teşbihin tenzihe ihtiyacı vardır. Çünkü sufi görmüş olduğu halde veya tecelliyatlarda Cenab-ı Hakk'ın sıfatsal tecelliyatlarına mazhar olmaya başlayan derviş eğer orda kalırsa Allah muhafaza eylesin takılır kalır orda. O teşbihin tenzihe ihtiyacı vardır. O çünkü hani meşhur ya Ali Ağaoğlu muydu, o bir reklam vardı. Bu değil, bu değil, bu değil diyordu. O reklam çok hoşuma gitmişti benim. Hangi perdeye geçersen geç, bu değil. Hangi makama gelirsen gel, bu değil. Seni bitmek tükenmek bilmeyen bir yolculuğa çıkarıyor. Yani sen bu dediğinde orda kalacaksın çünkü, bu dediğinde orda kalacaksın. Değil. Tenzihe o yüzden ihtiyaç var, yani Hazreti Pir geline benzetti, hakkıdır. O kâh geline benzetir, kendisini de güvey yapar kâh sıfatlarını farklı farklı, farklı şeylere benzetir teşbihte, onun hakkıdır ama bir sufinin hakkı değildir. Ta ki veliler sınıfına katılıncaya kadar. O çünkü her sıfatsal tecelliyatı

teşbih olarak görüp onu tenzih etmeli. Tenzih etmezse orda kalır. Mesela Hay esmasında kalır, hu esmasına kalır, orada kalmakla da kalmaz, düşer. Durmaması lazım orda. Daha da yakınlığını daha da zikrini daha da takvalığını arttırması daha da sevgisini arttırması, sevdikçe sevmesi gerekir. Yani o, orda kaldı. Orda kalmasının sebebi ne? Tembellik yaptı. Orda kalmasının sebebi, rahata ulaştı. Hani bazen derim ya hedef neresi, Ankara'ya ulaşmak ama sen daha İnegöl'de kaldın. Bir baktın ki ne güzel köfteciler var yol üstünde, dedin ki ya oh ne kadar güzelmiş, cennet gibi yer, ağaçlık böyle, yeşillik, şurada bir köfte yiyelim, karnımızı doyuralım. E köfte yiyip karnını doyuracaksın, ardından gelsin kahveler, ardından gelsin çaylar, muhabbet muhabbet, kaldın İnegöl ne güzel, yemyeşil güzellik bir yer dedin. Değil! Güzel ama daha senin gidecek yolun vardı. Hani sen yolcuydum, hani senin menzilin uzaktı, bitmek tükenmek bilmeyen bir menzile gidiyordun. Aşık oldukça aşık olacaktın ama kaldın orda. Orada kaldın, tenzih etmen gerekiyordu. Burda nefeslendik, yürüyoruz. Burda işimiz bitti, yürüyoruz demen lazımdı. Yürümedin ama tenzih lazım mı? Lazım.

Şura, ayet 11: "Onun benzeri hiçbir şey yoktur. O işitendir, görendir." Onun benzeri hiçbir şey yoktur ama işiten ve görendir. İşiten ve gören deyince aklımıza kendi sıfatımız geldi, öyle değil mi?Bir şeyi işitmek, duymak, bir şeyi görmek. Aslında hem tenzihi hem teşbihi içine aldı bu. Gören de duyan da insan. Allah'ın görmesi insan gibi değildir. Allah'ın duyması insan gibi değildir ama görme ve duyma sıfatı bizde de var. Biz görme ve duyma sıfatı bizde de olduğundan dolayı biz Allah'ın üzerinde neyi bahsettiğini üç aşağı beş yukarı teşbihle anlıyoruz ama o baştan daha teşbihi önceden tenzihliyor. Diyor ki onun benzeri hiçbir şey yoktur. O zaman onun görmesi veya duyması veya tutması senin görmene, duymana tutmana benzemez. Baştan tenzihi koydu çünkü. "Artık Allah'a benzerler kılmayın. Şüphesiz Allah bilir, siz bilemezsiniz." Cenab-ı Hakk'a benzerlik koymak mümkün değil. Allah'ın zatını bir şeye benzetemezsiniz, sıfatlarını da bir şeye benzetemezsiniz ama Allah'ı rüyada genç bir suret üzerine gördün, insan üzerine gördün veyahut da Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem Hazretleri, genç delikanlı suretinde gördüm dedi. Bakın normalde bunlar bize, bize birer işaret. Gördüğün hak. Hak ama orda durma. Allah öyle değil. O çünkü Allah'ı herhangi bir şeye benzer kılma, yürü, yolun var daha. Orda ne yapacaksın? Tenzih edeceksin. Bakın, Allah normalde farklı suretlerde, rüyalarda görülür mü? Evet. İnsanlar gibi görülür mü? Evet. Hadisle sabit mi? Evet. Aynı zamanda akait imamları bu noktada içtihat etmişler mi? Evet. Mezhep imamları içtihat etmiş mi? Evet. Siz bakmayın diyanetteki cahil insanlara veyahut da ilahiyattaki okumuş cahilleri, Allah rüyada

görülmezmiş! Kendi yazdıkları kitaplardan kendilerinin haberi yok! Buhari'den, Müslim'den, Tırmizi'den, bu konuda rüyetullah bahsinden kendilerinin haberi yok.

O zaman burda normalde sıfatsal tecelliyat olarak ama rüyasında uyurken ama uyanık rüyada, halde bir kimse sıfatsal tecelliyata mazhar oldu, sıfatsal tecelliyata mazhar olduğunda hiçbir şeye benzemez o. Bunu normalde kendine yerleştirecek, o sıfatsal tecelliyatta kalmayacak. Bu sohbetleri de başka yerlerde dinlemeniz mümkün değil. İşin içinden çıkamazlar. Hal ehli değiller çünkü. O zaman o sıfatsız tecelliyatta takılır kalırsan sen yolda kalanlardan olursun. Sıfatsal tecelliyatı da ne yapacaksın? Tenzih edeceksin. 'O hiçbir şeye benzemez' ayeti kerimesini unutmayacaksın ve 'artık Allah'a benzerler kılmayın' sözünü de unutmayacaksın. O zaman Allah herhangi bir şeye benzerlik olarak uygulanmaz. Gördüğün rüya hak mı? Hak ama orda durmayacaksın. Orda takılı da kalmayacaksın. O da neyi gerektirir? Tenzihi gerektirir ve insanların söylediklerinden münezzehtir, ayet-i kerime yine ve yücedir. O zaman Allah'ın sözü, Allah'ın kelamı insanların kelamından yücedir ve insanların kelamından münezzehtir. Onun konuşması, onun sözü, onun hitabı, insanların hitabına benzemez. Hitap aldın. Bu ayeti kerimeleri o yüzden aldım, manevi yolda yürürken Allah sana hitab etti. O esnada o hitabı anladın, bütün vücudun kulak oldu, bütün hitabı içinle dışınla, yönsüz, kelamsız, yönsüz, hissiz, duygusuz o hitaba mazhar oldun, altıncı makamdır. O hitaba mazhar oldun, normalde altıncı makamdır, beşinci makamda eğer ki bunu yakaladın, senin yolun velilik yoluna gidiyor. Bunu Cenab-ı Hak sana bahşetti ama burda yine tenzih gerekir. Çünkü o hitap dilsiz dudaksızdı, bütün vücut duydu ve bu hitap bir dünyadayken oldu. Bu daha onun yolu var, aldanmasın dervişler. Ben hitaba eriştim deyip oldum dalgasına düşmesin, bir de cennette görür o kimse rüyada kendini veyahut da halde cennete girmiştir, cennettedir. O hitap da cennette olur zaten, o meselenin özüdür. Ardından bir daha rumuzu vardır, açık açık söyleyeyim, cennette Tûba ağacına yaslanırken o hitap gelir, bu da ayrı bir rumuzdur. Bunu bir başkası başka yere satmasın hiç kimse de.

Aldatırlar insanı o zaman, insanı aldatandan, görmediğini görmüş gibi gösterip aldatanlardan olursun. Allah muhafaza eylesin. Bu hitap geldiğinde de burda da tenzih vardır. Kendine geldiğinde o hiçbir şeye benzemez dersin. Çünkü yolun var daha senin. Sen o diyemezsin. Ne zaman o dersin? Sana velilik hırkası geydirildiğinde. Artık her şey ondandır, her şey onundur, her şey ondan onadır. Bunu ancak o zaman söyleyebilirsin. Orada ilahilerde, defterlerde, kitaplarda yazanı söyleyen papağandan başka bir şey değildir. O hal ile hallenene her şey ondan onadır. Eyvallah. O teşbih etse

de hakkıdır, Hazreti Pir gibi. O bir şeye benzetse de hakkıdır, Hazreti Pir gibi. Ancak Pir makamında olanlara bu teşbih haktır. Pir makamında değilse o kimse bu teşbih ona hak değildir. O tenzih mertebesinde duracak, her daim tenzih edecek. O hiçbir şeye benzemez. Rüyanda o diyecek ki ben senin Rabbinim, amenna ve saddakna, sen secdeye gidersin anında ama kendine geldiğinde o hiçbir şeye benzemez. Onun sözü de hiçbir şeye benzemez. Onun kelamı da hiçbir şeye benzemez dersin. O muydu? Evet ama değildi. Değildi, hayır oydu. Bu benim meşhur repliğimdir. Tecelli eden oydu. Hayır değildi. Değildi. Oydu. Teşbih ve tenzih birbirinin ardına. Hani var ya saat sallanıyor, tik tak tik tak, bir teşbih bir tenzih, bir teşbih bir tenzih, durduğu yerde durmuyor. İşte o yüzden Hazreti Pir burda hani geline benzettim diye diyor, geline benzettim diye beni kem gözle bakma, ayıplama. Ha ne yazık ki Hazreti Pir'i ayıplayan çok. O kendisi demiş, yani ayıplama diye ama devam etmiş: "Sevgili benim sözüme darılsaydı susardım. Bana bir lahzacık mühlet verseydi sükut ederdim." Yani benim bu teşbihimden sevgili bana darılmış olsaydı benim kalbime böyle bir hal böyle bir ilham gelmiş olsaydı fakat ben susardım. Buna devam ettirmek küstahlığında bulunmazdım. Sevgili bir nebze olsun bir an olsun bu tecelliyat kesilseydi bu tecelliyat dursaydı ben susardım. Bu söz, bu söz, bu kelam, bu teşbih bana ait değil. Bu teşbih bana ait değil, bu teşbih bana ait değil diyor Hazreti Pir. Teşbih kime ait? Ona ait. Devam ediyor, onun ağzından söylüyor:

"Fakat 'Söyle bu söz ayıp olmaz. Senin sözün gayb alemindeki kaza ve kaderin zuhurundan başka bir şey değildir' demekte."

O sevgili diyor ki diyor konuş, söyle. Senin bu teşbihin senin bu sözlerin ayıp olmaz. Senin sözün gayb alemindeki kaza ve kaderin zuhurundan başka bir şey değildir diyor. E o zaman iyi söz, güzel söz, tatlı söz, ilahi söz neydi? İbrahim Suresi, ayet 24-25, ben kendime ve sizlere söz verdim. Hazreti Pir'in her beyitini, her beyitini, bakın her beyitini ilmim yettiği müddetçe, kalbim yettiği müddetçe her beyitini Kur'an ve sünnetle size anlatacağım dedim. Evet, Kur'an ve sünnetle. Bunu anlamaktan uzak olan, bu çalışmayı yapmaktan uzak olan insanlar, ne yazık ki Hazreti Mevlana'nın küfrüne fetva verip ahiretlerini yok ediyorlar, yakıyorlar. Evet, Hazreti Pir diyor ki: 'Söyle', Cenab-ı Hakk'ın dilinden söylüyor bunu. 'Bu söz ayıp olmaz, senin sözün gayb alemindeki kaza ve kaderin zuhurundan başka bir şey değildir.' Senin sözün Hazreti Pir'in sözü. Alın size ayeti kerime, Allah nasıl bir örnek verdiğini görmez misin? Güzel söz kökü sağlam dalları göğe yükselen güzel bir ağaç gibidir. O ağaç Rabbinin izniyle her zaman meyvesini verir. Allah insanlara misaller verir ki düşünüp öğüt alsınlar.'

O zaman güzel söz neymiş? Kökü sağlam, dalları göğe yükselen ve güzel meyve ağacı gibidir. Güzel söz ilahi bir söz, ilahi bir nefes, ilahi bir nefes. Pir makamındaki bir kimsenin sözü, nefesi Allah'ın velilerinin sözü, Allah'ın evliyalarının sözü, peygamberlerin sözü, Cebrail'in sözü, meleklerin sözü. Neymiş? Güzel söz. Güzel söz, bakın, dikkat edin, güzel söz. Kökü sağlam, dalları semaya yükselen ve meyvesini veren, Rabbinin izniyle her zaman meyvesini veren ağaca benzetmiş Cenab-ı Hak burda. Hazreti Pir de ne diyor Hazreti Pir'e de sen diyor söyle, konuş ve gayb aleminin yani gayb alemi dediğimiz ne? Bizim için bilinmez, bazılarımız için bilinmez. Bazıları için Cenab-ı Hak gaybın anahtarını istediğine verir istediği kadar. Peygamberlerine vermiş, büyük velilerine vermiş, sahabeden gayb ile alakalı konuşanlar var. Evet, gaybı Allah bilir. Allah da bildiğini bazılarına bildirmiş yani o kimse ordan bir dem vurursa üç gün sonrasından, beş gün sonrasından, yirmi gün, elli gün, üç ay, beş ay, on ay, bir yıl, bin yıl...Neyse. Demek ki o Cenab-ı Hak ona ordan bir perde açmış. O perdeden konuşuyor. İşte bu gayp aleminde kaza ve kaderin zuhuru Cenab-ı Hakk'ın ezeli ilmi dairesinde tecelli eden şeylerdir. Biz ezeli ilmi dediğimizde o ilmin başlangıcı da yoktur. Allah'ın başlangıcı olmadığı gibi ezeli ilmin de başlangıcı yoktur. Çünkü Cenab-ı Hakk'ın bütün sıfatları ezelidir, ilim sıfatı da ezelidir.

O zaman Cenab-ı Hakk'ın ezeli ilminde irade ettiği olaylar, ezeli ilminde irade ettiği ne tecelli edecekse neyi irade ettiyse neyi planladı ise neyi planladı ise neyi bir hesap kitap dairesinde yaratmayı arzu ettiyse bunun tecelli etmesi, kazaya dönüşmesi, onunla alakalı. E normalde Hazreti Pir diyor ya burada gayp alemindeki kaza ve kaderin zuhurundan başka bir şey değildir diye, Hazreti Pir'in üzerinden diyor. O zaman gayb alemindeki kader ve kazaya bağlı Hz. Pir'in söylediği şey, heva ve hevesten değil. Allah'ın hani vahyi anlatmıştık değil mi bir derste, bölüm bölüm vahyi anlatmıştık, velilere evliyalara gelen de vahiydi ama biz öyle yanlış anlaşılmasın diye onu ne olarak nitelendirmiştik? İlham olarak nitelendirdiydik. İşte o da Allah'ın gayb aleminden kaderin kazaya dönüşmesi.

"Ayıptan başka bir şey görmeyen ayıptır."

Yani bu söz ayıptan başka bir şey görmüyor ya geline benzetmek, ayıptan başka bir şey görmeyen ayıptır

"Fakat gayb aleminin pâk ruhu, hiç ayıp görür mü? Ayıp cahil mahluka nispetle ayıptır, makbul Allah'a nispetle değil."

Bu beyit yaktı beni, benim telleri melleri yaktı burası. Benim gecemi gündüz, gündüzümü gece etti. Bunun içinden nasıl çıkacaksın Mustafa Özbağ diye daha doğrusu nasıl anlatacaksın diye kılı kırk yardım. Ne kepenk kaldı kapanmadık ne pencere, ne kendim kaldım kapanmadık. Dedim ki

kendi kendime dedim hey koca Pir, seni anlamayan senin küfrüne fetva verir, seni bilmeyen dedim senin küfrüne fetva verir ve benim Hazreti Pir'e hayranlığım malumdur, bu arttıkça artıyor bende. Durmuyor durduğu yerde. Çünkü Hazreti Pir'in teşbihini, tenzihini, sözlerini anlamayanlar, anlamak istemeyenler, bu konuda bilgileri akli bilgileri, nakli bilgileri, kalbi bilgileri yeterli olmayan o cahiller güruhu ayıp görüyor, küfür görüyor. Kimisi de hem kendi zamanında yaşayan çağdaşları kıskançlık krizine tutulmuşlar hem kendisinden sonra gelenler bir kısmı kıskançlık krizine tutulmuşlar.

Hani böyle ben şeyhimin üzerinden konuşayım, 'ya bu mu Abdullah Efendi, ya bu mu Şeyh' ya o nice şeyhler görmüş. Abdullah Efendi'nin şeyh olma ihtimali yok onun gözünde. Bunları duyardık etraftan. Allah rahmet eylesin eskiler bilir, Ali abimiz vardı bizim. Bir gün baş başayken itiraf etti bana, şöyle bir şey söyledi, Mustafa efendi dedi, görev bana verilecek diye ümid ediyordum, dedi. Ben çünkü dedi 'yıllardır dergaha kendimi adamışım. Dergahın nakib-i nükebbasıyım, hafızım.' Gerçekten iyi hafızdı, pişkin hafızdı. Yolda yürürken Kur'an-ı Kerim okuyarak yürüyordu, şahittim ona. Sabahları beş bin tevhitsiz güne başlamazdı yani biliyordum. Bir gün ben böyle baş başayken itiraf com. gibi oldu, öyle bir böyle çok böyle şeyler konuşmazdı çünkü. O dedi ben kendime görev bekliyordum Mustafa Efendi dedi ama dedi rüyamda gördüm ki dedi Abdullah Efendi'ye verdiler görevi. Bir de bana dediler ki dedi git ilk dervişi sen ol, biat et. İlk dervişi de o, ilk biat eden de o. Ben dedi Sivas'tan kalktım dedi, bu rüyayı görünce dedi dosdoğru Hazreti Mevlana'ya gittim dedi. Hazreti Mevlana'ya gittim, boynumu büktüm orda dedi, hani rabıta ettim dedi, aynı şeyi dedi Hazreti Mevlana Celaleddini Rumi Hazretleri de söyledi dedi. Bu akşam git, ilk dervişi sen ol dedi bana dedi. Ben hemen Pir'in huzurundan çıktım, ilk Nevşehir arabasına bindim, geldim Şeyh efendinin yanına dedi, Abdullah Efendinin. O şeyh efendi demezdi, Abdullah Efendi derdi o, Abdullah Efendi'nin oraya geldim. Zikrullah başlayınca mı bitince mi ne gördüğü halleri, tecelliyatları şeyh efendiye anlatıp ilk ders alan kimse.

Şimdi o kimse kendince kendine şeyhlik bekliyor, kıskançlık girince işin içerisine o böyle bir şey yaşanmadı onda ama başkaları da bekliyor. Mesela Malatya'dan birisi de bekliyormuş, sonradan haber aldık biz onu. Sonra başkaları da bekliyormuş. Bu bekleyen kimseler, bu benim kendi yorumum; rüyalarında, hallerinde bir şey görmediklerinden gelip şeyh efendiye intisap etmediler. Hatta hani o mu şeyh olacak böyle biz burda dururken havasına katılıp kendileri, intisap etmediler. Şimdi kendi çağdaşları olan insanlar kendilerince kendilerini beklediklerinden dolayı, kıskançlıktan gidip intisap etmediler. Hazreti Pire de kendi zamanında, kendi zamanında

kendi çağdaşlıkları, onun maneviyatına intisap etmeleri gerekirken intisap etmediler. Kıskançlıklarından onu ayıpladı, ayıp gördüler ve Hazreti Pir'in sözlerini anlamadıklarından, Hazreti Pir'in sözlerinin içinden çıkamadıklarından dolayı kıskançlık damarları kabardı ve ona intisap etmeden onun aleyhine konuştular. Bu bitmedi! Nasıl Hazret Muhammedi Mustafa'nın(s.a.v.) aleyhinde konuştularsa müşrikler, sufi yolunun müşrikleri de sufi yolunun müşrikleri de Hazreti Pir'i hep ayıpladılar. Hala daha ayıplayacağız diye uğraşırlar ya! 'Falanca beyitini okudun mu?' Dervişlere de söylerler, 'falanca beyiti okudun mu?'

Hani vardır ya bir merkep beyiti, onun nefis mücadelesini bilmiyor, nefsin isteklerini bilmiyor, onu bilmediğinden kendince bir yol buldu. Laf söyleyecek ya ayıplamayla alakalı! İşte, 'ayıp, ayıp görmekten başka bir işi olmayana ayıptır', Hazreti Mevlana ve sözleri ve velilerin ve mürşid-i kamillerin halleri, davranışları, yürüyüşleri her şeyde ayıp gören ayıp gözlüler içindir. O ayıp gözlüdür çünkü kendisi de ayıptır onun. Bakın kendisi ayıptır, gördüğü de ayıptır onun. O bir ayıp ürünüdür çünkü. O bir ayıp ürünü olduğundan O hep ayıp görür her yerde ve Hazreti Pir de diyor ki o başka bir şey görmez, o her şeyi de ayıp görür. Hazreti Pir'in teşbihini anlamaz. Oysa Hucurat suresi, ayet 12'de Cenab-ı Hak der ki: "Ey iman edenler! Zannın çoğundan sakının. Zan çünkü ayıp görmek de zan. Gıybet etmeyin der, ayet-i kerime devam eder. Ölmüş, ölmüş kişinin kardeşinin etini yemekten hoşlanır mısın der. Çünkü bazı insanlar ayıp araştırır, ayıp bulacağım diye uğraşır. Evet, enteresan bir şeydir ve ayıbı örtmeyi düşünmeyiz biz. Hele bu hastalık öyle bir arttı ki bu sosyal medya denilen deccal yolunun en büyük hizmetçisi, hayra kullanırsa harika ama hayra kullanan az. Öyle bir hale geldi ki hiç kimse bir Müslümanın ayıbını örtmeyi düşünmüyor. Bir ayıp örtme kültürünü, medeniyetini yok ettik biz. Biz insanların ayıplarını orta yere dökmek için uğraşıyoruz. Ayıplarını araştırıyoruz insanların, takip ediyoruz karşı komşuya kim girip çıkıyor. Etrafımızı takip ediyoruz, bir ayıp bulacağız çünkü. Yani asıl yapılması gereken insanın kendi ayıbını araştırması, kendi nefsinin eksikliklerini araştırması, kendi nefsini terbiye etme yolunda yürümesi gerekirken, biz Müslümanların ayıplarını araştırıyoruz ve ayıbı olmayan hiçbir Müslüman yoktur. Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri ve bütün peygamberler hariç bundan. Ayıbı olmayan hiçbir insan yoktur. Günahı olmayan hiçbir insan yoktur ama biz ayıp araştırmak için yola çıkarız. Mesneviyi de ayıp bulmak için okuyorlar. Öyle olunca da mesneviden ayıp buluyorlar kendilerince çünkü kalpleri ayıp, kendileri de ayıp ürünü. Her şeyde bir ayıp arayan bulan annesine babasına bakacak. Ayıbı örtmeyen, anasına babasına bakacak.

Ayıp örtmek Müslümanın müminin şiarı iken biz ayıpları araştırıcı olmuşuz. 'Kimin kızı ne yapıyor, kimin oğlu ne yapıyor, kimin gelini ne yapıyor, kim nerden para kazanıyor? Muhakkak bir şey vardır onda, biraz araştırın bakalım! Kim bilir nerden buldu o bu parayı, biraz araştırın bakalım!' Allah muhafaza eylesin. Amin. 'Kim bir Müslümanın ayıbını örterse Allah da onun ayıbını dünya ve ahirette örter. Kim bir Müslümanı ayıplarsa, (buraya dikkat edin) kim bir Müslümanı ayıplarsa Allah da onu rezil eder ve evinin içinde dahi olsa rezil eder. Kim Bir Müslümanın ayıbını örterse Allah da onun ayıbını dünyada da ahirette de örter.' Kim bir Müslümanı ayıplarsa, bir Müslümanı ayıpladı, onu diyor dünyada rezil eder, evinin içinde de olsa rezil eder. Başkalarının kusurlarını örtmeyi bilelim. Nasihat edelim. Kardeşimizdir, eşimiz, çocuklarımızdır, nasihat edelim. Din nasihattir ama ayıp ve kusurlarını örtmesini bilelim. Bir hata yaptı, arkadaşımız, kardeşimiz, annemiz, babamız, çocuğumuz bir hata yaptı. Yaptı! İkide bir de onun önüne koymayalım onu. Bir daha bir daha utandırmayalım. Bir daha bir daha onu tahkir etmeyelim. Bir daha bir daha ona bir şey söylemeyelim. Şu hadis-i şerifi yeni okudum, itiraf edeyim ve biz neyi kaybettiğimizi bir daha idrak ettim. Neyi kaybetmişiz, gerçekten bunu bir daha idrak ettim. Ebu Hureyre'den radyallahu anh hazretlerinden hadis-i şerif: "Bir cariye zina eder ve zina yaptığı da kesinleşirse sahibi ona hâd cezası uygulasın fakat suçunu başına kalkmasın." Bir cariye zina etti. Cariye kimin? İşte senin. Cariye neydi? Savaşta esir alınan gayrimüslim kadınlar. Senin esirin veyahut da onu satın aldın esirin sahibinden, o cariye zina etti. Dikkat edin, diyor ki ona hâd uygulasın ama onun suçunu başına kalkmasın. Yani Ey zaniye gel, sen zina eden insansın. Nasıl zina ettin, nasıl yaptın bunu, başına kalkmasın. Dikkat edin. Devam ediyor: 'Sonra ikinci defa zina yaparsa aynı şekilde hâd uygulansın ama yine de suçunu yüzüne vurmasın, suçunu yüzüne vurup kötü sözlerle kınamasın.

Ya kendi eşimizi, kendi çocuğumuzu, kendi arkadaşımızı, yirmi yıl önce bir hata yaptıysa hiç bizde bayatlamıyor, yirmi yıl sonra onun önüne koyuyoruz, sen böyle demiştin, sen böyle yapmıştın diyoruz biz. Kaybettiğimize bak! Senin annen şöyle demişti, senin baban böyle yapmıştı! On, yirmi yıl geçmiş, otuz yıl geçmiş, sizler bana böyle böyle böyle yaptınız! Allah Allah! Neyi kaybetmişiz? Neleri kaybetmişiz, nerden nereye gelmişiz! Bakın bu ikinci sefer diyor yaptı, hadis-i şerifte diyor ki suçunu yüzüne vurup kötü sözlerle kınamasın. Kötü sözlerle kınamasın! Biz durur muyuz? Biz durmayız. Biz durmayız, eşimiz, çocuğumuz, arkadaşımız, kardeşimiz, şeyhimiz, mürşidimiz, dervişimiz, biz durmayız. Biz söyleriz hep ayıpları, kötü söz de söyleriz, üzerinden neler, yıllar, yıllar, yıllar geçmiş, biz en ufak kavgada

önüne koyarız onun. 'Sonra bu cariye üçüncü defa zina etse' o da durmak durmak bilmiyor ya! 'Üçüncü sefer zina ederse artık efendisi onu kıldan bir ip bedeline bile olsa satsın.' Yani bedelsiz gibi kıldan bir ip. Yani bir urgan karşılığında, bir ip karşılığında da satsın. Hayır gelmiyor artık ona..Ahlaki çünkü iyice aşağı inmiş, onu diyor satsın. Buradan şunu anladım, bu hadis-i şerifi ilk defa okudum, enteresan bir şey, bunları araştırırken bu ayıplamak ile alakalı, oturdum saatlerce düşündüm, toplumun halini düşündüm, aileleri düşündüm, çocukları düşündüm, bu genç nesli düşündüm. Anne babaları düşündüm, kayın valideleri düşündüm, kayın pederleri düşündüm, bütün aileleri, sülaleleri düşündüm. Neyi kaybetmişiz biz dedim! Neyi kaybetmişiz! Bütün insanlar yirmi yıl önce, otuz yıl önce olan hadiseyi eşlerinin önüne koyuyorlar. Çocuğu bir hata yapmış, çocuğunun hatasını yüzüne vurmaktan bıkmıyor, usanmıyor. Ben kendi nefsimi de koyayım için içine, hep beraber. Biz ayıplamak ve insanların ayıbını yüzüne vurmak ve insanların ayıbını yüzüne çarpmak tabiri caiz. 'Ben onun yüzüne de söylerim', haram işledin, yüzüne de söyledin haram işledin. Haram. Bir insanın ayıbını yüzüne söylemek de haram, günahı kebair. Açın Heytemi'nin kitabından okuyun. Evet, bir kimsenin ayıbını yüzüne vurmak da günahı kebair, yüzüne söylemek günahı kebair Yani o delikanlılık değil. 'Ben onun yüzüne de söylerim.' Sen onun yüzüne de söyle, o da sana küfretsin bir güzel. Sonra sen nasıl küfredersin bana de, sen ona bir tokat vur, o da sonra sen bana nasıl bir tokat vurursun desin, sana bir bıçak kaktırsın. Sen de sonra bunu yedirememe, git evinden silahı al, onu vuracağım diye uğraş.

Bak nereden nereye geldi olay veyahut da birisinin ayıbını iki de bir de yüzüne söyledin, bunu mu çekeceğim ben dedi gitti. Karınsa, adamsa gitti mutfaktan bıçağı aldı kaktırdı sana! Biz ama bunu kaybettik. Birinin ayıbını böyle incelemeyi, irdelemeyi, ayıbını onun yüzüne söylemeyi delikanlılık gördük, doğruculuk gördük, onu hak gördük haramı. Şeytan aldattı bizi. Allah bizi affetsin. Amin Hazreti Pir de diyor ki insanların ayıplarını araştıran, ayıplarını gören ayıp göze aittir, başka bir şeye değil. Allah bizi affetsin. Amin. İslam aslında gerçek manada din başkalarının ayıplarını araştırmayı, bunu ifşa etmeyi, bunu insanların içerisinde yaymayı haram kılmış, bunu hoş görmemiş. Bunun yerine kusurları örtün, hataları örtün. Yanlışlıkları, eksiklikleri örtün demiş ve ayet-i kerimelerde ve hadis-i şeriflerde bunu bize öğütlemiş, nasihat etmiş ama İslam dünyası bunu ne yazık ki kaybetmiş. Asıl sarsıcı yere geldik: "Fakat gayb aleminin parlak, pâk ruhu hiç Ayıp görür mü? Ayıp gözlü olanlar ayıpları ayıp görürken gayp aleminin pâk ruhu hiç ayıp görmüyor. Tellerin yandığı yer. Manen kemale ermiş olan, bu konu bitmez, 22.32, bu konu çok su götürür, kısaca geçeyim mi?

Bazılarının canı sıkılacak şimdi, kısaca geçince. Evet, bu söz kemale ermiş, manevi olarak olgunluğa erişmiş kişilerin yani pir makamında olan zatların eksikliklere ve noksanlıklara bakış açısı farklıdır. Çünkü her eksiklik ve noksanlıkta Allah'ın hikmetini görürler. Derler ki bunda bir hikmet var. Bir kimseye bir vazife verirler, o vazifeyi verdiklerinde o kimse o vazifeyi hakkıyla yerine getirmez, der ki bunda bir hikmet var. O, bu makamda değilmiş.

Bunları açık açık konuşayım da bilinsin. Yani normalde veyahut da o makamın, o esmanın tecelliyatını bildiğinden dolayı, örnekleyerekten söyleyeceğim; x kimseye hay esmasını verir ama o kimse de hay esmasının tecelliyatını görmez, görmediği zaman onu ayıp olarak görmez, der ki o bu makamın adamı değilmiş. Onda hikmet görür. Burada ayıp görmez o kimse. Burda onda hikmet görür der ki o bu halin insanı değilmiş. O bu makamın insanı değilmiş. Böylece bu Pir makamındaki insanlar her şeyde Cenab-ı Hakk'ın sıfatlarının mükemmel bir derecede tecelli ettiğini görür çünkü sıfatsal tecelliyatta eksiklik yoktur. İsimler Yani Cenab-ı Hakk'ın isimleri tecelli edeceği şahsın üzerinde yanlışlık ve eksiklik olarak tecelli etmez. Onda hikmet vardır. O yüzden o pâk ruh sahibi olan o büyük Pir efendilerin gördükleri her şey Cenab-ı Hakk'ın gayp aleminden şehadet alemine tecelli eden hakikatten başka bir şey değildir. Herkesin ayıp ve kusur gördüğü şeyde o kimse onun makamının ve onun halinin bir sonucu olduğunu görür. Yani o kimseyi korkak bilmezsin, çat, ses çıktı korkar o. Onun normalde korktuğunu görürsün, dersin ki bu cesaretli değil. O çat diye ses ayıp değildir onun için. O çünkü ne olduğunu görmüşsündür onun. Bu hamur çok su götürür. ama normalde insanlar arasında ayıpmış gibi görünen şey o insanın, o insanın hani üzerinde ayıpmış gibi görünen şey, o kimse bakarken onun derecesini tespit eder. O ayıp olarak görmez, bunun derecesi der bu. Bunun hali bu. Kedi bir an aslan rolüne bürünür, öyle değil mi? Aslan da kedidir aynı sınıftan, kedi de kedidir ama onun adı kedidir onun adı aslandır. Aynı familyadandır. Bir böyle gerer kendini değil mi kabartır böyle. Onu aslanı görmeyen bir kimse onu o esnada aslan zannedebilir ama aslanı tanıyan bir kimse, bu aslan numarası yapıyor der. Aslanı tanımayan da bu aslan, canavar der. Bu bir canavar der kediye. Oysa o kedidir. Bunu aslanı tanıyan, onun ne kadar kedi kabarırsa kabarsın kedi olduğunu bilir çünkü o kabargınlık geçince kedi yine şaklabanlık yapmaya başlar. Aslandan şaklabanlık bekleyemezsin. O şaklabanlık yapmaz.

Şimdi böyle olunca bir kimse Allah'a yaklaşması ve manevi olgunluğa eriştikçe o kimsenin insanlar üzerindeki ayıba bakış açısı da değişmiş olur. Bilhassa sufilik yolunda o pir makamındaki kimse hani eksik, noksan tecelliyatı onların üzerinde görünce eksiklikleri ve noksanlıkları, onları bu halle

kıyaslar. Bu mesele uzun. Ben bizi ilgilendiren kısmıyla böyle geçireceğim, gideyim ama bu hadise gerçekten telleri yakan bir hadise. Bunun arkasından da geliyor: "Ayıp cahil mahluka nispetle ayıptır makbul Allah'a nispetle değil", bu konuya önümüzdeki hafta Allah izin verirse sağlığımız yerinde olursa ecel gelmezse inşallah kaldığımız yerden devam edeceğiz. Sohbetleri böyle Allah affetsin şatahatvari veyahut da böyle hani yanlış anlaşılmasın, gücüm yettiğince, olabildiğince anlaşılır bir şekilde yapmaya çalışıyorum ama elimden gelen bu. O yüzden hakkınızı helal edin. Bu biraz da Hazreti Pir bu beyitlerde her zamanki gibi telleri yakmaya devam ediyor. Rabbim bize anlamayı nasip eylesin, kalbimize feraset versin, kalbimizi o feraset nuruyla ince hakikatleri anlamayı nasip eylesin. Amin. El- Fatiha maassalavat.

24 Ağustos 2024
TASAVVUF VAKFI MERKEZ
BURSA

https://youtu.be/BO0aUVkoE3w?si=Y_JOV7d2HyIB6RM0

MESNEVİ-İ ŞERİF 1998-1999. BEYİTLER ŞERHİ

Eûzü Billâhi Mine'ş-Şeytâni'r-Racîm Bismillâhi'r-Rahmâni'r-Rahîm
Efdâlü'z-Zikr Fa'lem Ennehû
LÂ İLÂHE İLLALLÂH
LÂ İLÂHE İLLALLÂH
LÂ İLÂHE İLLALLÂH
Hak Muhammedü'r-Rasûlulllah
Cemî'i'l-Enbiyâ-i ve'l-Mürselîn
ve'l-Hamdülillâhi Rabbi'l-Âlemîn

Selamünaleyküm. Allah gecenizi hayırlı eylesin. Gündüzünüzü hayırlı eylesin. Ayınızı, yılınızı, ömrünüzü hayırlı eylesin. Rabbim cümlemizi ve cümle Ümmet-i Muhammed'i hakkı hak batılı batıl bilenlerden eylesin. Hakkı hak bilip hakça yaşayan batılı batıl bilip batıla karşı cihat eden kullarından eylesin. Rabbim nerede Müslümanlara zulmediliyorsa zulmeden zalimlerden Cenâb-ı Hak intikamını alsın, Müslümanların intikamını alsın. Zulmeden zalimlerin elinde inim inim inleyen Müslümanlara Cenab-ı Hak özgürlük nasip eylesin. Kurtuluş nasip eylesin. Filistin'e kurtuluş nasip eylesin, Doğu Türkistan'a kurtuluş nasip eylesin. Tüm dünya Müslümanlarını zalimlerin elinden Rabbim kurtarsın inşallah. Amin. Ecmain.

Bazen bazı sohbetler vardır; bu benim için geçerli, hani bir şeyden böyle insanın ayakları geri geri gider ya, ben bir şeyden böyle çok geriye gitmesini bilmem ama böyle nasıl toparlayacağız, nasıl anlatacağız diye zaman zaman Mesnevi'den şerhler yaparken pardon özür dilerim okumalar yaparken, ben kendimce böyle bunu dile dökmekten nasıl bir yol izleyeceğiz diye kendi kendime böyle tabiri caizse biraz teller yanarcasına düşünüyor insan. Bu akşamki sohbet de öyle bir şey. Kalbimden geçeni mi aktarayım, yazdığımı mı aktarayım böyle ikisinin arasında diyebilirim ki perşembeden beri git gel yaşıyorum. Bir yazıyorum, siliyorum, bir daha yazıyorum bir daha siliyorum bir daha diyorum yok, burası çok fazla şey olmuş, burayı biraz hafifleteyim, yok burayı ağırlaştırayım velhasılı kelam ne gönlümdekini aktarabildim veya gönlümün sesi olabildi ne de burdaki yazdıklarım da içime sindi. Şimdi bu akşam belki de dereden tepeden gibi gelebilir

size, bu yüzden ama yazdıklarımdan ama gönlümden ne gelirse bu akşam onu dinleyeceksiniz. Anlaşılmayan bir şey olabilir; baştan söyleyeyim. Yani ben aktarırken gönlümle aklımın arasında gidip gelebilirim, bu gönlümle aklımın arasında gidip geldiğim yerleri de öyle bırakacağım, onun üzerine de gitmeyeceğim. Onu da değiştirmeyi düşünmüyorum. Tecelliyat böyleymiş diyeceğim çıkacağım. Baştan böyle bir girişi de düşünmedim aslında da. Şimdi içeri girerken nerden başlayayım diye kendi kendime düşünüyordum böyle. Demek ki burdan başlanacakmış. Geçen hafta, ayak, hani gelenin ayak seslerini duydunuz zaten. O 1995. beyitten itibaren okuduyduk. "Ayıptan başka bir şey görmeyene ayıptır. Fakat gayb âlemin pak ruhu hiç ayıp görür mü? Ayıp, cahil mahlûka nispetle ayıptır. Makbul Allah'a nispetle değil." Burayı okumuştuk, buranın içinden çıkmaya çalışmıştık, burdan devam edecektik daha doğrusu.

"Fakat gayb âlemin pâk ruhu hiç ayıp görür mü?"

Bu ifade, manevi anlamda kemale ermiş velilerin, velilik yetmez buna, artı mürşid-i kamillerin çünkü her veli mürşid-i kamil değildir. Her veli şeyhlik yapabilir ama her veli mürşid-i kamil değildir. Burda kastettiğimiz, bu perde mürşid-i kamillere ait. Bu mürşid-i kamiller, dünyevi gözle baktığımızda kusur ve eksikliklere bakış açıları farklıdır. Bu bakış açısı, normal Müslümanların veyahut da zahir âlimlerin bakış açısında değildir. Zaten sufilerle zahir, batınlıktan, sufilikten, kalbi harekete nasibi olmayan, kalbi harekete geçmemiş olan, manaca yol yürümeyen zahir âlimlerle sufilerin çatıştığı yerdir burası tarih boyunca. Onlar çünkü manevi kemale ermediklerinden dolayı zahirle hükmederler, meselenin hikmetini bilmezler, perde gerisini bilmezler. Sonbahar gelir, sonbaharda yapraklar sararır, dökülür. Onlar, "Nasıl yapraklar sararır, dökülür?" diye bunu sorgularlar. Kemal ehli, sonbahardan sonra baharın geleceğini bildiğinden, "Niçin sonbahar geldi, yapraklar döküldü?" diye oturup üzülmezler. Derler ki, "Her sonbaharın arkası bahardır," çünkü o baharı görmüştür. Zahir ulema, karanlığa bakar, karanlığa göre hükmeder ama kemale ermiş bir zat, karanlıktan sonra aydınlığın geleceğini görür. Aydınlığın geleceğini gördüğü için karanlığı karanlık olarak görmez; der ki, "Karanlık, aydınlığa gebedir. O yüzden bu karanlık geçici, aydınlık ise kalıcı" der. Burada onların bakış açısı farklı olur. Çünkü onlar, gayba muttali olmuşlardır. Burası önemli: Gaybdan haber alır olmuşlardır. Bu gaybdan haber almak da o mürşid-i kamilin derecesine göredir.

Bir kısım mürşid-i kamiller henüz daha pir seviyesine gelmemiştir. O, normalde üç günlük, beş günlük, bir yıllık, iki yıllığı görür ama bazı mürşid-i kamiller vardır, onlar levh-i mahfûzu görür. Hatta pir seviyesindeki, kutup seviyesindeki zatla, burası biraz şatahatvari olacak, onun arkasında

ilmi ilahiyeden haber alır. İlmi ilahiyeden haber almak, zamanın kutbu ve üçlere aittir. O beşlerden dahi ordan haber almak yoktur; ancak zamanın kutbu sağındaki ve solundaki ilmi ilahiden haber alır. O da zamanın kutbuna verildiği gibi sağındakine, solundakine de verilmez. Şimdi, pâk âlemin pâk ruhu hiç ayıp görür mü dediği bu zatlardan. Bu zatlar, Cenâb-ı Hakk'ın sonsuz hikmet deryasından gönüllerine ama damla ama derya döküldüğü için onlar meselenin arka yüzüne, hakikatin hakikatin hakikatine mazhar oldukları için onlar için kusur görmezler. Onların kusur görmemesi, Cenâb-ı Hakk'ın yaratmasında hiç kusur yoktur çünkü. Çünkü Allah kusurlu ve ayıplı bir şey yaratmaz. Allah'ın yarattığı her şey, zerreden kürreye ayıpsız ve kusursuzdur. O yüzden o pâk âleminin o büyük zatları, dünya âleminin ayıp ve kusurlarını ayıp ve kusur olarak görmezler. Ama bu, Kur'an ve sünnetin dışına çıkma; Kur'an ve sünnetin haramını helal etme, helalini haram etme değildir. Burda bir yanılgı olmaması için bu notu düşüyorum: Haram haramdır, helal helaldir. Ama o zatlar, o zatlar haram işleyende de bir hikmet görürler. Aslında cehennemlikler de bir hikmet doludur. Cehennemlikler nasıl hikmet doludur? Eğer cehennemlikler olmasaydı, cennetliklerin kıymeti bilinmezdi; cennetlikle cehennemlik bir olurdu. Aslında cennetliğin de cehennemliğin de amelini fiili olarak yaratan Allah'tır ama onlar böyle her şeyi Cenâb-ı Hakk'ın sıfatsal tecelliyatlarının noksansız, sıfatsal tecelliyatlarının eksiksiz, tam olarak tecelli ettiğini bildiklerinden, inandıklarından, gördüklerinden hakka'l yakîn olarak o yüzden eksiklik veya kusur görmezler. Şeriaten haram haramdır, helal helaldir; eksik eksiktir, noksan noksandır, şeriaten ama o hale gelen bir zat, bunu kendi iç dünyasında Cenâb-ı Hakk'ın sıfatlarının birer tezahürü, birer tecelliyatı olarak görür ve o tezahür, o tecelliyat onda eksik ve noksan görmeme noktasına götürür. O yüzden Cenâb-ı Hakk'ın sıfatlarında ve yaratmasında eksik ve noksan yoktur. Biz sufiler, Allah'ın yaratmasında bir eksiklik görmeyiz. Allah'ın yaratmasında bir noksanlık görmeyiz. Neyi yarattıysa haktır, neyi yarattıysa haktır. Yaratıcı çünkü "Lâ fâili illallah." Allah'tan başka fâil yoktur; Allah'tan başka yaratıcı yoktur. İyinin de fiiliyatını yaratan, kötünün de fiiliyatını yaratan Allah'tır.

O, bizim kötü olarak gördüğümüzün de fiiliyatını yaratan Allah'tır ama Allah nezdinde yaratmada eksik, kusur ve noksan yoktur. Öyle olunca Allah'ın sıfatlarında fenâ olan, Allah'ın sıfatlarında fena olan o zatlar Allah'ın yaratmasında herhangi bir eksiklik ve noksanlık görmezler kendi iç aleminde bunun zevkini yaşarlar. Bu şeriatı delmemek, şeriat-ı garrayı yolundan çıkarmamak için de bu zevklerini paylaşmazlar. O yüzden Allah'a yakın olan, yakınlaşan değil Allah'a yakîn olan; Allah'a yakîn olanla yakınlaşan

arasında da fark vardır. Burdaki tabirim net ve keskin, Allah'a yakîn olan bu zatlar dünya üzerinde insanların eksik ve kusur gördüğü şeyleri kendi iç alemlerinde eksik ve kusur görmezler çünkü Cenab-ı Hakk'ın sıfatsal tecelliyatlarının mükemmelliğinde, kendileri, kendileri hiç olmuşlardır. O yüzden onlarda eksik ve kusur görmezler. Ayıp, cahil mahlukata nispetle ayıptır, makbul Allah'a nispetle değil. Burdan hareket ederekten insanların kısıtlı, sınırlı bilgi ve anlayışları, Allah'ın mutlak hikmetini ve tecelliyattaki mükemmeliyetini bilemediklerinden, anlayamadıklarından ayıp görürler ama bu ayıp insanların gördükleri bu ayıp hatta bazen o kadar cahil insan vardır ki bu ayıbı Allah'a nispet ederler. Hani neden deprem oldu nasıl yangın olur veyahut da hani gündemde ya Allah bu Filistin'dekileri görmüyor mu haşa neden böyle Müslümanlar eziyet çekiyor? Bu normalde insanların ayıp ve kusur olarak nitelendirdiği şeyler aslında o insanların derinlemesine İslami bilgi, derinlemesine Allah bilgisi derinlemesine bir Kur'an sünnet bilgisinin olmamasından kaynaklanır ama normal insanlardan bu bilgiyi beklemek mümkün mü? Değil. Biz normal insanlardan bu bilgiyi, bu anlayışı, bu derinliği beklememiz mümkün değil. Hatta kendisini şeyh olarak tanıtanlardan dahi bu bilgiyi, bu anlayışı, bu derinliği bulmamız da mümkün değil. Öyle olunca bu tabirimi hoş görün, anlaşılması için söylüyorum yani Allah'ın bakış açısını yakalayamamış bir kimse, bakın Allah'ın bakış açısını, Allah'ın bu noktadaki hikmetini, ilim noktasındaki hikmetini yakalayamamış ve bu noktada kör olan gönlü, kalbi harekete geçmemiş.

Harekete geçen de kemale ermemiş olan insanlar, bu noktada mahlukatın ayıbını, kusurunu mahlukatın ayıbını kusurunu Allah'a nispet ederler, Allah'a atfederler ki bu aslında gizli şirktir. Farkında değildir şirke düştüğünün, bir kimsenin ayıbını kusurunu eksiğini, mahlukatın cahil insanların eksik ve kusurlarını Allah'a nispet ederler. Oysa insanlar bu meselelere bakarken Tabiri caizse Kur'an ve sünnetin derinlemesine gözlüğüyle baksalar, Kur'an ve sünnetin derinlemesine anlayışıyla baksalar o zaman bu eksik ve kusurun mahlukata ait olduğunu ve mahlukata ait olan bu eksik ve kusurun Allah'a nispet edilemeyeceği anlaması gerekir ve bu manada işte o kemale eren, kemalata ermiş olan o zatlar, her fiiliyatta Allah'ın yaratmasının, Allah'ın hikmetinin ve sıfatlarının mükemmelliyetini görmekten uzaktırlar. Böyle olunca o kısa bilgisiz akıllarıyla, kısa, hikmetsiz görüşleriyle, kısa ferasetsizlikleriyle orta yerde görünen mahlukatın üzerinde görünen ayıp ve kusurları Allah'a atfeder. Bu normalde oysa mahlukatın üzerindeki bulunan eksik ve kusurlar dahi mahlukatın üzerinde görünen mahlukata ait olan eksik ve kusurlar dahi Allah'ın varlık üzerindeki mükemmel üstü

sıfatsal tecelliyatına aykırı değildir. Cenab-ı Hak çünkü varlığın üzerinde tam bir hakimiyet kurmuş, varlığın üzerinde tam bir hüküm kurmuş, varlığın üzerinde bütün ilmiyle bütün varlığı kapsamıştır. Cenab-ı Hak zat ve sıfatlarıyla bütün varlığı kapsamışken mahlukatın üzerindeki yine mahlukat tarafınca eksik ne noksan görünen şeyler. Tekrar ediyorum bunu, mahlukatın eksik ve noksan görünen yerleri yine mahlukat tarafından eksik ve noksan görünürken o kemale ermiş olan zatlar, bunun zevkini yaşayıp Cenab-ı Hakk'ın zat ve sıfat noktasında eksik ve noksan bir şey yaratmadığını idrak edip bu eksik ve noksanlığı ne mahlukata atfederler, ne mahlukata atfederler dikkat edin ne de Allah'a atfederler çünkü mahlukata da atfederse o eksik ve noksanlığı o eksik ve noksanlık kemaliyat noktasından Allah'ın sıfat ve zatına gideceğinden dolayı mahlukatın üzerindeki eksik ve noksanlığı da ayıp görmezler.

Bu ancak bu dediğim kemal noktasına gelenlerin zevkidir. Bu onların halidir, bunları açmak da çok uygun değildir ama Hazreti Pir madem ki büyük bir cesaretle bunu buraya yazdı, açtı, biz de o cesareti burdan alırız ve burdan bu cesareti alaraktan yürürüz. Bu normalde bizim şatahatımız değildir. Bunu bizim şatahatmız olarak da görmeyelim Allah muhafaza eylesin. Çünkü iş daha da ağırlaşıyor şimdi.

"Küfür bile yaratana nispetle bir hikmettir fakat bize nispet edecek olursan, bir afet, bir felakettir."

(Hay maşallah, çocuğa bak ya! Mâni sıfatı oluyor ordan, hepinizin aklını, fikrini oraya aldı. Annesine Allah yardım etsin inşallah. Ne kadar şimdi üzülüyordur. Anne olmak kolay bir şey değildir ama insan çocuğunun yaptığından utanmayacak. Rabbim çocuğu da sakinleştirsin inşallah. Âmin.) Evet, küfür bile yaratana nispetle bir hikmettir; fakat bize nispet edecek olursan, bir afet, bir felakettir. Şimdi, küfür bile yaratana nispetle bir hikmettir. Küfür yani bir kimsenin küfre düşmesi, bir kimsenin küfür ehli olması 'yaratana nispetle bir hikmettir.' O zaman Mülk Suresi, ayet 3: "Sen Rahman olan Allah'ın yarattıklarında bir düzensizlik göremezsin." Bakın, bu ayet-i kerime bizi farklı bir yere götürür. Bu ayet-i kerime bizi bambaşka bir dünyaya götürür. Hazreti Pir, "Küfür bile yaratana nispetle bir hikmettir," diyor. Ayet-i kerime de diyor ki, "Sen Rahman olan Allah'ın yarattıklarında bir düzensizlik göremezsin." Yani Allah'ın yarattığında bir düzensizlik yok. Allah'ın yarattığında bir ilimsizlik, bir hikmetsizlik yok. Allah'ın yarattığında bir eksiklik yok, bir noksanlık yok. Allah'ın yarattığında herhangi bir farklılık, bir şey yok. O zaman Hazreti Pir diyor ki, "Küfür bile yaratana nispetle hikmettir." Evet, yani küfrü de yaratan Allah'tır. Küfrü

yaratmamış olsaydı, imanın hakikati, imanın kıymeti, imanın aydınlığı bilinmeyecekti. O zaman küfrün yaratılmasında veya bütün yaratmada, bütün varlıkta, bütün olup biten olaylar onun bilgisiyle, onun hikmetiyle, onun yaratmasıyla, onun kudreti ve kuvvetiyle, onun her şeyi kapsamasıyla olur biter ve o zaman Allah kendi hükümleriyle yapıp yarattıklarında eksiklik, yanlışlık, haksızlık aramak, bu zatlar için abestir. Onlar çünkü olup biten hiçbir şeyde, olup biten hiçbir şeyde haksızlık, adaletsizlik, yanlışlık, eksiklik görmezler. Allah'ın yarattığında hikmet görürler. Hani meşhurdur ya bizde, "Sizin hayır gördüklerinizde şer, şer gördüklerinizde hayır vardır." Şimdi Allah'ın yaratmasında hayır vardır her daim. Öyle olunca, normalde şimdi küfürde dahi eksiklik ve noksanlık aramak Allah'ın yaratmasında abes bir şeydir. Küfür ve iman, karanlık ve aydınlık gibi birbirine zıttır; fakat küfür ve iman da, anlaşılması için söylüyorum, aydınlık ve karanlık da Allah'ın kudret, kuvvet ve ilmiyle vardır. Küfür de Allah'ın ilmiyle, kudretiyle, kuvvetiyle vardır, iman da Allah'ın kudretiyle, kuvvetiyle vardır. Aydınlık da Allah'ın ilmiyle, kudretiyle, kuvvetiyle, hükmüyle vardır, karanlık da Allah'ın hükmüyle, hikmetiyle, ilmiyle vardır. İkisi de haktır; bakın, ikisi de hak. İman bu manada geçici değildir, ebedidir ama küfür geçicidir. Küfür ebedi değildir. Küfür bu dünyaya aittir burada kalır, kötülük bu dünyaya aittir burada kalır, karanlık bu dünyaya aittir burada kalır ama iman bu dünyaya ait değildir, burada kalmaz. Aydınlık bu dünyaya ait değildir, burada kalmaz. İyilik bu dünyaya ait değildir, burada kalmaz. İyiliğin kökü, güzel sözlerin kökü ahirete aittir. Allah'ın zati tecellilerine aittir. Tekrar söylüyorum, iman, iyilik, güzel sözler, Allah'ın ilmi ilahisine yani zatına aittir, zatından kopup gelmiştir onlar, hakikati zati tecellidir ama sıfatlarının üzerinden gelmiş olsa dahi ama küfür Allah'a, yaratma Allah'a aittir ama Allah'ın zatından çıkıp gelme bir şey değildir. Halka ait bir fiiliyattır, Hakka ait bir fiiliyat değildir. Karanlık, halka ait bir fiiliyattır, Allah'ın zatına ait bir fiiliyat değildir ama bu fiiliyatları yaratan, her ikisini de yaratan Allah'tır. Her ikisinin varlığı Allah'ın kudreti ve kuvvetiyledir.

Bizim sufilik anlayışımızda Allah her şeyin yaratıcısı olduğu için ve her şey onun takdiri ile gerçekleştiği ve her olayın bir hikmete tabi olduğuna ve her olayın bir hikmeti taşıdığına inanırız. Bu, bizim derinlemesine inancımızdır. Her yaratılan hadisede, olayda Allah'ın takdiri bu manada Allah'ın bütün o yaratılan olaydaki gerekli olan sıfatsal tecelliyatları vardır ve şuna inanırız: Her yaratılanda hikmet vardır. Her olan olayda ama insanlar menfi ama insanlar gayrimenfi görsün, onda hikmet vardır. Yani bugünkü dille, ister insanlar onu olumlu karşılasın, olumlu görsün, isterse olumsuz görsünler

ister insanlar onu bir rahmet görsün isterse insanlar onu rahmet değil zahmet görsün, biz sufilik anlayışında onda bir hikmet görürüz. O yüzden Allah'ın katında, Allah'ın ilminde bir şey gereksiz, anlamsız, boş bir şey değildir. Her yaratılan olayda ve fiiliyatta hikmet vardır. O yüzden Allah her şeyi hikmetle yaratır ve her şey onun ilmi, onun bilgisi dairesinde gerçekleşir. Bu sadece iyi ve güzel şeyler için değildir; bu aynı zamanda kötü ve çirkin görünen şeyler için de geçerlidir. Allah'ın takdiri, Allah'ın hükmü, Allah'ın sıfatsal tecelliyatları veya zati tecelliyatları insanların sınırlı aklıyla, sınırlı aklıyla ve sınırlı bilgisiyle kavramalarını bekleyemeyiz. O yüzden zaten bir sufi anlayışı, görüşü ile bilgisiz, bilgisi kıt, aklı kıt, okuması kıt, öğrenmesi kıt, yaşaması kıt, manevi bir yol yürümeyen insanların bunu anlamasını beklememiz de abes olur. O yüzden insanlar küfrün de imanın da nerden geldiğini bilmez, nasıl tecelli ettiğini de bilmez. Ya kaderiyeci olurlar çıkarlar ya cebriyeci olurlar çıkarlar.

O zaman, o kulun üzerindeki küfrü Allah'a nispet edersek biz de cebriyeci oluruz. Biz kulun üzerindeki küfürde hikmet görürüz, onu Allah'a nispet etmeyiz çünkü kul, kendi küfrünü ya kendi ayan-ı sabitesinde ya narı nur görmüştür ya da külli ayan-ı sabitede narı nur görmüştür. Ama külli ayan-ı sabitede olsun ama kulun kendi birey ayan-ı sabitesinde olsun, o kul küfre kendi rızasıyla, kendi ayaklarıyla koşmuştur ve tabiri caizse, ayan-ı sabitesinde kendi küfrünü satın almıştır. Çünkü insan, narı nur görürse; nuru nar görürse, bakın, nuru nar görürse, narı da nur görürse, bu onun kendisine ait bir görüştür. Ayan-ı sabitesinde kendisine ait bir görüştür. Çünkü o bilinç, kulun kendisine aittir; o idrak kulun kendisine aittir. İster külli ayan-ı sabite dediğim varoluşun dereceleriyle alakalıdır ister bireyin kendi ayan-ı sabitesi dediğim bu dünyanın içerisinde minicik ayan-ı sabitesidir, minicik. O kendi ayan-ı sabitesinde narı nur görür ve nur diye nara koşar. Kimisi de nuru nur görür, o kemalata erer.

Şimdi Yunus Suresi, ayet 44: "Allah insanlara asla zulmetmez fakat insanlar kendi kendilerine zulmederler." İnsan, kendi fiillerinden sorumlu bir varlıktır. Altını çiziyorum, insan, bizim inancımıza göre, kendi fiillerinden sorumlu bir varlıktır. O zaman, küfrü yaratma yönü, ciheti Allah'a aittir; küfrü isteme, küfre yönelme insana aittir. Küfür, Hazreti Pir'in dediğine göre yaratana nispetle, yaratana nispetle hikmettir. Nasıl hikmettir? O çünkü, o küfre gidenler kendi kendilerine şahitlik ederler. O yüzden, yaratana nispet de hikmettir. O insan kendi şehadetini kendisi yapacaktır. O yüzden yaratana nispet edilince hikmet olur. Çünkü küfür ehli, küfründen dolayı cezaya çarptırıldığında o kendi yolunu kendisi çizmiştir. O yüzden,

küfür yaratana nispet edilirse hikmet olur. Çünkü küfre giden kimse, kendi yolunu çizdi. Çünkü başka bir ayet-i kerimede, "Dileyen iman etsin, dileyen etmesin," der. Ayet-i kerimede, dileyen bu yolu seçsin, dilemeyen seçmesin. O zaman, küfür yolu kulun kendi isteği, kulun kendi görüşü, kulun kendi anlayışıdır. Allah insanlara zulmetmez; o gitti, tabiri caizse, küfür veznesinden küfrü satın aldı; ister kendi ayan-ı sabitesinde aldı ister külli ayan-ı sabitede aldı; küfrü kendisi satın aldı, hatayı, yanlışlığı, eksikliği kendisi satın aldı, günahı kendisi satın aldı. Bunda Allah'ın cebri yok. O zaman, normalde bizim inancımıza göre, ben sizlerin adına da bunu söylüyorum, bizim derken hepimizin adına konuşuyorum; bizim inancımıza göre, insan fiilinin üzerinde harici bir fail yoktur. Biz makine değiliz çünkü eğer biz harici bir faili kabul edersek cebriyeye düşeriz. Bunu hep sohbetlerimde anlatmışımdır yıllardır.

İnsan fiilinin üzerinde iki kuvvet vardır: Birincisi Allah'a aittir ki yaratmadır; ikincisi isteme, ikincisi isteme, onu elde etme, onun için uğraş verme, o kula aittir. O zaman, böyle olunca, biz cebriyeciler gibi kulun fiilinin üzerinde, fiilinin üzerinde yaratma Allah'a aittir ama o fiiliyatı isteme, kesbetme, eski dilde kesbetme, isteme kula aittir. Öyle olunca, küfrü isteyen, küfre koşan kulun kendisidir. Kul kendisi küfrü istemiştir. Ama küfrün yaratılması Allah'a nispet edildiğinde onda hikmet vardır inananla inanmayanın belli olması için. Allah için bu bellidir. Kullar kendi şehadetine koşarlar. Kullar kendi şehadetine koştukları için, kullar ama kendi küfürlerine şahit olurlar ama kendi imanlarına şahit olurlar ama kendi iyiliklerine şahit olurlar ama kendi kötülüklerine şahit olurlar. Gözünüzü yumduğunuzda, gözünüzü yumduğunuzda ya önünüze kendi kötülüğünüz gelecektir ya da önünüze kendi iyiliğiniz gelecektir. İyilikleri Rabbinizden bilirsiniz, tevazu gösterirsiniz. "Ben iyiyim, ben iyilik yapıyorum" derseniz, Allah'ın bu konuda size olan yardımına ve lütfuna nankörlük etmiş olursunuz ve bu noktada, iman edip iyi işler yapmak ve itaat etmek bizim, biz kullara aittir. İman edip salih ameller işlemek ve Allah ve Resulüne itaat etmek bize aittir ve emretmek, hükmetmek, bakın emretmek, hükmetmek Allah'a aittir. Biz, kulluğumuzu yapmakla mükellefiz ve Allah bu manada bütün fiillerin yaratıcısıdır; bütün fiillerin. 'La faili illallah', Allah'tan başka fail olan yani yaratan yoktur.

"Birisinde yüzlerce faziletle beraber bir de ayıp bulunsa o ayıp nebatatın sapı mesabesindedir. Terazide her ikisini de birlikte tartarlar çünkü nebadat ve sap ikisi de bedenle can gibi bağdaşmıştır."

Elmayı sapıyla tartarlar, armudu sapıyla tartarlar, üzümü sapıyla tartarlar. Doğru mu? Tartılırken ayırt etmezler hiç; hepsini tartıya atar tartan kimse.

Öyle değil mi? Elmanın sapı ayrı, üzümün çöpü ayrı demezler. O yüzden hepsi de terazide birdir. İşte, bir kimsenin bu burda üstad, Hazreti Pir, hemen burdan kulların ayıbına indiriyor meseleyi; aldı zirveye çıkardı, şimdi kullara indirdi. İnsanların kusurlarına, ayıplarına odaklanmak yerine Hazreti Pir diyor ki insanların faziletlerine, insanların iyiliklerine odaklanın. Sizin gözünüz ayıpları takip etmesin. Siz, ayıpların üzerinden yürümeyin. Siz, kusurların üzerinden yürümeyin. İnsanların iyi yönlerini, faziletli yönlerini, insanların doğru yönlerini ölçü alın. Onları dillendirin. Kötülüğü dillendirmek, kötülüğe fayda eder; iyiliği dillendirmek, iyiliği güçlendirir. Bir kimsenin kötülüğünü mü söyleyelim, iyiliğini mi söyleyelim? Yani şimdi hadisi şerifin metni tam aklımda değil, enteresan bir hadis-i şerif var. Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri bir eve ziyarete gidiyor. Bir eve ziyarete gittiğinde ordaki mahalleli toplanıyor oraya, Medine-i Münevvere'de. Orda bir zattan laf açılıyor. Hadis-i şerifin metninde ismi de geçiyor onun. Ordaki insanlar hemen onun işte tabiri caizse böyle onun İslam'da gevşek davrandığını, hatta böyle münafıkça davrandığına dair laflar söylemeye çalışıyorlar. Allah Resulü sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri diyor ki: "O kardeşiniz la ilahe illallah diyenlerdendir." Bu bize örnek tabi. Tekrar onlar lafı dönderip dolaştırıyorlar, ben kendi ismimi söyleyeyim, 'ya Mustafa işte şöyle şöyledir, böyle böyledir' diyorlar, Allah Resulü sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri tekrar diyor ki: "O, la ilahe illallah diyenlerdendir" diyor. Üçüncüde bir daha söylüyor ordaki insanlar, üçüncüde Allah Resulü sallallahu aleyhi ve sellem , tekrar onu söylüyor. O diyor lailaheillallah diyenlerdendir. Bu sefer ashab susuyor.

Şimdi demek ki ordaki o insanlar o kimsenin cemaatle namaza gelmediğini söylüyor işte böyle İslam yolunda koşturmadığını söylüyor...Hadis-i şerifin metni uzun, ben manâ olarak söylüyorum, hadisi şerifin metni şu anda tam aklımda değil. İnşallah bir önüme gelirse bir gün, tekrar metniyle burada inşallah okurum. Tekrar bunu böyle söyleyince, her seferinde: "O kardeşiniz la ilahe illallah diyenlerdendir" diyor. Yani onun eksik ve kusurunu, onun ayıbını açmıyor orta yere. Onun üzerine gitmiyor ve onun üzerine gitmemekle yani o kimsenin bir tek fazileti olan la ilahe illallah diyenlerdendir çünkü son sözü la ilahe illallah olanın akıbeti cennettir. Hadis-i şerifle sabittir, hadis-i kutsi de vardır. Şimdi o zaman bu insanların hata ve kusurlarını görmek, hata ve kusurlarını dillendirmek, hata ve kusurlarını insan gözünde büyütmek, o insanın yüzlerce erdemli, faziletli iyiliğini örtmüş demektir. Şimdi bu sufilerin arasında da bir hastalıktır. Bir sufi kardeşinin bir eksiğini, kusurunu görür bir kimse, onu eksik, kusur olarak görür,

onu dallandırır, budaklandırır, büyütür onu. Oysa onun eksik ve kusurunu örtecek onun binlerce faziletli bir ameli vardır hatta ve hatta ben daha ileri gideyim, onun bir perşembe zikri vardır ki topluca yaptığı veya toplu zikirleri vardır ki onların geçmiş günahları orda hayra çevrilir. Onu görmez o kimse. Onu görmediği için onun üzerindeki küçük hata ve kusurlarını insanların bir de önüne koyar. Kendi gözünün önüne koyduğu yetmez, bir de insanların önüne onu serer ki o onun Allah muhafaza eylesin, onun kör olduğunu gösterir. Onun faziletli bir bakışa, erdemli bir bakışa sahip olmadığı görülür. Allah muhafaza eylesin. O yüzden, bu bakış açısı, sufiliğin bu bakış açısı yani insanların hatalarını, kusurlarını görmeme, onları dillendirmeme bakış açısı, sufileri hoşgörülü olmaya, toleranslı olmaya yönlendirir.

Hani Hazreti Pir'in: "Eksik ve noksanlıkları örtmekte gece gibi ol" demesi gibi. Bunun çünkü temeli hem ayet-i kerimelerde hem de hadis-i şeriflerde vardır. Allah Resulü (sallallahu aleyhi ve sellem) buyurdu ki: 'Bir Müslümanın başka bir Müslümanı hakir görmesi, ona yetip artar bile.' Yani, senin insanların kusurlarını ve kusurlarından dolayı onları küçümsemenin ve o kusurlarından dolayı onları hor, hakir görmenin yanlış olduğunu bize öğretir. O zaman biz, insanların üzerindeki eksik ve kusurları gördüğümüzde onu örtmemiz gerektiğini söyler, onu açıp yaymamamız gerektiğini söylemez. Müslüman, çünkü diğer Müslümanın dilinden emin olduğu kimsedir. Biz, dilinden emin olmamız gerekir diğer Müslümanların. Müslümanlar, Müslümanların şu anda ayıplarını, kusurlarını araştırıp orta yere döküyorlar. Bu Müslümanca, bu mümince bir hareket değil. Müslüman, çünkü bir Müslümanın ayıbını araştırmaz. Bir Müslümanın kusurunu araştırmaz; onu araştırıp, onu soruşturup insanların önüne dökmez. "Ya biliyor musun, Salih şöyle bir insan, şöyle kusurları var, böyle hataları var…" Bunu dile dökmez Müslüman ama günümüz Müslümanı anlayışı kıt, bakışı kör, duyuşu sağırdır. Günümüz Müslümanı, ne yazık ki kafire zarar veremez, münafığa zarar veremez, mürtede zarar veremez; dinini oyuncak hâline getirenlere zarar veremez, dinini alaşağı edenlere zarar veremez, onlara konuşamaz ama kalkar, bir Müslümanı kıyasıya eleştirir, bir mümini kıyasıya eleştirip ayıbını, günahını orta yere dökmek için can havliyle öyle hareket eder. Hatta bu hastalık, Müslümanların içerisine öyle yerleşmiştir ki artık yanı başımızdaki kimseye dahi güvenemez hâle gelmişiz. Yani, 'O da benim bir açığımı görür de insanlara yayar mı? Bu da benim bir eksiğimi, kusurumu görür de insanlara aktarır mı?' noktasına gelmişiz. Çünkü Müslümanlar, Müslümanların dillerinden emin değil. Bu da bizim imanımızın kemale ermediğini gösteriyor. Bizim gerçek müminliği yakalayamadığımızı

gösteriyor ve işin en enteresan noktası, evin içinde, anne baba, çocuk, bunlar dahi birbirlerinin eksikliğini, kusurunu araştırır hâle gelip birbirlerine eksik ve kusurlarıyla ateş eder hâle gelmişiz. Aynı evin içinde: 'Sen filanca zaman ama böyle böyle yaptıydın.' 'Yok, sen de filanca zaman ama böyle böyle dediydin.' Bu İslam ahlakı değil; bu sufi ahlakı hiç değil zaten.

(Hacı Nuri yaktın bizi bugün! Bol bol su içiyoruz; gene içimiz sönmüyor. Hacı Nuri bize Bayındır resitali çekti böyle. Öyle Bayındır resitali çekince, Uludağ'ı harmanlasam hiç umurumda olmayacak. Yine bir başka ayet-i kerime: Zümer Suresi, Ayet 53: 'Ey Muhammed, de ki: "Ey kendilerine kötülük yapıp aşırı giden kullarım! Allah'ın rahmetinden umudunuzu kesmeyin." Şurası çok önemli, buraya dikkat edin: "Doğrusu Allah, günahların hepsini bağışlar. Çünkü O, bağışlayıcıdır, merhametlidir. "Tekrar okuyorum burayı: 'Ey kendilerine kötülük yapıp aşırı giden kullarım! Allah'ın rahmetinden umudunuzu kesmeyin. Doğrusu Allah, günahların hepsini bağışlar. Allah, günahların hepsini bağışlar. Allah, günahların hepsini bağışlar. Allah, günahların hepsini bağışlar. Allah, günahların hepsini bağışlar". Bağışlar. Sen otursun orda onu günahkâr görürsün çünkü onun günahına şahit olmuştur senin gözlerin ama Allah senin o günahkâr gördüğün kimsenin bütün günahlarını bağışlar. Ayet, iman ettik. Bu ayete de iman ettik. Allah, günahların hepsini bağışlar. Umudunu kesme, ümidini yok etme. Allah'a olan imanın, Allah'a olan güvenin, Allah'a olan inancın tam olsun. Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri, sıdk ile tövbe eden, gerçekten tövbe eden bir kimsenin annesinden doğduğu gün gibi saf ve berrak olacağını söyler. Çünkü Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem Hazretleri, bir hadis-i şerifinde: 'Kim tövbe ederse, o kimseyi annesinden doğduğu gün gibi tertemiz olur" der. O yüzden sufi virtlerinde muhakkak tövbe vardır; yetmiş veya yüz kere, hadisle sabittir, Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri: 'Ben günde yetmiş kez', başka bir rivayette de 'ben günde yüz kez Allah'a tövbe ederim' der ve kim Allah'a tövbe ederse, annesinden doğduğu gün gibi tertemiz olur der. Biz iman ederiz buna. Hem ayet-i kerime olan 'Allah günahların hepsini bağışlar' ayet-i kerimesine hem de Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem Hazretlerinin, 'tövbe edenin annesinden doğduğu gün gibi tertemiz olacağına' inanırız ve yine hani bu çok hoşuma gider benim. Hani hadis-i kutsi olması lazım bunun.

Hani geçmiş ümmetlerden birisi çölde devesini kaybediyor ya, devesini kaybedince üzülüyor, ağlıyor, feryat figan ediyor. Yorgun düşüyor, bir gölgelikte uyuya kalıyor. Bir gölgelikte uyuya kalınca bir kendine geliyor, uyanıyor, bir bakıyor ki devesi başında. Çünkü devenin üstünde suyu var, erzağı

var, gölgeliği var, yiyeceği var, içeceği var...Çölü geçecek, her eşyası o devenin üzerinde. Deve kayboldu çölde. O nâçar, oraya koştu buraya koştu, çölde devesini göremedi. Uyku bastı, bir yerde uyuya kaldı, yakaza gibi ve bir baktı ki deve başında uyandığında. Kul o sevinçle kalktı, dedi ki: 'Ey Allah'ım! Sen benim kulumsun, ben de senin Rabbinim." Sen benim kulumsun, ben de senin Rabbinim, dedi sevincinden! İşte diyor o kul böyle sevinir ya, tövbe eden için de diyor, tövbe eden için de Allah böyle sevinir. Hani o kulun sevinci nasılsa diyor, o sevincinden kul dedi ya: 'Ben senin Allah'ınım, sen de benim kulumsun' sevincinden ne dediğini bilemedi ya; bilerek söyledi aslında da, bilemedi diyelim! Takdim tehir olur bazen. Yeni nesil takdim-tehiri bilmez şimdi. Bazı fena halleri vardır. O fena hallerinde yer değiştirir seven ile sevilen. Bu da öyle bir haldir diyeyim, kapatayım burayı. Allah, eksik ve kusurlardan, günahlardan ümidini kesmiş, günahlarından dolayı önünü karanlık gören o kulları, o insanları psikolojik olarak şok bir tedaviye geçirir. Şok tedavi bu. Tabiri caizse, onları şoka uğratır. Şoka uğratır. Çünkü Furkan Suresi, ayet 70 böyle bir şeydir. Der ki: 'Tövbe eden, inanıp salih amel işleyenlerin kötülüklerini iyiye çevirir. Allah bağışlar ve merhamet eder.' Şimdi, bugün bu ana kadar tövbe edenin affolduğunu anlattık. Şimdi Allah, tövbe edeni affetmekle kalmıyor, adım adım yürüyoruz. Allah, tövbe edip salih amel işleyenlerin kötülüklerini iyiliğe çeviriyor. Ve burda günahların silinmesi, yok farz edilmesi söz konusu değil. Dikkat edin buraya! Günahların iyiliğe çevrilmesi var. 'Senin günahını sildim, bu tövbeydi' değil; 'günahını hayra çevirdim.' Yani bu çok böyle şok psikolojik tedavi. Sen günah işlemiştin, onu sevap olarak yazdı. Sen kötülük yapmıştın, onu iyiliğe çevirdi.

Bakın, burası şok bir tedavi. Ben bunu psikolojik şok olarak görüyorum ve o psikolojik şoku her toplu zikirde yaşadığıma inanıyorum ve o toplu zikirde yaşanıldığına inanıyorum. Çünkü kim toplulukta Allah'ı zikrederse, kötülükleri iyiliğe çevrilmiş olarak kalksın, buyurdu. Dikkat edin buraya. Şimdi böyle olunca burda günahların silinmesi değil, günahların, dikkat edin, bu sohbeti dinleyenler, burdakiler değil, kalkıp da şu günah affolmaz, bu günah affolmaz... Otur oturduğun yere! Allah mısın sen! Kısacık bilginle Allahlık yapma! Allah bütün günahları bağışlar. Allah, bir de günahları hayra çevirir. O, öyle bir Allah. O yüzden burdaki, Cenab-ı Hakk'ın zatının rahmet tecelliyatı; zatının. O günahları hayra çevirdi ve hadis-i şerifte de Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerinin bu manada bu ayet-i kerimeyi şerh eden, açıklayan, tefsir eden hadis-i şerifi. Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri diyor ki: 'Bir kısım kimseler, günahlarının çok olmasını

temenni edecekler.' buyurdu. 'Bir kısım insanlar', bakın şoka bakın şoka! Diyecekler ki mahşerde: 'Keşke biraz daha günah işlemiş olsaydım!' Ben mahşeri beklemeden bunu söyleyenlerdenim. Dervişlikten önce işleseymişim daha işleyebildiğim yere kadar Bayındır'ı, İzmir'i, Marmara'yı koltuğumun altına aldığım gibi, bütün alabilseydim Akdeniz, Marmara, Türkiye, neresi varsa dolaşaymışım. Evet! 'Bunlar kimlerdir' diye sordular. Hani "günahlarımızı daha çok fazla işleseymişiz diye temenni edenler, kimlermiş bunlar', sahabe soruyor. 'Onlar, Allah'ın seyyiatlarını sevaba tebdil ettiği kimselerdir.' Onlar kimlermiş? Onlar, Allah'ın günahlarını sevaba çevirdiği kimselermiş. Bunlar feryat edecekler mahşerde: 'Keşke daha fazla günah işleseymişiz!' diye. Sizin geçti. Öyle şimdi kalkıp da: 'Ya biraz biraz daha günah işleyelim böyle.' Sakın ha! O Mustafa Özbağ'a ait. Kendime bir pay çıkarayım şuradan ya. Sakın ha! Nasıl olsa bir tövbe ediyoruz, bizim günahımız hayra çevriliyor, öyle yapmayın! Allah muhafaza eylesin. Amin. Bir başka hadis-i şerifte de şöyle diyor: 'Adamın birine kıyamet günü küçük günahları gösterilir ve hesaba çekilir. Adamcağız, büyük günahlarım da ortaya çıkacak, mahvolurum diye düşünürken, Allah: 'Şu kulumun işlediği her kötülüğe karşı bir hasene yazın.' diyecek. Beklenmeyen bu lütuf karşısında adam tamaha kapılacak ve: 'Benim büyük günahlarım da vardı, onları göremiyorum. Keşke onlar da ortaya çıksa da karşılığında haseneler verilse.' diyecek.

Hani orda burda kaçak kurban kesmiş, aman burada kimse görmedi, nasıl olsa kapatayım, örteyim demiş. Kimse görmemiş çünkü. Vardır ya insanların hayatında. Ben kendi hayatımı anlatıyorum. Karanlıktı, bir tek ay ışığı vardı. Sen ve ben ve şahidimiz ay ışığı oldu. O ne kadar güzel. Allah yok, yani bir şiir patlat, yürü öyleydi ya… Vay şiirden mayışıyor, sen ve ben ay ışığı, yıldızların altındaydık. Hiç kimseler görmedi, hiç kimseler işitmedi, duymadı. Ha Allah da yok sanki. Hâşâ! Hani olur ya, insan kaçak kuçak bir şey yapmıştır. Hani orda burada bir şeyler yapılmıştır, insanlık hâli bu. Sizleri tenzih ediyorum, kendim anlatıyorum. Sizler saf, temiz çocuklarsınız. Gel de inan şimdi! Ne kadar tatlı tatlı gülüyor herkes, herkes kendini biliyor çünkü. İsmail, biz senden çok temiziz. Tabi ya! Allah iyiliğine versin! Ben seni her perşembe derste görüyorum. Sen beni görüyor musun? Tamam, her perşembe pir u pak oluyorsun, hatta hayra çevriliyorsun. Bu sözleri söylerken, hani o karşılığında hasene verilecek, keşke daha fazla günahlarım olsaydı, bunu Hazreti Peygamber naklederken böyle, Hazreti Peygamber dişleri görününceye kadar gülmez genel olarak ama bunu söylerken, Hazreti Peygamberin o kadar çok hoşuna gitmiş ki, tabiri caizse arka dişleri bile görülmüş, benim az önce olmayan dişlerim görüldüğü gibi. Bu

çünkü büyük bir müjde, büyük bir psikolojik şok tedavi bu. Bakın, psikolojik şok bir tedavi. O kimse kendince ümidini kesiyor: 'Benim günahım affolur mu? Ben neler karıştırdım, neler.' diyor kendince.

Şimdi herkesin günahı kendine büyük gelmeli zaten. Bu normal, küçük görmemeli. O, kendince böyle, 'Ben şunları işledim, bunları da yaptım, bunları da yaptım.' derken bu hadis-i kutsiler, bu ayet-i kerime, bu hadis-i şerifler onu şok bir tedaviye geçiriyor: 'Dur, tövbe edersen senin günahların hayra çevrilir.' Sen bir de mahşerde yakınır, dövünürsün: 'Biraz daha günah işleseydim, keşke.' diye. Evet, bu gecelik bu kadar yetsin, olmaz mı? İnşallah 2000. beyitten devam edeceğiz. Sürç-i lisan ettiysek affola, eksiğimiz, yanlışımız, kusurumuz olduysa affola. Cenab-ı Hak cümlemizi iman edip salih amel işleyip zikredenlerden ve tövbe edenlerden eylesin. Âmin, ecmain. Geceniz hayır olsun, El-Fatiha maassalavat. Âmin."

31 AĞUSTOS 2024
TASAVVUF VAKFI MERKEZ
BURSA

https://youtu.be/uitgcLoEt80?si=ws2WtUbAxVzZwCCH

MESNEVİ-İ ŞERİF 2000-2004. BEYİTLER ŞERHİ

Eûzü Billâhi Mine'ş-Şeytâni'r-Racîm Bismillâhi'r-Rahmâni'r-Rahîm
Efdâlü'z-Zikr Fa'lem Ennehû
LÂ İLÂHE İLLALLÂH
LÂ İLÂHE İLLALLÂH
LÂ İLÂHE İLLALLÂH
Hak Muhammedü'r-Rasûlulllah
Cemî'i'l-Enbiyâ-i ve'l-Mürselîn
ve'l-Hamdülillâhi Rabbi'l-Âlemîn

Selamünaleyküm. Allah gecenizi hayırlı eylesin. Gündüzünüzü hayırlı eylesin. Ayınızı, yılınızı, ömrünüzü hayırlı eylesin. Rabbim cümlemizi ve cümle Ümmeti Muhammed'i, Hakk'ı hak, batılı batıl bilenlerden eylesin. Hakk'ı hak bilip Hak yolunda mücadele eden, batılı batıl bilip batıla karşı cihat eden kullarından eylesin. Amin. Ecmain. Kaldığımız yerden devam edeceğiz ama önce bir iki kelâm inşallah. Önce kendimle alakalı; son dönemlerde biraz rahatsızlıklarım zikzak çiziyor. Böyle rahatsızlıklarım zikzak çizdiği için gerektiği zaman, gerektiği yerlere cevap yazamıyorum ve bazı aksaklıklar yaşıyorum. O yüzden arkadaşlardan tekrar tekrar özür diliyorum. Böyle bir kasıtlı bir şey yok. Ayrıca kendimce benim böyle kendi üzerimde farz gibi gördüğüm şeyler var, işte perşembe sohbeti, cumartesi sohbeti veya salı sohbetleri gibi. Onları kendime odaklıyorum. Böyle olunca da bu diğer günlerdeki çalışmalar, etkinlikler veya farklı şeylere sağlığımdan dolayı katılamıyorum, yapamıyorum. Bu artık, bu dönem veya bu ara böyle geçiyor. O yüzden bütün kardeşlerden, bütün arkadaşlardan bu konuda özür diliyorum. Gücümün yettiğince, güç yetirebildiğimizden sorumluyuz. Ben de gücümün yettiğince çalışmalarıma devam edeceğim. Bu birincisi.

İkincisi; az önce otoparkta otururken küçük çocukların arabalara taş attığını gördüm. Bu küçük çocukların veyahut da böyle yeni yetişen sekiz, dokuz, on yaş grubu çocukların arabalara taş atmaları hoş değil. Ordaki görevli kardeş zor durumda kalır, görevliler zor durumda kalır. Ben çocukların bu tip çalışmalara getirilmesinden yanayım ama anne ve babalar çocuklarını fazla serbest bırakıyorlar. Çocuklarının bu noktada bir başkasının aracına,

bir başkasının özel eşyasına zarar vermemesi için anne ve babaların buna dikkat etmesi lazım. Buna birkaç hafta önce de şahit oldum. Orda gene çocuklar arabalara taş atıyordu, birbirlerine taş atıyorlar, arabalara taş atıyorlar, bu hoş bir şey değil. O yüzden, anne babalar bu konuda biraz daha çocuklarını disiplin etsinler. Bir de biraz daha yaşı büyük olan çocuklar var, ağızları küfürlü. Bunu da burda böyle beyan edeyim. Anne babalar, çocukların bu halleriyle de ilgilenecekler inşallah. Çocukların birbirlerine karşı olan tavır ve davranışlarını, çocuklara belli bir ahlaki eğitim vererekten inşallah bu problemi de halledecekler, çözecekler. Allah'tan bir şey gelmezse inşallah.

Evet, şimdi konumuza dönüyoruz. Kaldığımız yerden devam edeceğiz inşallah, 2000. beyit geçen inşallah: "Birisinde yüzlerce faziletle beraber bir de ayıp bulunsa, o ayıp nebatatın sapı mesabesindedir" beyitini okumuştuk. Burayı kendimizce okumaya gayret ettik, burdan devam ediyoruz. 2000. Beyit:

"Şu hâlde büyükler bu sözü boş yere söylemediler: Temiz kişilerin cisimleri de can gibi saftır. Onların sözleri de nişanı olmayan ve bir kayda gelmeyen can olmuştur, nefisleri de suretleri de."

Temiz kişilerin cisimleri de can gibi saftır, temiz kişilerin. Bakara, ayet 222: "Şüphesiz Allah çok tövbe edenleri ve çok temizlenenleri sever." Temiz kişi dediğimizde temizliğin bir zahir kısmı var, bir de bâtın kısmı var. Zahir kısmı, örneğin bir kimsenin işte dışını temiz tutması, vücudunu temiz tutması, elbiselerini temiz tutması. Çünkü hani yine başka bir ayet-i kerimede Cenab-ı Hak buyurur ya 'Elbiseni temiz tut.' diye. Şimdi ayet-i kerimenin hangi surede olduğu hatırıma gelmedi ama 'Elbiseni temiz tut.' diye ibare vardır. Bu abdestle alakalı bahislerde çok işlenir. Hatta hani necasetten taharet dediğimizde, namaz kılacak olan bir kimsenin elbisesinin de temiz olması gerekir. Burdan, normalde bir ayet-i kerime daha var mescitlerle alakalı. O zaman namaz kılacağı yer de secde edeceği yer de o kimsenin temiz olması gerekir. İslam, bu manada hem insanın dış temizliğine hem de çevrenin dış temizliğine ehemmiyet verir. Yani bir Müslüman, bir mümin kimse dışı da temiz olacak, elbise açısından, o kimsenin vücudu da temiz olacak. Vücudunun da temizliğine Âdem aleyhisselamdan itibaren gelen bir sünnet var; bütün peygamberlerin, bütün insanlığın sünneti. Kasık ve etek tıraşının olması, hem bayanlar hem erkekler için bu vücudi temizlik...Hatta bayanlar, normalde böyle erkeklere benzer vücutlarında değişik kıl tüy çıkıyorsa, onları da temizleyecek. Çünkü fıtri değil kadınların vücudunun kıllı olması, fıtri değildir. O normalde hormonal bir dengesizliktir. Normalde kadınlar o temizliklerini de yerine getirmeleri gerekir. Erkeklerde de eğer normalde göğüslerinde, sırtlarında böyle fıtrat dışı, çok böyle bir, çok özür

dilerim tabirimden, kılıyor onların da erkeklerin de onları normalde tıraş etmeleri veyahut da varsa tedavi görmeleri gerekir. Çünkü o da fıtrat değil.

Şimdi bu işin tabii zahir tarafı ama normalde bir de temizlikle alakalı yiyecek kısmı var. Temizlik... Hani İslam bunların hepsini de ardı ardına sıralamış temizlikle alakalı. Biz de böyle yavaş yavaş temizlikle alakalı hani bu işe girmiş olalım. Çünkü o kimse temiz olacak ki onun sözü de temiz olsun. E bu işin bir de nesi var? Bir de işin batın tarafı var. Batın tarafına da gelince, o kimse manen de temiz olması gerekiyor. Şimdi insanlık genel olarak zahiren temiz. Yani bakıyorsunuz insanlar bakımlı. Hani erkekler de bakımlı olmaya başladılar, kadınlar zaten bakımlı. Eyvallah, bunu destekliyorum. Bunu sakın böyle bu konuda defans yaptığım bir şey yok. Zaten sufi temiz olmalı, bakımlı olmalı. Dışıyla, ağzıyla, bedeniyle... Ağzı kokmamalı. Ağzında çürük dişleri varsa tedavi ettirmeli. Ağzından böyle kötü bir koku gelmemeli. Bedeninden kötü bir koku gelmemeli. Sufinin bedeni de, ağzı da, kadınlık veya erkeklik uzuvları veyahut da abdest bozdukları uzuvları da ne olması lazım? Temiz olması lazım. Bu temizliğe, dışsal temizlik, insanlar dikkat edecekler. Saçına, sakalına, tüyüne, kılına dikkat edecek. Yani kokmayacak o kimse, bedeni de kokmayacak. Ayıp değil bu; bedeni kokuyorsa tedavi edecek. Kadın da, erkek de. Mesela, bir beden kokusu boşanma sebebidir Hanefîlerde. Ağız kokusu boşanma sebebidir Hanefîlerde. Yani ağzı kokuyorsa, kadının da erkeğin de tedavisini olacak veyahut da ne bileyim, dişlerinde o çürüklükten dolayı apse yaptıysa diş bakımını olmadıysa o tedavi edecek bunu. Bununla ilgilenecek.

Hani meşhurdur ya, Hazreti Peygamber Sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerinin eşlerinden birisi değişik bir Tatlı yapıyor, o değişik tatlıyı yapınca her gün Allah Resulü sallallahu aleyhi ve sellem Hazretleri o eşine, tatlı yemeye gidiyor. Hazreti Ayşe annemiz çok kıskanç. Hemen komplo düzenliyor, Kureyş'ten olan Zeynep annemizle beraber. Diyor ki senin yanına geldiğinde de ki: 'Ya Resulallah, ne yedin ki senin ağzın tuhaf kokuyor.' Tabii, tatlıyı yiyor, onun yanına gidiyor. Ona annemiz diyor ki Ya Resulallah, ne yedin ki diyor hani ağzın tuhaf kokuyor. Hemen çıkıyor, dişlerini misvaklıyor. Ondan sonra işte ağzının kokusunu giderecek yani. Ardından Ayşe annemize geliyor. Ayşe annemiz de diyor ki Ya Resulallah, ne yedin ki, diyor, ağzın bir tuhaf kokuyor. Hemen misvaklıyor ve diyor ki: "Bundan sonra şu tatlıyı yemeyeceğim." O esnada tabi, bazen kadınlar başlarındaki erkeği normal insan gibi görüyorlar. Hani peygamber olarak onu da normal insan gibi görünce, hani biz çok özür dilerim, amiyane tabirle 'yutturduk' diyorlar. Tak, Cebrail aleyhisselam geliyor, komployu ona söylüyor, diyor: "Sana komplo kurdular. Aslında ağzın kokmuyor." Tabii, bu bütün oyun bozuluyor.

Şimdi, Allah Resulü Sallallahu Aleyhi ve sellem hazretleri ağız kokusuna bu kadar çok ehemmiyet veriyor. Yani diş misvaklaması, devamlı. Abdestten önce, abdestten sonra, namazdan önce, namazın ortasında. Yani sünneti kıldı, sünnetten önce misvaklıyor, sünnetten sonra tekrar misvaklıyor. Farza duracak, ezan kamet okunuyor, misvaklıyor. Kamet okunuyor, misvaklıyor. Namazı kılıyor, namazdan sonra tekrar misvaklıyor. Ağız temizliğine dikkat eden böyle bir kimse yok. Ağız temizliği, vücut temizliği...Allah Resulü sallallahu aleyhi ve sellem Hazretleri'nin vücudu hiç böyle kötü kokmazdı. Hatta annelerimiz diyor ki: "Onun kokusunu tanırdık misk gibi kokardı." Şimdi, güzel kokulanmak...Hani güzel koku sünnetten sayıldı. "Bana dünyanızdan üç şey sevdirildi; gözümün nuru da namaz." E ne o? "Güzel koku." Kokulanırdı Allah Resulü sallallahu aleyhi ve sellem . Bakımsız değildi, kıyafetleri temizdi, vücudu temizdi, ağzı temizdi. Ondan hiç kimse kötü bir koku almadı.

İslam bize temiz olmayı emreder, bakımlı olmayı emreder. Mümin bakımlıdır, Müslüman temizdir. Bakın, marka değil bu. Müslüman temizliğiyle markadır. Müslüman bakımlılığıyla markadır. Müslüman, saçını uzattıysa saçına bakar, sakalını uzattıysa sakalına bakar. Yani normalde temizliğine bakar; dağınık duğunuk bir sakalı olmaz. Dağınık bir saçı olmaz. Dağınık böyle bir vücudu olmaz. Sallapati giyinmez Müslüman. Sufiler kılık kıyafetlerine de dikkat ederler. Sufiler kılık kıyafet noktasında da ortayı tercih ederler. Düşük kılık kıyafet giymezler; yani kendilerini dilenci zannetmesinler, kendisini ihtiyaç sahibi zannetmesin. Çok lüks, şatahatlı, şatafatlı, gösterişli kıyafetleri de tercih etmezler. Marka budalası değildir bir sufi, bakın, bir sufi marka budalası değildir. Aynı tişört, aynı kalitede piyasada iki yüz lira, üç yüz lira...O gidip aynı kumaşı alır, üzerinde bir tane timsah var diye bin beşyüz liraya almaz. Sufi aptal değildir, marka salağı değildir sufi, gösteriş budalası değildir. Bunlar da ne? Bunlar kalbi temizliğe giriyor, kalbi temizliğe. Yani Müslüman her şeyin en iyisine layık. E? Git, şatahat yap, şatahat yap, gösteriş yap. Bu değil, bu değil. Bu, emperyalizmin bize bir oyunu, bu batılıların bizi kandırması, ütmesi... Bu Batı emperyalizmi aynı kumaşı markalaştıraraktan size on katının fazlasını satar. Aynı ayakkabı markalaşaraktan, kendince marka alırsın sen, otuz bin liraya ayakkabı giyersin sen aptallar gibi. Sen gider beşyüz bin liraya takım elbise alırsın, geri zekalılar gibi. Bunlar çünkü özgüvenleri yoktur, belli bir kültürleri yoktur, belli bir eğitimleri yoktur. Bir topluma girerken o markayla girer; kimlikleriyle, kişilikleriyle, kendi kültürleriyle, kendi insanlıklarıyla girmezler bir topluma, markayla gireceğiz diye uğraşırlar. Giderler işte otuz bin dolarlık saat alırlar, giderler elli bin dolarlık saat alırlar veyahut da elli bin dolarlık rüşveti saat

olarak alırlar. Sonra Millet Meclisi'ne çıkarlar, mecliste de konuşma yaparken, bizim markadan haberimiz yok. Birisi der ki: "Kolundaki saat 200.000 dolarlık" der. Kıyamet kopar! Asgari ücretle geçinemeyen bir ülkenin milletvekili 300.000 dolarlık saatle konuşma yaparsa kıyamet kopar orada.

Aslında daha fazla kıyamet kopması lazım da, bizim insanlarımız o kadar cesaretli değiller. Öyle bir İslami duyarlılıkları yok, öyle bir dini duyarlılıkları yok. Yani yüzüğün altına su geçireceğim diye saatlerce yüzüğünü oynatmanın duyarlılığı var ama bir kimse bu parayı nereden buldu, bunu nasıl böyle zengin oldu, düne kadar bu adamın altında taka bir araba bile yoktu. Yani beş yıl, on yıl milletvekilliği yaptı, adam Bursa'nın yarısını aldı diye dile getiremezler. Böyle bir bizim aymazlığımız var, görmezliğimiz var. Şimdi, o zaman Müslüman, ben alt parantez açayım: Sufi gösteriş budalası değildir. Dışını temiz tutar, vücudunu temiz tutar, insanlarla diyalog kuruyor, eşiyle ve çocuklarıyla diyalog kuruyor. Ağız temizliğine de dikkat eder, illaki çürük dişlerle dolaşmaz, ağız temizliğine dikkat eder, sünnet çünkü bu yüzüğünün altına su değdireceğim diye uğraştığın kadar ağzındaki çürük dişi de tedavi ettirmen, yüzüğün altına su değdirmekten daha önemli. Senin yüzüğünün altını koklayan yok, senin yüzüğünün altını öpen de yok ama senin ağzını öpen var, senin dudağını öpen var, senin konuştukların var. Yakîn temasta bulundukların var. Senin ağzın kokmamalı. Senin vücudun kokmamalı, temiz olmalısın. Senin bıyıkların ağzının içine girmemeli, temiz olmalısın. Bekarsın, iyi, eş problemin yok. Sen istersen sünnet değil ama sen darü'l harpte bıyığı istediğin gibi uzatmak caizdir, uzat ama yemek yerken senin bıyıkların yemek artıklarını dolaştırmasın senin bıyıkların. Eyvallah, sen bir de sigara içiyorsan, sapsarı böyle bıyığın, ne o? Sigaranın o siyah katranı sararıp senin bıyığında ve sakalında olmasın. Hele sünnet sakal bırakmış, sünnet sakal bırakmış, böyle sigaradan dolayı sigaranın o pis şeyi sakalında duruyor. Yok, sünnet-i seniyyede bu. Yok, sigara da yok sünnet-i seniyyede. Haram zaten, vücuda zarar; haram!

Şimdi yine sosyal medyada patlatacaklar: "Allah ve Resulü'nün haram etmediğini sen nasıl haram edersin?" diye. Tabii! Yani, "helal mi?" diyorum ben, susuyor bu sefer. Helal de. Helal de. Alimler "mekruh" demişler. Kaç yıl önce? Beş yüzyıl önce. Alimler, normalde sigaranın bugünkü zararlarını görmüş olsalardı, kesin "haram" derlerdi. Kesin "haram" derlerdi. Neymiş, tuvaletin kokusunu bastırmak için sigara içiliyormuş! Ya, senin girdiğin tuvaletler, şimdi evlerinizdeki tuvalet, sanki çok affedersiniz, necasetin içinde tarladaki tuvaletler gibi! Hani, bir çukur kazdın, oraya tuvaletini yapıyorsun sanki! Öyle değil, yapma, kandırma kendini! Sigara haram! Bir kimse sigara içiyorsa, açıktan haram işliyor. Ya, mekruh... Mekruh'un devamı yine

haram kardeşim Hanefi'ye göre. Bir sefer yaparsan mekruh, onu devam ettiriyorsan haram yine. E israf...İsraftan da haram. Daha nesine uğraşıyorsun? Uğraşma! Birisi öyle dedi: "Sen bizim sadatlara laf mı söylüyorsun?" Ya, ben ne yapayım senin sadatınla, ne işim var benim? Ben senin sadatına laf mı söyledim? Ben sigaraya laf söyledim. Sen nerden aldın getirdin sadata şimdi? "E, bizim sadatlar içiyor." Senin sadatlar içiyorsa, ben ne yapayım kardeşim? Haram, haramdır. İsraf, israftır. Sen ona bakarsan, bir sürü daha şey söylenir. Biz Müslümanları eleştirme noktasında değiliz. Ölçüyü konuşuyoruz. Ölçü ne? Sigara ağız temizliği değil. Ağzını temiz tutacaksın. Temiz tutmadığına göre, o da haram. Çünkü "soğan sarımsak yemem, Cebrail(a.s.) ile görüşmeseydim, her öğün soğan sarımsak yerdim" diye hadis var. O hadisin Arapçasını at diyor bana. Ben sana Arapçasını atsam, sen diyeceksin ki yine sahih değil, inanmak istemiyorsun çünkü. Yeni çıktı şimdi bu. Bu hadis nerde geçiyor? Filanca yerde geçiyor. Hani işte, Buhari, Müslim, Tirmizi...Arapçasını at! Arapçasını atsam ne olacak? Türkçesini atsam ne olacak? Hani Alim ya o arkadaş, o Arapçasını istiyor, o arkadaş Alim çünkü! Çünkü herkes şu anda din üzerinde, hem Alim hem şeyh hem müfessir... Tabii, hem kutup! Herkes her şey şu anda, öyle hale geldik. Allah muhafaza eylesin. "Allah temizlenenleri sever." Ama bir önceki cümle ne? Çok tövbe edenleri ve temizlenenleri sever. O zaman, çok tövbe etmek de bir kimsenin iç temizliği ile alakalı. Önemli olan ne? Bu iç temizliği. Dışı önemli mi? Evet, bir kimse dışını temizledi, içini temizlemedi olmadı. İçini temizledi, dışını temizlemedi yine olmadı. Çünkü İslam, iç ve dış dengeyi korur ve kollar. Hem zahiri korur hem de batını korur. İslam bu noktada denge üzerine yürür.

Senin zahirini temiz tuttuğu gibi, batınını da temiz tutar. Batını temiz tutmanın yolu nerden geçiyor? Tövbe etmekten geçiyor ve hadis-i şerifte Allah Resulü sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri ne buyuruyor: "Bilin ki vücutta öyle bir et parçası vardır ki o iyi (doğru ve düzgün) olursa bütün vücut iyi ve düzgün olur; o bozulursa bütün vücut bozulur. Bilin ki, o kalptir." Buhârî'de geçiyor bu hadis-i şerif. Ben daha doğrusu Buhârî'den almışım bunu. Şimdi başka hadis kitaplarında da geçiyordur muhakkak. Ben bunu araştırırken Buhârî'den bulmuşum. Şimdi o zaman demek ki o kalp, bizim için, sufiler için önemli. Eğer kalbimiz, hani "kalbin temiz olsun" derler ya; bir kısım ibadet etmeyen laik kesim de onu söyler bize. "Bizim kalbimiz temiz." Tabii, onun kalbi temiz olunca mesele bitiyor. Yani farz lazım değil, haramlardan uzak durmak lazım değil, Kur'an sünnet lazım değil. Onun kalbi temiz çünkü. Yeterli. O, kendince onu yeterli görüyor. Hatta eleştirirler de böyle, namazdı, farzdı, vacipti, sünnetti deyince eleştirirler de. Yani

"sizin kalbiniz temiz değil, o yüzden siz temizlemeye çalışıyorsunuz." Bir de savunması budur. Allah muhafaza eylesin! Oysa kalp temizliği, yani niyet... Çünkü ameller niyetlere göredir. Hadis-i şerif bizim için birinci derecede bu manada kalbi, niyetimiz, kalbi temizliğimiz önemlidir ve kalbi temizleyen en önemli unsurlardan, ibadetlerden birisi tövbedir, birisi Allah'ı zikirdir ve kalpte Allah'ın zikrinin yerleşmesi gerekir. Kalpte eğer Allah'ın zikri kalpte yerleşmezse, o kalp her daim kirlenmeye adaydır. Hele harama doğru bir meyil var ise onun kalbi daha fazla harama doğru meyleder. Hatta eğer ki bu noktada o kalpteki günah, o temizlenmezse, o daha da arttırır. Hadis-i şerifte Ebu Hureyre naklediyor, hadis-i şerifte, bu da Tırmizi'den: "Kul bir günah işlediği zaman kalbinde siyah bir nokta oluşur. Bundan vazgeçip tövbe ve istiğfar ettiği zaman kalbi parlatılır. Günaha devam ederse siyah nokta arttırılır ve sonunda tüm kalbini kaplar." Allah'ın kitabında, Mutaffinin, ayet 14: "Hayır, hayır! Doğrusu, onların kazanmakta oldukları kalplerini paslandırmıştır," ayeti var. Demek ki bu, kalbinde bir günaha devam ediyor, tövbe etmiyor, o günahtan kurtulmuyor ve günahtan kurtulmadığı gibi tövbe de etmeyince, o kalbindeki kararma bütün kalbi kapsıyor.

Artık onun kalbi kararmış vaziyette. Onun kalbi katılaşmış vaziyette. Artık o nasihat dinlemiyor, artık o tövbe edip geri dönmüyor, artık o yavaş yavaş Allah'la bağını kesiyor, yavaş yavaş Resulullah'la sallallahu aleyhi ve sellem le bağını kesiyor. Tövbe etmiş olsa o bağ kurulacak yine. Çünkü kul günah işledi, tövbe etti, Allah dedi ki: "Kulum kendisini affedecek olan Rabbisini hatırladı, affettim." diyor. Kul yine günah işledi, yine tövbe etti. Allah dedi ki: "Kulum kendisini affedecek olan Rabbisini hatırladı, affettim." diyor. Kul yine günah işledi, yine tövbe etti. Allah dedi ki: "Kulum kendisini affedecek olan Rabbisini hatırladı, affettim." diyor. Şimdi kul günah işleyecek. Biz günah işlemeye namzetiz, adayız. Başka bir hadis-i şerifte, "Hiçbir kimse yoktur ki bir günah onun perçeminden tutmamış olsun." Perçeminden tutmamış olsun! "Nicedir ya Resulullah, onların hali?" Tövbe eden, hiç günah işlememiş gibidir. Hani geçen hafta: "Ayıbını gözünün önünde tutma. Tövbe eder, onun ayıbı gider, sen onu ayıp görürsün." Demek ki tövbe eden, hiç günah işlememiş gibi oldu. O yüzden bir kimse tövbe etti, günah işlememiş gibi oldu. Sen hâlâ daha onu günahkâr gözüyle görme. Tövbe eden, içsel temizliğini halletti. Tövbe eden, Allah'ı zikreden, içsel temizliğini bitirdi. Halisane bir tövbe, halisane, Allah için yapılan bir zikir onu temizledi ve o kimse artık o içsel temizliği de ne yaptı? Yerine getirdi. Allah'ın sevdiği kul oldu. Allah, tövbe edenleri ve temizlenenleri sever. Sufiler her gün tövbe ederler. Her gün tövbe ettikleri için Allah onları sever. Dikkat edin bu ibadetlere: Allah, tövbe edenleri ve temizlenenleri sever. Bir

kimse her gün tövbe etti, Allah'ın sevgili kulu. Temizleniyor, vücudunu da temizliyor, ağzını da temizliyor, elbiselerini de temizliyor. Dış temizliğine de dikkat ediyor. Allah onu seviyor. Görmediğimiz yerler. Temiz giyiniyor. Allah onu seviyor ama bunu giyinirken bunu Allah için yapıyor. Giyinirken Allah için giyiniyor, hava atmak için değil, gösteriş yapmak için değil, şatafat, şatahat için değil. "Vay ya, adam tarz takılıyor, bak, moda takip ediyor."

Bunun için değil Allah temiz giyinenleri sever. Allah kulunun üzerine vermiş olduğu nimeti kulunun üzerinde görmek ister. Evet, sen iyi giyin, sıkıntı yok marka budalası olma, marka salağı olma. İyi giyin. Bunda bir problem yok. Senin kılık kıyafetine karışacak da değiliz. Sen iyi giyin ama marka aptalı olma. Sen bu kapitalist sisteme köle olma. Sen bu emperyalistlere köle olma. Gidip de Yahudi markalarından bir şey alıp da hava atacağım diye uğraşma, yapma. Sufisin, yapma. Sufisin sen çünkü yapma. Bilmem ne marka saatle hava açacağım diye uğraşma, yapma. Sen ahlakınla, sen edebinle, sen terbiyenle, sen kültürünle, sen bilginle, sen ağır başlılığınla öne çık. Sen öyle bir otur ki bir mecliste sözün dinlensin, boş konuşma, boş hava yapma, yapma, bakın yapma! Böyle yapmakla sufiliği de laf getiriyorsun. Allah muhafaza eylesin. O yüzden hani sonuç itibariyle bir kimsenin yiyecekleri de temiz olacak, buralara dalmayayım şimdi. Temiz, helal olması yetmez, yediğiniz içtiğiniz temiz olacak, helaldir. Tavuk yemek helal mi? Helal. Tavuk temiz bir şey yemiyor, tavuklar temiz beslenmiyor, bu hazır tavuklar. O zaman temiz değil. Yoksa işte normalde et alıyorsunuz, kurban kesiyorsunuz, kurbanlık aldığınız yere dikkat edin. Adam hayvan külo yapsın diye ne yediriyor ona, ne yediriyor? Temiz mi yediriyor? Temiz yedirmediyse büyük başı kırk gün kenarda tutacaksın. Besleyeceksin onu. Temiz besiyle. Neden? Yediği temiz değilse onun eti de temiz değil. Helal olması yetmiyor. Hele bu zamanda, yetmiyor. Temiz, temiz olacak. Yediğiniz içtiğiniz helal ve temiz olacak. Helal olması, evet, o yediğinize haram karıştırmayın. Haram kazanç senin ibadetlerini kabul etmez Allah. Neden? Kursağında haram var. Kursağında yetim malı var. Kursağında haksız kazanç var. Kursağında zalimlikle kazandığın para var. Onun hakkını vermemişsin, bunun hakkını vermemişsin, benle beraber bir de namaz kılıyor! Yok, olmadı. Müslüman Kazandığı parayı da helal olarak görecek, helal olacak o. Helal, helal! Hiçbir peygamber bir başkasının kazancının üzerinde yürümemiştir. Bütün peygamberler kendi kazançlarını kendileri sağlamışlardır. Peygamberler ümmetlerinin üzerinden geçinmemişlerdir, alınlarının terini yemiştir. Alnının terini ye, alnının terini ye, dilenme. Dervişlerden geçinme. Ben şeyhim diye dervişlere su salma, yok işte zekat toplatma dervişlere.

Zekat memuru tayin etmiş, bir de zekat toplatıyor. Ondan sonra yazıyorlar, sen bizim sadatımıza mı laf söyledin, sen bizim şeyhimize mi laf söyledin!

Kardeş, nereye kime gidiyorsa gitsin sözüm. Ben doğruyu söylüyorum kendimce. Kur'an sünnet dairesinde söylüyorum. Abdülkadir Geylani hazretleri dervişlerden mi geçindi? Ahmed er Rufai dervişlerden mi geçindi? Hazreti Mevlana dervişlerden mi geçindi? Kimden buldunuz Bu yolu siz? Senin peygamberin ümmetten mi geçindi? Senin peygamberin Mekke döneminde hazreti Hatice annemizin sermayesini kullandı, onun parasından geçindi. Medine-i Münevvere'de de cihattan geçindi, ganimetten geçindi. Ganimet ganimet! Cihat! Ticaret yapmadı, din satmadı, din satmadı! Ticaret de yapmadı. Cihat etti, ganimetten geçindi. Cihat etti, ganimetten geçindi. Müslümanlar cihadı terk ettiklerinden dolayı zeliller böyle. Biz cihat ayetleriyle oynamaya başladık. Elin Fransız Macronu cihat ayetlerinin Kur'an'dan çıkarılması lazım dedi. Bizimkiler de emir almışçasına dediler ki yeniden dizayn edilmesi lazım her şeyin, hiçbir şey 1400 yıl önceki gibi olmaz! Olmadı zaten. Elin katil siyonist İsrail'i her gün katlediyor, şehirleri yakıyor, tecavüz ediyor küçücük çocuklara, erkek kadın dinlemiyor, hepsine tecavüz ediyor. Her gün kanını döküyor, her gün! Bütün İslam aleminin önünde kanını döküyor, herkesin gözünün içine baka baka yapıyor, küstahça yapıyor, katilce yapıyor, siyonistçe yapıyor, umrunda değil. Bütün dünyayı avucunun içine almış. Hele İslami halkın başındaki liderleri de avucunun içine almış. Herhalde onların artık seks videoları mı var rüşvet videoları mı var ne varsa ellerinde Mossad'ın, herkes sus pus! Adam zaten savaşın başında dedi İslam ülkelerinin dedi başındaki kimseler sakın ha dedi bu meseleye müdahil olmasınlar, oturdukları koltuklarda oturamazlar dedi, tehdit etti baştan. Herkes suspus! Herkes suspus, bir tanesi bir laf dahi söyleyemiyor.

Demek ki herhalde Allahu a'lem, Mossad'ın elinde o kadar necaset var ki bu devlet başkanlarıyla alakalı, herkes suspus. Herkes! Kralı, bilmem nesi, cumhurbaşkanı, başbakanı, İslam dünyası suspus. Öyle havadan, gösterişten bir iki kelime söylüyorlar; yüksek dereceden kınıyorlar, çok yüksek dereceden kınıyorlar. Çin'e bir laf söyleyebiyorlar mı Doğu Türkistan'a? Söyleyemiyorlar, adam çünkü adamın uçak gemisi var, geliyor bak, geldi adam İzmir'e normalde demirledi, uçak gemisini. He, demirledi, ha biz de açıklama yaptık; "NATO görevlileri arasında demirlendi." Bunca yıl demirlenmiyordu, neden demirlendi? O normalde uçak gemisini protesto eden Komünist Partisi, uçak gemisini protesto eden Komünist Partisi...Onların da hepsini gözaltına aldılar zaten de, dikkat edin. Şu ülkenin haline bakın. Amerika'nın uçak gemisini protesto eden, Türkiye'deki komünist partililer, komünist partililer... Kimin nereye hizmet ettiği belli değil. Bir Komünist

Partisi, Müslümanların yapması gereken şeyi yapıyor. Evet, biz de o protesto edenleri topluyoruz. "Sen nasıl Amerikan askerini protesto edersin?" Tabi, bir de Amerikan askerinin bir tanesini yakalamışlar, başına çuval geçirmişler. Ülkenin hali... Oturup ağlamalıyız, oturup ağlamalıyız. Yapabileceğimiz bir şey yok. Hadis-i şerif böyle anlatıyor, bizi bize anlatıyor. Diyor ki: "Çok olacaksınız", hani sayı olarak ama diyor bir ağırlığınız olmayacak. "Denizin üzerindeki köpük misali bir ağırlığınız yok." İslam dünyasının, Müslümanların bir ağırlığı yok. Olması mümkün değil. Bakın, biz komple hem ameli olarak hem itikadi olarak bozulduk. Bozulduk! Allah bizi affetsin. Amin ve bu manada içsel ve dışsal temizliğimiz düzgün değil. Dışımız temiz, içimiz temiz değil. Akaidimiz bozuldu, Allah bizi affeylesin. Amin.

İşte bu içi ve dışı temiz olanlar...Onların sözleri de nişanı olmayan ve bir kayda gelmeyen can olmuştur. Nefisleri de, suretleri de... Bu içi de dışı da temiz olanların sözlerinin bir nişanı yok yani artık onların sözleri kibar evliya sözü gibi veyahut da bu temizlerin başı temizlerin serzakiri, temizlerin kutuplarının kutbu Hazreti Muhammedi Mustafa Sallallahu aleyhi ve sellem , ne söylediyse heva ve hevesinden söylemedi, o vahiyle konuştu. Temiz...Onun konuştuklarının nişanı da yok. Ve o kimselerin, bu temizlerin nefisleri de can gibi olmuş. Yani onlar artık nefis terbiyesini halletmişler; emmâre, levvâme, mülhime, mutmainne, râdıye, mardiyye, safiyeye gelmişler. Nefis meratiplerini bitirmişler. Kalbi meratip dediğimiz ilme'l yakîn, ayne'l yakîn, hakka'l yakîn noktasına ulaşmışlar. Böyle olunca artık onların nefisleri de ruh mesabesinde tertemiz olmuş. Onların içleri de dışları da temiz olmuş. İşte o temizler silsilesi; Hazreti Muhammedi Mustafa, ondan sonra sallallahu aleyhi ve sellem , sonra Cihâr-ı Yâr-ı Güzin efendiler, Ehl-i Beyt ve o silsile...O Altın silsile dediğimiz silsile...Bunlar da ne olmuşlar? Onlar tertemiz olmuşlar, temizlenmişler. Rabbim bizleri onlardan eylesin inşallah. Amin. Çünkü normalde o temizlik öyle bir şey ki... O mürşid-i kâmiller, o pirler o temizliğin, tabiri caizse yolu olmuşlar. Allah bizi onlardan eylesin. Amin.

"Onlara düşman olanların canları ise sırf cisimdir. O düşman, tavla oyununda kırılmış zar gibi faydasızdır ancak bir addan ibarettir."

İşte o temiz olan, o içi de dışı da temizlenmiş, o nefsi de can gibi pırıl pırıl olmuş olan o mürşid-i kâmiller, o veliler, onlara düşman olanlar ise hani o temizlere düşman olanlar ise aslında gerçekte Allah'a düşmanlar. Çünkü bir Müslümanın, bir sûfînin üzerindeki iyilikler, güzellikler, doğruluk, temizlik, iç ve dışının cam gibi parlaması, onun nûranî olması, onda feraset ilminin olması Allah'ın lütfu ikramı ve Allah'tan gelen bir iyilik. Yani, bir kimse bir evliyaya düşmansa, gerçekte Allah'a düşman; bir peygambere

düşmansa, gerçekte Allah'a düşman. Çünkü peygamber kendiliğinden "Ben peygamberim." diye orta yere çıkmadı. Allah onu orta yere çıkardı. O yüzden peygambere düşmanlık yapanlar gerçekte Allah'a düşmandır.

Peygamber Sallallahu Aleyhi ve sellem hazretlerinden manevi icazetle gelen o silsileye düşman olanlar da Allah'a düşmandır. Çünkü bir velinin, bir mürşid-i kâmilin üzerindeki o temizlik veya o hâl, o yol onun kendisine ait değildir. O yüzden Cenâb-ı Hak velilerine olan düşmanlığı kendine harp ilan edilmiş olarak gördü. Hadis-i şerifte, "Kim benim dostuma, yani veli kuluma düşmanlık ederse, ben ona savaş açarım. Kulum, bana kendine farz kıldığım amellerden daha sevimli bir amelle yaklaşmaz." Bu malum hadis-i kudsiyi hepimiz biliyoruz. Buradaki şey ibare şu: Bize lazım olan, "Kim onlara savaş açarsa, Allah da ona savaş açar, ben de ona savaş açarım." Burası çok önemli: 'Ben de ona savaş açarım.' Ben bunu hep derslerimde burayı söylerken bir şeyi ima ederim: Allah'ın savaş açtığı iki zümre vardır. Allah'ın savaş açtığı, 'Müslümanım' diyenlerden, Allah'ın savaş açtığı iki zümre: Bir; Allah'ın dostlarına, velilerine savaş açanlara Allah savaş açar, kendi zat-ı uluhiyetinden bu. İki; 'Müslümanım' deyip de Müslümanlara faizcilik yapana da Allah savaş açar. İki zümreye Allah savaş açar: Bir, faizcilik yapan Müslümanlara; Müslüman, Müslümana faizle muamele ediyorsa Allah ona savaş açar. Allah, velilerine, dostlarına, evliyaların mümin kullarına savaş açanlara da savaş açar. Çünkü onun üzerindeki mümin vasfı, onun üzerindeki velilik vasfı kulun kendine ait değildir. O vasıf, Cenabı Hakk'ın sıfatsal tecelliyatıdır. Allah'ın El-Velî ismi şerifi o kimsenin üzerine tecelli etmiştir. O kimseye savaş açmak, Allah'a savaş açmaktır. Bir mümine bir kimse savaş açarsa o, mümin sıfatına savaş açmıştır. Mümin sıfatına savaş açtığı için Allah'a savaş açmıştır. Çünkü bir insanın üzerinde mümin sıfatı vardır. İman ettiyse, o kimse iman edip güzel ameller işleyip, Allah'a yakîn olma yoluna girdiyse, o Allah'ın dostudur, velisidir. O zaman onun üzerindeki dostluk hırkası, onun üzerindeki velilik tacı Allah'a aittir. O yüzden o kimse Allah dostu olduğu için, Allah'ın velisi olduğu için ona savaş açtığından Allah da ona savaş açar ve her ikisi de mağlup olur. Hem Allah dostuna savaş açanlar mağlup olur hem de kim mağlup olur? Müslümanların kanını emen faizciler helak olur. Onların da sonları haktır. Ayet-i kerimede der ki o faizcilerle alakalı: 'Onlar mahşer yerinde şeytan çarpmış gibi hâlk olurlar.' Onların mağlubiyetleri de nedir? Mutlaktır. Allah muhafaza eylesin.

O zaman veli, veli, Allah'a olan ibadetlerini hakkıyla yerine getiren, hayatında, bu dünyevi hayatında Allah'a isyan etmeden ve hiçbir dairede, hiçbir noktada isyan etmeden ibadetlerine, taatlerine devam eden ve aynı zamanda

kulluk vazifelerini getirirken Kur'an ve sünnet çizgisini aşmayan, Kur'an ve sünnet çizgisinde duran ve Kur'an ve sünnet-i seniyeyi gücünün yettiğince insanlara tebliğ eden, bu konuda nasihat eden, çalışan, gayret eden, Allah yolunda cihat eden kimselerdir veliler ve insanlar onlara düşman olurlarsa bu manada Allah'a düşman olmuşlardır. Çünkü yapmış oldukları vazifeler Hz. Muhammedi Mustafa'nın (s.a.v.) vazifeleridir. Peygamber değillerdir ama peygamber naibi, peygamber vekili, öyle söylerler çünkü Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri. Onlar dinin ayakta durması için, Kur'an ve sünnet-i seniyyenin ayakta durması için gecesini gündüzüne katıp Allah yoluna revan olmuş insanlardır. Böyle olunca, onlara düşmanlık edenlere Allah düşman olur ve Allah başka bir hadis-i kudside: 'Yırtıcı hayvanın avından intikamını aldığı gibi onlardan intikamını alır.' der. O zaman Allah dostlarına, velilere, mürşidlere, evliyalara, sufîlere düşman olanlar, tavlada kırık zar kırık pul mesabesindedir. Yani normalde tavla oynayanlar bilirler, hani bir pulu kırarsın, koyarsın kenara. Bir işe yarar mı? Yaramaz. Hiçbir işe yaramaz. Allah dostlarına, evliyalara, velilere, müminlere, salih müminlere, salih insanlara düşman olanlar, müminliğinden dolayı, salihliğinden dolayı, evliyalığından dolayı, veliliğinden dolayı...Neden düşman olur? Hasisliğinden düşman olur, kıskançlığından düşman olur, kâfirliğinden düşman olur, münafıklığından düşman olur, mürtedliğinden düşman olur, haylazlığından düşman olur, şeytanlaştığından düşman olur, nefsine zebun olduğundan düşman olur, heva ve hevesini ilah edindiğinden düşman olur, 'Ya ne işin var senin salih insanla?' Ona düşman olur. 'Ne işin var senin Allah dostuyla?' Ona düşman olur.

Şahsi olarak düşman olur veyahut da işte namaz kılanlara düşman olur, oruç tutanlara düşman olur, hacca gidenlere düşman olur, cihat edenlere düşman olur, Allah yolunda koşanlara düşman olur... Neden? Ya kâfirdir ya münafıktır ya mürteddir ya şeytanlaşmıştır ya kalbi katılaşmış ya kalbi kararmıştır. O kimse düşman olur. Hatta nefsine uyar, gaflete düşer, yanı başındaki derviş kardeşine de düşman olur. Kendisi dergâhtan gider sonra. Düşman olmak, Allah'ın peygamberine, Allah'a, peygamberine, sahabelerine, velilerine, Allah dostlarına, evliyalara, mümin insanlara, namazında abdestinde salih insanlara, bunlara düşman olanlar, önce kafirlerdir, münafıklardır, mürtedlerdir, kendisini şeytana kaptırmışlardır. Çünkü mümin, mümine düşman olmaz. Mümin, mümine düşman olmaz. Mümin, mümine iftira atmaz. Mümin, müminin namusuyla oynamaz. Mümin, müminin namusuna iftira atmaz. Mümin, mümine dilinden eziyet vermez. Mümin, mümine eliyle eziyet vermez. Mümin, müminin arkasından atıp tutmaz, konuşmaz, gıybetini etmez. Bakın, mümin, mümin ise onda müminlik elbisesi vardır.

Mümin ise sufi ise ona sufi elbisesi giydirirler, haydari giydirirler, cübbe giydirirler, sarık sararlar başına. Sufi işaretleridir. Onu koruyacak ama o, onu korumak önemli. Onu koruyamazsan, onun bir de ızdırabı var. Onu koruyacaksın, o sufi elbisesini koruyacaksın. Yoksa kalbin kararır, nerde olduğunu bilemezsin. İnce davranacaksın, sufilik ince ahlaktır, ince davranıştır. O yüzden normalde bu manada Hazreti Muhammedi Mustafa'dan(s.a.v.) salih kullara kadar bu kimselere düşman olanlar gerçekte Allah'a düşmandır. Bakın, gerçekte Allah'a düşmandır, o kimseye değil. Çünkü onun da üzerinde mümin elbisesi var, onun üzerinde evliya elbisesi var, onun üzerinde veli elbisesi var, onun üzerinde mürşidi kamil elbisesi var. Ona düşman olan Allah'a düşmandır ve Hazreti Pir diyor ki: 'O hiç mesabesindedir, tavlada kırık pul gibidir.' Tavlada kırık pul gibidir. Analiz! Bir bak, insana Allah dostuna düşman olmuş. Sen onunla dost olursan ondan sayılırsın. Peygamber sallallahu ve sellem hazretlerinin hadislerini inkâr ediyor. Sen onunla dost olursan onlardan sayılırsın. Sen onun sünnet-i seniyyesini küçük görüyor, küçümsüyor. Sen onunla dost olursan ondan sayılırsın, ondan sayılırsın. Sen bir zalimle dost olursan, ondan sayılırsın, ondan sayılırsın. Sen bir Allah dostuna düşman olanla dost olursan, ondan sayılırsın. Allah muhafaza eylesin. Amin. Cenâb-ı Hak peygamberine ne dedi? 'Sakın o dedi heva ve hevesini ilah edinenlere uyma.' Kim? Mekke'nin müşrik zenginleri. 'Sen,' dedi, 'onlara uyma.' Allah bizi muhafaza eylesin. Amin.

"Düşman toprağa girdi, tamamıyla toprak oldu. Bu ise tuzlaya düşüp tamamıyla arındı."

Düşman, yani bu Allah dostlarına, peygamberlere, Allah dostlarına, mürşitlere, sufilere, dervişlere düşman olan kimse; nefis, şeytan, nefsani hareketler, şeytani hareketler, bu tip tavırlar. Kibir abidesi olmuş, kötülüğe düşmüş, dünya sevgisine tapınır olmuş. Bunların toprağa girmesi, tamamen toprak olması, bu onların bu kötülüklerinin ve nefislerinin bu dünyaya ait olmasıdır. Sen düşman oldun Allah dostuna, bu dünyaya aitsin. Toprak oldun, bir hiç mesabesinde kaldın, kafir olarak göçtün gittin. Kafir olarak göçtün gittin. Sen bir mümine düşman oldun, bu dünyaya ait, kafir olarak göçüp gittin. Çünkü düşman toprağa girdi, tamamıyla toprak oldu. Bu ise yani o veliler, o mürşidi kamiller, tuzlaya düşüp tamamıyla arındı. Yani onlar dünya malına düşmediler, şana şöhrete düşmediler. Onlar kibre düşmediler, şan şöhret peşinde koşmadılar, dünyevi emeller peşine koşmadılar. Onlar dünyayı bir gerekli malzeme gibi gördüler, dünyayı sevilecek, tapınılacak bir şey olarak görmediler. Kibri kafirlere yaptılar; müminlere yapmadılar, dostlarına yapmadılar, dervişlere yapmadılar, tepeden bakmadılar dervişlere. Onlar nefislerini terbiye ettiler. Burda çünkü 'tuzla', tuzla diyor

ya, tuzlaya düşüp tamamıyla arındılar. Tuzla, tuzlaya düşmek o kişinin eski dilde tuzlaya düşmek çünkü tabirdir bu.

Tuzlaya düşmek kişinin bir üstada tabi olup bir yola girip veyahut da Kur'an ve sünnet-i seniyyeye sımsıkı yapışıp nefsiyle mücadele edip, nefsiyle mücadele edip, nefsini kötü huylardan arındırma, nefsini dünya sevgisinden arındırma, şatahattan, şatafattan, gösterişten arındırma, bilhassa müminlere karşı tevazulu, hoşgörülü davranma, müminlere karşı alçak gönüllü olma, kafirlere karşı şedit, kafirlere karşı kibirli, kafirlere karşı sert olma ve o tuzlaya düşme. Orda normalde o kimsenin nefis meratiplerinde, nefis meratiplerini geçmek için çileye girme, nefis meratiplerini yürümek için o kimsenin imtihanlara sabretmesi, o insanlardan gelen eziyetlere sabretmesi, lafa, küfe, eziyete sabretmesi ve böylece o arınmayı, o temizliği, o sakiliği yakalamak için seyr-i sülûka girmesi ve o seyri sülûkta ne yaptı? O kimse tuzlaya düştü. Tuz ne?" Tuz, hem temizleyen hem koruyan bir maddedir. Turşu kurarsınız tuzla, zeytin kurarsınız tuzla. Zeytini normalde olgunlaştıran nedir? Tuzdur. E turşu kurarsınız, turşuyu muhafaza eden nedir? Tuzdur. Tuz muhafaza eder, tuz olgunlaştırır. Tuz semâzeni de olgunlaştırır, semâzeni de terbiye eder. Semâzeni neyle terbiye ederiz? Tuzla. Ayak terbiyesi, gönül terbiyesi, vücut terbiyesi, akıl terbiyesi...Tuza basar semâzen, yarılır çivinin üzerinde ayağı, kan revan olur; semâzen ona bakmaz. Çünkü semâda sevgiliyle bir kelam olsun dahi görüşmenin, bir bakış dahi yakalamanın yolundadır ve öyle bir an bekler semâzen semâ boyunca. O sevgiliyle bir an olsun fısıldaşmak, o sevgililer sevgilisiyle, o padişahlar padişahıyla bir an olsun göz göze gelmek, bir an olsun kalbine "çak" diye hızlıca bir tecelliyat bekler. Semâzen onun peşindedir. Semâzen, ayağı o kadar kalkmış, kolu bu kadar kalkmış, ona bakmaz. Semâzen tuzun üstünde, tuzun acısından geçer; tuzun üstünde, tuzun ıstırabından geçer; bu dünyadan geçer semâzen. Bu dünyada değildir, o cisimden de kurtulmuştur. Öyle bir semâ eder ki o artık ilahicinin hangi ilahiyi okuduğunu duymaz, kudümzenin hangi gümteki vurdu, onu duymaz. Onu hissetmez. Ayaklarını hissetmez, kollarını hissetmez, vücudunu hissetmez. O artık ayrı bir seyr-i sülûk yoluna girmiştir. O yolda acıyı hissetmez, o yolda alkışı hissetmez, o yolda temennayı hissetmez. Onda bir tek, bir tek vuslat özlemi vardır. O sevgiliyle bir an olsun cemâlleşmek vardır. İşte, seyr-i sülûktaki sûfî arınma yolunda safiliği yakalama yolunda bir üstada, bir mürşid-i kâmile intisap etmiştir. O, o yoldaki bütün tecelliyatı yaşamak ve o mirası geleceğe aktarma derdindedir. O yüzden o tuzlaya düşmüştür. Tuzlaya düşmekten büyük mutluluk duyar, çünkü nefsini terbiye edecek, nefsini pâk ederekten Allah'a yakînliğin de yakînliğini kuracak ve tabiri caizse Allah katından nimetlenecek. Onun işi, yolu odur.

"O tuz öyle bir tuzdur ki Muhammed ondan meslâhat kazanmış, o yüzden Melih sözü fasih olmuştur."

O tuz, öyle bir tuzdur ki ta ötelerin ötesinden, ta 'kün'den gelir o tuz deryası. O ilk varlıktan gelir. Muhammedî Mustafa'nın rûhâniyetinin ve nûrâniyetinin yaratılmasından gelir. O, mânevî olarak, manevi olarak da ordan başlamıştır onun yolu o kimsenin. O dünyayla alâkası yoktur bunun, dünyadakilerle de alâkası yoktur. Onun başlangıcı 'kün' dedir, baştandır. O baştan tuzlaya düşmüştür, baştan tuzlaya düşmüştür ve onun yolu ta ordan, Muhammedî Mustafa'dan gelir ve Muhammedî Mustafa, evvelin evvelidir yaratılmışların. Peygamberlerin sonuncusudur. Kemâlâtın zirvesidir, kemâlâtın zirvesidir. Ademiyetin zirvesidir, aşıklığın zirvesidir, velîliğin zirvesidir, nebiliğin zirvesidir, resûlün zirvesidir. Ondan daha zirve bir şey yoktur. O peygamber ki o tuzladan dolayı, yani 'Beni Rabbim terbiye etti, ne güzel terbiye etti' der. 'Beni Rabbim terbiye etti, ne güzel terbiye etti.' Demek ki o da Rabbisinin terbiyesiyle gelmiştir. Onu terbiye eden Allah'tır (Celle Celâlühü). Onu seçen Allah'tır (Celle Celâlühü). Sen o yüzden peygambere düşman olursan Allah'a düşmansındır. Sen o yüzden peygamberi dinlemezsen Allah'ı dinlememişsindir. Peygambere itaat etmediysen Allah'a itaat etmemişsindir. Çünkü Allah onu sevmiştir, Allah onu istemiştir, Allah onu terbiye etmiştir, Allah onu peygamberlerin evveli ve sonu etmiştir.

Sen kâfircesine, Ebu Cehilcesine ona düşman olursan Allah'a düşman olmuşsundur sen, sen öyle kıytırık kıytırık kenardan dolaşma. Tam sünnet-i seniyyeye tâbî misin değil misin? Kıytırık kıytırık ağzını gözünü yumma. Sen Hazreti Muhammedî Mustafa'nın hadislerine tâbî misin değil misin? Tâbî değilsen kâfirin tâ kendisisin. Sen ağzını yüzünü böyle değiştirip de buruşturup da sünnet-i seniyyeye tepeden bakma, küstah kâfirsin sen, başka bir şey değilsin. Çünkü o, çünkü o seçilmişlerin en yücesidir. O, Muhammedî Mustafa'dır sallallahu aleyhi ve sellem . O hem yaratılmışların ilki, hem peygamberlerin ilki ve peygamberlerin sonuncusudur. Sonradan kendi kendine peygamberlik havası verenler, yok nebiydik biz, yok resûldük diyenler ya delidir ya kafirdir, ikisinden biridir. Yıllar önce söylemiştim yine söylüyorum, kendilerince peygamberlik nebilik resullük ahkamı kesenler ya delidir ya kâfirdir, ikisinden birisi, üçüncü bir şıkkı yoktur: Delidir, tımarhaneliktir; götürecekler, tedavi edecekler. Çünkü deliyse tımarhanelik olduysa, kendini bir gün Mehdi yapar, ertesi gün deli eder, ertesi gün veli eder, ertesi gün bir şey eder o, eder, deli çünkü. Bir de işin kolay tarafını buluyorlar. Gidiyorlar, birilerini buluyorlar, bir yerlerden bir deli raporu alıyorlar. Tabi, adam sorumlu değil, deli çünkü. Ne geliyorsa başımıza bu raporlulardan geliyor. Sonra diyorlar, "Yok, biz işte 12 Eylül'den kurtulmak

için böyle yaptık; yok 28 Şubat'tan kurtulmak için böyle yaptık." Hani Allah yolunda çile vardı kardeş? Hani Allah yolunda cezaevi yatmak da var, Allah yolunda başına iftira atılmak da var; o iftiraya atılıp cezaevinde yatırılmak da var; boş yere yatırılmak da var. He, Yusuf'un kıssasını dinlemek kolay! Var. Ne isyan ediyorsun? Git deli raporu al. Ondan sonra veyahut da git, yurt dışına kaç. Hayırdır? Peygamberin birisi Allah'ın iznini beklemedi, Yunus aleyhisselam. O beldeyi terk etti. Beldeyi terk edince gemi hareket etmedi. Dediler ki, "İçimizde uğursuz biri var. Bu kuşu salalım, o uğursuzun başına konsun." Kuşu saldılar, geldi Yunus'un başına kondu. Aha, dediler, uğursuz, atın gemiden aşağı. Attılar gemiden aşağı. Bir balık kaptı ya onu. Kırk günde balığın karnında durdu. Ne dedi? "Ben nefsime zulmedenlerden oldum." Tövbe etti balığın karnında. Cenab-ı Hak balığın karnında da yaşattı onu. Şimdi maddeperestler "Balığın karnında yaşanmaz, bunda başka bir şey vardır." Ha, başka bir şey var, geri zekalı! Tabi. Hani Musa Aleyhisselam asayı vurdu, deniz yarıldı. "Bu tabiat kanunlarına aykırı, böyle bir şey olmaz." Ya, aykırı olanı yapacak zaten peygamber. Neden? Mucize bu zaten. Tabiat kanunlarına aykırı bir şey yapacak. O yüzden mucize. Tabiat kanununa aykırı.

Hani bir kamer meselesi var ya, ayın bölünmesi. "Olmaz öyle bir şey, bu uydurma." Ya kardeşim, zaten tabiat kanunlarına aykırı mucizeler olacak. Peygamberlerini böyle destekledi Cenab-ı Hak. Sünnetullah bu. Allah'ın sünneti, peygamberlerini mucizelerle destekler; velilerini, evliyalarını, mürşid-i kamilleri kerametle destekler. Allah'ın sünnetullahı bu. "Ben gideyim bakalım, benim kalbimden geçeni bilecek mi?" Bir de öylesi var, hani onu imtihan edecek ya. "Gideyim sohbete de kalbimden böyle değişik şeyler geçireyim, bakalım bilecek mi?" Tabi, o da kendi kibir abidesi, kibir veya "yalandan bir rüya anlatayım, bakalım rüyanın yalan olduğunu bilecek mi?" Tabi, Allah hayırlısını versin, bu manaya gelir. Yanındakine diyor, "Gördün mü bak, yalandan rüya söyledim, anlamadı." E sonra da patlatıyor. Yalandan rüya söyleyenler olur, utandırmamak için tevil edersin. Utanmaz ki o gene. Gider etrafa der ki, "Yalandan rüya söyledim, tevil ettiler." Tabi, o çünkü inanmayacak, işin hakikati ayrı. İşte o peygamber melih, yani güzel sözlerini, Cenâb-ı Hak peygamberinin güzel sözlerini, melih, böyle açıklanması zor, işin içinden çıkılması zor sözlerini fasih hale getirdi yani açık hale getirdi, anlaşılır hale getirdi, anlaşılır, kavranır hale getirdi, Allah getirdi. Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri derinlemesine konuştu. Cenab-ı Hak o sahabelerin idrakini açtı, feraset ehli oldular. Onları fasih yani açık ve net olarak anladılar.

Allah Resulü sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri hiç sormadı, "Anladınız mı?" diye. Bakın, hiçbir hadis yoktur bu konuda. Sahabeye hiç dememiştir, "Bu konuyu anladınız mı?" Dikkat edin, sünnetullahtır bu. "Bu konuyu, bu hadisi, bu ayeti anladınız mı?" diye hayatta konuşmamıştır. Birisi "benim konuştuğumu anladınız mı" diyorsa, o sünnet-i resulullah değil. Ben diyorum ki karşımdakine "bunu anladınız mı?" Yani sizin anlayışınız kıt, benim anlayışım yüksek. "Ben anlatabildim mi?" demiyorum. Ya sen anlatamadıysan? Kibir abidesi! "Anladınız mı arkadaşlar bu konuyu?" Öğretmenler, öğrencilerinize bunu aşılamayın. "Anladınız mı?" öyle demeyin. "Arkadaşlar, bir daha anlatabilirim. Arkadaşlar bu konuda bir sorunuz varsa sorunuzu cevaplayabilirim." Ben, Allah affetsin, kendimi methetmek gibi değil, hani sohbeti yaparım, derim ki: "Bu konuyla alakalı bir sorunuz varsa, sorunuzu alabilirim." "Anladınız mı?" Hiçbir tane hadis yok. Şahit tutar, "Şahit misiniz tebliğ ettiğime?" der. Tebliğ etti. O tebliğ etmekle yükümlü, onun sözünü anlaşılır hale getiren Allah. Senin sözünü anlaşılır hale getirecek olan Allah, senin sözünü tesirli edecek olan Allah, senin sözünü kalplerde yer ettirecek olan Allah, akıllarda yer ettirecek olan Allah. Çünkü peygamberlerini de öyle yaptı. Çünkü Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem bütün insanlığa gönderilmiş bir peygamber, bütün cinni taifesine gönderilmiş bir peygamber ve gök halkına gönderilmiş bir peygamberdir. Bütün varlığa gönderilmiş bir peygamber, bütün varlığa!

Varlığın her derecesine, varlığın her katmanına gönderilmiş bir peygamber. Öyle olunca, o Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerinin öğretileri insanları, cinnileri ve bütün varlığı doğru yola iletmek yani Cenâb-ı Hakk'ın yoluna iletmek, Cenâb-ı Hakk'ın yoluna döndürmek, Cenâb-ı Hakk'ın yolunda yürütmekle vazifeli, tebliğ etmekle vazifeli ve bu öğretiyi de, bu öğretiyi de Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri yani Veda Haccı'nda diyor ki: "Burada duyanlar, duymayanlara bu sözlerimi aktarsınlar." Bakın, öğreti sadece o zamana ait değil; öğreti, kendisinden sonra gelecek olan zamanlara da ait. Yani 'bu hadis-i şerif 1400 yıl önce geçerliydi, şimdi geçerli değildir', değil. Eğer o tuzladaysan, o tuzlaya düştüysen, o tuzlanın içine girdiysen o öğreti devam edecek, o silsile devam edecek. Silsile kalmayacak. Senin şeyhinin şeyhinin şeyhinin şeyhinin şeyhinin şeyhinin şeyhinin şeyhinin şeyhuna şeyhuna dayanıyorsa Hazreti Muhammedi Mustafa'ya, senin öğretin de senden sonralara kalacak. Sen o öğretiyi kendine saklamayacaksın, kısmayacaksın, bunu ketmetmeyeceksin. Aktaracaksın, öğreteceksin. Çünkü o tuzlanın insanısın, o tuzlada öğrendiklerini, o tuzladaki bilgini, ilmini, tecrübelerini gelecek nesillere, o yolculara anlatmakla mükellefsin. O öğreti, yani "size iki şey bıraktım. Kim sarılırsa kurtuluşa

erer. Birisi Kur'an, Allah'ın kitabı, birisi de sünnet-i seniyyem." Sen bu öğretiyi aktarmakla mükellefsin. "Size iki şey bıraktım. Birisi Kur'an, birisi Ehlibeytim." Birisi Ehlibeytim! Bazıları, 'Ehlibeyt demek sünnet-i seniyye demektir işte'...Değil. İlmi ketmetme. Ehlibeyt, çünkü kıyametin sonuna kadar olacak olan bir nesil; hem zahiri hem batını. Hem zahiri hem batını! Bu, devam edecek nesilden nesile, bu kıyamete kadar, kıyametin son anına kadar. Çünkü gerçekten Allah diyen kalmayınca kıyamet kopacak. Gerçek manada Allah diyen kalmayınca kıyamet o zaman kopacak.

Gerçek manada Allah diyen, zamanın kutuplarıdır; hem zahiri olarak Ehlibeyttir hem manevi olarak Ehlibeyttir. Birler, üçler; hem manevi olarak Ehlibeyttir hem de zahiri olarak Ehlibeyttir. "Ehlibeyt çoğalınca nasıl tanırız ya Resulullah?" "Kim Kur'an ve sünnet-i seniyyeye sımsıkı yapıştı, o Ehlibeytimdir." Hadis-i şerif net. Allah bizi muhafaza eylesin, amin. O yüzden bu öğretiler Hazreti Muhammedi Mustafa (s.a.v) yani dolayısıyla Allah'tan gelen öğretidir. 2005. beyit: "Bu tuz, bu melâhat, ondan miras kalmıştır, varisleri de seninledir, ara bul." Burdan devam edeceğiz. Biraz gecikti ama hakkınızı helal edin. Sizi de geciktiriyoruz, bu manada da hakkınızı helal edin. Ben bir şey daha, sohbetin sonunda bir şey daha söyleyeyim. Bundan sonra benden çok böyle saattir, dakikadır, şudur budur lütfen beklemeyin. Böyle bir kendi kendimi analiz ediyorum, on onbeş günden beri, böyle biraz ayarım kaçık herhalde. O yüzden kardeşler haklarını helal etsinler bana. Böyle bir şey yaşıyoruz, süreç yaşıyoruz. Biraz ayarı bozuk gidiyoruz bu ara, öyle diyelim Bayındır diliyle. Ne zamana, nereye kadar gider bilemeyiz. O yüzden bütün kardeşlerden ayrı ayrı helallik istiyorum. Allah razı olsun. Buraya da sohbete bazen geç başlıyoruz, anca kafa toplanıyor. Dışarda biraz oturalım, bir nefes alalım, oranın esintisini alalım, bir dağ havasını alalım, bir dinlenelim, bir kafamız dinginleşsin, ondan sonra sohbete gelelim, oturalım istiyorum. O yüzden de geç kalıyoruz biraz. E, ne yapalım, bundan sonra demek ki böyle olacakmış, biraz şey, yabancı dil değil mi "free", evet. Allah rahmet eylesin, şeyhim beni önceden free ettiydi. Bir ara böyle durup durduğu yerde dedi ki: "Mustafa Efendi, istediğin zaman sohbet et, istemediğin zaman etme. İstediğin zaman uyu, istemediğin zaman uyuma. İstediğin zaman ye, istemediğin zaman yeme. İstediğin zaman şunu yap, istediğin zaman bunu yap." Böyle sıraladı, sıraladı, sıraladı... Uzun; bütün hayatı içine alıyor. "Böyle yap oğlum," dedi. Şimdi bizimki de böyle şey ya, biraz patavatsızlık. "Yani tam kırkaltılık mı Efendim," dedim, hani deli gibi. "He he, ondan oğlum," dedi. Demek ki bugünleri söylemiş bana. Böyle bir şeye kendimi hiç zorlamak istemiyorum. İşte, sabah şuraya gideceğim, yok akşam bunu yapacağım, yok şu zaman şunu yapayım...Sıkıntı gelmeye başladı.

O yüzden burdan herkese ilan ediyorum. Arkadaşlar, bundan sonra ben serbestim, hürüm. Bundan sonra benim kendi yazdığım saat ve dakikalara dahi uymazsam hakkınızı helal edin. Deyin ki bunun gene bir hürlüğü tuttu, özgürlüğü tuttu. Bugün gelemeyecekmiş, bugün yemeyecekmiş, bugün içmeyecekmiş, bugün ilaç da almayacakmış. Hoca da hakkını helal etsin. Yok bugün dokunmamıştır, bugün dokunmuştur, yok bugün şöyledir... Bu ara kafa öyle esiyor, iç dış öyle esiyor. O yüzden dedim, toptan helallik alayım, ondan sonra dedim toptan böyle bir şey alayım, kendimi iyice serbest edeyim, free edeyim. Hakkınızı helal edin. Allah razı olsun. El-Fatiha maassalavat. Âmin. Bundan sonra Hacı Cafer düşünsün, yakın dairedekiler düşünsün, etrafımdakiler düşünsün, patinaj çeksinler, biraz artık ne yaparlarsa yapsınlar, benle alakalı işleri olanlar düşünsün, bundan sonra onlar düşünsün, ben düşünmeyeceğim çünkü. Bitti düşünmek benim. En güzeli bu ya, tamam! Attık tacı, bitti. Sesler geldiğine göre kapandı demektir. Aa işte kafa yerinde değil ya, haftaya mevlit kandili var. Haftaya burdan devam edeceğiz dedik, bak akıllı insan farklı oluyor. Evet, haftaya cumartesi mevlit kandili var, o yüzden haftaya cumartesi inşallah Davet düğün salonundayız. Bahçe Davetteyiz. Mevlid kandilini Bahçe Davette inşallah icra edeceğiz. Yer ve gök halkı davetli. İnşallah onu pas geçmeyin yani ona gelmeye çalışırız. Salı günü de Darıca'ya gideceğim inşallah, şimdi Darıcalılar kara kara düşünmesin. Gelecek miydi gelmeyecek miydi nakaratı falan diye, inşallah gelmeye çalışacağız salı günü, Allah'tan bir şey gelmezse, inşallah sağlığımız yerinde olursa. Selamünaleyküm...

7 AĞUSTOS 2024
TASAVVUF VAKFI MERKEZ
BURSA

https://www.youtube.com/live/cZNHN8ngRyg?si=gRM0ai68e3VOq8Cj

MESNEVİ-İ ŞERİF 2005-2011. BEYİTLER ŞERHİ

Eûzü Billâhi Mine'ş-Şeytâni'r-Racîm Bismillâhi'r-Rahmâni'r-Rahîm
Efdâlü'z-Zikr Fa'lem Ennehû
LÂ İLÂHE İLLALLÂH
LÂ İLÂHE İLLALLÂH
LÂ İLÂHE İLLALLÂH
Hak Muhammedü'r-Rasûlulllah
Cemî'i'l-Enbiyâ-i ve'l-Mürselîn
ve'l-Hamdülillâhi Rabbi'l-Âlemîn

Selamünaleyküm. Allah gecenizi hayırlı eylesin. Gündüzünüzü hayırlı eylesin. Ayınızı, yılınızı, ömrünüzü hayırlı eylesin. Rabbim cümlemizi ve cümle Ümmet-i Muhammedi Hakkı hak, batılı batıl bilenlerden eylesin. Hakkı hak bilip hakça yaşayan, batılı batıl bilip batıla karşı cihad eden kullarından eylesin. Amin. Rabbim nerde bir Müslüman zulüm görüyorsa onu kurtarsın, ona yardım etsin. Müslümanlara zulmeden zalimlerden Müslümanların intikamını alsın. Ben-i İsrail ve destekçilerini yandaşlarını batırsın, onları yeryüzünden silsin, süpürsün inşallah. Amin. Ecmain. 2005. beyitten devam ediyoruz:

"Bu tuz, bu melâhat, ondan miras kalmıştır, varisleri de seninledir, ara bul."

Cenab-ı Hak ayet-i kerimede diyor ki: 'Ey peygamber! Deki eğer Allah'ı seviyorsunuz bana uyun.' Bakın, bu ayet-i kerime bütün meselenin özü hükmünde. 'Bu tuz, bu melâhat ondan miras kalmıştır' yani Hz. Peygamber'den miras kalmıştır. Bu öğreti, bu yol, Hz. Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem den miras kalmıştır. Başka bir yerde miras arama, başka bir öğreti arama. Gidip işte Hititler öğretisi, gidip işte ne bileyim, Sümerler öğretisi, eski Yunan felsefesi, Yunan feylesofları öğretisi, yok Aristoydu, Marx'tı, yok Lenin'di başka bir şey arama. Bakın, burada Hazreti Peygamber'e Cenab-ı Hak bir şey söylerken bütün dünya üzerinde kendisinden önceki ve kendisinden sonra gelecek olan bütün her şeye ders niteliğinde bu. Bakın her şeye ders niteliğinde. Yok işte fişmancada böyle bir öğreti varmış da böyle bir öğreti yapıyorlarmış da yok fişmanca yerde şöyle bir şey yapıyorlarmış

da şöyle bir şey oluyormuş da... Böyle bir şey değil. Direkt, "Ey Muhammed, deki: Eğer Allah'ı seviyorsanız bana uyun." Bu ne zaman söylendi? Necran Hristiyanlarına söylendi. Hani Necran Hristiyanları gelmişti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerine, Medine-i Münevvere'ye, başlarında kralları, aynı zamanda da Hristiyan bir papazları vardı. Yani normalde önceden de Hristiyanların kendilerine ait kiliseleri, kendilerine ait papazları vardı. Bugünkü İngiltere'nin, İngiltere Büyük Britanya kraliçesinin, krallığının kendi kilisesi olması gibi. Büyük Britanya kilisesi, Vatikan'a bağlı değildir. Bakın tekrar, Büyük Britanya kilisesi, Vatikan'a bağlı değildir. Büyük Britanya Mason Locası, dünyanın herhangi bir mason locasına bağlı değildir. İskoç mason locası, sonradan İngiltere, büyük Britanya mason locasına bağlanmıştır ama İngiltere büyük mason locası, herhangi bir yere bağlı değildir. Mesela Newyork veya Washington veya Amerikan büyük locaları ama İngiltere'ye bağlıdır.

Mesela Türkiye'deki hemen hemen Mason localarının büyük bir çoğunluğu, İngiltere Büyük Britanya mason locasına bağlıdır. Bir kısmı İspanyol mason localarına bağlıdır, onlar daha çömezdir. Bir kısmı İtalyan masonudur, bir kısmı Fransız masonudur. Ordaki mason localarına bağlıdır. Türkiye'deki bir kısım mason locaları, onlar tırıvırıdır tabiri caizse. onların en önemli mason localığı İngilizlerle alakalıdır, İngiltere'ye bağlıdır. İşte Hristiyanlıkta da mesela sonradan Vatikan'a bağlanıldı. Önceden böyle küçük krallıkların kendilerine ait kiliseleri ve kendilerine ait orda en yüksek derecedeki Vatikan'daki gibi papazları vardı. İşte Necran Hristiyanları da böyle geldiler. Büyük Necran krallığı var. O Necran krallığının geniş toprakları var ve Hristiyanlık dinine hizmet ediyorlar ve kendi papazlarıyla beraber Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerine din tartışmaya geldiler. Öyle din tartışmaya gelince de Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerine şunu söylediler, biz de Allah'ı seviyoruz. Bakın, onların da iddiası şu, biz de Allah'ı seviyoruz. Biz de Allah'ı seviyoruz deyince, ayet-i kerime indi. Yani onlar öyle söyledi, cevabı Allah veriyor. Ondan sonra cevabı Allah verince diyor ki Cenab-ı Hak, "Ey habibim, deki eğer Allah'ı seviyorsanız bana uyun." Çünkü bu öğreti Âdem'den itibaren gelip Hazreti Muhammedi Mustafa'da kemalle ve zirveye ulaşmış bir öğreti. Âdem'den itibaren bütün peygamber silsileleriyle gelip, Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerinde kemale ermiş ve zirveye ulaşmış bir öğreti... Çünkü maddi, manevi, zahiri, batını miraç, Hazreti Muhammed'i Mustafa'da; bakın Hazreti Muhammedi Mustafa'da. Hem Âdemiyet hem kelâmiyet yani kelâm hem ruhaniyet yani Ruhullah hem de halilullah, dostluk, hepsi de Hazreti Muhammedi Mustafa'da(s.a.v.) cem olmuş vaziyette. Âdem

safiullah, ademiyet, sonra kemale erme noktası Hazreti Peygamberdir sallallahu aleyhi ve sellem de. Haliliyet, halillik, dostluk! Zirve noktası Muhammedi Mustafa'dadır. Bunu böyle hani dört büyük peygamberde bulunan özellikler var ya işte İsa aleyhisselam ruhullahtır, ruhaniyet noktasında zirve Muhammedi Mustafa'dadır, sallallahu aleyhi ve sellem de. Öyle işte hani bir kısmı da der ya: "O da senin gibi, benim gibi insandır, kör gözlü o, onun kalbi de kör, gözü de kör. Bak, onun kalbi de kör, gözü de kör onun. Maddi manevi kör. Allah muhafaza eylesin.

İşte o Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri, bu tuz, bu melâhat yani bu öğreti, ondan miras kaldı. Zahir ve batın öğreti. Mirasın sahibi kim? Muhammedi Mustafa. Gerçek sahibi kim? Allah celle celalühu ve Hazreti Peygamber de buyurdu ki: 'Size iki şey bıraktım ki onlara sarıldığınız müddetçe sapıtmazsınız; Allah'ın kitabı ve Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerinin sünneti.' Bunu İmam Malik nakletmiştir. Aynı zamanda bir hadis-i şerif daha vardır, işte nedir? Onda da ehli beytini söyler. Bu manevi miras yoludur. Manevi miras yolu...Bu yolu takip etmeyenler, bu yolun dışına çıkanlar sapıtırlar çünkü onların normalde sapıtacağını da bize Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri söylüyor, 'Kim bunlara sımsıkı yapışırsa kurtuluşa erer' başka hadis-i şerifte 'Kim bunların dışına çıkarsa sapıtır.' Bakın, bu manevi silsileyi takip edenler kurtuluşa ererler. Çünkü normalde Hazreti Ali Efendimiz naklediyor: "Bir kimse Hazreti Peygamber'in sünnetiyle onun sahabeleri ve tabiinden meydana gelen cemaati severse, Allah da onu sever, duasını kabul eder, ihtiyaçlarını karşılar, günahlarını bağışlar, kendisine cehennemden ve münafıklıktan kurtulduğuna dair beraat verilir." Şimdi, bu manevi silsileye tâbi olanlar çünkü hani başka bir hadis-i şerifte de Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri buyurur ki işte: "Ümmetimin hayırlıları sahabeler, benden sonradır; ondan sonra onları takip edenler, ondan sonra onları takip edenler," diye hadis-i şerif vardır.

Şimdi bu hadis-i şerife göre, onu takip edecek, o takip eden, takip eden, takip eden, ümmetin hayırlılarıdır, takip edenler. Takip etmeyenler, ümmetin hayırlısı değildir. Bunun zıddı ne? Takip etmeyenler. Yani sen Kur'an ve sünnete tâbi olana tâbi olacaksın. Sen ehlibeytin, gerçek manada ehlibeyt ama...Öyle saz çalıp rakı içip şarap içip "Ehli beytim" diyenler değil. Öyle değil! Namazı yok, abdesti yok, orucu yok, zikri yok, fikri yok, yolu yok, neymiş ehlibeytmiş! Doğru değil. Bakın, doğru değil. Dilenciliğe çıkmış, ehlibeytmiş, doğru değil. Ehlibeyt dilenmez. Ehlibeyt dilenmez, ehlibeyt şey'en lillâh demez, doğru değil. O zaman ehlibeyt kim? Kim Kur'an ve sünnete sımsıkı yapışıyorsa, o ehlibeytimdir dedi. Bu bir...İkincisi, manevi olarak

silsilesi olacak o kimsenin. Şeyhuna, şeyhuna, şeyhuna, şeyhuna, yürüyecek. Kim senin şeyhin? Filanca. İyi. Ne oldu? Vefat etti. Şimdi kim? Yok! Eee? E işte ıkçık, gıkçık...Yok kardeş, yolda kaldın sen. Git kendine bir şeyh bul, git kendine bir mürşidi kâmil bul. Ikçık gıkçık yapma, yan yatıp çamura batma. Sen bu yolda yürüyeceksen bunu yapacaksın, başka alternatifin yok. Allah muhafaza eylesin! Öyle göstermelik de değil. Gideceksin, dosdoğru bir mürşidi kâmil bulacaksın, dosdoğru intisap edeceksin. Dosdoğru intisap edeceksin. Öyle yarım yamalak değil. Kendi heva ve hevesine uyacaksan, kendi nefsine uyacaksan, gidip intisap etme. Sen bildiğin yoldan gideceğim diyorsan gidip intisap etme. Dinlemeyeceksen gidip intisap etme. İtaat etmeyeceksen gidip intisap etme. Onların dervişe ihtiyacı yok, yapma. Bak işine! Allah muhafaza eylesin! Burda tabi Hazreti Pir de, Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerinin manevi mirasının onun takipçileri ve onu örnek alanlar tarafından devralındığını ve sürdürüldüğünü anlatıyor bize. Çünkü diyor ki Hazreti Pir, varisleri de ondan miras kalmıştır. Varisleri de seninledir, ara bul. Yani bu zamanda varisi yok diye düşünme, ara kardeşim, bulunur. Bulunmayan Hint kumaşı değil onlar, bulunur. Bulunmayacak diye bir şey yok.

Aslında Hazreti Pir bir sonraki beyitte diyor ki: "O gözünün önündedir" diyor. "O gözünün önündedir" diyor. Allah bizi görenlerden eylesin. Tabi buradaki tuz ve melâhat yani tuz, malum güzelliktir, melâhat da hikmettir. Tuz güzellik olur mu? Evet. Yani Hazreti Peygamber Sallallahu Aleyhi ve sellem hazretlerinin manevi öğretisinin, ahlakının, hikmetinin, bakın ahlakının, hikmetinin Hazreti Peygamber bakın bunların hiçbirisini saklı, gizli bırakmadı; ahlakı meydanda, öğretisi meydanda, hikmetleri meydanda, mucizeleri meydanda, görmek istiyorsan. Sünnet-i seniyyesi meydanda, hadisleri meydanda, görmek istiyorsan, dinlemek istiyorsan ve bunlar da böyle hani işte sır olmayı... Hüzeyfetü'l Yemanî'ye verdi. Gitti münafıkların listesini ona verdi. Dedi ki: "Filanca, filanca, filanca, filanca münafıktır." Bak, saklamadı ilmi. Ebu Hureyre(r.a.) hazretleri dedi ki: "Biz iki ilim aldık. Öndekini herkese saçıyorum." Arkadan dedi bir şey söylesem, Ebu Hureyre sapıttı der, benim diyor, işaret etti, kafamı gövdemden ayırırsınız diye..." Demek ki Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri, kendisine müsaade edilmiş olan bütün ilmi ashabına anlattı, aktardı. Bütün ilmi! Hâlâ daha aktarmaya devam ediyor, hâlâ daha aktarmaya devam...Din tamam oldu, dinin kuralları belli ama anlaşılmayan yerler var. Anlaşılmayan. Hz. Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri ve varisleri, o anlaşılmayan yerleri mana yoluyla hâlâ daha anlaşılır hâle getiriyorlar. Onların yolları devam ediyor, çünkü ve o miras, elden ele, gönülden gönülle ta kıyamete

kadar devam edecek. Kıyamete kadar eksilmeyecek, o mirası sonradan gelenlere o herkes aktaracak, aktarmakla mükellef, öğretmekle mükellef. Yani bu dersleri hazırlarken, "Burayı anlatmayayım, buraya konuşmayayım" dediğim bir yer yok. Elime gelen, içime gelen bu manada o beyitleri aktarırken ne varsa döküyorum beyitle alakalı. Kendi kendime "Şurayı anlatmayayım" diye düşünmüyorum. Allah bizi affetsin.

Çünkü tasavvufta, sufilikte, bu manevi mirası devralan veliler mürşidler, evliyalar, dervişler, nakibler, nükebbalar nefislerine uyup da almış oldukları öğretiyi kem etme yani kendine saklama, etrafına, aktarmama, böyle bir şey söz konusu olmaz. Bu çünkü kendisine verilen emaneti yerli yerine yerleştirmemek demektir. Bu ilim o kimsenin kendisine ait değil çünkü bu ilim onun çalışarak kazandığı bir şey değil. Bu dünyalık meta değil ki senin çalışarak kazandığın, senin kendinin olsun. Bu manevi bir ilim. Bu manevi ilim senin değil. Tabiri caizse Mesnevi'nin başında diyor ya: "Ney", bir evliya, bir mürşid, bir veli, ney hükmündedir, içi boştur. Ona üfleyen tabiri caizse Hazreti Muhammedi Mustafa'dır. Ona üfleyen Hazreti Allah'tır. Ona üfleyen mürşidi kâmildir. Hangisinden gelirse gelsin, o üflenti haktır, doğrudur. Ama senin pirinden gelsin ama sahabeden gelsin ama Hazreti Muhammedi Mustafa'dan(s.a.v.) ama başka bir peygamberden gelsin ama sen bir ayeti kerime okurken kalbine gelen ilham olsun ama sen bir şeye bakarken kalbine gelen ilham olsun... Hepsinin de kaynağı Hazreti Allah'tır celle celalühu ve o senin değildir. Sen onu kendinin görürsen, o zaman hata yapmış olursun. Allah muhafaza eylesin ve normalde bu manevi eğitime tâbi olan müritler de tabi olan müridler, bu manadan nasiplerini alırlar. Bu eğitimden nasiplerini alırlar. Dinlerlerse, itaat ederlerse, uyarlarsa, o manevi eğitimden onlar da yol alırlar, onlar da nasiplerini alırlar ama yok cumartesi gezmesi yaptıysa, öyle geçerken de bir uğrayayım ya, sema da ediyorlar orda hem sema izlerim dediyse almaz. Ya bir gideyim görüneyim beni görsün orda olduğumu yeter bana diyorsa, almaz. Yok! Kendini oraya teslim edecek, verecek, dinleyecek, itaat edecek, uygulanacak. Uygulayacak! Ben gideceğim doktora, şeker hastasıyım, baktı, etti, tahlil etti, verdi ilaçları...Ben dedim ki ya, bu ilaçlar içilmez, koydum kenara. E ne oldu? Sen tedavi oldun mu? Hayır. İçmedin ki ilaçları. Diyet verdi diyete uydum mu? Uymadın. E doktorun suçu ne bunda, ilacın suçu ne? Suç senin, kabahat senin; sen uymadın, sen dinlemedin. Kimseye suç, kabahat bulma. Allah bizi affetsin. "

"Varisler senin huzurunda oturuyorlar fakat nerede senin huzurun? Senin önündedirler, fakat nerede önü sonu düşünen can."

Yani o varisler görünmez insanlar değil, o mürşidler görünmez değiller, veliler görünmez değiller. Yok, onlar sırmış! Değil kardeş. Hangi peygamber

sır olmuş, peygamber varisleri sır olsun? Hangi peygamber gizli kapaklı konuşmuş, peygamber varisleri gizli kapaklı konuşur hale gelmiş? Hangi peygamber gitmiş de bir odaya kapatmış kendisini de aracılarla insanlara din anlatmış? O hepsi de meydanda yaşamışlar. O varisse Hazreti Muhammedi Mustafa'nın ayak izine uyacak. O varisse Hazreti Resulullah sallallahü ve sellem hazretleri neyi nasıl yaptıysa öyle yapacak. Kendi kafandan yol biçmek, kendi kafandan yol koymak yok. Böyle bir yol söz konusu değil. İşte o varisler de ne yapıyorlar o zaman? Meydandalar, onlar ortadalar, göz önündeler. Bakın bütün halkın gözünün önünde, bakın bütün halkın gözünün önünde, bütün insanların gözünün önünde...Hele bu zamanda her şey, her şey gözünün önünde cereyan ediyor, her şey! Saklı gizli bir şey yok. Yok onların üstatlarını Mossad takip ediyormuş da, işte o yüzden halkın içine çıkmıyormuş da...Mossad bir insanı öldürecekse anında öldürüyor, görmüyor musunuz? Aha, canlı bombalar cebimizde... Ne yaptı? Lübnan'da bir anda çağrı cihazlarını patlattı, telefonları patlattı, motosikletler bile patladı. Bir de açıktan dediler bunu biz yapıyoruz. Milletin bir de gözünü korkutuyorlar, diyor ki: 'Biz yaptık bunu,' diyor. Saklamıyor, elin siyonist, pis Yahudisi cesaretli.

Ne olacak ki? Yani onca Müslüman olsa ne olacak? Bir tanesi bir kurşun dahi atamıyor. Lanet olsun bile diyemiyor. Lanet olsun bile diyemiyor, lanetleyemiyorlar bile. Ne olacak ki, istediğini yapıyor. Allah bizi affetsin. O yüzden her şey meydanda. Bakın, bütün her şey insanların gözünün önünde işleniyor artık, saklı gizli yok. Yani adamlar kendi televizyonlarında Müslüman kız çocuklarına tecavüz edenleri kahraman olarak nitelendirip televizyon programı yapıyorlar. Müslümanların çocuklarını öldüren, katleden canileri televizyon programına çıkarıp kahraman olarak ilan ediyorlar. Hahamları ve papazları toplanmışlar Müslümanları katleden, öldüren kimseleri kahraman olarak nitelendirip halkın önünde kahramanlıklarını ilan ediyorlar. Saklamıyorlar. Katillerini saklamıyorlar. Zalimliklerini saklamıyorlar. Canlı yayında bombalıyorlar okulları, Birleşmiş Milletler'in binalarını, hastaneleri, yol, her şeyi. Ateşkes yapsan ne olacak şimdi yapmasan ne olacak, Gazze diye bir şey kalmadı. Gazze diye bir şey kalmadı. Gazze'de ayakta kalan bina kalmadı, ev kalmadı. Yıllar öncesinde ben dediydim diyecem şimdi de, yıllar önce dediydim. Müslümanlar toplanıyorlar, orayı ihya ediyorlar, binalar yapıyorlar, apartmanlar yapıyorlar, hastaneler, okullar, yollar, yapıyorlar. Sonra bir sabah kalkıyor katil, şerefsiz, haysiyetsiz israil, elinde mantar tabancası olmayan, mantar tabancası dahi olmayan o sivil halkın yapmış olduğu ne varsa hepsini yıkıyor. Hepsini yıkıyor! Şimdi yeniden yapacaklar. Bir de şunu yapacaklar, israil yıktı ya, toplayacaklar Arap ülkelerini, petrol

dolarları olanları, diyecekler ki bak koltuğunuz sallanabilir, hem de halkınıza şirin görünün, hadi burayı şimdi ihya edin. Tabi, sen beş milyon dolar ver, sen elli bin dolar ver, bu para hesabı nereye gidecek biliyor musun? İsraile! İsrail hem atmış olduğu bombaların parasını alacak, hem de oraya göstermelik üç beş tane ev yapıverecek, yol yapıverecek, yine orda Filistinliler çalışacak sonra, on yıl sonra bir daha yıkacak. Önemli değil. Yıkılıncaya kadar ordaki Müslümanlar ölünceye kadar o böyle açmaz devam edecek ya da çıkacak yiğidin birisi, savaş ilan edecek. İnşallah, tez zamanda.

Burdaki varisler, Peygamber sallallahu ve sellem hazretlerinin manevi mirasını devralan ve normalde mürşidler, alimler, evliyalar, bu hakikat yolunu anlatanlar, bu mirasa sahip çıkarlar. Bunlar huzurunda oturuyorlar demiş ya hazreti Pir, manevi önderleri, bu pirlerin, bu üstatların, bu mürşitlerin aslında bunları aramaya çıkan insanlar için tabiri caizse eliyle koymuş gibi bulacak yakınlıkta. Çok uzakta değil, yani bulmak isteyen onu çok rahat bir şekilde bulur, çok rahat. İşte böyle çok rahat bulununca da kıymeti bilinmiyor. İşin bir de bu tarafı var ve normalde aslında üç aşağı beş yukarı insanlar isterlerse bu manevi mirasa sahip çıkanlar, onları anında bulabilirler o kimseleri. Çünkü o manevi mirasa sahip çıkanları Cenab-ı Hak arayanlara buldutturur, onlara sevdittirir. "Önü sonu düşünen can", hani Hz. Pir diyor ya, önünü sonunu düşünüyorsun. O normalde hani insanlar vardır, işte kimisi geçmişe kafasına takmıştır. Der ki ben geçmişimde şöyleydim, böyleydim, benim günahım affolur mu? Yok ben o temiz pak yola layık değilim, ben oraya gitmeyeyim, ben şu günahı işledim, bu günahı işledim... Bunda geçmiş kaygısı var. İnsanları helak eden iki kaygıdır bu, geçmiş ve gelecek kaygısı. Müslümanları aldatan, insanları aldatan, insanları yolundan eden, ailesinden eden, insanların normalde kendince kendi inanç felsefesini bozan, çizgisini değiştiren iki kaygı. Birisi geçmiş kaygısıdır, geçmiş kaygısı, kaygıların, o hani gelecek kaygısının yanında, yüzde on beştir. Asıl insanları korkutan, asıl insanları psişik, psikolojik sendroma katan gelecek kaygısıdır. Gelecek kaygısı! Bu, kaygı noktasında insanı tökezleten, insanı perperişan eden, insanın ailesini, yolunu, yordamını dağıtan, kalbini dağıtan, ufkunu karartan, gözüne perdeler indiren, kalbini kayalaştıran, taşlaştıran bir kaygıdır, gelecek kaygısı. Bu gelecek kaygısı kadar insanın kalbini devasa bir kurt gibi kemiren başka bir hastalık yoktur.

İnsanlardaki psişik, psikolojik rahatsızlıkların temelini oluşturur gelecek kaygısı. Bakın, gelecek kaygısı. Bu rahvan yürüyen bir insanın yürüyüşünü bozar. Bu öyle bir şeydir, Allah muhafaza eylesin ve sufi düşüncesi, sufideki hakikat arayışı, hakikate teslim olma ve hakikat yolunda yürüme, bütün kaygılarını insanın arkaya attırır. Çünkü sufilik öğretisinde anı yaşamak

vardır. Sen daha da ileri, ahiret kaygısını bile atmak zorundasındır, bırak dünyayı, gelecek ahiret kaygısını dahi atmak zorundasındır sen. Çünkü öğreti, senden ahiret kaygısını da alır. Ahiret kaygısını da alır. Çünkü gelecek en önemli şey, bir dünyevi gelecek var, bir de uhrevi gelecek var. Dünyevi gelecek ne? İşte zekât vereceksin, elin titrer zekât vereceğin zaman. Kaybedeceğim diye düşünürsün. Sadaka vereceksin, kaybedeceğim diye düşünürsün. Hele böyle benim gibi zorluklardan gelen bir kaç iflas geçiren bir kimsenin bu iflas etme kaygısını yenmek en zor kaygıdır. O çünkü hani iflas etti, eksiyi gördü, eş, dost bıraktı, herkes onu terk etti, bu kaygıyı yaşayan bir kimse yeniden onu yaşamamak için böyle kendisini çok disiplin eder. Disiplini normaldir ama kaygıya girerse iş bu sefer o kimse harcamak mecburiyetinde olduğu şeylere de harcamak istemez. Zekat farz, tereddüt eder. Hatta bir kısmı burdan küfre girer, 'benle beraber mi kazandılar', der bunu! Gelecek kaygısıdır bu. Gelecek kaygısı dünyevi olarak insanı perişan eder. Hani bir kısmı oğlu evlenecektir ya şuraya üç beş kuruş koyayım, oğlum iş açacak, üç beş kuruş koyayım, kızım evlenecek, kızların evliliklerine hazırlık yapayım, üç beş kuruş buraya koyayım, bunlar caizdir veya işte çoluğun çocuğun oturacağı bir ev olsun, bunlar caizdir ama o böyle kaygıya dönüşürse insanı perişan eder. Bu işin dünyayla alakalı kısmı bir de uhrevi yani ahiretle alakalı kaygı var. Yani o kimse kendi kendine ben cehennemlik olurum diye başlar sarmaya. Bir hata yapar, o hatasının affolmayacağını düşünür ve kesin cehenneme gideceğini düşünür veya tereddüt eder. Ya iman ettin, tövbe ettin, neden tereddüt ediyorsun? İmanından mı tereddüt ediyorsun? Tövbenden mi tereddüt ediyorsun? Zikrullahından mı tereddüt ediyorsun? Sen neden tereddüde girdin bu kaygıya düştün?

Oysa Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri kaygıyı ortadan kaldırır. Müthiş bir psikolojik rahatlıktır. Bakın, meseleye bir de psikolojik olarak bakın. Tövbe eden hiç günah işlememiş gibidir. Tövbe ettin mi? Ettin. Bu kaygı neden sende? Bu şeytani bu kaygı, bakın bu kaygı şeytani şimdi. Sen yanlış bir şey yaptıysan tövbe et, dön Rabbine, yoluna devam et. Yok, o halâ daha kendini cehenneme katacak. Çünkü zamanın hocası hacısı ondan sonra alimi zalimi ona der ki sen kesin cehennemliksin. Sen Allah mısın benim cehennemlik olduğuma hükmediyorsun? Bırak. Ona hükmedecek olan Allah. Hesabı görecek olan Allah. Den nerden benim cehennemlik olduğuma hükmettin? Kimsin? Sen peygamber misin hissediyorsun? Yok! O hükmedecek illa ki veya sen Allah mısın hükmediyorsun? O hükmedecek. Sen kendine nerden hükmediyorsun? Bir de o var kendine hükmederekten kendini de gelecek kaygısına sokuyorsun. 'Ben kesin cehennemlik olurum', böyle dersen olursun zaten. Hz. Pirin dediği gibi senin tövbenin de tövbeye

ihtiyacı var o zaman. Senin zikrinin de tövbeye ihtiyacı var o zaman. Senin dersinin de derse ihtiyacı var o zaman. Sen bu hükme nerden vardın? "Ben günah işledim", e tövbe kapısı açık? Sen tövbe kapısının açık olduğuna mı inanmıyorsun? Kim tövbe ederse Allah onların tövbelerini kabul eder. Allah tövbe edip temizlenenleri sever. Bu ayetler dururken neden tövbe etmiyorsun? E sen bir de ders aldın günde yüz sefer tövben var, çekiyor musun? Sustu. Alayım senin dersini çekmeyeceksen o zaman? Çekmeyeceksen alayım senin dersini, de ki ben çekmiyorum dersi çekemiyorum çekmek de istemiyorum, Allah yolunu açık etsin.

E sen dersi çekiyorsan, sen tövbe ediyorsan, bu ümitsizlik şeytandan. Ama bunu Müslümanlar öyle bir hale getirdiler ki hem birbirlerine bu taşı atıyorlar hem de kendilerine bu taşı atıyorlar. Yani biz birisinin hatasını, kusurunu gördük mü adamı cehennemlik yapıyoruz anında. Anında cehennemlik yapıyoruz, biz yapıyoruz. Otur kardeş! Allah, Allahlığını hiç kimseyle ve hiçbir şeyle paylaşmaz. Sana kim Allahlık elbisesi giydirdi? Şeytan! Başka bir şey değil. O zaman asıl kaygı, gelecek kaygısı, uhrevi. Oysa sufi terbiyesinde ahiret kaygısı da kalmaz. Ahiret kaygısı kalmaz. Ne dedi İsa (a.s)? Üç gruba rastladı. Birinci grup ibadet ediyordu. Dedi ki: "Niçin ibadet ediyorsunuz?" "Cehennem korkusundan." dedi. "Aradığım sizler değilsiniz." dedi. Bakın, ahiret kaygısı... İkinci grupla karşılaştı. "Niçin?" dedi. "Cennete girmek için." dediler. Onlara dedi ki: "Ucuz amelesiniz, aradığım sizler de değilsiniz." dedi yürüdü. Üçüncü grup oturmuşlar, Allah'ı zikrediyorlardı. 'Onların âlemi', hadis orada geçer. Şimdi, şey olarak Müslim, Tirmizi diyemeyeceğim, ordan aklımda kalıyor. Üçüncü grup, beni böyle çok etkileyen, 'Onların Alemi'nden bir kıssa idi bu. Üçüncü üçüncü grup, oturmuşlar Allah'ı zikrediyorlardı. Dedi ki: "Size bunu sevk eden şey ne?" Dediler ki: "Biz Allah'ın seviyoruz", dikkat edin, biz Allah'ı seviyoruz." İşte dedi: "Aradığım sizlersiniz." dedi İsa (a.s), onların halakasına oturdu. İşte sen normalde böyle bir halakaya oturunca senin ahiret kaygın da kalmamalı. Sufi, cennet cehennem kaygısından kurtulur. Sufi, gözünü Allah'a diker. Gözünü Allah'a diken, ahiret kaygısını da ne yapar? Yok eder.

"Eğer sen kendinde ön, art olduğunu sanıyorsan, cisme bağlısın, candan mahrumsun."

Ön arka ne? Cihet, yön. O zaman biz burada, eğer sen kendine ön art olduğunu sanıyorsan cisme bağlısın, dediği zaman, nefis insanı böyle dünyevi ve bedeni arzularla yakar. O kimse dünyevi arzuların içerisinde, bedeni arzuların içerisinde perişan olur. Çünkü bu arzulardan geçip cismaniyetten yürüyüp ruhaniyete doğru yol alması gerekir. Ama o bu arzulardan kurtulmayınca, nefsini terbiye etmeyince, o ön arka yön kendince aradığı

yönsüzlüğü bulmadığından dolayı. Cisimlere, yaratılmışlara olan bağlılığı, sevgisi, muhabbeti kendisini yaratanı geçtiği için o kimse yolunu kaybetmiş oluyor ve şunu unutmayın: Dünyevi ve nefsani arzularınızı, bedeni arzularınızı yenmedikçe manevi kapılarınız açılmaz. Bunları yenmenin yolu, bunları yenmenin yolu, haramlardan uzak durup farzları yerine getirip nafilelerle Allah'a yaklaşmaktır. Mesela, cinsel istekleri yüksek olan bir kimseye Hazreti Peygamber (s.a.v.) hazretleri orucu tavsiye etti. "Oruç tut." dedi. Oruç çünkü onu bedenen, oruç çünkü onu bedenen çörüştürecek, bedenen onu koruyacak, bedenen muhafaza edecekti. Beden, çünkü şehvete doğru yürür. Bedenî arzular, bedenî istekler insanın nefsini kabartır. Güzel yemek yemen lazım, lüks yemek yemen lazım, lüks kıyafetler alman lazım, lüks bir hayat yaşaman lazım. Bakın, dünya ve bedenî zevkler, dünyevi ve bedenî zevkler, dünyevi ve bedenî şehvetler o kimsenin manevi yol almasını engeller. O yüzden sufiler, genel itibariyle pazartesi ve perşembe oruçlarını tutmaya gayret ederler veya ayın üç günü oruç tutarlar: Ondört, onbeş, onaltı veya başında, ortasında, sonunda ama iyi bir sufi sağlığı yerindeyse pazartesi, perşembe oruçlarını tutmaya gayret eder ki bedeni rahatsızlıklardan kurtulsun ve "dünya necistir" hadisi şerifini hiçbir zaman rabıtasından kaldırmaz, dünya sevgisi onu ele geçirmesin diye. Allah muhafaza eylesin.

"Alt, üst, ön ve ard cismin vasfıdır. Nurani olan can ise bunlardan münezzehtir ve cihetsizdir. Kısa görüşlüler gibi zanna düşmemek için gözünü o padişahın nuruyla aç."

Alt, üst, ön, insanın ardı, sağı, solu... Bu kavramlar sufi öğretisinde cismani varlıkların mekâna ve zamana bağlı özellikleridir. Cismani varlıklar dediğimizde bütün şekle şemale bürünmüş, cisim olarak görülmüş ne var ise hepsinin zamana ve mekâna bağlı olan özellikleri. Nurani can olarak nitelendirdiği ise Allah'ın nuruyla nurlanmış, zikrullahın nuruyla parlamış, Hazreti Muhammedi Mustafa'nın(s.a.v.) nuruyla muhabbetlenmiş ve varlığın, bu cismani varlığın sınırlamalarından kurtulmuş, manevi yolda belli bir mesafe katetmiş olan candır, ruhtur, bedendir. Buna ne derseniz deyin, bütünsel olarak. O zaman yani o velilerin, o mürşidi kamillerin, ön, arka, ard, sağ, sol gibi bu tip yönle alakalı içsel âlemlerinde, manevi alemlerinde böyle bir şey kalmamıştı çünkü görünen her şey hakikatte yok hükmündedir kısacası ve bir sufi hakikat arayışında ise ve hakikat yolunda yürüyor ise o kimse kısa görmek kısa düşünmek ve kendince kendi nefsinin zanlarından kurtulması gerekir. Zaten şeytanın vesvesesinden kurtulması lazımdır onun ama o içsel alemde nefsinin zanları vardır. Kısa görüşlülük şudur; sen kapının arkasından haberin yoktur, olur olmaz şeylere itiraz edersin. Manadan haberin yoktur, olur olmaz şeyin üzerine zanna düşersin. Sen hakikat

yolcusuysan ve sen ilme'l yakîn, ayne'l yakîn, hakka'l yakîn derecelerine kalbi olarak yürümek istiyorsan kısa görüş sahibi olamazsın. O zaman bilmediğinin üzerinde fikir yürütmeye kalkmazsın. Senin çünkü henüz daha manan açılmadı. Açılmayınca sen kısa görüşlülük ve yanlış zanlardan kurtulman gerekir ve nurani olan can ise bunlardan münezzehtir, o padişahın gözünü diyor o padişahın nuruyla aç.

O zaman hani Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri 'bana eşyanın hakikatini göster yarabbi' dedi ya, hani sufilerde meşhur bir tez vardır. O kimse diliyle zikrullaha başlar, o diliyle zikrullah. Sonra kalbine zikrullah iner. Kalbine zikrullah inince, kalpte zikrullahtan bir nur oluşur. O onda aynı zamanda feraset nurudur. O feraset nurudur aynı zamanda. Sonra o zikrullah o kimsede sırrında zikrullah etmeye başlar. Sırrında zikrullah edince artık yavaş yavaş eşyanın ve şahısların hakikatini görmeye başlar. Ardından o kimse zikrullah onun ruhuna yerleşir. Ruhuna yerleşince artık o kimse cenabı hakkın nuruyla her şeyi görmeye başlar. O yüzden Cemal nuruna da o dayanır. Allah'ın nuruyla gördüğünden dayanır. Allah'ın nuruyla bakar. Allah'ın nuruyla duyar. Allah'ın nuruyla tutar. Hani hadis-i kutside buyurdu ya 'benimle söyler, benimle duyar, benimle tutar, benimle yürür. Meşhur ya hadisi şerif, işte o kimsenin artık zikrullah ruhundadır. O dili zikretse de zikretmese de ruhu zikreder. Hatta daha ileri boyut, o ruhun zikrullahını dinler. Artık aklıyla ruhun zikrullahını yönetmez, kalbiyle ruhun zikrullahını yönetmez. Akıl da kalpte zikrullah başladığında el pençe divan durur. Artık onun ruhu zikir olmuştur. O esnada hangi esma tecelli ettiyse ruh o esmayı zikretmeye başlar, öyle olunca sır da kalp de dil de ona tabi olur. Onun dışına çıkamaz. Böyle olunca o Allah'ın nuruyla görür, böyle olunca o Allah'ın nuruyla konuşur, böyle olunca o Allah'ın nuruyla duyar, böyle olunca Allah onun nuruyla ona lazım olanı gösterir. Ona lazım olanı duyurur. Dervişin ahmağa da beni kim şikayet etti efendiye der. Dervişin hamı, dervişin yobazı, dervişin taş kalplisi, kör gözlüsü bir de sorar, "Cemil abi şeyh efendiye sen mi beni şikayet ettin? Cafer abi şeyh efendiye beni sen mi şikayet ettin, filanca abla şeyh efendiye siz mi şikayet ettiniz?" veya masasında kim oturuyor, Ayşe, Fatma. "Ayşe sen mi söyledin masada olanı biteni?" Artık derviş değildir o, onun bağı kopmuştur, manevi bağı kalmamıştır onun. Bakın bunun manevi bağı kalmamıştır.

Kimisi de şöyle der: "Benim kalbimden geçeni bilsin." Olur, tabii ya! Sen haşa Allah'sın ya! "O kim? Ha mürşitmiş, benim kalbimden geçeni bilsin." Tabi, bilsin, işi ne! Otursun, sen önemlisin, kıymetlisin. Otursun, seni rabıta etsin kalbinden ne geçiyor diye. Söylesen takkadak düşer ya da der ki: "Bunu cinni taifesi söyledi. Bunu şeytan söyledi. Yok bu büyücü!"

Peygambere dediler çünkü. İşte o, Allah'ın nuruyla görüp Allah'ın nuruyla duymaya başladığında, onun için alttı, üsttü, sağdı soldu, yandı arkası, önü kalmaz. O artık Allah'ın nuruyla görmeye başlar.

"Sen madem ki zahiri önü, sonu düşünmektesin ancak ve ancak bu gam ve neşe alemindesin."

Madem ki sen bu dünyayı düşünüyorsun, mademki sen önünü düşünüyorsun, sonunu düşünüyorsun, öyle ya, bu dünyayla senin işin. Âl-i İmrân, ayet 14: "Kadınlara, oğullara, kantar kantar altın ve gümüşlere, besili atlara, hayvanlara ve ekinlere karşı duyulan aşırı istek, insanlara süslü gösterildi. Oysa bunlar sadece dünya hayatının geçici malıdır. Varılacak güzel yer ise Allah katındadır." Sen bunlara kandın. Ayet-i kerime diyor ya, Âl-i İmrân, ayet 14. Sen normalde bunları düşünüyorsun, sen bunlara kendini kaptırmışsın, kandırmışsın. Oysa bunlar Allah'ın sana bu dünya üzerinde bahşettiği nimetlerdi. Sen bu nimetlere sahip olunca, daha fazla Allah'ı zikredip Allah'a hamd edip Allah yolunda koşturman gerekirken: "Ya Rabbi, sen bana bir eş verdin, sen bana evlat verdin, sen bana binek verdin, sen bana mal verdin, sen bana sağlık verdin, sen bana mutluluk verdin, hoşluk verdin, dünya nimetlerini benim önüme saçtın, az çok. Ben hamdedeyim, ben şükredeyim, ben Allah'a daha yakın olmanın yolunu arayayım." Sen bunu bıraktın, sen bunların üzerine hayatını kurdun. Aman bunları kaybetmeyeyim, aman ben bunların biraz daha fazlasına sahip çıkayım...

Ya hamd et, şükret! Cenâb-ı Hak: "Hamd edenlere nimetlerimizi artırırız," dedi. Allah şükredenleri sever, Allah hamd edenleri sever. Sen hamd et. Bu çalışma, burdan bunu anlama, gayret etme, koşma. Burdan bunu anlama, ham kafalılık yapma. Cenâb-ı Hakk'ın vermiş olduğu nimetlere hamd et, daha fazlasını iste ama Allah için iste, istiflemek için değil. "Vay ne güzel arabası varmış adamın!" Allah yolunda gitmeyen araba sana zulümdür. Onun hesabını veremezsin. İçinde fakir fukaranın yemek yemediği ev, senden hesapçıdır, sana zulümdür o. İçinde Allah'ın zikredilmediği ev sana hesap sorar, sen onun hesabını veremezsin. Cenâb-ı Hak sana kıyafet vermiş, örtünesin diye, çıplak gezinesin diye, hava atasın diye değil. Örtün, Allah'a hamd et. Ortalığa hava atmak için giyinme. Cenâb-ı Hak sana para pul vermiş, bahşetmiş. Git, elin Yahudisini, markaları zengin et diye değil. Bilmem nerden takım elbise alacağım deyip dünyanın parasını verme. Haline göre, durumuna göre. Kendine göre bir takım elbise mi alacaksın, pantolon gömlek mi alacaksın, manto mu alacaksın, örtü mü alacaksın, ne alacaksan al. Gidip bilmem nerenin örtüsüne elli bin lira, atmış bin lira, yüz bin lira verme. Sakın bana tarikattan, tasavvuftan, sufîlikten sakın bana böyle takvalıktan bahsetme. Sen Hazreti Muhammedi Mustafa'nın(s.a.v.) evini sohbet

edeceksin hem ondan sonra bilmem nerenin örtüsünü örteceksin, elli bin lira! Bilmem hangi markanın çantasını taşıyacaksın, elli bin dolarlık, otuz bin dolarlık bir de milletin önüne öyle çıkacaksın! Sakın! Bir de maneviyattan, İslam'dan bahsetmesin onlar, milleti dinden soğutuyorlar. Kolunda ikiyüz bin dolarlık saat, İslam'dan bahsedecek! Çantası bilmem kimin elli bin dolar, işte takvadan bahsedecek! Bahsetmesinler.

İnsanları dinden imandan ediyorlar. İnsanları dinden soğutuyorlar, dinden soğutuyorlar! Şeyh efendinin altında kırk elli trilyonluk araba, etrafında elli kişi koşuyor! İnsanları dinden soğutuyorlar. Din bu mu? Hazreti Ömer, koca Kudüs fatihi, yanındaki diyor ki ne olursun diyor, Kudüs'e gireceksin, Kudüs fatihi, diyor ki deveye sen bin. Yalvarıyor sahabe! Diyor ki sıra senin. Deveye binme sırası. Bir devesi var! Koca Kudüs fatihi Hazreti Ömer'in yanında Ömer'i koruyacak bir manga asker bile yok. Bir manga asker! On tane asker yok! Ve Kudüs'teki, Kudüs'ü fetheden Müslüman askerlerinin komutanı diyor ki yalvarıyorlar, kendi içlerinden Allah'a, "Deveye binme sırası Kudüs'e girerken Ömer de olsa," diye yalvarıyorlar. Heyhat, öyle değil! Deveye binme sırası Hazreti Ömer Efendimizin hizmetkârında. Hz. Ömer deveyi çekerekten geliyor. Hazreti Ömer Efendimizin kıyafetiyle deveyi çeken. kimsenin kıyafetinde fark yok. Kudüs halkı hazreti Ömer'i karşılıyorum diye hazreti Ömer efendimizin devesinin üstünde çünkü kendine hizmet eden var. Ona temenna ediyorlar. Müslümanlar etrafındakilere o değil Ömer diye anlatmaya çalışıyorlar. Ömer o değil. Ömer kim? Ömer deveyi çeken. Ömer deveyi çeken, koca Ömer o! Kudüs fatihi, sadece Kudüs fatihi değil İran fatihi. Taa Hazara kadar...Orda Hazar Yahudileri ile de savaşıyor. Hâlâ daha hazarda Yahudiler vardır, Hazar Yahudileridir, o bölgede hatta onları Türk olarak nitelendirilirler. Hazar Yahudi'sidir. Onlar Yahudi'dir, onlar Türk değildir, onların üzerinden Mossad çalışma yapıyor Türkler hakkında, siz de Yahudisiniz diye.

Evet, onlar Hazar Yahudisidir. Türkiye'de çoktur, Azerbaycan'da çoktur İran'da çoktur, o bölgede çoktur Hazar Yahudisi. Türkçe konuşurlar, evet, Azerice konuşurlar, Farisice konuşurlar, evet, İrandakiler Farisice konuşur, o Kuzey İran'da Azerbaycan'dan bölünen yerde Azerice konuşurlar Azerbaycan'ın içerisinde zannedersiniz ki bunlar Türk, Azerice konuşurlar. Onlar Hazar Yahudisidir. Son savaşları Hazreti Ömer efendimizledir. Hazreti Ömer efendimiz onları yenmiştir ama orda kalmışlardır. Hazreti Ömer efendimiz Hazar'a kadar çünkü savaşmıştır oradaki Hazar Yahudileri ile. Ordaki savaş Türklerle değildir ki tekrar altını çiziyorum, Hazar Yahudileriyledir. Hazreti Ömer aynı zamanda Kudüs fatihidir ve o böyle deveyi çekerekten içeri girer, deveyi çekerekten, dikkat edin. Ben o yüzden bu dört, hatta buna hazreti Hasan efendimizi de koyduğumuzda beş halife, ben bunlara

baktığımda dünya üzerinde Müslümanların siyasi bir liderlerinin olmadığına burdan hükmederim. Bak dünya üzerinde Müslümanların siyasi bir liderinin olmadığını bu beş halifeden hükmederim. Benim için Müslümanların halifesini ise Hazreti Ebubekir'e uyuyabilir, Hazreti Ömer efendimize uyuyabilir, Hazreti Ali efendimize uyabilir, Hazreti Hasan efendimize uyuyabilir, uyabilir bunlara. Onların hayat standartlarını kendine standart edinir. Siyasisin, Müslümanların halifesi isen o çizgide yürümen lazım, o çizgide. Benim bildiğim bu. Allah bizi affetsin.

"Sen madem ki zahiri önü ve sonu düşünüyorsun", Alâ 16: "Ne var ki siz dünya hayatını tercih edersiniz, halbuki ahiret hayatı daha hayırlı ve daha devamıdır." O zaman siz bu dünya hayatını isteyince dünyanın şatafatına, şatahatına kandınız, dünyanın debdebesine kandınız, dünyanın gösterişine kandınız, dünyanın altınına, makamına, mevkisine kandınız, dünyanın şakşakına kandınız. Ona kanınca da siz ahireti terk ettiniz. Ahireti unuttunuz. Oh, ne kadar güzel, etrafınızda pervane dönen hizmetkârlar, devasa lüks villalar, hanlar, hamamlar arabalar, katlar, yatlar, paralar pullar, havada uçuşuyor, hesabını bilmiyorsunuz. E böyle olunca dünya hayatının ziynetini, ahirete tercih ettiniz. Öyle olunca siz bu dünyaya ait olan gama ve neşeye bakıyorsunuz çünkü dünya hayatının ne gamı ne de neşesi sufi için büyütülecek bir şey değildir.

Sufi öğretisinde, dünyayla alakalı iki şey vardır, tecelliyat vardır ya gam vardır ya da neşe vardır. Ne gamı büyütürsün ne de neşeyi büyütürsün. Hastalıktır, sıkıntıdır, derttir, problemdir...Bu gamdır. Sen bunu büyütürsen onu ilahlaştırırsın kendine. Bunu büyütme, bu sana zarar verir çünkü. Sen neşeyi büyütürsen, o zaman sen dünyayı sadece eğlenceden ibaret görürsün, bu da doğru değildir. O yüzden, dünya bir insan için, bir sufi için ben sufi öğretisi olarak söyleyeyim, geri kalan dersini alırsa alır. Sufiler, dünyayı ne tamamen neşe ne de tamamen gam olarak görürler. Tam olarak neşe ve gam görmek, sufiyi yolundan eder. O zaman sufi için gam ve neşenin arasında gelgitler vardır. Sufi henüz daha yolun başındayken, gamı da neşeyi de imtihan olarak görür. Gama düşerse der ki "Bu Allah'tan gelen bir imtihan, burdan kurtulayım", neşeye düşerse der ki "Bu Allah'tan gelen bir sevinç, buna abartmayayım," Hani öyle ya ticarette, ticaret yapanlar bilir bunu, güzel bir kar eder, neşelenir, hoşuna gider. Bunu abartma, Allah'a hamd et, de ki ya Rabbi, sana hamdü sena olsun. Kaç para kazandın? 500 lira, 400 lira kazandın, hemen zekâtını ayır tasadduk et onu. Nasıl? Basbayağı, her kazandığından tasadduk et. Sufi içindir bu, onu kendinin görme, löp löp yutma. Bak Cenab-ı Hak nasıl bereketlendirecek seni, göreceksin bunu ama bunu böyle malım artsın diye yapma, malı arttırıp eksilecek olan Allah. Ama sen o neşeni tamamiyetle neşe olarak görme. Beş lira

kazandın, bir kuruşunu ver, bir şey olmaz, merak etme. Ben zekâtımı hesaplarım, Ramazan'dan Ramazan'a zekâtımı veririm, alâ, farzı yerine getiriyorsun, hiç sıkıntı yok, sana kimse laf söyleyemez, hiç kimse. Sana dinen söylenecek bir laf yok. Sufisin, sufi yolunda hakikati anlamak, onunla yoğrulmak istiyorsun. O zaman bir neşeye gark oldun, Cenab-ı Hak sana bir nimet verir. Bu eş olur, bu çocuk olur, bu ticarette bir alışveriş olur, bu sağlık olur, bu bir ilim olur, bu bir zikir halakası olur. Bu bir ilim halakası, bu senin bir namaz kılman olur. Namaz kılmak dahi nimettir çünkü bakın, namaz kılmak nimettir, oruç tutmak nimettir, lütuftur zekât vermek nimettir, lütuftur, sadaka vermek nimettir, lütuftur, tebessüm etmek nimettir, lütuftur, asık yüzlü olmamak nimettir lütuftur. Birine bir iyilik yaptın, nimettir, lütuftur. Sohbete geldin, nimettir, lütuftur. Sohbete gittin, nimettir, lütuftur. Zikrullaha gittin, orda oturdun, nimettir, lütuftur. Sen insanları zikrullaha çağırdın, nimettir, lütuftur. Bunlar için Allah'a hamd et, bunlar için tasadduk et, tasadduk et.

Hani dedi ya Allah Resulü (s.a.v.), "Yarım hurmayla da olsa cehennem ateşinizi söndürünüz." Bak, hayatın çok değişecek. Hayatın öylesine değişecek ki etrafın nurlanacak, sen de nurlanacaksın. Öyle bir hale geleceksin ki, bakışın nur olacak, duyuşun nur olacak. Kendini böyle nur deryasında göreceksin, bunu böyle kendi üzerinde göreceksin, kendi üzerinde bunu hissedeceksin ama sen ona asık yüz buna asık yüz aman onu öyle yap aman bunu böyle yap, sufilik bu değil ya! Ona hart hart, buna hurt hurt, sufilik bu değil ya! Ona laf yetiştir, buna laf yetiştir, sufilik bu değil! Ona tepeden bak, onu ötekileştir, sufilik bu değil! Sufi ahlakı bu değil. Onun saçını beğenme, onun örtüsünü beğenme, onun gülüşünü beğenme..."Asla sen benim masama oturamazsın", ha sen çok önemlisin! Öyle ya. Sufilik bu değil bu. Bir sufi topluluğunda bulunduğundan dolayı hamd et. Cennet bahçesi, cennet bahçesi, cennet bahçesinde oturuyorsun farkında değilsin. Farkındalığını arttır. Deki cennet bahçesinde oturuyorum a Rabbi, ben ne yaptım da cennet bahçesine beni layık gördün? Sana hamd ediyorum! Bu kolay bir şey değil. Zikrullah halakasında oturmanın hamdini bir kimse bu dünyada, bu dünyada son nefesine kadar ibadet etse karşılığı değil, son nefesine kadar ibadet etse karşılığı değil. Sen, dünyaya tapınma kardeş! Sen nefsine tapınma! Sen heva hevesine tapınma! Allah muhafaza eylesin. Hazreti Pir ile bu beyiti kapatayım: "Gam çekme, her karanlık gecenin bir sabahı vardır. Neşelenme, dünya gelip geçicidir, kalıcı olan yalnızca Allah'tır."

Muhteşem! "Gam çekme", bunu kendime okuyorum, ben kendi nefsime okuyayım bunu: "Gam çekme, her karanlık gecenin bir sabahı vardır. Neşelenme, dünya gelip geçicidir, kalıcı olan yalnızca Allah'tır." Gam da geçer, neşe de geçer, keder de geçer, hüzün de geçer. Olumsuzluklar da geçer,

olumluluklar da geçer. Her şey geçer gider, her şey. Bakarsın, kalanlar senindir. İnsan, gelir geçer. Gelir geçer. Bir bakarsın, yanında candan kalanlar kalır! Gelip geçmeyen hiç bir şey yoktur. İflas edersin, gelir geçer. Annen ölür geçer. Baban ölür, geçer. Şeyhin ölür, geçer. İnsanlar seni bırakıp gider, geçer. Para seni bırakır gider, geçer ama! Geçmeyecek hiçbir şey yoktur bu dünyada. Geçmeyecek hiçbir şey yoktur bu dünyada! Seni terk etmeyecek hiçbir şey yoktur bu dünyada. Her şey seni terk eder, her şey! Tırnak kesiyorsun, tırnağın bile seni terk ediyor. Tıraş oluyorsun, saçın seni terk ediyor. Temizlik yapıyorsun, onlar seni terk ediyor. Nefes, terk ediyor; alıyorsun, veriyorsun, o da terk ediyor seni. Bakıyorsun, dün gece nerdeydin, şimdi nerdesin? Dün gece seni terk etti. Gündüz seni terk etti. Gündüz nerdeydin, şimdi gece oldu, nerdesin? Her şey terk edip gidiyor aslında. Dostlar bakîdir, hakiki dostlar bakîdir. Hakiki dostlar! O senin hakiki dostunsa, ölünceye kadar seninle beraberdir. Hakiki dostun değilse o da seni bırakır gider. Bırakır gider! O senin gerçekten evladınsa seni bırakıp gitmez, ölünceye kadar seninle beraberdir. Ama gerçekten sana evlat olmadıysa, o da bırakır gider. Bırakır gider. O yüzden her karanlık gecenin bir sabahı vardır. Unutma! Ümidini kesme! Sen, hakikat yolunda yürümeye devam et. Bir el tutmuşsun, o eli bırakma. Hz. Muhammedi Mustafa'nın yolunu bırakma, Cenab-ı Hakk'ın emrini, Kur'an'ını bırakma!

"Ey hakikatte yok olan! Yok olan nerede ön, nerede son?

Bu var ya, sohbetin zirvesi şimdi. "Ey hakikatte yok olan!" Yani var gibi görünenler, var gibi görüyoruz! Hocam şimdi hoplıycak, zıplıycak ordan. Hocam, sana gelecek laf yine. Bu benim alanım ya, böyle bir rahatlayayım şimdi. "Allah vardı, ondan başka hiçbir şey yoktu." Hadis-i Şerif. Allah Resulü (s.a.v.) Hazretleri böyle söyledi. Allah vardı, O'ndan başka hiçbir şey yoktu. Allah bilinmezdi, Allah bilinmek istedi ve bir şey yarattı. Allah vardı, O'ndan başka bir şey yoktu. Bu hadisi şerifin Hazreti Ali Efendimiz, arkasına kendi şerhini düştü: "Allah vardı, O'ndan başka hiçbir şey yoktu" dedi, Allah Resulü böyle buyurdu dedi, hâlâ daha aynı dedi. Mühendis, hadi bakalım. Sen de kafayı yor şimdi. Öyle ya, mühendisler yorsunlar kafalarını. Onlar çünkü fizik görüyorlar, matematik görüyorlar. Gördüğünüz bir âlem veya insanlar, Hazreti Ali Efendimiz diyor ki: "Hâlâ da aynı" yani Allah vardı, ondan başka hiçbir şey yoktu." Hazreti Ali Efendimiz devam ediyor: "Hâlâ da aynı," diyor. Evet, Yasin Suresi ayet 82: "Bir şeyi dilediği zaman onun emri ona sadece "ol" demesidir, o hemen oluverir. Biz şimdi önce bir, ben balyozu vurdum, sizin varlığınızı yıktım. Şimdi de Cenâb-ı Hak diyor ki Yasin Suresi'nde, ayet 82'de: "O, bir şeye 'ol' dediğinde oluverir." Allah vardı, hiçbir şey yoktu. Allah kendi ruhundan ve nurundan bir şey yarattı. Ruhundan ve nurundan dediğimiz zaman onu bir şeye benzetmek mümkün

değil. İkisi de sıfatsal tecelliyat. Ruhu da nuru da. Elle tutulacak, elle tutulacak, gözle görülecek bir şey değil. Çünkü Cenâb-ı Hakk'ın sıfatlarını bir şeye benzetmek de mümkün değil. Benzeteceğiniz her şey o değildir. O zaman sufi, bizim sufi yolumuzda, bizim sufi yolumuzda. Bizim sufi yolumuz dediğimizde, işte Gazali, İbni Arabi, Hazreti Mevlana, Kindi, silsileyi bir gözünüzün önüne getirin. Bu silsile, bu yol. "Bizim" derken kendimizi farklı bir yöne koymuyorum; bu yol aşkın üzerine kurulu, aşkınlığın üzerine kurulu, sevginin üzerine kurulu.

Sevginin üzerine kurulu ve Allah'ı her şeyden fazla sevme, Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem Hazretleri'ni gördüğünüz her şeyden fazla sevme; Üstadı da insanların içerisinde, o günkü mevcut insanların içerisinde en fazla onu sevme...Sevme yolu...Ama bu yolun hakikat öğretisinde yaratılmış olan her şey geçici bir varlığa sahiptir. Kalıcı bir varlığa sahip değildir. Gördüğünüz hiçbir şey ama zamansal ama mekânsal olarak kalıcı değildir. Gördüğünüz her şey ve gördüğünüz her şeyi Cenâb-ı Hak, zamanın en küçük biriminde var edip yok etmektedir. Böyle olunca, hakiki varlık, gerçek manada varlık Allah'a aittir. Çünkü O hem ezelidir hem ebedidir. Başlangıcı da yoktur, sonu da yoktur. Yaratmış olduğu her şeyin başlangıcı vardır, sonu vardır. Yaratmış olduğu her şmeyin başlangıcı vardır, değiştirir, farklılaştırır ama sonuç olarak yarattığı her şeyin bir başlangıcı vardır. Cenâb-ı Hak, yaratmış olduğu bir şeyi yok eder, yeniden var eder. Yok ettiği an onun için sonudur, var ettiği an onun için başlangıcıdır ve varlık, tamamıyla var oluş ve yok oluş denkleminin içindedir. Varlığın tamamı bu denklemin içerisinde yürür, bu denklemin dışına çıkması, bu matematiğin dışına çıkması mümkün değildir. Böyle olunca, yaratılmış olan her şey Allah'ın varlığının önünde gölge mesabesinde, hayal mesabesinde bir şeydir. Böyle olunca aslında o, gerçekte, hakikatte yok hükmündedir. Bu biraz karmaşık gelebilir bize. Ben kendi nefsim için söyleyeyim, bunu anlamakta zorluk çekebiliriz belki de ama Allah varlığının önünde, Cenâb-ı Hakk'ın varlık elbisesi giydirdiği her şey, bir hayalden ibarettir. O yüzden Hazreti Mevlana Celaleddini Rumi, meseleyi kökünden siler atar. Der ki: 'Sen bu varlığı hayal üzerinde yürür gör.' Bu varlığı hayal üzerinde yürür gör.

Tabi bunu böyle idrak etmek, bunu anlamak, sufi yolunda yoğrulanlar, o yolda yürüyenler için biraz zordur. İnsanın beyin damarları düşünmekten patlayabilir ama bu aklın işi değildir, bu kalbin işidir. Akılla bu işin içinden çıkılmaz çünkü. Bu ancak ilme'l yakîn'den ayne'l yakîn'e, o yolda kalbin yolunda yürümekle geçer. E tabii böyle olunca, hani bütün varlık Cenab-ı Hakk'ın kendi varlık hakikatinin önünde bir hayal, Muhyiddin İbni Arabi Hazretleri buna 'rüya' der buna. Hazreti Pir 'hayal' der, hatta 'gölge' der. Yani o zaman varlıkların hepsi de gölge varlıklar oldu, varlıkların hepsi de birer

hayal oldu. Şimdi rüya görürüz, öyle değil mi? Şeyhimi gördüm, hamd ettim, bi kendime geldim, aa, böyle hal ile hayal arası, yakaza. Var mı? Var. Hani nerde? Yok. Var mı? Var. Yaşadı mı? Evet. Hani nerde? Yok. Rüyanda gördün, var mı? Var. Hani nerde? Yok, rüya. Hadis-i Şerif: 'İnsanlar uykudadır, öldüklerinde uyanırlar', yani bu komple Muhyiddin İbni Arabi bu hadis-i şeriften hareket ederekten bu dünya hayatının rüyadan ibaret olduğunu söyler Füsus'unda. Bu dünya hayatı rüyadan ibarettir der. Hazreti Pir, hayalden ibarettir der. Hatta ne dedi: 'Ey hakikatte yok olan!' Ne yaptı? Kendisini Cenab-ı Hakk'ın varlık hakikatinde yok etti, kendi varlığını iç etti, hiç etti. Hem iç etti, hem hiç etti. E böyle olunca, o zaman dedi ki: 'Yoksun! Neden hâlâ daha varlığından kurtulmuyorsun, hakikatine dönmüyorsun? Sen yok olduğunun, olmadığının farkına var. Sen bir rüya âleminde olduğunun farkına var.' Ben Hazreti Pir'den daha ilerisini söyleyeyim şimdi, 'Senin varlığın nedir ki? Aşkın içinde kaybolup gider. Sen yokluk denizinde var olduğunu sanan bir köpüksün. Senin varlığın nedir ki? Aşkın içinde kaybolup gider. Senin varlığın nedir ki? Varlığından geçmek kolay. Sen aşk denizine, aşk deryasına kendini atarsan, senin varlığın o aşk deryasında yok olur gider ve sen, yokluk denizinde var olduğunu sanan bir köpüksün. Sen yokluk denizinde yaşıyorsun. Aslında var gördüğün bu derya deniz, bu varlık tamamiyetle yok. Sen onun içerisinde var olduğunu zanneden bir köpüksün. Köpüğün bir hükmü olur mu? Olmaz. O yüzden yaratılan her şey aslında Allah'ın yaratmasına muhtaçtır.

Yarattığı her şey, ister Allah'ı kabul etsin, ister etmesin, Cenab-ı Hakk'ın hükmüne, Cenab-ı Hakk'ın celaliyetine, cemaliyetine, Cenab-ı Hakk'ın bütün kaderine, ilmine muhtaçtır. Her şey...Böyle olunca, hiçbir şeye muhtaç olmayan Allah'ın önünde sen bir hiçsin. Kendini bir şey görme. Çünkü Allah Celle Celalühü, mutlak varlık noktasında zamansızdır, mekânsızdır, yönsüzdür. Eski dilde cihetsizdir, altı, üstü, sağı, solu, yanı yoktur. Ezelidir, ebedidir; başlangıcı da yoktur, sonu da yoktur ve yaratmış olduğu her şeyi kendi ilmi ilahiyesinden 'ol' diyerekten yaratır. Onun hakiki bir varlığı da yoktur. Hakiki bir varlığı. Sen kendi kendini hakiki bir varlıkmışsın gibi görür aldanırsın.

"***Yağmurlu gündür, gece çağına kadar yürü. Bu yağmur, bildiğimiz yağmur değil; Allah yağmurlarındandır."***

Yağmurlu gündür, bir ilim geliyorsa sana hakikat deryasından sana, sen can kulağını aç, onu dinle. Sen namaz kılıyorsan, yağmurlu bir gündesin. Islan ıslanabildiğin kadar. Zikrullah halakasına oturmuşsun, ıslan ıslanabildiğin kadar ve gece çağına kadar yürü. Yani sen o ilmi ilahiden sana bir şeyler gelirken alabileceğin kadar al. 'Sabahlar olmasın,' de. Otur, Allah'ı zikretmenin tadını ve hikmetini yaşa. Secde etmenin tadını ve hikmetini yaşa. Ve sen

secde edebiliyorsan, Allah'a hamd et. Cenab-ı Hakk'a şükret ve o yağmur yağarken testini doldur, o yağmur yağarken kendini yetiştir. Yoksa o fırsat elinden geçtikten sonra, elinden uçup gittikten sonra 'ah vah' etmenin bir anlamı yok. Bakın, bir daha sahabe dönemi yok. Sahabeler ne yaşadıysa, ne aldılarsa aldılar. Hz. Ebubekir, Ömer, Osman, Ali, Hz. Hasan, Hüseyin tekrar geri gelmiyor. O esnada ne aldıysan aldın. Hz. Hüseyin efendimiz sağ, ya Yezidi oldun ya Hüseynî oldun. Ordan geri dönüşün yok. Yezidi olduysan Yezidi olarak yürüyüp gittin, Hüseyni olduysan orda canından geçtin, ebediyeti kazandın. Hani Abdülkadir Geylani? Hani Ahmet El-Rufai? Hani Ahmet El-Bedevi? Hani Hazreti Mevlana? O esnada doldurdun doldurdun, yağmurlu gün o esnada rahmet sana geldi. O esnada rahmet sana yağdı, almaya bak, doldurmaya bak, ıslanmaya bak. An o an çünkü!

Dün dünde kaldı, cancağızım. Dünü bugüne getirmen mümkün değil. Geçen yıl geçen yılda kaldı. Ömür geçti, gitti. Dünkü Mustafa Özbağ, bugün yok. Geçen yılki Mustafa Özbağ, bugün yok. Geçti, gitti, bitti. Üç gün önceki Mustafa Özbağ, yok. Geçti, gitti. Yağmur yağarken sen yürü, yol yürü, gece çağına kadar yol yürü. Allah Resulü buyurdu ki: 'Gece yollar dürülür.' Gece yolculuğu yap. Gece yolculuğu ne demek? Zahiren bir yere gideceksen gece git gel. Gece yolculuğu manada nedir? Gece ibadet et, Allah'ı zikret. Geceyi boş geçirme. Dizi, yok telefon, yok bu akşam film seyredelim, bugün bizim film günümüz, yok bugün bizim ne o ınstagram günümüz, yok hadi aile toplanalım, ne alalım, hadi ona bakalım...Değil! Geceyi öyle geçirme. Geceyi zikirle geçir, geceyi tövbeyle geçir, geceyi ibadetle geçir. Geceyi bir saat iki saat eşinle, çoluğunla çocuğunla geçir, yemeğini ye, sohbet et, onlarla çay iç, onlarla kahve iç, geceyi laylaylomla geçirme. Gecenin bir kısmını ibadete ayır. Peygamberin izinden gidenlere söylüyorum: Peygamberin izinden gidecekseniz, sallallahu aleyhi ve sellem in, gece ibadetiniz olacak. Peygamber sallallahu Aleyhi ve sellem in izinden gidecekseniz, seher ibadetiniz olacak. Seherde fosur fosur uyuma. Seherde kalk, dersini çek. Derviş ol, sufi ol. Rızıklar maddi manevi dağıtılırken seher vaktinde dağıtılır. Sen uykudayken her şey dağıtılıyor. Sen uykudayken dağıtılıyor. Bu nasıl dervişlik? Kalk, sabah namazını kıl. Sabah namazından sonra otur, dersini çek. Kur'an oku, tövbe et. Bir şeyler yap, bir şeyler yap. Esnafsan git dükkanını aç diyorum; esnaflar dinlemiyor, gidip dükkanlarını açmıyorlar. "Kimse olmuyor." Melekler gelir, git sen dükkanını aç, temizliğini yap. Git, temizliğini yap.

Seherini, seher vaktini uykuda geçirme. Seher vaktini uykuda geçirenler, kadın erkek, genç yaşlı, Allah'ın nimetini görmüyorlar. Ne dedi Hadis-i Kudside? 'Rızıklar seher vakti dağıtılır.' Maddi manevi. O yüzden gece yolculuğu yap. Geceyi zikirle geçir. Seher vakti namazını kıl ve seher vaktinde

az da olsa Allah'ı zikret, az da olsa. Az da olsa Kur'an-ı Kerim oku. Asla ve asla o gecenin yağmurunu ve seherin yağmurunu kaçırma. 'Bu yağmur bildiğiniz yağmur değil; Allah yağmurlarından.' Hazreti Pir öyle diyor. Cenab-ı Hak bizleri onlardan eylesin ama ne yazık ki bugünün insanı gece yatmaz, gündüz kalkmaz. Şeyh Efendi daha ağır söylerdi. Söyleyeyim mi şeyh efendinin söylediğini? Şeyh efendi derdi ki: 'İtler bütün gece ürürler', hani üretmek, böyle havlarlar, 'Tam seher vakti olunca uyurlar,' derdi. Ağır, evet. 'Namaz vakti geldi mi Mustafa Efendi, o ürüyen itler uyurlar, kalırlar' derdi. Onun sözünü ilk defa söyledim. Böyle derdi; seher vakti uyumayı hiç uygun görmezdi. Biz onca yolculuk yapardık, biz o yolculuklarımızda ben hiç onun seher vaktinde uyuduğunu görmedim. Namaz kılarız, namazı kıldıktan sonra işte dizleri ağrırdı, eskiler bilirler. Gider bir koltuğa oturur, alır tesbihini, dersini çekerdi. Kendisi de öyle derdi: 'Mustafa Efendi, ben şurda dersimi çekeyim.' Dilimin ucuna kadar gelirdi: 'Efendim, senin ne dersin var', öyle ya, diyemezdim, yani dersi ne diye. Derdim ki kendi kendime, 'Ya Rabbi, ne çekiyorsa bana da onu çektir,' öyle ya. Ondan sonra ben de otururdum, kendi kendime rabıta ederdim. Ben de ne geldiyse onu çekerdim. Normal dersim var tabi, virdim var, ayrı ama o esnada orda ders çekerken kendimce onu edepsizlik görürdüm; yani senin şeyhin orada tevhid çekerken, sen Allah esmasını çekeceksin veya o farklı bir virdi çekerken, hani işte sen başka bir virdi çekeceksin. O transformasyonu yakalayamamak, o böyle kanalı yakalayamamak gibi gelirdi bana. Bu, şeyhlik iddiası değil; hani onunla beraber aynı nefeste olma, onunla beraber aynı virdde olma, onunla beraber Allah affetsin, aynı yolda yürüme. Ola ki ona olan tecelliyattan bir damla da sana düşer, öyle ya.

Seher vaktinde, ben hiç rastlamadım, yolculuklarda, beraber bazen aynı evde kalırdık, ondan sonra, o bir odada yatardı, ben bir odada yatardım. Başkasının evinde misafir olurduk öyle. E şeyhin yattığı yerde sen tabii yatamazsın. Bir de hizmet edeceksin; ben gelirdim, onun kapısına yakın bir yerde dururdum, bazen kapıya çökerdim oraya. Kapı açılır, hemen uyanırsın, kalkardık işte abdest alır, havlusunu tutarız filan. Hani bir de sabah namazına kalkmak kolay oluyor tabi böyle. Saat kurmak nedir bilmez, alarm kurmak nedir bilmez, böyle şeylerle işi yok. Yatağa yatacağı zaman artık ne okuyorsa okur, okumadan yatmaz. Yatağın içine oturur, ellerini açar, okur. Ondan sonra elini yüzüne sürer, zikrullaha başlar kendince, sessiz bir şekilde yatar. Bir saat, bir saat sonra bir bakmışsın ayakta. İşte sabah namazı kaçta? Beşte. Sorar: 'Mustafa Efendi, oğlum, burda sabah namazı kaçta?' Hemen bakıyoruz biz tabi, akılsızlar var ya, işte beşte, alâ. Saat dört. Sünnet ya, az bir şey yatmak. Yatıyor, bir saat sonra sanki saati kurmuş gibi kalkıyor. Abdestimizi alıyoruz, namazımızı kılıyoruzuz, imam oluyor. En acısı

şu: Ben biraz işte ezan okuyorum ya, kamet getiriyorum ya, sesli kamet getiriyorum, ev sahibi duysun da kalksın. Yani senin evinde koca şeyh yatıyor, yani bu uyku ne? Senin evinde şeyh yatacak, sen uyuyacaksın! Allah'ım, hani ben onun adına üzülüyorum, derviş adına üzülüyorum. Diyorum ki, yani Şeyh Efendiyi, şeyhi, evine misafir etmiş, bir de ölüler gibi yalvarmış. 'Efendim, hazırladım her şeyi, bende kal baba.' İyi, kaldı sende. Sen nerde kaldın? Uykuda!

Hatta birkaç tanesini de öyle yaptım. Yani namazın ben kametini getirdim. Şimdi tabii, ikincide, üçüncüde ben sesli kamet getiriyorum, birincide yaşanmasın diye. Birincide kamet getirdim. Namazı kıldık, ev sahibi yok, 'topla Mustafa efendi eşyaları' dedi. Hemen topladım ben, 'gidiyok' dedi. Aldım eşyaları. Biz apartmandan çıktık, gittik, arabaya koyduk eşyaları, Allah'ım dedim ya, soramıyoruz da şimdi nereye gideceğiz diye. Ben nereye diye hiç soramadım, şeyhime. Ben arabaya bindiğimde, 'Nereye gidiyoruz?' diye hiç sormadım, edep ettim. Hiçbir şey demediğinde, kendimce rabıta ettim kendisine, yanı başımda dururken nereye gideyim diye. Rabıtada ne dediyse oraya doğru gittim. Bazen de sordu böyle: 'Mustafa Efendi, nereye gidiyoruz?' dedi. 'Nereye emredersiniz, oraya gidelim efendim,' diyordum. 'Biz nerdeyiz?' diyordu. Hiç unutmuyorum, 'Biz nerdeyiz Mustafa Efendi?' dedi. 'Kütahya'ya yaklaştık, Efendim,' dedim. 'Kütahya'ya yaklaştık efendim' dedim. Kütahya'ya yaklaştık dedim. Alâ, Afyon'a gidelim yemek yiyelim orada' dedi. 'Bir yemek ısmarlayayım ben sana,' dedi. 'Emredersiniz, efendim,' dedim. Gittik Afyon'a, İkbal, marka reklamı gibi olsun, umurumda değil.

Oturduk İkbal'e, o bana baktı böyle, gözleri doldu. Onun gözleri dolunca, bende aktı tabii. 'Hadi Mustafa efendi, topla kendini,' dedi. 'Hadi,' dedi, 'o yediklerimizden söyle' dedi. Gittim, garson dedi ki, 'Başın sağ olsun, birader' dedi 'Allah razı olsun, dostlar sağ olsun' dedim. Hani birisi öldü diyor, gözümden akıyor ya. Kendi kendime dedim, şimdi bu adam başın sağ olsun dedi, ben şimdi tandır söyleyeceğim. Bir de ekmek kadayıfı. Dedim iki tane tandır, iki tane kaymaklı ekmek kadayıfı. Adam bana bakıyor hem başın sağ olsun dedim hem bu adam ne iş gibisinden. Dedim bir zahmet, biz filanca yerdeyiz. 'Tamam hacı abi, ben göndereceğim oraya' dedi. Tabi oraya gidinceye kadar gözümün yaşını sildim, toparladım, yemek yiyemeyeceğiz çünkü. Derledim toparladım kendimi, oturduk neyse. Mustafa efendi, buranın bu yemeğini dedi sen iyi tespit ettin, güzel yapıyorlar burada, dedi. 'Yapıyorlar, efendim,' dedim. Tandırları yedik, üzerine ekmek kadayıflarını yedik. Garsonu çağırdı, 'Ağaya bir sade kahve yap, yanına bir de sade soda' dedi. 'Bana da bir orta şekerli yap ama benim kahvemi süz' dedi. Adam anlayamadı, ben tarif ettim nasıl yapacağını. Kahveleri içtik. 'Mustafa efendi, şimdi nereye

gidelim?' dedi. 'Nereye derseniz, oraya gideriz efendim,' dedim. 'Hadi beni Konya'ya bırak o zaman' dedi. 'Emredersiniz efendim' dedim. Ordan Konya'ya bıraktım. Konya'ya gittik, orda hiç bilmediğim bir eve gittik. Şurdan gir, burdan gir, burdan çık, burdan gir, şurdan gir, burdan çık...Öyle navigasyon mavigasyon yok yani. Öyle baktı, 'Hah, burda dur' dedi. Durdum ben orda. Kadın, erkek ev sahibi, nasıl koşa koşa geliyor, 'Efendim, hoş geldiniz' diye. Neyse, eşyalarını çıkardım oraya. Tabi dervişi tanıdım, adamı. 'Mustafa efendi, beni buraya bıraktığını kimseye söyleme' dedi. 'Emredersiniz, efendim,' dedim.

Bunlar böyle mahrem işler ama 'uşaklar arar seni' dedi. Uşaklar dediği oğulları. Onlara da söyleme dedi. 'Emredersiniz efendim' dedim, bıraktım orda. Tabi bu arada beni arayan arayana. Cep telefonu var, yani Şeyh efendinin yanında, açmıyorum. Sonra bindim arabaya, bana "dön, Bursa'ya' dedi. Bursa'ya dönüyorum, arıyorlar beni. tabi, 'Mustafa abi, selamünaleyküm.' 'Aleykümselam', "Efendi nerde?' 'Efendi istirahat ediyor, bir sıkıntı yok' ben şimdi. 'Nerede?' 'Yerle göğün arasında.' "Abi, sen neredesin? 'Ben de yerle göğün arasındayım.' O ara, benim repliğim oldu bu yerle göğün arasında. Velhasılıkelam, yani şeyhin dediği tecelli ediyor. Uşağın birisi aradı, 'Selamünaleyküm.' 'Aleykümselam.' 'Hacı abi', 'buyur.' 'Babam nerde?' 'Baban emin bir yerde, dinleniyor.' 'Nerde?' 'Yerle göğün arasında.' 'Abi, bize de mi?'

'Canım kardeşim, babanız iyi bir yerde dinleniyor, rahatsız edilmek istemiyor. Telefonunu açtığında nerde olduğunu ona sor.' 'Ya abi, babama ulaşamıyoruz.' 'Evet, ulaşamayacaksınız. O yüzden ya rabıta edin, ulaşın ya da ulaşamayacaksınız.' 'Aa, bu cevap iyi' dedim. Kızdı biraz bana ama ardından diyorum ki rabıta edin, ulaşın kardeşim! Babanız, üstadınız...Herkes baba diyor Şeyh Efendi'ye. 'Babanız mı?' 'Evet', baba demek, baba diyorsan ya senin baban, canın demek. Rabıta et, gör nerde olduğunu.' İşte bu da eskiden bir anı olsun size. Selamünaleyküm...Geçiyor işte, geçmeyen bir şey kalmıyor..."

TASAVVUF VAKFI MERKEZ
BURSA
21 EYLÜL 2024

https://youtu.be/Ch7XccLDRks?si=NtSgF9Z1xbTD7I0k

MESNEVİ-İ ŞERİF 2012-2019. BEYİTLER ŞERHİ

Eûzü Billâhi Mine'ş-Şeytâni'r-Racîm Bismillâhi'r-Rahmâni'r-Rahîm
Efdâlü'z-Zikr Fa'lem Ennehû
LÂ İLÂHE İLLALLÂH
LÂ İLÂHE İLLALLÂH
LÂ İLÂHE İLLALLÂH
Hak Muhammedü'r-Rasûlulllah
Cemî'i'l-Enbiyâ-i ve'l-Mürselîn
ve'l-Hamdülillâhi Rabbi'l-Âlemîn

Selamunaleyküm. Allah gecenizi hayırlı eylesin. Ayınızı, yılınızı, ömrünüzü hayırlı eylesin. Rabbim cümlemizi ve cümle Ümmet-i Muhammedi Hakkı hak batılı batıl bilenlerden eylesin. Hakkı hak bilip hakça yaşayan batılı batıl bilip batıla karşı mücadele edenlerden eylesin. Rabbim cümlemizi ve cümle Ümmet-i Muhammedi Kur'an ve sünnet-i seniyyeye sımsıkı yapılanlardan eylesin. Nerde Müslümanlara bir zulüm varsa zulmedenlerden Cenab-ı Hak intikamımızı alsın. Müslümanların kanını, ırzını, namusunu yerle yeksan edenlerden Cenab-ı Hak hepsinin de intikamını alsın. Amin. Ecmain. Bugün biraz tehirli oldu; sonradan tanışıp sonra çok samimi olduğumuz Erhan Acar abimiz ziyaretimize gelmiş, Allah razı olsun. Kısa bir beraberlikten sonra devam eden bir dostluk, bir beraberlik oldu. Cenab-ı Hakka hamd olsun, Cenab-ı Hak birbirimizi sevdirdi, birbirimize karşı muhabbet hissettik. Kanlarımız uyuştu, damarlarımız uyuştu. Kan, damar uyuyunca böyle bir dostluk meydana geldi. Allah razı olsun. Biz böyle hamd olsun Cenab-ı Hakka, birbirimizden memnun hep böyle olduk. Cenab-ı Hak inşallah bu dünyalık değil ahirette de beraber eylesin inşallah. Biz kendisinden bir zarar görmedik, herhalde o da benden görmemiştir. Böyle bir dostluk peydah oldu, inşallah o dostluğumuz daim olur inşallah. Yolculuklarımız oldu beraber. Böyle dostluğumuz, kardeşliğimiz, abi kardeşliğimiz oldu. O benden büyük tabi de yaş olarak ama biz böyle abi kardeş, böyle bir hususi bir dostluk oluştu hamd olsun, o dostluğumuz da devam ediyor inşallah. Bizim dosluklarımız mezara kadar değil, mezardan sonra unutanlardan değiliz, bizim dostluklarımız ebedi. Rabbim ebedi olanlardan eylesin. Unutan, vefasızlık yapan, gaflete düşüp de hainlik yapanlardan eylemesin. Çünkü o

unutan, vefasızlık yapan, hainlik yapanlar, mahşerde salihlerle beraber olmazlar. Velev ki namaz da kılsa hainse, vefasızsa velev ki oruç da tutsa hainse vefasızsa onların bayrakları ayrıdır. Mahşer yerinde onlar, vefasızlar ve hainler ayrılırlar. Vefasızların ve hainlerin ayrı bir toplanma merkezi vardır mahşerde, orda toplanırlar. O yüzden vefasızlık yapmayın hiç kimseye. İnsanlık vefadan geçer. İnsanlık vefasız olmamaktan geçer, hain olmamaktan geçer, nankör olmamaktan geçer. Bir kimse namaz da kılsa nankörse, hainse, vefasızsa o kimseden hayır gelmez. Bir kimse oruç da tutsa ama o kimse vefasızsa hainse nankörse ondan hayır gelmez.

O yüzden insanlık namazla oruçla ölçülmez. İnsanlık, erdemliliği insanlık faktörleri farklı bir şeydir. Bu böyle, hata şurda; insanlar bunları namazla, oruçla ölüyorlar, bu böyle doğru ölçü değildir. Hazreti Peygamber sallallahü aleyhi ve sellem hazretleri 'Ümmetimin namazı, orucu sizi aldatmasın', der. Siz onların muamelesine bakın. Bir insanın namazı, abdesti, orucu ehli tarikat olması, bir dergaha bağlanması, bir şeyhe intisap etmesi o ölçü değildir. Ölçü onun muamelesidir. Muamele. Vefasızlık mı etti, hainlik mi etti arkadaşını sattı mı kardeşini sattı mı? Eşine mi vefasızlık yaptı, çocuğuna mı vefasızlık yaptı? Eş eşe mi vefasızlık etti? Eş eşe mi hainlik yaptı? Çünkü insanı insan eden erdemlilikler bunlardır. Bir kimse hafız olabilir, Kur'an'ı yutmuş olabilir vefasızdır. Onunla yol gidilmez. Bir kimsenin alnı secdeden kalkmıyordur, haindir, onunla yol gidilmez. Bir kimse arkanı döndüğünde bir dolap çeviriyordur, isterse her gece senle zikrullah yapsın, onunla yol gidilmez. Çünkü hayat yolu engebelidir, inişli çıkışlıdır, arızalıdır, dikenlidir, sıkıntılarla doludur hayat yolu. O hayatı yaşarken insan, etrafındakileri ancak o zaman tanımlar. Bir sıkıntı geldiğinde, bir dert geldiğinde, bir problem geldiğinde, bir taraftan boğazın sıkıldığında, bir taraftan burnunu, elini, kolunu kaptırdığında senin gerçek dostun, arkadaşın, eşin, çocuğun meydana çıkar. Öbür türlü meydana çıkmaz. Para var, pul var, huzur var, lay lay lom var, gayet güzel. Olmayınca ne olacak? Başına bir sıkıntı gelince ne olacak? Başına bir dert gelince ne olacak? Başına bir gam, bir keder gelince ne olacak? Kim kalacak yanında? Bu önemlidir. İnsanın ayağı tökezler, dili sürçer, eli kolu sürçer; insan bu, sürçer. Bir şeye güç yetiremez, olabilir, bir şeyde hesabı tutmaz, olabilir. Bu esnada etrafındakiler ne yapıyor? Seni seviyorum diyenler ne yapıyor? Bu önemlidir, bakın önemli olan budur. O yüzden ben böyle yüzüne karşı methetmek istemem ama öyle bir insanların dar olarak gördüğü ama dar olmayan, insanların sıkıntılı gördüğü ama sıkıntılı olmayan bir zaman perspektifinde tanıştık. Hamdolsun böyle dostluğumuz, arkadaşlığımız, kardeşliğimiz devam etti. İnşallah devam eder gider, Allah'ın izniyle. Zahmet etmiş, Allah razı olsun, ziyaretimize gelmiş, huzurlarınızda tekrar teşekkür ediyorum kendisine, böyle ben ondan büyüğüm falan diye

düşünmemiş. Ben ondan küçüğüm, ben onun kardeşiyim. Allah razı olsun inşallah. Evet, konu başlığı. Biraz burdan girelim inşallah:

"Ayşe'nin (Allah ondan razı olsun) Mustafa sallallahü ve sellem e, 'Bugün yağmur yağdı. Sen mezarlığa gittiğin halde neden elbisen ıslak değil' diye sorması."

Bir gün Hazreti Peygamber sallallahü ve sellem hazretleri, sahabeden bir kimse vefat eder, vefat edince o gün yağmurlu bir gündü. Hazreti Peygamber sallallahü aleyhi ve sellem hazretleri kabristana gider. Hazreti Peygamber Efendimizin en önemli özelliklerinden birisi şu: Hastayı ziyaret eder, birisi vefat ederse kabristana kadar gider, o defnedildi, onun başında duasını okur, döner. O vefat eden kişinin ailesini de ziyaret eder. Yine böyle bir defin işlemi var. O gün Hazreti Peygamber sallallahü aleyhi ve sellem hazretleri defin işlemi için gidiyor. Yağmur yağıyor ama ıslanmıyor. Bu da peygamberlik mucizelerinden bir mucize.

"Mustafa, bir gün dostlarından birinin cenazesiyle ve dostlarla mezarlığa gitti."

Tabi bunu böyle okur geçerdim ama biraz da böyle mezarlık ve defin adabıyla alakalı birkaç tane de hadis koyma zarureti gördüm çünkü bu benim geldiğim ilçede böyle değildi. Bursa'ya geldiğimde gördüm onu. Mesela birisi vefat ediyor; annesi, babası, kardeşi neyse, ondan sonra, vefat ettiği zaman mezarlıklarda canım ve ayran dağıtılıyor. Bu böyle benim çocukluğumda yoktu, gençliğimde de yoktu. Yeni derviş olduğumda da Bayındır'da yoktu. Ben bunu Bursa'da gördüm. Bu, sünnet-i seniyyede olmayan bir şey.

O yüzden biraz hani ölüm ve mezarlıkla alakalı bir iki hadisi şerif inşallah: 'Kim cenazeyi takip eder ve üç kere taşırsa, ölen kardeşine karşı olan borcunu ödemiş olur.' Hani bizde bu çok güzel bir sünnet-i seniyye işleniyor. Hani cenazeyi taşımak için herkes sıraya giriyor kim diyor üç sefer onu sıraya girip onu taşırsa hani o ölen kimseye karşı borcunu, kardeşlik borcunu ifa etmiş olur. 'Cenazeyi ne sesle ne de ateşle takip etmeyin.'(Muvatta ve Ebu Davud) Yani cenaze bu manada hani böyle şimdi yeni çıktı ya bi düttürü ötürüp de şehitlerin cenazesini filan öyle götürüyorlar, bu da yok, bu da bidat. Yani böyle bir ses çıkarma, boru çalma, borazan çalma, davul dümbek çalma filan, alkışlarla, ıslıklarla, bu yok cenazeyi definde. Tekbir var, tevhid var. Tekbir ve tevhid var. Öbür türlü hani ateş yakmak, bunlar da ateşperestlerin adeti, onlar da cenaze için bu hani meşaleler var ya onlar da cenazeyi meşale yakaraktan götürüyorlar bu da normalde ateşperestlerin adeti. 'Yine cenazede çabuk olun. Eğer Salih biri ise kendisine iyilik yapmış olursunuz, öyle biri değilse belayı bir an önce sırtınızdan atmış olursunuz.' Cenazeyi bekletmemek yani normalde işte ama şu anda da mecbur, insanların

yakınları, en yakınları dışarda. Öyle olunca işte son görevlerini onlar da yapsın diye işte Almanya'dan gelecek olan var, başka bir ilden, başka bir ilçeden gelecek olanlar var, hani bu böyle sünnet-i seniyye de yavaş yavaş ortadan kaldırılıyor gibi ama mecbur kalıyor insan. İşte oğlu var, kızı var, işte son vazifesini yerine getirsinler diye bekletiliyor. 'Sizden biri bir cenazenin geçtiğini görürse, cenazeyle birlikte yürümese bile cenazeyi geride bırakıncaya veya cenaze kendisini geride bırakıncaya veya cenaze onu geride bırakmadan yere konuncaya kadar oturmasın. Hani cenazeye biz bu noktada ne yaparız? Hürmet ederiz. Yani cenaze gelmezden önce ayağa kalkacaksın, senin önünden geçti gitti, o zaman oturabilirsin veya cenazeyi takip edeceksin, tanıdığın değil, işin var, müsait değilsin ama cenaze geçinceye kadar ne yapacaksın? Bekleyeceksin.

Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerinin bazen cenazenin önünde yürüdüğü görülmüş ama genelde cenazenin önüne geçmemişler, cenazenin arkasından takip etmişler genel olarak ama bu konuda her iki tarafta her iki şekilde de hadis-i şerif var ama biz yine saygı gösteririz, cenazeyi önden hani önümüzden de geçse pardon biz cenazenin önüne geçmemeye gayret edelim ve tekrar söylüyorum hani ölen kimsenin evinde cenazeye gelenlere bir şeyler ikram etmek bu da var sünnette ama ölünün evinde yemek pişmez. Bu da sünnette var, oraya eve yemek göndermek de sünnet veya yiyecek göndermek çünkü orada taziyeye gelenler var, taziyeye gelenlerden dolayı ev halkı yemek pişiremez oraya yemek göndermek de sünnet, Hazreti Peygamber sallallahu ve sellem hazretleri öyle yapmış ama tekrar bunun altını çizerekten söylüyorum, mezarlıklarda bir şey yenilip içilmesi caiz değildir. Buna son örnek, Allah razı olsun Hacı Cafer'e dedim, Hacı Cafer, evin önünde dedim ne yapacaksanız yapın, ondan sonra dedim hani şey de ne o, mezarlıkta dedim bir şey dağıtmayın çünkü sünnet-i seniyyede yok. Rabbim bizi sünneti seniyyeye uyanlardan eylesin.

"Onun mezarına toprak doldurdu, tohumunu yer altında diriltti..

Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri o sahabeyi mezarına yerleştirdi ve onun duasını etti. Yine Ebu Davud'da hadisi şerif: "Kardeşiniz için Allah'tan mağfiret talep edin, onun için karşılaşacağı sorgulamada metanet dileyin. Zira şimdi ona hesap sorulacak." buyurdu Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri. Normalde ölünün defni tamamlandıktan sonra bunu sahabeye söylerdi; "Hani böyle böyle, ona hayır duada bulunun, ona dua edin" diye. Yine bakın, bu hadisi şerifi koydum. Şimdi kabir azabını reddeden bazı ilahiyat profesörleri var, bu hadisle sabit. Hadisi inkâr ediyorlar, Allah muhafaza eylesin: "Ayşe validemiz, Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem e kabir azabından sordu. Aleyhissalatu vesselam,

"Evet, kabir azabı haktır. Onlar kabirde azap çekerler, onların azabını hayvanlar işitir" buyurdu.

Hazreti Ayşe der ki: "Bundan sonra sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri namaz kılıp da namazında kabir azabından istiaze etmediğini, yani sakınmadığını hiç görmedim."(Buhari, Müslim, Nesai) Tabi normal şartlarda, bu kabre indirildikten sonra ona dua etmek, onun için tövbe etmek, ona normalde hakkında hayır dilemek sünnetin içerisinde. Fakat Hazreti Pir burada başka bir şey söylüyor: "Tohumunu yer altında diriltti." Sahabe vefat etti; onu tohum olarak görüyor Hazreti Mevlana. Diyor ki "Tohumunu yer altında diriltti." Şimdi, bir şeyin tohumunu ekersiniz, toprakta dirilir. Tohum ne olur? Yeşerir, ağaç haline gelir, bitki haline gelir. Normalde oysa ektiğiniz tohumdur. İşte burada da Hazreti Mevlana, ölümü bir son olarak görmüyor; ölümü başka bir başlangıç olarak görüyor ve yeni bir başlangıcın habercisi, ölümü öyle görüyor. Zaten ehli tasavvuf ölümü son olarak görmez; ölüm bir son değildir, ölüm yeni bir hayatın başlangıcıdır. Yeni bir hayatın başlangıcı. Ölen bedendir çünkü. Ruh ölü değildir. Ruhun ölümü tatması başka bir şeydir, ölmesi başka bir şeydir. Her nefis ölümü tadıcıdır. Sudan aldın, bir yudum içtin, suyu tattın. Bitki çayı var, içtin tattın; çay var, içtin, tattın. Ölüm, tatmak içindir; ölümü tadarsın ama bu senin yok olduğun anlamına gelmez. Bu senin yok olmadığını gösterir. Bu dünyada herkes ölümü tadar ve beden bu manada çürür gider. Bedenle bir işimiz yok ama o, yeni bir başlangıçtır.

O yüzden toprakla, hani kabrin toprakla doldurulması bedenin ölümüdür. Bedenin ölümü ve bedenin bu manada çürümesidir. Beden toprakta yok olurken, ölürken asıl tohum dikilmiş olur. O tohumun dikilmesi ise ruhun, ruhun bedenden ayrılıp ayrı bir perdeye geçmesi ve ayrı bir perdede varoluşun tecelliyatıdır. Ruh artık beden kafesinden kurtulmuş, ayrı bir perdede, ayrı bir perdede hayatı devam etmektedir. Ama bu kabir hayatında ya cehenneme bakaraktan cehennem acısı çeker, ya da cennete bakaraktan cennetin tadını yaşar ya da cemalullahı seyrederekten, cemalullahı seyrederken cemalullahtaki fenâlığı yaşar. Hazreti Pir devam ediyor:

"Bu ağaçlar, toprak altındaki insanlara benzerler; ellerini topraktan çıkarıp halka doğru yüz türlü işaretlerde bulunurlar. Duyana söz söylerler. Yeşil dilleriyle, uzun elleriyle toprağın içindeki sırları anlatırlar."

Bu gördüğünüz ağaçlar, bu yeşillikler, bu bitkiler toprağa ekilen tohumların yeryüzünde neşvü nema bulması, meyve vermesi, sebze vermesi...Nasıl tohum toprağa dikildikten sonra ağaç haline gelip meyve veriyorsa ve bütün bu ağaçlar, bu bitkiler bize bir şey anlatmakta; onu da İsra 44. ayet-i kerime bize naklediyor: "Yedi gök, yer ve onlarda bulunan varlıklar Allah'ı tesbih ve tenzih ederler. Aslında hiçbir şey yoktur ki hamd ile Allah'ı

tesbih etmesin. Ne var ki siz onların tesbih etmesini anlamazsınız. Şüphesiz ki Allah, çok yumuşak davranan ve çok affedendir." Nasıl Hazreti Pir dedi ki: "Bu ağaçlar toprak altındaki insanlara benzerler; ellerini topraktan çıkarıp halka doğru yüz türlü işaretlerde bulunurlar." Yani sen o ağacı dinlesen, lisan-ı kalp ile ağaç sana 100 tane doğru söyleyecek. Çünkü senin gözünün gördüğü, görmediği canlı veya cansız gördüğün bütün her şey Allah'ı tesbih etmekte, tenzih etmekte, hamd etmekte. Eğer onu duyacak bir kulağın var ise o ağaç da o bitki de o meyve de sana çok dersler verecek. E senin ağaca normalde, bitkiye ihtiyacın yok ama sen bir kabrin başına da gitsen, o da sana çok ders verecek. Ağaç konuşur da kabirdeki konuşmaz mı? Meyve konuşur da kabirdeki konuşmaz mı? Meyvenin hamdini dinlersen, kabirdekini de dinlersin. Ağacın sana konuştuğunu söylersen, konuştuğunu sen dinlersen, kabrin içindekini de… Emir Sultan hazretlerinin başına gittiğinde onun da ne söylediğini dinlersin. Yunustan söylemek kolay, "Sordum sarı çiçeğe, annen baban var mıdır? Çiçek dedi: Derviş baba, annem babam topraktır." İyi, sen neden bir Yunus olmadın da sormadın sarı çiçeğe? Sen neden bir Yunus olmadın, sormadın güle? Sen neden bir Yunus olmadın, ağaca neden sormadın? Kuşa neden sormadın? Böceğe neden sormadın? Mükavenat komple Allah'ı hamd ederken sende neden o kulak yok? Sen neden o hamdi dinlemedin?

Kainatta bir zikir senfonisi var, bütün her şey kendi limanında Allah'ı zikrediyor. Sen birisini yakalayabildin mi? Bunların zikri hafi değil, kalbi değil, cehri zikrullah ediyor. Güneş de cehri zikrullah ediyor, ay da cehri zikrullah ediyor, rüzgar da cehri zikrullah ediyor, sıcaklık, soğukluk cehri zikrullah ediyor. Kainattaki gözünüzün gördüğü, görmediği her şey cehri zikrullah ediyor. Hepsinin de bir zikrullah frekansı var. Sen birbirine hiç denk gelmedin mi? Hiçbirisinin de zikrullah frekansına denk gelmedin mi? O esnada selvi "Hu" esmasını mı çekiyor, dinledin mi? Ha, çıktın; yeşillikler güzel, çamlıklar güzel, Uludağ güzel, harika...Dinledin mi? O kuşcağız öterken hangi esmayı çekiyor? Hu esmasını mı çekiyor, yoksa şükür esması mı çekiyor? Hamdi nasıl dile getirmiş? Hangi esmayla hamd ediyor? Veya senin kedi olarak gördüğün, köpek olarak gördüğün çok affedersiniz, merkep olarak gördüğün, at olarak gördüğün, inek, koyun, keçi...Hangi hayvanı görürsen gör, hangi esmayı zikrediyor? Hangi esmayla Allah'a hamd ediyor? O zaman biz kainatın, ayet-i kerimede, "Kainat Allah'ı zikrediyorsa yer ve gök arasındaki bütün her şey ona hamd ediyorsa," o zaman bize çok şey söyleniyor, duyan kulak için ama kalpler örtülmüş bizim. Hicap perdesi olmuş; yalandan, dolandan, gıybetten, dedikodudan, haram yiyip içmekten, ağzımıza sahip olamamaktan, dedikodudan, gıybetten, eşlerin birbirine olan davranışlarından, anne-baba-çocuk davranışlarından... Bizi ilgilendiren

bütün hadiselerde biz hata yapmışız. Kalbimiz bizim hicap perdesiyle perdelenmiş. Perdelenince biz burnumuzun ucundaki bir şeyin dahi hamdini, zikrini, tesbihini, teşbihini duyamaz hale gelmişiz. Bu konuda da bir çabamız yok. Bu konuda da herhangi bir çabamız yok. Namazı kılalım, orucu tutalım; meselemiz bitti. O noktada kalıyoruz.

O noktada kalınca biz derinlemesine nüfuz etmiyoruz. Yoksa biz derinlemesine nüfuz etmiş olsak...Çünkü sahabe öyleydi. Hazreti Ömer Efendimiz gitti, kabrin başına: "Ya falanca, Allah'ın vaadini şimdi duydun mu?" dedi. Gördün mü? Kabirden ses geldi: "Ya ey Emire'l Mü'minin, gördüm," dedi, "duydum." Bakın, Hazreti Ömer, sahabenin içerisinde en akılcı olan; kabirdekiyle konuşuyor. Biz konuştuk mu? Babamızı gömdük, babamızla konuştuk mu? Annemizi gömdük, annemizle konuştuk mu? Çocuğumuzu gömdük, çok seviyoruz ya, konuştuk mu? Eşimizi gömdük, konuştuk mu? "Ey eşim, nasılsın? Allah sana nasıl muamelede bulundu? Baba, Allah sana nasıl muamelede bulundu? Nasılsın?" diyebildik mi? Bunları bize öğretmediler. Sahabe de insandı. Evet, Hazreti Muhammedi Mustafa'nın(s.a.v.) terbiyesinde büyüdü, eyvallah. İyi, sonradan gelenler de var, o silsile devam ediyor. Kabirdeki kimselerle görüşenler, konuşanlar var. Bunları böyle söylüyorum ya, evet, sosyal medyadan atıyorlar boyna, bilmiyor cahil insanlar, bunu da uçuk bir muhabbet olarak görüyorlar.

Millet şeyh efendiyle bir kabrin başına gitmeye çekinirdi. Hele yanında duracaksın, tiril tiril titrersin. Hemen yandan vurur böyle, "Ne gördün ağa?" Hemen, hiç! Biri hiç ummuyordu. Biri kabrin başında, 'ne gördün ağa?" dedi, ona. O kaldı: "Hiçbir şey göremedim, efendim." Dedi. Yaptığı meslekle alakalı, şimdi mesleğini söylesem kim olduğunu anlayacak bazı arkadaşlar, o yüzden söylemiyorum. "Şunu da mı görmedin?" dedi, mesleğiyle alakalı. Renkten renge girdi. "Yaaa" dedi, "Heva hevesinize uyuyorsunuz, nefsinize uyuyorsunuz." dedi. Şatahat eder gibi döndü: "Mustafa Efendi, ne dedi?" dedi. Bak, "Ne gördün" demiyor, "Ne dedi?" dedi. Ben de, "Bunu, bunu, bunu, bunu dedi Efendim" dedim. Döndü ona, "Duydun mu?" dedi, "Duydun mu?" dedi ona. Kaldı. Sonra ne zaman denk gelsem, şeyh efendiden üç beş adım geride...Onun kapsama alanının dışına çıkıyor. Genelde millet kapsama alanının dışına çıkardı. Şeyh efendi sorardı çünkü. Hiç!

Demek ki dervişlikte bu var, öyle havalanmaya bakmıyor bu iş. Birisi soruyor, "Ne gördün?" demiyor, "Ne dedi?" diyor. Bak, "Ne gördün?" ayrı, "Ne dedi?" ayrı. Senin gördüğünü biliyor, "Ne dedi sana?" diyor. Demek ki o kabirdekiler, siz onlara ölü demeyiniz. Şehitler, peygamberler, salihler... Siz onlara ölü demeyiniz. Emir Sultan'a ölü diyemezsin. Üftade Hazretlerine ölü diyemezsin. Evet, ziyaret etmek muhakkak güzel bir hareket, sandukanın altından haber ver bana, sandukanın altından haber ver bana! Asıl

önemli olan o. İşte her şey Allah'ı hamd ediyor, her şey Allah'ı zikrediyor. Sen onu duyuyor musun? O frekansa giriyor musun? O frekanstan bir ses alıyor musun? Bu neyle mümkün? Bu, haramlardan uzak duracaksın, farzları yerine getireceksin ve Allah'ı çokça zikredeceksin ve o Hazreti Pir tabi ağaçların köklerini insanlara benzetiyor. Müthiş bir teşbih var burada, benzetme var yani ve ağacın kökü toprağın içerisinde, meyveleri dışında. Orda iki hayat var. Bir görünen hayat var: meyve ve yaprakları, dalları. Bir de görünmeyen var, kökü. Görünmeyen senin kökün, o görünmüyor. Senin meyvenden senin kökünü bileceğiz. Senin meyvenden senin kökünü bileceğiz. Meyven acıysa sen acısın, kardeş, kökün acı! Senin meyven tatlıysa, hoşsa, yenilebilirse senin kökün sağlam, harika. Tohumun da sağlam. Ya evet, tohumun sağlamsa, senin meyven de sağlam. Sen yenilebilirsin, sofraya konulabilirsin, sen bir misafire sunulabilirsin. Ama yok, meyven acı...O zaman köküne dikkat et, kendine dikkat et. Meyven nasıl acı? Dilinden çıkan acı, gözünden çıkan acı, elinden çıkan acı, ayağından çıkan acı. Tat vermiyorsun, lezzet vermiyorsun. Bu neden kaynaklanıyor? Bu, senin kökünden kaynaklanıyor. Senin terbiye edilmediğinden, aşılanmadığını gösteriyor. Allah muhafaza eylesin. Amin.

"Kazlar gibi başlarını su içine çekmişler, karga gibiyken tavus haline gelmişlerdir."

Karga, çirkinliği temsil ediyor burada kötü ahlakı temsil ediyor. Tavus ise güzelliği temsil eder ya hep ama tavusun da derdi vardır. Nedir? Tavusun ayaklarıdır derdi. Tavus ayaklarına bakar, ayaklarına bakınca kibrini yener. Her güzelin ayakları vardır, kibirlenme. Cenab-ı Hak sana bir şey takmıştır; ayağına bak, kibrini yen. Öyle "güzelim" diye hava atma. Bak, tavus da çok güzel ama ayakları çıplak. Öyle kendi kendine havalanma; senden daha yakışıklısı var İsmail! Tabi, benim oğlum, Allah Allah! Kaldır elini, Erhan Acar kim acaba bu yakışıklı diyor. O yüzden Allah, güzel görünmeyen bir şeyi güzelleştirir. Tövbe ile, zikirle güzelleşebilirsin. Karga ahlakından tavus olabilirsin. Bu yol kapalı değil. Cenab-ı Hak, Cenab-ı Hak eğer ona yaslanır, ona dayanırsan, ummadığın yerden sana güzellikler nasip eder. İnsan, değişen ve dönüşen bir varlıktır. İnsan, değişen ve dönüşen bir varlıktır, vahşilikten kemâlâta geçebilir mi? Evet. Çünkü Cenab-ı Hak, o değişmeyi ve dönüşmeyi göze alırsa, Allah onu değiştirir ve dönüştürür. Kötüye gitmek istersen kötüye dönüşürsün; iyiye gitmek istersen iyiye dönüşürsün. İyilik kapısı da açıktır herkese, kötülük kapısı da açıktır. Sen ne tarafa meyledersen, Cenab-ı Hak senin o tarafına doğru yolunu açar. Bunu isteyen sensin yalnız, bunu isteyen sensin. Yani sen bir kötülük yaptığında

şunu deme: Allah'ı suçlama. Yani, "Cenab-ı Hak takdir etmiş, ben bu kötülüğü yaptım" Ha Senin hiçbir suçun yok, sen tertemizsin! Öyle bir şey yok. Allah bizi affetsin.

"Allah onları kış vakti hapsetmişse de baharda o kargaları tavus haline getirir. Kışın onlara ölüm vermişse de bahar yüzünden yine diriltip yapraklandırır, yeşertir."

Hakkınızı helal edin. Bu beyiti çünkü normalde birayla uzun söylemişim ama neyse, bitirivereyim artık, bunu da bir dahaki haftaya 220'den başlayalım. Rum suresi, ayet 50: "Allah'ın rahmetinin izlerine bir bak; ölümden sonra yeryüzüne nasıl hayat veriyor! Şüphesiz o, ölüleri de böyle diriltecektir. O, her şeye kadirdir." Burda hani Hazreti Pir dedi ya: "Allah onları kış vakti hapsetmiş de baharda o kargaları tavus haline getirir." Kışın onlara ölüm vermişse de bahar yüzünden yine diriltip yapraklandırır. Yani Cenab-ı Hak bir kışı yaşatır sana. Kışı yaşattıysa sabret, mücadele et. Bahar yakındır. Gecenin en karanlık noktası, aydınlığın başlangıç noktasıdır. O yüzden normalde nasıl Cenab-ı Hak sonbahar geldiğinde bütün bitkiler, ağaçlar yapraklarını dökerler, her şey yok olur gider ama Cenab-ı Hak yağmurla onları bereketlendirir, yeniden diriltir. O yüzden, yeryüzünü nasıl yeniden diriltiyorsa seni de yeniden diriltir. Sen haramlarla kendini öldürürsün, tövbe suyuyla yeniden dirilirsin. Zikrullah ile kemâle erersin. Nasıl bahar yağmurlarıyla Cenab-ı Hak bütün arzı yemyeşil ediyorsa, birçok bitki, börtü, böcek, ne bileyim işte kuşlar, hayvanlarla cıvıl cıvıl hale getiriyorsa, seni de aynı hale getirir, ümidini kesme. Kış çünkü ölümdür; durgunluktur, geçici bir sondur kış, burdaki tabirle ama bahar, yeniden hayatın başlangıcı, yeniden doğuştur. Yeniden ümit etmektir, yeniden o durgunluktan canlılığa geçmektir, yeniden ölümden hayata geçmektir. İşte, sen normalde karga gibi çirkindin, sıradan bir insandın ama normalde Allah'a yöneldin, tövbe ettin, zikrettin, doğru insan oldun. Cenab-ı Hak seni tavus gibi yaptı, seni sevdi. Seni sevince de Cebrail'e dedi ki: "Ey Cebrail, ben filancayı sevdim. Gök halkına nida et, onlar da sevsin. Sen de sev." Cebrail nida etti gök halkına: "Ey gök halkı, Allah filancayı sevdi, siz de sevin." Melekler mümin kulların kalbine ilham etti: "Allah filancayı sevdi, siz de sevin." dedi ve mümin kullar da onu sevdi. Oysa sen önceden çirkindin. Üzerinde sevilecek bir şey yoktu ama sen Allah'a yöneldin, Allah'a teslim oldun, Cenab-ı Hak senin günahlarını affetti, seni süsledi, seni sevimli hale getirdi, seni yeniden yeşertti. Senin üzerinde yeniden iyilikleri, güzellikleri neşv-ü nevâ eyledi.

"İyilikler Rabbinizden, kötülükler de nefsinizden. Öyle olunca, sen normalde manevi bir güzelliğe, manevi bir alana geçtin, bahar bahçesi gibi oldun, gül bahçesi gibi oldun, gül dalında gül oldun, bülbüller gibi dalında şakımaya başladı. Oysa sen önceden karga gibiydin; necislerin, leşlerin peşinde

giderdin. Amma velakin tövbe ettin, geri döndün, Cenab-ı Hak seni gül bahçesinde gül dalı gibi eyledi ve sen Bülbül'ün peşinden koşarken, bülbül geldi senin dalına kondu, sana şakımaya başladı. En güzel namelerini senin için söyledi ve en güzel nameleri seher vaktinde söyledi. Hatta bir an gaflete düştün, "Nerede bu bülbül?" diye aradın mı sonradan uyandın ki o Bülbül ötelerden gelme. Sen kendini gül dalında, gül bahçesinde gördün. "Nerede acaba?" dedin, baktın, oysa sen yakaza koltuğunda oturuyorsun. Ha, dedin ki, "Bu gül bahçesi ötelerden bir gül bahçesiymiş, bu gül dalı ötelerden bir gül dalıyım, bu gül dalında konan bülbül ötelerdenmiş" ve Cenab-ı Hak seni ne yaptı? Temizledi, yeniden diriltti, yeniden bahar bahçesi haline getirdi. Yeniden senin göğsüne bahar kokularını saçtı ve sen bir kokladın ki o koku Yemen'den gelmekte. Çünkü hadis-i şerifte buyurdu ya Allah Resulü sallallahu aleyhi ve sellem : "Rahman'ın kokusu Yemen bölgesinden gelmekte." Demek ki o Rahman'ın kokusu seher vaktinde seni böyle yalazadı gitti. Ege Bölgesi'nde "yalazamak" derler; sıcak vurur insana, "yalaz vurdu" derler. Sıcak vurur veyahut da Bayındır'da normalde kışın poyraz vurur çok; poyraz vurunca "Poyraz yalazladı, Poyraz vurdu onu" derler. Aslında görünen bir şey yoktur, sıcak veya soğuk seni yalazlar, etkiler. yani seni, sıcağı görmezsiniz, hissedersiniz, soğuğu görmezsiniz hissedersiniz. Senin vücudunda o bir etki bırakır. İşte, sen Allah'ı seversen, zikredersen, tövbe edersen, sen Cenab-ı Hak'kın yolunda yürürsen, evet, seni bahar bahçelerine döndürür, dalına güller kondurur, güller şakımaya başlar. Şakımaya başlayınca, şakıması "cik cik cik" diye ötmesi değil, Allah'ı zikretmeye başlarlar. Birisi "Hu" der, birisi "Hay" der, sen ikisinin arasında "Hu, Hay, Hu, Hay Hu Hay" gider gelirsin. Birisi ordan, üçüncüsü gelir, üzerine bir de Allah esması koyar. Sen "Hu, Hay, Allah", "Hu, Hay, Allah", "Hu Hay Allah" der, nerden dediğini de bilemezsin. Bir bakarsın ki an geçmiş, ne gül kalmış ne gül bahçesi, ne bülbül kalmış ne de şakıyanı kalmış. Gene nefsinle baş başa kalmışsın. Ararsın yine, beklersin, yine o bahçe kurulur, yine o gül dalına konar mı diye. Heyhaaat! Kaçırmışsın. Artık öbür ana gözünü dikersin. Çünkü hiçbir şey eskisi gibi değildir. O, hep yeniden yaratır her şeyi, o eskiyi kullanmaz. Eskiyi kullanan insanlardır. Allah cümlemizi böyle kendisini yenileyen, seher vaktinde Allah'ı zikreden ve Cenab-ı Hak'kın o sonsuz nimetlerine hamdeden kullarından eylesin. Amin. Haklarınızı helal edin. Bi,den yana da helal olsun, geceniz hayır olsun, El-Fatiha maassalavat. Amin.

28 EYLÜL 2024
TASAVVUF VAKFI MERKEZ
BURSA

https://www.youtube.com/live/v5lFC_JoOwA?si=K0gVyk-xQqc2mgC2

MESNEVİ-İ ŞERİF 2020-2024. BEYİTLER ŞERHİ

Eûzü Billâhi Mine'ş-Şeytâni'r-Racîm Bismillâhi'r-Rahmâni'r-Rahîm
Efdâlü'z-Zikr Fa'lem Ennehû
LÂ İLÂHE İLLALLÂH
LÂ İLÂHE İLLALLÂH
LÂ İLÂHE İLLALLÂH
Hak Muhammedü'r-Rasûlulllah
Cemî'i'l-Enbiyâ-i ve'l-Mürselîn
ve'l-Hamdülillâhi Rabbi'l-Âlemîn

Selamunaleyküm. Allah gecenizi hayırlı, amin; ayınızı, yılınızı, ömrünüzü hayırlı eylesin, amin. Rabbim cümlemizi ve cümle Ümmeti Muhammed'i hakkı hak, batılı batıl bilenlerden eylesin, amin. Hakkı hak bilip Hak yolunda mücadele eden, koşturan; batılı batıl bilip batıla karşı cihat eden, mücadele edenlerden eylesin, amin. Rabbim, nerede bir Müslümana zulmediliyorsa, zulmedenlerden Cenab-ı Hak intikamını alsın, amin. Bu İsrail'i ve onun destekçisi olan Batılıları, hepsini güçleriyle yerle yeksan eylesin, amin. Müslümanların namusuna, şerefine, haysiyetine dil uzatan, laf uzatan; namusunu, şerefini kirletenleri Cenab-ı Hak, hidayetler mümkün ise hidayet eylesin, amin. Hidayetleri mümkün değil ise, hepsinden de Cenab-ı Hak Müslümanların intikamını alsın, amin. Ecmain. 2020. beyitten devam edeceğiz inşallah. Geçen hafta: "Kışın onlara ölüm vermişse de, bahar yüzünden yine diriltip yapraklandırır, yeşertir." Yani herkesin ve her şeyin bir kışı vardır; kışın öyle bir kimseye ölüm verdiyse, insan için de geçerli bu, sonradan bahar gelince ne oluyor? Hepsi de diriliyor, hepsi de yeniden Cenab-ı Hak onları var ediyor.

"Münkirler der ki: "Eskiden beri olagelmiş bir şey. Neden bunu kerem sahibi Allah'a isnat edelim"

Yani kış gelir, sonbahar gelir, kış gelir; ağaçlar yapraklarını döker, otlar kurur, yağmurlar yağar, karlar yağar. Bir bakarsınız ki yeşillik namına hiçbir şey kalmamış. Sonra kış biter, ilkbahar gelir. İlkbahar gelince de her taraf yemyeşil olur, yeniden otlar, böcekler, çiçekler neşvünema bulur. Bu döngü böyle devam eder gider ya, münkirler yani Allah'a inanmayanlar, onlar derler

ki: "Bunlar tabiatın olağan şeyleri, bunu ne yapmaya Allah'a isnat ediyorsunuz?" derler. Hazreti Pir, bu münkirlerin olağan şeyleri sıradanlaştırma, kıymet vermeme, değersizleştirmelerini anlatıyor ve bu tip insanların inkâr anlayışlarını bize anlatıyor. Çünkü hele bu zamanda bu daha da ileriye gitmiş vaziyette yani o münkirler yani inancı olmayanlar bu tabiat olaylarını sıradanlaştırıyor, onu Allah'a isnat etmiyor. Bütün bu doğa olaylarını, bu tabiat olaylarını, bütün bu ayı, güneşi, yıldızları, baharın gelmesini, yazın gelmesini, kışın gelmesini; bunları, bütün olayları eskiden beri olagelmiş şeyler olarak nitelendiriyorlar. Yani bunları bir ilahi iradeye, ilahi bir kanuna bağlamıyorlar ve Allah'ı inkar edenler bunları tamamen maddi nedenlere, bilimsel yasalara ve yaklaşımlara bağlıyorlar. Onlara göre bu tabiatta, doğada, evrende her şey tamamen fiziksel bir nedene dayanıyor ya da rastlantısal süreçler bunlar. Çünkü bununla alakalı bilhassa bu ateistler, batılılar, materyalistler, normalde ya bunu fiziksel bir matematiğe bağlamaya çalışıyorlar. Bu bir felsefe çünkü ya da rastlantısal bir şeydir bu diyorlar. Bunun da felsefesi var kendilerince.

Onlar normalde bu meselelere bakarken ne diyorlar onlar? Determinist mi diyorlar, ne diyorlar? Böyle bir şey var ya? Efendim? Materyalist ayrı. Bir de böyle materyalistlikten ayrı deterministler mi ne var böyle. Onlar daha farklı şeyler. Bunlar böyle grup grup aslında. Bunlar grup grup olduğu için farklı gruplar farklı tezler sürüyorlar. Onlara girmedim şimdi; onlara girsem, bir de onları açıklamak için uğraşacağız. Ondan sonra, bunlar böyle farklı bir münkirleşme var. Bunların bir kısmı mesela işte, bunu matematiksel olarak açıklamaya çalışıyor. Kimisi bunu rastlantısal bir sonuç olarak görüyor. Bunun gibi değişik felsefe grupları var. Oysa İslam'da bütün varlık alemini dizayn eden Allah'tır. Bu, ilahi bir emirle, ilahi bir matematikle hiçbir şey kendi düzeninden ve sisteminden çıkmadan devam eder gider ve İslam, varlığın tamamında meydana gelen her şeyin Allah'ın iradesiyle olduğunu söyler ve biz öyle inanırız. Deriz ki bütün varlık alemindeki hareketler, varlık alemindeki her şey Allah'ın ilahi takdiriyle, Allah'ın ilahi hesaplamasıyla her şey olur. Biz öyle inanırız. Dolayısıyla bu inkarcılar, bu münkir bakışa sahip olanlar, bu noktada buna inanmazlar ve bunun normalde ama bir rastlantı olduğunu, bunun fiziksel bir olay olduğunu, bunun bir doğa olayı olduğunu, yani bunun Allah'la bir ilişkisinin olmadığını söylerler. Oysa burada bunu söyleyenler, Cenab-ı Hakk'ın ilahi kudretini, kuvvetini, ilahi aklını ve hikmetini görmezler. Cenab-ı Hak, En'am Suresi 59. ayette de: "Gaybın anahtarları onun katındadır. Onları ondan başkası bilmez. Karada ve denizde ne varsa, o bilir. Onun bilgisi olmaksızın bir yaprak bile düşmez. Yerin karanlıklarındaki bir tane yaş ve kuru her şey, apaçık

bir kitaptadır." buyurur. O yüzden onun izni ve emri olmadıkça, onun yaratması olmadıkça bir yaprak dahi dalından aşağı düşmez ve bütün gaybi meseleler de Allah'ın katındadır.

Burayı biraz böyle gayb ile alakalı konuyu açmak istiyorum aslında konumuz bu değil ama sosyal medyada veyahut da din bilmezlerin hemen söyledikleri bir şey vardır. Mesela siz, ertesi günle alakalı, yirmi yıl sonrayla alakalı veyahut da hadis-i şeriflerde ahir zamanla alakalı hadisler vardır veyahut da evliyaullahın gelecekle alakalı söylediği işaretler vardır, kendilerince kerametleri vardır. Cenab-ı Hakk'ın onlara bildirdikleri vardır. Savundukları, söyledikleri şey şudur: "Gaybı yalnız Allah bilir, siz nerden gaybı biliyorsunuz? Gayb Allah'ındır." Gaybın neyi içerdiğini, neyi içermediğini bilmezler bunlar. Çünkü bunlar din bilmiyorlar, din cahili. Bizim ne yazık ki bugün İslam dünyası din cahili. Müslümanlar ama din cahili, Müslüman ama kâfir gibi yaşıyor, kâfir gibi düşünüyor. Müslüman ama yemesi gâvurca, içmesi gâvurca, eğlencesi gâvurca, tatili gâvurca, evi gâvurca, hayatı gâvurca ama Müslüman kendisi! Ve gâvurca yaşamayan, gâvurca düşünmeyen, bir Müslüman gördüğünde onu düşman belliyor. Çünkü kendisi gibi yaşamıyor, kendisi gibi düşünmüyor. O da istiyor ki o da gâvurca düşünsün, gâvurca yaşasın. Bakın, bizim ülkemizdeki en büyük açmazlardan birisi bu. Biz Müslümanız diyoruz, gâvurca düşünüyoruz, gâvurca yaşıyoruz ama Müslümanız. Tavrımız, ahlakımız, davranış biçimimiz, düğünlerimiz, derneklerimiz, eğlencelerimiz...Hepsi de gâvurca olmuş. Bunu, bunu satın almışız bir de. Böyle davranmayan bir kimse olunca biz onu düşmanlaştırıyoruz, karşı cepheye koyuyoruz. Hemen birileri çıkıyor, ahkâm bile kesiyor. Din adına ahkâm kesiyor. Şimdi böyle olunca, şimdi bir şey konuşuyorsun, o diyor ki: "Gaybı Allah bilir." Canım kardeşim, bu gaybın anahtarlarının neyi kapsadığını hadis-i şerifte Allah Resulü sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri bu ayet-i kerimeyi tefsir etmiş: "Bir yaprak dahi ondan izinsiz düşmez." "La faile illallah," bütün yaratım Allah'a aittir. Ama gaybdan ne anlayacağız? Bakın, hadis-i şerifte Hazreti Peygamber bu ayet-i kerimeyi başka bir ayet-i kerime ile tefsir ediyor.

Bakın, ayeti, yine ayetle tefsir ediyor. Peygamber yapıyor bunu sallallahu aleyhi ve sellem . Bu böyle sahabenin söylediği veya tefsiri değil; bu direkt Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerinin bu: "Gaybı Allah bilir, gaybın anahtarları onun katındadır, onları ondan başkası bilmez," ayet-i kerimesi, yani En'âm suresi 59. ayeti, Hazreti Peygamber Lokman Suresi ayet 34 ile tefsir ediyor: "Kıyametin ne zaman kopacağına dair bilgi ancak Allah katındadır. Yağmuru o indirir, rahimlerde olanı o bilir. Hiçbir kimse yarın ne kazanacağını bilmez, hiçbir kimse nerede öleceğini de bilmez. Şüphesiz

ki Allah her şeyi çok iyi bilendir, her şeyden haberdardır." Demek ki gaybdan anlayacağımız neymiş? Kıyametin ne zaman kopacağı. Hani bir hadis-i kudsi var ya: İslam, iman, ihsan. Cebrail aleyhisselam geldi. Ne dedi? Kıyamet ne zaman kopar? O da dedi ki: "Sorulanın sorandan daha fazla bir bilgisi yoktur", sorulanın sorandan farklı bir bilgisi yoktur. O zaman kıyametin ne zamana kopacağına dair bilgi ayet-i kerime ile sabit, Allah'a ait. Birisi kıyamet hesaplar, kendi kendine hesaplıyor. Var ya hesaplayanlar şimdi, hesaplıyorlar. Kardeş, yorma kendini, kıyametin ne zaman kopacağını Allah biliyor. Bunu da ayeti kerimeyle sabitlemiş. Sen kendi kendine kıyamet hesabı yapma. Otur oturduğun yere. Kıyametin alametlerini anlat insanlara ama tarih verme. Yok 2035'te kopacakmış da, yok 2055'te kopacakmış da, yok 2070'de kopacakmış da...Nerden geldi bu bilgi sana? Bunu yapma, dinine laf söyletiyorsun sonra taş attırıyorsun dinine. Allah muhafaza eylesin.

"Yağmuru o indirir. "Yağmurun yağmasını yaratan 'O'dur, yağmurun inmesi dediği, yağmasını yaratan, 'O'. Rüzgarı yaratan 'O', bulutları rüzgarla sevk eden 'O', soğuğu sıcağı yaratan 'O'. O zaman yağmurun indirilmesi dediğimizde, yağmurun aşağı inmesini yaratan O. Yağmuru 'O' indiriyor. Hadi sen ilahsan yağmur yağarken sen geri döndür hadi yağmur tanelerini! Hadi sen yağmur yağdırma! Bak, Bosna'yı sel götürmüş, camiler bile sular altındaymış, minareler görünüyor. Dün akşam resim vardı. Bizim Bosna'da okuyan kızımız da bana bugün mesaj çekmiş, demiş ki: "Her yer su altında filanca yerlerde, ulaşılamıyor." Birkaç bölge söylemiş, bana yazmış ulaşılamıyor diye. Rabbim inşallah tez zamanda o afatı da ortadan kaldırsın inşallah. Yardımcı olsun Cenab-ı Hak Bosnamıza. "Rahimlerde olanı 'O' bilir." Rahme düştü sperm ve yumurta, hamile kaldı o esnada. Cinsiyeti belli mi? Değil. Allah biliyor mu? Evet. Siz çocuk oluştuktan sonra gidip cinsiyetini belirliyorsunuz, biliyorsunuz. Çocuk oluşmadan cinsiyetini bilmiyorsunuz. Henüz daha hemen sperm yumurtayla birleşti birleşti, ikiden bir oldu. Bir olduktan sonra tekrar iki, ikiden dört oldu, dörtten sekiz oldu. Çok hızlı; sekizden onaltı, onaltıdan otuziki oldu, büyüyor hızla. Hadi, kız mı erkek mi bil? Bilmiyorsun. Rahimlerde olanı bilen 'O'. Birisi kalkıp da henüz daha sperm bile düşmemiş ana rahmine, sen onu söyleme. Onu 'O' biliyor. Hiçbir kimse yarın ne kazanacağını bilmez. Yarın senin için yaşanmadı. Sen yarından kesitler görebilirsin ama net olarak "Sen yarın tamamiyetle bunu yaşayacağım" diyemezsin. Hiçbir kimse nerede öleceğini de bilmez. O zaman nerede öleceğini bilmiyorsun, ölüm tarihin de belli değil. Ölüm tarihin de belli değil. Rüyanda görsen dahi söyleme, halinde görsen dahi söyleme. Bu değişebilir çünkü. Bu seni aldatabilir. Sen kesin net hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri bir tarih verdiyse, söyleyecek bir söz yok.

Öbür türlü, kabre girdiğinde görürsün ezanın, selanın okunduğunu da görürsün. Namazının kılındığını da görürsün. Hatta kimler cenazeye gelmiş, kimler gelmemiş, onları da görürsün. Kim toprak atmış, kim toprak atmamış, onları da görürsün. Bunların hepsini görebilirsin ama hiçbirisi de senin için kesin değildir. Onu Allah bilir. 'Şüphesiz ki Allah her şeyi çok iyi bilendir.' Rabbim bizi 'O'na iman edenlerden eylesin.

"Onların körlüğüne rağmen Allah dostlarının gönüllerinde bağlar bahçeler bitirmiştir. Gönülde kokan her gül, kül sırlarından bahisler açar."

Hazreti Pir, Allah'ın rahmet ve lütfunu inkar edenlerin; Cenab-ı Hakk'ın bir rahmeti var, bir lütfu var, ikramı var, ihsanı var. Bunu inkar edenlerin körlüğüne ve duyarsızlığına rağmen, yani bir inkar eden güruh var ya, inkarcılar Adem'den beri var. Bunlar yeni değil, bu inkarcılar dönem dönem değişmiyorlar bunlar. Yani Hazreti Adem'in çocuklarının bir kısmı nasıl inkarcı olduysa, bunlar dünya üzerinden ne inkar edenler, inkarcılar eksildi ne de Müslümanlar, müminler eksildi. Müminler, Cenab-ı Hakk'ın indirdiği kitaba ve başlarındaki peygamberlerin sünnetine tabi olup mümince yaşamaya çalıştılar. Münkirler de her dönem, Adem'den itibaren, Allah'ın indirdiği hükümlere karşı gelip kendi heva ve heveslerine uymaya çalıştılar. Bugünün inkarcıları da aynı, dünün inkarcıları da aynıydı. Dün de Mekkeli müşrikler, Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerinin hem getirdiği Kur'an'ı hem de onun peygamberliğini inkar ediyorlardı. Ona deli dediler, akılsız dediler, akıllı dediler, her şey dediler, her türlü zorluğu da yaptılar, hakaret ettiler, her şeyi yaptılar. Sonuçta, o günün inkarcılarıyla ondan önceki inkarcılarla bugünün inkarcılarının arasında bir fark yok. İnkârcı, inkârcıdır. Bunlar böyle bir soy sop olarak inkar soyundan sopundan bunlar. Bunların tavırları, davranışları da aynı. Çünkü onlar şeytandan besleniyorlar. Şeytandan beslendikleri için tavırları, davranışları birbirlerine benzer onların. Hani "kafirler tek millettir" der ya ayeti kerimede; kafirler tek millettir, birbirlerine benzer onlar, birbirlerinden farklı değillerdir ve onların bu körlüklerine, bu duyarsızlıklarına, bu inkarcılıklarına rağmen Cenab-ı Hak, bunlar böyleler ya, Allah dostlarına, velilerine, mürşid-i kamillerine ise gönüllerinde bağlar bahçeler bitiriyor.

Bir kimse Allah'ı inkar ediyor, peygamberi inkar ediyor ve Cenabı Hakk'ın bütün indirdiklerini inkar ediyor. O inkarcılar orda dururken, Allah kendi müminlerine, velilerini, dostlarını, evliyalarını, mürşitlerini ilahi ilimle destekliyor ve onların kalplerine nurlar akıtarak, onların gönüllerini bahar bahçesi haline getiriyor ve onlar, bir bahçede tohum ekersiniz de o tohum filizlenir, meyve verir, herkes ondan faydalanır ya, o müminler bahçesi, o veliler bahçesi, o evliyalar bahçesi böyle bir bahçe ve Cenab-ı Hak onları bu

manada destekliyor. İnkar edenler manevi kör oldukları için Allah'ın varlığını ve kudretini görmüyorlar ve manevi hakikatleri de fark etmiyorlar ama Allah'a dost olan kalplerine Allah'a dair hakikatler, ilahi hikmetler geliyor, Allah'a dost olanların ama o münkirler, o münafıklar, o mürtedler, tırnak içerisinde "Müslümanım" diyen müşrikler, bunları görmekten uzaklar ve o yüzden o müminlerin, o velilerin, o evliyaların, o velilerin gönüllerine gelen ilhamdan da uzaklar ve o ilhamı da reddediyor onlar, böyle bir şeyin olmasını da kabul etmiyorlar. Onlara Musa'yı geri getirsen, ona da inanmazlar; İsa aleyhisselamı getirsen, ona da inanmazlar. Çünkü münkir münkirdir. Nasıl Musa aleyhisselamın peygamberliğine iman etmediler, nasıl İsa Aleyhisselam'ın peygamberliğine iman etmediler, Muhammed-i Mustafa'nın da peygamberliğine iman etmediler. Dün de iman etmedikleri gibi bugün de iman etmiyorlar. Nasıl Musa Aleyhisselam'ın zamanında veliler varsa, Süleyman Aleyhisselam'ın zamanında veliler varsa, Adem'den itibaren veliler var ise, şimdi de veliler, mürşid-i kamiller var. Şimdi de onların velilliklerine, mürşid-i kamilliklerine inanmıyorlar. Bir bakmışsınız ki bir çürük elmayı getirmişler, "İşte bütün elmalar böyle," diyorlar. Ya, diyorsun, bir tane elma çürük çıksa bütün elmalar çürük diyebilir misin? Diyemem. Bu akılsızlık olmaz mı diyorum ben? "Evet," diyor. Ya diyorum, bir tane karpuz aldın, bir kamyon karpuz var, bir kamyon karpuzun içinden bir tane karpuz aldın, o gök çıktı. Bütün kamyon gök mü şimdi diyorum ben, hayır diyor. Ya diyorum Müslüman alemi bir buçuk milyar, iki milyar...Ne kadar diyorsan de. İçinden on tane gök çıkacak, yirmi tane, otuz tane, elli tane, yüz tane yanlış insan çıktı. Bütün İslam alemini nasıl kötü görürsün? Duruyor!

İyi, "Ben şeyhim" diyen onlarca insan çıkmış. Ben de rahatsızım, para toplayandan, pul toplayandan, istismar edenden, isteyenden, dilenenden. Ben de rahatsızım ama çıkmış kardeşim! Millet de oluk oluk veriyor. İyi, tamam, sen verme. O veriyor, sen verme. Bakın, rahatsızım, sen verme ama birisi öyle diye neden bütün hepsini neden kötülüyorsun? Bir meslek düşünün, herhangi bir meslek. İşte, şimdi Cevdet alınmaz ya, ne? Mekanik tamircisi, motor tamircisi... İyi, yani, Cevdet örneğin bir işte hata yaptı. Ya bu adamın bütün işi mi hatalı? Veyahut da bütün motor tamircileri hatalı mı diyeceğiz şimdi? Ya bu yanlış değil mi? Yanlış, ama yok öyle değil. Yani birisi çıkmış, "şeyhim" demiş, bir sürü hatalar, yanlışlıklar yapmış, 'bütün şeyhler böyle!' Ya bu doğru değil. Yani doktorun birisi yanlış ameliyat yaptı diye bütün cerrahlar kötü mü diyeceğiz şimdi? Haberlerde dinliyorum, adama demişler ki, ne o, bel fıtığın var, acil ameliyat olman lazım. Adam dört ameliyat geçirmiş, hâlâ da belinde problemler var. Nah böyle çivi çıkarmışlar adamın belinden. Haberlerde dinledim, ben şoka uğradım. E şimdi

ne diyeceğiz, bütün cerrahlar, bütün bel fıtığı ameliyatı yapanlar böyle mi diyeceğiz şimdi? Doktor sana lafım yok, merak etme. Sana dokunmamaya, sana bakmamaya çalışıyorum, sen üzerine alınma diye. Sen ne doktoruydun? Çocuk doktoru muydun? Evet. Allah basiret versin, feraset versin, inşallah. Amin. E şimdi, çocuk doktoru örneğin, iyi geldi, dinledi, baktı. İki tık tık, bir şık şık yaptı, "Öhö yap çocuk, öhö de", yapamıyor, 'a' de, 'a' da diyemiyor, konuşamıyor bile." Baktı, etti, dedi ki, "Soğuk algınlığı var, işte şu şurubu içsin, bu ilacı içsin." İyileşmedi. Örnekliyorum. "Bütün doktorlar böyle zaten", ya deme öyle. Veya iyileşti, iyileşince akıllı anne baba onun aklıyla iyileşti. Şimdi her meslekte yanlış yapanlar olacaktır. Ya bu Allah'ın dostu, Allah'ın velisi. Sen neden toptan hesap yaptın? Müslüman birisi hata yaptı, neden toptan sen hesap ettin? Toptan hepsini de aldın ayağının altında ezmeye çalışıyorsun. Allah muhafaza eylesin.

O yüzden, normalde Allah'ın velileri, Âdem'den itibaren var ve Cenâb-ı Hak onların gönüllerine ilham eylemiş. Onların gönüllerini bahar bahçesi yapmış. Dinin yaşanması ve yaşatılması için, peygamberlerden sonra yerin direği olan dağlar gibi onları da dinin direği yapmış. Onlar, Kur'an ve sünnetin yaşanması için, Kur'an ve sünnetin yaşatılması için ve Allah'ın bilinmesi ile alakalı deruni onlara ilmi ilahisinden akıtmış. Onlar Allah'la dost olmuş. Sen ona düşman olmakla Allah'ı kendine düşman edersin. Yanlışına gitme kardeş! Ayet-i kerimeler belli: "Sizden ücret istemeyenlerin peşinden gidiniz." Birisi senden dinle alakalı ücret mi istedi? Evet, verme de gitme de. Aklını kullan! Ayet-i kerime belli, bütün peygamberlerin dilinden Kur'an-ı Kerim'de ayet-i kerimeler var: Bizim ücretimizi ancak Allah verir. Biz size tavsiyemiz ve tebliğimiz dolayı bir ücret istemiyoruz. Siz, sizden ücret istemeyenlerin peşinden gidin. Bitti, bu kadar. Senden adam sohbet ediyorum yok zikrullah yaptırıyorum, yok işte şunu yapıyorum, bunu yapıyorum derse, verme kardeşim. Yok, ben sizin zakirinizim, umreye götüreceğim sizi. Benim umre paramı siz vereceksiniz diyorsa, verme kardeşim, gitme de. Adam umreye götürdüklerinden para kazanmaya çalışıyorsa, gitme kardeşim, yapma. Bitti, yapma. Senin zorla kimse kafana dayayıp bir şey yapmıyor. Ee, senden ücret istemeyenin peşinden git. Adam sohbet ettim diye para mı istenir? İstiyorsa, verme kardeş, verme. Adam sohbet ediyorum diye zekât toplamaya memur tayin eder mi? Eleman tutmuş adam, bunları söylüyorum diye kızıyorlar bana. Yazıyorlar bir de, "Sen filanca yere mi laf söyledin?" Ben bak, bir yer söyledim mi şimdi? Yok, bir yer yok, bir hedefte bir kitle de yok, bir şahıs da yok. Ölçü konuşuyorum. Ölçü! Sanki İslam devleti var. İslam devleti kurulmuş haberimiz yok, yani zekât memuru! Bir de adı zekât memuru, İslami terminoloji. Allah Allah! Nerden çıktı bu? Sonra

bunlardan bütün Müslümanlar zarar görüyor. Bütün ehli tasavvuf zarar görüyor. Bütün ehli tarikat zarar görüyor. Allah'a dost olan bir kimse istemez insanlardan, istemez, dilenmez dilenmez. E şimdi yanlış örnekleri görünce, "Hepsi de böyle" deniliyor. Allah muhafaza eylesin. Amin.

Bakara, ayet 257: "Allah, iman edenlerin dostudur. Onları karanlıklardan aydınlığa çıkarır. İnkâr edenlerin dostları ise tâğuttur. Onları aydınlıktan karanlıklara çıkarırlar. İşte onlar cehennemliktirler, orada ebedi kalacaklardır." Yani bu ayet-i kerime açık bir şekilde, inananların kalplerindeki manevi zenginliğin, inananların kalplerine gelen manevi ilhamların, inananların kalplerindeki ilahi huzurun ve ilahi aydınlığın Allah'tan geldiğine, imanlarının neticesinde Cenab-ı Hakk'ın onların kalplerine bunu bahşettiğini Allah diyor ki: "İman edenlerin dostudur." Allah diyor bunu. Kim senin dostun? İman ettiysen Allah. "Eşhedü en lâ ilâhe illallah ve eşhedü enne Muhammeden abdühü ve resûlühü" dedin ama Müslümanca yaşamıyorsun. Müslümanca yaşamıyorsan kendi kendine ben Allah dostuyum deme. Müslümanca yaşayacaksın. Cenab-ı Hak neyi nasıl emrettiyse, onu öyle işleyeceksin. Kelime-i şehadet getirdin, ardından namaz var, ardından oruç var, hac var, zekât var. Bunu icra edeceksin. Haramlar var, haramlardan uzak duracaksın. Nafile ibadetler var, sünnetler var. Bunları icra edeceksin. İman: Ben iman ettim. Tamam kardeş, senin imanını sonuçta biz kabul ediyoruz. Bizim kimseye "Lâ ilâhe illallah Muhammeden Resûlullah" diyene kâfir deme hakkımız yok. Ama Allah'a dost olacaksan, o zaman farzları yerine getireceksin, haramlardan uzak duracaksın ve nafilelerle yaklaşacaksın ki Cenab-ı Hak seni karanlıktan aydınlığa çıkarsın, senin gönül dünyanı aydınlatsın. Senin gönül dünyan ilham alsın. Senin gönül dünyan doğruyu eğriyi ayırt etsin. Çünkü kim iman eder, güzel ameller işlerse Allah ona bilmediklerini öğretir. Kim iman eder, güzel ameller işlerse Allah ona bilmediklerini öğretir. Kardeş, sen imanını düzgün yaşa. Cenab-ı Hak doğruyu senin kalbine ilham edecektir. Cenab-ı Hak seni dostlarınla beraber edecektir. Yeter ki sen imanını doğru yaşa. Ama yok iman ettin ama gavurca yaşıyorsun, o zaman senin Allah dostluğuyla alâkan kalmadı. Allah dostlarıyla da alâkan kalmadı çünkü yaşantı gavurca, düşünce de gavurca. Düşünce gavurca, yaşantı gavurca, baktı ki bir Müslüman karşısında, mümin, Allah dostu, veli, evliya veyahut da bir sufi, bir derviş, hemen ona düşman oldu. Neden düşman oldun? Sen Allah'a dost isen sen mümince yaşayana düşman olmaman lazım Sen Allah yolunda isen eğer gerçekten, Allah yolunda yürüyen bir kimseye düşman olmaman lazım. Allah yolunda yürüyene düşmansan sen nerdesin o zaman?

E sen bir veliye düşman oldun Allah diyor ki: "Kim benim velime düşman olursa Allah'a düşman olmuştur, yırtıcı bir hayvanın avından intikamını aldığı gibi ben de ondan intikam alırım." Hadis-i kutsi. E sen kime düşman oldun? Allah dostuna düşman oldun, Allah'ı zikredenlere düşman oldun, namaz kılana düşman oldun, oruç tutana düşman oldun, dinini yaşamaya çalışan insanlara düşman oldun! Evet, bu ülkede yaşadığımız gerçek bu. Bu ülkede yaşadığımız gerçek bu! Eğer Müslümanca yaşıyorsanız düşmanınız çok. Müslümanca, mümince yaşıyorsanız düşmanınız çok çünkü Müslümanım deyip gavurca yaşayanlar, gavurca düşünenler çok! Müslüman ama gavurca yaşıyor, gavurca düşünüyor. Müslüman, bütün gavur adet, gelenek, görenek, ahlak ne varsa almış. Ne varsa almış. Mümince, Müslümanca düşünüp mümince, Müslümanca yaşayamıyor. Evet, Müslüman Müslümanın dilinden emindir, hangi Müslümanın dilinden eminsiniz? Müslüman Müslümanın elinden emindir, hangi Müslümanın elinden eminsiniz? Müslüman Müslümanın ırzından emindir, hangi Müslümanın ırzından emin olacaksınız? Emin olamıyorsunuz, yüz yıllık batılılaşmanın sonunda geldiğimiz nokta bu!

Sokakta giden bir kıza tecavüz etmeye çalışan iki tane vahşi adam! Tertemiz insanların kızlarına, kadınlarına tecavüz eden mahlukatlar üredi. Tecavüz ettiği yetmiyor, öldürüyor bir de! Öldürdüğü de yetmiyor kesiyor, doğruyor, parçalara ayırıyor! Kurbanda hayvan keserken üzülüyoruz, acıyoruz hayvana ibadet ettiğimiz halde. Seviyoruz, okşuyoruz aman acı çekmesin diye. İçimizden dua ediyoruz, 'Ya Rabbi sen buna bıçağın acısını hissettirme.' Hasta oluyorum ben birkaç gün kurbandan sonra. Bir ara kesmeyi bıraktım, bildiğiniz hasta oluyorum, rahatsızlaşıyorum ama diyorum, sonradan topluyorum kendimi, sünnet diyorum. Allah Resulü kendisi kesmiş diyorum. Ya bir hayvanı kesemiyoruz ya. Kıyameti koparıyorlar, 'bunlar kurban kesiyorlar!' Ya cayır cayır kadınları kesiyorlar, cayır cayır çocukları katlediyorlar. Ya bak hala daha bir çocuk işte bak bulundu on dokuz gün sonra, daha katili yok! Hangi aine kurban gitti bilinen yok, neye kurban gitti bilinen yok. Ya adamın yirmi tane, otuz tane dosyası var, her türlü dosya var, adam dışarda dolaşıyor. Senin aldığın İtalyan hukuku bu! Almışsın, getirmişsin İtalyan ceza hukukunu koymuşsun. Bir de kimin İtalyan ceza hukuku? Mussolini'nin. Kim Musolini? Avrupa'nın en büyük faşisti, doğru mu? Ee o faşistin, o faşist diye nitelendirilen adamın hukuku bizde! Sonuç bu. Adamın otuz tane hırsızlık dosyası var, dışarda dolaşıyor. Taciz, tecavüz bütün dosyalar var, dışarda dolaşıyor, dışarda dolaşıyor adam. Kimin çocuğuna saldıracağı belli değil kimin malını yeniden gasp edeceği belli değil ama biz gavurca düşünüyoruz, hukukumuz gavurca, medeni hukukumuz gavurca...

Bütün her şeyimiz gavurca bizim. Biz bütün o gavurluğun içerisinde dinimizi yaşayacağız diye uğraşıyoruz ve böyle yaşarken bir yerden bir su kaçırıyor bir yer böyle, bir gedik veriyor, ordan birisi bir yanlış yapıyor, bu gavur güruh, gavur güruh komple diyor ki siz hepiniz de böylesiniz! İmamın birisi bir yerde bir şey yapıyor, 'bütün imamlar böyle' diyor.

Bakın İstanbul'da satanist bir tören yaptılar, doğru mu? Kimsenin kılı kıpırdadı mı? Şurda iki kap aşure dağıttırmadı bize! İki kap aşure dağıtacağız, atmış tane polis geldi, her yanımızı sardılar bizim! Polis araçları, ondan sonra belediyenin araçları, gelen polisler, yukarı mahallede, aşağıda, orda burda çevik kuvvet...Aşure ya, altı üstü aşure ya! Hala daha beynim almıyor! Aklım almıyor, aklım almıyor arkadaşlar! Bunu böyle kabullenemiyorum bir türlü. Aşure, aşure! Nuh'tan itibaren, Adem'den itibaren inananların paylaşımı. Adem'den itibaren, sonra Nuh'tan itibaren kâdim bir gelenek. Paylaşıyorsun ya, paylaşıyorsun. Aşure pişiriyorsun, dağıtıyorsun. Aşure pişiriyorsun, dağıtıyorsun, atmış tane polis! Bu ülkede lgbt'liler yürür, istediklerini yaparlar, popçular, topçular, dansçılar, istediklerini yaparlar. Her türlü İslam dışı toplantılar hal ve hareketler serbesttir. Demokrasi onlar için var, tasavvuf vakfı için yok! Aşure dağıtacağız, dilekçe yaz, oraya götür, buraya götür, bütün izinleri al, altı yüz tane polis gelsin! Satanist bir tören, hiçbir sıkıntı yok. Batılılaşıyorsunuz! Ne kadar gavurlaştınız, o kadar batılısınız. Ne kadar dininizi yaşamaya çalışıyorsunuz, gericisiniz, yobazsınız, pissiniz. Hepiniz, öyle diyorlar ya, aşağılık mahluklarsınız. Bu ülkeye yakışmıyorsun. Evet, benim iki dedem Yunan'la savaşmış, diyorum senin deden kimle savaştı? Bu ülkeye yakışacak ya, senin deden kimle savaştı? Ses yok. Yazıyorum ben de, yüzde yüz sabetayistsiniz diyorum. Ya Ermenisiniz ya yahudisiniz ya ruhunuz. Bir daha cevap gelmiyor bana. Öyle çünkü. Öyle ve topyekün, topyekün gerçek manada Müslümanlarla savaşıyorlar ve bunu dergahların, tekkelerin, tarikatların üzerinden yürütüyorlar. Birkaç tane, üç beş tane yanlış yapanların üzerinden yürütüyorlar ve öyle acımasız saldırıyorlar ki öyle acımasız saldırıyorlar ki namusun, şerefin, haysiyetin, çoluğunun çocuğunun bir anlamı yok! Öyle haysiyetsizce öyle şerefsizce saldırıyorlar ama ne yazık ki buna dur diyecek bir makam, buna dur diyecek bir mevki, bunu dur diyecek bir kanun yok. Durduramıyorsunuz ve bu Allah'ın kendisine iman edip kalbine ilham ettiği, kalplerini aydınlattığı kimselere şeytan ve avanesi daha acımasız saldırıyor. Şeytan ve avanesi daha acımasız Çünkü onlar tağutun emrinde. Onlar şeytanlaşmış olanların emrinde.

Şeytanla biatlaşmış olan masonların, mason localarının, şeytanla biatlaşmış olan, sebatayistlerin, kafirlerin, evangalistlerin emrinde, şeytanla biatlaşmış olan siyonistlerin emrinde. Yani burda tağut deyip geçtiğimizde,

günümüzün tağutunu bilemeyiz. Günümüzün tağutları siyonistler, günümüzün tağutları masonik insanlar, masonlar. Günümüzün tağutları evangelistler, kapitalist sistem. Günümüzün tağutları dünya bankası, IMF, NATO, günümüzün tağutları bunlar. Günümüzün tağutları twitterı, facebooku, ıvırı zıvırı yöneten, bunları normalde istediği gibi yönlendirenler, günümüzün tağutu bunlar. Bakın normalde bu kullandığımız haberleşme araçlarını bakın, Filistin'de takk kestiler. WhatsAppta yazışamıyor Filistinliler. Telegram açıktı, Telegram'ın sahibini Fransa'da beş gün gözaltına aldılar; onu da hallettiler. Telegram'ın sahibi orda, dünyayı idare eden deccalist sisteme taahhüt verdi, evet dedi. "Bundan sonra Müslümanların paylaşımlarını size açacağım," dedi. Açmaya söz verdi, açtırdılar, adamı öylesine bıraktılar. Dünyayı idare eden o siyonist sistemdir. Tağut, bütün dünya ülkelerini sömüren sistemdir. Tağut, bütün dünya ülkelerini faizde emen sistemdir. Tağut, bütün dünya ülkelerinin yeraltı ve yerüstü zenginliklerini bin tane şirkete toplayan sistemdir. Tağut, Amerika değildir; Amerika'yı yönetenlerindir. O tağut, x devlet değildir; bütün devletleri yöneten sistemdir. Senin devletin de dahil buna, bunun yerli yerinde, tağut budur. İşte bu. Kalpleri aydınlanmayan, mümince iman edip mümince yaşamayanlar, tağuttan besleniyorlar, inkar edenler. Her dönemin inkar hastalığı ve inkar profilleri kendine aittir. Allah bizi muhafaza eylesin, amin.

"Onların kokuları münkirlerin burunlarını yere sürtmek için perdeleri yırtarak dünyanın etrafını dönüp dolaşırlar."

Bu velilerin, bu mürşid-i kamillerin, bu müminlerin imanlarının ve güzel ahlaklarının tüm insanlığı etkileyen bir gücü vardır. Bütün insanları, o kalplerindeki imanlarından çıkan nurla, ahlaklarıyla bütün dünyayı etkilerler, bütün dünyayı. Normalde inkarcılar, o münkirler, o kalpleri kararanlar bundan nasiplerini alamazlar. Çünkü kalpleri katılaşmış, gözleri körelmiş, kulakları sağırlaşmıştır, perdelenmiştir. O yüzden o manevi güzelliği, o manevi kokuyu, o manevi hali onlar görmezler, koklamazlar, hissetmezler ve inkarlarına onlar devam ederler. Oysa o müminlerin o manevi halleri, manevi halleri bütün dünyanın her tarafını dolaşır. Duymak isteyene, anlamak isteyene, koklamak isteyene, bu manada gönlü imana açık olana. Hadis-i şerifte Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri buyurur: "Müminin güzel hali, hoş bir koku gibidir; girdiği her yerde kokusu duyulur." Hani sufilerde bir benzetme vardır ya, "Sufi kandil gibidir; gittiği yeri aydınlatır." Sufi kandil gibidir; bir yere gittiğinde orayı aydınlatır. Aileden bir kimse sufi oldu da, aileden kimse sufi olmuyorsa, bil ki ya o ailenin komple kalbi kararmıştır ya da o sufi düzgün sufilik yapmıyordur. Evde düzgün sufilik yaparsa, o zaman onun kokusu bütün evi sarar, bütün

sülaleyi sarar, bütün mahalleyi sarar, o güzel bir sufiyse. Yok; o güzel bir sufi değilse, benim gibi ele geleni yiyorsa, dile geleni diyorsa, ağzından bal akmıyorsa, gözünden güzellik akmıyorsa, elinden tatlılık akmıyorsa; yani cömert değilse, cimriyse, ne konuştuğunu bilmiyorsa, dandun konuşuyorsa, insanları kırıyorsa, üzüyorsa, onun etrafında hiç kimse sufi olmaz. O da kendince der ki: "Ya bunlar beni anlamıyorlar; bunlar beni bilmiyorlar da..." geç sen. Sen güzel bir derviş olsaydın, senin ailen değil, sülalen derviş olurdu. Sen demek ki güzel bir derviş değilsin. Çünkü sülalesi derviş olanlar var; bir kişi derviş olmuş, ardından bir kişi daha, bir kişi daha, bir kişi daha, bir kişi daha, bütün sülale derviş olmuş. Sen tek başına gidiyorsun, tek başına geliyorsun; sen düzgün derviş değilsin. Senin eşin bile inanmamış senin gittiğin yola; senin çocuğun bile inanmamış gittiğin yola. Ee, sen nereden güzel dervişsin? Güzel derviş değilsin. Müminin kokusu, çünkü girdiği her yerde duyulur. Mümin, Allah bizi onlardan eylesin.

"Münkirler, o gönül kokusuna karşı kara böcek gibidirler; dayanamazlar yahut davul sesine tahammül edemeyen beyni zayıf kimseye benzerler."

Bakara, ayet 10: "Onların kalplerinde hastalık vardır; Allah bu hastalıklarını daha da artırmıştır. Yalan söylediklerinden dolayı onlar için can yakıcı bir azap vardır." En büyük yalanları ne? Allah'ı inkar etmek. En büyük yalanları ne? Peygamberlerin peygamberliklerini inkar etmek. En büyük yalanları ne? Kitabullah'ı inkar etmek. En büyük yalanları ne? Sünnet-i seniyyeyi inkar etmek. Allah'ın yolunu, izini inkar etmek. En büyük yalan bu ve manevi hakikatler, manevi inciler, manevi ilhamlar, manevi bir yol, o münkirleri, o inkarcıları rahatsız olur, tahammül edemezler. Bir kimse Kur'an ve sünnetten bahsetse, manevi bir yoldan bahsetse, bu inkarcılar koro halinde inkar ederler. Bunu istemezler, bunu duymak da istemezler; bunu susturmaya çalışırlar, susturamazlarsa kaçarlar ordan. Bunlar yaygaracıdır bir de yaygara ile onları susturmaya çalışırlar. Bunların ellerinde kanun var, madde var, her şey var. Bu kanunla, maddeyle ona bir uyduruk bir şey bulup onu susturmaya çalışırlar, kesin. Çünkü o münkirlerin işine gelmez o. Haydi, bir bakmışsınız birisi cezaevine girmiş. Ne olmuş? Anayasayı değiştirmekten sonra kafayı kırmış, çıkmış. Bir bakmışsınız, adam Mehdi olarak dönmüş. Sakallar sapsarı, saçlar sapsarı, altın sarısı kıyafet, altın sarısı Mehdi geldi. İbretlik yaparlar, mesaj verirler: "Biz böyle yaparız." Alırlar içeri, yıllardır mahkeme, mahkeme, mahkeme... Mahkemesi sonuçlanmaz. En son içeride kanser olur, kanser olunca çıkarırlar, üç ay sonra adam ölür. Münkirler, inkarcılar hak sesi duymak istemezler. Kafirler, Allah'ın sesini duymak istemezler. Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerinin sesini duymak istemezler. Kur'an ve sünneti duymak istemezler. Onu dinlemek

istemezler, sıkılırlar ve derler ki: "Bu ne yapmaya konuşuyor?" Kaçarlar. İnkarcıları rahatsız eder o Allah dostları, veliler, o mürşid-i kamiller... Ve o inkarcılar, onları duymak istemez, onları anlamak istemez; onlar kaçarlar. Allah muhafaza eylesin.

Onlar, o inkarcılar, hakikatle yüzleşmek istemezler; doğruyla yüzleşmek istemezler. Kur'an ve sünnetle yüzleşmek istemezler. Müslümanca bir hayatla, Müslümanca bir düşünceyle yüzleşmek istemezler. Mümince bir hayat onları sıkar, mümince bir düşünce onları sıkar. O, öyle bir düşünceden uzak durur. Mümince bir hayat, mümince bir yaşantı onun için nefret edilecek bir şeydir. Evet, sen mümince yaşarsın. Mümince yaşamaya çalışanlara derler ki: Araplaştınız" Allah Allah! Nereden Araplaştık? "Arapların dininden gidiyorsunuz." Allah Allah! Şimdi yeni moda ne biliyor musunuz? Türklerin şaman dini. Ya diyorum, şamanlık din değil ki! Nasıl yani? Basbayağı, diyorum şaman, Türklerin dini önderi, bulutların ötesinden, gökten ilham alan kimse. Şaman kim biliyor musunuz? İlahi sesleri duyan kimse, kalbine ilahi ilham gelen kimse. Şaman bu. Türkler şamanist değil. Türkler tarih boyunca şamanist değiller ki. Nuh'un çocukları. Onlar hiçbir zaman ata, puta tapmadılar. Onlar için tanrı hep vardı. Gök tanrı, yer tanrısı değil; tanrı var ve bütün kainatı yaratan bir tanrı, Allah anlayışları var. Şamanlar, o ilahi ruhlarla veyahut da Allah'la bağlantı kuran kimse. Şaman o. E diyorum, hanginiz şaman? Kim var böyle bağlantı kuranınız? Ses yok. "Araplaştınız Allah Araplaştınız", gavurlaştık ya, gavurlaşmaya ses yok. Kimse kimseye "gavurlaştın" demiyor, kimse de "gavurlaştık" da demiyor. Ya birisi namaz kılıyor. "Siz de Araplaştınız" diyor. Ya, namaz kılıyor. Namazın Arabı, Türkü, Rumu, Acemi var mı? Namaz kılıyor, oruç tutuyor, Allah'ı zikrediyor, haramlardan uzak duruyor. Yok, "Araplaştınız" küçümseyecek. Birisi dönüp ona demiyor: "Sen gavur musun? Sen de gavurlaşmışsın?" Bayan örtünür örtünmez, birisi örtünmüş, örtünmüş, güzel, farz demiş, doğru, hak. "Araplaştılar" Ee, donsuz dolaşan gavurlaştı mı şimdi? Ne oldu? Plajlardaki herkes gavurlaştı öyle mi? Karşılığı ne bunun?

Örtünen kadın, sakal bırakan erkek, dinini yaşamaya çalışan bir kimse Araplaştı mı? E, ne diyeceğiz şimdi? Dinini yaşamayan, dininin farzlarını, vaciplerini yerine getirmeyen, haram helalden kaçınmayan... Ne diyeceğiz şimdi o İstanbul'daki o satanist veyahut da dinsiz ateist... Neyse, oraya katılanlara gavurlaştı desek ne olacak o zaman? Yazıyor bana: "Siz insanları Araplaştırıyorsunuz." Ben de yazıyorum, " Karşılığı ne? Siz de gavurlaştırıyor musunuz" diyorum, ses yok. Normalde çünkü onlar din kokusu almak istemiyorlar, Kur'an, sünnet kokusu almak istemiyorlar, böyle bir hayat standardı istemiyorlar. Gavurlaşmak istiyorlar. Seni de gavurlaştırmak

istiyorlar. Biz zaten kendi kendimize dinin çok az bir kısmını yaşamaya çalışıyoruz; ondan da rahatsız oluyorlar. Diyorlar ki: "Bunu da bırak, bizim gibi ol," yani gavurlaşalım.

"Münkirlik böyle bir hastalık. Kendilerini meşgul ve müstağrak gösterirler." Şimşek parıltısından gözlerini yumarlar." 2025, buradan devam edeceğiz, inşallah. Ben böyle söylemekten inticab ediyorum, utanıyorum ama Mesnevi sohbetleri yaparken kendimce şöyle bir karar almıştım. Dedim ki: İnşallah Allah bana bir gayret versin, ben bütün Mesnevi beyitlerini Kur'an, sünnet üzerine şerh etmeye çalışacağım demiştim. Bu zaman zarfında 2025. beyite gelmişiz. Hazreti Mevlana Celaleddini Rumi Hazretlerine karşı hayranlığım daha da artıyor. Bakın, hayranlığım daha da artıyor. Çünkü hemen hemen bu hikayelerin ortasına almış olduğu, bazen hikayeden uzakmış gibi görünen ama işte hikayenin ortasına almış olduğu hikmetli sözlerine bakınca gerçekten denilebilir ki bir araştırmacı dört binin üzerinde ayet var, beş, altı bin hadis var Mesnevi'de diye bir not düşmüş. Gerçekten Mesnevi bu manada insanın günlük hayatında dinini ince bir çizgide yaşayabilmenin anahtarı gibi ve öylesine ince, nükteli, derin manalar içeren beyitler var. Üzerinde biraz tefekkür edip düşünüp, biraz araştırırsanız bir bakıyorsunuz ki bir ayet-i kerimenin tefsiri, özür dilerim, bir bakıyorsunuz ki bir hadis-i şerifin tefsiri veyahut da bir ayet-i kerimenin bir kısmını almış, nakletmiş. Tabi böyle bir sufi tefsirinin içinden çıkmak herkesin harcı değil, benim de harcım değil belki de. Ben de bir hadsizlik yapmış olabilirim. Hazreti Pir beni affetsin inşallah ama gerçekten böyle zaman zaman bu ibareler vardır. Önceden mesneviler dergahlarda kilitli duru, ya üstat ya halife ya da mesnevihan ancak ondan sohbet verirmiş. Gerçekten de bu hakikatmiş. Çünkü baktıkça, inceledikçe o beyitlerin birer ayet ve hadis tefsiri olduğunu anlıyorsunuz ve o malum nazım şeklinin içinde bunu anlatabilmek büyük keramet. Hazreti Pir için söylüyorum. Ayet ve hadisleri o nazımsal şekliyle yazmak, anlatmak ve deruni bir hal ile söz ile anlatmak gerçekten büyük keramet ve Hazreti Pir'in aleyhine konuşulanları da münkirler, münkirlerin burunlarının ilahi koku almamasına bağlıyorum. Diyorum ki: "Münkirin, bu ilahi kokuları alması mümkün değil. Münkirin bu ilahi nefesleri anlaması da mümkün değil. Münkirin, Hazreti Pir'i ve velileri ve mürşitleri anlaması da mümkün değil." Demek ki o veliler, o mürşid-i kamiller, Peygamber Sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerinin izinden gitmişler ki Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerinin uğramış olduğu bela, musibet, sıkıntı, dert, gam, kasavet onlara da bulaşıyor. O yüzden okudukça, onun üzerinde daha derinlemesine kendimce tefekkür etmeye çalıştıkça Hazreti Mevlana Celaleddini Rumi Hazretlerine

hayranlığım daha da artıyor. Rabbim bizi o yola layık eylesin. Nefsimize uyanlardan eylemesin. Heva ve hevesini ilahlaştıranlardan eylemesin. Tağutun peşinden gidenlerden eylemesin. Dünyamızı ve ahiretimizi kolay eylesin. Dünya ve ahiretimize lütf etsin. İkram etsin. İhsan eylesin. Bizleri sırat-ı müstakimde mukim eylesin. Amin. Son nefesimize kadar Allah Allah Allah diyerek bu dünyada yanaşıp bu dünyadan göçenlerden eylesin. Geceniz hayır olsun. El-Fatiha maassalavat. ya Allah. Münkirler aşk halini bilmezmiş. Ne güzel söylemişler. Eyvallah.

TASAVVUF VAKFI
MERKEZ
BURSA

https://www.youtube.com/live/VHYcJzPh7F4?si=yVDtBlkW73e5O30u

MESNEVİ-İ ŞERİF 2025-2034. BEYİTLER ŞERHİ

Eûzü Billâhi Mine'ş-Şeytâni'r-Racîm Bismillâhi'r-Rahmâni'r-Rahîm
Efdâlü'z-Zikr Fa'lem Ennehû
LÂ İLÂHE İLLALLÂH
LÂ İLÂHE İLLALLÂH
LÂ İLÂHE İLLALLÂH
Hak Muhammedü'r-Rasûlulllah
Cemî'i'l-Enbiyâ-i ve'l-Mürselîn
ve'l-Hamdülillâhi Rabbi'l-Âlemîn

Selamünaleyküm. Allah gecenizi hayırlı eylesin. Amin. Rabbim, bütün hayatınızı hayırlı eylesin. Son nefeslerinizi her daim zikrullah ile verenlerden eylesin. Her nefeste diliniz zikrullah ile ıslak olsun. Kalpleriniz zikrullah ile mutmain olsun. Bütün Ümmet-i Muhammed'i Cenab-ı Hak, zikrullahın nuruyla yeniden diriltsin. Zikrullahın nuruyla nurlandırsın. Rabbim, bütün Ümmet-i Muhammed'i bir ve beraber eylesin. İsrail'i ve destekçilerini dağıtsın. İsrail ve destekçilerini kahru perişan eylesin. Siyonizmi batırsın. Deccalizmi yerle yeksan eylesin. Doğu Türkistan'da ve diğer İslam beldelerinde ne kadar Müslüman var ise, hepsini de özgürlüklerine kavuştursun. Deccalizmin pençesinden bütün Ümmet-i Muhammed'i kurtarsın. Amin. Ecmain. 2025. beyitten devam edeceğiz inşallah.

'Geçen hafta, münkirler o gönül kokusuna karşı kara böcek gibidirler, dayanamazlar yahut davul sesine tahammül edemeyen beyni zayıf kimselere benzerler', burayı okumuştuk. İnşallah 2025'ten devam edeceğiz. İçeride küçük, mini bir sohbet yapmıştık; orada bir konuya değindiydim. İçerideki arkadaşlara bu, bakın geçen hafta en son Hac Suresi 46. ayetle bitirmişiz sohbeti. Hac Suresi, ayet 46: 'Yeryüzünde dolaşmıyorlar mı ki düşünecek kalpleri ve işitecek kulakları olsun. Şüphesiz gözler kör olmaz ancak göğüslerdeki kalpler kör olur.' Tamam mı hocam, şimdi açınca bak burdan geçen hafta bunu hatırlıyorum, bunu okudum, kapattım sohbeti. Hac Suresi 46. ayet: "Yeryüzünde dolaşmıyorlar mı ki düşünecek kalpleri ve işitecek kulakları olsun." O zaman kalp düşünüyor, kalp, buradaki akıl değil, kalp. Kalbi akıl dediğimiz şey bu bizim, feraset nuru dediğimiz şey bu. Basiret nuru

dediğimiz şey. Hani aslında kalbin hallerinde, kalbin halleri çünkü nefsin meratiplerinden ayrıdır.

Nefis meratibi, emmare, levvame, mutmaince, radiye, mardiye, safiye olarak geçer. Bir kimsenin nefis meratibinden kalp etkilenir mi? Evet, bak, kalp etkilenir mi? Evet. Mesela, son nokta o kalp, nefis belli bir noktaya gelince o kimse zaten kalbi de bu noktada onun o nefisle mücadeleden sonra belli bir aydınlığa erişiyor ama kalp de bu kalbidir; ilme'l yakîn, ayne'l yakîn, hakke'l yakîn. Bunu böyle bu fakir tanımlar ya. Yani, bu normalde bu kalbin yakınlığıdır. Bu kalple alakalıdır direkt. Nefsin kalple bağlantısı var mıdır? Vardır. Hani nefis meratipleri olarak ama kalbin yolu, kalbin yolu kendisine münhasırdır. Kalbin ayağı kendisine münhasırdır. Çünkü orası zahire göre değildir. O normalde zahir olarak bir kimsenin dış görüntüsü; cübbesi, takkesi, sarığı, bilmem nesi, aldığı ilim, okuması, onu bunu, okuması, yazması filan, bunların hepsi de zahirle alakalıdır. Eyvallah, inkâr etmiyoruz bunu ama kalbin yolu, bunu hiçbir zaman unutmayın, kalbin yolu kendisine münhasırdır.

Hani Allah, "Dilediğini kendine seçer" diyor ya, bu kalbiyle alakalıdır. Hani başka bir yerde de hadis-i kutsî olması lazım, "Allah sizin suretlerinize değil, siretlerinize, içinize bakar" diyor. İçinize bakar dediği, senin kalbinle alakalıdır. Allah, sizin aklınıza bakar" demiyor. Nereden çıkarıyorlar bu akılperestler? Bilmem. Aynı ayeti okuyoruz, aynı hadisi okuyoruz. Çünkü kalpleri çalışmıyor yani Allah senin suretine bakmayacak, siretine bakacak. Kalbine bakacak senin. Senin kalbin önemli. Sen Beytullah'ı tavaf ediyorsun, kalbin orada değil. Allah senin kalbine bakıyor. Sen namaz kılıyorsun, namaz sende değil. Senin kalbine bakıyor. Kalp önemli. Sen hafızsın, Kur'an'ı hıfzetmişsin, Kur'an okuyorsun ama sen Kur'an'da değilsin kalben. Senin kalbine bakıyor. Bak, o senin kalbine bakıyor. Şimdi, Şeyh Efendi Allah rahmet eylesin, Kur'an-ı Kerim'i tecvitli bilmiyor, okuyamıyor. Şimdi birisi bana şerh edecek, hoca, âlim. Yani Hoca Efendi dedi, tecvitli okumuyor. Ben de döndüm, "Evet, tecvitli okumuyor ama senin ne halt olduğunu söyledi az önce." dedim Kıpkırmızı oldu. Dedim tecvitli okumuyor ama dedim isim vermedi, sana konuştu hepsini de dedim, durdu. Sen şimdi bana sor dedim sen nerden biliyorsun diye dedim. Bu sustu. Ben de tecvitli okuyamıyorum dedim. Bu hani tecvitli okuyamamayı teşvik etmek değil, kalbi önemli o kimsenin, kalbi önemli. Sen tecvitli okuyorsun ama okuduğun gırtlağından aşağı geçmiyor. Hadisle sabit. E? 'Yeryüzünde dolaşmıyorlar mı ki, düşünecek kalpleri, düşünecek kalpleri...' Ya otur, binlerce yıl düşün, kalp düşünecek, kalp. Binlerce yıl bunu düşün. Düşünecek kalpleri! 'Ancak göğüslerdeki kalpler kör olur.' E, nereye koyacağız? Hac Suresi, ayet

46. Bütün herkes açsın okusun. Ondan sonra tefsirlerini de okusun. Kalp diyor kardeş, kalp! Akıl demiyor. Başka yerlerde akıl da diyor, akla da hitap ediyor. Evet, bu ayet-i kerime kalp diyor ya, kalbin düşünmesinden bahsediyor bize, kalbin düşünmesi. Oturun, derviş kardeşler, kendi kendinizi muhakeme edin. Kalbiniz düşünüyor mu? Evet, oturun muhakeme edin kendi kendinizi. İşin sırrını söylüyorum size. Şu ayet-i kerime bütün insanlığa yeter: Defteri kapat, yürü git. Defteri kapat, yürü git. 2025. beyit:

"Kendilerini meşgul ve müstağrak gösterirler. Şimşek parıltısından gözlerini yumarlar."

Bu münkirler var ya, bu münafıklar, mürtedler, kâfirler, dini alaya alanlar, kalbi çalışmayanlar, aklı çalışmayanlar, gözü kör, kulağı sağır, kalbi harekete geçmemiş... Bediüzzaman Said Nursî de tasavvuf, tarikat hakikat bölümünde der ki, "Kalbi harekete geçmeyen" yani kalp hareketsiz duruyor, düşünmüyor, fikretmiyor, zikretmiyor kalp...İşte bu inkârcılar hakikatten, hakikatten bilinçli olarak kaçarlar. Bilinçsiz değildir. İnkârcılar, bazen böyle müslümanlar, bizim saf Müslümanlar, "Ya bunlar cahil" der. Değil canım kardeşim, bunlar bilinçli olarak gözlerini hakikate kapatıyorlar. Bunlar bilinçli olarak kulaklarını hakikate tıkıyorlar. Bunlar bilinçli olarak Kur'an ve sünnete sırtlarını dönüyorlar. Bunlar bilinçli olarak Müslümanlara düşmanlar, İslam'a düşmanlar, zikir ehline düşmanlar. Bunlar bilinçsiz değil, inkârcı çünkü inkârcı, bilinçli. Allah bizi affetsin. "Ve kendilerini dünyevi uğraşlarla oyalarlar." Git, onlar böyle dünyevi bir işleri vardır. İşte, çalışmak da ibadet der, böyle küçümser seni. Seni ka'le almaz. Yani sen ondan para isteyeceksin, pul isteyeceksin, öyle bir şey bekler. Kendini büyütür böyle. Ben de, "Fabrikan kaç para" diyorum, çöküyor o zaman. Hepsini alıvereyim." diyorum. "Kaç para hepsi?" diyorum. Kalıyor. Hatta diyorum, "Sen de içinde dahilsin, kilon kaç para?" diyorum. Böyle bakıyor, diyecek bir şey bulamıyor. Yani o kibirlenecek ya sana, o kibirlenmeden çakıyorsun ona. Kibirlenene kibirlen en iyisi. Kendini çok akıllı, çok zeki zannediyor. İnkarcılar böyledir; çok bilgili gösterir kendini. Evet, halbuki inkârcılar necaset hükmündedir. İnkar edenler necaset hükmündedir. Onlar, çünkü en büyük kördür; hakikati görmüyorlar.

Hakikati görmeyince, Hazreti Pir böyle çok yumuşak konuşmuş: "Eşekten farkları yoktur" demiş yani. Yok ya, eşekten daha aşağı bunlar. Eşek bir işe yarıyor, eşeklere hakaret olur. İnkârcı mı, eşek mi? Eşek. Eşeği çekersin, götürürsün. İnkârcı hiçbir yere götüremiyorsun ki, dinlemiyor bile seni zaten. Bunlar bide hani kendilerini çok uğraşan, çok böyle iş yapan, çok akıllı, çok zeki...Dine ayıracak zamanı yok onun! Dindarlar böyle basit, pasif, tembel, çalışmayan, kafası çalışmayan, zeki olmayan, dilenen...Ben yeni Müslüman

olduğum zamanki insanların bana bakış açısını söylüyorum size. Ben yeni bir yere gidiyorum orda da aynı bakış açısına maruz kalıyorum. Yeni bir yere sohbet açmak için uğraşıyorsun, gidiyorsun, onlar da bekliyor, acaba ne isteyecek falan diye. Dillerinin ucunda diyorlar: "Hocam, bir yemek yiyelim." "Allah razı olsun, benim yemeğim var arabada." diyorum. Nasıl yani? Basbayağı diyorum! Yemeğe ihtiyacımız yok, yatmaya ihtiyacımız yok, yorgana ihtiyacımız yok. Arabada yorgan, yatak da var yastık da var diyorum ben. Birisi inanamadı, kahvenin önünde geldi. "Hocam, görmek istiyorum." dedi. Gel, gel dedim. Gör. Açtım, bak dedim bu yastık, bu battaniye, bu su dedim abdest almak için dedim. Bu yemeğim dedim. Gel beraber yiyelim yemeği. Ayıp olur hocam ya dedi. Sen burda misafirsin. Burası benim vatanım dedim ya, geçici olarak. Asıl vatanım olmasa da benim burası dedim ya, vatan bizim arz bizim vatanımız dedim. Boş ver sen dedim. Geçici vatan yalnız, asıl vatan ötede dedim. Adam iyice kafası iyi dedi, yemek de yemedi. Sonra herkese, "Uçuk bir adam, gelin dinleyin" demiş. Allah bizi affetsin.

O yüzden bunlar, inkârcıların hep işleri varmış gibi. Birini zikre davet edersin, "Abi, işim var, müsait olursam gelirim." derler. İşleri bitmez. Hep karşılaştığımız şeyler bunlar. Onların işleri bitmez, onların evde problemleri bitmez, hiçbir şeyleri bitmez onların, inkârcı çünkü. Burdaki en deruni söz şu: "Şimşek parıltısından gözlerini yumarlar. Hakikat, şimşek parıltısı gibidir." Hani böyle şimşek bir anda her tarafı aydınlatır ya, Hazreti Pir bu ilahi tecelliyatı şimşek parıltısına benzetiyor. Çünkü o kalbe böyle vurur geçer. Bir anda kalp pırıl pırıl olur, bir anda aydınlanır insanın kalbi. Kalp aydınlanmakla kalmaz, sana lazım olan yer de aydınlanır. Sen berrak bir şekilde onu görürsün ama bu tecelliyata da hani böyle hazırsan olursun. Bunu böyle bu hani "Aman kalbime bir pırıltı gelsin, Allah Allah" öyle değil bu, bu Allah'ı gözünün gördüğü görmediği her şeyden fazla seveceksin, ona yöneleceksin. Hz. Muhammedi Mustafa'yı (s.a.v.) hazretlerini, gördüklerinden en fazla onu seveceksin. Bu benim için doğru olan şeydi. Bir başkasına bir şey diyemem. Benim şeyhim, gözümün gördüğü insanların en kıymetlisiydi, en değerlisiydi benim için, gözümün gördüğü. Eğer o kimse böyle bir sevgi yoluna girdiyse, eyvallah, zaten o yolu açılıyor onun. O zaman o şimşek gibi parıltı onun kalbine geliyor. Evet ve o normalde münkirler de inkârcılar da bu parıltıya gözlerini yumarlar. Bir şey normalde hani bir kimse birden böyle bir flaş patlar, flaş patlayınca insanlar, ritmik, parlaklığı karşı gözünü yumar, göz kendini korumaya aldı. Hakikat de böyledir. O kimsenin kalbine hızla vurur. Ama o esnada sen gözünü yummazsın ona. O bir anda kalbe vurur geçer. Öyle bir vurur ki şaşkınlıktan kendine gelemezsin. Hayretten daha doğrusu, şaşkınlık demeyeyim. Hayretten kendine gelemezsin.

Ben senin Rabbinim der, biter mesele. Sen kendine gelemezsin, günlerce. O ses kulağından değil senin içinden çıkmaz hiç. Ya bırak! Geri kalanı martaval gelir sana. O ses seni hayretten hayrete geçirir, sarhoş eder seni. Kendinden geçirir, kendinden geçirir. Şimşek gibi parlaması odur. Sana bir şey lazımdır, vurur geçer o sana, şimşek gibi vurur. Hiç ummadığın, beklemediğin anda gelir, ummadığın anda hızla gider. Arkasından baka kalırsın. Arkasından baka kalırsın, beklersin artık her seher vakti, ne zaman vuracak diye. Bu işin çilesi odur.

"**Göz yumarlar ama onların bulundukları makamdaki göz değildir ki. Göz odur ki bir sığınak görsün."**

O münkirler hakikate gözlerini yumarlar. Gözlerini yumarlar ama onların bulundukları makamdaki göz, göz değildir. Yani esfeli safilindesin. Senin gözün göz değil. Göz odur ki sığınak görsün, göz odur ki kime sığınacağını, kime yöneleceğini görsün. E kime sığınacağını kime yöneleceğini bilmiyorsa, o zaman o göz zahiri bir göz. Kedide de var. O göz zahiri bir göz, çok afedersiniz bütün mahlukatta var. Sinekte de var sivrisinekte de var, arıda da var, denizdeki balıkta da var o gözden. Kendi kendine "Bende göz var." diye böbürlenme. Ufacık böcekte de o göz var. Hatta göze ihtiyacı olmayan hayvan, haşat da var, gözü yok, o da görüyor. Gözü yok, gözü yok!

Bazen anlatıyorum ya, iflas etmişim, gece televizyon izliyorum, belgesel. Zikrullahtan, dersten gelmişim, iflas etmişim ya, elimde tesbih, "Lâ ilâhe illallah" Belgeselde ne var? Okyanusun dibinde yaşayan bir köpekbalığı var. Göz yeri var, gözler kapalı, göz yok, kulaklar sağır, duymuyor da. Okyanusun dibinde yaşıyor, köpekbalığı cinsi. İzliyorum ben de sabaha karşı, saat dört. Bir milyon dolar borç var, dedikodu diz boyu. Dedikodu diz boyu, dünyayı on sefer dolaşır dedikodu. Neden iflas ettin diye soran yok, "İflas etti." diyorlar. Hatta kimisi geliyor bana, "Abi ya, söyle ya, malı nereye kaçırdın?" diyor. "Öteye kaçırdım" dedim, öbür tarafa. Hani böyle samimi bir şekilde geliyor, diyor ki "Bu malı nereye kaçırdın?" İyi, neyse, bir balık, okyanusun dibinde yaşıyor böyle, geliyor bir tane kocaman balık, kapıyor ağzına, ağzında bir dolaştırıyor, hoşuna gitmiyorsa kenardan hop atıyor balığı. Ya oturdum dedim ya okyanusun dibinde, gözü görmüyor, kulağı sağır, göz görmüyor, kulağı sağır, onun ağzına geliyor balık dedim. Balık ağzına geliyor, bir de beğenmiyor dedim. Bir de beğenmiyor! Dudağının kenarından atıyor dedim! Ya Mustafa Özbağ, balık kadar da mı kıymetin yok lan dedim. Kalk! Ben şimdi kalk lan dedim, yürü. Ne dedim, kendin kendine düşünüyorsun? Okyanusun dibinde, gözü görmeyen, kulağı duymayan balığı dedim besleyen Rabbim, lan seni mi beslemeyecek dedim, bozma moralini, yürü dedim, bak işine. Borç da ödenir harç da ödenir. Ertesi gün yeniden doğdum

ben hiç uyumadım o gece. Sabahleyin erkenden kalktım, enerjikim böyle. Yürüdüm dosdoğru Seyit Taş'ın yanına. Ne yapıyorsak yapıyoruz Seyit Taş, dedim, ticarete dönüyorum hızla. Bu durdu. Ne olacaksa olsun, ne alacaksak alacağız, ne satacaksak satacağız, dedim. Hayat devam ediyor, dedim. O da şaşırdı. Evet, bu normalde, yani gözü görmüyor ya, balık, bildiğin balık, gözsüze veriyor, kulaksıza veriyor. Sen insansın, halifesin, eşrefi mahlukatsın, sana mı vermeyecek? Eşref-i mahlukatsın seni kendine halife yaratmış, ne endişe ediyorsun? Ne korkuyorsun? Ne üzülüyorsun? Yürü, o seninle.

Bu inkârcılar, Allah'ın ayetlerini inkâr ederler, kudretini inkâr ederler. Bu inkârcılar yeryüzünde, onlardan önce gelmiş, helak olmuş kavimleri görmezler. Cenâb-ı Hak, kimisini sesle helak etmiş, kimisini rüzgarla helak etmiş, kimisini yerin dibine batırmış, kimisini bir ateş gelmiş, yalamış, depremle helak etmiş. Helak etmiş de etmiş. Bakın, bilmem kaç bin yıllık şimdi Urfa'dan ne o, arkeolojik şeyler yapıyorlar da bir söylenti çıktı, değil mi? İngilizler demişler ki, işte Göbeklitepe'deki kazıları durduracaksınız diye. Dedikleri söylenti. Onlar da durdurmuşlar. Neden? Yani yeniden insanlık tarihi yazmak lazım. Yani, yok işte bir tane hücre denizden çıktı. Denizden çıkınca karaya, karada emeklemeye başladı. Ondan sonra maymun haline geldi, gorilden maymun oldu, maymundan insan oldu...Çürüdü zaten bu Darwin'in teorisiydi. Bildiğiniz teori. Teori demek kanıtlanmamış hayal, bildiğiniz hayal. Biz bunu kanıtlanmış bir ilim olarak hâlâ da çocuklara...Çocuklar var mı, ortaokulda, lisede? Okunuyor mu Darwin teorisi? Ortaokulda, lisede okunuyor mu Darwin teorisi? Maymundan geldik diyorlar daha yani! İyi. Ben artık onlarla alay ediyorum. Cenâb-ı Hak bir kavmi maymun haline getirdi ya, bunların soyu ordan geliyor herhalde.

Maymundan geldiğini iddia ediyorlar ya. Halbuki o maymuna çevrildi onlar. Bazı rivayetlerde üç gün, bazı rivayetlerde kırk gün maymun halinde yaşadılar. Ondan sonra hepsi birden öldü onların. Hepsi birden öldü, kalıntısı kalmadı. Öldüler, ibreti âlem için cenazelerine, cesetlerine kimse dokunmadı onların, o beldeyi terk ettiler. Yahudi'dir onlar, bildiğiniz Yahudi. Maymundan geldiğimizi söyleyen kim? Darwin kim? Yahudi. Neden bunu söylüyor? Çünkü bir Yahudi kavmi, onlar kavim kavim ya bir Yahudi kavmi maymuna çevrilip helak oldu. Aslında o kavim, kayıp kavim. Şimdi o kayıp kavimi arıyor onlar. Bir kavim bulacaklar, 'İşte bizim kayıp kavmimiz bu,' diyecekler ama değil. O kayıp kavim, maymuna çevrilen kavim. O maymuna çevrildi o. Şimdi onun maymuna çevrildiğini onlar biliyorlar. Bütün insanlığa ne diyorlar? 'Siz maymundan geldiniz,' diyorlar. O maymundan çevrilmenin intikamını almaya çalışıyorlar. Aldılar. Bütün insanlık da diyor ki 'Evet, biz maymundan geldik, atalarımız maymun.' E bizim de zaten adı

milli olarak başlayıp gayri milli olan eğitim sistemimiz de aldı, getirdi onu, bizim eğitim sistemimizin içine kattı. Biz çocuklara diyoruz ki biz Adem ve Havva'dan geldik. Allah, Adem ve Havva'yı yarattı, ondan da insanları yarattı. Bizi yaratan Allah, biz önceden maymun değildik, hayvan değildik, önceden balık değildik, kuş değildik. Ya? Cenab-ı Hak, ahsen-i takvim üzerine bizi insan olarak yarattı. Çocuğumuz okula gidiyor, okuldaki öğretmen diyor ki: 'Hayır, Darwin teorisine göre biz maymundan geldik.' Hatta birkaç tane de Mason İslam âlimi var bu konuda, Mason ama onlar da diyorlar ki, 'Yani böyle evrimleşme normaldir, bunu anormal görmemek lazım. Onu da yaratan Allah'tır, böyle de evrimleşmiştir,' diyorlar. Tabii bunu da bizim içimize sokuyorlar. Çünkü bizim içimizde Mason olan, ta Osmanlı'dan itibaren Mason olan hocalar var yani âlimler var. Şeyhülislam bile var, Mason olan şeyhler var. Mason olan âlimler var, Mason olan devlet adamları var. Paşalar var, Osmanlıyı söylüyorum. Sebataist Paşalar var Osmanlı'da, Mason Paşalar var. Ermeni dönmesi Paşalar var Osmanlı'da. Ermeni, Ermeniliğini saklıyor. Rum Paşalar var, Rumluğunu saklıyor. Aslında paşa da değil bazıları. Bazıları askeri talebe değil, askeri bir eğitim almamış ama sonradan paşalık yapmış, hatta başbakanlık yapmış. Osmanlı'da masonlar var.

Mesela siz uluslararası kitaplardan kimler Mason Türkiye'de okumamışsınızdır, incelememişsinizdir. Bende bir de İngilizce mingilizce yok, bir de böyle benim dilden ben zayıfım. Türkçeyi bile zor konuşuyorum ama yani teknoloji var ya şimdi. Böyle bir sayfayı alıyorsun, öbür tarafa ekliyorsun, sana Türkçeye çeviriyor onu. Evet ya, saklayamıyorsun artık. Ama mesela İngilizler arşivlerini hâlâ daha açmıyorlar. Her otuz yılda bir arşivlerini açıyorlar, Türkiye ile alakalı arşivler açılmıyor. Yüzelli değil, ikiyüz yıldan beri Türkiye ile alakalı, Osmanlı ile alakalı İngiliz arşivleri açık değil. Yani siz İngiliz arşivlerine gidip mesela örneğin Amerika ile alakalı arşivleri, Almanya ile alakalı bilgileri alabilirsiniz. İngiliz istihbaratı ne yapmış, ne etmiş, neler konuşmuşlar, tabii. Ama Osmanlı ve Türkiye ile alakalı hiçbir şey öğrenemiyorsunuz. Ya merak edip şu İngiltere ne yapmış Türkiye ile alakalı? Bunu öğrenemiyorsunuz. Enteresan bir şey değil mi? Bütün dünyaya sen arşivlerini aç, Türkiye ile alakalı arşivleri açma veya siz Büyük Millet Meclisi'nin normalde mesela tutanaklarını okuyamıyorsunuz. Meclis tutanaklarını okuyamıyorsunuz. Hiç kimse okuyamıyor. İlk meclis tutanakları kapalı. Orda milletvekilleri ne konuştular, ne tartıştılar, öğrenemiyorsunuz. Ne o, 'Hakimiyet kayıtsız şartsız milletindir!' Otur oturduğun yere! Değil işte. Hani, milletinse açın hadi? Açamıyorsunuz! Veya hani birilerinin hatıraları var, basılmıyor. Basılmıyor! Yani Atatürk'ün eşinin hatıraları var. Sonradan ayrılmışlar ama hatıraları var, basılmıyor. Mesela işte

neden boşandığını yazıyormuş oraya. Ne gördü de boşandı, yazmış mesela işte. Hatta yeğeni falan birisi onu açmış, bakmış, okumuş. 'Bunu yayınlarsanız,' demiş, 'Türkiye Cumhuriyeti devletini sorgulamaya açarsınız,' demiş. Artık nedir, ne değildir, bildiğimiz yok. Kimse de bunları soramıyor.

Bizim seçtiğimiz milletvekilleri de zaten kaldır elini kaldırıyor, indir elini indiriyor, yarım kaldır, yarım kaldırıyor, bütün kaldır, bütün kaldırıyor. Öyle halkın seçtiği millet meclisi, yalan! Siz seçmiyorsunuz zaten. Siz seçilmişleri seçiyorsunuz. Bunlar daha zeki ya sizden, daha akıllı onlar, sizden daha bilinçli, daha fazla kafaları çalışıyor. Siz, 'Bunları bunları, bunları milletvekili seçeceksiniz,' diyorlar, siz de elinizi kaldırıyorsunuz, vuruyorsunuz mühürü, onların seçtiklerini seçiyorsunuz. Onların seçtiklerini seçiyorsunuz! Bütün dünya öyle. Demokrasi denilen aldatmaca, yutturmaca, kandırmaca, her tarafı yalan, her tarafı yamalı bohça dediğiniz demokrasi, aslı astarı olmayan, kökü gömeci olmayan, bakın, kökü gömeci olmayan, hani kökü Yunan felsefesinde diyorlar ya, o da değil, kökü orada da değil! Kökü şeytan, kökü Deccal! Siz de demokrasiyi çok iyi bir şey, methettiler, size öyle öğrettiler ya. Her laflarının başı nedir? Demokratik hukuk! Hangi hukuk? Adamın 26 tane hırsızlıktan sabıkası var, meydanda dolaşıyor. Bu hukuk mu? Adamın üç dört tane kadına tacizden mahkemesi var, yirmi tane ayriyeten dosyası var, adam aramızda dolaşıyor. Hukuk dediğiniz bu mu? Hukuk denilen buysa bu...Sonra adam gidiyor, bir tane daha kadın taciz ediyor, onu da serbest bırakıyor. Üç tane kadın taciz etmiş, serbest kalmış, dördüncüyü de taciz ediyor, gene serbest bırakıyor! Ama biz hukuk devletiyiz! Ne olacak? Hukuku gider İran'ın Mussolini'sinden alırsan böyle oluyor. Biz komple faşizme karşıyız, öyle değil mi? Kahrolsun faşizm, değil mi? Solcular öğretmişti bunu bize. Bizi de faşist görüyorlardı. Faşistsiniz siz. İyi, biz de onları ne görüyorduk? Komünistsiniz siz. Ulan faşisti de birmiş, komünisti de birmiş! Komünist bağırıyor, "Kahrolsun faşizm" diyor. Hukuk faşist! Mussolininin. Desen ki Musolini kim? Faşist. Kahrolsun faşizm! E aldığın hukuk onun. Desen ki hukuk senin faşizmden alınma, Kemalistler ayağa kalkar, "Nasıl böyle söylersin?" diye. E, hakikati bu! Kimse hakikati görmek istemez.

O yüzden bu inkârcıların inadî bir inkârları vardır. Küfri inadî! O küfri inatlar küfri inadîlerinden vazgeçmezler. Evet, o yüzden körlükleri maddi değildir, manevi, yani kalbi körlükleri vardır. Siz bütün körlükleri hasbelkader tedavi edebilirsiniz. İşte şekerden dolayı gözlerde arıza var. E, gidiyorsun bir gözlük alıyorsun. Hadi, bakıyorsun gene bulanmaya başladı, bir daha gidiyorsun, senin gözlük numaranı değiştiriyor. Biraz daha giderse ameliyat edecek, arkadaki diyecek ki "Çatlaklar çoğalmış Mustafa Bey."

Evet, o çatlakları lazerle ameliyat etmemiz lazım. "Tamam" diyeceksin, lazerle ameliyat edecek. Bu zahiri körlüğü bir şekilde halledebiliyorsun veyahut da Yunus aleyhisselamı balık karnından kenara çıkarınca böyle bir deniz kenarında, çocuklar orada oynuyorlarmış, top oynuyorlar, öyle bir oyun oynuyorlar işte. Yani Yunus aleyhisselam bakmış, o çocuk orda mahsun mahsun duruyor. Üzülmüş ona, ellerini açmış demiş: "Ya Rabbi, senin hikmetinden sual olunmaz ama bütün çocuklar pür neşe burda oynarken bu çocuğun gözleri âmâ...Onun demiş gözlerini açsan da bu da demiş çocuklarla oynasa... Cenab-ı Hak hikmet, ona, peygamberine gösterecek ya o çocuğun gözlerini anında açmış. Çocuğun gözü açılır açılmaz Yunus aleyhisselamı görüyor. Önünde yaprak, ardında yaprak, çıplak...Oradan bir tane yaprak koparmış. Bir rivayette, hani böyle askıda büyük yapraklı kabaklar var, ondan, yaprak...Çünkü içerde elbise erimiş balığın karnında. Çocuk onu görünce, "Aha, şeytan burada!" demiş. Kaldırmış elini, elinde bir tane taş..."-Şeytan burda!" diye bağırınca Yunus Aleyhisselam, "Ya Rabbi, ben küstahlık ettim, tövbe ettim," demiş. "Ben küstahlık ettim, tövbe ettim." Çocuk atacak ya dönerken çocuk, çocuklar bir bakmışlar ki hiç kimse yok orada. Çocuğa demişler: "Ya sen âmâsın zaten, gözün görmüyor, şeytanı nerden göreceksin?" demişler. Hani kale almamışlar onu. Şimdi, bir kimsenin normal vücut gözü kör olunca açmak kolay. Ne yaptı İsa aleyhisselam kör olanlara? Sıvazlıyordu böyle. Allahu âlem böyle parmağına tükürüğü sürüyordu, gözüne sürme gibi tükürüğünü sürüyordu, okuyordu ona, gözü açılıyordu. Hatta havarileri de yapıyordu. Havariler de gözü görmeyenlere okuyorlardı, tükürüklüyorlardı, gözleri açılıyordu.

Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri, daha ilerisini yaptı. Sahabenin birisinin gözü çıktı, savaşta ok isabet etti. "Gözüm, Ya Resulallah," dedi, gözü elinde geldi sahabe, Allah Resulü sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri oku çıkardı, gözünden, gözü "Bismillahirrahmanirrahim," dedi, yerine koydu, tükürüverdi. Şimdi inkârcılar bunu da inkâr edecek, etsinler onlar da. Ne yapayım yani, geri zekalı! Siz cahilleri görünce yüz çevirin, demiş. Yüz çeviriyoruz. İnkârcı demek cahil demek...Hatta sahabe diyor ki: "Öbür gözüm görmez oldu ama Resulullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem Hazretlerinin o tükürüklediği, sıvazladığı gözünü, yerine oturtturduğu çıkmış göz. Öyle gözünü yerine oturtturdu derken, öyle değil, gözü çıkmıştı, elinde geldi sahabe, göz elinde geldi! Hadisin metninde öyle yazıyor. Bazı yerlerde işte altına demişler ki gözünden yaralanmıştı, yapma! Akılperestleri sen Müslüman edeceğim diye uğraşma, akılperest o. O mucizeye inanmayacak, inkârcı, münkir...Bırak, bozma! Mucize bu! Peygamberimle ben gurur duyuyorum. Peygamberimle ben kıvanç duyuyorum. Böyle bir

peygambere ümmet olduğum için mutluluk duyuyorum. Evet, gözü elinde geldi sahabe, sıvazladı, yerleştirdi yerine. Yani normal gözün açılması değil. Hatta birisi daha geldiydi ya, gözleri görmüyordu. Ne dedi ona? "Gel," dedi, "dua et gözlerinin açılması için." Nasıl dua etti? "Ya Rabbi, ben Allah'a iman ettim. Senin Allah olduğuna iman ettim. Peygamberinin peygamberliğine de iman ettim." Dua, dua! Vesile etti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerini, sahabe...Peygamber öğretiyor bunu. Gözleri açıldı sahabenin. Hazreti Muhammedi Mustafa(s.a.v.)'i vesile etti. Vesile, hadisle ayetle sabit ama ooo! İnkârcılar ayağa kalkıyor, "vesile yok" diye. Var kardeş, sen Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem i vesile et, sen büyükleri de vesile edebilirsin. Hani Bediüzzaman Said Nursi hazretleri diyor ya, "Benim bir şeyim kaybolsa," diyor, "ben diyor Abdülkadir Geylani Hazretlerini vesile ederim, kaybımı bulurum," diyor. Şeyh Efendi öğretmişti bana: "Oğlum, 11 İhlas, bir Fatiha okuyacaksın, Geylani Hazretlerinin ruhaniyetine bağışlayacaksın, kalbin bulunur," dedi.

Cevdet hatırlayacak şimdi, bir tane hani bende wolsvagen vardı da onun anahtarını kaybetdiydim ya, değil mi? Ne diyorsunuz ona siz? Şifre. Şifreli bir bizonu vardı, çip mi diyorsunuz ona, kaybettim ben bunu. Arabanın lastiğini kendim değiştirdim, değiştirince onu kaybettim. Aradım, aradım, aradım, dağ taş dolaşıyoruz ya o ara, hangi dağın yamacında kaldığımız belli değil. Defalarca gittim, aradım, yok. En sonunda aklıma geldi, oraya gittim tekrar, onbir İhlas bir Fatiha, Geylani Hazretlerinin ruhaniyetine bağışladım. Dedim: "Ya Rabbi, dostunun yüzü suyu hürmetine, benim şu kaybımı buldur, yoksa Almanya'dan gelecek, bilmem kaç ayda." İndim arabadan, böyle bakıyorum. Allah Allah, bagajın arkasına bir şey parlayıp duruyor, yerde pırıl pırıl parlıyor, bir de gözümü alıyor böyle benim, şimşek gibi. Ordan Cevdet'i aradım, hani var ya, "evroke evroke" diye. Dedim, buldum, daha doğrusu bulundu. Cevdet Usta, dedim, Allah'ın izniyle böyle böyle oldu. Dedim: "E biraz evliyalık yapayım hani kendi kendime böyle. Hani geçen gün de bir şey arıyorum, harıl harıl arıyorum, boş kaldıkça arıyorum. Aramadık, taramadık yer kalmadı. Dün. Ya dedim neden aklına gelmedi dedim ya, on bir İhlas, bir Fatiha... Oturdum, 11 İhlas, bir Fatiha dedim. Ya Rabbi, Geylani Hazretlerini sana vesile ettim, yüzü suyu hürmetine, dedim, şu kaybım bulunsun. Geylani Hazretlerine dedim, "Himmet ya Geylani!" Ya 118 sefer aradığın yerde bulunmadı da o zaman mı bulunuyor? Açtım, tebessüm ediyor aradığım şey. Ya da ben öyle görüyorum. Dedim yok, burdan dedim döne döne heykelden aşağı doğru gideceğim. Ya şimdi bunu birisine anlat, 'ha sizde böyle menkıbe çok', çok aslanım, lan çok. Bizim işimiz böyle

gidiyor. Sen inkâr et dur, ben anlatacağım. Sen inanırsın, inanmazsın, beni ilgilendirmiyor. Nasıl? Bas bayağı!

Biz kırmızı ışıkta üç yüz kilometre giden insanız. Kırmızı, lamba kırmızıda, para yok, pul yok, hiçbir şey yok, bir kuruş yok, kırmızıya geldi, dayandı. Bildiniz kırmızıya dayandı. Bunu belki de ilk defa anlatıyorum. Yolda giderken onbir İhlas bir Fatiha, komple makamlara bağışladım. Halim sana, size dedim ya Rabbi, halim sana vakıf, para vardı da mı dedim almadık. Daha ilerisini söyleyeyim, sen verdin de mi harcamadım dedim. Sen verdin de dedim ben cimrilik mi yaptım, kenarda mı beklettim dedim. Aha dedim, yok kalmadı işte. Nerde tırak orda bırak. Vallaha da billah da tillaha da arabayı da bırakırım kendimi de bırakırım ne yapıyorsan yap dedim. Deli Mustafa'nın tekiyim ben dedim. Üç yüz 300 kilometre geldim öyle, bakmadım bile kırmızı ışığa. Ordaki kırmızıda bakmadım hiç. Dedim bakarsam gözüm aksın dedim, bakarsam gözüm aksın dedim, bakmadan geldim. Allah'ın yardımı. Allah Allah! Yani Cenab-ı Hak dilerse dilediği gibi yardım eder, taşın göbeğinden su çıkarır sana. Sana özel yağmur yağdırır, sana özel yağdırır! Sana özel yağdırır, sen dersin ki bir de kendi kendini sınayacaksın ya, ya Rabbi bu doğruysa, ya bir yağmur yağsa inanacak insan ya böyle. Öyle bir şey görüyor ya insan! Şakır şakır şakır şakır...Ya Rabbi tövbe ettim! Çektim arabayı kenara. Dedim ya Rabbi tövbe ettim, bir daha böyle küstahlık yapmayacağım. İnsanoğlu böyle der, yine yapar. Kımıl kımıl kımıldıyor bizde, durmuyor durduğu yerde.

O yüzden münkirler, inkârcılar bu şimşek gibi çakan hikmeti inkâr ederler, ona göz yumarlar. Evliyanın, velilerin üzerindeki kerametleri de inkâr ederler. Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerinin ve diğer peygamberlerin üzerindeki mucizeleri de inkâr ederler. Bizim derviş kardeşlerimiz dahi artık keramete böyle şüphe gözüyle bakıyor, kendisinin üzerinde tecelli ederken bile şüphe ediyor. Neden? Bu inkârcıların etkisinde kalıyor. Ya konuşamıyoruz biz! Bir evliya menkıbesini, bir evliyanın kerametini konuşamıyoruz, inkârcıların saldırısından korkuyoruz biz. "Ulan şimdi bunlar laf söylerlerse", ulan onlar laf söyler," yirmi yıldan beri şu oturduğum koltuğa laf söylüyorlar. Koltuk da Allah koltuk! Gel diyorum, sen otur koltuğa. Bak şu çok lüks bir koltukmuş, haberiniz olsun! Cafer, kaç yıllık bu koltuk? Onbeş yıllık koltuk, çok lüks. Satılığa çıkaracağım nerdeyse, açık arttırmayla. Birisi dedi kaç para, alacak mısın dedim. Benim değil, hediye ettiler ama dedim satabiliriz de dedim. Bizim şeyler yaptılar ya, Adanalılar, cafcaflı koltuk, yaldızlı, perşembe günleri oturduğum, onu açık arttırmaya çıkaracağım zaten, gelin diyeceğim ya, açık artırmada bu koltuk, çok meraklısınız. Tabi ya! En yüksek parayı verene satacağım bunu diyeceğim

ama bizim Adanalıların hediyesi. Bunlar koltuğa bakıyorlar, "Hangi koltuğa oturdu?" Bakın, bugün krem koltuk. Bu çok lüks bir koltuk, herkes buna oturamaz! Oturmak için mangal gibi yürek lazım, kesesi de dolu lazım. Öyle kesesi boş insan da oturamaz buraya, mangal gibi yüreği olmayan da oturamaz! Eleştiriye, namusuna, şerefine, haysiyetine, her şeyine laf söylenecek buraya oturduğun zaman. Hazırsa birisi, gelsin hemen koltuğu devredeyim ona. Tabi, her şeyin bir bedeli var. Bedelsiz bir şey yok. Allah bizi affetsin.

O yüzden bu inkârcılar, Allah'ın rahmetine, ilmine, bereketine, lütfuna, imana, İslam'a gönüllerini açıp oraya sığınacaklarına inkâra gidiyorlar. Münkirlik yapıyorlar, kâfirlik yapıyorlar, mürtedlik yapıyorlar. Allah'a sığınacaklarına gidip tağuta sığınıyorlar. Allah'a sığınacaklarına gidip deccala sığınıyorlar. Allah'ın yolundan gideceklerine deccalın yolundan gidiyorlar. Hazreti Muhammedi Mustafa'ya(s.a.v.) uyacaklarına inkâra gidiyorlar, kendilerine uyacak bir heykel buluyorlar. Bir heykele uyuyor o kimse de. Evet, gidiyor, heykelin önünde secde ediyor, heykelin önünde duruyor, dua ediyor. Hatta bunlar daha ileri götürüyorlar, çocukları da götürüyorlar, heykellerin önünde secde ettiriyorlar. Neden? E, onun da inancı o, Allah'a sığınmıyor yani.

Hani gidiyor, heykelin önüne. Ondan sonra muzdur, ondan sonra elmadır, portakaldır koyuyor, ertesi gün gidiyor yiyor. "Bu ne oldu?" diyor, "O bana hediye etti bunu," diyor. Dedi ki bana, "Hocam, inancımız bu." Dedi, "E, düşünmüyor musunuz?" dedim, "Bu bizim getirdiğimiz meyveleri beğenmemiş diye" dedim, öyle baktı şimdi bana. "Demek ki," dedim, "haram yediğiniz, içtiğiniz, aldınız, götürdünüz o Budacığın önüne koydunuz onu," dedim. "O da dedi ki," dedim ben, "ha seni şerefsiz seni, haramdan kazandın, getirdin, Buda'ya yediriyorsun ha, al sen kendin ye dedin" dedim ben. "Ya hocam, şimdi nerden konuştun sen böyle ya," dedi. "E, sen nereden biliyorsun?" dedim ben. Bana hediye etti diyorsun, haram diye dedim yemiyor dedim. Ben de böyle dedim onu analiz ediyorum dedim. Bu bakıyor gözümün içine içine. "Ya kimse böyle düşünmüyor" dedi. Kimse düşünmüyor çünkü dedim ben, kafa çalışmıyor dedim, zeki değil, görmüyor dedim. Yemin ediyorum hepinizin kazandığı dedim haram ki yemiyor dedim Buda. Böyle durdu. Ben Gitsem benim önümde eğilir o dedim, hoş geldin der dedim. Nasıl dedi. Basbayağı dedim, bütün Budistler Müslüman olur. "Götüreyim hocam seni" dedi. Kaç dolar, dedim. İşte onbeş bin dolar dedi. Onbeş bin dolara dedim kaç tane fakir fukara doyar biliyor musun sen, dedim. Buda'ya dedim muz bırakmak için oraya kadar gideceğine bir fukarayı doyur dedim ya, bir fukarayı doyur. Gidiyor, bir heykel, herhangi bir heykel, bu illa ki Buda olması şart değil. Gidiyor, heykelin önüne çiçek koyuyor. Ne

yapacak heykel, taş, ne yapacak çiçeği, koklayacak mı? Koklamıştır, diyorum ben. "Nasıl?" diyor. Basbayağı! Kokladı, beğenmedi, durdu orda, çürüdü, ertesi gün kaldırdınız. Koklasaydı boynunu asardı, ne güzel kokuyor diye. Bak, getirmiş çiçek, burda, attık mı? Hayır, burada duruyor çiçek. Ben yiyemem, evet yiyemem ama koklanır mı? Evet, koklanır. Kim getirdiyse teşekkür ediyoruz. Allah gönlünü çiçek bahçesi yapsın, inşallah.

Şimdi onlar da inkârcıların da kendilerine göre ayrı bir inancı var, ona inanıyor adam. Diyemezsin ki "Sen neden ata, puta tapıyorsun? Neden balığa tapıyorsun?" Öbürkü de burçlara tapınıyor, ben hocam bunlara inanıyorum diyor. Küfre düştüm mü diyor. Bak, sen "bunlara inanıyorum" dediğin anda küfre düşersin. Allah'a iman edeceksin diyorum. Böyle bakıyor benim gözümün içine. Şimdi yeni moda ya, tabi, balık yaya girdi, şunlar olacak. Bir de inanıyor insanlar buna, iyi mi, buna inanıyor! Benim telefonum da uluslararası ya, Amerika'dan bile yazıyorlar, "Balık yaya girmiş, böyle böyle böyle şeyler olacakmış hocam, ben Amerika'dan yazıyorum", mübarek insan, iki tane ayet oku ya. Ben de cevap yazdım, evet, balık dedim, yaya girdi. Balık yaya girdiğinden beri, dedim, yayın kafası bozuldu, atacak ok ararken dedim, balık geldi. "Ya hocam, dalga geçiyorsun." Ne dalga geçeceğim, dedim ya, Allah Allah! "Burç yok mu?" İyi, burç varsa dedim ona mı iman edeceğiz? Bu insanlık bu halde şimdi, inkâr ediyor, inkâr edince de gözleri kapanıyor bunların. Kalpleri zaten kapalı, inkâr ettiklerinden dolayı kalbi akılları çalışmıyor. Kalbi düşünceleri yok, yok bildiğiniz kalbî körler, inkâr etmiş. Bizim bazı Müslümanlar da ya Cenab-ı Hak diyor ki "Kalbi mühürlüdür bu inkârcıların." Bizimkiler de açacağız diye uğraşıyor. Kardeş, açmak için sende anahtar yok. Anahtar Allah'ta. Sen yorma kendini, anahtar sende değil ki! Anahtarı peygamberine vermemiş, değil sana verecek. Peygamberinde olsaydı anahtar, amcasınınkini açacaktı. Anahtar sende değil. Sen tebliğ etmekle mükellefsin, tebliğ et. Senin görevin bu, tebliğ et. İnkâr ediyormuş, umrumda değil. Cehennem neyle dolacak? Bana diyor, "üzülmüyor musun?" Ne üzüleyim kardeşim, dedim ya, Allah Allah! Öncedendi o dedim, o Mustafa Özbağ gitti, yeni Mustafa Özbağ geldi. Her gün eskisi gidiyor, yenisi geliyor. Ben dedim, alışamıyorum yenisine dedim. Nereden başkası alışacak? Nasıl? Basbayağı. Vallahi her gün esen rüzgâra göre Mustafa Özbağ değişiyor, dedim. O yüzden dedim yani o öncedendi o dedim. Şimdi öyle değil. Şimdi trendler değişti Mustafa Özbağ'da dedim "Anahtar bende mi?" Değil. Kardeş, sen Allahlığa soyunma. Haddini bil. Sen tebliğ et, ben tebliğ ediyorum şimdi.

İnkârcılar kızacakmış! Umrumda değil. Daha da ağır konuşacaklarmış, umrumda değil. Ben doğruyu tebliğ ettiğime inanıyorum. Dileyen kabul

edecek, dileyen kabul etmeyecek. Allah muhafaza eylesin. Çünkü bir kimsenin hakikati görebilmesi için burası çok önemli, bir kimsenin hakikati görebilmesi için onun kalbinin ilahî nura açık olması lazım. Onun kalbi ilahi nura, ilahi nura açık olacak ki senin tebliğin onda yer etsin. O ilahi nuru açacak olan da Allah, başka kimse değil. Peygamber değil, açacak olan Allah'ın dostu, velisi, evliyası değil; Allah açacak. E, Allah açtıysa da onu kapatacak birisi yok. Sen ister kabul et, ister kabul etme; Cenabı Hak onun kalbini imana, İslam'a, ihsana açtıysa onun kalbindeki nuru çoğalttıysa açtıysa önünü, onun kalbi nurlandıysa, onun kalbine ilahi hakikatler ilham ediliyorsa, onun kalbine eğrisi doğrusu geliyorsa, sen kimsin be ahmak onu kapatacak? Sen ancak inkârcılık edersin, reddedersin; Allah da senin kalbini mühürler, gönderir cehenneme, bana ne! E, biz Allah Resulü tebliğ ediyor, ayet-i kerimede diyor ki: "Allah'ın Resulü size hayat verecek. Bir şeye çağırdığında ona icabet edin." Sen Peygambere sallallahu aleyhi ve sellem e icabet etmiyorsun kardeş, ayet-i kerimeyi inkâr ediyorsun. Sen Peygambere Sallallahu aleyhi ve sellem e icabet et! Oysa Cenabı Hak dedi ki: "Allah'ın Resulü size hayat verecek bir şeye davet ettiğinde onu kabul et." E, sen onu kabul etmiyorsun. Onu kabul etmeyince Allah seninle kalbinin arasına giriyor. Dikkat edin, sen ayrısın, kalbin ayrı. Burayı es geçiyor bütün herkes; profesörü, âlimi, dervişi, sufisi, şeyhi... Seni peygamber sana hayat verecek bir şeye davet ediyor, sana hayat verecek! Sen ona uymayınca, ayet-i kerimeyi iyi dinleyin, Allah o kişiyle kalbi arasına girer. Kalp ayrıldı senden çünkü kalp Allah'ındır, sen onu kendinin zannediyorsun. Orası onundur çünkü. Ne yaptı? Oradaki nurunu örttü, cevherini boş yere saçmıyor, örttü orayı. Örttü! Sen çünkü Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerinin hayat verecek davetine icabet etmedin.

Ben senin neyine hürmet edeyim necaset adam! Ben senin neyine hürmet edeyim, inkârcı, münkir! Sen necasetten başka bir şey değilsin, sen necaset çuvalısın. Senin kalbin mühürlenmiş. Sen sana hayat verecek olan Peygamberin vahyine tabi değilsin. Peygamber sana vahiyle konuşuyor çünkü. Yani Allah'ın vahyine tabi değilsin. O Peygamber ki heva ve hevesinden bir şey konuşmadı, o Allah'ın emrini söyledi. Cenab-ı Hakkın emrini. Onun da kalbi Allah'a aitti. Onun da kalbi Allah'a aitti. Senin de kalbin Allah'a ait, benim de kalbim Allah'a ait. Kalpler onun elinde, kalpler Allah'ın iki parmağının arasındadır. Kalpler mümin, münafık, kâfir, inkârcı, münkir, Hristiyan, Yahudi, Müslüman...ayırmadı. Kalpler Allah'ın elindedir. Sen Kur'an'a ve sünnete tabi olacaksın. Kur'an ve sünnete riayet edeceksin, ona iman edeceksin ve o yolda yürüyeceksin. Sana Allah'ın Resulü hayat verecek bir nasihatte, bir tavsiyede bulunduğunda sen ona sırtını dönmeyeceksin.

Sırtını dönersen seninle kalbinin arasına Allah girer. Yani kalp onun. Allah muhafaza eylesin! Sonunda da sen onun huzurunda toplanırsın. Bunu herkes mahşer olarak görür, değil mi? Değil. Sen huzurdasın. Sen huzurdasın, senin kalbini mühürlemek için mahşeri beklemiyor o. Sen sırtını döndün. Tövbe et kardeş! Tövbe etmedin, mührü yedin? Sen kime sırtını dönüyorsun? Sana Kur'an ve sünneti seniyyeyi birisi tebliğ ediyorsa, birisi tebliğ ediyor, bu kim olursa olsun, sen ona sırtını dönme o tebliğe. O tebliğ Allah'ın tebliği. Sen o tebliğe sırtını döndün, seninle kalbinin arasına Allah girdi. Sen, "Bu mu bana dini tebliğ edecek?" Ha, o edecek! Onun gönlüne koymuş, senin gönlüne koymamış. Onun gönlüne koymuş, beğenmediğin kimsenin gönlüne koymuş! Elinde şarap şişesi... Dışarıdan görülen şarap şişesi, dışardan şarap şişesi...Tanımam, görmem. Yolun göbeğinde böyle, ben sakin durdum arabada. "Hocam, hayırlı akşamlar, kurban olurum sana," dedi. Ulan gördüğün şarap şişesine mi inan, adamın sözüne mi inan? "Biz seni biliriz hocam", eyvallah kardeş. Gece saat bir, ben dersten geliyorum Ödemiş'te. "Eyvallah kardeş." "Eyvallah hocam, takipteyiz. Seni takip edenleri de takip ediyoruz." Eyvallah kardeş. Allah'ın askeri mi eksik dedim. "Huuuu" O hu çekince "Hayyyy" dedim ben de. Tak attı elindekini, melindekini... "Eyvallah, sen takip edenleri durdur," dedim.

Aynadan bakıyorum, takip edenler geliyor. Hoop dedi, bir bağırdı onlara, "Lann, nereye gidiyorsunuz? Adamın anasını, avradını, kızını, kısrağını..." Sıralıyor, onlar da bakıyor öyle şimdi. Durdum ilerde, arabayı böyle çektim sokağa. Gittim baktım öyle, ne varsa veriyor gamatayı. Hey dedim, Allah'ım ya, sen kimden kimi koruyacaksın belli mi dedim ya. Dedim yürü git Mustafa Özbağ, bu sana yeter. Yürüdüm gittim. Sen ister inkar et ettiğin kadar, bilemezsin. Köprünün altında oturmuş karton kutuların üzerine, bildiğin karton kutuları. Yok, içim içime durmuyor. Gittim, garajın oradan döner kestirdim. Hayatta yemem kendim de, gece saat iki. Gece saat iki, kestirdim döneri. Dedim, 'Yok ya, bu gece bir şey var, tecelliyatta.' Köprünün altında oturmuş, karton kutuların, o karton var ya, kutuları açmış, açmış böyle yer etmiş. Şu şey var ya, bıçakçılar altında bir köprü var, öyle batçık gibi hani, orda böyle, Haşim İşcan'ın ordaki köprüde, orda bir yer var. O gün öyle gördüm, böyle bir yer, böyle sahanlık gibi. Oturmuş oraya, sakalları upuzun, göbeğine kadar; zannedersin ki dilenci, böyle köprü altında yaşayanlardan. 'Aha,' dedim, 'Seni rahatsız eden bu' içimden. Dedim bu döner de bunun. Seni rahatsız eden de bu dedim. Başka işi gücü yok bu milletin dedim Mustafa Özbağ, bir de seninle uğraşıyorlar, bir de sen bunlarla uğraşıyorsun dedim, içimden. Arabayı çektim. 'Selamünaleyküm.'' "Aleykümselam Mustafa Efendi, ne o, bir döner getirmek zor mu geldi?' 'Eyvah,' dedim

ya vahh! Söyleyecek laf yok dedim adama ya. Dedim ne zor gelsin dedim ya, dersten geldim, yorgunum o kadar dedim, habire dürtüklüyorsun dedim ya. "Ne dürtüklemesi" dedi, karnımız aç dedik" dedi, "o kadar" dedi. İyi ki öyle dedin dedim, bir de ev isteseydin dedim, dünyamız yıkılacaktı dedim.

Benim evim var, işte burası benim evim,' dedi. 'Eyvallah,' dedim. Neyse koydum, dedi 'Kendine niyet etmedin' dedi. 'Kendine niyet edeydin' dedi 'yedirecektim sana da,' dedi. 'Hayır etmedim,' dedim. Bu dedim kalbimi dürtükleyen kimse ona niyet ettim dedim ben. 'Ya Mustafa Efendi, özür dilerim,' dedi ya, 'ne dürtüklemesi' dedi. 'Nazımız geçmiyor kimseye, sana nazımız geçiyor işte' dedi. Dedim gece vakti yapma, yapacaksan gündüz vakti yap. Dedi 'Gündüz benim işim çok oluyor,' dedi. 'Gece boş oluyorum.' dedi. ''Gece boş oluyor adam, biyandan da bize çarpıyor.' İyi dedim ya, sıkıntı yok ama Bursa'da olayım, başka şeyim yok. Sen, yıllar sonra geçenlerde cumartesi, Heykel'den aşağı doğru iniyorum. Baktım, gördüm. 'Konuşma benimle,' diyor. 'İyi,' dedim, 'konuşmayacağım seninle, gidiyorum,' dedim. Kadın diyor, 'Deli midir nedir, kendi kendine konuşuyor,' diyor. Kız diyor, yanındaki kıza, 'Ne oldu?' diyor. 'Şu sakallı dede, kendi kendine konuşuyor, deli midir nedir?' diyor. Dedim, 'Deli ne olacak?' Baktı bana, geriye döndüm hani gördün mü beni düşürdüğün noktayı. Böyle yaptı(elini sallayarak)... Buna tabi münkir buna inanır mı? İnanmaz. Der ki: 'Ya evliya menkıbesi anlatıyor.' Allah bizi affetsin. Ama işte o münkirler inkar ettiklerinden dolayı, yani yapmıyorsan yapma, inkar bari etme. İnkar ediyor, inkar edince kalbiyle kendisinin arasına giriyor Allah. Bu aslında üzerinde çok tefekkür edilmesi gereken ayet-i kerimelerden birisi.

"**Peygamber mezarlıktan dönünce sıddıkanın yanına giderek konuşup görüşmeye başladı."**

Hani böyle Hazreti Pir bir hikayeye başlıyor, hikayenin başında bir kısmını hikayenin anlatıyor, sonra ortada bize derinlemesine hikmetler bahşediyor. Anlayana! Öyle bir hikmetler ki işin içinden çıkılması zor olan, kalbi hikmetler anlatıyor. Sonra dönüyor tekrar hikayeye, şimdi hikayeye döndü. Hani Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri, bir sahabe vefat etti. Sahabe vefat edince ne yaptıydı? Onu defnetmeye gittiydi. Döndü definden, mezarlıktan dönünce sıddıkanın yanına giderek konuşup görüşmeye başladı.

"Sıddıkanın gözü, (yani Hazreti Ayşe annemizin gözü) **peygamberin yüzüne ilişince önüne gelip elini onun üstüne, sarığına, yüzüne, saçına, yakasına, göğsüne, kollarına sürdü."**

Yani bakıyor, böyle elini kafasına sürüyor, takkesine, sarığına, üzerine, cübbesine falan, elleriyle onları sürüyor, göğsüne sürüyor elini, böyle bir şey arıyormuş gibi.

"Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri: 'Böyle acele acele ne arıyorsun?' dedi."

Hani üzerinde bir şey arıyor, bütün sarığını elledi, elbiselerini elledi, elini kolunu elledi, her tarafını elledi. Yani böyle şehevi bir şey değil, bir şey arıyormuş gibi, onun üstünü başını yokladı yani böyle.

"Hazreti Ayşe annemiz dedi ki: 'Bugün hava bulutluydu, yağmur yağdı, elbisende yağmurun eserini arıyorum. Gariptir ki üstünü başını yağmurdan ıslanmamış görmekteyim' dedi."

Yani bugün yağmur yağdı. Cenazeye gittiğinizde hava yağmurluydu ama ben baktım üstüne başına ıslanmamış hiç, yağmur seni ıslatmamış.

"**Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri, ona döndü: 'O sırada başına ne örtmüşsün, başörtün neydi?' diye sordu. Hazreti Ayşe: 'Senin ridanı başıma örtmüştüm,' dedi.** (Senin ridanı yani cübbesini örtmüştüm dedi.) **Peygamber dedi ki: 'Ey yeni, yakası tertemiz hatun, Allah onun için temiz gözüne gayp yağmurunu gösterdi."**

Hazreti Ayşe annemiz, Peygamber Sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerinin hırkasını başına örttü. Hırkasını onun başına örttü diye Cenab-ı Hak ona gayp perdesini açtı. Hazreti Muhammedi Mustafa(s.a.v.)'in hırkasını başına örttüğü için, Hazreti Ayşe annemizin gayp perdesi açıldı. Sen şimdi istediğin kadar inkar et bunu. Allah, Peygamber sallallahu Aleyhi ve sellem hazretlerinin hırkasının yüzü suyu hürmetine, Hazreti Ayşe annemizin gayp perdesini kaldırdı, kalbinden perdeleri kaldırdı. Allah, dilediği kimsenin kalbinden gayp perdelerini kaldırır, ona gayp aleminden inciler sunar, ona gayp aleminden tecelliyatlar indirir. Onu, gayp alemine, hepsine değil, dilediği kadar, Allah'ın dilediği kadar ona münhasır eyler. Bu muhakkak ki kişinin iman etmesi, namazlarını, farzlarını yerine getirmesi, nafileleri yerine getirmesi, haramlardan uzak durması ve normalde işte Allah'ı zikretmesi, Allah'ı sevmesi...Bunların hepsi de birer sebep, vesile ama bu, Cenab-ı Hakk'ın onun kalbinden perdeyi kaldırması, onun basiret gözünü açması, onun kalbi aklını çalıştırması, bu artık böyle, Allah'ın lütfu, ikramı, ihsanıdır ve o kimse, o basiret nuruyla görmeye başlar. Hani şimdi tekrar Şura Suresi, ayet 51'e geleceğim. Hani Allah bir insanla doğrudan konuşmaz ancak bir vahiy yoluyla veya perde arkasından ya da bir elçi gönderip dilediğini vahyetmesi suretiyle konuşur. Bu ayet, Cenab-ı Hakk'ın bazı kullarına ilahi hikmetleri vahiyle bildirdiğine işaret. Sen de ki kendi kendine, 'Sadece peygamberlere vahyetti. Otur oturduğun yere.' Allah, Meryem'e de vahyetti. Allah, Musa'nın annesine de vahyetti. Allah, sana da vahyetti. Nefsine kötülüğü de iyiliği de vahyetti. O yüzden, ha Cenab-ı Hakk'ın kendisine seçtiği kullar vardır, kendisine seçmiş. Kendisine seçtiği kulların herhangi bir

şeyine bakmaksızın vahyeder. Sen Allah'la mı uğraşacaksın? Senin imanın, İslamın, yaşantın sebeptir. Cenab-ı Hak seni hüüp diye çekiverir kendine. Bu Allah'ındır, buna söyleyecek laf yok. Allah, dilediğini kendine seçer. Sen istediğin kadar debelen, 'Bunu mu seçecek?' diye. Seçmiş, seçmiş! O yüzden Cenab-ı Hak, burası çok önemli, kalbi temiz olanları kendine seçer. Kalbi ihlaslı olanları kendine seçer. Kalbi şeksiz, şüphesiz Allah'tan yana olanları kendine seçer. Dünyanın heva hevesine, nefsinin heva hevesine, şeytanın vesvesesine kananları seçmez. Allah bizi affetsin.

O yüzden burda Hazreti Pir, çok önemli bir noktaya değiniyor, Hazreti Ayşe annemizin üzerinden. Diyor ki: 'O, peygamberin ridasını örttü. Ridasını örtünce onun kalp gözü açıldı. Ridası yetti. Ridası, bir nazarı, bir ridası, onun kalp gözünün açılmasına sebep oldu.

"**O yağmur, sizin bu bulutunuzdan değildir. Başka bir buluttan, başka bir göktendir.**"

Demek ki o yağmur bu dünyanın yağmuru değil, o bulut bu dünyanın bulutu değil, o zaman bu gökten de değil o. Şimdi bir alemi gayp var, bir de alemi şehadet var, öyle değil mi? O zaman biz bu alemi görüyoruz, bu alemden sayıyoruz sadece her şeyi. Öyle değil. Biz bir de hani gayba da iman ettik ya bir de iman ettiğimiz gayp var. Burda geçen yağmur mecazi olarak geçiyor. Bu Allah'ın rahmeti, bereketi, lütfu, ikramı, hikmeti, ilahi ilmi. İlahi ilmi! Bulut ve gök bu ilahi ilmin kaynağını gösteriyor bize. Hani bir yağmur ilahi bir ilim, rahmet bereket. Nerden geldi? Gökten ve buluttan. O zaman o gök ve bulut buranın gök ve bulutu değil. O zaman alem-i gaybın, ilmi ilahinin göğü ve bulutu. O zaman o ilim, ilmi ilahiden koptu geldi. İlmi ilahiden! Bakın, dikkat edin, levh-i mahfuzdan demiyorum, ilmi ilahiden koptu geldi. Cenab-ı Hakk'ın kendi zat-ı uluhiyetinden koptu geldi. Onun gönlüne Cenab-ı Hak akıttı onu. Bu kayda girmeyen bir şeydir. Cenab-ı Hak varlık aleminde olacak olan bütün her şeyi kitaba yazdı, ana kitaba. Eyvallah! Yaprak şu zaman şurda düşecek, şu zaman şu olacak, şu zaman bu olacak...Eyvallah! Yazıldı oraya. Bu peygamberlerin hususi olarak kalplerine gelen Kur'an ayetinin dışında, vahiyler, büyük mürşid-i kamillerin gönüllerine gelen ilhamlar, ilmi ilahiden gelir. Onun çıkış yeri orasıdır, onun çıkış yeri. O yüzden melekler dahi o ilme şaşkın kalırlar, bilmiyorlar çünkü. Bir şey o ana kitaba yazıldı ya o yazılıp da ordan çıktıktan sonra, onu bir melek görebilir, onu bir ruhaniyet görebilir. Daha henüz tecelli etmedi. Levh-i Mahfuz, hani ana kitap olarak dillendirilen ya kitapların anası. Levh-i Mahfuz'dan ir şey çıktı, çıktığı anda onu bir ruhaniyet görebilir, bir ruhaniyet onu dinleyebilir. Evet, bu artık sır olmaktan çıkmıştır. Aslında, bu gayp olmaktan da çıkmıştır. Sebep? Tecelli etti çünkü. Alemi-i

misale doğru yürüyor o. Onu büyük Pir Efendiler, onu büyük veliler, zamanın kutupları, onu görebilirler. Ordan konuşmak onlara yasaktır ama bakın görünmez demiyorum, onu görebilirler ama ilm-i ilahiden kopup gelen, bunları not alın bir kenara, ilm-i ilahiden kopup geldiyse bir mürşid-i kamilin, bir kutbun kalbine, onu melekler bile bilemez. Onu kimse bilemez. Sır budur. Sır, gerçek sır, hakiki sır budur. Hakiki sır! O çünkü ilm-i ilahilen kopmuş gelmiştir.

İster hitap olsun ilmi ilahiden kopmuştur isterse bir an böyle hani yıldırım çarpması gibi bir resim olsun, ilmi ilahidendir. Bir bilgi olsun böyle şimşek çakar gibi ilmi ilahidendir. Onu kitapta, orda burda arama, onun tefsirini de arama. Onun tefsiri de gelir. Onu cahillik edip ordan burdan bir şey arama. İşte burdaki yağmur, bu ilmi ilahiden gelen hikmettir. Burdaki gök, bildiğin gök değildir. Burdaki bulut bildiğin bulut değildir. Bu alem-i misalin hatta daha ileri, bu alem-i misal çünkü şeyin altındadır, levh-i mahfuzun altındadır. Bu levh-i mahfuzun üstündedir, bu levh-i mahfuzun üstündedir. Bu Allah beni affetsin arş-ı alâ ile arada çok incecik bir perde vardır. Bu oraya ulaşan zatlarla alakalıdır. Geri kalan laf-u gaf, öleceğim gideceğim! Bakara, ayet üç. "Onlar gaybe iman ederler, namazı dosdoğru kılarlar ve kendilerine verdiğimiz rızıktan infak ederler." Bu rızkı zahire vurma. Onlar namazı dosdoğru kılarlar, Cenab-ı Hakk'ın vermiş olduğu manevi rızıktan, o manevi hikmetten, o manevi ilimden etrafındaki insanlara aktarırlar, dağıtırlar. Onu kendilerine saklamazlar, anlatılması gereken konuşulması gerekeni anlatırlar, konuşurlar, yarına bırakmazlar. Yarına bırakırlarsa İsa'nın havarileri gibi olur ki nankörlük etmişlerdir. O ilim kapısı ona kapanır o zaman.

Der ki Cenab-ı Hak, senin her gün kalbine ilham eden benim, senin kalbine hakikatleri akıtan benim. Sen nasıl bunu gizledin, nasıl bunu sakladın, nasıl sen bunu etrafındaki insanlara tebliğ etmedin der, senin kapını kapatır. Sen kapın kapanacaksa zaten oraya kadar da gelemezsin sen ama sen bil ki dağıta dağıta büyürsün. Bil ki infak ede ede büyürsün, bil ki etrafına saça saça büyürsün. Madden de böyle büyürsün manen de böyle büyürsün. Allah cömert kullarını sever çünkü Allah cimri kullarını sevmez. Sen sana verilen ilmi de dağıtacaksın. "Bunu şimdi anlamazlar. Ben bunu anlatmayayım." Cahilsin de o yüzden. İlmin yok da o yüzden. Bilgin yok da o yüzden. Kalbin çalışmıyor da o yüzden. "Bu cemaate bu anlatılır mı?" Senin kalbin vallahi çalışmıyor billahi çalışmıyor. Senin kalbi aklın yok. Senin bilgin de yok ilmin de yok. Sen zaten buralara hiç dalma. Buralarda boğulur kalırsın sen. İnsanları da inkara götürürsün, küfre götürürsün. Nasıl ehil olmayan bir doktor adamı candan ediyor ya ehil olmayan bir şeyh de

insanı imandan eder. Evet, o yüzden sakın ha olmadan oldum davasına da girme. Anlattıklarım kitabi değil, öyle kitaplardan da araştıracağım diye uğraşma. Rabbim cümlemizi Allah ve Resulüne itaat edenlerden, Allah ve Resulünün çizmiş olduğu yoldan gidenlerden eylesin. Heva ve hevesimizi ilah edinenlerden eylemesin. Şeytanın peşinden gidenlerden eylemesin. Nefsine uyup da kendini dağıtanlardan eylemesin. El-Fatiha maassalavat. Amin ecmain. Haklarınızı helal edin. Bizden yana da helal olsun.

Artık saatlere çok uyamıyoruz, o yüzden böyle önce bir kafayı toplayacağız, gözü toplayacağız, önce bir şeyler yapacağız kendimizce, ondan sonra sohbete geleceğiz. E, sohbetin de heyecanına kapıldık, biraz iş uzamış ama bu konunun da bitmesi lazımdı, bitmesi lazımmış daha doğrusu, sonuna kadar geldik. Önümüzdeki hafta: "Hakimi Senaî'nin: 'Can elinde cihan göklerine iş buyuran gökler var.' " Siz şimdi Senaî'nin beyitine bakın, dinleyin: "Can elinde cihan göklerine iş buyuran gökler var. Can yolunda nice inişler, nice yokuşlar, nice yüksek dağlar ve denizler var" beyitinin tefsiri. Konu başlığı bu. Hazreti Pir Senaî'nin bir beyitini almış, bunu tefsir etmiş. Evet, Mustafa Özbağ, çık çıkabilirsen işin içinden, demiş. Şükür, hamd olsun, işin içinden çıkaran Rabbime hamd olsun. Bizim de kendi aklımıza kalsa biz de bu işlerin içinden çıkamayız, ilkokul mezunu adamız, Allah bizi muhafaza eylesin. Amin. Ne yapayım hocam, öyle diyorum, inanmıyorlar, ilkokul mezunuyum diyorum, inanmıyorlar. Siz inanıyorsunuz değil mi, ilkokul mezunu olduğuma? Tamam. Allah razı olsun. Arasam da bulamam ki ilkokul diplomam nerede? Ama onlar ortaokula yazılırken veriliyordu, değil mi? Evet ya. Yok işte, hiçbir şey yok, hiçbir kayıt yok, kuyut yok. Ne zaman doğduğumuz belli değil. Anama diyordum, "Ben ne zaman doğdum?" "Filanca doğduktan bilmem kaç gün sonra doğdun," derdi. Tarih yok, benim doğum günüm dahi belli değil. Benim ahiretlik var, ben ondan yedi gün sonra doğmuşum. Yani gideceğiz, sağsa bulacağız onu. "Senin doğum günün ne zaman?" diyeceğiz, ondan yedi gün sonra sayacağız, benim doğum günüm o. Ben bir hesaplayayım dedim bir, 21 çıktı. Ondan sonra yani Temmuz 21. Temmuz 14 mü Temmuz 21 mi? Sonra 21'de karar kıldım ben de. Allah Allah, ne olacak yani, öbür tarafta desin ki "Ben seni 21'inde doğurmadım." "Hayır, 21'inde doğurdun," diyeceğim. Ne diyecek? Zaten babamın düğününe de davet etmeyeceğim onu Buna da takmışlar, cennette babasına düğün yapacakmış diyor. Lan sana ne? Seni çağırmayacağım işte. Anamı da çağırmayacağım. Babamı evereceğim bir daha, kime ne? Yusuf, sen öyle bir şey yapma. O bana has, tamam mı oğlum? Bak, seni de davet ediyorum, sen de gel, tamam? Baban da gelsin inşallah. Çiçek miçek istemiyoruz, takı makı da istemiyoruz. Yok. Vur patlasın çal oynasın. Sıkıntı

yok, hepiniz davetlisiniz. Bütün derviş kardeşler babamın düğününe davetli cennette. Öyle bir çalgı çengi yaptıracağım ki böyle göremeyeceğiniz hiçbir yerde öyle bir eğlence. Böyle her şeye ganikirk olacaksınız, her şeye!

Hazreti Peygamber Efendimizi çağıracağım, bütün peygamberleri çağıracağım. Tabi, davet ya, sünnet ya, davete icabet sünnet. Ben, davet etmek benden. Kuracağız sofraları. Ne kadar eğlenemediysek orda eğleneceğiz. Diyeceğiz "Ya Resulallah, biz dosdoğru eğlenemedik. Biz orda sohbet var, burda zikrullah var, yok ordan para kazanacaksın, burdan pul kazanacaksın, burdan borç ödeyeceksin, yok elin münkiri şunu dedi, kafiri bunu dedi..." Vallahi diyeceğim, "Ya Resulallah, biz bu dünyada, dünyada yaşarken biz bunlara fırsat bulamadık." Diyeceğim ki, "Biz şimdi eğlencenin dibine vuracağız" diyeceğim Gelsin ne kadar huri gelecekse. Ne kadar candan amin dediniz ya, huri deyince yukardan hiç amin diyen olmadı bak. Tabi, siz böyle 'aminnnnn', vay ya, hazırsınız hemen! Vay yavrum be! Duymasın eşleriniz böyle amin dediğinizi. Yukarıdakiler de var şimdi "Gel," diyecek. "Sen orda canı gönülden amin dersin ha! Sen cennetteki huriyi gördün, evdeki huriyi unuttun, ver hesabı bakalım. Kim o saçsız bayan?" Bulamayacak ya saç, diyecek ki " O kel bayan kim, hesap ver." Hani Ayşe annemiz yoklamış ya. Öyle yoklamakla bırakmayacak, koklayacak, başka bir koku var mı diye. Hesabı vereceksiniz. Ali sen rahatsın, Ürdün'de çünkü. Bak kurtuldun bak, gelince hesaba çekecek seni. Sohbeti dinliyorlar şimdi onlar da. Burası bereket. A, canlı yayın açık değil mi? Tamam, burayı dinlediler, telefonu ben kapattım ama burdan dinlediler. Ali, vay garibim vay! Olmadı sen Ürdün'e git, özürler dile, elini ayağını öp. Ben ettim, sen etme de. Ben amin diyenlerden değilim, desen yalan olacak. Dedin. Sen bir de öyle bir amin dedin ki gözlerini açaraktan dedin, gördüm. İki değil, dört göz açıldı sanki! Nerden geliyor bu? Tamam, amin. Dur ya, yavaş ol. Tamam, davetliyiz dedik, davetlisin işte, bütün dervişler davetli. Ha bir de utangaçlık yapıyor şimdi. Az önce amin diye bağıran ben değildim sanki. Selamünaleyküm.

12 EKİM 2024
TASAVVUF VAKFI MERKEZ
BURSA

https://youtu.be/5NplzQgYOgE?si=c-lk63XD9xwiUh1z

MESNEVİ-İ ŞERİF 2035-2040. BEYİTLER ŞERHİ

Eûzü Billâhi Mine'ş-Şeytâni'r-Racîm Bismillâhi'r-Rahmâni'r-Rahîm
Efdâlü'z-Zikr Fa'lem Ennehû
LÂ İLÂHE İLLALLÂH
LÂ İLÂHE İLLALLÂH
LÂ İLÂHE İLLALLÂH
Hak Muhammedü'r-Rasûlulllah
Cemî'i'l-Enbiyâ-i ve'l-Mürselîn
ve'l-Hamdülillâhi Rabbi'l-Âlemîn

Selamünaleyküm. Allah gecemizi hayırlı eylesin. Ayımızı, yılımızı, ömrümüzü hayırlı eylesin. Cümlemizi ve cümle Ümmeti Muhammed'i Hakk'ı hak, batılı batıl bilenlerden eylesin. Nerede Müslümanlara zulmediliyorsa, nerede Müslümanlara haksızlık ediliyorsa, nerede kanları dökülüyorsa, nerede ırzlarına, namuslarına, şereflerine, haysiyetlerine dokunuluyorsa, Cenab-ı Hak hepsinin de intikamlarını alsın, amin ecmain. Konu başlığı demiştik geçen hafta:

"Hakimi Senai'nin: 'Can elinde cihan göklerine iş buyuran gökler var. Can yolunda nice inişler, nice yokuşlar, nice yüksek dağlar ve denizler var' beyitlerinin tefsiri."

Yani, "can elinde cihan göklerine iş buyuran gökler var." Yani, normalde bir gök, diğer göğe iş buyuruyor. "Can elinden Cihan göklerine" dediği, "ruh" can dediği ve o bazı ruhlar var, o ruhlar ne yapıyor? Cihan göklerinde, yani âlemin göklerinde iş buyuruyor; göğe ve bir gök, bir gök, bir gök başka bir göğe iş buyuruyor. Bu normalde Senai'nin beyiti Hz. Pir bunu şerh ediyor. Şimdi, Hakimi Senai malum çok ünlü bir sufi. Onun da Mesnevisi var ama tabii Hazreti Mevlana'nın Mesnevisi'nden sonra diğerlerinin Mesnevi hükmü kalkmış onlarda artık Mesnevi denmemiş onlara. 2035. beyit:

"Gayb aleminin başka bir bulutu, başka bir yağmuru, başka bir göğü, başka bir güneşi vardır. Fakat o ancak havasa görünür."

Hani bundan önceki beyitlerde de, Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri kabristandan geri dönmüştü ve Hazreti Ayşe annemiz, hava yağmurlu olmasına rağmen, üzerinde bir ıslaklık görmemişti. Ve baktı,

böyle, onun elbisesine, sarığına; onun üstüne başına ıslaklık yok dedi, ıslanmamışsın. O da ona ne demişti? "Senin örtün neydi?" dedi, o da "Senin cübbenin altına girmiştim. O zaman senin gördüğün o yağmur manevi" dedi. "O gördüğün ıslaklık da manevi; o zahir yağmur değil," demişti. Konu buydu. Ne demişti? "O yağmur, sizin bu bulutunuzdan değildir; başka bir buluttan, başka bir göktendir," dediydi. İşte ardından Hazreti Pir diyor ki: Gayb âleminin başka bir bulutu, başka bir yağmuru, başka bir göğü, başka bir güneşi vardır. Fakat o ancak havasa görünür. Normalde buna baktığımızda, Hazreti Pir, tabii bu gayp âlemiyle alakalı. Bu âlemle alakalı bilgileri, bu âlemle alakalı oradan kopup gelen hikmetleri, sıradan insanların bilemeyeceğini, göremeyeceğini söylüyor. Tabii normalde buna baktığımızda, işte Allah'a yakın olan kimseler bunu ancak görür noktasında duruyor. Burada normalde gayp dediğimizde, gayptan anladığımız ne olacak? Buna hani bu açıdan baktığımızda, biz varlığın dereceleri altında biz en son dereceyiz, yani ne derecesi bu?

İnsan derecesi, Âdem derecesi. Biz bu insan derecesi, Âdem derecesinde yaşayan varlıklarız. Bunun bir üst makamı var, o ne? Şehadet mertebesi diyoruz biz oraya. Hani bir şeyin şahitlendiği, görüntüye çıktığı. Burası da biz aslında benim gayptan anladığım şey farklı bir şey de ama ben normalde varlık dereceleri açısından baktığımızda, onun işte insan mertebesi, bir üst katman diyelim biz ona, şehadet mertebesi. Onun bir üst katmanı, Muhyiddin İbni Arabi'den gidersek, misal mertebesi. Onun bir üst mertebesi, ruhlar mertebesi. Onun bir üst mertebesi, ikinci taayyün dediğimiz şey. Yani bunun bir üst mertebenin bir üst mertebesi de taayyünsüzlük. Yani Allah bilinmez idi. Hadis-i Kutsi'deki, Allah bilinmez idi. Burası bize gayp mı? Evet. Gayptan benim anladığım şeyler burası bize gayb mı? Evet, Allah bilinmez idi. Burası normalde gayp, yani Cenab-ı Hak herhangi bir zahir noktaya bilinirliğe çıkmamış hali. Sonra Cenab-ı Hak bilinmekliği istedi, ilk taayyün, bunu Arabi ilk taayyün olarak tarif eder. Yani normalde ilk taayyün dediğimizde, Cenab-ı Hakk'ın bütün sıfatsal tecelliyatları tabiri caizse Allah'ın, Allah olarak, Allah olarak bilinmesi, bilinmekliğe geçmesi. Bunun normalde ikinci taayyünü vardır. İkinci taayyün de, yine tırnak içerisinde, Arabi'ye göre o "ayan-ı sabite" dediğimiz yerdir. Şimdi gayp âlemi dediğimizde, gayp âlemi dediğimizde, burada herkesin kendince, kendi manevi durumuna göre anladığı şey girer orta yere. Bir kimse için gözünün, burnunun ucu dahi gayp olabilir, o onun gaybı ile alakalıdır. Bir kimse için on yıl sonrası gayb olabilir. Bir kimse için yüz yıl sonrası gayb olabilir. Bir kimse için şehadet mertebesi gayp olabilir. Ama o şahsı bağlıyor; yoksa şehadet mertebesi tecelli etmiş mi? Etmiş. Var mı? Var. O zaman sen bilmiyorsun

onu. Onun bir üstü misal mertebesi. Yani misal âlemi dediğimiz âlem. Misal âlemi ne? İşte film şeridi gibi aslında var ama yok. Henüz daha şehadet noktasına inmemiş. Misal âlemi bir şeyin böyle hayali prototipi gibi. Onun bir üst mertebesi ne? Ruhlar âlemi, ruhların yaratıldığı âlem. Ruhların yaratıldığı perde. Orası da bir başkasına göre gayp mı? Evet. Asıl burada gayp olan, hani bütün insanlara gayp olan şey, ikinci taayyün olarak nitelendirdiğimiz Nur-u Muhammediye veyahut da ayan-ı sabite olarak nitelendirdiğimiz yer. Burası normalde, işte genel manada, genel manada yani bütün insanların hepsine olmasa da büyük bir kısmına kapalı olan yer.

Bakın, ruhlar âlemi değil, onun bir üstü dediğimiz ikinci taayyün mertebesi. Arabi dilinden bakarsak ikinci taayyün mertebesi. Yok, Arabi dilinden bakmazsak, hani ben böyle Muhyiddin İbni Arabi bunu böyle tasnif etmiş, anlatılması kolay böyle olunca, ama öbür türlü, hani bu fakirin dediği "Nuru Muhammediye" olarak nitelendirdiğim yer. Nur-u Muhammediye olarak nitelendirilen ve aşkınlığın, aşkın varlığa sudur ettiği yer. Hiç bir şey yok idi, hiç bir şey yok idi Allah vardı Allah tanınmaklığı istedi ve bir şey yarattı. Bak, bilinmezdi, işte taayyünsüzlüktü. Allah bilinmekliği istedi. Allah'ın Allah olarak tecelli etmesi ve bir şey yarattı, bu da Nuru Muhammediye. O zaman bu ne oluyor? İkinci taayyüne denk gelen yer, karşılığı ikinci taayyün... Arabi'ce bakarsak, Muhyiddin İbni Arabi hazretleri bunu farklı bir şekilde tafsilatlı olarak anlatmış Füsusunda Fütuhatında, yani oralara girip de incelemiş değilim şimdi. Çünkü ayrı bir ekoldür o. Muhyiddin İbni Arabi bu meseleye bakarken, o aşkın aşkınlığından anlatır bunu, bakın aşkın aşkınlığından...Yani aşkın aşkınlığı dediğim şey şu: Yani o, Allah'ın aşkın bir şekilde tecelli etmesi. Nereye? Nuru Muhammediye tecelli etmesi. Ve Nuru Muhammediye, bu manada, bu işte umuma kapalı olan gayp dediğimiz şey...Yoksa herkesin bir üst taraf, bir üst makam, onun için gayptır... Yani insan mertebesinde duran bir kimse için, işte şehadet mertebesi gayptır. Şehadet mertebesinde duran bir insan için, misal alemi gayptır. Misal aleminde duran bir kimse için, ruhlar alemi bir gayptır. Ruhlar aleminde duran bir kimse için, ikinci taayyün zaten gayptır.

Şimdi buradan diyor Hazreti Pir: "Bu gayp ile alakalı meselede ancak diyor havasa görünür bunlar." Yani çünkü normalde o gayp alemi dediğimiz, başka bir bulutu, başka bir yağmuru, başka bir göğü dediğinde, biz şimdi buluta farklı manadan bakacağız. O zaman yağmura farklı manadan bakacağız, göğe de farklı mana vermemiz gerekir. Evet, zahiren baktığımızda nedir? Bulut buluttur, işte yağmur... Ne o? Yağmur tanecikleri, öyle söyleyelim. Veyahut da buharlar toplanır, bulut olur, sonra yağmur halinde tabiatın dengesi değişir, havası, sıcaklığı, soğukluğu değişir, rutubet değişir.

Ondan sonra yağmur olur, yağar. Ama bu ne? Nerede olur? Bir de gökte olur. O zaman tasavvufi manada baktığımızda, Sufi baktığımızda, o zaman yağmura farklı mana vermemiz lazım. Buluta farklı mana vermemiz lazım. Göğe farklı mana vermemiz lazım.

Bir de Hakim Senai'nin söylediği söz var: "İş buyuran gökler." İş buyuran gökler deyince, o zaman her mertebeyi bir gök olarak al. Her mertebeyi ve bir üst mertebedeki mesela insan mertebesi...İnsan mertebesinin üzerinde şehadet mertebesi var. Şehadet mertebesi insan mertebesine tecelli ediyor. O zaman Cenabı Hakk'ın ilmi ilahiden doğan, ilmi ilahisinde çıkan bir şey, ilmi ilahisinden önce ruhlar mertebesine çünkü ilmi ilahiyi, ayanı sabite ile anlamamız mümkün. Veyahut da ilmi ilahiye baktığımızda, Hazreti Muhammedi Mustafa'nın ruhaniyeti ve nuraniyeti noktasından bakmamız lazım. Çünkü ilmi ilahi, Cenab-ı Hakk'ın zatından çıkan olan ilim, ilk tecelli ettiği yer Nuru Muhammediye'nin üzerindedir. İlk tecelli ettiği yer veyahut da Arabi'ce baktığımızda, ilk tecelli ettiği yer ikinci taayyün, yani ayanı sabite. İkinci taayyün, yani Cenabı Hakk'ın kendi zat noktasında Allah Celle Celaluhu ve bütün bilinen bilinmeyen, adı konulmuş konulmamış bütün sıfatlar onda cem olmuş, onda toplanmış. Ve oradan gelen ilmi ilahi, oradan gelen bütün ilimler ayanı sabiteye tecelli ediyor. Ayanı sabiteden ruhlar alemine, ruhlar aleminden misal alemine, misal aleminden şehadet alemine, şehadet aleminden insan seviyesine, insan alemine tecelli ediyor. Böyle olunca, Hakim Senai'nin "gökler var, göklere emreder" dediğinde, o zaman her ilmi hakikat, tecelliyat, hikmet bu aşağı doğru inmiş oluyor. Böylece yukarıdaki gök, sema, adına ne derseniz deyin veya alem aşağıdaki aleme ne yapıyor? Onu indirmiş oluyor. Tecelliyat öyle yürüyor ve ruh yolunda nice inişler, yokuşlar var. Bu insanlara ait. O zaman bu insanlar, bu misal alemi veya şehadet alemi veya ruhlar alemi veyahut da ne bileyim, işte ikinci taayyün arasında, ruhlar gelip gidiyorlar veyahut da belli seviyeye gelmiş olan ruhlar var. Onlar için de yollar inişli çıkışlı, orada da dağlar, tepeler var.

O yüzden normalde bunu ancak hani hikmet ehli olan havasa görünür diyor Hazreti Pir bunlar. Bakın, bu manayla alakalı meselelerde hepsi de havasa görünür diyor ve tabii, bir mutlak gayp olarak nitelendirdiğimiz bir gayp var. Mutlak gayp, sadece bunu Allah biliyor. Bakın, bununla alakalı birisinin bir söz söylemesi mutlak değil. Cenab-ı Hakk'ın kendi zat-ı uluhiyetinde var olan ilim, bu gayp. Bundan peygamberlere kapı açılıyor. Hazreti Pir'e göre, burdan bir kapı da büyük velilere, zamanın kutuplarına, zamanın büyüklerine kapı açılıyor. Burası diğerlerine kapalı. Hazreti Pir'in deyimiyle, o zaman ancak Havas görebilir dediği kimseler bunlar. Havaslar,

hasın üstünde. İlmi sıraladığımızda ilme'l yakîn, ayne'l yakîn, hakke'l yakin noktasında, hakkel yakînin zirvesinde olan kimseler bu hava ehilleri ve burası Cenab-ı Hakk'ın lütfu, ikramı. Kul çalışır, gayret eder ama burası, bu nokta, bu perde, bu seviye Cenab-ı Hakk'ın lütfuyla alakalı, ikramı ile alakalı, çalışma sebep ama burası özel bir yer. Bakara Suresi, ayet 269, bunun Kur'an'daki delili: "Allah hikmeti dilediğine verir, kime hikmet verilmişse şüphesiz ona çok hayır verilmiştir. Bunu ancak akıl sahipleri düşünüp anlar." Demek ki burası neymiş? Allah hikmeti dilediğine verir. Sen beğen, beğenme; sen kabul et, etme. Allah dilediğine bu hikmeti verir. Sen çalış, çalışma; gayret et, etme.

Buradan küçük bir şeyh efendiyle alakalı not düşeyim mi? Allah rahmet eylesin, şeyh efendiyle böyle sohbet ediyoruz. Özel iki kişiyiz. Mustafa efendi dedi: "Oğlum," dedi, "niceleri bu vazifeyi bekliyordu," dedi. Alimler, hafızlar...Ben diyordum ki, işte alim insanlar var, hafız insanlar var, vazifeyi onlara verin ama dedi Cenab-ı Hak bize nasip etti," dedi. Bu sohbet, benim şeyhimle beraber baş başa konuştuğumuz bir sohbet.

Şimdi başka bir baş başa konuşmaya geçeceğim. Allah rahmet eylesin, bizim Sivas'ta Ali abi vardı; Hüseyin bilir, Ali bilir, Karadağlardan Adnan bilir. Hafız kimse, yolda giderken Kur'an-ı Kerim okuyaraktan gider, bildiğiniz hafız böyle. Ben dervişlik hayatım boyunca öyle disiplinli, hemen hemen günlük beşbin tevhid çeken başka bir kimse tanımadım. Ben de dahilim buna. Her sabah Kur'an-ı Kerim okur, günlük beşbin tevhidini çeker, böyle disiplinlidir. Bakın, böyle disiplinlidir. Onun bana söylediği şey. Şimdi şeyh efendiyle bunu konuştuk baş başa, Mustafa efendi dedi: "Ben görevi bana bekliyordum," dedi. "Nasıl?" dedim. "Abi, ya?" dedim. "E," dedi, "ben de Nakibi Nükebbayım, hafızım." Direkt bana söylediği şey; Allah rahmet eylesin, "Görev bana verilir diye düşünüyordum, onu bekliyordum," dedi. Ama dedi: "Rüyamda dediler ki, beş Nisan'da görev açıklanacak. Git, ilk dervişi sen ol dediler," dedi. "Ben kendime bekliyordum görevi," dedi. Bunu açık açık konuştu böyle. Ben sonra dedi: "Mustafa Efendi," dedi, "ben," dedi, "Sivas'tan o rüyadan sonra," dedi, "dost doğru Konya'ya gittim," dedi. Bakın, bizim dergahın Abdullah Efendi ile beraber Hazreti Mevlana'nın ayrı bir etkisi vardır bizim dergahın üzerinde. Bizim dergahın kuruluşu Kadiri, Rufai'dir ama şeyh efendiyle beraber Hazreti Mevlana Celaleddin Rumi Hazretlerinin bizatihi, bizatihi etkisi vardır. Çünkü normalde şeyh efendi, Hazreti Mevlana Celaleddin Rumi Hazretleriyle irtibattadır manevi olarak. Bu sefer bunları eskiler dahil çoğu kimse bilmez. Sebebi, şeyh efendiyle bizim özel konuşmalarımızdan... Ali abi, dostu Konya'ya gidiyor. Konya'da Hazreti Pir'in başına gidiyor. Hazreti Pir diyor ki: "Sakın vakit kaybetme, git

bu gece intisap et." Ve o, Ali abi hemen oradan biniyor otobüse, dost doğru Nevşehir'e geliyor. Nevşehir'de o akşam zahiren açıklanacağını Ali abi bilmiyor. Geliyor dergaha, oturuyor. Tabii, şeyh efendi de geliyor. Bombayı, tabiri caizse, patlatan Ali abi. Nevşehir'de. Yine eskiler bilir, küçücük bir yer vardı, içinden su çıkardı, rutubetli. O geliyor, şeyh efendiye diyor ki: "Efendim, rüyamda böyle böyle gördüm, Hazreti Mevlana da böyle böyle dedi. Beni ilk evlat olarak, derviş olarak kabul edin," diyor. Ona intisap ediyor.

Şimdi, Allah hikmeti dilediğine veriyor. Buranın altını çizmek istiyorum. Sen zahiren düşünüyorsun, bundan olur, şundan olur. Bundan olur, bundan olmaz. Öyle değil, Allah dilediğine bu hikmeti veriyor. Sen beğenmiyorsun, sen kabullenmiyorsun ama Cenab-ı Hak vermiş, ona vermiş. Dilediğine hikmeti veriyor. Buradaki o hikmet, Cenab-ı Hakk'ın insanlara açmadığı sırrı. Yani bu hikmet, insanlığın tamamına açık değil. Hani Allah peygamberlerine hem kitap veriyor, yanında hikmet de veriyor. Bakın, peygamberlerine kitap, yanında da hikmet veriyor. Birçok ayet-i kerime var bu konuda. Velilerine, yani mürşid-i kamillere hikmet veriyor. Peygamberlerine hem kitap hem hikmet veriyor, büyük peygamberlerine, kitap verilen peygamberlere. Diğer peygamberlere, bir kitap verilmeyen peygamberlere de hikmet veriliyor. Bakın, işte o Beni İsrail peygamberleri dediğimiz kitap verilmeyen peygamberlerle, ümmetimin velileri, ümmetimin velileri Beni İsrail peygamberlerine denktir hadis-i şerifinin tefsiri. Bu kitap verilmeyen peygamberlerde de hikmet var.

Ümmeti Muhammed'in velilerinden de hikmet var. Ve Allah bu hikmeti dilediğine veriyor. Ve bu, normalde havass ehli dediğimiz zamanın büyük kutupları, mürşid-i kamil veliler... Ve velilerin bir alt, bir çıt altında olan evliyalar. Bunun tamamına evliya diyebiliriz ama sıralama olarak evliyalıktan veliliğe geçilir, bu ne demektir? Mesela, işte dördüncü makama gelen evliyadır. Beşinci makama gelen evliyadır. Altıncı makama gelen evliyadır. Yedinci makama gelen velidir. Sıralama olarak baktığımızda, dördüncü makamdaki da evliyadır. Ha, evet, yani daha aşağıda çalışıp yukarı doğru çıkması lazım. Dördüncü makamda da oturdu, yerleşti. Emmare levvame mülhimeyi geçti. Mutmainnede oturdu. "Hu" esmasının bir üstü, "Hay" esmasına oturdu. O "Hay" esmasında oturduğu anda o da evliyadandır. "Kalpler ancak zikrullah ile mutmain olur" dediği noktaya geldi. Mülhimeden mutmainneye geçti, o da evliyadan. Mesela, "Hu" esmasının sonuna doğru o da kimsede artık böyle evliyalık emareleri olur. Nefsine uymazsa o yolu açılır. Bak, nefsine uymazsa yolu açılır. "Hu" esması ve "Hay" esması tehlikeli esmalardır. Yani nasıl tehlikelidir? Böyle ufak tefek kalbinde, etrafında keramet olmaya başlar. Olunca böyle nefsine uymaması lazım orada.

Yani, işte, kalbine bir şeyler gelir. Kalbine bir şeyler gelince, o kimsenin ayağının kaymaması lazım. Böyle bir kimse "ne oldum" dememesi lazım. Etrafına bir kimsenin, üç-beş kişi toplanır "sen şunu yap, sen bunu yap, sen böyle yap" der. Nefsine uydu o. O nefsine uydu. Birinin nefsine uyduğunun işaretidir o. O böyle biraz ona insanlar temenna etmeye başlar, ona saygı duymaya başlar. O da kendinde bir şey görür, herkes bende toplansın diye uğraşır. Nefsine uydu o, yıkılır o kimse. Hatta daha ileri konuşanları duymuşsunuzdur. "Önce beni bulacaksınız, benden şeyhe geçeceksiniz." Maneviyat ayağını keser onun, kafasını kolunu keser. "Sen kimsin?" der. Bunu dediği zaman birisi onu uyarın. Hani benim bir sözüm var ya, bu meydanda nice başlar kesilir. Bırak kan parasını, senden bir de kolumuzu yordun diye senden kol parası isterler. Kolumuzu yordun derler, bir de onun parasını isterler. Bu yol öyle bir yol.

O yüzden orası mesela tehlikeli yerdir. İşte o kimseye biraz... Şimdi Cafer'den örnek vereyim de kimse üzerine alınmasın. İşte Cafer abi şöyle, Cafer abi böyle... İyi, Cafer de kendinde bir şey gördü. Öyle ya, etraftaki insanlar saygı duyuyor falan. Cafer de diyor ki: "Önce beni tanıyacaksınız, önce beni bileceksiniz, sonra şeyhi bileceksiniz, şeyhi göreceksiniz. A siz bana danışmadan nereye şeyhle görüşüyorsunuz?" Ne olmuşsun sen be abi! En güzel şarkıyı sen çaldın! Sonra Geylani Hazretleri geliyor, şak şak şak, üç tane vuruyor, bitiyor. Bir tane vurursa tedavisi var, iki tane vurursa bir nebze tedavisi var, üç tane vurdu mu tedavisi yok. Yolda nice başlar kesiliyor, bırak kan parasını, bir de kol parası alıyorlar senden. "Yordun bizi," diyorlar. "Yordun bizi." Bir de işin o tarafı var. O yüzden hikmet ehli olacaksa bir kimse, kendi nefsini koymayacak orta yere. Bunu neden "Hu" ve "Hay" esmasında topladım? Kardeşler buradan ileri gidemiyorlar, buna üzülüyorum. Hatta "Hay" esmasına gelen geri dönüyor, yıkılıyor, buna üzülüyorum. Oysa, hani "Hu" esmasının sonuna doğru, onda evliyalık kokusu gelmeye başlıyor. "Hay" esmasında o koku daha da fazlalaşır. "Hak" esmasına gelince oturur. Çünkü "Hak" esmasına gelen kimse, artık normal şartlarda şeyhlik yapabilecek seviyededir. O mesela "Kayyum" esmasına gelmese de ona halifelik verebilirsin, hiç sana "neden halifelik verdin?" diye de soran olmaz. Ha, bir üstat, bir şeyh efendi, icazetli bir üstat, icazetli bir şeyh efendi, istediğine halifelik verir, istediğine şeyhlik verir. Burası tartışılmaz, tartışan şeyhinin şeyhliğinden şüphe etmiş olur. Hani Şeyh Efendi Hazretleri, işte bizim bir arkadaşa, kardeşe dedi ki: "İlan edin." Hoş, bizim Adnan Hoca'ya da söylemiş. Adnan Hoca demiş ki: "Ben Adana'dayım." Ondan sonra öbür arkadaşı aramış. Abdullah Efendi istediğini şeyh ilan edebilirdi.

Ahmet Duran abiyi bana bizatihi söyledi. Ahmet Durana da söyleyeceğim, o da dedi ilan etsin dedi. O mesela bana söyledi bunu, açık. Şimdi çünkü normalde o kimse "Hak" esmasını aldıysa çok rahat şeyhlik yapabilir, herkes yapabilir. Teknik olarak. Ha mürşidi kamildir değildir, o ayrı bir meseledir. İcazeti vardır yoktur, bunlar ayrı meselelerdir. Ama bir şeyh efendi bir kimse için bu şeyhliğini ilan ettiyse onun, o şeyhtir. Onun şeyhliğini tartışan kendi şeyhinin şeyhliğini tartışır. Bak, onun şeyhliğini tartışan kendi şeyhinin şeyhliğini tartışır. Onun şeyhliğini tartışmaz. Farkında değil, bilmiyorlar millet, tartışıyor. Örnekleyeceğim; Abdullah Efendi Sivaslı bizim Ahmet Duran Gümüş abiye bana bizatihi söyledi, şeyhliğini onun da ilan ettireceğim dedi. Bana söyledi mi bunu? Söyledi. Şimdi Şeyh Efendi Ahmet Duran Gümüş abinin şeyhliğini ilan edeceğim, dedi, bana söyledi ve ilan da etti. Onun şeyhliğini tartışan Abdullah Efendi'nin şeyhliğini tartışır şimdi. Abdullah Efendi ilan etti mi? Etti. Nesini tartışıyorsun sen? Kabul etmiyorsun. Etme. Abdullah Efendi'nin sözünü kabul etmiyorsun. Neyi kabul etmiyorsun? Abdullah Efendi'nin sözünü kabul etmiyorsun. Abdullah Efendi'ye tabi misin? Tabisin. Bu ağaca, bu direğe dese ki "Bu Şeyh," şeyhtir kardeşim o, sen o şeyhe tabisen. Değilsen, nefsine tabiysen, "ben bu direği şeyh olarak kabul etmiyorum." E, etmiyorsan etmiyorsun. Çok da umurumuzda sanki gibi. Şimdi, normalde işte, bu şimdi konuyu dağıtmayalım. Şimdi, o hani hikmet sahibi olacak, o evliyalık noktasında yürüyor. O zaman o, Cenab-ı Hakk'ın sıfatsal tecelliyatlarında sırlara vakıf olacak. Bu, okumakla olacak bir şey değil, canım kardeşlerim. Bunlar defterde, kitapta yazan şeyler değil. Bunlar, Cenab-ı Hakk'ın ilmi ilahisinde kopup gelen şeyler.

İşte, o havas ehli dediğimiz insanlar artık yürürken, o ilmi ilahiden onlara geliyor bu ilim ve İmam Buhari de naklediyor hadis-i şerifi. Allah, bazı kullarına öyle bir anlayış verir ki, onlar insanların kavrayamayacağı bazı sırları kavrarlar. Allah, dilediğine hikmet verir, Bakara'da ve diyor Allah, bazı kullarına öyle bir anlayış verir ki, hadis-i şerifte, o insanların kavrayamayacağı sırları kavrarlar ve bu normalde bu hadis bize o havas ehlinin manevi sırları kavrayacağını ve bunun Cenab-ı Hakk'ın hususi bir lütfu ikramı olduğunu gösteriyor. Ve bu normalde onların ferasetlerini, idraklerini, akıllarını, kalplerini Cenab-ı Hak kendisi dizayn ediyor. Bu normalde bir kimsenin kendi kalbini kendisinin bu noktada dizayn etmesi biraz zor. O yüzden, Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri "Kalbimi senin dininde mukim kıl," diye dua ediyor. "Senin dininde," diyor. Dikkat edin, Cenab-ı Hakk'ın zatına söylüyor. "Senin dininde mukim eyle," diye ve normalde artık o kimse havas ehli olduğundan işte bu gayb âleminin sırları da lazım olan gerekli olanlar onlara verilmeye başlıyor. Mücadele Suresi,

ayet 11: Allah, sizden iman edenleri ve kendilerine ilim verilenleri derecelerle yükseltir. Demek ki, Cenab-ı Hak, bu ilim verdiklerini ne yapıyor? Derecelerle de yükseltiyor. Ayetle sabit. O zaman, Allah dilediğine hikmet verir. Hadis-i Şerif: Allah, hikmet verdiği kimseler, insanların anlayamadığı şeyleri anlarlar. Ayet-i Kerime: Allah, kendilerine ilim verilenlerin derecelerini de yükseltir. Allah yükseltir, bir başkası değil. Ona hikmeti veren Allah'tır; derecesini yükseltecek olan da Allah'tır. Diğerleri, devam ediyor beyit, Hazreti Pir diyor ki:

"Diğerleri öldükten sonra tekrar yaratılıp diriltileceklerinden şüphe ederler."

Yani, iman eden o dereceleri yükselen, o katından hikmet verilen, o bereketlendirilen, lütuflandırılan o insanlar ve o müminler topluluğu, evet, onlar normalde bunlara iman ederler, inanırlar. Ama insanların bir kısmı vardır. Bunlar, öldükten sonra direleceklerine inanmazlar, bundan şüphe ederler.

Hani Türkiye'de de şimdi, hani, "Müslümanım ama öldükten sonra diriltileceğime inanmıyorum," kafir aslında. Neden? Biz öldükten sonra yeniden diriltileceğimize ve hesaba çekileceğimize iman ediyoruz. İman şartlarından birisi bu çünkü. Ama o kimse, "Ben Müslümanım, inanmıyorum buna," dediği anda kafir o veyahut da hani, "Öte dünya," dediğimiz kabir ve mahşer, cennet cehennem olgusuna inanmıyorsa bir kimse kafir örneğin, o da kafir. Yasin Suresi 77, 78, 79: "İnsan, bizim kendisini bir damla sudan yarattığımızı görmedi mi ki şimdi apaçık bir düşmandır. Kendi yaratılışını unutarak bize bir örnek getirdi. Çürümüş kemikleri kim diriltecekmiş de?" "Çürümüş kemikleri kim diriltecekmiş ?" "de ki" peygambere diyor bunu: "Onları ilk defa yaratan diriltecek. O, her yaratmayı bilir." Bu ayet-i kerimenin sebebi nüzûlü şu: Müşriklerden birisi böyle bir kemik alıyor eline, birkaç tane kemik. Onlarla elinle oynuyor, atıyor yere. "Bunları kim diriltecek ki bir daha" diyor. "Bunları kim diriltecek bir daha?" deyince Cenab-ı Hak bu Yasin Suresi'nin 77, 78, 79. ayet-i kerimelerini inzal ediyor. Bu, bir müşriğin hareketinden kaynaklanan bir ayet-i kerime. Ve diyor: "Çürümüş kemikleri kim diriltecekmiş de?" "De ki," diyor peygambere, "Onları ilk defa yaratan diriltecek. O, her yaratmayı bilir." Ve ayet-i kerime, öldükten sonra yeniden dirilmeye karşı şüpheyi kaldırıyor orta yerden. İnanırsan... Ama inkarcılar, müşrikler, kafirler, öldükten sonra yeniden diriltileceklerine inanmaz. Bir kimsenin bu konuda şüphesi varsa kafirdir zaten. Biz öldükten sonra yeniden diriltileceğimize iman edenlerdeniz. Hesaba çekilip o hesabı verdikten sonra ama cennete ama cehenneme gidecek olmaya iman ettik bu konuda. Ama müşrikler ne yapıyorlar? Bu konuda iman etmiyorlar. Ve Allah'ın bir insanı yeniden yaratacağına, yeniden o insanı yaratacağına

inanmıyorlar. Oysa Kıyamet Suresi ayet 34'te Cenab-ı Hak yine buyuruyor: "İnsan, kendisinin kemiklerini bir araya toplayamayacağımızı mı sanır?" Evet, biz onun parmak uçlarını bile aynen eski haline getirmeye gücümüz yeter." Cenab-ı Hak o münkirlere, o inkarcılara, o kafirlere yeniden şatahat yapıyor, diyor ki: "Onlar buna inanmıyorlar ama biz, onun parmak uçlarına varıncaya kadar yeniden yaratırız." Kaf, ayet 15: "Biz, ilk yaratmadan aciz mi kaldık? Hayır, onlar yeniden yaratılmaktan şüphe ediyorlar." Yani biz sizi ilk önce nasıl yarattıysak, aciz değilsek biz sizi tekrar yaratacağız, bundan şüphe duymayın diyor. Yine Buhari ve Müslim hadis-i şerifi: "Siz ölüp toprağa karıştıktan sonra tekrar diriltileceksiniz. Allah, sizi yeniden yaratacaktır." Yine Tirmızi'den bir hadis-i şerif: "Siz insanlar öldükten sonra tekrar yaratılmayacaklarını mı zannediyorsunuz? Allah, insanı yeniden diriltecek ve onun bütün yaptıklarının hesabını soracaktır." O zaman, bunlara iman etmeyen münkirler, kafirler, müşrikler...Buna inanmayan her kim olursa olsun, yeniden diriltileceğine inanmayan kimseler, evet, bu konuda kafirdirler ve yeniden yaratılmakta şüphe ediyorlar.

"Yağmur vardır, âlemi beslemek için yağar. Yağmur vardır, âlemi perişan etmek için yağar."

Ve yağmur vardır, bu âlemi beslemek için yağar. Yağmur vardır, âlemi perişan etmek için yağar." beyiti yağmurun hem rahmet olduğu hem de imtihan olduğuna delil. Hazreti Pir bunu böyle söylerken, yağmurun yağması hem bereket hem de ne oluyor? Afat oluyor. Yağmur yağıyor, oh ne kadar güzel, topraklar ıslandı, yeşillikler oldu, ağaçlar sulandı, bitkiler ne güzel neşvü neva buldu ama yağmur var, sel oldu, ortalığı aldı götürdü. Daha ilerisi, Nuh Tufanı oldu. Tabii, bir de bizde ayrı bir yanlış şehirleşme. Yanlış şehirleşme, şehirlerin yanlış yerlere kurulması, şehirlerin ovalara kurulması, dere yataklarının "ıslah ediyoruz" deyip de dere yataklarının bozulması, ıslah etmiyor.

Hani ayet-i kerimede diyor ya: "Onlar ıslah edicileriz derler ama bozguncudur." diyor. İnsanoğlu "ıslah ediyorum" diyor, bozgunculuk yapıyor. Şehirleri ovalara kuruyorlar, şehirleri deprem bölgelerine kuruyorlar. Ovalar, çünkü deprem görecek olan yerler, batma görecek olan yerler. Ama ne yazık ki ülkemizde şehirleşme yanlış. Ovaları imara açıyorlar yani şimdi de diyorlar ki: "Tarım ile alakalı problem var, gıda ile alakalı problem var." Siz tarım yerlerini şehirleşmeye açarsanız, insanların orada ev yapmalarına müsaade ederseniz, tarım alanlarına fabrikalar kurarsanız, tarım alanlarına evler kurarsanız, sizin tarım yapacak alanınız kalmaz. Bir de gider kenarlardaki köyleri dahi mahalle yaparsanız, oralara da büyük şehirler kodamanlar karışacak derseniz, köyleri de bozarsınız, mezraları da bozarsınız, tarımı da

bozarsınız, hayvancılığı da bozarsınız. İnsanlar bu sefer şehre inerler, ucuz işçi olurlar. O zaman fabrikalarda insanları köle edersiniz, sanki fabrikada çalışan adam zengin olacakmış gibi o da gider fabrikada çalışacağım diye uğraşır, kendi toprağını terk eder, kendi hayvanlarını terk eder, orda gider fabrikada kölelik yapar, gider şehirde kölelik yapar. Bu, yanlış şehirleşmenin, yanlış politikaların ürünü. Bu sefer bir yağmur yağar, evler su altında kalır. Bir yağmur yağar, fabrikalar su altında kalır. Bir yağmur yağar, arabaları, evleri, mahalleleri önüne katar, sürer götürür. Ondan sonra da insanlar kızarlar, oraya buraya. İnsanlar kızarlar. Desen ki yıllardan beri derim ben, hadis-i şerif var; ovaları yurt edinmeyin, oralarda depremler olur. Deniz kenarlarına yurt edinmeyin, orada da su baskınları olur. Deniz kabaracak çünkü. Yıllardan beri söylerim: "Ovaları yurt edinmeyin, orada batışlar olur." Hadisle sabit. Devlet bizi dinlemez zaten, siyasetçiler bizi hiç dinlemez. Gidiyorlar, güzelim Bursa ovasını ne yaptılar? Talan ettiler, fabrikalar kurdular, koca koca yüksek binalar yaptılar.

E şimdi, 7.4 şiddetinde Bursa'da deprem bekleniyor. 7.4 şiddetinde Bursa'da deprem olduğunda bilin ki ovaların hepsindeki evler yıkılacak. O büyük deprem olduğunda, Gölcük'te, İzmit'te şeyh efendiye sordular: "Efendim, Nilüfer bölgesinde daireler ucuz, alalım mı?" dediler. Şeyh efendi dedi ki: "Gidin alın, yirmi, yirmi beş sene otursunuz," dedi. Dediği tarihler yaklaştı. Ben şeyhimin dediğine iman ediyorum. Beni ilgilendirmez kim iman eder, kim iman etmez, kim kabul eder, kim kabul etmez ama sonuçta, buraları, Bursa deprem bölgesi mi? Evet, deprem bölgesi. Hamitler nereden kalmış? Abdülhamit Han'dan kalmış. Bursa, büyük bir deprem yaşamış. O, kendi tapulu arazisini açmış oraya. Gelin oralara ev yapın, demiş. Yapmamışlar. Ondan sonra bana soruyorlar: "Efendim, deprem Bursa'da ne zaman olacak?" Kardeş, gününü ben bilsem, ben göçerim önce desem yalan olur. Ama yani normalde, yok böyle bir şey. Hadis-i şerifler meydanda. İşte yağmur vardır, bereket olur, lütuf olur, ikram olur, zahirî bu. Yağmur vardır, âfat olur. Cenab-ı Hak, rahmetin içerisine gadabını, gadabının içerisine rahmetini koyar. Celaliyetinin içerisine cemaliyetini, cemaliyetinin içerisine celaliyetini koyar. Bu, Allah'ın kendi işi, bizle alakalı değil. Enam Suresi ayet 99: "Gökten su indiren O'dur. Biz o su ile her şeyden bitkiler çıkardık." Demek ki gökten suyu indiren O. Hatta dünyaya da su, gökten indi. Dünya, bildiğiniz taş, kaya. Hatta kapkara kaya, kapkara zifir kara. Zifir kara! Madenlerin cüruf halinde olmuş hali. Dünya cüruftur diyor ya, dünyanın ilk yaratılışı o...Dünya cüruf halde. Cenab-ı Hak gökten merhamet ediyor, rahmet ediyor dünyaya bildiğiniz bir dünya kadar su kütlesi vuruyor. Enteresan bir şey bu! Nerden geldi, nasıl geldi, hangi âlemden koptu geldi? Bildiğiniz

su kütlesi zaten vurduğu yerler okyanus oldu, derinlemesine. Öyle vurdu arza. Sonra dağlar oluştu oradaki tepkiden, buradan başka bir tepki oldu, karman çorman oldu. O su komple dünyanın o lav halini iyice söndürdü.

Binlerce yıl sönme devam etti, binlerce yıl...Binlerce yıl! Su bu manada dünya göğünden değil, başka bir gökten geldi dünyaya. Bildiğiniz dünya oluşurken suyla oluşmadı yani. Bildiğiniz dünya kara, kuru, cüruf bir şeydi. Cüruf! Nedir cüruf biliyor musunuz? Bir madenin, bir madenin kaynadığında üste çıkan köpükleridir. Ben meslek liseliyim, metal işlerinde okudum. Yani bir madeni kaynatırsınız, üstüne köpükleri çıkar, ona cüruf denir veyahut da aşçılar bilir, kadınlar da bilir. Eti haşlamak için tencereye atarsınız, üzerine köpükleri çıkar, cüruftur o. O köpükleri alacaksınız ki etin lezzeti daha güzel olsun, kararmasın yemek. O üzerinden o köpüğü alacaksınız. Bilmeyen kadınlar veya erkekler onu o köpüğüyle kaynatırlar, tembellik yapar kimisi. Onun başında duracaksın, habire kevgirle alacaksın çünkü köpüğü. Kevgirle o köpüğü almazsan, etin lezzeti bozulur, yemeğin lezzeti bozulur. Köpük, işte cüruf da o. Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri diyor ki: "Dünya cüruftur." Dünya cüruftur dediğinde, ben o hadis-i şerifi bir de böyle anlıyorum. Dünyanın ilk yaratılışı cüruf çünkü, cüruf bildiğiniz cüruf. Ne ağaç, ne ot, ne bitki...Hiçbir şey yok, hiçbir şey yok. Bildiğiniz cüruf, kara kuru bir şey. Cüruf. Su vurunca gökten büyük kocaman bir kütle, dünya kadar, dünya kadar büyük bir kütle. Allah'ın ilmi ilahisi! O suyu nerden topladı? O suyu dünyanın üzerine nasıl getirdi? Bizimkiler de oturuyorlar, 'Allah'ı kabul ediyorum ama Peygamber'i kabul etmiyorum.' Cahil, zır cahil. Zır cahil, kör cahil! Bu tabiat olayları kendi kafasından oldu. Ulan, o su kütlesi nasıl kendi kafasından geldi dünyaya vurdu? Ay'a vurmadı da dünyaya vurdu, Mars'a, Jüpiter'e vurmadı da dünyaya vurdu. Ha, bir su kütlesi vardı, dolaşıyordu Samanyolu'nda, düşünüyordu. "Nereye vurayım acaba?" Ya gerçekten bu kâfirler geri zekalı ya! Hani buna eski alimler, yani bu akılsız demiş bunlara ve "bunlarla tartışılmaz, konuşulmaz bile" demiş. Yani bir kimse Allah'ı inkar ediyorsa onunla tartışılmaz, demiş. Akılsız bunlar demiş.

Gerçekten şimdi böyle bakıyorum ve diyorum ki ya gerçekten akılsız bunlar, ya gerçekten ya, kocaman akılsız bunlar! Bunlar isterse beş tane üniversite bitirmiş olsun, akılsız profesör, akılsız okumuş bunlar. Ya düşün ya, bu su nereden geldi diye ya! Jüpiter'e gitmedi de dünyaya geldi, Mars'a gitmedi de dünyaya geldi, Merih'e gitmedi, dünyaya geldi. Sirius'a gitmedi, dünyaya geldi. Ay'a vursaydı, Ay diye bir şey kalmayacaktı. O kadar büyük bir kütle, herhangi bir gezegene vurduğunda normal şartlarda bütün yörüngenin değişmesi lazım, hallaç pamuğu gibi atılması lazım. Ne yörüngesi ya?

Ne Ay kaldı, ne Güneş kaldı. Kaos oldu, hepsi de birbirine girdi. Hiçbir şey yok! Onun yaratmasında santim değişiklik olmuyor. Normalde depremler oluyor, seller oluyor, öyle değil mi? Güneşte patlamalar oluyor. Dünyanın yörüngesinde değişme var mı? Yok, santim oynamıyor. Bizimkiler diyor ki doğa böyle. Evrene pozitif şeyler gönderelim. Yeni moda bu, pozitif! Evrene gönderiyor. Seni kim duyacak ya? Nokta bile değilsin geri zekâlı! Evren dediğin şeyin içerisinde nokta bile değilsin. Nokta, büyük senden. Yok, evrene gönderiyor! Tabi anası babası evren ya, tabii! Birileri daha var: "Yükseklere çıkalım, irtibat kuralım evrenle." Lan çık, çıkabildiğin yere kadar. İlk sen değilsin, Babiller de yükseklere çıktılar, astronomide ileri gittiler. İlk sen değilsin, geri zekalı! İlk akılsız sen değilsin, merak etme. Sizden çok, yalnız değilsiniz. En çok da o hoşuma gidiyor: Evrene gönderecek. Gönder yavrum sen...Sen nefesi verince evreni göreceksin. Milletin içine bu dinsizliği soktular ki. Ya biri ölüyor: "Işıklar içinde uyu." Hangi ışık? Nerenin ışığı? Cehennem çok canlı, çok ışıklı, yanıyor. Neresi? Işıklar içinde uyuyacak? Nerde, nerde? Yok elleme onu, alkışlarla gönder, dualarla değil. Layık olan o! Allah bizi affetsin. Ama gökten suyu indiren Allah... Burada normalde su indiren O'dur. Ayet-i kerimesini, bu ayet-i kerimeyi ben böyle yağmura nitelendirmiyorum, bunu yağmurla nitelendirmiyorum.

Gökten su indiren diyor. Ben bunu yağmur olarak nitelendirmiyorum. Ben bu ayet-i kerimeyi de bilmiyordum daha önce ama suyun kütle halinde dünyaya vurduğunu biliyordum. Suyun kütle halinde dünyaya vurduğunu biliyordu bu fakir. Ayet-i kerimeyi bilmiyordum. Daha da itiraf edeyim, bu ayet-i kerimeyi dün buldum, gördüm. Yani kendimce diyordum ki, yani bu su gökten indi; yani Allah bununla alakalı bir şey demiştir, diyordum. Kaostayım ben dünden beri gene, cuma, cumartesi, sohbete kadar kaosum var benim. Hazreti Pir beni yoruyor. Şikayetçi değilim, öyle beyitler söylüyor, öyle beyitler söylüyor, ben onları ayet ve hadisle açıklayacağım diye, şerh edeceğim diye hem sizlere hem kendime söz verdim. Bu sefer her beyitle alakalı muhakkak "bunun bir ayeti var, bununla alakalı bir hadis var" diye aramakla taramakla geçiriyorum günümü. Hamdolsun Cenab-ı Hak yardım ediyor, lütfediyor. Onun ayetini buluyorum: "Gökten su indiren O'dur." Yani bu yağmur değil. Dünyada su namına bir şey yoktu; kupkuru, kapkaraydı ve hadis-i şerifte Hazreti Peygamber'in dediği gibi, cüruftu. Cenab-ı Hak öyle bir büyük bir su kütlesini aldı, getirdi, dünyanın başına yıktı tabiri caizse ve dünyanın başına yıkınca öyle bir buharlaşma oldu ki... Yanıyor çünkü dünya. Ateş halinde, kaynıyor. Bir vurdu su, su bir vurdu dünyaya, dünya komple suların altında kaldı ve bu sefer dağlar oluştu, ovalar oluştu, denizler oluştu. O kaynamadan buharlar oluştu, yağmurlar oluştu, başladı

yağmur yağmaya. O ilk yağan yağmurların içerisinde bakterilerden, o maden, hepsinin de sonu maden onların, bitkiler oluştu, ağaçlar oluşmaya başladı. Allah öyle bir ince yaratıyor ki, onu öyle bir hesap kitap üzerinde yürütüyor ki, onu böyle onu fantastik bir film gibi izliyorsunuz, onu bir belgesel gibi izliyorsunuz. Tabii, o böyle yavaşın bir de hızlandırılmışı var. Öyle denizlerdeki bitkiler, ondan sonra karadaki bitkiler, yağmurlar, rüzgarlar, güneş, toprak oluşumları, küçücük küçücük kırıntılardan toprak oluşumları, mineraller ve dünya neşvüneva buluyor ama ilk başlangıcı, gökten suyun dünyaya vurması, çarpması, inmesi...Başlangıç burası. Burası, dünyanın içerisindeki yağmurlarla alakalı değil bu ayet-i kerime... İlahiyatçılar, diyanetçiler beni tefe koyacakmış, hiç umrumda değil. Ama bu ayet-i kerime, dünyanın içerisindeki yağmurlarla alakalı değil.

Gökten suyu indiren O ve biz o su ile her şeyden bitkiler çıkardık. Çünkü o suyun içerisinde de öyle bir mineraller topluluğu var ki, o suyun içerisinde dünya üzerinde şu anda varlık olarak ne varsa, hepsi de suyun içinde var. Topraktakilerle birleşince, topraktaki minerallerle birleşince, yani suyu, suyu ister erkek görün, ister dişi görün; dünyayı o esnadaki dünyayı da ister erkek görün veya dişi görün. Bu ikisi birleşince, bütün muazzam bir bitki manzumesi çıktı orta yere. Her şeyin yaratılışı insana benzer. Dünyanın da yaratılışı insana benzer. Varlığın da yaratılışı insana benzer. Allah önce bir şey yarattı ama iki sıfatı var: Kendi ruhaniyetinden ve nuraniyetinden bir şey yarattı. İkiyi bir etti, ikiyi bir etti. Ruhaniyetinden ve nuraniyetinden bir şey yarattı. Aynı insanın oluşumu gibi; ana rahminde erkeğin spermi, girdi ana rahmine, yumurtayı dölledi; ikiden bir oldu. Yumurtadan ve spermden bir oldu. Bakın buraya iyi dikkat edin. Bu da kemâlât noktasında seyredeceğiniz filmlerden birisi. Bir oldu. O kadar çok hızlı bir şekilde ikiye, dört... İkiye ayrıldı, sonra dört oldu, sonra sekiz oldu, sonra on altı oldu, sonra otuz iki oldu, sonra altmış dört oldu...Bu hıza yetişemiyorsunuz, anne karnında çocuğun oluşumu! Allah âlemi Âdem'in suretinde yarattı, Âdem'i de kendi suretinde yarattı. O zaman, bütün varlığın bütün derecelerinde oluşum bununla alakalıdır. İkiyi bir eder Allah. Dünyayla suyu buluşturdu, çarpıştırdı, ikiden bir oldu. İkiden bir olur mu? İkiden bir olur.

Şimdi dünyadaki suyla alakalı Rum Suresi 48. ayet: "Allah rüzgarları gönderir de bulutları kaldırır, sonra o bulutları gökyüzünde dilediği gibi yayar ve onları parça parça yapar. Sonra o bulutların arasından yağmurun çıktığını görürsün. Nihayet Allah o yağmuru kullarından dilediğine ulaştırınca bir de bakarsın ki sevinirler." Rum Suresi, 48. Rum suresi 48'de Allah rüzgarı, bulutları ve yağmurdan bahsediyor. Ama En'am Suresi 99. ayette de: "Gökten su indiren O'dur" diyor. Burada yağmur yok, bulut yok. Gökten su

indiren odur. Muhteşem! Muhteşem...Dünyaya su indiren O. İçerdeki yağmurmuş, rüzgarmış...Sonraki oluşan bir şey. Hud Suresi, 37: "Bizim gözlerimizin önünde vahyimizle gemiyi yap. Zulmedenler hakkında bana hitapta bulunma. Çünkü onlar suda boğulacaktır." Bir önceki ayet-i kerimede dedi ki: "O yağmuru kullarından dilediğine ulaştırınca bir de bakarsın ki sevinirler." Yağmurdan kullar sevindi. Ne güzel yağmur yağdı, bitkiler, ağaçlar, meyveler neşelendi. Suyun bir de başka yönü var, Nuh aleyhisselamla alakalı: "Nihayet buyruğumuz gelip sular kaynamaya başlayınca..." Bakın su, afat oldu. Sular her yerde yükselmeye başladı. Yağmur bardaktan boşanırcasına değil, kazandan boşanırcasına yağıyor, bildiğiniz bütün her yerlerden de su fışkırıyor, hızla. Öyle bir hızlı ki insanlar koşmaya yetişemedi Nuh aleyhisselamla. İnsanlar sulardan kaçmak için koşmaya yetiştiremedi. Aldı sular, hepsini içine... Nuh'un oğlu kendince babasıyla alay ediyordu. Oğluna diyordu ki: "Oğlum, iman et", gemiyi yaparken, "Bak her yer suyla helak olacak." Oğlu da babasına diyordu ki Nuh'un oğlu, o zaman için tek oğlan vardı, sonradan oğulları oldu Nuh'un, sonradan olanlar ayrı. Dört tane oğlu oldu. Bunlar tufandan sonra olanlar. Oğlu diyordu ki: "Ben yağmurlar başladığında, su yükseldiğinde dağa kaçarım" diyordu, dağa kaçacak zaman olmadı. Öyle devasa dalgalar, öyle devasa yağmurlar, öyle devasa su çalkantıları, öyle devasa suyun yutması, öbür taraftan da fışkırması... Dağlardan sular indi, ovalardan sular fışkırdı. Bildiğiniz, yeryüzü suların altında kaldı.

Şimdi bir takım akılperestler şöyle diyorlar: "Nuh'un bulunduğu bölgede oldu tufan." Yok ya! Bu akılsızlar gerçekten çok büyük akılsız. Gördün mü, delilin ne? İşkembeyi kübrası delili. Senin delilin ne, bana sor, ayet-i kerime. Seninkinden sağlam! Sen işkembeyi kübradan aktarıyorsun, ben vahye dayanıyorum. Allah yeryüzünü komple suların altında bıraktı, komple ve sular kaynadı. Bildiğiniz kaynadı, yerden kaynadı. Allah'la kim yarışacak? Aynı su ne oldu? İnsanları helak etti. Hazreti Pir ne diyor? Yağmur vardır alemi beslemek için yağar. Yağmur vardır alemi perişan etmek için yağar. E, bunun normalde zahiri bu. O zaman tasavvufu ilgilendiren noktası ne? Yağmur nedir o zaman bu noktada? Berekettir, rahmettir, lütuftur, hikmettir. Öyle değil mi? O zaman normalde sufilik yolunda bazı olaylar vardır ki bir kısmına rahmettir, aynı olay bir başkasına afattır, zahmettir. Cenab-ı Hak birisine hikmet verir, ona rahmettir, ona inananlara da rahmettir. Ama hikmet verdiği bir kimseye inanmaz kimseler, onlara da cehennemdir. Hazreti Peygamber Sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerine Cenab-ı Hak hikmet ve kitap verdi, peygamberlik verdi, ona ve inananların rahmet oldu ama Ebu Cehil'e ne oldu? Afat oldu. Peygamberliği o bekliyordu çünkü; olacaksa peygamber ben olmalıyım, diyordu. O yüzden ilahi tecellilerin bir pozitif tarafı

vardır, bir de negatif tarafı vardır. Pozitif tarafı nedir? Bir keramet tecelli eder. Sen ona inanırsın, senin için bu pozitif bir şeydir ama o keramete bir başkası inanmaz, onun için negatif bir şey oldu. Bakın, ilahi yağmur yağdı; kimine bereket oldu, kimine ne oldu? Afat oldu. O yüzden bazen bu tecelliler cemaliyetten kopar gelir. Cemaliyetten kopar gelirse lütuf olur, ikram olur, ihsan olur. Bazen bu, cemaliyetten değil, celaliyetten kopar gelir. Celaliyetten kopar gelince o da kahır olur, Kâhhar ismi şerifi olur. E, şimdi hem kahrına hem de lütfuna 'hoş' demek herkesin de işi değildir. E, kimin işidir? Bizim koca Yunus'un işidir:

"Cana cefa kıl, ya vefa,
Kahrın da hoş, lütfun da hoş.
Ya dert gönder, ya da deva,
Kahrın da hoş, lütfun da hoş.
Hoştur bana senden gelen;
Ya hil'at yahut kefen,
Gül yahut diken,
Kahrın da hoş, lütfun da hoş.
Gelse celalinden cefa
Yahut cemalinden vefa,
İkisi de cana sefa,
Kahrın da hoş, lütfun da hoş.
Ger bağ ger bostan ola,
Ger bed ger zindan ola,
Ger hicran ola,
Kahrın da hoş, lütfun da hoş.
Ey padişah-ı lem yezel,
Zat-ı ebel hayyi ezel,
Ey lütfu bol, kahrı güzel,
Kahrın da hoş, lütfun da hoş.
Ağlatırsın zârî zârî,
Verirsen cennet-i hûrî,
Layık görürsen nârî,
Kahrın da hoş, lütfun da hoş.
Gerek ağlat, gerek güldür,
Gerek yaşat, gerek öldür.
Âşık Yunus sana kuldur..."
Kahrın da hoş, lütfun da hoş...

E, Yunus gibi olmak lazım ki "Kahrın da hoş, lütfun da hoş" diyelim. Cemalini de, celalini de ondan kopup geldiği için baştacı edelim, kabul edelim ama Yunus söylemiş, Yunus olmak gerek. Rabbim cümlemizi Yunus olanlardan eylesin.

"**Bahar yağmurlarının faydası, şaşılacak bir derecededir. Güz yağmuruysa bağı sıtma gibidir. Bahar yağmuru, bağı nazü naim ile besler, yetiştirir. Güz yağmuruysa bozar, sarartır.**"

Önümüzdeki hafta Allah nefes verirse, sağlığımız yerinde olursa inşallah buradan devam edeceğiz. Haklarınızı helal edin. Bizden yana da helal olsun. El-Fatiha maassalavat. Amin.

20 EKİM 2024
TASAVVUF VAKFI MERKEZ
BURSA

https://www.youtube.com/live/1owOPlwzYz8?si=U1l0sdB9RSguA8WV

MESNEVİ-İ ŞERİF 2041-2043. BEYİTLER ŞERHİ

Eûzü Billâhi Mine'ş-Şeytâni'r-Racîm Bismillâhi'r-Rahmâni'r-Rahîm
Efdâlü'z-Zikr Fa'lem Ennehû
LÂ İLÂHE İLLALLÂH
LÂ İLÂHE İLLALLÂH
LÂ İLÂHE İLLALLÂH
Hak Muhammedü'r-Rasûlulllah
Cemî'i'l-Enbiyâ-i ve'l-Mürselîn
ve'l-Hamdülillâhi Rabbi'l-Âlemîn

Selamünaleyküm. Allah gecenizi hayırlı eylesin. Ayınızı, yılınızı, ömrünüzü hayırlı eylesin. Rabbim cümlemizi ve cümle Ümmeti Muhammed'i Hakkı hak, batıl batıl bilenlerden eylesin. Hakkı hak bilip, Hak yolunda mücadele eden, batılı batıl bilip batıla karşı cihat eden kullarından eylesin. Rabbim Kur'an ve sünnet-i seniyyeye sımsıkı yapışıp yaşayanlardan ve yaşatanlardan eylesin. Cenab-ı Hak İsrail devletinin battığını bizlere göstersin. Doğu Türkistan'ın özgürlüğünü bize göstersin. Bütün Ümmet-i Muhammed'in birlik ve beraberliğini bizlere göstersin. Nerede Ümmeti Muhammed'e bir haksızlık yapılıyorsa, adaletsizlik yapılıyorsa, kanı, namusu, şerefi, haysiyeti ayaklar altına alınıyorsa, Cenab-ı Hak bu zalimlerden intikamımızı alsın. Onların güçlerini yerle yeksan eylesin. Onların adaletsizliklerini yerle yeksan eylesin. Cenab-ı Hak cümlemize affı mağfiret eylesin. Amin. Ecmain. En son: "Yağmur vardır, alemi beslemek için yağar. Yağmur vardır, alemi perişan etmek için yağar." Burayı okumuşuz.

"**Bahar yağmurlarının faydası, şaşılacak bir derecededir. Güz yağmuruysa bağa sıtma gibidir. Bahar yağmuru, bağı nazü naim ile besler, yetiştirir. Güz yağmuruysa bozar, sarartır.**"

Bahar yağmuru malum, bütün toprağa düştüğünde bereket olur, rahmet olur. Ağaçlar yeşillenir, bitkiler yeşillenir, meyveler, sebzeler hepsi de yeşillenir. Neşvü neva bulur. Genelde bahar yağmuru fiziki olarak toprağın üzerine berekettir. Hatta bahar yağmuru, insanın üzerine de berekettir. İlkbahar yağmurunda soyunup, yağmurun direkt bedenine değmesi de sünnettir. Allah Resulü sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri, baharda, ilk yağmurda

soyunur, vücuduna o yağmurun değmesini isterdi; şifadır çünkü aynı zamanda bahar yağmuru, o suyunu biriktirse bir kimse o suyu da insana şifadır. Tabi eski hava şartları yok, şimdi ne yazık ki insanoğlu her şeyi bozduğu gibi havayı da bozmaya çalışıyor. İşte uçaklardan gaz atıyorlar, uçaklardan ilaç atıyorlar. Sonuç itibariyle dünyayı, kendi şeytani fikirlerine ve şeytani emellerine ulaşmak isteyen bu deccalist güçler, göğü de zehirliyorlar ve yağmur yağdığında, normalde asitli bir yağmur yağıyor. Artık Cenab-ı Hakk'ın da bir planı var, muhakkak bir takdiri var; bu ayrı bir konu ama normalde genel manada bahar yağmurları, bütün tabiri caizse bitkilere, hayvanlara, insanlara, bütün her şeye şifa.

Güz yağmuru dediğimiz kış yağmurları, sonbahar yağmurları, bunlar da normalde baktığınız zaman, o bağa sıtma verir dediği, zamansız yağan yağmur. Yani zamansız yağan yağmur. Normalde o da ne yapıyor? O zamansız yağmurlar da bitkileri bozuyor. Mesela meyveyi bozuyor, zamansız bir dolu yağıyor, zamansız bir yağmur yağıyor; meyveleri, bitkileri mantar yapıyor. Ne bileyim, işte çürütüyor, bir şekilde onun normal gidişatını bozuyor. Bunu çiftçilikle uğraşanlar daha iyi bilir. Değil mi Fatih? Normalde kış, güz yağmuru, bütün her şeyi bozuyor. Değil mi? Evet. Hani burada bağı bozar dediği şey, malum, biraz üzümden de bahsedelim. Yani üzüm tam toplanacağı zaman eğer yağmur yağarsa, o zaman o üzümü de o yağmur küflendiriyor, çabuk çürütüyor, bozuyor. Genel bir dünya üzerinde bozulma var ama normalde o bozulmanın haricinde de güz yağmurları normalde bütün bitki ve meyvelerin üzerine zarar veriyor ve normalde bu, tabi Hazreti Pir bunu buraya koymuş, bunun bir de mana tarafı var. Bizi ilgilendiren de o zaten. Biz bu beyitlere bakarken, Hazreti Pir burayı, bahar yağmuru veya güz yağmurunu açıklamak için söylemedi; bu işin bir de manevi tarafı var. Nahl Suresi ayet 10-11: "O gökten sizin için bir su indirdi. Ondan hem kendiniz içersiniz hem de hayvanlarınızı otlattığınız bitkiler yetişir. O su ile ekinler, zeytinler, hurmalar, üzümler ve her çeşit üründen sizin için bitirir. Şüphesiz bunda düşünen bir toplum için ibret vardır." O yüzden normalde bu demek ki, suyu indiren kimmiş? Allahmış. O sudan hem insanlar kendileri içiyor hem de bitkiler yetişiyor. Bütün herkes için her şey için; zeytinler, hurmalar, üzümler, her şey, o gökten indirilen suyla mümkün. Yağmur değil yalnız bakın. Bu ayet-i kerimeyi de böyle almamın bir sebebi de o. Yani gökten o inen suyun içerisinde dünya üzerinde ne kadar bitki, ağaç, ıvır zıvır olacaksa hepsinin tohumu da içinde; zeytinin tohumu da onun içinde, üzümün tohumu da onun içinde.

Yani o gökten inen su dünyayı vurduğunda, bütün içindeki, ne kadar dünya üzerinde şu anda tohum varsa, hepsi de içinde o tohumlar indi gökten.

Yani yok işte, yosun oldu, yosundan sonra ağaç oldu; öyle bir şey yok. Hepsi de o suyun içinde, geldi vurdu ve o suyun içerisinde, bütün hepsi de, bütün ne kadar bitki varsa, ağaç varsa hepsi de onun içinde mevcuttu. Bu manada Hadid suresinde de: "Biliniz ki dünya hayatı ancak bir oyun, eğlence, bir süs, aranızda bir övünme ve mal ve evlat çoğaltma yarışından ibarettir. Bu yağmur misali ki bitirdiği bitki, çiftçilerin hoşuna gider; sonra kurur da onu sararmış görürsün, sonra da çer çöp olur." Cenâb-ı Hak bu ayette de dünya hayatının böyle bir geçici olduğunu ve yağmurla biten bir bitkiye benzetiyor burada da ve normalde bu da, hani güz yağmuru gibi; o da sonuçta sararıyor. O yüzden o sararması, kuruması, aynı insan hayatı gibi. Nasıl bahar yağmuru neşvü neva eyledi, o bütün, böyle hayat verdi, can verdi; sonra da güz yağmuruyla ne oldu? Hayat sona erdi, bitti. Yani bitkinin hayatı sona erdiği gibi, insanın da hayatı sona erdi. Güz yağmurunun da işi ne? Normalde bu meselenin sonu ve dünya hayatı da bunun gibi işte. Normalde başladı, sonra sonuca erecek ve bahar yağmuru yani manevi olan iklim, manevi olan ilim, manevi size verilen şey, sizi neşvü neva edecek, sizi diriltecek. Hani ölüydünüz, dirildiniz; size can verecek, size hayat verecek manevi olarak ama sonradan bu dünya hayatını, o manevi canlılıkla yaşayacaksınız ve bir gün gelecek, ecel kapınızı çalacak. Kapınızı çaldığında, ölüm denilen o geçici fiiliyatla tanışacaksınız. Ve normalde, nasıl bitkilerin, ağaçların bir ömrü var ise ve güz yağmuru yağdığında, bu dünyadan göçüp gidiyorsa, sizler de, bizler de, hepimiz bu dünyadan göçüp gideceğiz. Bir güz yağmuru bize vuracak ama ne zaman vuracak, nasıl vuracak?

Güz yağmuru vurunca, işte sonbahar geldi, yaprak döküldü, kış geldi, "Selamünaleyküm, elveda" diyeceğiz, bu dünyadan göçüp gideceğiz ama insan için bu dünyadan göçüp giderken yeni bir hayatın başlangıcına doğru gideceğiz. Bu yeni bir hayatın başlangıcı ne? Kabir, bu ayrı bir hayat standardı, dünya ayrı bir hayat standardı, anne karnı ayrı bir hayat standardı, ruhlar ayrı bir hayat standardı. Normalde hayat standardı değişti; kabir alemine gittin, kabir alemi ayrı bir hayat standardı. Ya cennetten bir pencere açılacak, cenneti izleyeceksin; ya da cehennemden bir pencere açılacak, cehennemi izleyeceksin. Kabir hayatı; ne kadar bunu izleyeceksin? Bu senin günahlarınla, kusurlarınla alakalı. O günahları, o kusurları kabir hayatında yaşayacaksın. Mahşerde hesabın biraz daha hafifleyecek. Mahşere biraz daha hafiflemiş olarak gidecek. Ümmeti Muhammed için geçerli bu. Onun orda kabirde ızdırap yaşaması, mahşerdeki hesabını tabiri caizse, azaltacak bunu. Müminler için geçerli, kafir olarak ölenler için geçerli değil. Bu da ayrı bir hayat standardı. Sonra kabirden mahşere insanlar uyanacaklar. Mahşer ayrı bir hayat standardı. Mahşer, çünkü öyle, kimisine çok hızlı, kimisine çok

yavaş. Kimisi hızla mahşerde yürüyüş alanını bitirip hesap yerine uğrayacak. Hatta bazıları hesap yerine uğramadan direkt cennetlik olacak. Bir hesabı görülecek olanlar var, bir de hesabı görülmeyecek olanlar var. Hesabı görülmeyecek olanlar da direkt ordan uyandıkları gibi hızla, onlar da maneviyatına göre, hızları da değişik. Yani inşallah sizin hızınız, en az, hani en kötümüz hızı, en az olan olsun; hesaba çekilmeden en son giren olsun. Amin. Ne yapalım, biz de öyle kör topal gidelim, hızımız az olsun, en son gidelim, hesaba çekilmeden gidelim biz de inşallah. Amin. Ümidimiz, umudumuz o. Yoksa git orda, şunu ne yaptın, bunu ne yaptın, bu uzun bir mesele. Ben kendi nefsim için söylüyorum bunu.

O yüzden Cenab-ı Hak benim hesabımı, sizlerle beraber, sizin yüzü suyu hürmetine ben diyeyim ki bunlar benden çok iyiydi. O yüzden ben de bunların peşine takılayım, hızla gideyim ben de. Ne işim var orada hesaptı, kitaptı; onu mu yaptın, bunu mu yaptın? Haydi yürüyelim, gidelim. Onun fazlı geniş nasıl olsa. Tabii bu da ayrı bir hayat standardı. Hani mahşer ayrı bir hayat standardı, mahşerde hesap anı ayrı bir hayat standardı, hesaptan sonra, bir şey var ya sıratta, ben başka bir şey diyeceğim; hani demiş ya: "Üzerine evler yapasım gelir." diye. Hani bir de ordan geçmek var. O da ayrı bir hayat standardı. O zaman Yunus demiş ya hani, sırat sırat dediklerine evler yapasım gelir, demiş. E yani o evler yapalım dediyse biz böyle villaya alıştık ya şimdi, herkes normalde gözü villada, yani o zaman villa demek ki koca Yunus'un villa yokmuş, etrafında, evler yapasım gelir demiş. Şimdi insanların gözü villada…Olsun, çok katlı olsun, bir tane daha üstüne…Adamın on katı var, onbir katı, kaçak kat atacağım diye uğraşıyor Mustafa Özbağ gibi! Hep böyle işimiz bizim böyle şeyler böyle! Hani atalım bir kaçak kat daha, ne olsa, ne yapalım yani! Allah Allah ne olacak ki yani! Göğün sahibi Allah, bunda sıkıntı yok. O yüzden hani böyle oraya o hani ev yapasım gelir demiş, biz de villa yapalım, ne olacak! Kaçak köçek olsun yapalım biz sıratın üstüne, gelene geçene çay dağıtırız orda. E şimdi ordan geçtik, ben küçümsemek için söylemiyorum bunu, sıratı küçümsediğimi düşünmeyin ama derviş ne yapacak, Allah'ı zikrediyor, zikirden başka bir şey görmüyor ki o. Yani hesaba gidecekler ona diyecek ki şu ne? Allah! Bu ne? Allah. Bu ne? Allah. Bu ne? Allah. Diyecek ki ona ya bu ne! Sen bundan başka bir şey bilmiyor musun? Allah diyecek. Ne diyecek ki! Dönecek Cenab-ı Hak'ka diyecek ki 'Ya Rabbi buna biz ne soruyorsak Allah diyor.' Tamam diyecek ya yürüyün atın onu, deli başın teki o diyecek, dünyadayken de böyleydi! Melekler sizle mi uğraşsın ya.

Bir sürü deli! Normal değil hiçbirisi! Bir de bardağa yazmışlar 'deli miyiz, deliyiz.' E deliyiz zaten! Allah Allah! Bundan sonra o bardakta çay kahve

içeyim ben! O da ayrı bir hayat standardı. Sonra cennetlik olanlar cennete gidecekler, ayrı bir hayat standardı, cehenneme gidenler cehenneme gidecek, ayrı bir hayat standardı. Tabi cennet sekiz kat, her katta ayrı bir hayat standardı var. Cehennem yedi kat, yedi katta da ayrı bir hayat standardı var. Bir de Müslümanlar cehennemden çıkacaklar sonra, bunlar dervişleri ilgilendirmiyor da bilgi olsun diye söylüyorum. Ya dervişin cehennemde ne işi var, Allah'ın izniyle. Yani bu şey değil yani, atacak başka kimse bulamadı da dervişleri mi atacak! O yüzden atacaksa atsın bütün gavurları, bu pis Yahudileri atsın işte hepsini. Cehennemi onlarla doldursun. Amin. Bize ne…O da ayrı bir hayat standardı. Sonra Müslüman olan, mümin olanlar cehennemde az bir şey eza cefa çektikten sonra, onlar iman ehli çünkü. Ya ben hala da kendi kendime bazen hayıflanırım yani iman ehlini o cehennem ateşi nasıl yakacak diye. Bugün demek ki benim biraz cemaliyetim fazla. Ordan çıkacaklar ya hani böyle bir havuz var ya hani Müslüman olup da cehennemde az bir şey böyle kızaranları sonra Cenab-ı Hak rahmet havuzuna atacak, onlar havuza girip çıkacaklar, hiç cehennem kokusu kalmayacak onlarda, böyle pir ü pak olacak, cennettekiler anlamayacaklar onların cehennemden eldiğini. Neden? Küçümsenmesin onlar diye. Biz insanları küçümseriz burda, Allah onlar küçümsenmesin, cennet halkı onlara tepeden bakmasın diye onları rahmet havuzuna bandıracak çıkaracak pir ü pak, tertemiz, ilk günkü gibi ama öyle kalbi temiz filan, öyle değil bu, rahmet deryası. Oraya daldıracak çıkaracak, onları cennetine katacak ve onlar cennete girdiklerinde diğer cennet halkı onların cehenneme girip çıktıklarını anlamayacaklar. Bu da ayrı bir hayat standardı. Bir hayat standardı daha var, cemalinde cem olanlar. Bunlar da çok özel bir hayat standardı. E şimdi bahar yağmuru, işte böyle yağdığı zaman her bitkinin ağacının ihtiyacı neyse, fiziki ve manevi fıtratı neyse, o yağmurdan alacağını alır insanlar da aynıdır. Cenab-ı Hak rahmetini saçar, lütfunu, ikramını, ihsanını, saçar, hidayetini saçar, bahar yağmuru gibi bütün böyle insanlar eğer fıtratlarına göre, istidatlarına göre o yağmurdan faydalanırlar.

"Kış, yel ve güneş de böyledir. Bunların tesirleri de zamanına göre ayrı ayrıdır. Bunu böyle bil, ipin ucunu yakala."

Şimdi sufiler bu tabiat olaylarını hani kış geldi, kar yağdı, yağmur yağdı, güneş çıktı, bahar geldi, otlar çöpler işte böyle neşvü neva buldu filan…Bu doğadaki olayların hepsini insanların hayatına bağlarlar ve nasıl dünyadaki her şeyin belli bir mevsimi, zamanı, zemini var ise insan hayatının da böyle bir zamanı, zemini, mevsimi vardır. O zaman, mevsime göre insan hayatı normalde yürür gider. Nasıl doğadaki her şey yürüyüp gidiyorsa insanın da öyle yürür gider ve sufiler nasıl doğadaki her şey Cenab-ı Hakk'ın kudret ve

kuvvetiyle tecelli ediyorsa Allah'ın ilmiyle, sufiler şöyle düşünürler, insanın üzerinde de aynı şeyler Cenabı Hakk'ın kudreti, kuvveti, ilmi ile her şey insanın üzerinde de tecelli eder ve insan normalde her şeyin, sufice düşünme bu, nasıl yağmurun yağması veya yağmaması, Cenab-ı Hakk'ın kendi katından bir takdiri ise sufiler de kendi üzerlerinde olan, kendi ellerinin dışındaki tecelli eden her şeyi Cenab-ı Hakk'ın takdiri olarak görürler ve burada bir teslimiyetleri olur, ona teslim olurlar. Nasıl bitkiler ağaçlar teslim ise Allah'a, ağaç kendi lisanıyla yalvarır: "Bana su ver" diye. Bitkiler kendi lisanlarıyla yalvarırlar, zikrederler: "Bana su ver" diye veya "Bana şu lazım" diye.

İnsanlar da kendi lisanlarıyla, kendi fıtratlarıyla, kendi düşünceleriyle ama susuzluğa ama suya, ama kışa ama güze doğru giderler. O yüzden mesela sufi düşüncesinde kış, bir yolda bir sabır gösterme, bekleme, hazırlanma, olgunlaşma ve kemale ermedir. Senin başına sıkıntılar gelir; bela, musibet, dert, gam, kasavet, değişik problemler gelir. Sen kendince onu olgunlaşma zamanı diye nitelendirirsin. Başına gelmedik bir şey kalmaz, bunlar seni olgunlaştırır. Sufi için kış hayatı, problemlerin içerisinde boğuşmaktır. Eşinden, çocuğundan, annenden, babandan, işinden, aşından, arkadaşlarından, etrafından sıkıntılar yaşarsın veyahut da dışarıdan sıkıntılar yaşarsın. Hani sufilik halkın içerisinde durup halkın eziyetlerine katlanmaktır. Yani böyle el bebek gül bebek bir sufi hayatı yoktur. Aslında mümin isen el bebek gül bebek bir hayatın olamaz senin. Eğer el bebek gül bebek bir hayatın oluyorsa, müminliğini sorgula. Bazen böyle dervişlik anlatırlar: "Bak sen bir derviş ol, bizim tarikatımıza gir, işin düzelecek. Sen bizim tarikatımıza gir, iş hayatın şöyle olacak. Sen bizim tarikatımıza gir, şunlar şöyle olacak..." Bunları kulağımla duymuş insanım. Ben de şöyle diyorum. Allah Allah diyorum, ya. Bir adam x tarikatına girecek, işi bozuksa, işi düzelecek, eşi bozuksa, eşi düzeltecek, çocuğu bozuksa, çocuğu düzelecek. Ben diyorum ya millete kazanla, bize çay kaşığıyla mı diyorum. Biz ne, nasıl bir yere girdik diyorum ya! Burnumuz bir yerden kurtuldu derken, başka bir yerden burnumuz ne, kolumuz kopmuş bizim. Diyorum burda bir şey mi var acaba? Bir sıkıntı mı var yani? Biz yanlış yolda mıyız? Bakıyorsun, yol Kur'an sünnet, bir sıkıntı yok ama burnumuzun kısması da bitmiyor.

Öbür taraftan diyor ki: "Gel kardeş, bizim tarikata gir, hiçbir şeyin kalmaz." Ben şimdi tersine söylüyorum. Bakın diyorum, ders alacak olanlar veya yeni almış olanlar, yol yakınken dönün. Neden? Erkeklere diyorum, o güne kadar laf söylemeyen eşiniz, size bir tersinden laf söyler, feleğinizi şaşırırsınız. Kadınlara diyorum ki, bak, o güne kadar koyun gibi gelip giden, otur dediğinde oturan, kalk dediğinde kalkan. Ondan sonra adam değişir, canavar olur evde. Ya çocuğu önceden yediriyordun böyle, yiyordu çocuk.

Derviş oldun, çocuğa kaşık ver, bir tokat atıyor kaşığa, her taraf yemek! Dervişin çocuğu da sıkıntılı, imtihan, duvarlara tırmanıyorlar! Tut tutabilirsen, yakala yakalayabilirsen. Derviş oldu, adamın hayatı gitti. Hayatı gidiyor, adam derviş oluyor, önceden mesela işte öyle geliyor, işte yolunu değiştiriyor adam. Derviş olmuş, önceden böyle bağırış çağırış, her şey var. Diyorum dervişlik böyle değil. İşte eşinle iyi geçeceksin, hanımına bir şey dövmeyeceksin, sövmeyeceksin, hakaret etmeyeceksin…Hiç unutmuyorum, birisi geldi, gömleğini bir tuttu, yırttı: "Bana müsaade et, ben döveceğim" dedi. "Ne oldu?" dedim ya. Dedi, yok, dedi, sen bize yasakladın dedi. Ondan sonra dedi ya: "Ne olacak, daha ne göreceğim?" dedi. "Tava yedin mi başına?" dedim. "Ben tavada mı yiyeceğim başıma?" dedi. Böyle baktım, dedim: "Yani olabilir, neden olmasın?" dedim. Bu böyle bakıyor şimdi, sana bir menkıbe anlatayım dedim. Bu ara bu menkıbecilerle çok oturup kalkıyorum. Dikkat edin kendinize. Dedim sana bir menkıbe anlatacağım, bunu yeni derviş olduğumda duyduydum dedim, sana bunu anlatayım.

Tirede bir zat varmış. Ondan sonra böyle işte uğraşıyor, evliya olacağım diye. Hanımı da böyle ona çok eziyet ediyormuş. Bir gün gene ona başlamış, bağırıp çağırmaya, bağırıp çağırmaya. O da susuyor ya, demiş "ulan sen nasıl herifsin, nasıl susuyorsun?" demiş. Bir de tokat çakmış en sonunda, adam ona da sabretmiş. Sabredince bütün mana alemi gözünün önüne gelmiş, açılmış. Şimdi bunu duydunuz, eve gidip, hatun, bir tokat at da şu mana alemi bize de açılsın, böyle bir şey yok. İsmail, yapmazsın zaten böyle bir şey. İsmail'e öyle bir tokat vuracaklar, mana alemi açılsın diye, lan kapanırsa kapansın der, on tokat vurur, Demirtaşlıları ayırayım ben en iyisi böyle, değil mi? Demir taşlıları böyle bir şeye maruz bırakmayayım şimdi. Neyse, dedim böyle böyle mana alemi açılmış. "Mustafa kardeş, benimki açılmasın dedi, ben istemiyorum" dedi. "O tavayı da yemeyeyim ben" dedi. "Tavayı bari yemeyeyim ya" dedi. "Tamam abi" dedim, ya. "Tamam sen tava yeme o zaman" dedim, ya. "Tamam, sıkıntı yok" dedim. Tabii sonra geldi, hanımı yalvardı: "Ne olursun, gel bu adam dönsün, tekrar sizle olduğunda çok iyiydi" diye. Bizim tabii o arkadaş dayanamadı daha fazla. "Ulan ben sarhoşken herkes benim önümde esas duruşta duruyordu" dedi. "Bu dervişlik bozdu beni" dedi. "Abi be, müsaade et ben bir içeceğim ya" dedi. Dedim: "İçme, içmiş numarası yap" dedim. "Birisini öyle yaptıydı" dedim. Bu yok, abi içeceğim dedi. "Oğlum" dedim, "göz göre göre içeceğim deme." dedim ya, "vallahi içeceğim, abi billahi içeceğim, dayanamıyorum" dedi. Dedim: "Ben sana iç diyemem ama yapma", abi dedi "Sana haber vermeden yapsam, vicdanım rahatsız olacak." dedi: "Oğlum, içince rahatsız olmayacak

mı." "Yok, olmayacağım abi" dedi. "Senden habersiz içersem rahatsız olacağım" dedi. "İçiyorum, bu gece bilmiş ol" dedi. Bu bir güzel afillemiş kendini.

Şimdi böyle büyük bir ev, annesinin babasının evi de var, kendi evi de var ama bu böyle derviş olunca, anne, baba, ondan sonra hanım, herkes bundan intikam alıyormuş. Böyle herkes buna gelen geçen, bunu tokatlamış, tabiri caizse. Sonra anlatıyor: Abi diyor, eskisi gibi diyor, sokağın başına bir girdim diyor. Bir diyor sokağa kaykıldım diyor. Eve yaklaştım diyor. Bir daha kaykıldım diyor. Ulan, o bu mahallenin ben…….Kapıya diyor, bir tekme vurdum diyor dış kapıya. Bir de diyor içeride bağırdım diyor. Anam, babam lambaları kapattılar, diyor. Hemen kapıları pencereleri kilitlediler. Baktım pancurları da çektiler diyor. Hanım gitmiş, onların kapısına açın, beni ne olursunuz alın içeri, beni alın. Annesi bağırıyormuş: "Kızım, bu gene içmiş. Seni alırsak bizi de döver şimdi" diyormuş. Bu bağırış çağırış, bir iki sandalye atmış oraya buraya, bir iki kırmış dökmüş. Hanım el pençe duruyormuş bunda. Hemen kahve yapmış, getirmiş. Bir kahveyi fırlatmış bir duvara, bir bardağı bir duvara. Çocuklar bir kenara, herkes dağılmış, çil yavrusu gibi. İçinden diyormuş ki: "Vay lan" diyormuş, "sarhoşluğun gözünü yiyeyim." Bakıyorum çok iştahlandınız. Sakın! Bu o gün böyle çarpmış, kırmış dökmüş, sabah olmuş tabi, buna kimse bir şey demiyor. Babası demiş: "Oğlum, bir derdin varsa söyle. Hani ne oldu ki?" demiş. "Sen neydin?" "Ben iyi oldum, siz kötü oldunuz" demiş. "Her gün sizle uğraştım" demiş. "Sen bana böyle dedin, böyle yaptın, bunu yaptın, bunu yaptın. Ana, gel buraya." Kadıncağız gelmiş. Böyle bana diyor ki: "Abi, bir görsen, filme çekmek lazımdı" diyor. "Annem" diyor, "böyle diyor, tıpış tıpış geliyor." "Ne oldu oğlum?" demiş. "Neden şimdi böyle davranıyorsunuz? Dün neden böyle davranmadınız", "beni" demiş "delirttiniz, bundan sonra her gün içeceğim. İçki paramı da sen vereceksin" demiş babasına: "Oğlum" diyormuş, "benim param nasıl harama gider?" "E, biz helale döndük de ne oldu?" demiş. Bağırış çağırış.

Babası diyormuş ki: "Ne istiyorsan yapayım, yeter ki bırak sen." "Bitti" demiş. "Ben onu bıraktım bir sefer, yaşadım yaşayacağımı", iş yerine gidiyor, iş yerini bir talan ediyor, yanında dört beş kişi çalışıyordu sanayide. Onları da bir talan etmiş. Herkes esas duruşta. Geldi: 'Selamünaleyküm abi' dedi. 'Aleykümselam abi' ben içtim dedi. E, ne yapalım dedim ya. "Allah affeder, bugün de tövbe et" dedim ben. Yok abi, biraz böyle gitsin" dedi. "Oğlum, böyle olmaz" dedim ya. "Sen ne yapıyorsun?" "Abi, lütfen Allah rızası için" dedi. "Bana biraz müsaade et" dedi. "Oğlum, içkiye müsaade mi edilir?" dedim. "Lan sen derviş adamsın, böyle bir şey mi olur?" dedim ben.

Neyse, nerede olduğunu da söyleyeyim. Ödemişte oluyor bu iş. Bu derviş olduktan sonra, böyle onun güzel bir motoru vardı. Motoru bilinmeyi de bıraktıydı. Motoru da çıkarmış, afillemiş, motorla geldi. Dedim: "Hayırdır motora binmiyordun?" "Abi," dedi. "Bu işin raconu bu?" dedi. Deri yelek, deri ceket, böyle motorcu kıyafeti. "Ne olacak?" dedim. "Biraz böyle gidecek abi" dedi. E sen bilirsin dedim. Bir gün geçti, hanımı geldi yanıma: "Selamünaleyküm." "Aleykümselam" dedi. "Mustafa abi sensin değil mi?" dedi. "He, öyle diyorlar" dedim. "Benim adım Mustafa" dedim. "Abi," dedi. "Ben filancanın eşiyim" dedi. "O sen misin?" dedim ben. "Benim", dedi "Eyvah," dedim ya, "adam bir daha," dedim, "dönmemeye karar vermiş. Çünkü adamı rezil etmişsin sen" dedim. "Abi, yaptım ya" dedi. "Böyle, bu dedi, on yıldan beri içiyor." "Dövdü mü hiç seni?" dedim. "Hayır" dedi. "Hani içiyor ama dövdü mü?" "Hayır." "Küfretti mi?" "Hayır." "Şunu yaptı mı?" "Hayır." "Bunu yaptı mı?" "Hayır." "Neydi?" dedim. "Bu adamın hani şeyi neydi", "içiyordu abi," dedi. Bir de dedi işte, millet denize gidiyor, bu gitmiyor. Meşhur ya, bundan işte düşünün, otuz yıldan fazla. O zamanlar millet, böyle yeni yeni açılıyor. Millet Avrupaileşiyor, mahalleden biniyorlar, otobüs tutuyorlar, denize gidiyorlar. Herkes birbirinin karısını, kızını orada denizde çıplak olarak görüyor. Geliyorlar, sonra muhabbetler böyle gidiyor: 'Yok, o çok yağ bağlamış. Yok, onun göbeği sarkmış.' Benim gençliğimdi bu. Onlara gitmek istiyor kadın, göndermiyor filan, fişman. Böyle o zaman yeni yeni açılıyor millet daha, şimdi açılacak bir şey kalmadı artık, her şey açık şu anda, o zamanlar yeni yeni açılıyor. İşte bu tip şeylere gitmiyor. Adam böyle ataerkil işte, şuna müsaade etmiyor, buna müsaade etmiyor filan. Velhasılıkelam, ondan sonra uzun müddet götürdü, öyle bir hafta, iki hafta kalmadı bu. E, sonra biraz daha dedik: "Yeter artık" filan. Sonra gene tövbe etti, döndü. Ondan sonra derslere gelip gitmeye başladı. Derslere gelip giderken arada bir kaydırıyordu gene. Ondan sonra diyordum: "Bunu da kaydırma, yapma", öyle bıraktı. Sonra tabi biz Bursa'ya tayinimiz çıktı bizim. Bursa'ya tayin çıktıktan sonra, o arkadaş kendisi kendi kendine götüremedi. Oradaki arkadaşlar da onunla ilgilenemediler. E, sonra duydum, tekrar torniston yapmış geri.

Şimdi tasavvufta kış, zorluğudur sıkıntıdır, imtihanlarıdır, değişik problemlerle uğraşmadır. O yüzden normalde ama hani kışı yaşarız, değil mi? Şunu ümit ederiz: O kıştan sonra bahar gelecektir. İşte sufi düşüncede de o zorluk, o sıkıntı, o problemler, o işin içinden çıkılmaz haller sona erecek. Muhakkak bahar gelecek. Döngü öyledir. Ve bir de ne var? Rüzgar, yel. O rüzgar, yel ise bitkilerde, ağaçlarda, doğada değişim zamanıdır. Rüzgar, poyraz

veyahut da lodos, ne derseniz, deyin, bütün bitkilerin üzerinde, ağaçların üzerinde bir şeyi değiştirir.

Bazen rüzgarlar kırar, yıkar, değil mi muhtar? Rüzgar fazla şey yapınca dalları kırıyor, değil mi? Meyve olunca daha fazla zarar veriyor, değil mi? Bir bakıyorsun, meyveli dal kırılmış, öyle oluyor, değil mi? Döküyor, zeytinler, çiçekleri döküyor, değil mi? Doğururken döküyor. Rüzgarlar, normalde hani böyle faydalı rüzgar olursa ayrı ama rüzgar faydasız olursa, mesela, zeytin bir daha küçücük tohumken döker, değil mi? Demirtaşlılar da bilir bunları. Normalde meyveler çiçeklerini döker. Meyve olduysa, çok hızlı eserse, dallarını kırar, değil mi meyveyle beraber. Demek ki rüzgarlar da değişim, dönüşüm oluşturuyor. Bu manada sufilikte de rüzgar, bu noktada insan üzerinde değişim dönüşümdür. Aynı zamanda da o rüzgar manevi esintilerdir. Ne diyor Allah Resulü sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri, yel esiyor, böyle bir rüzgar esiyor, Yemen'den doğru, diyor ki: "Rahman'ın kokusu gelmekte Yemen tarafından." Rüzgar, o zaman ne oldu? Hem de Allah'ın bir nimeti oldu. Zahiren nimet, Rum Suresi 46: "Rüzgarları rahmetinin önünde müjdeci olarak göndermesi, onun ayetlerindendir." "And olsun güneşe ve onun pırıltısını ardından gelen aya." Şura 1-2 Bu ayeti neden buraya koydum? Çünkü o rüzgarlar, o değiştirecek ya manevi olarak seni, ardından ne gelecek? Normalde, güneş ve onun parıltısı gelecek. Yani ardından sana ilahi ilham, ilahi manevi olarak düşündüğümüzde o manevi güneş, Allah'ın nurunu, Allah'ın hakikatini, ilmini getirecek sana. Hidayetini getirecek ve senin kalbini aydınlatıcı bir nur getirecek. O zaman sufiler, rüzgara bakarken, meyve ağaçlarını kırıp döken noktasında gördüğü gibi, aynı şey sende de değişikliğe uğratabilir. Sen yeni yeni manevi olarak yetişiyorsundur, bir imtihana tabi tutulursun. Kaybedersin. Nasıl kaybedersin? O imtihan seni alır, sürükler başka bir yere götürür. Başka bir yere sürüklediğinde Allah muhafaza eylesin, dağılır gidersin. O rüzgarı sen kendine manevi pozitif olarak değişikliğe vuracaksın. O yüzden ordaki güneş, hani beyitteki güneş, ilmi ilahiden kopup gelen ilimdir, onun güneş ve parıltısı. O yüzden o nur ve o nurla beraber kalbin dirilişi olacaktır sen de. O yüzden rüzgara bakarken veya yağmura bakarken, kendin kendi hayatında manevi olarak değişimlere ve dönüşümlere hazır ol.

"Tıpkı bunun gibi bu gayb aleminde de bu çeşitlilik vardır. Bazısı zararlıdır bazısı faydalı. Bazı yağmurlar berekettir bazıları ziyan."

Demek ki gayb aleminden de böyle gelen tecelliyatlar, gayb aleminden sızan ama senin gönlüne gelenler ama senin yaşadıkların, bunlar da normalde doğadaki yağmur, rüzgar, güneş, bulut, ay bunlar gibidir. O zaman normalde bu alemde nasıl gerçekleşen olaylar bir sürü çeşitlilik arz ediyorsa,

manevi alemde de bir sürü çeşitlilik arz eder. Nasıl yağmur baharın yağınca bereket, lütuf, ikram, ihsan ise o kimsenin baharına gelen ilmi ilahi de ona bereket, ihsan olur. Ona da normalde değişik tecelliyat olur ama bu gayb aleminden gelen tecelliyatlar, nasıl yağmurun ağaçların ve bitkilerin fıtratlarına göre fayda sağlıyorsa, insanların da fıtratlarına ve almalarına, algılamalarına göre fayda veya zarar sağlar. Bakın, o kimsenin fıtratı ve algılamasına göre, o ilmi ilahiden kopup gelen, o manevi alemden kopup gelen şeyler ya sana fayda verir ya sana zarar verir. Fayda verir; bunu böyle örnekleyeyim. Bir kimse üstadına tam teslimiyet olur, tam teslimiyet noktasında dururken, üstadının söylediği her şey ona rahmet olur ama o adam eğer o tam teslimiyet noktasında değilse, kendi teslimiyet noktasında olmadığına bakmaz; "Üstat bunu böyle söyledi, bana zahmet oldu" der. Oysa onun teslimiyetiyle alakalı problemi vardır.

Bir kimse Kur'an ve sünnete teslim olur, Kur'an ve sünnete teslim olunca hidayet bulur, ikram bulur, lütuf bulur, ihsan bulur. Veyahut da bir kimse bir mürşid-i kamile intisap eder, mürşid-i kamile intisap edip teslim olunca ve yolunu istikametli çizdiyse, o kimse rahmet bulur. Ondan sonra o kimse kendince ilim bulur, hidayet bulur ama o kimse bu noktada kendi duruş noktasında teslimiyet yoksa, evet ona da ne olur? Zahmet olur ama o kimse iyi bir dervişse, doğru bir dervişse, hadis-i şerifte buyurulduğu gibi, başına gelen her şey onun için hayra dönüşür. Bakın, bu hadis-i şerif çok enteresan bir hadis-i şeriftir. Müslim'de geçer. Bir müminin başına gelen her şey onun için hayra dönüşebilir. "Müminin başına gelen her şey, şer gibi gördüklerinizde hayır, hayır gördüklerinizde şer vardır" gibi benzeri bir hadis-i şerif. Ama buradaki hadis-i şerif farklı biraz daha. Diyor ki: "Bir müminin başına gelen her şey onun için hayra dönüşebilir."

O yüzden normalde baktığımızda başımıza gelen şey görünürde zararlı gibi, görünürde biz ordan zarar ediyoruz, görünürde ama onun arkasından, bu kış ya zarar etmek, onun arkasından bahar gelecek. Senin zarar gibi gördüğün şeyden, sen rahmet bulacaksın ama bu teslimiyetle alakalı. Sen teslimiyetini bozmayacaksın; sen iyi niyetini bozmayacaksın. İyi niyetini bozmadığın müddetçe, teslimiyetini bozmadığın müddetçe senin başına ne gelirse gelsin, sen ondan rahmet bulacaksın, bereket bulacaksın, lütuf bulacaksın, ikram bulacaksın, ihsan bulacaksın orda. Yeter ki teslimiyetinde bir yalpalama olmasın. Yeter ki, senin yolda yürüyüşünde bir yalpalama olmasın. Zarar gördüğün şey, sende kâr olarak oluşacak. Bunun için ne lazım? Bunun için sabır lazım, bunun için metanet lazım, bunun için yolda dimdik durmak lazım, bunun için teslim lazım. Ama yok, ben aklımca böyle dediğinde o zaman bocalıyorsun. O zaman işte patinaj çekiyorsun. Oysa Kur'an

sünnet dairesinde bir teslimiyet arz etmiş olsan, hasta oldun; hastalıktan rahmet doğacak sana. Sen hastalığını zulmet olarak görürsen, zulmet olur sana. Hastalığını rahmet görürsen, rahmet olur sana. Sen "Ben hastayım" deyip de günlük işlevlerini geriye bırakırsan, hastalığın artar. Senin hastalık seni yener. Ölüm, herkese hak; ecel herkese gelecek. Ecel gelinceye kadar ayakta dur, ecel gelinceye kadar yapman gerekenleri yap. Hastalık seni yenmesin veya ekonomik darlık seni yenmesin, ekonomik sıkıntı seni yenmesin. Sen Kur'an ve sünnet noktasında sımsıkı yapış.

Şimdi bugünün insanında hamd yok, şükür yok, teşekkür yok. Bugünün insanında yetinmek yok. Bugünün insanında bir şükürsüzlük, bir hamdsizlik, bugünün insanında bir savurganlık, bir israfçılık almış götürmüş kendini. Almış götürmüş yani bir çay içiyorsun, çayına hamd et. Su içebiliyorsun, suyuna hamd et. İçebildiğin için hamd et. Olmayıversin senin on kat elbisen, olmayıversin! Lüks bir dairen olmayıversin senin. Lüks bir araban olmayıversin! Cenab-ı Hak bahşetmişse sen çalışmana devam et, yürümene devam et. Sen çalışmana ve yürümene devam et. Başına gelen sıkıntılardan yoldan çıkma. Bu sıkıntılar seni yolundan etmesin. Bu sıkıntılar seni eşinden etmesin, çocuklarından etmesin. Aileni koru, işini koru, kendini koru, dergahını koru, yolunu koru, istikametini koru. Bir imtihanda savrulup gidenlerden olma. Bir üfürüğe kurban etme kendini, "püf" dedi gitti. Ne oldu? Şu oldu da, bu oldu da yan yattı…Ya oğlum, peygamberlerin başına gelenleri okumadın mı hiç? Hangi peygamberin hayatı el bebek, gül bebek geçmiş? Hangi peygamber pembe pamukların içerisinde büyümüş, yaşamış, öyle ölmüş? Böyle bir hayat yok, böyle bir din yok zaten. İslam ayrı! Sende bir dert olacak, sende bir sıkıntı olacak. Ama insanlar bilecek ama bilmeyecek; sen de bu olacak.

O zaman normalde, biz ufacık tefecik problemlerden yıkılanlardan olmayacağız. İşte gayb aleminden gelen tecelliyatlar da insanlar için ya kış olur, sabreder baharı bulur. Ya da onlara normalde der ki: "Bunlar kırmızı kurdelayla gelmiş bana hediye ondan, ne geldiyse bahtıma", aldı, öptü başına, tac eyledi, öyle ya. Ama belki de vakkodan elbise gelecek. Belki de markasız gelecek. Belki de hiçbir şey gelmeyecek. Bir bakacaksın ki, bir çekiç, çekiç senin kafanın etrafında dolaşıyor. Öyle ya, o zaman nefse uymak yok; gelen sıkıntılara karşı göğüs germek, onları güzellikle atlatmak var. Allah bizi onlardan eylesin, amin. "Abdalın bu nefesi de işte bu bahardandır."Özür dilerim, misafirimiz vardı. Misafirleri matbah ürünleriyle ağırladık, biraz fazla kaçırmışım ben de. Çok lezzetli olmuş hepsi de. Amin inşallah. Vallahi, doktor Fatih duymasın; ne varsa gömdük bugün. Ama öyle bir gömüş gömdük ki, Rabbim bizi affetsin, beni yani. Amin. Ne diyet kaldı, ne

bir şey; hiçbir şey kalmadı bugün, hepsini de astık, askıya gitti, böyle mayışıkım ya o yüzden. Bir de fetvayı da verdim: "Misaf geldiğinde yediğinden sual olmaz. Misafirliğe gittiğin yerden yediğinden sual olmaz", dedim gömdüm. Evet, matbaha huzurlarınızda teşekkür ediyoruz.

"Abdalın bu nefesi de bu işte bahardandır. Canda ve gönülde bu nefes yüzünden yüzlerce güzel şeyler biter. Onların nefesleri talihli kişilere, bahar yağmurlarının ağaca yaptığı tesiri yapar."

Abdal kim? Abdalın karşılığı, bedel. Bedel ne? Kendisini Allah'a adamış kimseler. Bunlar normalde velilerle alakalı, evliyalarla alakalı hadislerde geçer, abdal kelimesi. Kur'an-ı Kerim'de de: "Velilere korku yoktur" var ya, "onlar mahzun da olmayacaklar." Bununla alakalı işte bu, Kütübü Sidde'de ebdal olarak geçer. Kütübü Siddî'ye bakarsanız, Mehdi ile alakalı fitneler babında, fitneler babında, babül fitnede Mehdi ile alakalı hadisler vardır. Mehdi ile alakalı hadislerin birisinde, hatırımda kaldığı kadarıyla, Ebu Davud'tan nakil orda, bu normalde ebdaller, "Şam ebdalleri" diye orada geçer, hadis-i şerifte, Hz.Pir de ebdallara oradan atıfta bulunuyor. Diyor ki, bunlar nefesleri, o bahardandır; o bahardandır dediği gayb aleminin baharından. Onların nefesleri. Hani velilerin, mürşidi kamillerin sözleri eski sufilerde nefes olarak geçer. Hatta işte gidelim, üstadımızı ziyaret edelim, bir nefeslenelim. Eskiler nefes olarak, hani üstatlarının sözlerini nefes olarak bilirler. Bu nefes, buna bu noktada çok eski. Yani çok eski dediğim, ta Horasaniden gelir nefes. Horasan erleri, üstatlarının sözlerini nefes olarak nitelendirirler. İşte Abdalın bu nefesi de bu bahardandır; yani gayb alemindendir. Canda gönülde bu nefes yüzünden yüzlerce güzel şeyler biter. Yani o velinin, o mürşid-i kamilin nasihatlerinde söylediklerinde yüzlerce güzel şeyler biter. Sen ona kendin teslim olur, onu dinler, ona bu noktada tabiyette bulunursan, tabiyetini bozmazsan, o güzel şeylerden nasibini alırsın. Onların nefesleri, talihli kişilere bahar yağmurlarının ağaca yaptığı tesiri yapar, talihli kişilere, bu nefesi kabul edenlere. Kabul etmeyenlere, onlara zehir gibi gelir. Kabul edenlere zehrin panzehiri gibi olur üstadın sözü, ariflerin sözü, velilerin sözleri bunlar normalde ama bir kimse defans yapıyorsa, bir kimse kabullenmiyorsa, onların zaten kalpleri mühürlenmiştir, kalpleri kararmıştır. Onlarda bir tesiri olmaz. Kalbi katılara söz tesir olmaz. Kalbi karaysa, bir kimsenin ona böyle ayetten, hadisten istediğin kadar her şeyden bahset, o kabullenmez onu. Kalbi mühürlenmiş. Bir kimse Kur'an'a düşmansa, zikre düşmansa, sünnet-i seniyyeye düşmansa, Allah dostlarına düşmansa, onun kalbi yumuşamaz. Onun kalbi kararmıştır, katılaşmıştır. Rabbim hidayet eylesin, amin.

Bizim bundan bir faydamız olmaz ammavelakin onların etrafa zararı çok olur. Bakın, zararı çok olur, onlar ortalıkta zararcı mahlukat olarak dolaşırlar çünkü kalbi katılaşmış kalbi kararmış! Hakkı ve hakikati görmez, doğruyu görmez. Doğruyu görmediği için de doğruyu gördüğünde doğruya düşman olur. Onlar kendi yanlışlıklarını ve kendi yanlış düşüncelerini doğru görür. Şeytaniyeti doğru görür, nefsaniyeti doğru görür. Kur'an ve sünnetin dışındaki her şeyi doğru görür. Kur'an ve sünnetin içindeki her şeye de düşman olur onlar. Onlar gavur, kafir! Müslümanmış gibi görünse de kafir. Neden? Müslüman, ayet-i kerimeyi düşman. Müslüman, şeriata düşman örneğin. "Ben de Müslümanım ama şeriata karşıyım." Şeriat ne? Allah'ın hukuku. "Ben o kesmeye, asmaya karşıyım." İyi, senin hadi birisi karına tecavüz etsin de sen ne isteyeceksin! Sen yetiştir, büyüt, kızını getir on dokuz yaşına; gelsin zalimin birisi tecavüz etsin, öldürsün, sen onun hakkında ne isteyeceksin! Sen 'yaşasın, tecavüz etti öldürdü mü' diyeceksin yoksa bangır bangır bağıracak mısın 'onun öldürülmesini mi istiyorum' diyeceksin? En Atatürkçü laik dahi başına bir şey gelince 'öldürülmesi lazım, bunların idam edilmesi lazım.' Allah da bunu söylüyor zaten, neden şeriata karşı geliyorsun? Müslüman, oruca karşı! Müslüman, kurbana karşı! Müslüman, bayramlara karşı! Müslüman, zikre karşı! Müslüman, fuhuş haram, ne yapacak bu insanlar ya fuhuş haram. Evlensin hepsi, fuhuş haram. Kabullenmek istemiyor, kumar haram! Devlet nereden vergi toplayacak diyor. Ya devlet vergi toplamayıversin, kumardan mı toplayacak?

Geçen CNN'de izliyorum, ne o, bu cep telefonundan oynanan kumarlar varmış, neyse işte, kumar. Şimdi adamı önce kazandırıyorlarmış. Profesör anlatıyor: "Bunu diyor, ilk üye olduğunda kazandırıyorlar diyor; sistem ona göre, diyor, oluşturulmuş," diyor. "Adam kazandırıyor," bir de diyor ki, "Etrafından insanları da getir, onlar da kazansın." Haydi, onlar da geliyormuş, topyekün, o ona diyormuş: "Bin lira aldım," "beşbin lira aldım," Önce kazandırıyorlarmış; hepsini oraya üye ediyorlarmış. Ondan sonra tezgaha bak, kazanmış. Ne kadar? Bir milyar! Bir milyon değil, bir milyar!" Diyormuş ki, "Bu parayı senin hesabına geçirmem için yarısını benim hesaba atacaksın." Profesör söylüyor bunu CNN'de. "Ben kanal ismi de vereyim, yoksa diyormuş, "bunu sana atmayız hesabına." Kabul ediyormuş adam. Diyormuş ki, "Senin o olduğunu nereden biliyoruz? Bize adresini ver, bize bankanı ver, bize IBAN'ını ver, bize şuyunu ver, bize buyunu ver..." Evet. Ya haram bu! Devlet nerden vergi alıyorsa alsın ya. Kumar sitelerinden mi alacak, kumardan mı alacak? Ama Müslüman kumar oynuyor; Müslüman kumar oynuyor! Hem namaz kılıyor, hem kumar oynuyor. İşin en acı tarafı bu! Kimisinin annesi babası da biliyor, kimisinin eşi de biliyor. Ya Müslüman, yapma

ama yapıyor. Allah bizi affetsin. İşte böyle kalbi katılaşmış, kalbi kararmış, gözü perdelenmiş olanlara Kur'an da etkili gelmiyor. Hazreti Peygamber'in sözü de etkili gelmiyor.

Şeyhimin dediği gibi: "Mustafa Efendi," oğlum dedi, "Allah'ı dinlemiyorlar, Peygamber'i dinlemiyorlar; beni mi dinleyecekler?" dedi. Burda diyorum dedi, Mustafa Efendi hakkında dedikodu yapmayın; konuşmayın hakkında diyorum dedi. Burada söylüyorum, salonunu gösteriyor, şuraya dedi kapı, kendi dış kapıyı gösteriyor, şuraya kapıya çıkıyorlar, başlıyorlar oğlum dedi, dedikoduya, gıybete dedi. "Allah'ı dinlemiyorlar, beni mi dinleyecekler?" dedi. O sözü hiç unutmam kendimde. Bir şey olduğunda, hani bir derviş kardeş birisi bir şeyi dinlemeyince içimden o sözü tekrarlarım. Diyorum ki: "Üstadım, ne doğru söylemişsin; Allah'ı dinlemiyor, Peygamber'i dinlemiyor, Mustafa Özbaba mı dinleyecek?" diyorum ben. Kendi içimden bu sözü söylüyorum. Yani; Allah'ı dinlemiyor insanlar, Peygamber'i dinlemiyorlar; Mustafa Özbağ kim ki onu dinlesin! Bu acı gerçek!

İşte o adamın kalbi karardıysa, adamın kalbi mühürlendiyse, adam kalbi taş kalpli olduysa, sen ona ne söylersen söyle, dinlemiyor. Hani, Hazreti Peygamber'le amcası Ebu Cehil karşı karşıya geldiler ya; onu kuyudan çıkardı, onu kuyudan çıkarmasına rağmen, dedi ki: "Yok, ayı ikiye böl!" Ay ikiye bölündü, "İşte sen tam bir büyücüsün!" dedi, "Sen tam bir büyücüsün!" dedi. Yani gözünün önünde ay ikiye bölündü, bunu düşündüğünüz zaman böyle bir mucizeye tanık oluyorsunuz ve çıplak gözünüzle bunu görüyorsunuz. Ardından diyorsunuz ki: "Ya sen tam bir büyücüsün; yeğenim şimdi tam bir büyücü olduğuna inandım," diyor. Peygambere iman etmemiş, sana mı inanacak? Hani onunla alakalı bir hadis-i şerif daha var ya... Eline taş alıyor üç tane, diyor; "Elimdekileri bil, sana iman edeceğim," diyor. O da diyor ki: "Ben senin elindekileri bilmeme gerek yok ey amca; elindekiler benim kim olduğumu söylesin." "Elindekiler benim kim olduğumu söylesin," diyor. "Bu daha iyi, söylesin o zaman" diyor. Taşlar dile geliyor: "Eşhedü en la ilahe illallah ve eşhedü enne Muhammeden abduhu ve Resuluhu," diyor. Elinden taşları atıyor. "Sen bir büyücüsün," diyor. "Bakın, sen bir büyücüsün," diyor. Şimdi insanlar keramet yarıştıracak diye uğraşıyor. Ya bırak; adamın kalbi karardıysa sen onun önünde ayı değil, güneşi ikiye bölsen gene inanmayacak o. Ona bu gaypten gelen bahar yağmuru fayda eder mi? Etmez. Gaypten gelen o tecelliyatlar, gaypten gelen o ilahi ilim, buna kalbi açık olanlara fayda eder; bunu anlayana, bunu dinleyene fayda eder.

Evet, o abdalların, yani velilerin, mürşid-i kamillerin, Allah dostlarının, evliyaların, müminlerin nasihatleri işte ancak böyle kalbi açık olanlara tesir eder. Kalbi açık olmayana tesir etmez. Sen yağmur yağıyor, şemsiye açınca

yağmur sana dokunur mu? Dokunmaz, bunun gibi. Yağmur yağdı ama sen bir kaya parçasısın, yağmur ne kadar yağarsa yağsın sen içine yağmurdan su alır mısın? Almazsın. Yunus'un dediği gibi: "Sen bir kara taşsın," diyor, "denize atsam da sen içine su almazsın ki" diyor. Kara taşsa o da o gaypten gelen o manevi ilhamları, tecelliyatları kabul etmeyecek ve hatta daha ileri gidecek o velilere, o ebdallara düşman olacak, onların hakkında dedikodular üretecek, gıybetler üretecek, iftiralar üretecek, iftira atacak, her türlü kötülüğü onların üzerinde düşünecek; kalbi iyice kararacak, kalbi iyice katılaşacak ve kalbi mühürlenecek ve Cenab-ı Hak o velilerin intikamını onlardan alacak. El-Nihaye'de, ebdallarla alakalı bir tespit var: Bunlar evliyalar ve abitlerdir; bedelin cemidir, ebdal diye isimlendirilmişlerdir. Çünkü her ne vakit bunlardan biri ölecek olsa, bir başkası onun yerini alır."

Ha, demek ki bu veliler, bu mürşid-i kamiller, bu evliyalar bitmiyor. Çünkü tükenmez hazineden geliyorlar. Tükenmez hazine ne? İlm-i ilahiden geliyorlar. Bunların birisi vefat ettiğinde yerine başka birisi geçiyor. Yani duyarsınız ya, "Mübarek ne mübarekti!", "Eee ondan sonra kime intisap ettin?" "Öyle bir veli gelmez bir daha, o yüzden intisap etmedik başka birine." "O zaman onun şeyhi de öyleydi; sen neden ona bağlandın?" Ben bunu normalde şeyh efendiye intisap ettiğimde, Çorumlu Hacı Mustafa Efendi'de kalıp başka bir yere intisap etmeyenlere söylüyordum. Kardeş, Çorumî büyük bir zattı; eyvallah! Diyorum, Hacı Ali Haydar Efendi ondan daha mı küçüktü? Hayır, o daha büyüktü. E neden o zaman Çorumlu'ya bağlandı insanlar Hacı Ali Haydar Efendi vefat edince? Ses yok! Gideceksin, intisap edeceksin, bir veli bulacaksın kendine, bir mürşit bulacaksın. Neden? Onlar eksilmiyor çünkü. Cenab-ı Hak onların yerine layık olan bir kimseyi koyuyor. Sen bulamadın o zaman, senin gözün körleşmiş, senin kalbin katılaşmış, kararmış. Sen bunu tespit edemiyorsun. Ya da hasbelkader bir mürşitten ders almışsın ama ikinciden alamıyorsun. Ona nasıl bir küstahlık yaptıysan, nasıl bir edepsizlik yaptıysan yolun kapanmış senin. Muhakkak bir şey yaptın ki senin yolun kapanmış. Muhakkak bir şey yaptın sen. Allah muhafaza eylesin. Taberani'de ve El-Heysemi'de geçiyor hadis-i şerif: "Ümmetim arasında her zaman kırk kişi bulunur ki onların kalpleri İbrahim'in kalbi üzeredir. Onlar sayesinde Allah kullarından belaları def eder, yağmuru indirir ve rızık verir." Yine Taberani'de başka bir hadis-i şerif: "Ebdaller Şam ehli arasındadır. Onlar sebebiyle yardım görürler, onlar sebebiyle rızka mazhar olurlar."

Yine Hazreti Ali Efendimizin rivayeti: "Ebdaller Şam'dadır, onlar kırk erkektir. Bunlardan biri öldü mü Allah yerine birini koyar. Yağmur onlar sebebiyle sular; düşmanlara karşı onlar sebebiyle yardım edilir. Şam ehlinden azap onlar sebebiyle bertaraf edilir." Suyuti'ye göre ebdallarla ilgili

haberler sahihtir; hatta mütevatir bile denilebilir, der Suyuti ve açıklamayı şöyle yapar: "Çünkü," der, "rivayetler manevi mütevatir haddine ulaşmıştır. Öyle ki ebdallerin varlığına kesinlikle hükmetmek zaruret halini almıştır." Yani birileri çıkıp da "Şimdi bu zamanda veli yok, evliya yok, mürşid-i kamil yok," diyor ya, öyle diyenler de var ya...İşte hadis-i şerifler. Ya hadis-i şerifleri inkâr edecekler veya ayet-i kerimeyi ya da kabul edecekler. İbni Hacer Fetevasında, İbni Hacer malum şafidir, dört ciltlik İhya'ya onaltı cilt şerh yazmıştır. Aynı zamanda iyi bir hadis alimidir İbni Hacer. Fetevasında: "Ebdallar hakkında kimisi sahih kimisi gayrisahih birçok hadis gelmiştir. Kutubun zikri bazı asârda gelmiştir(yani kutup olarak isim) sufiler arasında meşhur olan evsafıyla gavs hakkında hiçbir rivayet sabit değildir."

Demek ki İbni Hacer gavs, bir veliye bir mürşidi kamile gavs denilmesini hadislerde bulmamış. Böyle bir rivayet yok diyor. Kutup olarak isimlendirilmiş, veli, evliya, mürşid-I kamil, bunlarla isimlendirilmiş, ama gavs adı ile herhangi bir mürşid-i kamil, bir ebdal, bir evliya isimlendirilmemiş; böyle bir şey sabit değildir, diyor. Kim? İbni Hacer, fetevasında. Kaynak, Kütüb-i Sitte. Kaynak da söyleyeyim. Şimdi bir kısım ehli Sufi kendi şeyhlerine "gavs" diyor ya... Hatta daha ileri gidiyor: gavs, gavs, gavs, gavs, gavs, gavs... Bir titriyor böyle. Benim gözümün önünde olanı söylüyorum. Ben, sigara Ödemiş'te haram dedim sohbette, haramiyeti de açıkladım. Dedim mekruh derler; bir sefer işlersen mekruhtur. Mekruhun devamı yine günah-ı kebairdir, her günah-ı kebir haramdır, israftır, israfın devamı da haramdır. Her israf dedim haramdır. Çünkü ayetle sabit: "Şiz israf etmeyiniz. Yiyiniz, içiniz israf etmeyiniz." Besmelesiz ağıza birşey götürülmez, mekruhu da ağzınıza besmeleyle götüremezsiniz, mekruh.

Bir şey mekruhsa yenilmesi içilmesi, onu besmeleyle ağzınıza götüremezsiniz. Dedim "sigaraya besmele çekeniniz var mı" sohbette. Tabii ben böyle deyince Ödemiş'te bu dalga dalga yayılmış bir günde nasıl yayıldıysa. Birisi geldi aldı sandalyeyi, benim masanın karşısına koydu, ben senle tartışmaya geldim, dedi. Öyle baktım, dedim ben Müslümanım, önce bir selamünaleyküm deseydin, dedim. Böyle baktı, "Selamünaleyküm", "Ve Aleykümselam" dedim ben şimdi. Hani kendim selam verdim, kendim aldım. Kardeş, sohbet et, tartışacak bir şey yok, din tartışma dini değil, buyur dedim. "Sen sigaraya haram demişsin," dedi. "He, dedim." Dedim. "Bizim" dedi "gavs gavs, gavs gavs gavs gavs gavs gavs…" Bir titredi bu şimdi! Böyle değişik değişik nefes aldı, verdi. Ben oturuyorum böyle şimdi. Ne oldu şimdi dedim böyle yaparaktan? Bir hal mi gördün dedim. Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerini görsen, gözünden siyim siyim yaş akar dedim. Geçmiş peygamberleri görsen yine yaş akar dedim. Sahabeleri görsen yaş

akar dedim. Pir efendileri görsen yaş akar dedim. Bir insan dedim halinde rüyasında şeyhini görse, sevinir, mutlu olur, gözünden yaş akar dedim. Sen ne gördün kardeş böyle yaptın şimdi dedim. Bizim gavslarımız dedi içerler çünkü dedi. Biz de içiyoruz dedim. Sakinleşti. "Sen de mi sigara içiyorsun" dedi, hayır dedim. "Ya," dedi, "şarap içiyorum ben" dedim "Ya o daha büyük günah ya," dedi. "Bizim şarap günah olandan değil," dedim. "Hangisi günah değil?" dedi. "Mansur şarabı," dedim. "Bu günah değil," dedim. Bu durdu şimdi. Baktım hiç duymamış Mansur şarabını. Dedim, "Siz sigara içmekten Mansur şarabını içemiyorsunuz." dedim. Gelmiyor size," dedim. "O" dedim, "tütün kokusuna gelmez çünkü" dedim. Yine "Gavs, gavs, gavs, gavs." Dedim, "Bir daha yaparsan tokatlayacağım seni şimdi." Dedim.

"Bir daha böyle yaparsan, yemin ediyorum vallahi de billahi de dedim, derviş olduğumdan beri tokatlamadım kimseyi. Seni tokatlayacağım artık, bir daha yapma," dedim. Sohbetin sonuna kadar yapmadı bir daha. İçimden dedim, "Ulan dedim, tokatın faydası var" dedim, lazım yani insana! dedim. Anlat şimdi dedim. Dedim sigaraya helal diyebilir misin? Diyemem. Helal diyemediğin dedim her şey şüpheli mi? Evet, şüpheli dedi mekruh mu dedim, durdu,evet, dedi, mekruh da haram mı dedim, harama yakın, dedi. "E dedim devam ediyorsun, harama yakın olan şey haram oldu," dedim. "Niye kızdın buna?" dedim. "Gavsımıza laf söyledin." "Oğlum ben senin gavsını ne bileyim nereden? Bana ne?" dedim senin gavsından, beni ilgilendirmiyor," dedim. "Ben dinin bir kuralını söyledim sana." "Ben kimim biliyor musun?" dedi. "Hayır," dedim. "Sen de benim gibi insansın. Müslümansan, La İlaha İllallah Muhammeden Resulullah demişsindir. Müslüman değilsen neyin hangi dine sahipsin bilmiyorum," dedim. "Herhalde senin dinin gavs dini; gavs, gavs, gavs, gavs, gavs diyorsun," dedim. "Bir Allah de" dedim ya. Ne yapıyorsun? Oturuyorsun, gavs, gavs, gavs, gavs, gavs böyle zikrullah yapıyorsun sen." Dedim. Şimdi var ya, yarın dinleyin siz Twitter'I, ondan sonra, ne o, mailleri; "sen bizim gavsımıza laf mı söyledin" , "yok ördek dedim ben", "yağmur yağacak," diyorum. "Ördek mi dedin sen bana?" Bu buna benziyor.

Velhasılıkelam bu durdu, bu yaktı şimdi sigarayı böyle, sigarayı böyle tutuyor. Bir de parmağı böyle üzerinde, sigaranın ateşi... "Biz," dedi, "sigarayı" dedi, "böyle cehennem ateşini devamlı hissedelim diye içiyoruz," dedi. "Onu hissetmek için sigaranın ateşi yetmez," dedim. "Yanında sen bayağı odun taşıman lazım," dedim. Böyle durdu. "Nasıl yani?" "Bas bayağı" dedim ya. "Senin gavs, gavs, gavs, gavs demene, Allah diyecek ki" dedim, "Gavs dedin, Allah demedin lan atın bunu cehenneme," diyecek," dedim. Dedim, "Bu kadar Allah desen, cennetlik olacaksın zaten." "Nereden okudunuz bunu?" dedi. "Nereden okudunuz? Bu böyle baktı, "Onların aleminde geçiyor,"

dedim. “Ben bir söz var,” dedim. Böyle durdu. “Bak,” dedim, “ben sana yer söyleyeyim. Zatın biri diyor ki,” dedim. “Senin şeyhin kim?” Ahmet”, “yolun başında daha”, dedim. Ona diyor ki, dedim, “Senin zikrin Ahmet.” Bu ne demek biliyor musun?” dedim. “Ne demek?” dedi. “Sen devamlı şeyhine tabi olacaksın, şeyhinin sözüne bakacaksın. Başka hiç kimsenin sözüne bakmayacaksın. Bu, o manada” dedim. Eğer oradan okuduysanız, dedim. “Yok, oradan okumadıysanız, kendi kendinize dedim, şeytana uyuyorsunuz siz böyle demekle” dedim. Tabi adamı bir şeyi inandıramazsın ki. Dedim bak, son defa: “Sigara mekruh mu?” dedim. “Mekruh,” dedi. “Tamam, başka bir şey lazım değil sana. İşin gücün, rast gelsin senin,” dedim gönderdim. Tabii, Ödemiş’te yer yerinden oynadı, “Bizim gavsımıza laf söyledi,” diye. Evet, bu akşamlık da bu kadar yetsin inşallah, önümüzdeki hafta, 2044. beyitten gideceğiz inşallah. Böyle biraz ağır gidiyor bu ara herhalde ama saat 22:24, yani zaman olarak bayağı geçmiş. Menkıbeler fazla tuttu, menkıbe önemli.

Şimdi bu menkıbe ile alakalı birilerine aslında burdan bir şey yapıyorum, gönderim yapıyorum, menkıbe ile alakalı. Eğer dinliyorsa, menkıbeler çok önemli. Evet, önümüzdeki hafta 2044. beyit: “Fakat bir yerde kuru bir ağaç bulunsa, cana can katan rüzgarı ayıplama; rüzgar işini yaptı, esti. Canı olan da rüzgarın tesirini candan kabul etti.” Burdan devam edeceğiz inşallah. Haklarınızı helal edin. Bizden yana da helal olsun. Helal etmeyeniniz var mı içinizde ben biraz gecikiyorum diye. Bakıyorum helal etmeyen var mı? Böyle Fatih Terim gibi baktım, biraz hoş olmadı ama var mı helal etmeyen? Yok. Peki, teşekkür ederim. Olur mu olur. Yukarıdan helal etmeyen varsa olur mu olur. Birisi der ki, “Ben helal etmiyorum. Sen, benim gözümün üstünde kaşın vardı,” der. “Yok, sen bizim gavsımıza laf söyledin.” “Yok, sen bizim evliyamıza laf söyledin.” Öyle ya, millet bu ara çok alıngan. Yok, “Sen bana söyledin.” Bir de onlar var, sohbeti bitiriyorum, işte o gün yorgunluktan argınlıktan neyse, hiçbir şeye bakmıyorum. Aa bakıyorum birkaç gün sonra, bir gün sonra, iki gün sonra bakıyorum: “Dün akşam sohbette beni mi kastettin, efendim?” Birine dedim, “Evet, seni kastettim, ne yapacaksın? Dövecek misin?” dedim. Şimdi bir de bu var. Evet, herkes sohbetten istediğini alsın kardeş, kastettiysem bile seni kastetmişimdir. Al üstüne. Tövbe et, değiştir kendini. Evet, seni kastettim, hepinizi kastettim, bitti. Benim için yol kolay. El-Fatiha, dedik mi ya? El-Fatiha maassalavat.

26 EKİM 2024
TASAVVUF VAKFI MERKEZ
BURSA

https://youtu.be/WFtdrPxZUuM?si=nPZkEZ_72ifFNBT_

MESNEVİ-İ ŞERİF 2044-2049. BEYİTLER ŞERHİ

Eûzü Billâhi Mine'ş-Şeytâni'r-Racîm Bismillâhi'r-Rahmâni'r-Rahîm
Efdâlü'z-Zikr Fa'lem Ennehû
LÂ İLÂHE İLLALLÂH
LÂ İLÂHE İLLALLÂH
LÂ İLÂHE İLLALLÂH
Hak Muhammedü'r-Rasûlulllah
Cemî'i'l-Enbiyâ-i ve'l-Mürselîn
ve'l-Hamdülillâhi Rabbi'l-Âlemîn

"Selamünaleyküm. Allah gecenizi hayırlı eylesin, ayınızı, yılınızı, ömrünüzü hayırlı eylesin. Rabbim cümlemizi ve cümle Ümmet-i Muhammed'i, hakkı hak, batılı batıl bilenlerden eylesin. Hakkı hak bilip Hak yolunda mücadele eden, batılı batıl bilip batıla karşı cihat eden kullarından eylesin. Rabbim, Siyonist İsrail'i dağıtsın, yerle yeksan eylesin; destekçilerini yerle yeksan eylesin. Bütün destekçilerinin güçlerini, kuvvetlerini alsın. Doğu Türkistan'a özgürlük nasip eylesin. Nerede Müslümanlara zulmediliyorsa Cenab-ı Hak zulmedenlerden intikamımızı alsın, amin. Ecmain. 2044. beyite gelmişiz. Böyle; 2000'li beyitleri geçince kendi kendime mutlu olmuştum. Yani dedim ki, "Cenab-ı Hakk'a hamd olsun." Böyle işte, kaplumbağa gibi yavaş yavaş gidiyor ama bir bakmışsın, iki binli beyitleri geçmişiz. İsmail Hakkı Bursevi Hazretleri Mesnevi'den 1800 beyit şerh etmiş, bırakmış. Demiş ki, "Mesnevi için bu kadar yeterli." Demiş. Geri kalanını şerh etmemiş, "Yeterli bu kadar," demiş. Bizim öyle bir hani küstahlık gibi olmasın, Allah bizi affetsin. Ömrümüz vefa ederse, inşallah böyle bir Mesnevi'yi bitirmeye gayret edeceğiz inşallah Allah ömür verirse. 2044 beyit:

"Fakat bir yerde kuru bir ağaç bulunsa, cana can katan rüzgarı ayıplama; rüzgar işini yaptı esti, canı olan da rüzgarın tesirini candan kabul etti."

Geçen haftaki beyit neydi? Abdalın bu nefesi de işte bu bahardır; canda ve gönülde bu nefes yüzünden yüzlerce güzel şeyler biter. Onların nefesleri, talihli kişilere bahar yağmurlarının ağaca yaptığı tesiri yapar" demiştik. Tabii bu beyitlere hep, Allah affetsin, mana yönüyle bakıyoruz. Yani rüzgardan

mana ne, yağmurdan mana ne; tasavvufi manada. Bunu böyle, hani bunları bir işari tefsir gibi veya bir işaret gibi algılayıp farklı açıdan bakmaya çalışıyoruz. Yine böyle bir farklı açıdan bakılacak bir beyit: "Fakat bir yerde kuru bir ağaç bulunsa, cana can katan rüzgarı ayıplama; rüzgar işini yaptı esti, canı olan da rüzgarın tesirini candan kabul etti." Şimdi bir peygamberin manevi tesiri vardır. Bu peygamberin manevi tesirini bir rüzgar gibi kabul edin; peygamberlerin varisleri olan mürşidi kamiller, alimler, veliler ve bunların hepsini de biz "evliyaullah" , çoğul olarak öyle deriz. Evliyaullah, zamanın kutupları, pirleri; bunlar da vazifelerini yapıyorlar, bunlar da bir rüzgar gibi hak ve hakikati insanlara anlatmaya çalışıyorlar, insanlara tebliğ ediyorlar. Yani bir de bu tebliğden Hazreti Ebubekir Efendimiz "Sıddık" olurken, öbür Ebul Hakem olarak bilinen kişi "Ebu Cehil" olarak anılmaya başlıyor. Bunun gibi, kimisi o manevi rüzgarın pozitif olarak tesirinde kalıyor, kimisi de negatif olarak tesirinde kalıyor. Negatif tesirde kalan kimse artık nasıl bir hatanın veya günahın içine girdiyse o ondan nasipdar olamıyor.

O yüzden bir mürşidin, bir velinin manevi tesirini veya Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerinin manevi tesirinden istifade edebilmek için o tesiri alabilmek için herkesin bir kabiliyeti var. O kabiliyeti nispetinde o tesirden alıyor. Ona bir canı gönülden yaklaşması var, canı gönülden yaklaşmazsa o tesiri tam olarak almıyor. Şimdi hocam matematiği sevmeyen bir kimseye matematik öğretmek ne kadar zor değil mi? Yani bir kimse matematiği sevecek ki matematiğe karşı gönlünü, kalbini açacak veya bir meslek sahibi olacaksa bir kimse o mesleği severek ki gönlünü kalbini açsın ve o mesleğe karşı da bir istidadı olsun onun. Normalde istidadı varsa onun o mesleğe karşı, onu daha çabuk öğrenir veyahut da işte bir muhabbeti bir sevgisi varsa onun daha çabuk öğrenir. Mesela kimisi vardır çalışmayı sever; hangi konuda olursa olsun, o kimsenin önüne bir iş koy, çalışır o kimse, çalışmayı seviyorlarsa. Bir kısmı çalışmayı sever ama seçicidir örnekleyeyim. Yani o çok faydalı değildir. O kimse çalışmayı sevecek. Onun önüne ne iş koyarsan koy, o, hızla o işin üzerinde kendini yetiştirip çalışma noktasında ileri adım atar ama bir kimse tembelliğe alıştıysa, tembel, o kendince birçok bahane üretir. o kendi deyince birçok bahane üretir.

Böyle hayatlarını tembellik üzerine kurgulayan insanlar vardır o gün yağmur yağmıştır işe gidilmez, o gün soğuktur, kapıdan dışarı çıkılmaz, kar yağmış karda dükkan açılmaz, işte derse çalışacaksa 'ya bu öğretmenler de bir türlü düzgün öğretmen değil. Yok şu şöyle...' Yani yapmayacak ya bir bahane üretir o kimse. Bakın bu beş yaşındaki çocuktan yetmiş yaşındaki insana kadar yapmayacağı bir şeyde tembellik varsa veya sevmiyorsa bahanesi çoktur onun. Şimdi aynı şekilde bir Peygamberin tebliğini bir kimse

kabul etmeyecekse kendince bahane üretir o ve üretiyorlar da. İşte o normalde bir kimse o manevi rüzgardan nasipdar olabilmesi için kendi iç hazırlığını tamamlaması lazım, iç, yani gönül aleminde o manevi tesire açık, o manevi sunuma açık hale gelecek ve o manevi sunuma açık hale gelince o zaman o kimse o manevi rüzgardan o nasihatten, o sohbetten o zikrullahtan alacak olduğunu alır. Alırken de yine kabı kadar alır. Yine istidadı kadar alır. Bakın insanda manevi istidat değişir mi? Evet. Fıtri istidatlar değişmez. Dağların yerinden oynayacağına inanın insanın fıtratının değişeceğine inanmayın. Fiziki fıtratlar değişmez, manevi fıtratlar, manevi huylar, manevi ahlaklar değişir. Bunlar gelişir, bunlar derinleşir; bunlar o kimsenin istidadını da değiştirir, huyunu da değiştirir, suyunu da değiştirir, bakışını da değiştirir. Yeter ki o kimse o cenaha doğru yönelsin ve oraya kendini açsın. Kendini açmakla alakalı bu; eğer o kimse kendini açmazsa bu sefer o, kendince o rüzgardan faydalanamaz, o yağmurdan faydalanamaz.

Yani yağmur yağıyor; o kimse şemsiyenin altında ıslanmaz ama yağmurun altında olmasından dolayı hafif rutubetlenir mi? Evet ama ıslanmaz. O rutubeti kendince "yağmurdan ıslandım" diye düşünebilir mi? Evet. Yağmur yağıyor, şemsiye altında yağmurdan ıslandığını iddia edebilir mi? Evet ama o bir algı; o çünkü ıslanmadı. Ama normalde ıslanması lazım; ıslanması için şemsiyeyi atması lazım üzerinden, yani o kimse açık olması lazım. Bu, hayatınızın bütün alanında böyledir; ikili ilişkilerinizde de böyledir, karı-koca ilişkilerinde böyledir, anne-baba çocuk ilişkilerinde de böyledir. Siz araya bir perde koyarsanız, o koyduğunuz perdede takılır kalırsınız; birbirinizi açamazsınız, birbirinizi aşamazsınız. Araya perde konmaması gerekir ve bütün perdeler insanın kendisindedir. İnsan kendisi perde koyar, insan kendisi mayınlı araziler oluşturur, insan kendisi duvar oluşturur. İnsanın kendisi oluşturur: "Aman, bu mayınlı arazim benim, buraya dokunma" der; dokunmazsın oraya. "Aman, burada duvar var, duvarı aşma" derler; aşmazsın sen ama onu sen koyarsın, onu bir başkası koymaz, onu sen defans yaparsın. Mesela bir kimse bir kimse gider, bir şeyhe intisap edecek. Tamam, her şey tamam, hâlâ da defans tutar kendinde, "Acaba," der, "ya bir şey olabilir mi? Farklı bir şey olabilir mi?" Bu sefer, almaz oradan alacak olduğunu.

Bir kimse üstadına karşı kendini tam net bir şekilde açmazsa kendini, almaz ordan alması gerekeni. Bu sefer ne kadar araladı kapıyı? Az bir şey araladı, az bir şeyden ne geçecekse o kadar geçer. Kapıyı tamamiyetle araladı, tamamiyetle ne alacaksa alır. Şimdi, o yüzden hani rüzgârı biz manevi bir lütuf, ikram, bereket, sohbet olarak görecek olursak; rüzgârı bir hidayet, bir lütuf, bir ikram, bir ihsan olarak görecek olursak; hatta rüzgârı daha ileri boyutta "ilm-i ledün" olarak görecek olursak, o zaman o her yere ulaşır,

herkese yere ulaşır, herkese ulaşır ama normalde alıcı bir gönül olursa onda tesir olur; alıcı bir gönül yoksa, ona tesir olmaz. Ebu Leheb'e olmamış, Ebu Cehil'e olmamış, Utbe'ye olmamış örneğin, bu Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem in eksikliğinden değil ki bu o kimsenin alıcı olmamasıyla alakalı; o kalbini kapatmış, aklını kapatmış. O bu noktada karşıya olan bir güveni söz konusu değil inancı söz konusu değil. Öyle olunca, kendince kapattığı için, kupkuru ağacı dahi yeşerten rüzgâr, o kimseye ne yapıyor? Hiçbir fayda sağlamıyor, onun üzerinde hiçbir şey tecelli etmiyor, bir tesiri yok. O yüzden, o kendisini kapattığı için rüzgârın kabahati yok; yani Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem in kabahati yok, Kuran'ın kabahati yok veyahut bir mürşid-i kamilin kabahati yok, bir velinin kabahati yok, bir evliyanın kabahati yok bunda. O normalde Kur'an ve sünnet dairesinde durup nasihatini yapıyorsa onun bu konuda bir sorumluluğu yok, bir kabahati yok. Karşıdaki kimse yani onu almaya çalışan, onu almak isteyen kimse gönlünü açarsa, o zaman o kuru ağaç yeşerecek, meyve verecek ama yok, o gönlünü açmazsa, kuru bir ağaç olarak kalacak, Allah muhafaza eylesin.

Öyle olunca, diyor, "Hani böyle bir o kuru ağacı gördün, o kuru ağacı görüp de rüzgârda kabahat bulma," diyor Hazreti Pir. Yani rüzgârın bunda kabahati yok, Allah'ın ilmi ilahisinin bir kabahati yok, Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerinin tebliğinin bir kabahati yok. Bir mürşid-i kamilin, bir velinin, bir sadık bir kulun, iyi bir müminin görevlerini yerine getirmeye çalışıyor, onun bir kabahati yok. Yani burda kabahat aranacaksa gönlünü Kur'ana, sünnete, ilmi ilahiye kapatana bir kabahatli aranacaksa kendini tasavvufi yolda kendisini kapatana, gönlünü kapatana kabahat aranır. Allah muhafaza eylesin, âmin ve burda, hani hep ben derim ya "Ben cüzzi iradeciyim" diye; ben cüzzi iradeciyim. Gönlünü kapatanın kendisidir, hidayete, lütfa, ikrama, ihsana sırtını dönen, insanın kendisidir. Allah Celle Celalühü, durduğun yerde senin kalbini mühürlemez; Allah zalim değildir. Şimdi ayet-i kerimeleri biz biraz eksik yorumluyoruz. Allah dilediğine hidayet eder, işte dilediğini de delalette bırakır. Biz bunu, hiçbir şey yapmadık, geldi, kul, baktı ona, 'Sana hidayet damgasını vurdum,' öbürküne baktı, 'Sana delalet damgasını vurdum,' biz bunu böyle algılıyoruz.

Ne yazık ki böyle algılayan âlimler de çok; bu, işin hakikatinden uzak çünkü, haşa, Allah oturmuş, hiçbir şey yokken delalette ve hidayette olanları ayırmış! Değil. Allah oturmuş, mürşid-i kamile veya bir peygambere gönlünü aç, sen açacaksın, sen kapatacaksın, demiş. Değil. Böyle değil. Bakara, ayet 16: "Onlar öyle kimselerdir ki hidayet karşılığında delaleti satın almışlardır; ticaretleri kendilerine bir kazanç sağlamadığı gibi doğru yolu da bulamamışlardır." Demek ki ne yapıyormuş insanlar? Hidayeti değil, delaleti

satın alıyorlarmış; hidayet karşılığında delaleti satın alıyorlar. Yani Allah ona hidayet vermiş, o "Al, hidayeti ver, delaleti" diyor; kendisi yapıyor ticareti. Ayet-i kerimede, "Hidayet karşılığında delaleti satın almışlardır." Sen delaleti satın aldın, mührü vurdu sana "delalette" diye; sen satın aldın. Hani bazen sohbetlerde derim ya, sabah uyandınız, iki tane gişe var: Birisi delalet bileti satıyor, birisi hidayet bileti satıyor. Sen sabah uyandın, sabah namazını kıldın, hidayet bileti aldın; sen sabah namazını bıraktın kasten kılmıyorsun, delalet biletini aldın.

Cenab-ı Hak sana zorla "Sabah namazı kıl" demedi, zorla "Kılma" da demedi, seni hür bıraktı. Allah sana hidayet yolunu gösterdi ve ayet-i kerimede dedi ki: "Dileyen buradan yürüsün, dileyen buradan yürüsün." Sen yürümedin; sen Allah'a sırtını döndün, sen Kur'an ve sünnete sırtını döndün, sen hidayete sırtını döndün. Sen hidayete sırtını dönünce, döndüğün yer delalet oldu, döndüğün yer delalet oldu. Haşa, Allah senin iki omuzundan tutup "Delaletten hidayete döneceksin sen" diye zorlamıyor veya sen delalette giderken zorla seni döndürüp "Hidayete gideceksin" demiyor. Bunları yaratan Allah yalnız, yaratma fiili ayrı bir şeydir. Cenab-ı Hak, delaleti de yaratır, hidayeti de yaratır. Sen delalete gidersen delaleti yaratır, sen hidayete gidersen hidayeti yaratır. Hidayeti yaratır, yaratan O. Rabbim muhafaza eylesin. Böyle sen hidayeti bırakıp delaleti satın alınca, Bakara 7. ayet giriyor devreye: "Allah onların kalplerini ve kulaklarını mühürlemiştir, gözlerinde de perde vardır; onlar için büyük bir azap vardır." O zaman sen delaleti satın aldın, tövbe edip de geri dönmüyorsun, delalette yaşamaya devam ediyorsun. O delalette yaşamaya devam edince de Cenab-ı Hak ne yaptı? Onların kalplerini ve kulaklarını mühürledi. Çünkü o, delalette ısrar edenlerden; tamamiyetle kendini delalete vakfetmiş. Rabbim, bizleri onlardan eylemesin. O yüzden, manevi olarak manevi tecelliyatlara kendisini kapatan, manevi tesirlere kendisini kapatan bir kalp sahibinin bu hidayetten veya bereketten, lütuftan, ikramdan, ihsandan faydalanmamasının sebebi kendisi...O zaman burada rüzgarın bir suçu, kabahati yok; o zaman peygamberlerin bir kabahati yok; o zaman normalde velilerin, mürşid-i kamillerin, evliyaların, müminlerin bu konuda kabahati yok. Çünkü o, kimse kendisini delalete kitledi, delalette kaldı. Allah muhafaza eylesin.

"Bahar serinliğini ganimet bilip istifade edin. Çünkü o, ağaçlarınıza ne yaparsa bedenlerinize de onu yapar." hadisinin manası"

Bahar serinliği nedir? Normalde hidayettir, lütuftur, ikramdır. Tabiatta ne? Bahar serinliği normalde ağaçları canlandırıyor, yeşertiyor; bütün nebavat yeniden diriliyor, bütün her şey yeniden olgunlaşıyor; meyveler kemale eriyor, olgunlaşıyor, çiçek tutuyor, tohura vuruyor. Bizim orada çiçek

meyveye dönünce "tohur" deriz. Ne dersiniz burada, Muhtar nerede Fatih? Ne diyorsunuz tohura, çiçekten meyveye dönünce hiçbir şey demiyor musunuz? Muhtar, siz de mi bir şey demiyorsunuz? Ne diyorlar? "Çiçek tuttu" diyorlar. Anladım. Tamam, herkesin her yerin kendine ait bir dili var. Bizim orda zeytin çiçek tutar; çiçekten sonra küçücük bir meyve olur, böyle küçücük çok küçük daha, çiçeğini döker; küçük küçük zeytin meyvesi olur. Biz ona "tohur" deriz. İzmir'in Bayındır dili, enteresan bizim oranın dili var. Tuhaf, başka yerde başka bir manada olan bizim orada başka bir mana...Böyle bir kafası kırık bir memleket işte. Siz öğrenin, Fatih, muhtar, çiçekten meyveye dönünce ne oluyormuş adı? Tohur. Demirtaşlılar da bir şey demedi. Biz Bayındırlıyız diyorlar ama ne diyorsunuz? Tohum diyorsunuz, zeytin tohumu diyorsunuz; tohuma döndü yani, çiçekten tohuma döndü. Tohumla tohurun arasında bir fark yok. Hadi kabul ettik, sıkıntı yok. Bayındır, Demirtaş kardeş ya. Oktay'dan çekinin yalnız, normal değil bu ara, duman attırıyor ortalığa. Sabah Nuri'ye dedim, "Nuri, bu ne olduysa oldu oğlum," dedim, "Öldükten sonra bir değişti, bir tuhaf oldu," dedim ben. Nuri, "Vallahi," dedi ya, "Göz açtırmıyor bize," dedi, "Kimseye göz açtırmıyor." dedim, "Bu ne oldu?" dedim ben.

Evet, bahar serinliğini ganimet bil. Yani o bahar nasıl yağmurlarla beraber bitkiler, ağaçlar neşvü neva buldu ya... Normalde o, bütün bu manada bahar gelince her şey canlandı. Her şey böyle işvelendi, cilvelendi...Böyle onu görünce çiftçiler böyle çok hoşlarına gider. Her yer yemyeşil cıvıl cıvıl, böyle çiçekler oldu. Ne bileyim işte, meyveler, sebzeler tohur tutuyor; her şey böyle canlı, heyecanlı... Böyle insan, böyle tarlası takkası olan iyi bunu bilir; böyle bir heyecan bürür onu. E, kimisinin böyle doygun ya...Göresi dahi gelmez bunu bazen çiftçilerin. Öyle mi, Murat Kim bakıyor yerlere sizin? Baban bakıyor. Sen ilgilenmiyorsun hiç? Ha topluyorsun sen. Sen de benim gibisin yani, tamam. Ben toplamıyorum da. Bir sefer gittim, bir fotoğraf çekildim, elime domatesi aldım, o kadar. Hoş bizimki biraz da cebriyetten oldu, sokmuyor muhtar köye. Mehmet duysun artık, ya seni muhtar seçtik köye giremiyoruz.

Şimdi bahar serinliği tabiatta böyle ya, işte o bahar serinliğinde velilerin, mürşid-i kamillerin, ariflerin kalbine gelen manevi haller ve ilhamlardır. Ben onu gene hafifleteyim, ilham diyeyim ama ayet-i kerimelerde vahiy olarak geçiyor. Tabi Peygamber'e gelen vahiy ile karıştırılır diye ulema, cumhur ulema velilerin, Mürşid-i kamillerin gönlüne gelen vahyi, ilham olarak nitelendirmiştir. Bu; alimlerin, ulemanın nitelendirmesi...Yoksa ayet-i kerimede Allah, Meryem'e vahyetti diyor, Allah arıya da vahyetti diyor, Allah normalde yere de göğe de vahyetti diyor. Ayet-i kerimenin metninde

hepsinde vahiy olarak geçiyor. İşte o bahar rüzgarlarının manevi manası, tasavvufi olarak, o arif-i billahların, o mürşid-i kamillerin gönüllerine gelen ilhamlar...Bu hal onlara böyle bir manevi ilham gelince onların vücutlarına, onların azalarına da tecelli eder; onun görüntülerine de tecelli eder. Hani bir hadis-i şerif var ya, hani veliler, mürşid-i kamiller onlardır ki onlar görüldüğünde Allah hatıra gelir; o kimsenin Allah dostu olduğuna işarettir. Yani, o kimse onu görür, gördüğünde Allah hatırına gelir, Mümin ise. Kafir ise nefret eder. "Hım, şunun sakalına bak," der; daha da ileri, "Arabistan'a gidin", daha da ileri "Araplaştınız siz" tabi, ona nefretî makamda. Neden? Kalbi kapalı, gözü kulağı mühürlü; o seni karşıya, düşman safına koydu. Bir Müslümanı, bir mümini bir kimse düşman safına koyduysa kafirdir o. Çünkü mümin, mümine düşmanlık yapmaz; varsa eksikliği nasihat eder. Mümin, mümine düşmanlık yapıyorsa onun kalbi kafir kalbidir. Allah muhafaza eylesin. Ve işte o bahar rüzgarlarının esmesi, mürşid-i kamillerin ve velilerin meclislerinde, sohbet meclislerinde, zikir meclislerinde halakalarda tecelli eder. Ve normalde onların böyle sohbetlerinin herkese açık olması, zikirlerinin herkese açık olması, o meclis ve halakalarının manevi rüzgarının kuvvetli olmasındandır. O manevi rüzgar o kimsede cezbe haline getirir. Cezbe haline gelince o kimsenin korkusu kalmaz; herhangi bir baskıdan, herhangi bir dış etkenden korkusu kalmaz.

İşte o kimse o manevi rüzgarın tesiri altında...O manevi rüzgar, onu Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri gibi, onu takip ettirip öyle sohbet ettirip zikrullah yaptırıyor ve o halakalarda duran kimseler, kendilerini açabildikleri kadar o manevi feyizden nasiplerini alırlar. Çünkü o serinliği, o manevi tecelliyatı ganimet bilen bir kimse, hani, bir kimse çok susamıştır; susadığı için ona berrak, tertemiz bir su verdiğinde o kana kana içmek ister, doymaz. Hani süt getirdi Ebu Hureyre radıyallahu anh hazretlerine bir sahabe. Ebu Hüreyre getirdi, Allah Resulü içti, içti, içti. Ebu Hüreyre içinden dedi ki "Hani ben de açım. Bana kalmayacak mı?" diye düşündü. "İç ya Ebu Hüreyre," dedi; içti. "Bir daha iç," dedi; gene içti. "Bir daha iç," dedi; gene içti. Ondan sonra "Ashaba dağıt," dedi. Herkes bir tas sütten içti, içti, içti. Hendek'de oluyor. Ondan sonra geldi Allah Resulü birkaç yudum daha içti. Ebu Hüreyre'ye verdi. "İç" bir daha dedi; içti. "Bir daha iç," dedi; içti. "Bir daha iç" dedi; içti. Ondan sonra dedi ki en sonunda "doydum ya Resulallah," dedi. Bakın, doydum demeseydi içecekti daha.

Buna şimdi zahiren baktığınızda ne oldu? Zahiren hazreti peygambere, sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerinin ashabından birisi hani böyle bir keçinin sütünü sağdı getirdi; bir keçi sütü ne kadar? En fazla bir kilo olur o günün keçileri. Şimdi cins keçiler çıktı da dört beş kilo süt veriyor. Eski

keçiler yarım kilo, yediniz elli gram süt verirdi. Keçi bakan var mı içinizde? Öyle değil mi? Bir maşrapa verir. Evet, o da böyle yemesi düzgün değilse bir maşrapa da vermez. Ama o süt de çok kıymetlidir. Bakmayın siz, millet şimdi "aynı, keçi keçi kokuyor..." Ne kokacaktı? Alışmış böyle gaydırı gubbak peynire millet, tabi peynir yemiyor ki insanlar; peynir yemiyor insanlar! Bilse, keçi peynirinden başka yemez hiç kimse. Koyun peyniri yer, keçi peyniri yer; koyunla ineğin karışık peynirinden yer. Gidip bu mandıralardan veya o hazır peynirlerden almaz bile insanlar; içinde her türlü katkı maddesi var. Al peyniri koy dolaba, 5 ay dursun orda. Yoğurt duruyor bir ay ya, bir ay yoğurt durur mu dolapta hiç? Ne ekşiyor ne bir şey oluyor...Bizim Bayındır'dan çete yoğurt almış, kimse yemedi. Dolapta durdu. Ben "Ne olacak?" diye beklettim. Durdu, durdu, durdu. İki ay durdu. Bunlar bir fasıl daha geldiler gittiler. Dolapta duruyor o yoğurt. Sonra açtım; hiçbir şey olmamış, duruyor öyle. Ben dedim bu yoğurt değil. Yoğurt ya; iki ay durur mu? Hiçbir şey olmadan, hiçbir şey olmadan duruyor. Millet yiyor mu onu? Yiyor. Yoğurt yemiyorsunuz; katkı maddeleriyle hazırlanmış ne idüğü belirsiz bir yiyecek yiyorsunuz. Evet, peynirler de öyle. Allah bizi affetsin.

Şimdi işte meseleye, o süte biz zahiri baktığımızda süt dağıtıldı değil mi? Değil, manevi ilimdi o. Manevi ilim, Hendek gazasında hususi çalışan sahabeye bir lütuftu o. Onu süt olarak nitelendirirsek sütün iki kişide bitmesi gerekiyordu doğru mu? Ama Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerinin mucizesi tecelli etti, süt çoğaldı, eyvallah. Ama o manevi ilimdi, o ilmi ledündü, ilmi ilahiden gelmişti. Süt çünkü manâda ilme yorulur. Rüyada da süt ilimdir. Zikrullahta, halde süt içirildiyse sana ilmi ilahiden, ilmi ledünden verilecektir sana. Yakazada getirdiler, bir tas süt içirdiler değil mi? Sütün tadı ağzında. Sütün tadı ağzında...O sana ilmü ledünden gelmiştir; sana manevi ilim veriliyor. Bunları açık açık da kimse konuşmaz. Sabah virdini çekiyorsun, "La ilahe illallah, la ilahe illallah," küt! Kafa gitti. O esnada bir tas, senin maneviyatına göre altından mı, gümüşten mi, bakırdan mı tas? Yakuttan mı, zebercetten mi, kırmızı mercandan mı...Hepsinin manevi tecelliyatı ayrıdır; hepsinin manası da ayrıdır. Sen o sütü iç içebildiğin yere kadar. Eğer normal kalbi, aklın duruyorsa sen içtikçe içersin, içtikçe içersin, bir kendine gelirsin, sütün tadı ağzında daha. Size bir işaret daha: Sakın "Süt sevmiyorum," demeyin. Sakın size süt ikram edilirse geri çevirmeyin. Hemen aklınıza bu sohbeti getirin ve sütü için. Ne getirdiler Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerine? Bir kase şarap, bir kase süt getirdiler. Allah Resulü sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri bir şaraba baktı, bir de süte baktı. Ondan sonra kalktı sütü aldı, sütü içti. Cebrail aleyhisselam dedi ki, "Ey Muhammed, eğer," dedi, "şarabı içmiş

olsaydın, senin ümmetin serkeş olacaktı; senin ümmetin böyle işte başıboş bir ümmet olacaktı. Ama sen sütü içmekle senin ümmetin," dedi, "ilim ehli olacak; manevi ilim." O yüzden Hazreti Muhammedi Mustafa'nın ümmetinde olan manevi ilim, Adem'den o zamana kadar gelen bütün peygamberlerin ümmetlerinde görülmemiş bir manevi ilim vardır. Görülmemiş; ne İbrahim'in ümmetinde, ne Musa'nın ümmetinde, ne İsa'nın ümmetinde, ne Adem'in ümmetinde, ne diğer peygamberlerin ümmetinde... Hz. Muhammedi Mustafa'nın ümmetinde görülen manevi ilim hiçbirinde görülmemiştir. Biz kendimizin farkında değiliz; biz üstün ümmetiz, biz seçilmiş ümmetiz.

Burası bakın çok lütufhane bir şeydir. Biz seçilmiş bir ümmetiz. Şu anda dağınık olabiliriz; Kur'an ve sünnetten uzaklaştığımızdan kaynaklanıyor. Şu anda bu manevi ilimlerden yeteri kadar faydalanamıyor olabiliriz; bu Kur'an ve sünnetten uzaklaştığımızdan kaynaklanıyor. Yoksa hem zahiri ilim noktasında hem de manevi ilim noktasında Ümmet-i Muhammed'in önüne geçebilecek olan hiçbir topluluk yoktur. Bu sütle alakalı, oradan dem vuralım ama bir kimse de işte bu manevi tecelliyatlara kapalıysa, o zaman da ona yapacak bir şey yok; rüzgarın kabahati yok. Allah bizi affetsin ve o normalde, silsileden gelen o manevi ilmi takip etmeli. Bu ne? Hz. Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri, Hulefa-i Raşidin, Hz. Ebubekir, Ömer, Osman, Ali, Hz. Hasan, Hz. Hüseyin, sonraki gelen silsileyi takip etmekle alakalı ve o silsileye gönlünü açma, o silsileyi kabul etme, ve o silsilenin içinde kendini tutma ve kendini o silsileye aidiyet kesbetme, insanı onlardan eder ve o manevi ilim, şuna gidecek buna gidecek diye bir kaide yok; herkese açıktır, herkese! Sen Allah yolunda olur, Allah'ı seversen, o manevi ilimden de sen nasipdar olursun. Kendini açarsan, sen kendi duvarlarını yıkarsan, kendi perdelerini kaldırırsan, o manevi ilimden de sen ne yaparsın? O yüzden faydalanırsın.

"Bahar serinliğini ganimet bilin" hadisinin manası: Peygamber dedi ki, "Dostlar, Bahar serinliğinden sakın vücudunuzu örtmeyin. Çünkü bahar rüzgarı ağaçlara nasıl tesir ederse, sizin hayatınıza da öyle tesir eder. Fakat güz serinliğinden kaçının çünkü o, bağa ve çubuklara ne yaparsa, sizin vücudunuza da onu yapar," dedi. Bu hadisi rivayet edenler zahiri manasını vermişler ve yalnız zahiri manasıyla kanaat etmişlerdir."

Bu hadis-i şerife bakanlar zahiren buna mana vermişler. Bu ne? Bahar rüzgarları, bahar yağmurları bütün toprağa, ağaçlara, bitkilere, çiçeklere faydalı olduğu gibi insanlara da faydalıdır. O zaman bahar yağmurunda, bahar rüzgarında, bahar serinliğinde üzerini soy; senin tenine de yağmur değsin. Hadis-i şerifin zahiri bu hatta zahiren de fiili olarak Hz. Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri, baharda ilk yağmur yağdığında üstünü

soyar, ıslanırdı bahar yağmuruyla. Saçlarını, sakallarını filan ıslatır, vücudunu ıslatır, elleriyle sıvardı vücudunu bahar yağmuruyla; sünnettir bu da, bu işin zahir tarafı. Hazreti Pir diyor ki bu hadis-i şerifi şerh edenler, tevil edenler zahiren bunu tevil ettiler. Zahiren! Şimdi "zahiren tevil ettiler" deyince, bir de bu işin o zaman batın tarafı çıktı. Sufiler genel olarak bu zahir-batın tabirini çok kullanırlar. Sohbetlerde, "Zahiren bu böyledir ama batınen bu böyle değildir. Bu işin bir de batın tarafı var," derler. Ehli zahir, ulema, alimler bazen sufilerin bu hallerine çatarlar; "İşte siz batinicisiniz" filan. Biz batinici filan değiliz; batiniliği orta yere koyan Allah Celle Celaluhu, Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem ve sahabeler. İşin bir zahir ve batın yönünü söyleyen ve zahiri ve batını ilim sufiler arasında, zahiri düşman batini düşman... Zahiri ve batını nimet, rızık, öyle ya; zahiri ve batını göz, zahiri ve batını alem gibi sufiler çok kullanırlar bunu. Hani senin zahir gözün budur, batini gözün, yani kalp gözün de açık olacak, sana zahiri rızık olduğu gibi, batınî rızık da olması lazım gibi sufilerin çokça kullandıkları terimdir "zahir" ve "batın" terimleri. Zahiri İlim, bu manada sufilere göre, dile ve akla dayalı tedrisatla, yani eğitimle, öğretimle, ezberle çalışaraktan öğrenilen bir ilimdir. Bu, zahiri bir ilimdir. Otururusunuz, tek cilt Kudurî'yi ezberlersiniz; fıkhınız iyi olur. Daha da arttırabilirsiniz; otururusunuz zahiren örneğin işte dört ciltlik İhtiyar'ı ezberleyebilirsiniz, Dürer Gürer'i ezberleyebilirsiniz, on alt ciltlik El-Hidaye'yi ezberleyebilirsiniz, İbni Abidin'i ezberleyebilirsiniz, Serahsi'nin Mebsut'unu ezberleyebilirsiniz; otuz iki cilt. Zahir bu, size birisi bir mesele sorar, gider kitaptan bakarsınız, söylersiniz, zahiri ilim, bu normalde bir kimsenin akli melekeleri yerindeyse, okur, ezberler, o ilme sahip olur.

Batını ilim ise, bir mürşid-i kamilin tedrisatında oturup kalben öğrenilen ilimdir, kalben. Bu normalde ferasete, basirete dayalı, kalbe gelen ilmi ilahiye dayalı bir ilimdir. Çünkü bu ilim, o kulun kalbine, herkesin kullandığı lisanı kullanayım, ilham vasıtasıyla gelen ilimdir. Bu, kulun kalbine gelen bu ilham, onun için batını bir ilimdir. Ama bu, kendi derecesine göre doğruluk payı, kendi derecesine göre derinliği, kendi derecesine göre yüksekliği ve genişliği vardır. Böyle bir ilham, normal bir dervişin kalbine de gelir; bu onu fark etmez, onu vicdanın sesi olarak görür. Oysa o da bir ilhamdır. Normalde bir kimse, bir mürşid-i kamile bağlandıysa, onun kalbi manevi ilhamlara açıktır. Çünkü manevi ilhamlara açık olmayan bir kalp sahibi, bir mürşid-i kamile intisap etmez. Çünkü onun kalbi bu konuda hastalıklıdır. İntisap etmeyen bir kimsenin kalbi hastalıklıdır; kalbi hastalıklı olduğu için o bir mürşid-i kamile intisap etmez veyahut da intisap etmiştir; intisab ettiğinde intisabı çok sıkı değildir. Onun kalbi hastalık kapar, hastalık

kapınca da o hastalığını tedavi etmez; hastalığını tedavi etmeyince ilacını yutmaz, tabiri caizse ve kendi bağışıklık sistemini kuvvetlendirmez. Bu sefer onun dervişliği biter, sufiliği biter, ordan ayrılır gider o kimse. Çünkü onun kalbinde maraz oluştu. O marazı tövbeyle, zikirle tedavi etmesi gerekirken, tövbeyle, zikirle, sevgiyle, muhabbetle kalbini tenvir etmesi gerekirken, o bu kalbi marazını tespit edemeden çekti gitti. O kimse o marazı yok edemedi, ilaçları kullanmadı; ilaçları kullanmayınca da o kimse hastalıkla baş edemedi; hastalıkla da baş edemeyince kalben öldü, kalben kalp gitti onda; kalbi karardı, bozardı, perişan oldu, gitti. Allah muhafaza eylesin.

O yüzden zahir ilmi bir kimse unutur, tekrar okur, hatırlar. Bunda bir sıkıntı yoktur. Ama kalbi ilim dediğimiz batıni ilim, Allah muhafaza eylesin, bir kimseden tasını tarağını toplar giderse, onun yolu çok zordur. Bakın, onun yolu çok zordur. Rabbim, cümle kardeşlerimizi bundan muhafaza eylesin. Tasını tarağını toplayıp gitmediyse, o kimse döner dolaşır, tekrar geldiği noktaya gelir. Haylazlık yapmıştır, yanlışlık yapmıştır, eksiklik yapmıştır ama onun kalbinde o manevi ilim, onun kalbini tırmalar; "Hep böyle yapma," der, hep o böyle bir eksiklik hisseder, kendince huzursuz hisseder, kendince kendi kalbinde onu tırmalar boyna onu. Bu, onun kalbinde manevi ilmin yer ettiğini gösterir; o silsile dediğimiz o manevi dünyanın onda tesiri olmuş ve o tesir altında kalmış. Onun kalbi bu noktada kararmamış, katılaşmamış ve normalde böyle olunca da kalp, önemli unsur, gönül dediğimiz şey, o böyle insanda farklı bir dünyadır. Ben ona "kalbi akıl" derim ya o kalbin kendine ait bir ritmi, kendine ait bir çalışma sistemi vardır. Kendine ait bir hafızası, kendine ait bir düzeni, sistemi vardır. O mevcut akla bağlı değildir; mevcut akıl unutur, o unutmaz; mevcut akıl helak olur, o helak olmaz. Kalbi akıl, o yüzden kalbi aklın harekete geçmesi çok önemlidir bir dervişte. Bir sufide kalbi akıl harekete geçmeli; yani o ilmi ilahi, o ilham onda tecelli etmeli. O basiret, o feraset, o manevi ilim, o dervişin kalbinde tecelli etmeli. O rüya, mesela, manevi ilimdir; salih rüyalar, zikrullahta görülen haller, manevi ilimdir. Bunlar normalde o kimsenin maneviyatının çalıştığına işarettir. Ha, illaki öyle mi çalışacak? Hayır, bir kimse orada zikrullah halakasında duruyorsa, o mürşidin elini tutmuşsa, o silsilede duruyorsa onun çalıştığına işarettir, onun çalıştığına işarettir. O yüzden zahiri ilim azalara hitap eder; senin gözüne, kulağına, eline, ayağına hitap eder. Manevi ilim ise senin kalbine hitap eder ve kalbin iki önemli vazifesi vardır. İki önemli vazifesi, kalp odur ki daim Allah'ı zikreder; kalp odur ki Allah aşkıyla yanar, tutuşur, Allah'ı sever. Bu, kalbi ibadetlerin en önemli ayağıdır, en önemli farzıdır; kalbin farzıdır bu, kalbin farzıdır.

O kalp Allah'ı zikretmeli, o kalp Allah'ı her şeyden fazla sevmeli; o kalp sevgiyle yoğrulmalı, sevgiyle...O zaman o kalp farzı yerine getirmiş olur ve normalde o zaman o kimsenin maneviyatı açılır; o kimsenin o zaman batînı açılır. Batîn ilimlerine karşı onun mükaşefesi artar, basireti artar, feraseti artar; o manevi olarak yol almaya başlar ve meselelerin zahirine bakmamaya başlar. Bunu zahir ulemanın bir kısmı—ulema diyorum yine de ben onlara—cehaletinden dolayı batıni ilme karşı gelirler. Bu, onların zır cahil olduğunu gösterir. İlahiyat da bitirse, ilahiyat fakültesinde öğretim üyesi de olsa, doçent de olsa, profesör de olsa; eğer ki bir kimse ayet-i kerimelerin veya konumuza binaen hadis-i şeriflerin batıni bir manası olduğunu olmadığını iddia ediyorsa o kimse cahil insandır, cahildir. Evet, daha da iddia ediyorsa zır cahildir; daha da iddia ediyorsa kara cahildir. Çünkü hadis-i şerifte Allah Resulü sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri buyurdu ki her bir ayetin bir zahiri, bir batını vardır; her ayet için bir hat yani sınır ve her hat için bir matla vardır. Matlanın karşılığı bir hakikati müşahede etme yeridir; yani o batında o hakikati müşahede ettiğin bir yer vardır. Şimdi bu hadis-i şerifi buraya aldım, bu senetsiz sepetsiz değil. Bu öyle de değil. İbni Cerir Taberi'sinde bu hadisin tamamını almış, İbn Mesud'dan rivayet etmiş. Taberani, Ebu Yuâla, Heysemi, Beyzar, Suyuti, Begavi, İbn Hibban bu hadis-i şerifi nakletmişler. Özellikle bu hadis-i şerifi buraya aldım, bu konuda, yani sıraladım, bunların hangi sayfalarda nerede geçtikleri benim notlarımda var. Sohbeti uzatmamak için isimleri sıraladım. Eğer hangi kitapta, hangi eserde geçtiğini sorarlarsa onları da burada açıklarım; o eserlerin sayfa numarasına kadar, paragrafa kadar burada açıklarım ben. Konu burada uzamasın diye isimleri aldım. Çünkü böyle bilmeden "Siz bidat işliyorsunuz," bilmeden "Siz sapıksınız," diyen cahiller var. Veya "siz işte, sizin üstadınız her şeye batıni bakıyor; siz bâtıniler misiniz" "Değiliz kardeş; biz Kur'an ve sünnete tabiyiz. Siz araştırmıyorsunuz, siz iki kitap okumakla kendinizi âlim zannediyorsunuz. Bakın, her ayet-i kerimenin bir zahiri vardır, bir de batını.

Bir hadis-i şerifte diyor ki, başka bir hadis-i şerifte, başka bir hadis-i şerifte: "Kur'an'ın her harfinin, harf harf, bildiğiniz harf, her harfin bir zahiri vardır, bir de batını vardır, diyor. Harf olarak "Elif, Lam, Mim," zahir bu, zahir bu. Hadi mana ne? Hadi tevili ne bunun? Çünkü Kur'an okunur, zahirdir; okunan Kur'an-ı Kerim zahirdir. Birisi şu mana gelir der, o tevildir, tefsir de değil, tevil. Hazreti Ali Efendimiz, "Kur'an'ın zahiri, kullara emredilen ameldir; batını ise gizli ilimdir," demiştir. Bakın, Hazreti Ali Efendimiz'den alıntılar var; hepsinin de kaynaklarını verebilirim arzu eden olursa. Daha doğrusu hadi ya, gene çıktı işte bu cumartesi kendince bir şeyler söyledi.

Kardeş, ilimle gel karşımıza, ilimle. Bizim batınımızın da delili hadis-i şeriflerden ve Kur'an-ı Kerim'den; zahirimizin de delili Kur'an-ı Kerim'den ve hadis-i şeriflerden. Sen hadisleri inkâr ediyorsan, sen zaten küfür ehlisin; seninle konuşacak bir şeyimiz yok. Hadisleri inkâr ediyorsunuz, siz Kur'an'ı da inkâr ediyorsunuz. Hadis-i şerifleri inkâr eden Kur'an'ı da inkâr etmiştir; hadis-i şerifleri komple inkâr eden bir kimse Kur'an-ı Kerim'i de inkâr etmiştir. Onların "Biz Kur'an'a bakarız," dediklerine bakmayın; martaval o, onlar kafirliklerini saklıyorlar böyle. Tekrar altını çiziyorum; hadis-i şerifleri komple inkâr eden bir kimse Kur'an'ı da inkâr etmiştir; bu kadar net. Küfür ehlinin ta kendisidir. Bu kim olursa olsun. Buradaki Hazreti Ali Efendimiz'in "gizli ilim" dediği ibare, ehlince bilinen ilimlerdir. Evet, bunlar ortalığa saçılmaz; bunlar ehline ait, ehlinin vukufiyetinde, ehlinin perdesindedir bu. Bu, "yok" manası değildir. Yine Hazreti Ali Efendimiz'in sözü; pirimiz olur, pirimiz olur, bizim silsilemiz de pir başımızdır, tol başımızdır. Bizim bu konuda "İlim başımızdır" ne derseniz deyin.

Biz Hazreti Ali Efendimiz'i çok severiz. Hz. Ebubekir, Ömer, Osman Efendimiz'i de çok severiz. Biz cihar-ı yâri gûzin sıralamasını takip ederiz; Ebubekir, Ömer, Osman, Ali radıyallahu anh Hazretleri ondan sonra Hz.Hasan, ondan sonra Hz. Hüseyin; bizim silsilemiz budur, manevi silsilemiz. Biz bu manevi silsilenin içindeyiz. O yüzden Hazreti Ali Efendimiz, Resulullah Efendimiz'in "Ben ilmin şehri isem, Ali de kapısıdır," buyurduğu Ali'dir. O bir şeye hükmettiyse, hak o taraftadır; başka bir taraf aranmaz. Çünkü hadis-i şerifle sabittir; Cenabı Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem Hazretleri, "Ya Rabbi, Ali'nin döndüğü cepheye, Ali'nin döndüğü yere hakkı döndür," diye duası vardır. O yüzden birisi kalkar, Hazreti Ali Efendimiz'in sözünü inkâr edecek olursa bu duayı da, bu hadis-i şerifi de inkâr etmiş olur. Döndük Hazreti Ali Efendimiz'in sözüne; her ayetin dört manası vardır. Her ayetin dört manası vardır: zahir, batın, hak ve matla. Zahiri, tilavetine aittir; yani Kur'an'ı okumaktır, tilavet etmek, Kur'an'ı okumak. Bu zahiridir Kur'an'ın. Hangisini okursanız okuyun hangi ayeti okursanız okuyun kime okursanız okuyun, Kur'an'ı okuyun, zahir olarak Kur'an okudunuz sevaba girersiniz. Yok, ölülere okunmaz yok şunlara okunmaz...Kur'an'ı Kerim ölüye de okunur diriye de okunur. Kur'an-ı Kerim ağaca da okunur, toprağa da okunur, Kur'an'ı Kerim havaya da okunur yere de okunur, içinize de okunur, okunur Kur'an-ı Kerim. Zahirî de şifadır batını da şifadır. Kur'an'ın her şeyi şifadır ve her şeye faydası vardır. Oturun bahçenize Fatiha okuyun, oturun dükkanınıza Fatiha okuyun, oturun kendi vücudunuza Fatiha okuyun. Oturun, elinizi kafanıza koyun; başınız ağrıyorsa Fatiha okuyun. Ağrıyan bir yerinize elinizi koyun, Fatiha okuyun. Evet, şifadır. Başın

ağrıyor at Apranaxı! Atma kardeş, inan buna inan, kalben inan buna. Kalbini bu konuda vahye tabi tut; kalbini Kur'an'a tabi tut, Kur'an'a kalbini aç. Evet, oku Fatiha oku kendine, oku ya. Bir şeyi hıfz edemiyorsun, elini koy kafana, niyet et; "Ya Rabbi, hıfzımı açman için niyet ettim," de oku Fatiha'yı ya. Kur'an'dan uzaklaştırdılar bizi. Adamın anası ölmüş, babası ölmüş; bir Yasin okuyacak, "Ölüye okunmaz!" Sana mı okunacak edepsiz adam! Milleti o hale getirdiler. Millet: 'nereye okunacak Kur'an-ı Kerim?' İçinde şifa ayetleri de var, içinde "hat" ayetleri de var. Öyle söyleyeceğinize çıkın televizyona; "Kur'an'ın hat ayetleri var. Ey devlet, ey siyasetçi, gelin bu hat ayetlerini uygulayın," de. Onu diyemiyorlar, söyleyemiyorlar. Neden? Zahir alim; zahir alim, cep alimi, maaş gelsin koysun cebine. Ondan sonra otursun, kafasına takkeyi koysun: "İndiler gökten melekler, saf saf". Kulağına eğildim gördün mü hocam dedim. Neyi dedi. Saf saf gidenleri dedim. Böyle baktı, nasıl yani ya dedi. Dedim hocam söyledin ya indiler gökten melekler saf saf diye. Sen gördün mü? Dedi, ya görünür mü? Ya neden, görünmeyeni mi yazdı dedim. Süleyman Çelebi, görünür tabi dedim, melekler görünmez mi, görünür dedim. Böyle baktı. "Var olan bir şey neden görünmesin?" dedim. Var olan bir şey neden görünmesin? E tabii o, "İndiler gökten melekler saf saf" aldı zarfı gitti. O zarfa bakıyor; gökten zarf indi ona. Yandan, "Cebellezi Minel Beşer" etti, aldı, "Selamünaleyküm," gitti. Demek ki zahiri var; Kur'an'ı tilavet etmek. Batını, anlayışla ilgilidir. Kur'an'ı anlamakla alakalıdır batını, Kur'an'ı anlamakla...Had, Ali Efendimizin sözü bu: "Had, haram ve helal bildiren hükümlerdir; matla ise Allah'ın kullarından muradıdır." Matla, Allah'ın kullarından muradıdır; yani Allah'ın kullarından murat ettiği şey ne? Hakikati müşahede etmeleri. Matlanın manası, hakikati müşahede etmek. Yani Allah'ın, iman eden mümin kullarından muradı şu: Kur'an'ın, okuduğunuz ayet-i kerimenin hakikatini müşahede edin. Hakikatini müşahede etmek demek, tefsir okumak demek değil; tefsir anlamak için, tefsir anlamak için müşahede için değil. Hakikati müşahede etmek...Bu, normalde had ayetleri ile alakalı değil, onlar değişmez. Bu, Kur'an'ın had hariç diğer bütün ayetleri; hadler hariç, had ayetleri hariç, diğer bütün ayetlerin hakikati, hakikatini müşahede etmek.

Kur'an'daki peygamber menkıbeleri, menkıbe değil. Çıkmış profesörün birisi öyle diyor: "Yani," diyor, "siz," diyor, "namazda İbrahim'in menkıbelerini okuyorsunuz; ne anlıyorsunuz?" diyor. Sen anlamıyorsun, orda İbrahim'in menkıbesinin hakikati ayrı, Hud'un menkıbesinin hakikati ayrı, Lut'un hakikati ayrı, Adem'in hakikati ayrı ve bu hakikat anlamları zamana göre değişen anlamlar, şahsa göre değişen anlamlar. Dün, üç yıl önce, beş yıl önce, yüz yıl önce Kur'an-ı Kerim'deki hakikat anlayışı ile o günkü anlayanlar

ile bugünkü anlayanların arasında da fark var. Çünkü o manevi ilim de her daim kendisini değiştiriyor; değişiyor, derinleşiyor, yükseliyor, yükseliyor. O yüzden Hazreti Peygamber ahir zamanda "Benim kardeşlerim gelecek," dedi. Neden? Çünkü onlar Kur'an'ın hakikatini daha iyi anlayacaklar.

Evet, yine devam ediyoruz Hazreti Ali Efendimiz'den yine. Hazreti Ali Efendimiz, Abdullah bin Abbas'ı, yani amcasının oğlu Abdullah'ı, haricileri ikna etmeye gönderirken, buraya dikkat edin, burayı, bu böyle çok özür dilerim ama levha yapılıp bu ilimsizlere levhayla gözlerine sokulacak bir şey bu. Diyor ki Hazreti Ali Efendimiz, Abdullah bin Abbas'ı haricileri ikna etmeye gönderirken: "Onlarla tartış, fakat kendilerine Kur'an'la delil getirme." Dikkat edin buraya. 'Haricilerle tartış, ama onlara, kendilerine Kur'an'la delil getirme. Çünkü Kur'an'ın pek çok farklı manası ve değişik bakış açıları vardır. Bunun için onlarla sünneti delil getirerek tartış.' dedi. Hadi, siz Hazreti Ali Efendimiz'i şimdi küfürle itham edin, ilimsizler sizi!

Evet, dört Abdullah'tan birisidir, Hazreti Abbas'ın oğlu Abdullah ve Arap diline, Kur'an diline, o çevrede en fazla hakim olan kimsedir. Bakın, o kadar Arap diline hakim bir kimsedir. Hazreti Ali Efendimiz, "ilmin kapısı," ona diyor ki: "Sakın onlara Kur'an'dan delil getirme." Çünkü Kur'an, Kur'an'ın diyor, pek çok farklı manası ve değişik bakış açıları vardır. Bunun için onlarla sünneti delil göstererek tartış. Ve bu sözden de ne anlıyoruz? Demek ki Kur'an ayetlerinin birçok manası, birçok anlayışı olduğunu gösterir. Hani Hazreti Pir, hadisi şerifi beyanen göstererek dedi ki herkes zahire göre buna hükmetti.

Evet, ayetlerin zahiri ve batını hakkında ilk açıklamalardan birisi de, ben onu müfessirlerin piri olarak nitelendiriyorum; yani tefsircilerin piri, Hazreti Abbas Efendimizin oğlu Abdullah. Hani sırası gelince diyorum ya, tek ciltlik bir tefsiri var, Arapça. Onu yıllar yıllar önce bulduydum, aldıydım. Dedim ki ilim bir gün kaybolur, ben Arapça bilmiyorum ama dedim bilen bir kimse bunu çözer. Alayım bunu dedim, denk getirdik öyle. O diyor ki Hazreti Abbas diyor bunu, "Kur'an birçok bölüm ve ilimler içerir. Onda zahir ve batın olan birçok şey vardır; onun insanı hayrette bırakan ilimleri bitmez, ilimlerinin sonuna ulaşılamaz. Kim ona yumuşaklıkla dalarsa kurtulur, ona sert olarak dalan kimse batıp helak olur. Onda birçok haberler, misaller, helal ve haramı bildiren hükümler, nasih-mensuh, muhkem, müteşabih, zahir ve batın ayetler vardır. Onun zahiri okunuşu, batını ise tevilidir." Kur'an'ı öğrenmek için âlimlerin meclislerinde bulunun; aman sefihlerden uzak durun. Bunu da Sükûti nakletmiş. Şimdi Hazreti Pir, Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem Hazretlerinin bu hadis-i şerifini söyledi

ya, o yüzden zahir-batınla alakalı biraz konuyu geniş tuttum, mesele daha iyi anlaşılsın diye. 2050. beyit:

"Onların halden haberleri yoktur. Dağı görmüşler de dağdaki madeni görmemişlerdir" diyelim, burada bitirelim. 22.37... Haklarınızı helal edin. Bizden yana da helali hoş olsun. İnşallah 2050. beyitten devam edeceğiz. Konu biraz önemliydi. O yüzden bu zahir-batın meselesini biraz geniş aldım. Haklarınızı helal edin, dedik bir ölçü olarak da kalsın dedik. Bazen ehli sufiye saldırırlar, "Siz hep işin batınî tarafındasınız" diye. Hamdolsun biz, evet işin zahir tarafına da batın tarafına da bakıyoruz. Hani sufilerin meşhur bu sözleri vardır, derler ki sufi çift kanatlı olur; yani bir kanadı zahirdir, bir kanadı da batındır. Allah bizi onlardan eylesin. Amin. Haklarınızı helal edin. El-Fatiha maassalavat salavat...Amin.

Böyle başımda durunca heyecan yapıyorum kendi kendime, hızla toparlanayım diyorum ya, beni heyecanlandırmayın! Ben yaşlı, ihtiyar, aksi adamım ya! Aksiliğim meşhurdur benim, bir de inatçı! Şeyh Efendi Allah rahmet eylesin öyle diyordu, "Mustafa Efendi, inatçısın oğlum." diyordu. "Doğru söylüyorsunuz, efendim, inatçıyım" diyordum. Allah rahmet eylesin. Amin. Bursa'da ilk itikafa girdim. Çok zor şartlarda, soğuk...Zeyniler Camii'nin o böyle arka, ne diyorlar ona, son cemaat mi diyorlar, ne diyorlar? Caminin içinde değil yani, dışında. Orada itikafa giriyordum, soğuk. Bir orada elektrikli soba vardı, yakmadım hani caminin malı, kamu diye. Yakmadığım halde öyle duruyordu. Hoca geldi, onu da aldı götürdü. Allah'ım, böyle nasıl zor, nasıl zor ama Ramazan itikafı. Sarıkla, bu pencerenin mandalı mı diyordusunuz, hani şey var ya, kolu…Sarığı böyle boynumdan astım oraya, uyumayayım diye. Soğuktan çünkü uykusu geliyor insanın; kafam düşüyor, dalıyorum, dersi bitireceğim...Bayram sabahı çıktım itikaftan, neyse, gittim Emir Sultan Hazretlerinin oraya, telefon açtım. İki tane jetonum var, üçüncüsü yok, üçüncüsünü alacak para da yok. İki jetonum var, üçüncüsü yok, üçüncüsünü alacak para da yok...O zaman Şeyh Efendi'nin evde telefon. Bayram sabahı, açtım, 'Selamünaleyküm' dedim. O kadar...Başladı dökülmeye bende. 'Mustafa Efendi', ne dediğini anlıyorum ama 'Allah mübarek etsin, inadınla itikafı bitirdin' dedi. 'Maşallah, ne inatçıymışsın' dedi. Ama ben nasıl böyle gözümden yaşlar iniyor böyle, aşağı... Dosdoğru Emir Sultan Hazretlerine git dedi, benden selam söyle, bütün her şeyini anlat ona dedi. Allah mübarek etsin. İşte bir muhabbet...Hadi selamünaleyküm dedik, kapattı telefonu. Şangır şangır jetonlar geri geldi. Aldım jetonları, dedim 'Bunlar keramet jetonu.'

Gittim Emir Sultan Hazretlerinin başına, dedim, 'Benim bir şey söyleyecek halim yok, anlatacak bir şeyim de yok. Neyi nasıl biliyorsanız öyle

yapın. Benim diyecek hiçbir şeyim yok.' Tabii, o hali kelimeler anlatmaz... Geriye döndüm, çarşıdan tanıdığım bebeci İsmail abi var, 'Mustafacığım, nerdesin sen ya?' dedi. Benim gözümden akıyor daha, böyle baktı sanki görmüyor beni ama. Ya dedi 'Başka yaşlı kimse yok mu itikafa girecek?' Böyle baktım, 'Benden daha yaşlısı mı var?' dedim ya. 'Bayram bitince' dedi. O, böyle nazik, kibar konuşuyordu, Allah rahmet eylesin. 'Mustafacığım, bayram bitince hemen benim yanıma geliyorsun, hemen ha!' dedi. Benim çarşıya inecek cebimde para yok; bildiğiniz dolmuş parası, yok. 'Tamam abi, geliyorum,' dedim. O itikafta beni karşılayanlardan birisi, Ali Karadağ'dır... Ali Karadağ'ın zaman bir ekibi var, deliler Mangası. Kim vardı Ali o zaman yanında? Öyle...Ben itikaftan onlarla beraber çıktıydım, değil mi Ali? O yüzden benim bir tarafımda inatçıdır; şeyhimden tasdikliyim, inadım! Böyle inatla kurulur yollar, inat lazımdır. Demek bu kadar konuşacakmışım, tecelliyat öyle olacakmış. Selamünaleyküm.

Velhasıl insanda inat küfre doğru değil; iyiye, doğruya, güzele inat edecek. İnsanın başına zorluklar gelir. Bu yol öyle kolay bir yol değildir. Millet kolay olduğunu söyler, kolay değildir. Nefisle mücadele, yolda durmak, yolun çilesine katlanmak kolay değildir. Zordur gerçekten. Hele bu zamanda daha zor olur. Neden? Tasavvuf bilinmiyor, tarikat bilinmiyor, yol bilinmiyor. Dine ve dindarlara karşı düşmanlık had safhada. Cemaatlere, cemiyetlere, tarikatlara düşmanlık hat seviyede şu anda. Bu zamanda yolda durmak gerçekten yolda yürümek gerçekten önemli bir şey. İnat lazım, yani sımsıkı tutacak, bırakmayacak. O alınganım yüzden ben kendi özelliklerimi…Neydim? Yaşlıyım, ihtiyarım, aksi, inatçıyım, aşırı derecede de. Yaşayın, yaşayabiliyorsanız...Selamunaleyküm.

2 KASIM 2024

TASAVVUF VAKFI MERKEZ

BURSA

https://www.facebook.com/share/v/1BXigD5Zj1/

MESNEVİ-İ ŞERİF 2050-2055. BEYİTLER ŞERHİ

Eûzü Billâhi Mine'ş-Şeytâni'r-Racîm Bismillâhi'r-Rahmâni'r-Rahîm
Efdâlü'z-Zikr Fa'lem Ennehû
LÂ İLÂHE İLLALLÂH
LÂ İLÂHE İLLALLÂH
LÂ İLÂHE İLLALLÂH
Hak Muhammedü'r-Rasûlulllah
Cemî'i'l-Enbiyâ-i ve'l-Mürselîn
ve'l-Hamdülillâhi Rabbi'l-Âlemîn

Selamünaleyküm. Aleykümselam. Allah gecenizi hayırlı eylesin. Amin. Rabbim ayınızı, yılınızı, ömrünüzü hayırlı eylesin. Amin. Rabbim cümlemizi ve cümle Ümmeti Muhammed'i, hakkı hak, batılı batıl bilenlerden eylesin. Amin. Hakkı hak bilip hakça yaşayan, batılı batıl bilip batıla karşı cihat eden kullarından eylesin. Amin. Rabbim cümlemizi ve cümle Ümmeti Muhammed'i Kur'an ve Sünnet-i Seniyye'ye sımsıkı yapışanlardan eylesin. Amin. Ecmain. Geçen hafta: "Bu hadisi rivayet edenler zahiri manasını vermişler ve yalnız zahiri manasıyla kanaat etmişlerdir." Burayı ders yapmıştık ve ders bu noktada ayetlerin zahir ve batını ile alakalıydı yani böyle olunca ayetlerin zahir ve batınları varsa hadis-i şeriflerin de zahir ve batınları vardır. Bu, manadaydı. Aynı şekilde Hazreti Pir, bu minval üzerinden devam ediyor, 2050 beyit:

"Onların halden haberleri yoktur. Dağı görmüşler de dağdaki madeni görmemişler."

Yani bu meselenin zahirinde kalanlar, dinin zahirinde kalanlar, Kur'an'ın sadece zahirine bakanlar, hadisi şeriflerin sadece zahirlerine bakanlar normalde kabukta kaldılar; kabuktan içeri giremediler. Yani cevizin dışına baktı; cevizin dışında yeşil, acı bir de ellerini boyayan bir şey var, yenmesi mümkün değil. Yani zahirde kalan kimseler o manada yani normalde bunu böyle ayırt ettirmek çok hoşuma gitmez, avam, has, hasü'l has diye ama sonuç itibariyle bir hani ilme'l yakînlik var, bir ayne'l yakînlik var, bir de Hakke'l yakînlik var. Bunlar Kur'ani terimler. Böyle olunca yani avam bazı hakikatleri anlamakta, görmekte güçlük çekiyorlar. E bu normal avam için çünkü

onların işleri, güçleri hayatı oturtturdukları alan din değil. Normalde böyle bir şey, onlar hani işin hakikat penceresine baksalar da veya hakikatten bir sırra sahip olsalar, onlar o sırrı da götüremezler. Hani bazı mahrem meseleler vardır, o mahrem meseleyi aslında eski sufiler avamın içerisinde konuşmamışlar; cebrîyeye düşebilir, kaderiyyeye düşebilir mesela. Örneğin, herhangi bir hadisede sadece hakkı gören bir kimse, başına gelen herhangi bir musibeti, bir sıkıntıyı normal karşılar. Yani hastalığı güle oynaya karşılar, "A hasta olmuşum," der, bir de sevinir. Bir de der ki, "Benle alışverişi kesmemiş hastayım elhamdülillah," der. Şimdi bunu avam duysa bunu şey yapamaz, hani normal düşünür herkes. Git hemen tedavi ol, git hemen kendine baktır; doktora gittin mi, ilacını yuttun mu, ilacı içtin mi, şunu yaptın mı, bunu yaptın mı." Bir sürü, hani haklı onlar da, hatta hadis-i şerifi de getirirler; "Deveyi bağlamakla mı tevekkül edelim, bağlamadan mı?" İşte Allah Resulü dedi ki: "Deveyi bağlayın", ondan sonra deveyi bağla, bunun batınî kısmına bakarsan deveden kasıt ne? Nefis. İşte meseleye o açıdan bakılacak olursak yani biz deveyi bağlayalım da mı, tevekkül edelim bağlamadan mı tevekkül edelim? Allah Resulü de diyor ki: "Deveyi bağlayın." Yani nefsi deveye atfedersen, sen nefsi sıkı tut, nefsi bağla. Neye? Sağlam bir kazığa bağla. O kazık ne? Kur'an sünnet dairesi. Sen nefsi o Kur'an sünnet dairesine bağlamazsan, çeker gider; seni nereye götüreceği belli olmaz, nereye atacağı belli olmaz. Ama onun normalde zahir kısmına baktığında, yani "Deveyi bağlayaraktan tevekkül edeceksin," doğru mu? Doğru.

Doğru mu? Doğru ama öbür türden bakarsan, başka taraftan çeker bakarsan; deveyi bağladan kasıt, nefsinle mücadele et, nefsini sağlam bir kazığa bağla ondan sonra Allah'a tevekkül et. Sen nefsini sağlam bir kazığa bağlamadıktan sonra tevekkülün tevekkül değil, tedbirin tedbir de değil. Doğru tedbir ne? Deveyi sağlam kazığa bağlamaktan kasıt, nefsinle mücadele et. Şimdi, meseleye o batın ilmine sahip olmayan, meseleye bu noktada hakikat noktasında görmeyen âlimlerin, öyle mürekkep yalamışların ilimleri bir yere kadardır. Bunu küçümsemek için söylemiyorum; dinin zahirini koruyacak olanlar, dinin şeriatını koruyacak olanlar, bu ilim. Bu ilim olmazsa olmaz. Yani sakın işin zahir tarafını küçük görmek noktasında değilim. Cevizin içindeki asıl yenilecek olan meyveyi saklayan, dışındaki yeşil kabuğudur. O delinirse, içindeki meyve de bozulur. O yüzden, o evet yani cevizi tanımayan bir kimse bakar dışına, yeşil, sert bir şey, diş atsa dişi kırılır onda; acı, zehir gibi hem de boyuyor, atar kenara onu. Der ki "Bu yenilecek meyve değil." İçinde ne var bilmiyor çünkü. İçini bilmiş olsa o zaman tamam. Hani onlar da Hz. Pir de diyor ki dağı görmüşler ama dağdaki diyor madeni görmemişler. Dağı gördü, evet, dağın altında ne maden var onu

görmüyor yani işin zahir tarafında. O yüzden normalde batîn ilmi bir kimsede yani bu mana ilmi o kimsede yoksa yani onu kabul etmemekle kalmazlar bir de ona savaş açarlar. Hem de kıyasıya bir savaş, öyle bir savaş ki başlar uçar gövdelerin üstünden, hiç kimsenin umurunda olmaz ve din adına baş uçururlar. Hallacı Mansur'a yaptıkları gibi! Seyit Nesimi'ye yaptıkları gibi! Din adına katliam yaparlar ve ondan sonra otururlar ağlarlar biz bu katliamı nasıl yaptık diye! Yıllar sonra da birileri çıkar yani bu böyle değilmiş böyleymiş der ama iş işten geçer. Sonradan ona böyle hikayeler düzerler Hallacı Mansur'a düzlükleri gibi veyahut da Seyit Nesimi'ye düzlükleri gibi veyahut da işte Niyazi Mısrî'yi sürerler, sonradan da birileri kalkar Niyazi Mısrî'nin küfrüne fetva verirler o zaman için, sonradan da taltif edeceğiz diye uğraşırlar. Muhyiddin İbni Arabi'nin kafirliğine hükmeder, ondan sonra da meselenin hakikatini anlayan birkaç kişi çıkar ya burada şunu demek istemiş burada bunu demek istemiş derler, ardından bir sürü özürler düzerler. Zahir kısmı işin böyledir.

O yüzden, normalde hikmet ehlinin anladığı o sırrı, hikmet ehlinin vakıf olduğu, vakıf olduğu o hakikatleri, zahir âlimler, zahir taraf, anlamakta güçlük çekerler. Hani güçlük çekseler razıyız da güçlük çekmekle kalmazlar; kendi acziyetlerini de görmezler. "Biz bunu anlamıyoruz" da demezler, hemen küfrüne fetva verirler ortalığın. Hatta böyle, öyle cahilane sözler, öyle cahilane iftiraların içerisine girerler. Yani onların nasıl bir İslam anlayışında olduklarına hayret edersin. O yüzden, bütün İslam, Âdem'den Muhammedi Mustafa(s.a.v.)'e kadar hepsinin zahiri olduğu gibi batınî da vardır; peygamberlerin zahirleri olduğu gibi batınları da vardır. Kitapla beraber onlara hikmet verildi; o hikmet, ilmi ledündür, işin batın tarafıdır, onlar meselenin hakikatine vakıftırlar. Hatta Hazret-i Muhammedi Mustafa (s.a.v) için bunu söylerim ben, o hakikatin, hakikatin de hakikatine vakıftır. O, yaratılmışların içerisinde Cenab-ı Hakk'ın ilmi ilahisinin hakikatinin hakikatinin hakikatine de vakıftır. Bunu böyle Allah'la eş değerde görüyormuş gibi düşünmeyin; Allah'ın ilmi sonsuzdur, sonsuzdur, hakikati de sonsuzdur. O sonsuz ilme ve sonsuz hakikatin peşinde koşan insanlar, sonsuz bir koşunun içindedirler. Normalde çünkü Allah bilinmekliği istedi; kendisini bilme noktasında yürüyen kimselerin yolunun sonu yoktur. Bir cennetlik olmak isteyenin yolunun sonu vardır, cennetlik olur. Hani böyle cenneti küçümsüyormuşum gibi algılanmasın; cennetlik olmak kolaydır. Yani İslam'da en kolay şey cennetlik olmaktır. Hele bu zamanda, cennet o kadar çok kolaydır ki bu zamanda; bu zamanda bir kimse haramlardan kendini uzak tutsun, namazını kılsın, farzları yerine getirsin, ehli cennettir o. Bakın, ehli cennettir. Her şeyin bozulduğu, her şeyin böyle tarumar olduğu,

bütün deccaliyetin ve şeytaniyetin her yerde kol gezdiği bir zamanda bir kimse iman edip, iman edip imanında sabit kalıp farzlarını yerine getiriyorsa evliyadır o; o evliyadır. O kimse çünkü haram işlemek o kadar kolay ki, elinin altında bütün haramlar

Ben bazen gençler, kız erkek ayrıştırmadan, hani zikrullaha gelmiş, derse gelmiş; ayaklarının altını öpmek lazım. Sebep? Ya gençler için her şey o kadar her şey o kadar basit ki! Hele bugünün gençleri; ceplerinde para var, rahatları yerinde, keyifleri yerinde, anne babalar hizmetkar onlara. Evet, yani o çocukların bir şey yapması için bir mücadele etmesine de gerek yok. Benim gençliğimde bizim arkadaşlar vardı, bir kız tavlamak için ona merhaba demek için ne badirelerden geçerlerdi. Yani işin içerisinde dövülmek var, işin içerisinde kurşun yemek var, işin içerisinde madara olmak var, her şey var. Yani bütün onları göze alacak, bir kızla bakışacak. Zaten bakıştık mı tamam. O onun oldu, o onun oldu, baktı. Kız bana bakmadı diye kahrından sabaha kadar içen arkadaşım vardı benim. "Oğlum, bakmadıysa bakmadı, neden kahrettin?" Kahrediyor adam bakmadı diye, sabaha kadar içiyor. Ben gülüyorum. "Sen beni anlamazsın, birader" diyorum. "Oğlum, anlamayacak bir şey yok bunda" diyorum, "Ya bakmadıysa bakmadı" diyorum. Ya bizim gençliğimiz ayrı bir gençlikmiş ya, gerçekten. Bakmak, bakışmak büyük aşktı. Adam mermi yemeyi göze alıp bir "Merhaba" diyecek ya, düşünsene. Kızın amca çocukları var, teyze çocukları var, koca sülale; onun içerisinden bir kız sana "Merhaba" diyecek, sen ona "Merhaba" diyeceksin, büyük cihat ya! Ama gerçekten kıymetli. Şimdi nerede öyle bir şey? Tabii bana da o zaman için tuhaf geliyordu. Ben arkadaşlara bakıyordum, tuhaf tuhaf bakıyordum. "Ya, neden tuhaf bakıyorsun?", "Ya ben sizi anlamakta güçlük çekiyorum, hani gerek yok bu kadar kendinizi strese katmanıza" diyordum ben. Sonra "Getir aga bir şişe daha, getir bir tane daha, birader kasayı getir buraya..." filan. E ne oldu? Kız ona bakmamış." Allah bizi affetsin.

Şimdi bu gençler gerçekten evliya. Bundan kırk yıl öncesine gittiğimde her şey zor, şimdi her şey kolay. Şimdi her şey kolay! Her şey kolay olmasına rağmen o genç kendini muhafaza ediyorsa evliyadan. Şimdi mesele avamdan çıktı; avam insanlar işin hakikatini görmez, dervişin de avamı vardır. O gencecik çocuk oraya derse gelmiş. Onu bir şeyler böyle hani taciz edecek, tahkir edecek, ona böyle laf söyleyeceğim diye uğraşır. Ya bırak, sen kendi çocuğuna laf söyleyemiyorsun; gelmiş oraya derse. Dervişin de zahirde kalanları vardır; işin hakikatini görmez. Kendi çocuğunu terbiye edemeyen, gelir orda gelmiş gencecik çocuğu terbiye edeceğim diye uğraşır; evdeki oğlunu terbiye edemez, evdeki kızını terbiye edemez; gelir buradakileri terbiye edeceğim diye uğraşır. Ya sen evdekini terbiye et, bırak burayı sen! İşin zahir

tarafı o. Allah muhafaza eylesin. O yüzden zahir ulema, zahir insanlar, zahir dervişler meselenin hakikatini görmekten uzaktırlar ve zaten onlar hakikati göremediklerinden dolayı da körleşirler; o körlüklerini de ilim olarak görürler, o karanlığı da aydınlık olarak görür. İşin en acı tarafı da bu. Karanlığın içindedir, aydınlık görmemiştir çünkü. Yaşamış olduğu o karanlığı, aydınlık olarak görür; yaşamış olduğu o karanlığı hakikat olarak görür ki ona bir laf söylemek, onu oradan almak mümkün değildir. Çünkü o kendi karanlığını kendi hakikati olarak görüyor. Aslında meseleye başka bir cihetten bakarsan doğru görüyor. Nasıl doğru görüyor? Karanlık aydınlığa karşı doğru olabilir mi? O şahsın kendisinin doğrusu, bakın onun kendisinin doğrusu; o kendi doğrusunu yaşıyor ki, evet onun doğrusu o, karanlık. Onun doğrusu o. Onun önüne siz projektör koysanız gözleri kamaşır; yok, "Burası aydınlık değil" der. Orayı görmek istemez o. Yani Ebu Cehil'i Utbe'si gördü mü? Görmedi; onlar kendi karanlıklarını hakikat olarak görüyorlardı. Burdan Arabi'ye geçiş yapayım. Hani Arabi için Arabi öyle der: "İnsanlar kendi hakikatlerine koşarlar." Çok affedersiniz, bilmem ne böceği, o, onu yavarlayacak, onun için o iş o. Dışarıdan baktığınızda ona biz o hakikat noktasından bakmazsak, biz onu küçük görürüz, çok özür dilerim, bok böceği deriz ona. Şimdi gençler bok böceğini de bilmezler, hiç görmemişlerdir, çünkü toprak görmediler, hayvan görmediler, gübre görmediler...Görmediler.

Çocuklar, ne yazık ki bir toprağa ayakları değmedi bizim, bir toprakla haşir neşir olmadılar. Yani bu amiyane bir sözmüş gibi görünür; halk dilinde bunun adı bok böceğidir; hayvanların dışkılarını alır normalde, onu top haline getirir, yuvarlamaya başlar, onu yuvasına götürür; kendisinin yuvası vardır, oraya yuvarlar. Sinek bal yapmaz; hakikati o değil çünkü, bal arısı bal yapar, hakikati o. Sarıca arı bal yapmaz, peteği yapar, sarıcarı derler ya, nerede ne diyorlar Bursa'da ona? Eşek arısı değil, "sarıca arı" mı? Sarıca arı, evet, neyse, bizim orda da "sarıcarı" diyorlar. Yuvarlamışlar, bizim Bayındır dili böyle; çok fazla uzatmaz. Baştan bir harf, sondan bir harf, ortasını sen çıkar, öyleler. Yani çok sıkıntıya gelmezler, burunları kanar hemen; kestirmeden bir şey yapacaklar. Sarıcarı, sarıca uzun geliyor; sarcarı. Sarı kanatlı, sarı gövdeli o. O da mesela petek yapar, bal yoktur ama. Biz çocukluğumuzda böyle bakardık, peteğini bozardık onun, içine bakardık, bal yok hiç. O zaten normalde bir başladı mı yumurtlamaya oraya, kocaman petek yaparlar, baş edemezsin. Bir de o bir üç beş tane soktu mu adamı, zehirler, öldürür de. Hoş, arıcının yanında arıcılıktan bahsediyoruz ya, özür dileriz pirimiz. Arılara fısıldayan adamın yanında ben kalk sen şimdi burada

arıdan bahset, arıcılıktan bahset! Hakkını helal et ya, özür dileriz. Yani işte bizimki de böyle hamlık, başka bir şey değil işte!

Şimdi arının hakikatini bilmeyen bir kimse, sarıca arıyı da eşek arısını da bal arısını da bir tutar; hepsi arı der. Değil ama. Mesela o bal arılarının dahi kendi içerisinde eşkıya olanları var. Siz bal arısının eşkıyasını biliyor musunuz? Eşkıya! Kendisi bal yapmaz, gelir kovana haraç keser gibi, kovanı basar, kovanda ne var ne yok, hepsini de talan eder; bildiğiniz eşkıya! Mustafa Özbağ, basıyor, geçiyor, harap ediyor ortalığı. Eşkıya! Şimdi onun normalde ancak arıcı bilir eşkıya arı olduğunu; onlar böyle ekip halinde dolaşıyorlar zaten. "Senin var mı diploman? Arıcı diploman? Var mı? İyi, diplomayı koy arıların önüne, 'Diplomalıyım ben, ona göre çalışın' de." Tabi bu fakirin de diploması var; öyle kenara atılacak bir kimse değil yani, hayatımızda bir diplomamız var yani Allah'ın izniyle. Ha, ben istediğim yere, bir ormana gider, oraya konarım ben de. Oraya da el koyarım, arıcılık şeyinden. Otuz kırk tane boş da olsa kovanları al götür, "Ben burada arıcılık yapacağım" de, orman sana yer veriyor, kulübe koymaya da müsaade ediyor. Ben o maksatla almadım; bizim on yıldan beri dört kovandan yukarı çıkmayan arımız var ya. Oğlum, ne boynunu büküyorsun? Burası yarılmaz temeli çok sağlam. Ben soruyorum zaten, kaç kovan arı var diyorum? Duruyor o, böyle gözler böyle bir dönüyor, kovanları mı sayıyor acaba diyorum içimden, yoksa diyorum arıları mı sayıyor? Duruyor, duruyor, duruyor, duruyor...Böyle bir tuhaf oluyor o esnada o. Oğlum, belli değil mi benim diyorum. On yıl önce dört kovan vardı. Böyle bakıyor. O zaman dört kovanda daha benimkiler diyorum yani, kalıyor. Dört kovan arım var on yıldır. Kaç yıl oldu Ali? 10 yılı geçti mi? On yılı geçti değil mi? 10 yıl vardır, tamam. 10 yıldan beri dört kovan benim. Üremiyor benimkiler, tembel, çalışmıyorlar bizimkiler. Öbürküler zikir ehli onunkiler. Bizimkiler gaflette kalmışlar; gelen vuruyor giden vuruyor bizim. Talancılar bize geliyor, hastalıklar bize geliyor. İmtihandır! Bizim arılar da imtihan geçiriyor. Yapacak bir şey yok. Allah iyi etsin inşallah.

Evet, batın ilmine sahip olan ehli tasavvuf, yani batın ilmine sahip olan, sadece mürşid-i kamiller, veliler…Ben böyle sınırlamak istemiyorum, bu sufilik yolunda gidenlere hakaret olmuş olur. Ben, ilm-i ledünü bir mürşid-i kamile intisap eden herkesin kendi çalışması karşılığında onun kalbine ilham olarak ilmin verildiğine inananlardanım. Ben böyle sadece bu hani batın ilmi yani işte şeyhlere ait, velilere ait, mürşid-i kamillere ait, yani başkasına ait değil, bu noktada duranlardan değilim. Ben bir kimse, ince merkez şurası, ince perde şurası; bir kimse gerçekten ehliyetli bir mürşid-i kamile intisap ettiyse, o kimsede de batın ilmi tecelli eder. Kabı kadar, çalıştığı kadar,

anladığı kadar, zikrettiği kadar onun üzerine tecelli eder. Ben bunu derviş kardeşlerin üzerinde görüyorum, yıllardan beri görüyorum.

Ben kardeşlerin, arkadaşların üzerinde bunun normalde tecelli ettiğini görüyorum ama hani böyle çalışan, gayret eden, koşuşturan, mücadele eden, onların üzerinde isabetlilik oranının yüksek olduğunu görüyorum. O yüzden özellikle bu ilmi ben hani eski sufi anlayışına, eski tasavvuf anlayışına bakarsanız, bunlar sadece mürşid-i kamillere, velilere ait bir ilmi ilahiden kopup gelen bir ilim. Bunu ben böyle sınırlandırmak istemiyorum, bunun doğru bir sınır olduğunu da düşünmüyorum. Hatta bunun daha da artacağına, ahir zamanda ahir zamanın karanlığın arttığı müddetçe, karanlığı artıyor çünkü, sufi yolunda yürüyen, bir mürşid-i kamile intisap edenlerin bu kalbi ferasetlerinin daha da fazla açılacağına inanıyorum ve gün geçtikçe onların açıldığını da görmekteyim işin açıkçası. Bu şununla alakalı: Siz çok karanlık bir odada küçücük bir ateş böceği girse oraya, onun müthiş bir aydınlığını görürsünüz. Bütün gözler onun üzerine çevrilir. Burada komple biz ışıkları kapatsak, burda bir tek bir telefonun lambası yanmış olsa, burayı aydınlatır. Bir müddet gözleriniz alışmaz ama o ışık yandığı müddetçe gözler alışır ve o ışık burayı aydınlatır; burdaki herkes birbirinin suretini görmeye başlar. Karanlık arttıkça küçücük ışıkların kıymeti artar. Bu ışıkların içerisinde, bir yerde burada bir ışık yansa, onun bir kıymeti harbiyesi olmaz. Her yer aydınlık çünkü. Gece karanlığında küçücük bir yıldız yol gösterir sana. "Ashabım yıldızlar gibidir, hangisine sarılırsanız beni bulursunuz." Karanlığın içerisinde bir sufi, bu hadis-i şerife mazhar olmuş kimsedir. Çünkü ona sarılan kimse Hazreti Muhammedi Mustafa'yı bulacaktır. Kur'an ve sünnet dairesindeki bir sufi, Hz. Muhammedi Mustafa'nın sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerinin vekili mesabesindedir. Karanlığın içerisinde onu gören kimsenin hatırına Allah gelir. Hatırına Allah gelince, o kimse Allah yoluna revan olur. İyi bir sufi, iyi bir sufi, batın ilminden alan bir kimsedir ama bu, sufiliğine göredir.

O yüzden derviş kardeşler, sufi kardeşler bunu böyle kendilerinden çok uzak görmesinler. "Biz buna layık mıyız?" diye düşünmesinler. Evet, biz buna layıkmışız, bu, kibirlenmek değil; buna hamd etmek için söylüyorum. Cenab-ı Hak bunu bize layık eylemiş; bir mürşid-i kamilin elini tutturmuş, silsilesi sağlam bir mürşid-i kamile bağlanmışız ve hamdolsun ki o yolda yürümüşüz, Kur'an sünnet dairesinde ve hâlâ da o yolun içindeyiz. O zaman bu konuda böyle fazla tevazu göstermeyeceğim, hamdolsun, biz o yoldayız. O yüzden kendi kendimi de gömmeye niyetim yok. Bu yolda yürüyen bir kimse, evet, o ilmi ilahiden kabınca, karınca kaderince bir şey almıştır. Yeter ki o yolda sağlam yürüsün ve muhakkak ki o yolda yürüyenlerin

gönüllerine keşif açılır; o yolda yürüyenlerin gönüllerinde feraset nuru olur; o yolda yürüyenler muhakkak ki muhakkak ki perdenin arkasından haber alır ve o yolda yürüyenler o gizli manalardan nasipleri kadar alırlar. Bunu sadece velilere ve mürşid-i kamillere bağlamak, bu ilmi, bu ilmi vereni daraltmaktan başka bir şey değildir. Evet, bir mürşid-i kamil, bir peygamberin hakikatine ulaşamaz. Bu peygamberden kastım, Muhammedi Mustafa sallallahu aleyhi ve sellem . Bir mürşid-i kamil, Hazreti Muhammedi Mustafa'nın sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerinin ulaşmış olduğu hakikat sınırına ulaşamayabilir. Evet, ulaşmaz, ulaşamaz, eyvallah ama o kimse de yabana atılacak bir noktada değildir; yabana atılacak bir noktada değildir. Öyle olunca o mürşid-i kamilin dervişleri de evet, bir mürşid-i kamil değillerdir ama o ilmi ilahiden de uzak değillerdir. Onları ilmi ilahiye kapalı görmek de hoş değildir. Hamdolsun bu dergahta Hazreti Peygamber Efendimizi görenler var; onunla konuşanlar var; Cebrail aleyhisselamı görenler var; onunla konuşanlar var. Şatahatvari olarak söylemiyorum bunu, her zikrullahta pir efendilerini görenler var, Hazreti Peygamber Efendimizi görenler var. Bunları böyle hani, hava atmak, şatahatvari olarak söylemiyorum; hamd etmek için söylüyorum. Rüyası şakır şakır açık olanlar var, kalbi açık olanlar var; rüya görmüyor, hâl görmüyor, kalbi ilham alıyor. Rüya görmüyor, hâl görmüyor, kalbi ilham alıyor. Yetmiş bin türlü hâl gören var bu dergahta.

Ben bazen şatahat yapıyorum ya, "Gelsin, kim şeyhlik yapacaksa burada gelsin yapsın" diyorum. Adam iki rüya anlatacak, bitecek zaten adamın işi; iki hâl anlatacak, bitecek. Böyle şeyler oluyor mu, yaşanıyor mu diyecek. Cevaplayamayacak, "bize bir cevap gelirse sana bildiririz" diyecek. Olur, bekleyelim! Hazreti Peygamber öyle demedi sallallahu aleyhi ve sellem . Rüya anlatanın rüyası tevil edilecekse tevil etti. Ona söylenirse söylenecekmiş! Yalancı...Yalancı! Yok çünkü öyle bir hâli. Yok öyle bir durumu. Kandırıyorlar etrafındaki insanları, aldatıyorlar, milletin parasını ütüyorlar, zamanını ütüyorlar, parasını ütüyorlar. Kimisi heva ve hevesinden konuşuyor zaten. Allah bizi affetsin. Amin. O yüzden bu manalar kendi içlerinde de sırdır, kendi içlerinde! Bunu o kimse üstadıyla paylaşır. Üstadı ona, "Arkadaşlarınla paylaş," derse paylaşır. Hani ara sıra bunları sayfada yayınla diyorum; erkeklere erkek sayfasında, bayanlara da bayan sayfasında paylaştırıyorum, örnek. Bunu neden paylaştırıyorum? O derviş kardeşler de onları okusunlar. Bu hakikatler var. Bizde yok diyen olmaz da, bir örnek olsun, bir şevk olsun. Rabbim bizi onlardan eylesin inşallah. O yüzden her ayetin ve her hadis-i şerifin bir bâtını vardır, vardır. Her olayın, her tecelli eden vakanın bir bâtını vardır. Bu yağmur da olsa, bu deprem de olsa, bu sel de olsa, bu yangın da olsa onun bâtını vardır; bir savaş da olsa onun bâtını vardır. Dünya üzerinde ne tecelli ediyorsa etsin, her tecelliyatın bir bâtını vardır. Bu bizim

tabirimizle ister tabiat olayları diyelim biz buna, ister devletlerin birbirleriyle savaşmaları olsun; hepsinin de, her şeyin bir bâtını vardır. O yüzden normalde bu bâtınlar ilm-i ledünle, ilm-i ledünle bilinecek olan şeylerdir. Ve o ilm-i ledün de o kimseye ya ilhamla gelir, kalbine ilham gelir ya karşındaki kimsenin kalbine ilham gelir, ondan alırsın; ağaçtan dinlersin, duvardan dinlersin, kuştan dinlersin, kumrudan dinlersin, dinlersin. O ilham kapısı sana aralandıysa direkten de gelse, duvardan da gelse, kumrudan da gelse o ilham haktır; rüyada da gelse, başkasının rüyasından da gelse haktır.

Velilerle alakalı ayet-i kerimede Yusuf Suresi miydi 71-72? Hangi sureydi? Veliler mahcup olmazlar, mahsun olmazlar; Yunus muydu Yusuf muydu, ezberim yok ya benim? "Veliler mahcup olmazlar, mahsun olmazlar" ayet-i kerimesini Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerine sorunca, hani onlara, "Normalde dünyada da ahirette de iyilikler vardır, müjdeler vardır," bunu söyleyince, Allah Resulü'ne diyorlar ki, "Dünyadaki müjde ne?" Yunus 62. Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri, dünyadaki müjdeyle alakalı, "Bir: kendilerinin gördüğü rüyalar; iki: kendilerinin görüldüğü rüyalar müjdecidir," diyor. Bir: o veli kimse kendisi bir rüya gördü, kendisine müjde; iki: o veli kimseyi birisi rüyasında gördü, hem veliye müjde, hem ona müjde. İlham sana bir yerden yetişir. O yüzden ilmi ledünün geliş yolu olarak illa ki senin kalbine ilham olarak doğacak diye bir kaide yok. Eşin söyler. Kime söyledi? Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri Hudeybiye'de ihramdan çıkmak için duruyordu. Eşi dedi ki, "Ne oldu?" Dedi ki, "Buradan geri döneceğiz, onu düşünüyorum." Dedi. Dedi ki, "Ya Resulallah, düşünme sen," dedi. "Kalk, kurbanını kes, ihramdan çık, onlar yavaş yavaş seni takip ederler." Eşi söyledi. Vahiy nereden geldi, ilham nereden geldi? Eşinden geldi. Peygamberliğine bir zarar mı? Hayır. Peygamberliğine bir eksiklik mi? Hayır. Allah onu bir sıkıntıdan çıkardı; kalktı Allah Resulü sallallahu aleyhi ve sellem abdestini aldı, kurbanını kesti, tıraşını oldu, ihramdan çıktı. Sahabeler teker teker, teker teker hepsi de yapmaya başladı. O ilm-i ilahi, o ilm-i ledün; sen doğru bir yoldaysan. Burada şunu ayırt etmek istiyorum; muhakkak şeyhin mürşidi kâmil ise bunu buradan ayırt etmek istiyorum. Özelliği bunun bu; buranın en ince sır perdesi bu, buranın hakikati bu. Eğer senin şeyhin mürşidi kâmil ise o ilm-i ledün sana ulaşır. Sen yeter ki çalış, gayret et, haylazlık yapma. Rabbim bizleri çalışkanlarda eylesin.

"Allah'a göre güz, nefis ve hevâdır. Akılla cansa baharın ve ebedîliğin ta kendisidir."

Yani normalde bizim için güz nedir? Sonbahardır, kıştır. Ama Allah'a göre diyor, güz nefis ve hevâdır. Hazreti Pir diyor; akılla cansa baharın ve edebiliğin ta kendisidir. Yani nefis ve hevâ... Yani bunun karşılığı dünyevi

zevkler, haramlar, dünyevi arzular, istekler, dünyanın şatahatı, şatafatı, gösterişi...Ben biraz da kafa yapıyorum ya; moda aptallığı, moda salaklığı veya trendi yakalama geri zekâlılığı...Yani trendi yakalayacak ya arkadaş, bunların hepsi de dünya, hevâ ve hevesinin içerisindedir; şatahatın, şatafatın içindedir. Dünya insanını üttükleri, sömürdükleri yerlerdir. Ütülür, sömürülür insanlar buradan; moda ikonları yaratırlar, üretirler. Olmadı, işte filancanın giydiği elbiseler, filanca mutfakta bunu kullanıyor, fişmanca şununla poz verdi, filancanın sevgilisi bu, fişmanca o sevgiliden ayrıldı ona gitti; millet bunlarla uğraşır. Uğraştığı şeyler bunlarla, aldanırsınız, uyutulursunuz kandırılırsınız. Kolundaki saat Rolex olacak filan, takım elbisesi Beymen'den giyiniyor...Tabii ya! İçindeki ne? Necaset. İman edenler temizdir, iman etmeyenler necasettir çünkü. Herkes dışına bakıyor; bâtın yok ya, bâtınlık olmayınca, bâtınilik olmayınca dışına bakıyor. Allah bizi affetsin. O yüzden bunlar normalde bunlara düşen insanlar kışa düştüler, onlar bahar yaşamıyorlar; karanlığın içindeler, karanlığın içindeler, bir aydınlık yok. Şatahat, şatafat gözlerini bürümüş. Bilmem hangi takımla sunum yapacak, yemek, misafirlere ama içindeki çorba yenilecek çorba değil. Gitmiş kunoru koymuş içine, çorba yapmış. Öyle ya! Lan, yap dosdoğru bir kelle paça, millet yesin. Bizim Sait böyle kafa sallıyor, "Ah ah ah ah!" diye, Sait, sen kelle paçasız durmazsın ya. Eyvah, eyvah, eyvah! Adamı öldürmek daha iyi be, kelle paçasız duracağına. Vay yangınlarda adam ya; üzüldüğü şey kelle paçadan uzak durmak değil mi? Şöyle bol yağlı değil mi, bol ilikli. Kimse durduramaz Sait'i.

Şimdi tabii bu normalde Hazreti Pir'e göre bahar ise hakikattir; bahar ilm-ü ledündür, bahar İslam'dır, bahar güzel ahlaktır. O yüzden nefsin arzu ve istekleri seni maddiyata götürür. Oysa sufilik seni maneviyata götürür. Sufilik der ki, gel, mânâ yaşa; işin zâhir tarafına bakma, işin hakikatini gör der. Nefis seni maddeye taşır; o der ki, "Gel, kafeler var bak, işte gideceksin geri zekalılar gibi bir kahveye ikiyüz elli lira vereceksin," der. Filanca yerde kahve içecek ama! Bir de kahveyi kendi elinde alacak, garsoniyesi de kendinden...Hem ikiyüz elli lira kahve parası vereceksin, bir de kahveyi elinde sen kendin götüreceksin! Ya diyorum, bu kapitalist sistem insanları nasıl koyunlaştırıyor, insanları nasıl bu hâle getiriyor, diyorum; hayret ediyorum. Ben cumartesi günleri bayan sohbetinden çıkınca şeyden gidiyorum. Ne o, orada yeni açıldı, sağ tarafta bir kafe var, eski sinemanın olduğu yerde. Ne? Nevale mi Neval mi? Nevale...Onun önünden geçiyorum ben, ordan görüyorum gençleri, ellerinde kahve böyle dolanıyorlar. Hani gidecekler, bir yere oturacaklar, ordan hükmediyorum, diyorum bunlar ellerinde kahve dolaşıyorlar. Orda bir kahve herhalde normal Türk kahvesi kırk, elli liradan aşağı

değildir; kaç paradır? Yok yok, açık söyleyin, gidiyor olsanız ne olacak yani? Kaç paradır? Birisi yiğitlik yapsın ya! Doksan lira mı bir Türk kahvesi? Doksan lira! Doksan lira! Kahvenin kilosu dört yüz lira...Adam dört kahvede bir kilo kahve parası kazandı. Bir de kendisi aldı kahveyi, bir de kartonda... Hayatta içmem. Allah bu gençlere akıl fikir versin. Kendi hikayemi anlatacağım şimdi de, anlatayım mı anlatmayayım mı diye düşünüyorum. Denizli'den geliyoruz; abime tezgah aldık, ben, tabii ustalar filan abim getiriyor, ben yürüdüm gittim. Abim dedi, "Ya neredesin?" "Afyon'u geçtim," dedim. "Ya," dedi, "bir yemek söyle bize bari Afyon'da." "İyi, dönüyorum," dedim, "gir o zaman." Neydi o yerin adı ya..."İkbal'e girin, oraya geliyorum," dedim. Onun lokantasını kapatmışlar, gece yarısından sonra oluyor bu, orada başka bir yeri açmışlar, hani böyle gece servisi gibi.

İyi, oraya gittik. A, baktım, hani İkbal, normal lokanta; oturuyorsun, bana diyorsun, "Şunu getir." Getiriyorlar veya gidiyorsun seçiyorsun, şundan, bundan, bundan...Getiriyorlar masaya. Aaa baktım, şey, self servis! Kaşık çatal al, ekmeği al, tabağı al, oradan git yemeği al. E git otur oraya, yemeğini ye. Allah Allah! Böyle baktım, "Bulaşıkhane nerede?" dedim. "Hayırdır hacı abi?" dediler. Dedim, "Kaşığı çatalı al, tabağı al, yemeği al, ye, parasını öde...E bulaşığınızı da yıkayayım ben" dedim. Öyleyse gidelim, eksik kalmasın bir şey, dedim. Hemen ordan şef geldi. "Hacı abi, siz böyle oturun," dedi. Yazmışlar "rezerve" diye. En kafa masaya rezerve yazmışlar. Kime ayırdılarsa artık... Hani önemli misafirler gelirse restoranlarda, orda burda şeydir, rezerve yazar oraya. Aslında rezerve yoktur oraya, hatırı sayılır bir kimse gelecek, hemen kaldırırlar, onu oraya oturttururlar. Neyse, ben de böyle bir çıkış yapınca dediler; abim de yanımda, diyor, "Oğlum yapma ya," diyor. "Sus ya!" dedim. "Oramı buramı çekiştirme benim," dedim. Hemen rezerve masaya oturduk biz, abim böyle kaldı şimdi. Dedim, "kaldır kafanı!" Hemen servisi açtılar. Ben garsona bir bahşiş verdim, başımda duruyor, ellerini bağladı. Ben peçeteyi şimdi siliyorum, koyuyorum kenara; tak, alıyor. Abim diyor, "Ya ne yapıyorsun? "Oğlum buranın raconu bu," dedim. "Sen," dedim, "yarım kadeh içip, ha demek öyle birader diye geçirdin," dedim. "Biz öyle yapmadık," dedim. "Biz racon gördük," dedim.

Neyse, bütün herkes bize bakıyor ama "Bunlar kim?" Bizim de kıyafetler dökülüyor; üç dört tane usta, perişan olmuşuz zaten tezgahları sökeceğiz diye. Onlar uğraştılar; ben bir iş yapmadım ama ben bile psikolojik olarak yoruldum. Biz perişanız, herkes bize bakıyor. Bu masada bu adamlar! Para konuşuyor. Servisi açıyor, bir bahşiş koyuyorum, bunu yapıyorlar, bir bahşiş koyuyorum, birdi garson, iki oldu. Birisi sadece bana bakıyor, öbürü masaya bakıyor. Abim dedi, "Olmadı bu." "Ne oldu?" dedim. "Bir tane sana

bakıyor, bir tanesi hepimize bakıyor." "Oğlum, parayı veren düdüğü çalıyor," dedim. "Allah Allah! Hem parayı ben vereceğim, hem bir de senin başında mı duracak?" dedim. Ben biraz sesli konuşuyorum. "Allah seni diyor ne etsin! Bizi perişan ettin," diyor, kafasını kaldırmıyor. Ya bu insanlar koyun gibi; adam oraya self servisi koymuş, herkes sıraya giriyor. En son sıraya girdiğim yer Endüstri Meslek Lisesi'nin yemekhanesiydi. Onu da bizim çocuklar böyle hani bana özellik yapmasınlar diye sıraya giriyordum. Ülkücü çocuklar o zaman için, işte, "Abi biz alalım." "Yok yavrum öyle şey olmaz, yok kardeşim ya, hepimiz kardeşiz, öyle şey yok." Biz sıraya girmekle erdemlilik yapıyoruz yani, o zaman için arkadaşlara erdemliliği öğretiyoruz. Yani sen böyle ülkücü büyüksün deyip de böyle kendine hizmet ettirmeyeceksin. Biz o kültürden geldik. Öyle olunca Allah bizi affetsin. Kapitalist sistem insanları koyunlaştırıyor. Hem doksan lira kahve parası veriyorsun, hem bir de kendin servis ediyorsun, alıyorsun, bir de neymiş? Kağıt...Karton... Kartondan içiyorum bir de! Hayatta içmem, hayatta içmem! Doksan lira verip de kartondan kahve içmem, içmem! Kapitalist sistem size hakikati göstermiyor, ütüyor sizi. Sen orada kahve içmeyi bir özellik zannediyorsun, farklı bir yer, bir şey yaptım zannediyorsun. Koy termosa iç; o daha iyi, daha sağlıklı.

"Eğer senin gizli ve cüz'i bir aklın varsa cihanda bir kamil akıl sahibini ara. Senin cüz'i aklın onun külli aklı yüzünden külli olur. Çünkü aklı kül, nefse zincir gibidir."

Eğer senin bir aklın var ise, küçücük bir aklın var ise, küçücük bir aklın varsa, cüz'i akıl dediğin şey küçücüktür. Neye karşı küçücüktür? O bilinmez çünkü biz külli aklın ne kadar olduğunu bilmiyoruz. Külli aklın ne kadar olduğunu bilsek cüz'ünü bileceğiz, yani küçüğünü bileceğiz. Külli aklı tefekkür ettiğinizde sonsuz bir ilim, sonsuz bir ilmin içerisinde senin aklının ilmi, nokta bile değil, nokta bile değil. Allah'ın El-Alim ismi şerifi sonsuz çünkü. Sonsuz. Bu insanlar kendi akıllarını o kadar çok büyütüyorlar ki sanki dünyayı onlar yarattılar. Sonsuz aklın sahibinin önünde senin aklının hiçbir esamesi yok, hiçbir esamesi yok.

Sana verdiği o nimet, akıl nimeti, sana verdiği o lütuf, o ikram, onu tanıman içindi; o külli akla yol yürümen içindi o akıl sana. Onun içindi ve diyor ki Hazreti Pir: "Eğer ki," diyor, "sende cüz'i bir aklın var ise cihanda kamil bir akıl sahibini ara. Sen akıllı bir kimseysen, küçücük bir aklınla akıllılık yapıyorsan, sen bu alemde bir mürşid-i kamil ara bul kendine. Eğer o mürşid-i kamile ulaşamazsan sen akıllılardan değilsin; istersen Nobel fizik ödülü al. Sen akıllı bir kimse değilsin bir mürşid-i kamile intisap etmediysen Çünkü o mürşid-i Kamil Hikmet ehli. Hikmet ehli! Cenab-ı Hak bir

kısım peygamberlere ilahi kitapla beraber hikmet verdi. Hazreti Muhammedi Mustafa'ya(s.a.v) kitapla hikmet verdi, Musa'ya kitapla hikmet verdi, İsa'ya kitapla hikmet verdi, İbrahim'e kitapla hikmet verdi. Bazı peygamberlere sadece hikmet verdi; onlar kendilerinden önceki veyahut da kendi zamanlarındaki peygamberlerin kitaplarıyla hükmetti. İbrahim aleyhisselama kitapla hikmet verdi, Lut'a, Lut'a kitap vermedi. İbrahim aleyhisselam'ın kendi zamanında yaşayan iki tane daha peygamber var; onlarda kitap yok, onlarda hikmet var. İşte Allah, hikmeti kime dilerse ona verir; bu insanların dilemesiyle alakalı değil. Kime de hikmet verdiyse ona muhakkak ki çok hayır verilmiştir. Bunu ancak aklıselim sahipleri düşünüp anlar. Bakara, ayet 269: "Allah hikmeti kime dilerse ona verir; kime de hikmet verilirse ona muhakkak ki çok hayır verilmiştir. Bunu ancak aklıselim sahipleri düşünüp anlar. (Bakara, ayet 269) Sen, o hikmet ehlini ara bul. Sen o hikmet ehlini arayıp bulmakla mükellefsin. Kendi kendine tembellik yapıp da "Bu zamanda var mı ya? Ha, yok ya! Allah'ın ilmi kesildi ya, haşa! Ha, yok ya! Allah'ın veli ismi şerifini rafa kaldırdı Allah! Ha, yok ya! Allah mürşid-i kamilleri aldı, topladı, rafa kaldırdı! Bir sürü de Kütüb-i Sitte'de hadisler var; o hadisleri de at sen kenara zaten! Ama Allah'ın velileriyle alakalı ayet-i kerime var, onu nereye atacaksın? Ya o "kim Allah'a iman ettiyse o da Allah'ın velisidir" de, böyle bir şey de geç. Allah muhafaza eylesin.

İşte bu hikmet ehli olan kimseler, akl-ı külün tecelliyatındadır. Buna akl-ı küll sahibi diyemem. Bir kısım eski sufiler, o mürşid-i kamilleri akl-ı küll sahibi olarak görmüşler, öyle nitelendirmişler. Bu fakir, öyle nitelendirenlerden değil; onlar akl-ı külün tecelliyatındadır ama akl-ı kül sahibi değildirler. Akl-ı külün sahibi Allah'tır. Akl-ı külün sahibi Allah'tır. İlm-i ledünün sahibi Allah'tır. Bir mürşid-i kamil, ilm-i ledün sahibi değildir; ilm-i ledünden gelen hikmetlerin tecelliyatındadır. Kitaptan okuyanlar, onları ilm-i ledün sahibi olarak nitelendirir. Onların bilgileri, ilimleri kitabi; kalbî değil. Onların bilgileri hâle dayalı değil; onların bilgileri kalbî ilhama dayalı değil. Onların bilgileri, daha öncekilerin yazdığı dar, sınırlı kitaplarla alakalı. Bir kimse kendisini akl-ı kül sahibi görüyorsa o kibrinde battı. Sen neyin sahibisin? Sen hiçbir şeyin sahibi değilsin; sahip Allah. İlm-i ledünün sahibi de o, akl-ı külün sahibi de o, ilmin tecelliyatların sahibi de o, batınî tecelliyatların sahibi de o. Sen ancak ona mazhar olursun. Neymiş de onların şeyhleri akl-ı küll sahibiymiş! Akl-ı külden bir damla, damlanın daha küçüğü bir zerre onun kalbine tecelli etse kafasını kaldıramaz o. Hayır, bilmiyorlar, tanımıyorlar. Kalbî ferasetleri yok, kalbî hakikatleri yok. Şeyhi ilm-i ledün sahibiymiş. Utanır insan, utanır utanır! Ar damarları patlamış, iffetleri kalmamış. Allah muhafaza eylesin. "Allah dilediğini kendisine seçer,

kendisine yöneleni de hidayete erdirir". Şura, 13. Bu, dilediğine hikmet verdikleri, Allah'ın kendisine seçtiği kimselerdir. Allah dilediğini kendisine seçer, alır onu; bu peygamberdir, bunlar mürşid-i kamildir, bunlar velilerdir, bunlar o velilere intisap etmiş müritlerdir; bunlar geniş dairede müminlerdir... Daraltmayın, genişletin; daraltaraktan elinize bir şey gelmez. Hazine senin değil, hazine Allah'ın. Hazine senin değil, hazine Allah'ın. Sonsuz hazine Allah'ın, sonsuz af Allah'ın, sonsuz merhamet Allah'ın, sonsuz ilim Allah'ın, sonsuz ilm-i ledün Allah'ın. Kalem daha rafa kalkmadı; kalem yazıp çiziyor daha. Sonsuz! Allah'ın. Sonsuz yazıp çizecek o zaten. Sen, kardeş, sabahları ne içtin de sen "akl-ı kül sahibiyim" diyorsun? Akşamları ne içiyorsun sen "İlm-i ledün. sahibiyim." diyorsun? Allah muhafaza eylesin.

Sen hiçbir şeyin sahibi olamazsın. Allah dilerse sana hikmet verir; o hikmetin tecelliyatında tutar seni. Allah seni akl-ı külün tecelliyatında tutar; senin kabın kadar, senin genişliğin kadar, senin derinliğin kadar, senin alabileceğin kadar kendini genişlet zikrullah ile kendini derinleştirir, zikrullah ile kendini yükselt, zikrullah ile...Sen Allah'ı zikretmekle mükellefsin; sen, şeyh de olsan mürid de olsan mürşid de olsan Allah'ı zikretmekle mükellefsin. "Kim Allah'ı zikrederse Allah da onu zikreder." Sen bu şerefe nail olmanın yolunu ara. Seni yükseltecek olan bu; seni derinleştirecek olan amel bu; seni genişletecek olan amel bu. Sen zikretmekle mükellefsin. Ancak zikredersen akl-ı külün tecelliyatı sana dokunur; zikredersen ilm-i ledünün tecelliyatı sana dokunur. Bir mürşid-i kamile intisap edersen sen, ilm-i ledünün tecelliyatı sana dokunur. Bir mürşid-i kamile intisap etmeyen bir kimse ilm-i ledünden mahrumdur, akl-ı külün tecelliyatından mahrumdur; çünkü onun kalbi harekete geçmiş değildir. Kalbi harekete geçmeyen kimseler zikzak çizerler devamlı, mümkün değildir o, mümkün değildir. Tekrar söylüyorum, mümkün değildir. Hele şeyhe gerek yokmuş da kendi kendilerine zikir yapıyorlarmış da vay işte böyle kalbî ferasetleri açılmış da...Yalan! Ver bin dolar, çakranı açsın senin. Beşbin dolar verirsen birden çakraların açılacak; onbin dolar verirsen nirvanaya ulaşacaksın. Bu işleri. Allah bize affetsin. O insan, o cüz'î aklınla, cüz'î aklıyla o mürşid-i kamile intisap eder. Mürşid-i kamile intisap ettiğinde akl-ı küllün tecelliyatı altına girmiştir; ilm-i ledünün tecelliyatı altına girmiştir. Sen rahmet yağan bir yere gidersen rahmet bulursun; sen bir karanlık odaya gidersen aydınlığı bulamazsın ki. Aydınlık odada ancak aydınlığı bulursun. Rabbim bizi onlardan eylesin.

"Binanaleyh hadisin manası tevil ile şöyle olur: Pâk nefisler bahar gibidir; yaprakların ve filizlerin hayatıdır."

Pak nefis, bu manada mürşid-i kamillerin, velilerin nefesleridir; evliyaların nefesleridir. Yani onların sohbetleridir, onların zikir halakalarıdır.

Allah'ı her yerde zikreder bir insan; her yerde bir mürşid-i kamil sohbeti bulamaz. O yüzden bir sufi için üstadının sohbeti var ise birinci derecede sohbeti dinlemekle mükelleftir; çünkü o sohbetten, hikmetler pınarından bir şeyler coşup gelecektir. Zikrullahı gider evde bir kimse yapar veya cemaatle olan zikrullahı her yerde yapar ama üstadının sohbeti varsa üstadının zikrullahı varsa onun alternatifi yoktur başka. Çünkü o pâk nefesler bahar gibidir diyor Hazreti Pir. Kütüb-i Sitte'de ebdal meselesi vardır, bir babdır, orda Tirmizi'nin naklettiği bir şey var: "Arz, Allah'a nübüvvetin kesilmesinden şikâyette bulundu. Allahu Teala, 'Senin sırtına kırk tane sıddık koyacağım; onlardan biri ölünce yerine bir başkasını bedel kılacağım.' Bu sebeple onlara "bedel" dediler. Allah onların ahlaklarını tebdil etti; onlar arzın direkleridir; onlar sebebiyle arz ayaktadır, onlar sebebiyle yağmur yağar." E, o zaman sen o kırk tane o velinin, o mürşid-i kamilin birisini bul. Bahar nefesi. Onun, 'onlar sebebiyle arz ayaktadır' deyince sen, onlar sebebiyle, onun sebebiyle ayakta durursun. Arz sensin; senin ayakta duruşuna sebep olur o mürşid-i kamil. Onlar sebebiyle yağmur yağar; onların sebebiyle sen manevî hikmete, manevî bilgiye ram olursun. Burdaki yağmurdan kasıt, ilm-i ilahiden gelen rahmet ve berekettir; onların üzerinden gelir çünkü. Bakın, onların üzerinden gelir, onların üzerinden bir maneviyat gelir, onların üzerinden gelir.

"Velilerin sözlerinden yumuşak olsun, sert olsun, vücudunu örtme çünkü o sözler dininin zahiridir."

Velilerin, o mürşid-i kamillerin, o evliyaların sohbetleri senin dinî hayatında, dinî yaşamında çok önemli bir yer tutması gerekir ki öyledir ve onlar ister sert sana nasihatte bulunsunlar ister yumuşak nasihatte bulunsunlar ister sana kızsınlar ister seni sevsinler...Nasıl sohbet ederse etsin, sana nasıl nasihat ederse etsin, sana rahmettir o. Çünkü kızılacak olana kızmak, yumuşak davranılacak olana yumuşak davranmak, sert davranılması gerekene sert davranmak erdemliliktir. Siz sert davranılması gerekene yumuşak davranır, yumuşak davranılması gerekene sert davranırsanız erdemli bir kimse değilsinizdir. Ceza verilmesi gereken kimseye kendinizce rahmet ettiğinizi düşünüyorsanız ona zulmediyorsunuz. Siz hakikatten uzaksınız çünkü ceza verilmesi gerekene ceza vermek zorundasınız. Eğer ceza vermezseniz adaletsiz davranmış olursunuz. Bu sizin hikmet ehli olmadığınızı gösterir. Dersi alınması gerekenin dersini alırsın, bir kimse gönderilmesi gerekiyorsa gönderirsin. Bir kimseye sert konuşulması gerekiyorsa sert konuşursun, bir kimseye tatlı, yumuşak konuşulması gerekiyorsa tatlı, yumuşak konuşursun. O senin erdemli olduğunu gösterir, o senin hikmet ehli olduğunu gösterir. O yüzden bir mürşid-i kamilin sana kızması bile berekettir, lütuftur. Sana

kızıyor ki seninle ilgileniyor. Anne çocuğunu çok sever, baba evladını çok sever ama onlara kızılması gerektiği yerde kızmıyorsa evlatlarına, çocuklarına zulmediyor, yanlış eğitim veriyor. Ona doğruyu göstermesi gerekiyor. Ona doğruyu göstermezse o çocuk o yanlışı doğru bilecek, hep o yanlış üzerinde yürüyecek. Bu aynı şeydir. Anne babalar kendi elleriyle çocuklarını cehenneme atarlar. "Aman biz yaşadık, o yaşamasın. Aman biz kırıldık, o kırılmasın. Aman biz gördük, o görmesin." Yok öyle bir şey! O da yaşayacak, o da görecek, o da çilesini çekecek, o da kırılacak, o da ezilecek. O da hayatın realitesi neyse, yaşayacak onu. Sen onu pembe pamukların içerisine sarıp sarmalarsan o çocuğa kötülük yapıyorsun. Sen, dervişi pembe pamukların arasında sarıp sarmalıyorsan o dervişe kötülük yapıyorsun. Sen nasihatten geri durma; nasihatini yap, sen ona öğüt ver, sen ona bir daha anlat, bir daha anlat, bir daha anlat ama onun yanlışlığını örtme.

Bir daha anlat ama onun eksikliğini örtme. "Yavrum, namaz kılmasan da olur!" Olmaz! Çocuğuna namazı öyle söyleme; "E, sevdirmek istiyorum. Namaz kılmazsan da olur," deme. De ki, "Yavrum, namazını kıl." Kur'anî öğüt. De ki "Yavrum, orucunu tut." De ki: "Yavrum, sakın ha harama gitme, sakın ha haramla ilgilenme. Sakın ha! Bak sen güzel bir kızsın, alımlısın, çalımlısın. Sakın ha yavrum, haramla uğraşma, bir erkekle görüşme, konuşma. Yok, sınıf arkadaşıymış da yok okuldan arkadaşıymış da yok baş başa ders çalışacaklarmış da yok beraber...Yavrucuğum; sen kızsın. Bir erkek ne olursa olsun sana meyil eder, doğru değil." Sen babasın, sen annesin; çocuğuna böyle öğüt ver. "Bu zamanda gençler konuşarak, anlaşarak evleniyorlar," deme. Sakalından utan, örtünden utan, namazından utan, orucunda utan. Sen nasıl harama böyle geçit veriyorsun kendi kızına? "Oğlum, bak yakışıklısın, gençsin, civan delikanlısın; sakın ha meyletme harama. Kızlar sana asılabilir, kadınlar sana asılabilir, arkadaşlık teklif edebilirler. Aman evladım ha, aman ha! Harama dönme, aman ha! Aman oğlum, evladım bak, telefondan kumarlar çıkmış. Sakın ha böyle bir şeye meyletme, sakın ha! Bak uyuşturucu kol geziyor. Bir duman dahi arkadaşından sigara içme; içine ufacık bir uyuşturucu koyar, bir seferde sen uyuşturucu müptelası olursun. Bir seferde, bir seferde! İkinciye gerek yok. Sakın ha buna meyil etme, sakın bunu yapma. "E, oğlan uyuşturucu kullanıyor, uyuşturucunun yanında kumar da var. Haydi, 1 milyarı batırdı. Aman, oğlan rezil olmasın, bir milyar daha...Bir milyar daha batırdı. Aman, rezil olmasın, r milyar daha..." Nereye kadar? Nereye kadar? Sen oğluna doğru bir iş yapmıyorsun. Sen derviş adamsın; oğlunun kumar parasını nerden ödüyorsun? Sen derviş adamsın; oğlunun uyuşturucu parasını nerden ödüyorsun? Nerde kaldı senin dervişliğin? Nerde kaldı senin sufiliğin? Ee?

Sen oğluna, haram işleyen kızına, haram işleyen oğluna sen iyilik yapmıyorsun. Erdemlilik o değil. Az önce dua ediyoruz; her zikrullahın başında, her sohbetin başında: "Ya Rabbi, bizi hakkı hak bilenlerden eyle. Batılı batıl bilenlerden eyle. Batıla karşı cihat edenlerden eyle, amin." Batıl; uyuşturucu ile sen mücadele edeceksin kardeşim! Oğlun da olsa kızın da olsa mücadele edeceksin. Sen haramla mücadele edeceksin; oğlun da olsa, kızın da olsa mücadele edeceksin. Sen derviş adamsın, sufi adamsın, mücahit adamsın. Allah yolunda koşansın, neden haramla mücadele etmiyorsun? Neden çocuğunun haramına kol kanat geriyorsun? Neden yanında yetiştirmedin onu? Neden yanında taşımadın onu? Kız veya oğlan çocuğu. Neden taşımadın? Ondan daha kıymetli neyin vardı? Neden taşımadın yanında? Nereye gidiyordun da taşımadın? Zikrullaha gidiyordun, derse gidiyordun. Neden taşımadın yanında? Neden eğitmedin? Neden öğretmedin? Neden anlatmadın? Neden ağlamadın geceler boyu. Neden? Seni alıkoyan neydi? Nefsindi, şeytandı, başka bir şey değildi. O yüzden o velilerin öğütleri, o mürşid-i kamillerin öğütleri, o velilerin sözleri, sert de olsa yumuşak da olsa rahmettir, berekettir, lütuftur, ikramdır, ihsandır, hidayettir, hikmettir. Hikmet... Sen ona vücudunu dahi aşacaksın, itiraz kapısını kapatacaksın. Kapat bütün itiraz kapılarını. Sen bir mürşid-i kamile intisap etmişsin; bütün itiraz kapılarını kapat. Bütün şerh kapılarını kapat; şerh de düşme, kapat. Nefis sana yaptırır onu; şerh bile düşme.

Allah rahmet eylesin, yaptım diye söylemiyorum, daha yeni tanıştık, yeni dervişiz böyle, şeyh efendi hazretleri oğlanlara ayakkabı alıyor Ben ayakkabı satışında pîrim o zaman için. Kadının ayağına bakarım, otuz yedi giyiyor bu derim, otuz dokuz numara ayakkabıyı bile satarım canım isterse ona. Ayakkabı ayırıyor, böyle oradaki esnaflar da satılmayan modası geçmiş olanları şeyh efendiye veriyorlar. Bir parti aldık, gönderdi. İçim yanıyor; üstadına bilgiçlik taşlamayacaksın, ben bunu biliyorum demeyeceksin. İkinci partiyi alıyoruz, yine aynı. Ben hesaplara bakıyorum, hesaplar doğru değil. Üçüncü partiye geldik. Bir de senet imzalıyor şeyh efendi, malları alıyor, senet imzalıyor o zaman için senetler var. Mustafa efendi, sen biliyorsun değil mi bu işi dedi. Estağfurullah Efendim dedim. Ben de dedim çalıştığım dükkanın malını alır, senedini imzalar, öyle çalışırdık, dedim. Nasıl dedi. Basbayağı Efendim dedim. O annemin uzaktan akrabası, beni de çok sever, bana da çok inanır, dükkana gelmezdi dedim. Parasız kalınca gelir dükkandan hasılat alır gider, para alır gider, dükkanı çalıştıran bendim. E sen dedi bunları biliyorsun o zaman dedi. Biliyorum Efendim az bir şey dedim. E dedi hadi senin de dedi bir hani şeyin olsun, bir dedi hani bir kasa mal da sen yap dedi. Olur efendim dedim. Şimdi Allah rahmet eylesin, şeyh

efendiye, Hacı Baba bunlar Nevşehir'de gitmez diyorlar. Böyle tabiri caizse anne ayakkabıları veriyorlar hep ona. Şimdi ayakkabıda bir anne ayakkabıları vardır, baba ayakkabıları vardır yani biraz böyle hani bayan ayakkabıda biraz böyle popüler ayakkabılar, böyle işte yüksek topuktur, biraz dekoltedir onlar böyle şeydir, ben gittim çat çat çat çat çat ayırdım, böyle sırf dekolte. Böyle şeyh efendi baktı. Oğlum bunlar Nevşehirimizde satılır mı dedi, satılmazsa bir dahaki ay ordan çocuklar Efendim şey yapsınlar, ambara versinler dedim. Dedim satılmazsa iade alacaksın ona göre dedim adama, direkt. Böyle baktı. Yok almayacağım diyorsan ben Nevzat Kundura'ya gideceğim, şuna gideceğim, buna gideceğim...Ben firmaları sıraladım. Tamam alırız dedi. Ben üç dört tane baba firma sıraladım. O zaman Nevzat, Nevzat! Kösele zenne yapıyor yani koy şeye, vitrine, biblo diye millete göster, ayakkabı diye değil. Ayırdım, bütün bir kasa kendim kasalattım, başında durdum, hepsinin de başında duruyorum. Tabii iş hesaba geldi. "Efendim, müsaade ederseniz dedim hesaba bir bakabilir miyim" "Bak, bak, Mustafa efendi" dedi. Bakıyorum ayakkabı kaç para? Bize yedi lira demiş, sekiz lira yazmış oraya. Dokuz lira demiş, on lira yazmış.

'Ya' dedim, bunları böyle yazmışsınız. 'E böyle yazıyoruz,' dedi. 'E, 7 lira dediniz,' dedim ben. 'Hani 7 lira dediniz, neden 8 yazdın buraya kardeş?' dedim ben. İş sertleşecek biraz. Döndüm, 'Efendim, müsaade eder misiniz? Ben bu konuyu konuşayım,' dedim. 'Tabii, Mustafa Efendi, konuş,' dedi. Döndüm, 'Birader, hayırdır?' dedim. '7 olan şeyi nasıl 8 yazdın?' dedim. Yani tak, tarz değiştirdim, dervişliği bıraktım orada. 'Hayırdır?' dedim. 'Biz öyle yazıyoruz,' dedi. 'Ne demek öyle yazıyoruz?' dedim ya. 'Siz ne yapıyorsunuz?' dedim. Şimdi isim zikredeceğim artık, Fethullah hocanın cemaatinden. Dedi ki, 'Bu biner lirayı,' dedi, 'cemaate yazıyoruz.' Nereden biliyoruz kardeşim, ben o cemaate versem ne olacak, vermesem ne olacak?' dedim. 'Ben vermek istemiyorum, ne yapacaksın?' dedim. 'Dök,' dedim bütün hesabı 'kaç çift ayakkabı alınmış, hepsini dök,' dedim aşağı. Böyle bir durdu. 'Şey Efendi sonra sohbetlerde söyledi bunu. Şey Efendi: 'Böyle böyle, 7 liralık malı 8 lira yazmak caiz değildir, haramdır,' diye. Adam bir tutuştu. 'Ya sen,' dedim, 'gel sen yanaş, yıllardır ütmüşsünüz' dedim. Neyse bir hesap kitap gördük. Alacak çok çıkıyor. Dedim, 'alacak çok çıkıyor bütün hesabı dökünce' dedim. Neyse sonra onunla alışverişi kestik tabi.

Sonra benim gittiğim yerlere gittim. Bakın ben 'biliyorum' demiyorum hiç ona. Sonra bir daha geldi, 'Mustafa Efendi, bütün malı sen al,' dedi. 'Emredersiniz efendim,' dedim. Ben tabi götürdüm benim bildiğim, tanıdığım yerlere. 'Ooo, Bayındırlı, hoş geldin, birader hoş geldin. Ne oldu, sahalara döndün mü yine?' 'Döndüm,' diyorum ben. Ondan sonra ayırıyorum.

Neyse, vadesini konuşuyorum, fiyatını konuşuyorum. İşte o diyor ki şeyh efendinin sekiz liraya aldığı aynı ayakkabı hani kalite olarak, 'Kaç para?' diyorum ben. 'Altı lira birader sana,' diyor. Diyorum 'Arsa mı satıyorsun ya?' Şey Efendi sırtını dönüyor. Ben böyle konuşuyorum ya, hani göz göze geliriz de böyle performansım düşer diye herhalde düşünüyor, böyle uzaklara gidiyor, elini cebine koyuyor, mağazanın içinde öbür taraflara gidiyor. Ben böyle yanaşıyorum, 'Dosdoğru fiyat söyle şuna,' diyorum. 'Kaç ay olacak bir de' diyorum, 'üç ay', 'olmaz' diyorum üç ay, 'sen kendine gel, unuttun mu beni yoksa?' diyorum. 'Ya,' diyor, 'seni unutmadım ama senin bu halini hiç aklımdan çıkaramıyorum,' diyor. Neyse, yazıyorum ben tabi. Sekiz liralık olan ayakkabıyı an geldi dört liraya aldık, beş liraya aldık. 'Onları bir güzel paketle' diyorum, senetleri yazdırıyorum. Şey Efendi Allah için kendisi imzalıyor senetleri. Ondan sonra tabi mal gidiyor, bir ay içinde satılıyor hepsi de. Önce götürmüşler, 'Ya baba, kim aldı bunları?' demişler ya. 'Hani, bunlar gider mi bizim dükkanda?' 'Oğlum, Mustafa abiniz aldı,' demiş. Hani ben ona dedim ayır diye. İhtimal vermemişler. İlk önce onlar satılmış.

Sen bir mürşidi kamile intisap ettiysen, biliyorum deme, bekle. Bazen bizim eski arkadaşlar, ben şey efendinin yanında böyle duruyorum ya, onlar diyorlarmış ki 'Ya, nasıl duruyor bunun yanında böyle?' Hani onların tabiriyle süt dökmüş kedi gibi duruyor yanında. 'Mustafa Abi, bu değil,' hani, 'Ya abi, sen bu değilsin!' 'Oğlum, siz ona zahiren bakıyorsunuz. Ben onun ne olduğunu rüyamda, halimde görüyorum. O sizin gördüğünüz gibi değil,' diyorum. 'O, sizin gördüğünüz gibi değil. O senin gördüğün gibi değil.' Ben de ona ilk baktım. 'Aaa,' dedim ya, 'hani rüyamda böyle daha babayiğit gördüydüm,' dedim ya. Hani Allah beni affetsin, hani boyu benden kısa ya biraz, hani dedim ya, boyu benden kısaymış' filan. İlk daha karşılaştık böyle, herkesle selamlaşıyor böyle, ayağına getirmiyor. Herkes ayakta, herkesle tek tek böyle selamlaşıyor. Bana geldi sıra, böyle baktı, 'Bayındırlı, hoş geldin,' dedi. İlk vuruş bana. Beni kimse tanımıyor orda çünkü Tire'de. Sırtımdan gümmm gümmm! Ya dedim, ciğerlerim sökülüyor herhalde! Ben o kadar kavga gürültü yaşadım, ciğerlerim yerinden oynamadı. İki böyle el ense çeker gibi ciğerlerime...Dedim, 'Eyvah, ciğerler dökülüyor bizim, biz burda ciğerleri bıraktık,' dedim içimden. Tabi herkes oturdu, ben de yerime oturdum. Direk, öyle bu kimdi değil, 'Mustafa Efendi sen şuraya yanıma gel bakayım,' dedi.

Dakika bir gol bir. Ben atiğim, çeviğim çok özür dilerim yetmiş kiloyum, duvara değil, dağa tırmanıyorum. Öyle atiğim, öyle çeviğim, kalkamadım ben yerimden. 'Yardım edin Mustafa efendiye, kaldırın getirin buraya,' dedi. Böyle ama şey, üsttenci bir tavır, yani böyle şey değil. 'Kaldırın,

Mustafa Efendi'yi alın getirin buraya yanıma,' dedi. Hayatımın utancını yaşıyorum! Mustafa Özbağ kilolarca içki içmiş, kimseye dayanmamış, yaslanmamış, kalkamıyorum dememiş, dememiş! Kavgalar yaşamış, gürültüler yaşamış, hayatında görmediği kalmamış, birinin elini tutmamış, kibir deryası Mustafa Özbağ! İki kişi koltuğumun altından girdi, zor, benim adımlarım gitmiyor, benim değil sanki. Çok affedersiniz patates çuvalı gibi yanına koyuverdiler beni. Dedim, 'Mustafa Özbağ kibir deryasındasın, başka bir şey değil,' içimden. Cenab-ı Hakk'a hamd olsun, on sekiz yıl onun sağında, yanı başında geçti. O gün anladım, hiçbir şey göründüğü gibi değildir. O gün anladım, senin kerih gördüğün şey padişahtır. O gün anladım, senin eksik gördüğün tamdır. O gün anladım! Büyük ders oldu bana. Bir daha asla ve asla, yanında hiç kalbimi bozmadım desem yeri var. Dinledim, sustum, hiç bilgiçlik taslamadım. 'At,' dedi, attım. 'Tut,' dedi, tuttum. 'Git,' dedi, gittim. 'Gel,' dedi, geldim. Millet ardımdan olanca dedikoduyu yaptı, ben şeyhimin ağzına baktım. 'Buradan yürüyeceksin,' dedi, yürüdüm. Umruma katmadım, millet arkamdan davul çaldı. Allah, dilediğine hikmet verir; hikmet verdiğine de ilm-i ledünden gönlüne indirir. Senin beğenmediğin maneviyatta sultandır; senin kerih gördüğün âlemleri seyran ediyordur, bilemezsin. Rabbim, bizi onlardan eylesin. Baktım bitirebilecek miyim diye, düz okursam bitecek. 22:42 Hazreti Pir'e küstahlık olur düz okumak. Önümüzdeki hafta: "Sıcak da söylese soğuk da söylese hoş gör ki sıcaktan, soğuktan ve cehennem azabından kurtulasın. Onun sıcağı, hayatın ilkbaharıdır. Doğruluğun, yakînin ve kulluğun sermayesidir." Yani velilerle alakalı. 2056'dan devam edeceğiz inşallah. Haklarınızı helal edin, bizden yana da helal olsun. El-Fatiha maassalavat. Amin, ecmain....Siz başımda durunca böyle kendimi bir heyecan kasırgası tutuyor, diyorum hızla toparlan. Hakkınızı helal edin. Selamünaleyküm.

9 KASIM 2024
TASAVVUF VAKFI MERKEZ
BURSA

https://www.youtube.com/live/xPlv-WOVz5Q?si=HXowjSNTCYDfMTqZ

MESNEVİ-İ ŞERİF 2056-2059. BEYİTLER ŞERHİ

Eûzü Billâhi Mine'ş-Şeytâni'r-Racîm Bismillâhi'r-Rahmâni'r-Rahîm
Efdâlü'z-Zikr Fa'lem Ennehû
LÂ İLÂHE İLLALLÂH
LÂ İLÂHE İLLALLÂH
LÂ İLÂHE İLLALLÂH
Hak Muhammedü'r-Rasûlulllah
Cemî'i'l-Enbiyâ-i ve'l-Mürselîn
ve'l-Hamdülillâhi Rabbi'l-Âlemîn

Selamünaleyküm. Allah gecenizi hayırlı eylesin. Rabbim gündüzünüzü hayırlı eylesin. Ayınızı, yılınızı, ömrünüzü hayırlı eylesin. Rabbim, cümlemizi ve cümle Ümmet-i Muhammed'i hakkı hak, batılı batıl bilenlerden eylesin. Hakkı hak bilip hakça yaşayan, hakkı savunan; batılı batıl bilip batıla karşı cihat eden kullarından eylesin. Rabbim, Siyonist İsrail'i yerle yeksan eylesin. Amin. Onlara destekçi olan devletleri de yerle yeksan eylesin. Onları destekleyen şirketleri de yerle yeksan eylesin. Rabbim Doğu Türkistan'a özgürlük nasip eylesin. Bütün Ümmet-i Muhammed'e özgürlük nasip eylesin. Rabbim, nerde Ümmet-i Muhammed'in hakkı gasp edildiyse, namusu, şerefi, haysiyeti, kanı yerle bir edildiyse hepsinin de intikamını Cenab-ı Hak alsın. Amin. Ecmain. 2056'dan devam edeceğiz. Geçen hafta: "Velilerin sözlerinden yumuşak olsun sert olsun, vücudunu örtme çünkü o sözler dinin zahiridir" kısmını okumuştuk. Devam ediyoruz:

"Sıcak da söylese, soğuk da söylese hoş gör ki sıcaktan, soğuktan ve cehennem azabından kurtulasın. Onun sıcağı hayatın ilkbaharıdır, doğruluğun, yakînin ve kulluğun sermayesidir."

O veliler, o mürşid-i kamiller sıcak da söylese, soğuk da söylese hoş gör. Yani senin nefsinin hoşuna gitmeyebilir, sana sert konuşabilir veyahut da sana soğuk davranabilir veyahut da söyledikleri sana soğuk gelebilir. Onlar da kendilerince kendi hâlet-i ruhiyelerini yaşarlar ve senin hâlet-i ruhiyene uygun bir tavır sergilerler. Kah sana sıcak davranır kah sana soğuk davranır. Seni terbiye etme maksadıyladır. Kah sana sert konuşur kah sana yumuşak konuşur, bu senin nefsinle alakalıdır. Yani bunu kalkıp da 'Vay bana

şeyh efendi şimdi sert konuştu yok eskisi gibi değil, şimdi soğuk davranıyor yok işte şu şöyle, şu böyle...' deyip de kendi kendine heva ve hevesini ayağa kaldırma. Kendi kendini triplere de atma. Sen kendince hatayı kendi nefsinde gör ve tövbe et. Hatanı, kusurunu gör, hatanı kusurunu bu şekilde örtmeye çalışma; meydana çıkarıp onunla yüzleşmeye çalış. Çünkü insan nefsi kendi hatasını kusurunu insana göstermez. Hele bu zamanda Müslümanlar öyle bir hâle geldi ki Müslümanlar kendi hatasını, kusurunu görmez hâle geldi. Herkes birbirini takip ediyor; birbirinin hatasını, kusurunu takip ediyor; birbirinin Müslümanlığını takip ediyor; birbirinin dervişliğini takip ediyor; birbirinin hâlini, ahvalini takip ediyor. Dönüp de kendi nefsine bakan çok az. Yani öyle bir tırnak içerisinde öyle bir hâle geldik ki biz artık bizim dışımızdaki Müslümanların, dervişlerin, bizi ilgilendirmeyen kimselerin hâl, tavır, hareket, onun dine bakışı, onun dini yaşantısı...Bunlarla ilgileniyoruz biz. Bu, en büyük yanlışlıklardan birisi. Sûfi kendi nefsiyle uğraşacağına, kendi nefsini terbiye etmek için çaba göstereceğine başkalarının eksik ve noksanlıklarıyla uğraşıyor.

Bir başkasının eksik ve noksanlığıyla uğraşan bir kimse, kendi nefsinin eksik ve noksanlıklarını tespit edip onları terbiye etmesi mümkün değildir. Şeytan insanı buradan aldatır; bir başkasının eksik ve noksanlıklarını senin önünde dağ gibi büyütür. 'Vay, derviş adam böyle yapar mı?' der. Oysa sen evde eşine küfrediyorsundur, çocuklarına kötü davranıyorsundur, sen etrafında ve aile içerisinde de kötü davranıyorsundur, bunu görmez senin nefsin veya sabah namazına kalktın mı buna bakmaz. Bir başkasının namaz kılıp kılmadığına bakar. Günlük virdini çekmediğini görmez, başkasının virdini çekip çekmediğine bakmaya çalışır. Hatta öyle dervişler vardır ki bir başkasını kendince rabıta edip onun eksiğini gediğini araştırmaya çalışır. Ya otur oturduğun yere, kendine rabıta et, kendi eksiğini, noksanını görsene! Kimin eksiği noksanı bitmiş? Kimin bitmiş ki senin bitecek? Kim hata yapmamış ki sen yapmamış olacaksın? Kim yanlış işlememiş ki sen yanlış işlememiş olacaksın? Kim haram işlememiş de sen işlememiş olacaksın? Yani bu, bu dönemde değil; Âdem'den itibaren hiç haram işlemeyen peygamberlerin haricinde insan mı var? Hani bir kadın recm edilecekmiş ya, çıkarmışlar, İsa aleyhisselam demiş ya: "İlk taşı hiç günah işlemeyen atsın." demiş. Kimse demiş günah işlemeyen, taşı o atsın demiş. Yani sen günahsız mısın? Sen hatasız mısın? Sen yanlışsız mısın ki başkasının hatasıyla, kusuruyla, yanlışıyla ilgileniyorsun? Bu, ne yazık ki İslam dünyasının içerisine yerleşti şimdi. Sen kendi cemaatinin eksikliğine, noksanlığına bak. Onu düzeltmeye çalış. Sen bir başkasının cemaatiyle, cemiyetiyle, tarikatıyla ne

uğraşıyorsun? Ölçüyü konuş, Kur'an'ı, sünneti konuş, nasihat et. Amma ve lakin sana da bir ölçü konuşulursa, sen de onu kabul et.

O yüzden senin üstadın, senin mürşidin sana bir nasihatte bulunuyorsa, sen ona kendini kapatma. Sen onu can kulağıyla dinle, uygula. Dinle, uygula. Can kulağıyla dinle ve uygula. Şeyh efendi, Allah rahmet eylesin öyle derdi: "Kulak verin, omuz vermeyin." derdi. "Kulak verin, omuz vermeyin." derdi. Yani kulakla omuzun arası mesafe kısa ya, yani omuz verme dedi, gaflete düşme, sen iyi dinle. O yüzden ama sıcak söyledi ama soğuk söyledi, ama sana tavırlı konuştu ama tavırsız konuştu...Bakın, bu Mesnevi yazılalı 740-750 yıl olmuş. 750 yıl olmuş. Yani şimdi soğuk konuşmayı bırak; birine selamı geç alsan, "Aleykümselam." desen, o 'selamımız da alınmıyor.' Tak, yazıyor. En sonun da kapatacağız telegramı geçeceğiz. Ne soğuk davranması! Birine soğuk davransan, dervişliği bırakıp gider. O rüyayı yazmış ya hemen anında hiçbir işin gücün yok senin, anında cevaplayacaksın onu. Altına bir daha, yarım saat geçmiş, rüya yazmıştım diyor. Bir rüyayı on sefer atıyor, beş sefer atıyor. Gör yani rüyayı. Senin başka işin gücün yok çünkü. Onun emrine amadesin. Nereye soğuk konuşacaksın, nereye sıcak konuşacaksın? E, bazen inceden dokunuyoruz ya. Hani o uçuyor adam; şeyhlik bekliyor, halifelik bekliyor, içerden, dışardan! Yazmış adam geçen gün Almanya'dan: "Şeyh Efendi, geleceğim ama şeyhlik..." Önce oradan başlamış, "ama şeyhlik icazeti ama halifelik icazeti ama dervişlik icazeti..." İcazet almaya gelecek! Ben de yazdım, ondan sonra dedim: "Bizde bu icazetler öyle kolay değil. Önce dedim, rüyamda görmem lazım seni." Kaldı! Yani gelse burda emmareyi anlatsam ona, desem ki: "Emmareyi geçtin mi?" O diyecek ki: "Geçtim." "İyi, kaç başlı canavarı kestin, öldürdün? Anlat." diyeceğim. "Nasıl yaptın? Emmareyi geçişinin elindeki delili ne?" Kalacak. Dervişlik böyle ucuz zannediyor herkes. "Ele geleni yersin, dile geleni dersin. Böyle dervişlik dursun" demiş koca Yunus. E şimdi bir mürşid-i kâmil soğuk konuşsa dert, sıcak konuşsa dert. Şeyh Efendi Allah rahmet eylesin, öyle diyordu: "Oğlum, öte git desek, hani öte git desek, dervişliği bitecek." diyordu. "Zikrullahı da terk eder bunlar." diyordu. "Öte git" de diyemiyoruz diyordu. Allah bizi affetsin.

"Onun sıcağı hayatın ilkbaharıdır." Yani normalde onun sıcağı hayatın ilkbaharıdır. Sana böyle çok zormuş gibi gelebilir, sıkıntılıymış gibi gelebilir. O sûfilik yolu kolay değildir ama her zorlukla beraber bir kolaylık vardır, âyet-i kerimeyi de unutmayalım, İnşirah Suresi, âyet 6: "Her zorlukla beraber bir kolaylık vardır." O yüzden, bu yol zorlukları aşma yoludur, nefisle mücadele etme yoludur ve o zorluğun yanında muhakkak kolaylık da vardır ve hayat da bundan ibarettir. Kâh soğukla karşılaşacaksınız kâh sıcakla.

Kâh iniş yaşayacaksınız kâh çıkış yaşayacaksınız. Kâh düzü göreceksiniz, düzde koşacaksınız aldanıp bir çukura basacak ayağınız düz diyeceksiniz; aldanıp yine bodozlama gideceksiniz kâh yokuş çıkacaksınız, hayatın zorlukları sizin önünüze gelecek, siz böyle nefes nefese kalacaksınız kâh yokuş aşağı ineceksiniz. Diyeceksiniz ki: "Yahu bir kolaylık oldu. Dervişlik de hayat da böyle bir şeydir. Dervişlik de hayattan farklı bir şey değildir. İnsan hayatı da böyledir. Kâh zorluk yaşar insan hayatının bir döneminde kâh kolaylık yaşar. Kâh zorluk yaşadığı zaman da etrafındaki sahte eşler, dostlar, çocuklar kaybolur. Senin parana düşkün, senin makamına düşkün, senin mevkîne bakan kimseler bir zorluğa düşünce sen, terk ederler seni. Ciddi ciddi terk ederler. Sadece senin etrafında gerçek dostların kalır. Bunun, insanın eşi de çocukları da dahildir bunun içine. Herkes için geçerlidir bu. O kâh böyle güllük gülistanlıktır ortalık; herkes sana dosttur, hiç sıkıntı yok. Sen "merhaba" desen binlerce "merhaba" sesi gelir. "Düşünce gör" derler ya, aynı öyle şeydir, öyledir. Yolda da dervişlikte de öyledir. Senin böyle şâşalı günlerin olur, herkes senin dostundur, herkesin abisisindir sen. O şâşalı günleri yaşarsın veya halin vaktin yerindedir. Üç beş kişiye üç beş kuruş bir şeyler yapıyorsundur, herkes alkışlar seni. Sen düşmeye gör. Düşünce gerçek dostların kalır etrafında. Düşünce eşin hakikisi kalır, düşünce çocuğun hakikisi kalır yanında. Düşünce senin gerçek kardeşin kalır yanında. Öyle kandan anne baba bir kardeşi kastetmiyorum bundan. Onlar da dağılır gider, o da kalmaz. Bakın, o da kalmaz. İnsan düşmeye görsün çünkü. Düşmeden olgunlaşmaz bir kimse.

Düşmeden kemâle ermez bir kimse. Tasavvufî olarak da düşmeden kemale ermez bir kimse. O düşüşü yaşayacak; insanlar ona kötü gözle bakacak, kötü nazarla bakacak, küçümseyecek, hor görecek insanlar onu. İkinci sınıf vatandaş gibi muamele edecek. Hatta öyle ki o kimse evinde bile ikinci sınıf vatandaş muamelesi görür. Beyin gerisine, eşinin de aklına yerleşir: "O ikinci sınıf vatandaştır. Kafası çalışmıyordur, geri zekalıdır, anlamıyordur, bilmiyordur. Bu adamla neden evlendi ki o? Başka adam mı yoktu evlenmek için? Bu adam böyleymiş demek ki..." Bunları yaşamayan bir kimse kemale ermez. Yaşayacak, sabredecek, bekleyecek. Çünkü o zorluğun yanında kolaylığın da olduğuna iman edecek. O zoru yaşıyorsun ya ona iman edecek. Diyecek ki: "Bunun kolaylığı da var." Ona iman edecek. "Bu karanlık gecenin sabahı var." Ona iman edecek. "Bu darlığın genişliği var, bu sıkıntının felahı, felaha erileceği zamanı var." Ona iman edecek ve içinden yazacak onu. Aptal olmayacak. Kim sıkıntılı zamanında onu terk etti, yazacak onu tek tek, unutmayacak onu. Kim sıkıntılı zamanında ona ne dedi, yazacak onu. Bu yol aptallığı kaldırmaz. İnsanlık aptallığı kaldırmaz. Sen onun

yazmasını bileceksin. Neden? Çünkü mümin odur ki aynı delikten bir daha ısırılmaz. Sen onu tanıyacaksın, bileceksin. Ona, ona göre muamele bulunacaksın. Onu atmayacaksın, itmeyeceksin ama diyeceksin ki: "Bu, bir düdükte beni bırakır gider, bunu biliyorum" diyeceksin. Bu diyeceksin: "Bir sıkıntıda bu, terk eder gider, bunu biliyorum" diyeceksin. Bu benim eşim; bir sıkıntıda bana bunu söyler mi? Söyler", diyeceksin. Bunu tespit edeceksin. Hayat dersidir bunlar. Hayat dersi! O yüzden Hazreti Pir diyor ki: "Soğuk da gelse sana, sıcak da gelse ve bütün kainat senin mürşidindir. Yaşadığın olaylar senin mürşidindir. Yaşadığın hadiseler senin mürşidindir. Yağan yağmur senin mürşidindir. Esen rüzgar senin mürşidindir. Denizin kenarında vuran dalga şak şak senin mürşidindir. Düşen yaprak senin mürşidindir. Her şey senin mürşidindir çünkü her şey sana bir şey öğretmek için tecelli eder.

Gerçek mürşit çünkü Allah'tır celle celaluhu. Mürşidinin üstündeki mürşit, Hazreti Muhammedi Mustafa, onun üstündeki mürşit de Hazreti Allah'tır. Doğanın bütün olayları, tabiatın bütün kanunları sana bir şey öğretir. O yüzden seni satan kimseye de bak, onu da hor görme. De ki: "Bu da bununla görevlendirilmiş. Beni bir daha satar mı? Satar." Çünkü o satmakla görevli insanların arasında. Ne yaptı İbrahim Aleyhisselam? Mısır'a göçtü. Nerden? Urfa'dan. Mısır'a göçtükten sonra Cenab-ı Hak ona yine eş verdi, evlat verdi. Ona yeniden mal verdi, mülk verdi, sayısız hayvanlar verdi. Sayısız! O hani Cebrail aleyhisselam geldi ya imtihan etmeye. Bir sefer Allah dersen bütün malı mülkü veririm. İkinci seferde şu kadar veririm. Üçüncü seferde ben sana köle olurum, deyince, "Evet." dedi. "Bu senin dostunmuş, ya Rabbi." dedi. Cebrail aleyhisselam, bunların hepsini Mısır'da buldu İbrahim aleyhisselam, Urfa'da değil. Ne yaptı? Mancınığını kesen kimse geldi bir gün kapıya. Bu kıssa çok hoşuma gider benim. Bu kıssa benim çok hoşuma gider. Sebebi de şudur: Benim ipimi kesen bir gün benim önüme gelir çünkü. Hayatım boyunca bunu yaşamışımdır. Geldi kapıya, İbrahim Aleyhisselam ona hizmet etti, yedirdi, içirdi. Kıyafetlerini aldı, dikti, yıkadı, yeni kıyafet verdi kendisine. Bir gün, iki gün, üç gün...Dayanamadı. Dedi: "İbrahim, beni tanımadın mı" dedi. "Evet." dedi. "Ben kimim?" dedi. "Urfa'da benim kapı karşı komşumdun." dedi. Mancınığımı kesen demedi, ipimi kesen demedi. Terbiyeye bak. Dedi ki: "Kapı karşı komşumdun." E dedi ki: "Ben senin ipini kestim ya" dedi. Çünkü nemrut ateşi yaktırdı, mancınığı hazırlattı. Aylarca çevrede ne kadar odun yanacak ne varsa topladılar. Kocaman bir çukur yaptılar. Dağ gibi odunları, ondan sonra çer çöp ne varsa topladılar. Mancınığı da hazırladılar. Nemrut, bütün hepsini de topladı oraya, herkesi. Herkesi topladı oraya. Dedi ki: "Seyredin." Hani İbrahim'i nasıl ateşe atıyorum! İlahlık taslayacak ya! O bölgelerin insanları, bakın, ilk kan

Irak'ta, Kerbela tarafında döküldü. Hazreti Adem'in oğlu...Böyle o bölgede hep böyle peygamberler yaşamış ya, o peygamberlerin arkasında duranlar olmuş, durmayanlar olmuş. O bölge insanlığın başlangıç tarihi ya, başladığı yer. Hep kargaşa yaşamışlar ve bütün nereye bir kimse büyük imparatorluk kurarsa kursun eğer Ortadoğu'ya hakim olmadıysa, bütün herkesin imparatorluğu yıkılmış.

Enteresan bir şeydir, Anadolu'ya ve Ortadoğu'ya hakim olan kim ise, dünyanın imparatoru odur. Kenara yazın. İbrahim Aleyhisselam demiş: "Kapı karşı komşumdan." Demiş: "Ey İbrahim, senin ipini ben kestim ya." Böyle bakmış. "Allah izin vermeseydi, sen onu da yapamazdın." demiş. "Allah izin verdi de yaptın." İbrahim ahlaklı bu olmak! İpini keseni ipini kesti gibi görmeyeceksin ama yazacaksın. İbrahim unutmadı onu. Ne yaptığını biliyor. O yüzden bir velinin sıcağı, ilkbahardır. O, doğruluğun, yakînliğin, kulluğun sermayesidir. O sana doğruluğu öğretir, o sana kulluğu öğretir, o sana iyiliği öğretir. O yüzden o iyiliği ve doğruyu öğrettiği için ona sabret, itaat et. Hep böyle el bebek gül bebek olmaz dervişlik. Öğretecek ya sana kâh sert davranacak kâh yumuşak davranacak kâh soğuk davranacak kâh sıcak davranacak. Senin konumuna, durumuna göre davranacak. Eğitim onu gerektiriyor çünkü. Normalde hoşumuza gitmeyen, dünya üzerinde çok şeyler, hayatın içerisinde çok şeyler olabilir. Neler yaşanır neler...Ama ne yapacaksın? Sen ona sabredeceksin. Ve sen o eğitimi tamamlamaya gayret edeceksin. Ben bazen derim ya, işte 18 yıl şeyh efendinin bizatihi yanında kaldık. Hep el bebek gül bebek değildi. Değildi! Soğuk davrandığı zamanlar da oldu, konuşmadığı zamanlar da oldu. Dedim: "Efendim, ne oldu?" "Yok bir şey. "Var bir şey, efendim." dedim. Yalnızız ama "var bir şey efendim." dedim. "Yok diyorum ya!" dedi. Allah'ım dedim, ya Rabbi ya Resulallah...Sonra yaklaştım biraz daha: "Efendim, ne olduğunu bileyim." dedim.

Sonra söyledi. Böyle böyle böyle. Telefon açtılar, böyle böyle dedi. "Bir şey söyleyebilir miyim?" dedim. "Tabii." dedi. "Efendim, yüzleşmeye hazırım." dedim. "Lanetleşmeye de hazırım. Böyle bir şeyin olmadığına dair. İstiyorsanız hemen Bursa'ya telefon açayım, alıp getirsinler hepsini birden" dedim. Yolda yürüyoruz, Ödemiş'te. Durdu, böyle baktı bana.

"Oğlum, ben o kadar dedim" dedi. "Mustafa Efendi böyle bir şey yapmaz dedim," dedi. "Efendim" dedim, "yapmadığıma dair her türlü lanetleşmeye de hazırım, her türlü yüzleşmeye de hazırım." "Allah Allah" dedi. Bunu konuşacak derviş, bunda da bir sıkıntı yok. Yalnız kaldığında "Efendim var mı bir şey" diyecek, söyleyecek. Öyle ya, bir tavırla karşı karşıyasın. Tavrı normalde anlatmazsan, söylemezsen sanki sen o suçu işlemişsin gibi olur. Söyledim, dedim böyle böyle. "Allah Allah, bu insanlar ne dedikodu yapıyorlar

böyle" dedi. Ben sustum. Tuttu elimden, el ele yürüyoruz Ödemiş'te. "Mustafa Efendi, oğlum" dedi, "insanlar dedikodu eder, gıybet eder, şunu eder, bunu eder..."Tamam iyi, eder, ediyorlar. Meramını anlatacak. O soğuksa diyecek ki: "Efendim, ne oldu?" Öyle ya veya onun sıcağı sana cehennem ateşi gibi gelmesin. Söyle, "Ne oldu?" de. Soğuk-sıcak, bir değişiklik var sonuçta. Onu kendi nefsine sor. Ondan sonra git üstadına da sor: "Ne oldu?" de. Bunda bir sıkıntı yok. Hoş, benim Allah affetsin, soğuğumu sıcağımı anlayamaz genelde dervişler. Evet, ben içten yanmalı motor gibiyimdir. Ben birine buz gibi soğurum, hiç fark etmez o. Hatta etrafına der ki: "O kadar yakınız ki." İyi tiyatrocuyumdur, saklamıyorum kendimi. Ona demişimdir "ama bak şunu yapma." Yapmıştır. "Yapma." Yapmıştır. "Yapma." Yapmıştır. Tamam, üç seferdir hakkı, bitiririm ben onu kendi kafamda. Ona bir daha bir iş de söylemem. Bunları hep açık açık söylüyorum zaten. O yüzden bir kimse sıcağı da soğuğu da yaşasa üstadının dizinin dibinden ayrılmayacak. Soğuk da sıcak da yaşasa, bu benim kendi ölçüm, üstadının sözüne bakacak. Dervişin yanıldığı yer orasıdır. Üstadının sözüne bakmaz.

Şimdi bir yerde program olacak. Orada program olurken işte "Şunu şöyle yapın, bunu böyle yapın." Böyle bakıyorum, birkaç kişi böyle işte, ben böyle "Şöyle yapın." diyorum, o koşuyor, zakirine söylüyor, abisine söylüyor yani. Bir daha bir şey söyledim: "Abine mi soracaksın?" dedim. Böyle baktı. "Senin abini de bu dergahtan sipittirir atarım, seni de atarım." dedim, kaldı şimdi. "Anlamadın herhalde" dedim: "Senin abini de bu dergahtan sipittirir atarım, seni de atarım." dedim. Sonra söylüyor: "Bize böyle talimat vermişti." diyor. Bir üstat, Harun'a dedim ki: "Harun, amuda kalkarak Yasin-i Şerif okuyacaksın." dedim değil mi? Harun kalktı, Nuri'ye içinden dedi ki: "Ben bir Nuri abiye bunu danışayım." Harun şaşı, Harun'un istikameti bozulmuş, Harun'un dervişliği de bozulmuş. Birine bir şey söyledin, zakir ablası var ya bir ona danışacak. Birine bir şey söyledin, zakir abisi var ya ona danışacak. İstikameti şaşırmış o, şaşı. Üstadın söylediği, senin nefsine ağır gelebilir. Sen onu gidip başkasına söylemeyeceksin. Onu gidip de sen zakirine onu danışmayacaksın. Sana çok ağır bir şey de söyleyebilir. Sen onu gidip başkasına danışmayacaksın, sen onu gidip zakirine de danışmayacaksın. Sen ona itaat edeceksin. Soğuğu da yaşayacaksın, sıcağı da yaşayacaksın. İnişi de yaşayacaksın, yokuşu da yaşayacaksın. Senin gözünde şirk olmayacak. Şirk ne? İkilik. Bir dergahta üstat bir tanedir, iki değildir. Biz peygamber olarak Hazreti Muhammedi Mustafa(s.a.v.)'in peygamberliğine iman ettik. Diğer peygamberlerin peygamberliklerine de iman ettik ama biz Muhammed-i Mustafa'ya(s.a.v) uymak zorundayız; İsa'ya değil, Musa aleyhisselama değil, İbrahim aleyhisselama değil. Ya? Biz Muhammed-i Mustafa'nın ümmetiyiz.

Allah affetsin, öyle bir zirve yaşayın ki bunu isterim, diğer peygamberler size bir şey söylediğinde gözünüz Muhammed-i Mustafa'da olsun. O size işaret ederse yapın onu, o işaret etmezse ben Muhammed ümmetiyim, benim peygamberim duruyor orda deyin. Bu işin zirvesidir. Bakın, bu işin manevi zirvesidir.

Pir efendiler toplanmış, senin pirin kim? Örneğin Geylani Hazretleri, örneğin Rufai Hazretleri, örneğin Hazret Mevlana. Örneğin yedi tane pirin yedisi de senin pirin. Sekizincisi sana bir şey söylüyor. Sen o yedi tanenin içinden bir işaret bekle. O yedi tanenin içinden bir tanesi seni sahiplenmiştir zaten, senin manen pirin odur. Kim? Geylani Hazretleri. Sen onun gözünün içine bak. O işaret verirse yürü, o işaret vermezse yürüme, aldanırsın. Dergahın bir tane üstadı olur, ikincisi olmaz. Abisi olur, zakiri olur, nakibi olur, nükebbası olur, halifesi olur. Sen üstadına bak, Ahmet'in Mehmet'in sözüne değil. O yüzden bu insanda şaşılık yapar. Rabbim korusun. Bunu neden anlattım? Üstadı ona soğuk davranır. Üstadı ona yokuş gelir. Nefis onu zakirin yanına gönderir. Nefis onu abinin yanına götürür. Nefis onu x kimsenin yanına götürür. O ne derse o der. Aa, neden? Üstat ona çünkü soğuk davrandı ya, üstat onu eleştirdi veyahut da üstat ona bir söz söyledi. E o zaman ne yapalım? Yani İsmail abi bize daha sıcak gelsin, biz İsmail abinin yanında dolaşalım. İsmail abi ne derse ona bakalım, koşturalım İsmail abinin peşinde, pervane dönelim. Aman İsmail abi yan yattı çamura battı! Aman İsmail abi yanıyor İsmail Abi...İsmail abi önemli onun için! Şeyhin? O sana çünkü soğuk değil mi? O sana uzak çünkü veyahut da o sana bir tavır koydu, bir şey söyledi. Ah İsmail'in de hoşuna gitti! Önce bana bakacaksınız. Önce benden geçtiniz. Bunlar dervişliğimizde yaşadığımız şeyler, bunlardan örnekliyorum size. "Bizden izin almadan şeyh efendiyi aramayın, bizden izin almadan Üstada gitmeyin", dervişliğimizde yaşadığımız şeyler bunlar bizim. Allah Allah! Neden şeyh efendi rahatsız olmasın, siz rahatsız etmeyin. Böyle mi diyor sizin zakirin diyorum ben, böyle diyor, biz böyle davranıyoruz diyor. Zakire diyorum neden böyle davranıyorsun sen? Bak arkadaşlar böyle böyle diyorlar, sen kendini nazara vermişsin burda, kendini aktab kabul ettirmişsin. Sen neden böyle yaptın? Böyle bakıyor bana. Bursa'da öyle değil mi diyor, öyle değil diyorum ben. Bursa'da öyle değil. Şeyh efendinin emri olursa kimse Mustafa Efendi beni aramasın çıkar derse söylerim yoksa şeyh efendiyi aramak için kimsenin benden müsaadesine gerek yok. Aa diyorum bak, bu arkadaşlar seni şeyhinin yerine koymuş.

Şimdi bakın o kimseler bir şeyhe intisap edemediler. Şeyh efendiden kalan zakirlerde duruyorlar. Neden? Çünkü onlar zakirlerini Şeyh efendinin zamanında şeyh edinmişlerdi, zakirlerini Şeyh efendinin zamanında şeyh

edindiklerinden dolayı kaldılar öyle. Mehdi'yi bekliyorlar. Hani bu hadisler ne oldu, her devirde vardı, sizde neden yok? Siz zakirlerinizi şeyh ettiniz çünkü. Sizin de nefsinize tatlı geldi. O kimse de abilik yaptı, zakirlik yaptı, yedik içtik. Oh! Hoş muhabbet yaptık. O birine demedi sen sabah namazına kalktın mı kalkmadın mı. O dedi "abi ya sabah namazına kalkamadım." "Olur böyle şeyler, Allah'ım affeder yürü devam et." E şeyhe gitse diyecek "yavrum hadi bir gün kalkamadım, iki gün kalkamadım. Sabah namazına kalkmayan dervişten derviş mi olurmuş? Devrilmiş olur. Başka bir şey olmaz kalk sabah namazına" "Nasıl?" "Basbayağı." "Bugün tevhidi çekemedim ben." " Tevhidi çekemeyen derviş mi olurmuş" Şeyhin diyeceği bu ama İsmail abisi bir şey demez ona. İsmail abisi onu tolere eder, "gel abicim, işte olur böyle şeyler, biz de zamanında çekemedik!" Lan sen şimdi de çekemiyorsun! Ne zamanı? Ne aldatıyorsun dervişi? De ki ben de çekemedim bugün. Ben de yapamadım. O zaman bizde bir hastalık var o zaman bizde şaşılık var. Biz üstadın soğukluğunu anlayamamışız, hep beraber gidelim tövbe edelim önünde. Diyelim ki tövbe etmeye geldik, Allah'a tövbe ediyoruz, habibinin yolunda biz düzgün durmadık tövbe ediyoruz, biz üstadın yolunda düzgün durmadık tövbe ediyoruz. Nefsimize uyduk, kendimizi bir şey zannettik. Bu ağır! Üstat böyle konuşunca ona rampa yap, kendine böyle küçük bir alan oluştur! Dervişi zakiri... Neden? Soğuk çünkü. Oysa Hazreti Pir diyor ki:

"Çünkü can bahçeleri onun sözleri ile diridir."

Senin gönül bahçen dirilecekse, o velinin, o mürşidin, o üstadın sözüyle dirilir; onunla ihya olunur. O, senin gönlüne can suyu dökecek; o, senin gönlüne can pınarları akıtacak ama kızacak, hiddetlenecek ama yumuşak konuşacak ama rüzgar soğuk esecek ama sıcak esecek. Bu, senin faydana. Eğer senden tebliğ için ücret almıyorsa, senden bir maddi faydası yoksa, akşam ekmeği senden gelmiyorsa, böyle bir korku yaşamıyorsa ki bir mürşid-i kâmilin böyle korkusu yoktur, varsa mürşid-i kâmil değildir; o, sana doğruyu anlatmaz. Öbür türlü, onun sana sohbeti senin gönül bahçene dirilik getirir. Onun sohbeti, senin gönül deryana canlılık getirir. Onun sohbeti, senin gönlündeki damlayı derya yapar. Başkasının sohbeti, sözü derya gibi görünür, damla değildir. Serap misali, sen habire koşarsın, ulaşamazsın bir damla suya ama senin mürşid-i kâmilin, senin tabi olduğun Allah dostu, senin gönlündeki damlayı derya haline getirir, coşturur.

"Gönül denizi, bu cevherlerle doludur."

Çünkü o velinin, o mürşid-i kâmilin gönül denizi cevherlerle doludur ve sana uygun olan cevher, o gönül deryasından sana nakşedilir. Sana uygun, sana lazım olan sohbet, ordan gelir; senin kalbine akar, yerleşir. Sen dersin

ki: "Evet ya, bu sohbet banaydı; tam benim düştüğüm hataları anlatıyor." Bizde şöyle bir anlayış vardır: Şeyh kızmaz, şeyh sert değildir. Şeyh, şeyh değil; muhallebi anlatıyor. Allah Allah! Hazreti Peygamber kızdı da sallallahu aleyhi ve sellem ; Hazreti Peygamber sert de davrandı, Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem , konuşmadı ve konuşma yasağı da koydu. Hatta selamlaşma yasağı da koydu. Dedi ki: "Bu kardeşlerinizle kimse selamlaşmayacak, kimse bunlarla konuşmayacak." Neden? Çünkü cihada gelmediler. Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hiddetlendiğinde; damarları çıkardı dışarı, öyle hiddetlenirdi. Bizim tanıdığımız Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem ile bazılarının tanıdığı Peygamber arasında fark var. Tekrar söylüyorum: Hurmalıklarından dolayı cihada çıkmayan sahabelere selamı sabahı kestirdi Allah Resulü sallallahu aleyhi ve sellem . Dedi ki: "Bunlarla hiç kimse selamlaşmayacak." Onlar sabah oldu, selam verdiler. Dediler ki: "Selam alan yok." Hiç kimse... Nasıl bu halden çıktılar, sahabeler? Gittiler, Medine-i Münevvere'de sıcak gören, en sıcak bir yere direk koydular, direğe bağladılar kendilerini; nefislerini terbiye etmek için. Kızılacak olana kızılacak, dövülecek olan dövülecek; soğuk davranılacak olana soğuk davranılacak. Hakikat bu çünkü. Bu hikmet bu. Herkese el bebek gül bebek değil.

"Eğer gönlün bahçesinden cüzi bir zevk ve hal eksilse, aklı başında olan kişinin gönlünü binlerce gam kapladı."

Eğer senin gönlünden bir tecelliyat eksildiyse, eğer senin gönlünde bir eksiklik zuhur ediyorsa, sen sabah namazına kalkamıyorsan, sen dersini çekmekte zorluk çekiyorsan, sen yaşadığın halleri yaşamıyorsan, sen daha önce gördüğün rüyaları göremiyorsan, sen daha önce kabrin başına gittiğinde esselamu aleyke ey ehli kubur dediğinde ve aleykümselam denmiyorsa sana; o zaman sende eksiklik var, aklını başına al. Aklını başına almış olsan, senin gönlünü gam kaplar. Senin aklın başında olmuş olsa, üstat sana soğuk davrandıysa, senin gönlün gamdan geçilmez. Eğer üstat sana sıcak davranmıyorsa, senin gönlün kan revan olması lazım. Sen başı kesilmiş kuşlar gibi çırpınman lazım ortalıkta; çırpındıkça kendi kanında, kendi kanından kendin geçmen lazım. Yok, öyle değilse; sen iyice gaflete daldın, senin zahirin üstada bağlı, batının değil. Senin zahirin bağlı...

Hani o şuna benziyor: Denizde fırtınaya kapılmışlar, ayeti kerime bize söylüyor. Allah'a yalvarırlar, yakarırlar diyor. Fırtınadan kurtulunca da Allah'ı unuturlar. Allah'ı unutmuşsun sen. Sen Peygamber'i unutmuşsun sallallahu aleyhi ve sellem i. Sen üstadı unutmuşsun, yolu unutmuşsun. Sen gaflete düşmüşsün, sen acze düşmüşsün, sen nefse düşmüşsün. Sen daha kendi kendine "Ben iyiyim" diye caka atıyorsun. Sen "İyiyim" diyorsun, etrafına da caka atıyorsun. Dervişlik taslıyorsun etrafına... Senin derviş olmadığını

biliyoruz biz manevi olarak, bilmiyor değiliz. Bilmiyor değiliz! Zikir halakasından da düşmeyesin diye tutuyoruz. Sen kendini bir şey zannetme. Aklını başına al, aklını başına al! Senin gönlün kan deryası olması lazım.

Senin gönlünün gam deryası olması lazım, gam. Sebep? Çünkü o yaşadığın hali yaşamıyorsun. O zevki tatmıyorsun bir daha, o hali yaşamıyorsun. Hani yanılmış, yenilmiş bir kıza, bir dünürcü gelmiş ya...Hani diyor ya kız da annesine: "Anne, hadi o meseleyi anlatsana." Sen hâlâ daha on yıl önce gördüğün hali anlatacağım diye uğraşıyorsun, onunla oynuyorsun. Geç kardeşim, geç! "Dün dünde kaldı; bugün yeni şeyler söylemek lazım" demiş. Hazreti Pir. On yıl önceki rüyayla avunma. Sen dün gece ne gördün? Dün gece kiminleydin? Onu söyle bana. Dün gece kiminleydin? Onu söyle bana. Dün gece kiminleydin bak, hâlini gör. Bana bir gün öncesinden bahsetme. Dün gece kiminleydin? Bana üç gün öncesinden bahsetme. Dün gece kiminleydin? Onu söyle bana. Çünkü dün dünde kaldı. On yıl önce bir rüya gördüydün...Kardeş, on yılda dünya sayısız kez kuruldu, yıkıldı. Sen dün gece ne söyledin, ne gördün onu anlat bana. Eğer ki bunu söyleyemiyorsan, bunu diyemiyorsan, o zaman senin gönlündeki eksiklikten haberin var ama telafi etmeye gücün yok. Ya da sen o kadar şaşılaştın, o kadar körleştin ki gönlündeki eksiklikten de haberin yok, habersizsin. Ben de biliyordum şeyhime: "Efendim, İzmir'e ne zaman geleceksiniz?", "Şu gün geleceğiz Mustafa Efendi" Yoktu telefon! Telefon yoktu! Kim rüyasında görürse İzmir Garajı'na o geliyordu. Bir Ali İhsan geliyordu, bir Mustafa Özbağ geliyordu. Ali İhsan da her zaman gelmiyordu. Herkesin kocaman hâl dervişi diye bildiği kimse, bir sefer mi iki sefer mi ne geldi. Bir akşam geldi, bir sabah geldi. Dervişlik oydu. Dervişlik oydu! Dün gece kiminleydin? Onu söyle bana. Dervişlik bu! Sabah kiminleydin? Dervişlik bu. Dervişlik bu, benim bildiğim dervişlik bu. Benim bildiğim dervişlik de kalmadı zaten. Ve gönlünde bu eksiklik var ise gönlündeki eksikliği anlattık. Bunun normalde ilacı, bunun ilacı, gönüldeki eksikliğin ilacı, tövbe ve zikirdir. Hadis-i şerifte Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri buyurdu: "Müminin kalbi, Zikrullah ile hayat bulur." dedi. Zikrullah kardeş, zikrullah! Ve gönlündeki eksikliğini tespit et. Zikrullah yap. Allah'ı zikret ve tövbe et. Tövbe! Tövbe et.

O gönlündeki eksikliği tespit et. Kendi kendine dervişlik süsünle aldanma. Şeytan seni aldatır, dünya seni aldatır. Hani böyle bir sanatçıları gösteriyorlar ya, sanatçı denen kimseleri... Onları ben sanatçı olarak da kabul etmiyorum. Bir sayfada makyajlı hâli, makyajsız hâli. Ulan makyajsız hâline baktığın zaman onu insan gece rüyasında görse, dönüp sol tarafına bir defa eûzübesmele çekip tükürmesi lazım! Bir de makyajlı hâli var! Senin dervişliğin o makyajlı hâle dönmesin. Dervişlik, güzel dervişlik yap. Bunu

düzeltmenin yolu, bunu düzeltmenin yolu Allah'ı zikirdir kardeş. Büyüklük taslamamaktır, kibre düşmemektir. Bunun yolu tevazudur. Sahte şeyhlik yapmamaktır. Kendi kendine şeyhlik yapma, kendi kendine "Oldum bittim" deme, kendi kendini bir şey zannetme. Sen tevazu kanatlarını indir. Üstadının sözüne bak. Kendini disipline et. Kendini disipline edemezsen yol yürüyemezsin, aldanırsın. Aldanırsın, seni aldatan çok şey olur. Sebep? Çünkü senin gönlün uyanık değil.

Gönlün uyanık olmadığından dolayı herkes ve her şey seni aldatır bu yolda. Sen kendini disipline edip tövbe ve zikrullaha tabi ol. Yoksa nefsin kayığına biner, Allah muhafaza eylesin, göçer gidersin bu âlemden. O yüzden sakın ha! Sözünüzün eri olun. Bir üstadın elinden tutmuşsunuz, düzgün tutun. Üstadınızın sözünden başka bir söz tanımayın, insanlar olarak. Kur'an'ın üstünde bir söz yoktur. Sünnet-i seniyyenin üzerinde bir söz yoktur. Bir derviş için üstadının üzerinde bir söz yoktur. Senin yoksa gönül ayarların bozulur. Bozulursa sen onu bu hâlinle terbiye edemezsin. Rabbim bizi terbiye olanlardan eylesin. Konu başlığı: "Sıddıkanın (Allah ondan razı olsun) bugünkü yağmurun sırrı neydi diye sorması. Sıddıkanın aşkı coşup edebe riayetle Peygamber'e sordu: "Ey şu varlığın hülâsası, vücudun zübdesi! Bugünkü yağmurun hikmeti neydi? Bu yağmur rahmet yağmurlarından mıydı? Yoksa tehdit için mi yağıyordu? Pek yüce, pek azametli Allah'ın adaletinden miydi? Bu yağmur bahara ait lütuflardan mıydı, yoksa afetlerle dolu güz yağmuru muydu?" diye sordu." Önümüzdeki hafta buradan devam edelim. 2060. beyit. Bazen kardeşler kendilerinde bulunan Mesnevilere uymuyor, nereden şey yapıyorlarsa, ondan sonra hani nereden takip ediyorlarsa, benim takip ettiğim Mesnevinin beyitleri bunlar. Sıralaması da bu. Haklarınızı helal edin. Bizden yana da helal olsun. Sürç-i lisan ettiysek affola. Geceniz hayır ola. Âmin.

16 KASIM 2024
TASAVVUF VAKFI MERKEZ
BURSA

https://www.youtube.com/live/SOLYvJkXl-A?si=ntituIJSKhIwdsn-

MESNEVİ-İ ŞERİF 2060-2065. BEYİTLER ŞERHİ

Eûzü Billâhi Mine'ş-Şeytâni'r-Racîm Bismillâhi'r-Rahmâni'r-Rahîm
Efdâlü'z-Zikr Fa'lem Ennehû
LÂ İLÂHE İLLALLÂH
LÂ İLÂHE İLLALLÂH
LÂ İLÂHE İLLALLÂH
Hak Muhammedü'r-Rasûlulllah
Cemî'i'l-Enbiyâ-i ve'l-Mürselîn
ve'l-Hamdülillâhi Rabbi'l-Âlemîn

Selamünaleyküm. Allah gecenizi hayırlı eylesin. Rabbim gününüzü, ayınızı, yılınızı, ömrünüzü hayırlı eylesin. Rabbim cümlemizi ve cümle Ümmet-i Muhammed'i, hakkı hak, batılı batıl bilenlerden eylesin. Hakkı hak bilip Hak yolunda mücadele eden, batılı batıl bilip batıla karşı cihat eden kullarından eylesin. Rabbim cümlemizi ve cümle Ümmet-i Muhammed'i Kur'an ve Sünnet-i Seniyye'ye sımsıkı sarılanlardan eylesin. Ümmet-i Muhammed'i ilimde, bilimde, fende, teknolojide ileriye gidip kâfirlere galip eylesin. Bu İsrail'i ve destekçilerini kahretsin, perişan eylesin. Hepsini de batırsın, güçlerini yok eylesin. İslam dünyasında üstün ahlakla ahlaklandırdığı kullarından eylesin. Âmin. Ecmain. Konu Başlığı: 2060. beyitten devam edeceğiz. Konu başlığı da şu:

"Sıddîka'nın-Allah ondan razı olsun- "Bugünkü yağmurun sırrı neydi?" diye sorması. Sıddîka'nın aşkı coşup edebe riayetle Peygamber'e sordu"

Hani Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem Hazretleri, bir sahabe vefat etmişti ve sahabe vefat ettiği gün, günlük güneşlik bir gündü ama Allah Resulü sallallahu aleyhi ve sellem Hazretleri, üzerine yağmur yağmış gibi ıslak bir şekilde geldi. Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri, üzerine yağmur yağmış bir şekilde gelince, hani hava güzel ve öbürkülerin hepsi de hani ıslanmadı, Hazreti Peygamber ıslandı. Konu buydu. Hazreti Peygamber'e sordu:

'Ey şu varlığın hülâsası, vücudun zübdesi! Bugünkü yağmurun hikmeti neydi? Bu yağmur, rahmet yağmurlarından mıydı, yoksa tehdit için mi

yağıyordu? Pek yüce, pek azametli Allah'ın adaletinden miydi? Bu yağmur, bahara ait lütuflardan mıydı, yoksa afetlerle dolu güz yağmuru muydu?"

Peygamber'e böyle sordu: "Ey şu varlığın hülasası!" İnsan, bütün varlıkların özü, yaratılmışların en seçkini olarak yaratılmıştır. Tabiri caizse, ahsen-i takvim üzerine yaratılmıştır insan. Bu yaratılmış bütün varlıkların en üstün noktasında, halife noktasında insan vardır. İnsanların içerisinde en yüksek derecede yaratılan da Hazreti Muhammedi Mustafa'dır sallallahu aleyhi ve sellem . O yüzden yaratılmışların zirvesinde Muhammed-i Mustafa vardır. Hem zahir olarak, hem batın olarak, hem mânâ itibariyle hem kemâlat itibariyle hem peygamberlik itibariyle en zirve noktadadır. Peygamberliğin hani zahiren insan şeklindeki ilk yaratılanı Âdem'dir ama peygamberlerin bu mânâda evveli çünkü 'Âdem henüz yaratılmadan önce ben peygamberdim.' der hadis-i şerifte; Âdem henüz yaratılmamışken ben peygamberdim der, henüz daha Âdem yok. O yüzden peygamberlerin evvelidir Muhammed-i Mustafa ve peygamberlerin de ahiridir, son peygamberdir. 'Benden sonra ne bir nebi, ne bir resul, ne bir peygamber gelmeyecektir.' demiştir hadis-i şerifte.

O yüzden kendini, yok işte kitap indirilmeyenlere şu denir yok kitap indirilmeyenlere bu denir, bu hadis-i şerif hepsine de cevap verir. O yüzden bir kimse 'Ben nebiyim' yok 'ben işte peygamberim' yok 'ben resulüm' diyorsa ya kâfirdir ya delidir. Bunu yıllar önce Evrenesoğlu için söylediydim, ortalık ayağa kalktıydı. Tekrar söylüyorum: Birisi 'Ben nebiyim, ben resulüm, ben peygamberim.' diyorsa ya delidir ya kâfirdir. İkisinden biri, başka bir şey değildir. Şimdi o peygamberlerin sonuçta sonuncusu, aynı zamanda evveli ve varlığın da hülasası, yani bütün varlıkların özü...Çünkü Hazreti Allah celle celâlühu, kendi ruhundan ve nurundan bir şey yarattı. O yarattığı şey, Hazreti Muhammedi Mustafa'nın(s.a.v) ruhaniyeti ve nuraniyetiydi, ilk yaratılan. İlk yaratılan şey, Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerinin ruhaniyeti ve nuraniyetiydi. O yüzden Hazreti Ayşe annemiz diyor ki: "Ey şu varlığın hülasası!" Yani varlığın özü, yaratılmışların en seçkini manasında ve "Vücudun zübdesi..." Zübde, öz anlamına geliyor. Öz, bir şeyin özü. Yani normalde bir şeyin özü denilince, Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem Hazretleri, varlığın özü hükmünde. Tabii bunu Hazreti Pir, Hazreti Ayşe annemizin dilinden söylüyor bunu: "Ey vücudun zübdesi" dediğinde, bütün normalde vücut olarak, hani, Hazreti Pir'in de bir tarafı vahdet-i vücudun hatta daha ilerisindedir. Herkes vahdet-i vücudu Hazreti Muhyiddin İbni Arabi'nin eserlerinden çıkarımlar yaparak söyler. Hazreti Mevlana da böyle vahdet-i vücut lafını kullanmaz amma ve lakin, bu meselede bu fakirin tespiti, Muhyiddin İbni Arabi'den daha ileri derecede

konuşur. Burada da "vücudun zübdesi" dediğinde, bütün hani vahdet noktasındaki vücudu bir görüyor ve o vücudun zübdesi yani özü anlamında da Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem Hazretlerini görüyor.

Tabi vücudun bir zahir tarafı var, bir de batın tarafı var. Zahir tarafına baktığımızda biz zahiri, yani şehadet âlemi olarak görürüz. Şehadet âleminin de bu noktada zübdesi, Hazreti Muhammedi Mustafa'dır(s.a.v.) Bunun, mana âleminin de zübdesi Muhammed-i Mustafa'dır sallallahu aleyhi ve sellem . Öyle olunca, yani varlığı biz sadece materyalist düşünceler gibi fiziksel olarak görmüyoruz. Sufiler varlığı sadece fiziksel olarak değerlendirmezler; bir şeyin bir de mânâ âlemi vardır. Varlığın üzerinde sufiler düşünürlerken zahiri düşündükleri gibi mana âlemini de düşünürler. Rüya bir mana âleminden kesittir örneğin, siz rüyayı zahirle bunu veyahut da hali zahirle tanımlamanız mümkün değil. "Bugünkü yağmurun hikmeti neydi? Bu yağmur rahmet yağmurlarından mıydı, yoksa tehdit için mi yağıyordu? Pek yüce, pek azametli Allah'ın adaletinden miydi?" Tabii burada yağmurun niteliği sorgulanıyor. Hani bunu Hazreti Ayşe annemiz, "Bugünkü yağmurun hikmeti neydi?" deyince, o günkü yağmurun bu manada niteliği sorgulanıyor. Yani demek ki yağmurun bir tarafı var: rahmet. Bir tarafı var: tehdit. Bir tarafı var: adalet. Yağmurun bir tarafı var, rahmet, yağmurun bir tarafı var tehdit, yağmurun bir tarafı da var adalet. Şimdi yağmura baktığımızda bizim o zaman farklı bir şey çıktı önümüze. Rahmet yağmuru mu, tehdit yağmuru mu, adalet yağmuru mu? Tabii bu normalde yağmura baktığımızda, hani rahmet olarak baktığımızda bereket diyoruz, eyvallah. İşte uyarı-tehdit noktasında baktığımızda, bunu bir uyarı olarak göreceğiz veya normalde Cenab-ı Hakk'ın kahrının tecellisi olarak azap da olabilir. Sufiler, genel olarak tabiatta meydana gelen bu doğa olaylarını değişik yorumlamalarla yorumlarlar. Peki, bu değişik yorumlamalara onu götüren hadis-i şeriflerdir ama. Hani bir ara depremle alakalı Cübbeli bir laf söyledi, gitti içerde yattı. Aslında söylediği söz hadis-i şerifti. Ama depremin üzerine konuşunca, bu sefer içerde soluklandı. Oysa hani söylediği şey hadisti.

Hadis şu: "a-Bu ümmet dört şeyi adet haline getirdiği zaman dört felaketle karşılaşır. Zina mübah sayıldığı zaman depremler meydana gelir.(Cübbeli bunu söylemişti. Yani zinalar çoğaldı, o yüzden deprem oldu." dedi. Deprem bir ceza hükmünde söylenince kodesi boyladı.) b-Hükümdarlar zulüm yaptıkları zaman yağmur yağmaz.(Bu sefer hükümdarlar zulüm edince, bu ama İslam topraklarında, hükümdarlar zulmedince orda ne oluyormuş? Kıtlık oluyormuş. Yağmur yağması kıtlığı önlemez, bu da ayrı bir meseledir.) c-Zekât, yani sadakalar eda edilmediği zaman mallar helak olur. (Yani bir kimse zekât vermeye muktedir, zekât vermeye muktedir olduğu hâlde

zekâtını vermiyor! Müslümansa onun da başına dert, gam, kasavet ve sıkıntılar gelir. Müslüman değilse onlar zaten sorumlu değil zaten.) d-Dördüncüsü zimmilerin, yani gayrimüslim vatandaşların hukuku çiğnendiği zaman, devlet müşriklerin eline geçer diyor. Hadis-i şerif, enteresan, bakın, İslam devletinde müşriklerin hakkını ve hukukunu da korumak zorundasınız. Korumazsanız, diyor ki devlet müşriklerin eline geçer. Deylemi'den bu. Yine Müslim'den bir hadis-i şerif: "Kıtlık senesi, yağmurun yağmadığı sene değildir. Fakat kıtlık senesinde yağmur yağdırılır; yağdırılır da yeryüzü hiç nebat bitirmez. Asıl kıtlık budur. Yağmur yağar ama o yağmurdan nebatlar bitmez. Yine insanlar üzerine kıldan yapılmış evlerin dışında hiçbir evin akmaksızın engel olamadığı yağmur yağmadan kıyamet kopmaz." Demek ki öyle bir yağmur yağacak, kıldan yapılmış evlerin içerisine akmayacak. Yani bütün kıldan yapılmış evlerin içerisine de yağmur yağacak. Demek ki önceden bir tek kıldan yapılmış yani bu keçe evler var ya Türklerin, o evlerin içerisine yağmur girmiyormuş. Demek onların da içine yağmur girecek. Şimdi böyle olunca sufiler deprem olaylarının üzerinde, depremler, doğa felaketleri, doğanın kendi içerisindeki bu çalışmasından kendilerince pay çıkarırlar. İşte kasırga, ne bileyim lodos, esiyor ya şimdi, bir doğa olayı diyoruz, öyle değil mi? Bundan sufiler kendilerince farklı pay çıkarırlar, farklı düşünürler. Gündüzün ani kararması...

Tabii benimki normalde gözlerimde sıkıntı varmış. Ben Şeyh Efendi vefat ettikten sonra bakıyorum hep puslu, hep puslu... Diyorum, "Mübarek öldü, her yer puslu," diyorum içimden. Allah'ım diyorum, yani bana böyle bir temelli ben karardım, içim karardı, diyorum ki, "Ya bu dünyanın nesi var ki? Mübarek öldü, her yer karardı," diyorum kendimce. O arada da başım müthiş ağrıyor. İşte doktora gittim. Doktor dedi ki, "Gözlük sana vermemiz lazım, gözler gitmiş." İyi, neyse gittim bir gözlükçüye. Ondan sonra o da beni tanıyor. İşte uzak-yakın bir yere istiyorum, sohbetlerde kullanabileyim. Dedi ki önce güneş gözlüğünü yapabilirim, sonrasını birkaç gün sonra yapayım. İyi dedim ben. Neyse, güneş gözlüğünü yaptı bu. Yaz işte, dedim, yollara da gidiyorum ben, o yüzden dedim hani böyle bir güneş gözlüğü de lazım. Yaptı güneş gözlüğünü. Gözlükçüde taktım, dışarı çıktım, hiç öyle puslu değilmiş. Dedim acaba ben mi yanıldım? Bir iki gün sonra mı ne, normal gözlüğü de yaptı, taktım çıktım dışarı, ortalık apaydınlıkmış. Bana karanlık geliyormuş, gözüm görmediğinden dolayı. Ama şimdi, normalde, hani gündüzün kararması, gecenin ışıması…Bu sana da öyle gelebilir ama bunların hepsinin de manada bir işareti vardır. Yani gündüzdür, gündüz sana karanlık gelir. Sen gözlük de taksan, değiştirsen de gündüzün karanlığını yaşarsın. Sana karanlıktır. Gecedir, karanlıktır ama sen

gecenin aydınlığını yaşarsın. Bunu ister tabiat olayı olarak gör, ister hal olarak gör, bunların üzerinden sufiler kendilerine pay çıkarırlar. İşte su baskınları, yere batmalar, depremler…Ondan sonra bunlar Cenab-ı Hakk'ın tabiri caizse Kahhar ismi şerifinin, Cabbar ismi şerifinin tecelliyatlarıdır. O zaman yağmur, bir taraftan bakarsak nedir? Hani soruyor ya Hazreti Ayşe annemiz: "Bu yağmur, hikmet yağmuru muydu? Yoksa tehdit miydi?" diyor. "Yoksa Allah'ın azameti, kudretini gösterdiği adaletinden miydi?" diyor. O zaman yağmurun bir tarafı vardır. Böylece hem Cenab-ı Hak gazap eder hem de onunla adalet eder. "Yoksa bu yağmur bahara ait lütuflardan mıydı? Yoksa afetlere dolu güz yağmuru muydu?"

Yani bu işin bahar yağmurları var normalde işte bütün dünya arzına neşvü neva eder, otlar, nebavatlar biter, ağaçlar meyveler verir, sebzeler ondan sonra çıkar. Harika! Ama bir de insanın üzerindeki manevi olarak bahar yağmuru vardır. O zaman rahmet olarak gönlü yeşerir onun. O zaman normalde kalbi bereketlenir, lütuflanır, ikramlanır. O kimsenin üzerinde bahar yağmuru nedir? O imandır, İslamdır ve ihsandır. O kimsenin üzerine tecelli edince, o zaman o kimse neşvü neva bulur. Bir de güz yağmurları vardır. Güz yağmuru nedir? Zorluktur, çiledir, sıkıntıdır. Gam ve kasavettir. Bunlar da bunların geçici halleridir. Bunların hiçbirisi de kalıcı değildir. Güz dediği, kıştır. Kış yağmurundan sonra muhakkak ki bahar gelecektir. Muhakkak ki aydınlanacaktır ortalık. O yüzden normalde sufiler, bu yağmurlar ve diğer doğa olayları üzerinden Allah'ın azametini, Allah'ın bu noktada sıfatlarının tecelliyatını normalde görürler kendilerince. Ayeti kerimede A'raf Suresi 57'de: "O, rahmetinin önünde rüzgarları müjdeci olarak gönderendir. Nihayet o ağır bulutları yüklenince, onu ölü bir beldeye göndeririz de oraya su indiririz ve onunla her türlü meyveyi çıkarırız." Yani bu ayeti kerimeye baktığımızda, Allah'ın rahmetini canlandırdığı bir enstantanedir. Rüzgar, görevlidir, o ne yapar? Yağmuru alır, getirir, o beldeleri sular. O beldelerde nebat, neşvü neva bulur. Bu, işin baktığımızda zahir tarafı. Bu işin bir de batın tarafı var. Sen bir, Kur'an ve sünnet dairesinde bir sohbete gidersin, bir zikrullaha otururbut, sen o yağmurlara, berekete, lütfa ikrama mazhar olursun. Ayeti kerimenin zahirine bakacak olursak, o zaman o ayet-i kerime bize yağmurları anlatır, o yağmurla her şeyin bereketlendiğini anlatır. Meselenin batınına bakacak olursak, o zaman iman, İslam ve ihsan bahar yağmuru gibidir. Bir insanın ölü kalbi dirilir, zikrullaha girersin, zikrullah halakasında otururbut, ölü kalbin dirilir senin. "Zikredenle zikretmeyen arasındaki farkı söyleyeyim mi?", "Söyle", " Zikredenler neşvü neva bulmuş, hani canlı, diridirler. Zikretmeyenler ölü gibidirler.

İşte sen zikrullah halakasına oturunca, o rahmetli, o bereketli yağmurlara mazhar oldun. O Kur'ana, sünnete tabi olursan, o İslama, o ihsana mazhar oldun. Ama yok öyle değil ise o zaman normalde sen ondan uzak durdun. Çünkü yine hadis-i şerifte Müslim'de geçiriyor: 'Yağmur Allah'ın bir rahmetidir, onunla mübarek kılındığınız için yağmuru görünce rahmeti anın.' Biz buna zahiren baktığımızda yağmur yağdı bugün, kar da yağdı, muhteşem, rahmet, bereket, lütuf olarak görüyoruz zahiren. Öyle değil mi? Evet, sen de bir zikrullah halakasına oturdun, bir ilim sofrasına oturdun, sen normalde Kur'an ve Sünnet sofrasına oturdun, o zaman o yağmur senin için bir rahmet oldu Allah'tan sana, bir lütuf oldu, bir ikram oldu, bir ihsan oldu. O zaman sen ona mazhar olunca da Allah'ı zikret, Allah'ın bir rahmetine, bir lütfuna, ikramına, ihsanına mazhar olduğunun hamdini yap, onun şükrünü yap. E o zaman bazen yağmurlar da azap verir mi? Verir. Bu da nedir? Adalettir. E gökten şiddetli yağmur yağıp taş binalar hariç bütün kerpiç evler yıkılmadıkça kıyamet kopmaz. Bak normalde İmam-ı Hanbel almış bu hadis-i şerifi. Yani bütün o kadar şiddetli yağmur yağacak ki taş binalar hariç bütün kerpiç evler yıkılacak. Peki, yağmur yağıyor, bütün kerpiç evler yıkılıyor, kimler kalıyor? Taş evler kalıyor. Demek ki bazen çile, sıkıntı olur yağmur. Sen böyle sağlam bir binaya, iman binasına sahip değilsen yıkılır gidersin. Neden yağmur bir taraftan sana çile oldu, sıkıntı gibi geldi. O yüzden dervişlerin öyle bir zamanları olur, sıkıntılı bir imtihanlara tutulurlar, gam, keder, hastalık işte, işten, aştan, eşten, çocuktan. Normalde bunun gibi dünyevi meşakkatler o kimseye çöker: 'Yapamadım, edemedim, o olmadı, bu olmadı' imtihanlar derken bir kısmı bu imtihanların altında ezilir, yıkılır gider, yerle yeksan olur, heva hevesine düşer, kendi heva ve hevesini ilah edinir, kendince günah-ı kebairlere düşer. Günahı kebairi günah-ı kebair gibi görmez veyahut da bir kimse şaşılaşır, doğruyu eğriyi görmez. Başına gelen sıkıntılar, başına gelen hadiseler onu yorar. Yorulunca yoldan çıkar veyahut da zenginleşir, azar, yoldan çıkar veyahut da böyle daha önce dost olarak gördüğü insanlardan uzaklaşır, kendini bir havalara katar, kendi kendine bir triplere katar.

Böylece ne olur? Yıkılır onun iman evi, yıkılır onun İslam evi, yıkılır onun ihsan evi, yıkılır onun sufilik evi, yıkılır onun bütün her şeyi, zahiren ayakta durmuş olsa bile, yıkılır. Ona bakarsın, zahiren ayaktadır ama gerçekte yıkılmıştır. Hani "zikir yapılan evle zikir yapılmayan evin arasındaki farkı söyleyeyim mi? Söyle ya Resulullah! Zikir yapılan ev yıkıntı da olsa mamurdur, zikir yapılmayan ev mamur olsa da yıkıntıdır." Mamur olsa da yıkıntıdır. O zaman aradaki fark bu. İşte o zaman meselede yağmurlar bazen azap mıdır? Evet. Veyahut da bir kimse bir sufi yola girer, oradaki

lütfa, ikrama, ihsana mazhar olur, şımarır, onu kendinden görür. Bir hal yaşar, kendinden görür, bir rüya görür, kendinden görür onu. Şımarır, kendince bir şey zanneder. Etrafa ahkam kesmeye çalışır. Heva hevesine düşer, kendi benliğine düşer, kendince benliğinden benliğine doğru yürür. Aman herkes beni sevsin, bana itaat etsin diye bakar, kendine hizmet ettirmeye kalkar. Sorsan kendine hizmet ettirmiyordur, arkadaşlar onu yapmışlardır kendileri. Andırmışsındır sen onu yapmışlardır, öyle demez. Yolu istismar eder, çevresi de o istismara çanak tutar. Yıkılır adam! Adamın manası kalmaz, maneviyatı kalmaz. Bunu Üstad bilir, dervişler bilmez onu. O mesela o tip insanlar hala daha eski maneviyatlarının devam ettiği gibi süslü, ne o, süslü dolaşırlar, sükse yaparlar, öyle konuşurlar. Aslında bir şey kalmamıştır onda. Neden o istismar etti çünkü. İstismar ettiği için bir şey kalmaz. Yol hakiki ise, yol Kur'an ve sünnet dairesinde ise, yolu istismar eden bir kimsenin üzerinde bir şey kalmaz, hal de kalmaz, rüya da kalmaz. Onun kalbi ilham da almaz. Bakın onun kalbi ilham da almaz.

Yolda yürüme işaretleri vardır. Mesela rüyadır, mesela haldir, mesela o kimsenin kalbine gelen ilhamdır. Doğrudur yani. Mesela o kimsenin böyle hani üstadın çizgisinde yürümedi. Bunlar yol işaretidir. Bir kimsede bunlar kalmadıysa onda maneviyat kalmamıştır. O yüzden bunlar normalde içsel alemde bilinir, şimdi üstat da bilir onu, üstadın seslenmemesi, susması, onun toparlanmasına zaman vermesidir. Sohbet eder üstat, anlatır, vartaları anlatır, nerede vartaya düşüleceğini anlatır. Nerede sıkıntıya düşüreceğini anlatır. Ordan derviş kendi üzerine alır, onun üzerine bir şey söylersen o zaman onda yıkıntı olur ama üstat söyler. 'Sigara içmeyin.' Üstat söyler, 'namazlarınızı geciktirmeyin.' Üstat söyler, 'virtlerinizi çekin. Üstat söyler, 'kendi nefsinize oynamayın.' Üstat söyler, 'tribünlere oynamayın.' Üstat söyler, 'etrafınıza zarar vermeyin.' Üstat söyler, 'eşlerinize zarar vermeyin, kadın erkek.' Üstat söyler, 'çocuklarınıza zarar vermeyin.' Üstat söyler, nasihat eder, anlatır, yolda nasıl durulacağı anlatır, yolda sıkıntıların neler olacağını anlatır, sıkıntılara karşı onların tedavisini anlatır. Başına işte eşinden sıkıntı geldi, sabret. Eşine güzel muamele ederekten o sıkıntıyı atlatmaya çalış. Çocuğundan imtihan olursun, çocuğuna güzel İslami terbiye ver. Ona doğruyu anlat, ona tebliğ et. Yine sıkıntı yaşayabilirsin. Üstat sana yoldaki, yoldaki kedi gözlerini yoldaki işaretleri anlatır sana; bunu yapma, bunu etme, bunu söyleme, böyle davranma gibi. O zaman normalde işin manevi tarafı yağmur o kimseye yağdı ama o kimse şımardı yağan yağmurdan. Onu kendinden gördü bir tarlayı ekti, tarlaya tohumu da attı, dedi ki ya bir güzel yağmur yağsa da hani tohumlar yeşerse. Yağmur yağdı, çok yağdı, tohumlar çürüdü içerde. Yağmurdan çürüdü. Çok yağdı, ama bitmedi bitki. O zaman

o kimse kendi kendine soracak. Hani bir adam video çekmiş, "Bu," diyor, "yanı başımdaki tarla. Namaz yok, abdest yok," diyor. "Her akşam içer," diyor. "Ben namazımda, abdestimdeyim," diyor, "benim tarlada olmadı," diyor hiçbir mahsul, "bunda oldu" diyor. Adam video çekmiş bunu. Ben de kendi kendime o videoyu izledim, dedim ki: "Ya, işe bak sen! Namaz kıldım, oruç tuttum diye benim de mahsul olsun diye bekliyor." Yani, namazı, orucu mahsule bağlamış. Allah muhafaza eylesin, âmin. O yüzden öyle zamanlar olur ki, o kimsenin İslam'ı, o kimsenin imanı, o kimsenin takvası, o kimsenin Üstada bağlılığı sağlam ise, o yağan yağmurdan, esen rüzgârdan, o depremden, selden, felaketten, kasırgadan fazla etkilenmez, yoluna devam eder. O, işine devam eder. Ama yok, imanı, İslam'ı, ihsanı, bağlılığı tam değil ise, evet, üflemekle yıkılır. Üflemekle yıkılır, kasırgaya bile ihtiyaç yok. "Peygamber dedi ki"(cevap veriyor Hazreti Peygamber(s.a.v.):

"Peygamber dedi ki: 'Bu yağmur, musibetler yüzünden insanın gönlüne çöken gamı yatıştırmak için yağıyordu."

Bu, manevi bir yağmurdu. Yağmurun manevi tesirlerinden bahseden hadis-i şeriflerde, hani bazen rahmet, bazen musibet olarak aktardık ya bunu. Ama buna baktığımızda, başka bir gözle de baktığımızda, musibet gibi olsa da rahmet gibi olsa da, bu her iki durumda da akıllı insanlar için, maneviyatlı insanlar için hikmet vardır. Çünkü yağmur bu manada, hani bu gözle bakılırsa hep rahmettir. Yağmurun üzerinden gadap da gelse rahmettir, kahır da gelse rahmettir, celaliyet de gelse rahmettir, cemaliyet de gelse rahmettir. Yağmuru o zaman ister zahiri yağmur olarak görelim, ister manevi olarak görelim, her iki tarafta da onu rahmet olarak görmeliyiz. Ve öyle bir rahmet ki gönüldeki gamı yatıştırır; öyle bir rahmet ki kederi yatıştırır; öyle bir rahmettir ki imtihanlara karşı seni metin bir kale yapar; öyle bir rahmettir ki normalde ümidinin yıkılacağı anda yeniden ümit ağacı yeşerir, ümit yıkılmadan. O yüzden normalde bir kimsenin, ben rahmet olarak görürüm bunu çünkü bir mürşid-i kamile intisap etmesi, orada yol yürümesi, en büyük rahmet budur, en derinlemesine rahmet budur. Eğer ki bir kimse bir mürşidin elinden tuttuysa, o maddi manevi rahmete nail olmuştur. Çünkü hani hadisler var ya velilerle alakalı, abdallarla alakalı, hani o abdallar, hani onları tarif ederken Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri: "Arz onlar sebebiyle ayaktadır, onlar sebebiyle yağmura mazharsınız, onlar sebebiyle yardıma mazharsınız" der. Demek ki o kimse bir velinin, bir mürşid-i kamilin sofrasına oturunca ne yaptı? O ayakta durdu. Bunu normalde işin bâtın tarafına bakıyorum; zahiren, "Arz onlar sebebiyle ayakta durdu." Sen eşref-i mahlukatın, âlemin zübdesisin ve halifesisin.

O zaman sen o mürşid-i kamilin, mürşid-i kamilin sebebiyle ayaktasın. Ve sıra dağlar gibi imanda, İslam'da, ihsanda, takvada, dervişlikte duruyorsan isen o zaman o mürşidin üzerinden yağan rahmetle, onun vesilesiyle ayaktasın ve onlar sebebiyle sen manevi rahmete, manevi yağmurlara mazharsın, manevi tecelliyatlara mazharsın ve onlar sebebiyle Cenab-ı Hak sana yardım ediyor. O mürşid-i kamilin himmeti, bereketi, lütfu, Cenab-ı Hak onun üzerinden sana yardım ediyor. Sen yardıma mazharsan sebebi o mürşid-i kamil, o velidir sebebi çünkü hadis-i şerifte: "Onlar sebebiyle yardıma mazharsınız." der. Yine başka bir hadis-i şerifte de, hani: "Şam ehli arasındadır bunlar." Şam ehli ya... Avrupa'da arama. Öyle olsaydı, "Bu mürşid-i kamiller dünyanın her tarafında" derdi. Öyle dememiş hadis-i şerifte, "Şam ehli," demiş. Şam ehli deyince, çok özür dilerim, hakaretvari bir şey olmasın, yani Mekke, Medine'de dememiş. Bu velilerle alakalı, mürşid-i kamillerle alakalı Şam diyarını göstermiş hadis-i şerifte. Yani siz Şam diyârı deyince, Özbekistan'da mürşid-i kamil arama. Rusya'da mürşid-i kamil arama. Amerika'da mürşid-i kamil arama. İngiltere'de mürşid-i kamil arama. Hadis, "Şam ehli" diyor. Yine orda diyor ki: "Onlar sebebiyle rızka mazhar olursunuz." Onlar sebebiyle...O zaman rızka mazhar olmanın bir zâhir tarafı var, bir de bâtın tarafı var. Ben zâhir tarafını aldım, kenara koydum. Benim işim değil orası. Ben işin batın tarafına bakıyorum manevi rızık Allah'ı bilme, Allah'ı tanımadır. O zaman onlar sebebiyle siz Allah'ı tanır Allah'ı bilirsiniz. Devam ediyoruz:

"Eğer Ademoğlu o keder ateşi içinde kalıp duraydı ziyadesiyle harap olur, eksikliğe düşerdi."

Yani, o rahmet yağmuru olmamış olsaydı, o rahmet bereketi olmamış olsaydı, o kimse manevi rahmetlere, bereketlere nail olmamış olsaydı, o kimse keder ateşinde yanar giderdi ve o üzüntüleri, kederleri bitmeyecek zanneder, maddi-manevi çöküşe geçerdi. Şimdi bir kimse, üzerindeki o kederi, sıkıntıyı, üzüntüleri, problemleri "Geçmeyecek bunlar" diye düşünürse, o kimse tabiri caizse manevi bir çöküş yaşar. Hani bugünkü şeyde, tıp dilinde ruhsal çöküntü mü diyorlar? Nerde doktor? Majör depresyon. Ne demek bu? Ağır çöküntü hissi. Sen lazımsın bize bak, bir an önce gel buralara. Rabbim tez zamanda tekrar Bursa'ya gelmesine vesile eylesin. Amin, ecmain. Döneceğiz böyle, soruları kime soracağız sonra? Adam psikiyatri okuyacaktı çünkü, ondan sonra dedim: "Oğlum, sen uğraşma bunlarla. Bir hayli varız çünkü; sıraya gireceğiz." Yani bütün dergâh sırada, bütün dergâh deli çünkü bizde. Var mı akıllı olanınız içinizde? Yokmuş, hamdolsun. Şimdi o kimse, normalde öyle insanlar vardır; mesela intihara koşarlar onlar. Salar yakasını, adam iflas eder, yakasını salar adam. Borç orda duruyor; sanki borcu

onun. Çökmüş adam, "Ödenmez." diye düşünür. Hastalığı, "Geçmez." olarak düşünür. Sıkıntıyı, derdi, problemi, "Bitmez." diye düşünür. Böyle düşünen kimse, sonuçta kendisini tükenmişlik sendromuna atar, ruhsal çöküntü yaşar. Bugünkü tabirle öyle derler genelde, manevi çöküntü yaşar. O manevi çöküntü ile kendisini keder deryasına atar, gam deryasına atar ve o kederden, o gamdan, o sıkıntı deryasından bir türlü başını kaldırmaz; hep kendisini orada tutar. Onun için artık böyle yaşama ümidi yoktur, onun için onlardan kurtulma ümidi yoktur. Oysa bu dünya denilen mihnethanede bitmeyen dert yoktur, bitmeyen çile yoktur, bitmeyen sıkıntı yoktur, geçmeyen hastalık yoktur. Her şey bu dünyada geçip bitmeye mahkûmdur. Mutluluk da dahildir buna, sevinç de dahildir, zevk de dahildir, rahatlık da dahildir buna. Bu dünyada geçici olmayan hiçbir şey yoktur. Bu dünyada her şey geçicidir. O yüzden bugün gamlanırsın, yarın sevinirsin. Bugün ümidin kalmaz, ertesi gün ümitlenirsin. Bu, normalde böyle düşünmeyen bir kimse; sufi de değildir zaten. Sufi için o sıkıntılar, o problemler, o hastalıklar, o imtihanlar; sufi için kâr etme yeridir.

Ben bazen derim ya, "Geçmeyen bir hastalığın var, o hastalıktan öldün, şehit hükmündesin. O hastalığa kahır, bela okuma; barış onunla." Hani hadis-i şerifte dedi ya, "Karın ağrısından ölen şehittir, vebadan ölen şehittir, baş ağrısından ölen şehittir." Yani bir sıkıntının, bir hastalığın üzerinden ölen şehittir. Ya sen o hastalığa nasıl kızacaksın o zaman? Hastalığa kızma. Bakın, sufinin bakış açısı değişti. Sufi, bu bakış açısına gelirken geldiği yer yine hadis-i şerif. Sufiler, bu ölçüleri koyarlarken kendilerine, bu bakış açısını koyarken, onun hakkında bir hadis olması lazım, onun hakkında bir ayet-i kerime olması lazım. Buhârî'de ve Müslim'de geçen hadis-i şeriftir bu: "Yorgunluk, sürekli hastalık, tasa, keder, sıkıntı ve gamdan ayağına batan dikene varıncaya kadar Müslümanın başına gelen her şeyi Allah, onun hatalarını bağışlamaya vesile kılar. Sufi, başına gelen yorgunluk, sürekli hastalık, tasa, keder, gam, sıkıntı; ayağına batan diken, sırtına yediği hançer, bağrına yediği hançer; arkadaşından, eşinden, hanımından, çocuklarından gelen hançer; çocukları terk etti, eşi terk etti, çocukları kovdu, eşi kovdu, şu kovdu, bu kovdu, o onla irtibatını kesti, bu bunla irtibatını kesti. Neden? Dervişliğinden dolayı. Bunların hepsine baktığında, sufi için en azı, en azı hata ve kusurlarından arınmadır. Bir çıt üstü, makam sahibi olmaktır; merâtib geçmektir. Bir çıt üstü de Cenâb-ı Hak ondan razıymış. Allah razı olmuştur ondan. Razılık makamına yürür o kimse. Başına gelen musibete, hastalığa, gama, kedere; başına gelen herhangi bir sıkıntıya o kimse bakarken, o razılık makamına doğru yürüyordur. İsyan etmeyecek.

Gam, kedere, hüzne düştüğünde isyan etmeyecek. Bir hastalığa düştüğünde isyan etmeyecek. Birisi ayağına bastı, isyan etmeyecek. En yakınındaki arkadaşı onu hançerledi, isyan etmeyecek. En yakınım dediği kimse sırtına vurdu hançeri, isyan etmeyecek. Hatta göğsüne batırdı, gözünün içine baka baka, isyan etmeyecek. En dostum dediği kimse aramadı, sormadı, bakmadı, etmedi, isyan etmeyecek. Bütün başına gelen olumsuz ve olumlu ne var ise hepsine hikmet gözüyle bakacak. Olumsuzsa o olumsuzluğu hoş karşılayacak: "Hatalarım, kusurlarım affoluyor; yanlışlıklarım affoluyor. "Ben çok günahkâr bir insanım, ben çok günahkâr olduğum için benim başımda gam, keder, sıkıntı, problem eksik olmaz." diyecek. Sakın kendini velilerden görme, sakın kendini makam atlıyormuş olanlardan görme. Burda da yanılırsın. Sakın şunu yapma: "Hamdolsun velilik, hastalığı bunlar. Demek ki makam atlıyoruz ki bunları yaşıyoruz." Deme bunları. Hayır, diyecek olduğun şey şu: "Ben çok günahkârım, ben çok kusurluyum, ben çok hatalıyım. O yüzden benim başıma bu sıkıntılar geliyor. O yüzden benim başımdan hastalık eksik olmaz, benim başımdan gam eksik olmaz, benim yüreğimden keder eksik olmaz, benim içimden tasa eksik olmaz, bende yorgunluk eksik olmaz. Bu sefer o kimse, ben düz yolda yürürken ayağımı taş alır, ben muhallebi yerken dişim kırılır...Bunu normalde o kimse kendi hatasına ve günahına vuracak onu. Dışardaki kimseler de şöyle der: "Ya dosdoğru derviş olsaydı hasta olmazdı. Dosdoğru derviş olsaydı, eşi ona böyle yapmazdı. Ulan dosdoğru bir derviş olsaydı, eşi onu evden kovar mıydı? Kovmazdı. Yani dosdoğru bir derviş olmuş olsaydı, çocukları ona bakar bakardı. Neden bakmıyorlar? O, çünkü dosdoğru bir derviş değil." Etraf böyle görür, böyle laf üretir. Oysa sen kendi iç âleminde şöyle diyeceksin: "Benim günahım çok. Bunlar benim günahıma kefaret. Eşin seni adam yerine koymadı, günahına kefaret. Eşin seni kadın yerine koymadı, günahına kefaret. Günahına kefaret. Öyle göreceksin. Bir dertle karşılaştın, günahına kefaret. Bir olmayacak bir sıkıntı yaşadın, günahına kefaret. Bunu böyle görürse, o zaman başına gelen her şeyde hikmet vardır Sufiler işin bâtın tarafındadır; hikmet vardır onda. Der ki: "Hikmet var bunda." Bu şu demek değildir: Hastalıkla mücadele etmeyecek, edecek. Sıkıntıyla mücadele etmeyecek, edecek. Bunlarla mücadele edecek ama onda hikmet görecek. O yüzden o, eğer bir insanın üzerinde kederlerden, sıkıntılardan, problemlerden dolayı o kimse kendini sadece gamda, kederde, tasada görürse, onun maddi ve manevi bağı kesilir. O kimse hiçbir işin ucundan tutmaz. O bu konuda mücadele etmez. Buradan kurtulması gerekir onun. O yüzden o, peygamberin ağzıyla dua edecek: "Allah'ım, kederden, üzüntüden, acizlikten, tembellikten, cimrilikten, korkaklıktan, borç yükünden ve insanların kahrından sana sığınırım. Âmin.

Allah'ım, kederden, üzüntüden, acizlikten, tembellikten, cimrilikten, korkaklıktan, borç yükünden ve insanların kahrından sana sığınırım. Âmin. Allah'ım, kederden, üzüntüden, acizlikten, tembellikten, cimrilikten, korkaklıktan, borç yükünden ve insanların kahrından sana sığınırım. Âmin, ecmain. Demek ki insanların üzerinde manevi veya maddi olarak gelecek olan hadiselerin, bakın tekrar bunların hepsi de manevîdir. O zaman bunların hepsi de geçicidir ve kendini bu duayla yeniden neşvünema olman için dua et. Yeniden dirilmen, derlenip toparlanman için dua et.

"O anda bu dünya harap olurdu, insanların içlerinde hırs kalmazdı."

Eğer ki bu keder, gam, kasavet, bir kimsenin üzerinde devamlı olur, o kimse hareket etmez hâle gelir, hiçbir şey yapmayacak olursa, o zaman bu dünya harap olurdu. İnsanların içlerinde hırs kalmazdı. İnsanlar, üzüntü keder içerisinde kalaydı ve o dünyayı ihya etmek, yeni gelişmelere açık olmak, dünyayı mamur hâle getirmek gibi bir dertleri olmazdı insanların, bugünkü Müslümanların olmadığı gibi. Allah Resulü sallallahu aleyhi ve sellem Hazretleri: "Tembellikten sana sığınırım." derken, bugünkü Müslümanlar tembel. İlimde tembel, fende tembel, teknolojide tembel, bilgide tembel, çalışmakta tembel, yeni gelişmelere açık olmakta tembel, tembel.

Bugünkü Müslümanlar, dinlerini tecdit etmede, yani yenilemede tembel. Yeni içtihatlar yapmakta tembel, yeni içtihatlar geliştirmekte tembel. Âyet-i kerimede muhkem olmayan, müteşâbih âyet-i kerimelere yeni manalar yüklemekte tembel. Çalışmıyorlar. Biz şunu yapıyoruz: "Ya Rabbi, Benî İsrail devletini kahreyle. Âmin." Onu kahretmek için çalışmamız yok bizim ama onu kahretmek için herhangi bir gelişmemiz yok. Ama biz Cenâb-ı Hak gökten meleklerini indirsin, İsrail'i batırsın...Biz onu bekliyoruz. Bu çok acı bir şey, benzetmek istemem ama Musa'nın kavmi gibiyiz biz. Hani karşıda Calut var. Calut'a karşı savaşmayı kimse göze alamıyor. Devasa makine Calut, savaş makinesi gibi bugünün. Musa'nın kavmi diyor ki: "Sen Rabbine dua et, bunlar helak olsunlar. Biz savaşıcı değiliz. Biz savaşıcı değiliz, sen git Cenab-ı Hak'ka dua et, sen git tabiri caizse Allah'ınla beraber bunlarla savaş. Biz savaşmayacağız." diyorlar. Sonra Davut gelip Calut'u yıkıyor. Müslümanlar da şimdi çalışmıyorlar; hacısı çalışmıyor, hocası çalışmıyor, diyanetçisi çalışmıyor, ilahiyatçısı çalışmıyor, fencisi çalışmıyor, kimyacısı çalışmıyor, matematikçisi çalışmıyor. Çalışmıyor! Fakiri de çalışmıyor. Orta ölçeklisi de çalışmıyor, tembel Müslümanlar! Müslümanlar fedakarlık etmiyorlar. Tembel Müslümanlar. Oturuyoruz biz, boş boş şeyleri tartışıyoruz. Sakalı kaç karış olacak! Şalvarı kaç metreden olacak, cübbesi nereye kadar uzun olacak, kısa olacak, sarığı ne kadar uzun olacak, kısa olacak? Adam oturmuş, benim bıyığımı eleştireceğim diye uğraşıyor. Dudaklarının içerisine giriyor

bıyıkları, sünnette yok, diyor. Ben de cevap yazıyorum: "Darü'l harpte bıyıkları kısaltmak yoktur, uzatmak vardır; düşmana korku vermek vardır." diyorum. "Burası darü'l harp mı?" diyor. Mevcut kitapları okumaktan tembeliz biz. Dinimizi öğrenmekte de tembeliz. Adam sohbeti dinlemiyor. "Bu koltuk ne?" diyor. Yıllardan beri bununla karşılaşıyorum. Mübarek, dinle. Dinlediğinle alakalı bir söz söyle. Yok!

E, koca adam imamdı; herkes biliyordu. Adam dedi ki: "Başına acayip garayip bir şey koymuş." Acayip garayip bir şey koyduğum şey sarık. Sonra yüzüne söyledim: "Benimle helalleşmeden ölme." dedim. Çünkü hadiste sabit olan sarığa sen "Acayip garayip bir şey dedin." dedim. "Tecdid-i iman, tecdid-i nikah gerekti sana." dedim. Bir de benimle helalleşmek gerekiyor. Benimle helalleşmeden ölme dedim. Öldü! Müslümanlar ne yazık ki kaybetmişler. Yani bunu böyle bir de sufiliğin arkasına sığınaraktan söylüyorlar. Yok, canım kardeşim; zekat vermek bütün Müslümanlara farz. Zekat verme noktasına gelmek zorundasın. Çalışacaksın o zaman. Hacca gitmek bütün Müslümanlara farz. Çalışacaksın; hac parasını tamam edeceksin, hacca gideceksin. Sen o farzı yerine getirmek için mücadele edeceksin. İlim Müslümana farz. Sen o ABD'nin o uçak gemisini batıracak elektroniği tespit et. O elektroniği bul, o manyetik elektriği bul; uçak gemisini hareket edemez hale getir. Çünkü ayet-i kerimede diyor ki: "Onlara bir ses geldi, dona kaldılar." diyor. Bir ses, bütün hepsi donakaldı; dondu kaldı, hareket edemedi. Ayakta kalan ayakta kaldı, yatan yattığı yerde kaldı. Vücutları düpdüzgün duruyor ama her şey donakaldı. Ayet-i kerime bu. Ya İslam dünyası, otur bunun üzerinde tefekkür et! "Ben nasıl bir manyetik alan oluştururum da nasıl bir manyetik alan oluşturulur, nasıl bir ses oluşturulur, bu uçak gemisi ve içindekiler dona kalır? Ayet var: ses! Ayet var, ışın. Ayet var. Ayet var: Belkıs'ın tahtı şak diye geldi. Tahtıyla beraber geldi. Ayet var! Ve Süleyman'ın mucizesi…Süleyman'ın değil, yanındakinin mucizesi; yanındakinin kerameti! Süleyman dedi ki: "Kim Belkıs'ı buraya getirebilir?" Yanındaki dedi ki: "Ben kendisini değil, tahtıyla beraber getiririm." "E, getir o zaman." dedi. Belkıs, tahtıyla beraber geldi Süleyman'ın önüne. İslam dünyası buna tefekkür etsin. İslam dünyası buna tefekkür etmiyor. Adam, "Öldüğünde ölen eşiyle cinsel ilişkiye girer mi, girmez mi?" onu tefekkür ediyor! İslam dünyası, sakalın ne kadar uzun olacağını tefekkür ediyor! İslam dünyası, sarık bir karış mı, iki karış mı arkadan geçecek ona bakıyor. Arkasından ne kadar sallanmış! Ha birisi kısa bırakmış. "Sen kısa bırakamazsın, bir karış." diyor bu. "İki karış bırakacaksın." diyor.

Hani var ya, Ramazan'da hangi sakız orucu bozar, hangi sakız orucu bozmaz; 38 yıldır buna cevap veriyorum ben! Oturacağım, sakızları inceleyeceğim;

hangi sakızın içerisinde şeker var, hangi sakızın içerisinde şeker yok! Evet, Ramazan geliyor. Şimdi üç aylar girecek, sorular başlar! Ya, oje orucu bozar mı, bozmaz mı? Bunu bile duydum ben. Oje ya! Yiyor musun ojeyi be kadın? "Yalıyor musun ojeyi?" Diyor ki: "Oje orucu bozar mı, bozmaz mı?" Tırnağındaki oje! Bunları duydukça, bunları gördükçe hatta bazı fetvalar böyle bir şey ararken gözüme ilişiyor, ya diyorum ya, ya İslam dünyasına bakıyorum. Mesela bakıyorum, bu ışınlarla alakalı, bu sesle alakalı, bu manyetik alanla alakalı İslam dünyasında çalışma yapan profesör var mı? Yok! Evet, dua ediyoruz "İsrail'i batır." Evet, Müslümanlar! Siz ilimde uğraşmayın, fende uğraşmayın, kimyada uğraşmayın, teknolojide uğraşmayın, çalışmayın. Siz yeni silahlar üretmeyin. Siz yeni gelişmelere açık kapı bırakmayın. Siz oturun, sakal kaç santim olacak, bir tane mezura alın, sakalları ölçün. Bir tane mezura alın, sokakta dolaşanların cübbelerini ölçün. Bir tane mezura alın, başörtüsü ne kadar olmalı, onu ölçün. Hatta oturun, fetva verin: 'Çarşaf giymeyenler çıplak hükmündedir' deyin. Hatta deyin ki: 'Çarşaf olmayan kadınlar kafir hükmündedir' deyin. Tabii ya, onlarla uğraşın siz! Adam, oturduğu yerden ne o, bin sekiz yüz kilometreye füze göndersin, sen otur burada! Tabi adam, uçak gemilerini getirsin Akdeniz'e, dayasın senin kalbine, sen burada de ki: 'Ya Rabbi, her gün ben de diyorum, ben-i İsrail'i helak eyle." Her gün bombalıyor adam, Gazze diye bir şehir kalmadı. 50 tane İslam ülkesi toplanıyor, bir tane olmuyor, bir tane olmuyor! Nerden medet umuyor İslam dünyası? İnsan hakları mahkemesinden. İslam dünyasının bir tane bombası yok ki atsın İsrail'e. Çünkü kodlar, yazılımlar, bombaların hepsi de İsraillilerin elinde, Amerika'nın elinde, Avrupa Birliği'nin elinde.

Sen F-16'yı alıyorsun, İsrail dost ülke görünüyor, onu vuramıyorsun. Sen F-35 de alsan, İsrail dost ülke, onu vuramayacaksın. Ne dedi Amerikalılar F16 satacaklar zaman? Şart koşalım dedi: 'Yunanistan'a karşı kullanmayacaksınız.' Hala da paramızı vermiyor adam, bak F-35'lerden alacağımız var. F-35 de vermiyor, parayı da vermiyor. F-35 de vermiyor, parayı da vermiyor. İngilizlerin Osmanlı'ya iki tane gemiyi, savaş gemisini vermedikleri gibi vermiyor adam ya, bildiğiniz vermiyor. Siz de ondan alamıyorsunuz. Evet, ne yazık ki İslam dünyası kendince kendini bu tembelliği atmış ve bu dünyayı mamur etmek değil, bu Allah için bir şey yapmak. Çünkü ayet-i kerimede: 'Düşmanların silahlarından daha fazlasıyla silahlanın' diyor. Hani nerede İslam dünyasında bu? Yok! Yok iç düşmanlar, yok dış düşmanlar, yok içler, yok dışlar, aldanıyoruz biz devamlı. Atalım şu içimizdekileri. Kimse tespit edin, koca devletsin. Bu iç düşman kimse çıkarın, yargılayın, atın içeri ya! Tembellik, aymazlık almış götürmüş bizi ve insanın İslami bir

hırsı yoksa, bakın, İslami bir hırsı yoksa, imani bir hırsı yoksa, bir müminin ihsana ulaşma hırsı yok ise, bir kimsenin takvaya ulaşma hırsı yok ise, bir kimsenin Allah'a kavuşma hırsı yok ise, bir kimsenin Arş-ı Âlâ'nın gölgesinde gölgelenme, Allah'ın gölgesinde gölgelenme hırsı yok ise, o kimsenin müminliği sorgulanır, sufiliği sorgulanır, İslamlığı sorgulanır. Evet, Müslüman dünyaya hırslanmaz bu manada. Dünyaya hırslanmaz ne demek? Zengin olmak için hırslanmaz. 'Dünyayı zapt edeceğim, ben bütün mal benim olacak' diye hırslanmaz. Çünkü insanoğluna bir vadi dolusu altın versen, ikisini isterler. Ama sen Allah'a yakın olmak için hırslan, bir bilgi edinmek için hırslan, ilim öğrenmek için hırslan, takvaya ermek için hırslan, sabah namazı için hırslan. Ya günde 10 sayfa kitap oku, hırslan. Sen sufisin, cehri zikir erbabısın, birisi sana: 'Cehri zikir dinde yok' dediğinde, çatır çatır 10 tane ayet, 10 tane hadis ona söylemen gerekir, hırslan bunun için. Senin bu ibadetin, senin bu imanın, senin bu İslam'ın bir kimse "Namaz yok" dediğinde, en az beş ayeti kerime, beş hadis-i şerif ona söyle, hırslan! Çocuğun sana bir şey soracaksa, sorduğunda cevap verebilecek kadar ilim ehli ol. Hırslan bunun için! Ne kadınlarımızda böyle bir hırs var, ne erkeklerimizde.

Evet, kadınlar televizyonda: "Bugün ne pişirsem? Bugün ne giysem? Bugün gelin toplantısı var. Bugün kaynana toplantısı var. Bugün ne alsam...." Ordan dolaş, ne ucuz diye gitmiş, ona bak. "Ya, ucuzluğa girmiş; bu elbiseyi almam lazım!" "Kaç tane elbisen var?" diye, adam sorsa adamı perişan ederler. "Nasıl sorarsın sen ya, kaç tane elbisen var diye!" Alacak onu... Hırsımız bizim bunlara! Ya bir takım elbisen var, alma ikincisini! Erkekler için söylüyorum. Dursun, kaç yıllık benim takım elbiseler? Yirmi yıllık. Senin tamir ettiklerin yirmi yıldan fazla. Bir şeyim mi eksik? Geçen gömlek gönderdim; yakalarının ters düz yap dedim Dursun, bana fotoğraf atmış: "Şurasında iz kalıyor." Olsun, dedim, yap sen. Var mı yaka ters düz ettiren kaç kişi? Mustafa Özbağ var bir tek! Şurdakilerin hepsinden durumum iyi benim, şurda patron gördüğünüzden hepsinden durumum iyi. Yokluktan değil. Öyle de görmeyin. Evet, dünyaya bunun için gelmedim çünkü. Dünyayı Allah'ı tanıma ve tanıtmak için geldim. Dünyaya Allah'ı bilme ve bildirmek için geldim. Dünyaya, etrafıma faydalı olmak için geldim. Dünyaya Kur'an ve sünnet-i seniyyenin yaşanması ve yaşatılması mücadelesi vermek için geldim. Benim yaradılış maksadım, amacım bu. Benim yaradılış amacım ne giysem değil, ne içsem değil, ne yesem değil, nereyi gezsem değil. 63 yaşındayım, daha bir günlük tatilim yok. Tatile gitmeye utanıyorum. Diyorum ki: "Bu yangın her taraf, Mustafa Özbağ, sen bu gönülle, bu yarayla, bu hicranla nereye gidersen git diyorum. O seninle beraber gidecek mi gidecek." Gülüşüm sahtedir benim. Müslüman ne yazık ki tembel. Dini ilimlerde de

tembel. Tembel, tembel! Sabah namazından sonra dükkân açmıyor Müslüman. Sabah namazından sonra ders çalışmıyor Müslüman. Sabah namazından sonra yapması gerekeni yapmıyor Müslüman. Yatıyor, uyuyor. Rabbim bizi affeylesin. Âmin.

"Ey can! Bu âlemin direği gaflettir. Akıllılık, uyanıklık bu dünya için afettir."

2066'dan devam edeceğiz. Haklarınızı helal edin. Helal olsun! Bizden yana da helal olsun. Rabbim cümlemize aff-ı mağfiret eylesin. Sürç-i lisan ettiysem affola. İslam dünyasını düşündükçe, böyle baktıkça, işin doğrusu kederim artıyor. Dilim sertleşiyor. O yüzden de haklarınızı helal edin. Biz bugün Telegram'ı da açmamışız. Ya Allah! Neden uyarmadın teknik ekip? Bak şimdi size yöneleceğim, şimdi komple...Neyse. Herkes hakkını helal etsin inşallah. Demek ki ben bende değilim. Buradan da bu çıktı. Bizim Ali'ye de dedik: "Ben bende değilim"i söyle, bilmiyorum dedi. Allah hayır versin inşallah. Antep Barak havasıdır: "Ben Bende Değilim Bugün" diye. Geliriz Antep'e. Bir Barak gecesi yaşarız orada. Ah ah! Eyvallah. Selamünaleyküm,

24 KASIM 2024
TASAVVUF VAKFI MERKEZ
BURSA

https://youtu.be/KxTJOX0BFAk?si=of3Z_RGjpRpBHBFC

MESNEVİ-İ ŞERİF 2066-2070. BEYİTLER ŞERHİ

Eûzü Billâhi Mine'ş-Şeytâni'r-Racîm Bismillâhi'r-Rahmâni'r-Rahîm
Efdâlü'z-Zikr Fa'lem Ennehû
LÂ İLÂHE İLLALLÂH
LÂ İLÂHE İLLALLÂH
LÂ İLÂHE İLLALLÂH
Hak Muhammedü'r-Rasûlulllah
Cemî'i'l-Enbiyâ-i ve'l-Mürselîn
ve'l-Hamdülillâhi Rabbi'l-Âlemîn

Selamünaleyküm. Allah gecenizi hayırlı eylesin. Cenâb-ı Hak ayınızı, yılınızı, ömrünüzü hayırlı eylesin. Rabbim cümlemizi ve cümle Ümmet-i Muhammed'i Hakk'ı hak, batılı batıl bilenlerden eylesin. Hakk'ı hak bilip hakça yaşayan ve Hakk'ı savunan, batılı batıl bilip batıla karşı cihat eden kullarından eylesin. Rabbim, nerede bir Müslümana zulmediliyorsa, bir Müslümanın kanı, namusu, şerefi, haysiyeti yerlere dökülüyorsa, kim bunları yapıyorsa Cenâb-ı Hak hepsinin de intikamını alsın. Bu İsrail Yahudilerini batırsın. Batıyı batırsın. Doğu Türkistan'a, Filistin'e ve tüm Müslümanlara özgürlük nasip eylesin. Rabbim cümlemizi muhafaza eylesin, korusun inşallah. Amin. Kaldığımız yerden devam edeceğiz inşallah.

"Ey can! Bu âlemin direği gaflettir. Akıllılık, uyanıklık; bu dünya için afettir."

Gaflet, bir şeyi terk etmek, bir şeyi önemsememek, bir şeyde dikkatsiz davranmak, dalgınlık göstermek, bir şeyde yanılmak, isabet ettirmemek, bir şeyi ihmal etmek. Gaflet, kullanıldığı cümlenin içerisine göre bunlardan daha bunları arttırmayı mümkün, bu manaya gelen bir söz. Ama dini terminoloji olarak bakacak olursak, bir kimsenin hani kendi nefsinin arzusuna uyması veyahut da ayet-i kerimede: "O, heva ve hevesini ilah edineni gördün mü?" ayet-i kerimesi mucibince, heva ve hevesini ilahlaştırmak, ilah etmek, bu tabi gafletten daha ileri bir boyutta ama bunu da biz gaflet olarak nitelendirilebiliriz. Bir konuda dikkatli davranmamak, uyanık davranmamak ve normalde olması gereken yerde olması... Şimdi Hazreti Pir, "Bu âlemin direği de gaflettir." diyor. Yani, şehadet âleminin (dünya âleminin)

direği gaflettir. Burada enteresan bir şey var tabii. Normalde tabi biz dini terminoloji olarak baktığımızda, o kimsenin harama ve helale dikkat etmeden, normalde Hak mıdır batıl mıdır buna dikkat etmeden, dünyadan gücü yettiğince istifade etme. Yani burada Hazreti Pir'in demiş olduğu şey bu. Yani o kimse sadece kendi nefsini düşünüyor, sadece kendi heva ve hevesini düşünüyor ve kendi nefsinin ve hevasının peşine düşüp haram helal tanımadan, varlık yokluk tanımadan, bu manada din diyanet tanımadan, dünyayla alakalı, dünyayı mamur etmekle alakalı gaflet. Tabi bu böyle olunca âlemin direği hükmüne girince işte o kimse, bu tip insanlar, tabiri caizse dünyayı mamur ediyorlar. Kendi dünyalıklarını mamur ederlerken dünyayı da mamur ediyorlar. Bunlar yolun başında, kendi dünyalıkları için çıkıyorlar. Hatta haklı gerekçeler de konulabilir buna, işte: "Ben ne yapıyorsam çoluğum çocuğum için yapıyorum.", "Ben ne yapıyorsam eşim için yapıyorum.", "Ben ne yapıyorsam işte akrabalarım için yapıyorum." Ama bunları yaparken haramı, helali tanımama, Kur'an'ı ve sünneti tanımama, ne bileyim işte zekât müessesesini tanımama, sadaka müessesesini tanımama, Kur'an ve sünnetin ölçülerini tanımama...Böylece, komple bütün her şeylerini dünyalığın üzerine kurma, dünyalıkla haşır neşir olma.

Şimdi, sûfîlerde yanlış anlaşılan nokta şu: Bu tip insanlar, bu dünyalık düşünenler, "Bu işte hile varmış, bu işte hurda varmış, burda bir sıkıntı varmış. Burda hani caiz midir değil midir?" bunlara bakmaksızın komple dünyayı mamur etmenin üzerine veyahut da mesela o kimse, dünyayı yönetmeye çalışıyor, bütün dünyayı köleleştirmeye çalışıyor veya bütün ülkesini köleleştirmeye çalışıyor veya bütün ülkesini bir yerlere peşkeş çekmeye çalışıyor. Burada hak, hukuk tanımıyor çünkü din tanımıyor. Bu sadece bireysel insanların üzerinde kurgulanan bir şey değil gaflet, aynı zamanda devletleri ilgilendiren, sistemleri ilgilendiren, devleti idare eden siyasetçileri ve bürokratları da ilgilendiren bir şey. Şimdi, "Bu gaflet âlemin direğidir." deyince, bunlar acımasız bir şekilde dünya gücünü ve dünya menfaatlerini elde etmek için her şeyi yapıyorlar. Dünyayı mamur eden bunlar, dünyayı kirleten de bunlar, dünyayı mamur eden de bunlar; o teknolojiyi öne çıkaran da bunlar; o teknolojiyi kötü kullanıp bütün insanları köleleştiren de yine bunlar. Bunlar normalde, savaş makinelerini üreten bunlar, savaşları da çıkaran bunlar ve o savaşların üzerinden o kanın, gözyaşının üzerinden para ve toprak kazanıp dünya imparatorluğu kurmaya çalışanlar da bunlar. Bu gaflete düşmüş insanlar... O yüzden Hazreti Pir diyor ki: "Gaflet, bu âlemin direği hükmündedir." Sebep? Çünkü bu gaflete düşen insanlar olmamış olsa, normalde dünyayı mamur edecek hiç kimse yok. Bir kısım sûfîler, bazı şeyleri eksik anlıyorlar. Ben sûfîlik hayatımda bunlarla karşılaştım. Bir

kısmı da dünyayla bağlarını kesmişler dilencilik yapıyorlar veya bir kısmı, dini dilenmek olarak algılamış veya sûfîliği, dervişliği dilenmek olarak algılamış. Bir kısmı da böyle algılamış. Yani bu, ifrat ve tefritin arasında gidiyor. Oysa Hazreti Pir, Mesnevi'nin 980. beyitinden sonra şöyle diyor, burası benim hoşuma gider çok: "Dünya kazancı için çarelere başvurmak soğuk bir şeydir. Dünyayı terk etmek için çarelere başvurmak ise caizdir, emredilmiştir. Hile ve çare diye zindanı delip de çıkmaya derler; yoksa birisi zaten açılmış deliği kapatırsa, yaptığı iş soğuk ve ters bir iştir. Bu dünya zindandır, biz de zindandaki mahpuslarız. Zindanı del, kendini kurtar. Dünya nedir? Allah'tan gafil olmaktır. Kumaş, para ölçüp tartarak ticaret etmek ve kadın, dünya değildir.

Tekrar burayı okuyorum: "Dünya nedir? Allah'tan gafil olmaktır. Kumaş, para ölçüp tartarak ticaret yapmak ve kadın, dünya değildir. Din yolunda sarf etmek üzere kazandığın mala Peygamber, "Ne güzel mal!" demiştir. Demek ki gaflet neymiş? Allah'ı unutmakmış. Yoksa bir kimsenin çoluğunu, çocuğunu, kendini geçindirebilmesi için bu dünya hayatında kimseye el avuç açmadan hayatı devam ettirebilmesi için çalışmak para kazanmak ticaret yapmak veya herhangi bir yerde çalışmak gaflet değilmiş demek ki. Gafletin ana teması o zaman ne? Allah'tan uzak olmak, Allah'la bağını kesmek, Allah'la aranda perde oluşması. İşte bir kısım zaman zaman sûfîlerin yanıldıkları yer burası olmuş. Onlar "Dünyayı terk edeceğiz." derlerken insanlara el avuç açmışlar, dilencilik yapmışlar. Hatta dilenmeyi de nefis terbiyesi adı altında yapmışlar. Bir gün çünkü Ulu Cami'de yatsı namazını kıldım, çıktım oradan dışarı, birisi beni sakallı görünce, "Hacı efendi, bir saniye," dedi bana. "Buyur," dedim. Ondan sonra dedi "Allah için bana bir şeyler ver." Beni dedi şeyhim seyahate çıkardı," dedi. Böyle onun böyle sakalıyla dilenmesi çok zoruma gitti. Dedim ki: "Dinin neresinde var dilenmek? Beni dedi şeyhim seyahate çıkardı. Dedim bak, benim dedim şeyhimin şeyhimin şeyhi, seyahate çıkmış. Üstadı onu seyahate çıkarmış ama ona demiş ki asla hiç kimseden hiçbir şey istemeyeceksin, verirlerse yiyeceksin yatacak yer gösterirlerse yatacaksın, bir bineğe bindirirlerse bineceksin asla hiç kimseden hiçbir şey istemeyeceksin demiş, dedim. Bu durdu. Bak dedim. Bir üstat bir müridini seyahate çıkarabilir ama onu dedim dilendirmezler. Sen dedim yanlış bir yoldasın. İşte ben sana çok dua ederim de işte bana bir şeyler ver de. Nerde senin şeyhin dedim. Samsun'da dedi. Döndürdüm bunun omuzlarından tuttum Samsun'a, şimdi deki dedim: 'Efendim, ben açım, beni doyur.' Bu böyle baktı şimdi tuhaf tuhaf. Dedim bunu söyle; dilenme dedim. Dilenmek yok İslam'da dedim. Dedim asla. Hele sûfilikte dedim, halini arz etmek bile yok.

Sufi halini arz etmez, açtır, çorba içmiştir, dudağında kürdan vardır, et yemiş gibi. "Ben açım" demek yok sufilikte! Bir şeye ihtiyacın olduğunu beyan etmek yok başkasının yanında; bu gaflet, o kimse Allah'tan çünkü! O Allah'tan uzak. Ne yapacak o, Allah'la bağını kuvvetlendirecek? E şimdi gaflet o zaman ne oldu? Allah'tan uzaklaşan insanlar için geçerli oldu. "Akıllılık, uyanıklık bu dünya için afettir." Bir insanın akıllı olması nedir? O akıl sahipleri ki Allah'a iman ederler. O akıl sahipleri Kur'an ve sünnete tabi olurlar. O akıl sahipleri Kur'an ve sünnete tabi olur. O zaman akıl sahibi kimler? Nur Suresi, ayet 37: "Onlar öyle kişilerdir ki onları ne bir ticaret ne bir alışveriş Allah'ı zikretmekten, namazı dosdoğru kılmaktan ve zekat vermekten alıkoyar. Onlar kalplerin ve gözlerin ters döneceği o günden korkarlar." O zaman akıllı kimse kimmiş? Onlar öyle kimselermiş ki bu dünyadaki ne bir ticaret ne bir alışveriş onları Allah'ı zikretmekten alıkoymazmış. Akıllı kimse odur ki hem ticaretini yapar hem alışverişini yapar hem de Allah'ı zikretmekten geri kalmaz. Akıllı kimse odur hem evlenir, evlat sahibi olur hem de mal sahibi olur ama Allah'ı zikretmekten geri durmaz. 'O müminler ki akıllıdırlar.' Akıllı kimse dünyayı terk etmez, dünya sevgisini terk eder. O akıllı kimse "Ben evladımı sevmiyorum" da demez, evladını sever, Allah için sever; eşini sever, Allah için sever; arkadaşını sever, Allah için sever; şeyhini sever, Allah için sever; Allah için sever! O gözünün gördüğü her şeyi sever ama sevgisi Allah içindir. O sevdikleri onu Allah'ın zikrinden geri döndürmez, o sevdiklerinden dolayı Allah'ın zikrini terk etmez. O zaman bize bu dünyanın sevgisi yasak edildi. Dünya yasaklanmadı bize. Çünkü Müslüman ne diyor? Onlar öyle kişilerdir ki onlar ne yaparlarmış? Dost doğru namaz kılarlarmış ve Allah'ı dost doğru zikrederlermiş ve aynı zamanda da zekat verirlermiş.

Dünyanın sevgisi, alışverişin sevgisi onları zekat vermekten geri durdurmaz. Zekat vermek zengine mahsus bir şeydir, zengine aittir zekat ve bütün Müslümanlara zekat farzdır. Bu şudur: Müslümanlar zekat verebilecek zenginliğe ulaşmak zorundadırlar. İslam tembelliği reddeder. Bir Müslüman dilenci noktasında durmaz. Hatta daha ileri hadis-i şerife göre o Müslümanın rızkı kılıcının ucundadır yani cihattır çünkü en hayırlı mal en hayırlı kazanç cihattır birinci derecede, ikincisinde ticarettir, üçüncüsünde sanattır, dördüncüsünde ziraattır, beşincisinde hayvancılıktır, altıncısı kiradır. Gelir açısından fazilet noktasında, en faziletli birinci derecede cihattan kazanılan ganimetler. Müslümanlar ne zamanki cihadı bıraktılar, batılıların elinde köle oldular, kafirlerin elinde oyuncak oldular. Cihadı terk ettikleri için! Cihadı terk ettikleri için namuslarının bir kıymeti kalmadı, cihadı terk ettikleri için topraklarının bir kıymeti kalmadı, cihadı terk ettikleri için

kanlarının bir kıymeti kalmadı, cihadı terk ettikleri için Müslümanların izzet ve şerefleri kıymet olarak kalmadı. Biz kendi kendimize izzetten, şereften bahsediyoruz, kendi kendimize bahsediyoruz. Bir batılı nezdinde, bir kafir nezdinde bizim izzet ve şerefimiz yok. Diledikleri zaman diledikleri yerde soykırım yapıyorlar, katliam yapıyorlar ve bütün İslam dünyası bunu seyrediyor ve İslam dünyasının bu izzet ve şerefine dokunmuyor. Dün Bosna'da yaptılar bunu, hala da Bosna'da kayıp Bosnalı Müslümanlar var, hala daha bulunmamış, öldü mü ölmedi mi, kayıp, nüfustan düşülmemiş. Muhakkak ki onlar cihatta şehit oldular ama nüfustan dahi düşülmemiş. Bosna'da bakın, Bosna'da yaklaşık yani son daha sayı tamamlanmadı, o günün sayısıyla yirmi binin üzerinde sadece Srebrenitza'da dokuz bin kusur kişi var, yirmi binin üzerinde şehit var ve tecavüze uğramış kadınlar, tecavüze uğramış kızlar var ve bunların hesabı görülmedi, hesabı görülmemiş bir Bosna katliamı var. Hesabı görülmemiş!

Hesabı görülmemiş bir Afganistan katliamı var. Hesabı görülmemiş bir Irak katliamı var. Hesabı görülmemiş bir Suriye katliamı var ve kırk yıldan beri devam eden, elli yıldan beri devam eden, daha ileri, yüz yıldan beri devam eden, daha ileri yüz yirmi, yüz otuz yıldan beri devam eden bir Filistin katliamı var, bunun da hesabı görülmüş değil. O Kuzey Afrika ve Afrika'yı saymıyorum, Doğu Türkistan'ı saymıyorum, Rus bölgelerinde çekilen eziyetleri yapılan katliamları saymıyorum ve dünya üzerinde Müslümanlar iki yüz yıldan beri ne yazık ki izzet ve şereflerini kaybetmiş vaziyetteler, bu cihadı terk ettiklerinden dolayı. Yani artık Müslümanlar akıllarını terk ettiler, akıllı değiller. Müslümanlar heva ve heveslerine uydular. Müslümanlar heva ve heveslerini ilahlaştırdılar. Müslümanlar kendi nefislerinin derdine düştü, dünyalık derdine düştü. Adamın kara cumasını biz mübarek cuma yaptık. Batılıların alışverişte "kara cuma" diye nitelendirdiklerini, biz getirdik burada "mübarek cuma indirimleri" oldu. Bizde böyle oldu. Biz onlara dahi uyarken kendi nefsimize uyarladık ve batının o alışveriş çılgınlığını, kapitalist sistemin o alışveriş çılgınlığını aldık, getirdik, içimize yerleştirdik.

Hepimizin şimdi beşer, onar, yirmişer tane gömleği, beşer, onar, yirmişer tane kazığı, beşer, onar, yirmişer tane pantolonu, ceketi, osu busu var, biz hala daha alacağız diye uğraşıyoruz ve Müslümanlar bu manada izzet ve şereflerini kaybettiler ve akıllılığı kaybettiler çünkü, asıl akıllılık Kur'an ve sünnete tabi olma, ona sahip çıkmaydı, asıl akıllılık haramlardan uzak durmaydı, biz o akıllılığı terk ettik ve Hazreti Pir diyor ki: "Akıllılık, uyanıklık bu dünya için afettir." Evet, siz uyanık olursanız o zaman dünyayı idare etmek isteyenler, dünyayı ütmek isteyenler, sömürmek isteyenler için afetsiniz. Yani hep alay ettiler ya "bir lokma bir hırka" diye. Benim ilk dervişlik

yıllarımda 'işte siz bir hırkacı, bir lokmacısınız...' Keşke Müslümanlar bir hırka bir lokmada kalsaydı, bu tüketim israf çılgınlığına bulaşmamış olsaydı. Keşke Müslümanlar bir lokma bir hırka felsefesinde durup da teknolojide ilerleseydi, silah yapımında ilerleseydi, savaş alet, araç ve gereçlerinde ilerleseydi. Keşke Müslümanlar bir lokma bir hırka yapsalardı da araba üretselerdi, tank üretselerdi, tank üretselerdi, ticaret üretselerdi, fabrika kursalardı ama Müslümanlar onu da yapmadılar. Tabii bizde de şöyle bir şey var ya, hep dış düşman var. İç ve dış düşmanlar! Ya bu içimizdeki düşmanları devlet tespit etsin, boğalım hepsini de ya! Tükürükle boğalım! İç düşman kimse desin ya iç düşmanlar şunlar, bizim yükselmemizi, bizim teknolojide ileri gitmemizi engelleyen iç düşmanlar şunlar desin, biz boğalım ya bunları, yeter! Ben atmış üç yaşındayım, elli yıldan beri bunu dinliyorum ya. Bir türlü bu iç düşmanı halledemedik biz kimse! Dış düşmansa da kimse söylesin, öyle ya. Yunanistan mı, Bulgaristan mı komşu olarak? İran mı, Irak mı, Suriye mi? Kim bu? Rusya mı, Azerbaycan mı? Kim dış düşman? Natoysa biz içindeyiz, asıl düşman o da onu söyleyemiyor hiç kimse. Asıl düşman Batı, söyleyemiyor hiç kimse. E söyleyin bilelim, o da yok. Allah bizi affetsin. O yüzden akıllılık dünya için afettir, gaflet ise dünya için dünyanın direği hükmündedir. Çünkü gaflette olanlar ancak dünyayı mamur ederler.

"Akıllılık, o alemdendir. Galip gelirse bu alem alçalır."

Akıllılık maneviyattan gelir, ötelerden gelir, Kur'an, sünnetten gelir ve "o alem" ifadesi manevi bir alemi işaret eder. Yani dünya ile alakalı değildir bu. Onun tecelliyatı dünyayadır ama dünya ile alakalı değildir. Maneviyat bu manada şahısların üzerinden dünyaya tecelli eder, şahısların üzerinden! Maneviyat taşa toprağa tecelli etmez, gerekirse eder ama öyle değildir. O zaman burdaki maneviyattan kasıt, kişilerin üzerine manevi tecellilerdir. Öyle olunca yani o ilahi tecellilere mazhar olan kimseler bu aleme çok kıymet vermezler. Çünkü manevi alemle haşir neşir olduklarından dolayı dünyevi alemle onlar sevgi noktasında haşir neşir olmazlar. Öyle olunca da dünya onların peşinden koşar, aldatmak için koşar, kandırmak için koşar, kendine döndürmek için koşar dünya onlara. Yalvarır onlara.

Bazen dervişler böyle rüya anlatırlar, yazıyorlar bana. Hani işte rüyalarda genelde kadın suretinde görünür erkeklere dünya, kadınlara da erkek suretinde görünür, peşinden koşar onun. O kimse biraz yönünü maneviyata döndürdü mü dünya peşinden koşar, hemen önüne onun şeytan bir sürü vesveseler getirir: "Dünyalığını kaybedeceksin, iflas edeceksin, şunu yapacaksın, bunu yapacaksın, perişan olacaksın, çoluğun çocuğun seni terk edecek filan." Bunlar normalde nedir? O dünyayla alakalı vesveselerdir. Allah muhafaza eylesin, amin. Akıllılık galip gelirse bir kimsede, yani Kur'an'a,

sünnete bağlılık, manevi aleme bağlılık galip gelirse o kimsede dünyevi olarak dünyevi duygular, dünyevi düşünceler alçalır, aşağı iner, o bitmez ama aşağı iner. O yüzden burada bizim sufi anlayışımızda dengede götürülmesi gerekir. Bizim sufilik anlayışımız hem maneviyatı hem de dünyayı dengede götürmektir. Dünyayı dengede götürmek dünyayı sevmek, aşık olmak değildir. Biz bu manada dünyayı terk etmeyiz. Neyse işimiz işimizi yaparız, çoluğumuza çocuğumuza, etrafımıza faydalı olmaya çalışırız çünkü 'sizin en faydalılarınız etrafına en fazla faydası dokunanınızdır.' Çocuklarınıza harcadığınız sadakadandır, eşlerinize harcadığınız sadakadandır, bir kadının kocasına yemek pişirmesi sadakadır, bir erkeğin evine bakması yiyecek içecek getirmesi sadakadır. Bir babanın çoluğuna çocuğuna harcadığı her şey sadakadır, sadakadır! Hatta bir kimse cömertlik yapacağı zaman önce eş ve çocuklarından başlar birinci derecede cömertlik bir kimsenin eş ve çocuklarınadır. Ondan sonra yakın akrabalarına ve arkadaşlarınadır. E böyle olunca biz çoluğumuza çocuğumuza, yakın dairemize cömert davranırız, cömertlik çünkü eşinden ve çocuklarından başlar, cömertlik arkadaşlarından, dostlarından başlar. Nefis, insana eş ve çocuğuna cömertlik yaptırmaz, gider dışardan dıdısının dıdısına cömertlik yaptırır. Bir de böyle gösterişe de girdiyse o kimse, hani bak, işte Mustafa falanca yere de yardım ediyor filan. Ooooo! Veya sülalede filancaya da yardım etmiş. Ooo. Tamam! Mustafa'yı alkışlayacaklar ya, sülale el pençe ona divan duracak. Kim geliyor? Mustafa Özbağ geliyor, filancaya da yardım etmiş, fişmancaya da yardım etmiş. Bizi böyle gösteriş, bizi şatahat böyle dürtükler bizi!

Adam yazıyor ya 'filancanın zekatıdır!' Kendi köyüne göndermiş, zekat dağıtıyor ya arkadaş! Bursa'dan tekstilci arkadaş, köyden çıkmış çobanlık yaparken çobanlık yaptığı köye zekat gönderiyor, tırın önüne de yazdırmış 'filancanın zekatıdır.' Köye gidiyor, Anadolu'ya. Bu yok İslam'da. Sen zekatını dağıtırken hiç kimseye haber vermeden dağıtacaksın. Hazreti Hasan Efendimiz gece dağıtırdı sadakaları. Sırtına alır gece dağıtım yapardı. Birisi öyle dedi, ya neden gece dağıtıyorsunuz? Gündüz dağıtsanız da herkes görse olmaz mı dedi bize. Ben dedim, Hazreti Hasan Efendimiz gece dağıtırmış, biz onun yaptığı yoldan yürüyoruz dedim. Kimse görmesin yaptığımızı dedim, yani o yardımı alan ailenin de gururunu düşüneceksin, onu da düşüneceksin. Etraftaki komşulara, 'aaa ona filanca vakıf yardım ediyor' dedirttirmeyeceksin. Bizim Allah razı olsun, kardeşler bu konuda çok titizler, giderler kapının önüne bırakırlar, zili çalarlar giderler. Bu kadar. Şimdi bu aslında çok eski bir adet, gelenek, örf, kültürdür. Bizim medeniyetimiz budur. Biz fukaranın fukaralığını yüzüne çarpmayız, böyle bir şey yoktur. İslam medeniyeti budur. Senin yardım ettiğini hiç kimse bilmez, bitti! İslam

medeniyetidir bu. E tabii bunları biz kaybettik, Allah bizi affetsin. İşte bizim sufilik anlayışımızda akıllı kimse dünyasını da ahiretini de ölçülü götürür. Ben o yüzden sorarım arada; boş, çalışmayan kimse var mı diye. Neden çalışacaksın kardeşim. Benim hiç hoşuma gitmeyen esnaf, saat dokuzda dükkan açan, dokuz buçukta dükkan açandır. İsterse ağzıyla kuş tutsun bana o. Esnaf mısın kardeşim, esnafsın. Sen erkenden dükkanı açacaksın. Orda herkesten önce açacaksın sen. Sufi misin? Evet. Bu yolun adabına, erkanına uyacaksın. Erkenden gideceksin dükkanını açacaksın. Fabrikada mı çalışıyorsun? Evet, sen geç kalmayacaksın işine. Sen mesaiden kaytarmayacaksın. Sen memur musun? Evet. Mesaiden kaytarmayacaksın sen. Herkes kaytarıyormuş! Sen kaytarmayacaksın kardeşim.

Sen kazancına haram bulaştırmayacaksın. Sen resmi dairede mi çalışıyorsun? Evet, sen rüşvet yemeyeceksin, senin etrafındaki herkes yiyebilir, bir bahanesini bulabilir yiyebilir. Sen yemeyeceksin. Sen bu imzayı ben üç bin lira karşılığında, beş bin lira karşılığında atıyorum demeyeceksin. Diyorsan senin bu yolla işin yok canım kardeşim. Senin bu yolla işin yok! Tarımla uğraşıyorsun değil mi? Evet. Sen bahçeni kazacaksın, tarlanı süreceksin. Gübre atılacaksa gübreni atacaksın. Sen bir ağaç nasıl meyve vermesi gerekiyorsa senin ağacın diğerlerinden fazla vermeli Sen öyle bakım yapmalısın. Öyle üzerinde titizlikte durmalısın. Sufi, dünyasında da ahiretinde de disiplinlidir. Sufi evinde de disiplinlidir; evine bir şey lazım, evine bakar, evini çiçek gibi yapar. Kadın da erkek de. Evleri çiçek gibidir. Evleri miskü amber kokar, sufinin evi. Sufinin evinde pislik kokmaz, başka kokular yoktur. Huzur vardır sufinin evinde. Sufinin vücudu ekşi ekşi ekşi kokmaz, ter kokmaz, vücudu tertemizdir onun. Vücudunda temizlenmesi gereken yerler temizlenmiştir, duşunu almıştır, düpdüzgün kokar sufi. Kadını da erkeği de. Sufi her şeyde titiz ve temizdir ve disiplinlidir. Bu ben sufiyim, dünyayla işim yok, saç sakal karışık...Öyle sufilik yoktur. Bizim yolumuzda sufi dilenci gibi de giyinmez. çok kıyafetin olması şart değil. Temiz giyinirsin, tertipli giyinirsin, düzenli giyinirsin. Sen dişlerin bakımsız, saçın sakalın bakımsız, senin vücudun bakımsız, üstün başın bakımsız...Öyle sufilik yok. Hırpani bir sufilik yok. Saçı başı dağılmış, kıyafetleri dağılmış, böyle bir sufilik yok. Bizim yolumuz hem dünyayı hem de ahireti dengede götürmektir, o dengeyi kurmak zorundadır sufi. Ancak akıllı insanlar o dengeyi kurarlar, akıllı insan! O akıllı insan evinde dengeyi kurar, işinde dengeyi kurar, dergahta dengeyi kurar, ailesine zaman ayırır, çocuklarına zaman ayırır. Dergahına da zaman ayırır. Annesine babasına da zaman ayırır. Üstadına da zaman ayırır. Dengeli götürür, dengeli. O yüzden bizim için denge önemli bir meseledir, sufinin dengesi yoksa onun sufiliği de düzgün değildir. Bir

gün dersi çeker, iki gün çekmez. Beş gün çeker, üç gün bırakır, dengesiz! O istikrar yok onda, doğru değil. Sufi dengelidir. Bir şeyi yıpratmaz, yıpratmamak için özen gösterir. Özen gösterir! "Ya Lütfi kardeş bizim derviş abimiz." "Eee?" "Ya götüreyim arabanın bir tarafını tık tık yaptırayım ya! "Nasıl olsa iki tıktıktan para almaz." İyi, gittin bir sefer para almadı, şimdi o yol yapıyor! İkinciye bir daha gidiyor, gene iki tıktık yaptıracak, gene iki pıtpıt yaptıracak, yol yapıyor ya şimdi o! Değil, sufilik bu değil kardeşim! Bu değil! Denge! Sen onu istismar ediyorsun. İstismar ediyorsun, istismar etme! Sufi, her şeyini dengede götürür. Her şeyini! Akıllıdır çünkü. İşte böyle akıllı olunca, o öte alemden geliyor o akıllılık ve öte alemden geldiği için denge kuruyor. O artık öteyle burasını dengelemiş. Hani ben bazen derim ya orası da burası da aynı. Yani sen, her an için manevi düşün ve dünyaya da manevi bak. O zaman dünyaya da manevi bakınca sen haksızlık etme, uğursuzluk etme, sen yanlış işlere girişme. Evet, başkasının hakkına tecavüz etme, sen akıllı insanlardan ol. Allah bizi onlardan eylesin. Amin. O yüzden bir kimsenin kalbi aklıyla dünyevi aklı dengeli yürümesi lazım. Eğer o denge olmazsa o zaman o kimsenin yolu ne yazık ki şaşırır. Allah muhafaza eylesin.

"Akıllılık güneştir, hırs ise buzdur."

Akıllılık güneştir, hırs ise buzdur. Buz güneşi görünce ne olur? Erir gider, su olur, hatta buharlaşır gider. O zaman güneşe baktığımızda güneş aynı zamanda ne yapar? Aydınlatır, aynı zamanda ısıtır, aynı zamanda bütün bitkiler, meyveler, tabiat, güneş ışınlarıyla canlanır. Meyveler olgunlaşır, sebzeler olgunlaşır. Güneş olmazsa bir şeyin olgunlaşması çok zor olur. Bakın çok zor olur. Ben kendim yaşıyorum bunu, terasta bir şeyler ekiyorum kendimce, olmuyor. Tabii bizim İğdirlilere göre de her şey güneş görmediği için. Geliyor muhtar bakıyor, güneş görmüyor ya ondan böyle oluyor diyor. Yani bahane hazır. Bizim Fatih'e diyorum, Fatih böyle böyle, güneş görmüyor Efendim diyor. Tamam, pes ettim ben de artık. Bir dahaki seneye bir şey ekmeyeceğim ben.

En son Fatih limon ağaçlarına da dedi ki dedim bu limonlar limon vermiyor kaç yıldan beri dedim ben, olsun yeşillik olarak burda dursun dedi. Yani limon da vermeyecek onlar ama kökle de demiyor. Kökle dese yerine bir şey isteyeceğim ya ben. Ne ekelim diyeceğim, yine bunların başına dert olacağım, bunların başına salça olacağım gene. Olmayacak gene. En iyisi onlar çözümü buldular, dediler ki bunlar yeşillik olarak burada dursun. Hem dediler karşı hani pencerelere de engel oluyor. Ondan sonra, e tamam, yeşillik olarak duruyor, bir şey gelmiyor. Neden? Güneş görmüyor. İyi. İnandık. Tamam, güneş görmüyor. Tabii bendeki hırsı bilmiyorlar onlar. Ben tabi

Şaban'a bir gün diyeceğim sök bunun üstünü, güneş gören cam koy üstüne diyeceğim, o zaman ne diyecekler, onu bilmiyorum tabi. Bir de diyorum yaşım atmış üç, Mustafa Özbağ öleceksin gideceksin, ya daha hala da hırs etme diyorum, ondan sonra, boş ver diyorum, yiyeceğin iki tane domates diyorum ama hiç şey yok yani, hemen domatesi getiriyorlar, biberi getiriyorlar. Orada bir küçük yer var ya uzakta, ona da girişte yasak zaten köye. Bilmiyorum artık, nerede muhtar? El kaldır muhtar. Başına ne gelecek bilmiyorum artık yani bir melet kesilebilir senin başına.

Şimdi güneş olgunlaştırıyor ya bütün meyveyi sebzeyi, güneş akıllılıktır, güneş ilahi rahmettir. Güneş ilm-i ilahiden gelen kalbî ilimdir. Öyle olunca, o güneş gibidir, hırs dediğimiz şeyi o durdurur, yoksa insandaki hırs bitmez, hırs yok olmaz. Eğer bir kimsenin hırsı aşağılardaysa bunu da unutmayın bir not alın kendinize, kişilik analizi; bir kimsenin hırsı yoksa uzak durun ondan, onunla arkadaşlık etmeyin. Tuhaf size. Sebep? O kimsenin hırsı olmadığından dolayı. Tembeldir, hırsı olmalı ki bir yerlere ulaşmak için çaba göstermeli. O hırs, yönlendirilebilir bir hırs olacak. Yönlendirilebilir yani, onu, o hırsı akıllılığa yönlendireceğiz. O hırsı doğruya, doğru noktada yürümeye yönlendireceğiz, o hırsı mesela Kur'an ve Sünnet yolunda çalışmaya yönlendireceğiz, o hırsı helalden kazanmaya yönlendireceğiz, o hırsı okulu bitirmeye yönlendireceğiz, o hırsı üniversite okumaya yönlendireceğiz, o hırsı bir kimse bir iş yapıyor, o işte başarıya yönlendireceğiz. O kimse de o hırs olmalı. Bir kimsenin hırsı yoksa başarısızdır o, başarısız. Sen bu sene bilanço yaptın. Ne kadarlık karla kapattın? %20 ile. Sen bir dahaki sene %25'i, %30'u, %40'ı hedeflemen lazım. Sen busene, zakirsin, bulunduğun yerde kaç kişiyle ders yaptın? Elli kişiyle. Bir dahaki seneye yüz kişiyle yapman lazım dersi. Sen bir mahallede ders yapıyorsun. Bir dahaki seneye iki mahallede, üç mahallede ders yapman lazım. Sen bu sene kaç kişinin dervişliğine sebep oldun? Beş kişinin. Seneye elli kişiyle olman lazım. Sende bu yoksa, sen yerinde sayıyorsun. Yerinde sayıyorsun! Ticaret yapıyorsun, bu sene ne kadar? Bir milyon dolarlık iş yapmışsın, bir dahaki sene bir buçuk milyon dolara gözünü dikeceksin.

Ben bu yıl kaç il yapmışım? Altı il yapmışım, yedi il yapmışım. Bir dahaki sene ben onu on ile çıkarmam lazım. Ben turu kaç ayda bitiriyorum? Dört ayda. Bir dahaki yıla altı ayda bitirmem lazım. Çoğaltmam lazım. Bu manevi hırs. Bu şeyh olma hırsı değil, Kur'an ve sünnet yolunda daha fazla insana hitap etme, daha fazla insana ulaşma, daha, bir kişi daha fazla Allah desin, bir kişi daha fazla Allah desin, Allah'ı tanısın, Allah'ı bilsin. Bir kişiyi daha, bir kişiyi daha cehennemin çukurundan kurtaralım Allah'ın izniyle. Bir kişiyi daha şeytanın midesinden çıkaralım Allah'ın izniyle.

Bu hırs olması lazım o kimsede. Bu İslam dünyası, bu hırsı kaybetti. Dokuz milyonluk Yahudi İslam dünyasının içinden geçiyor. Biz koca seksen beş milyonluk Türkiye'yiz, yakında bize saldıracak diyoruz. O bize saldırmadan biz onun boğazını sıkmayı düşünmüyoruz. Hani Selahattin Eyyubi hiç gülmezmiş ya, dayanamamış veziri, demiş ki efendim, hiç gülmüyorsun, halk bu yüzden sizden şikayetçi demiş, etrafınızdakiler demiş, siz demiş tebessüm etmiyorsunuz hiç. Dönmüş, demiş: "Kudüs gavurların elinde işgal altındayken bize tebessüm etmek" demiş. "Ar gelir." Onda o şuur olduğu için Kudüs Fatihi oldu.

Bizde o şuur yok. Bizde o hırs da yok. Yani birileri işgal etmeye kalksa bunlar bizi daha iyi idare edebilirler deyip, biz teslim bile olabiliriz. Hani birileri Kurtuluş Savaşı'ndan önce İngiliz mandası olmayı kabul etmişler ya. İsmet İnönü! Kimisi Amerikan mandasını istemiş, kimisi İngiliz mandasını istemiş. İstemişler! Şimdi bunlar bizim içimizde yok değil. Osmanlı'daki sabetaistler duruyor içimizde. Osmanlı'daki Rumlar duruyor içimizde, Osmanlı'dan kalan Ermeniler duruyor içimizde, Osmanlı'dan kalan Yahudiler duruyor içimizde, içimizde, bizim vatandaşımız onlar, bu toprakların insanları ama dost değil. Dedem anlattı, Efe dedem. Yunan İzmir'e çıktığında İzmir'deki Rumlar ve bir kısım yerel İzmirliler, yerel İzmirliler Yunanlılar İzmir'e çıkınca güllerle karşılamış. Bayındır'da da yerel Rumlar varmış, onlar da hazırlık yapmışlar; hani böyle çelenkler, güller filan. Tabi dedemler, baskın basanındır, dağıtmışlar. Sonra Yunan askeri Bayındır'a, istasyona inince bazı yerli Rumlar onları karşılamış. Dedeme dedim: "Ne yaptınız sonra siz? Hani siz ne yaptınız?" "Hepsini bertaraf ettik" dedi, teker teker dedi. E dedim: "Burdan hani Rumlar Bayındır'dan" dedim, "kaçmadı mı?" "Kaçak Rum kalmamıştı o zaman" dedi. Yani Bayındır'dan kaçacak Rum bırakmamışlar. Onları böyle bertaraf etmişler." E dedim: "Yunan askerleri" dedi, "kışlalarından çıkamadılar" dedi. "O" dedi, "karakol binasından çıkamadılar" dedi. "Haber aldığımızda" dedi, "çıktıkları anda" dedi, "dışarıda tepeliyorduk" dedi. Onlara kim ekmek sattı Bayındır'dan? Kim hayvan eti sattı, kim şeker sattı, kim pirinç sattı, kim bulgur sattı yerel halktan dedem onlara karşı düşmandı zaten. Bir kısmını halletmişler. Dedeme birisinden bir şey bahsetsinler, diyelim ki bir yerden bir kız alıyorlar değil mi, muhabbet işte. Anneannem, teyzemler filan böyle muhabbet ediyorlar: "Filancanın fişmancasını fişmancaya istemişler." "Kim o?" Soruyor şimdi. "Filancanın fişmancasınının işte kızını istiyorlar." Deden duruyor bir müddet, düşünüyor. "Hımmm! Eşek keratalar" dediği zaman o kıza, o kızda bir sıkıntı var kızın ailesinde. Bana söylerdi, başka kimseye değil. Sonra derdim: "Dede bunlarda ne var?" "Oğlum onun işte amcaları vardı. Yunan burdayken onlara buğday

sattı." E sonra ne oldu? Sonra biz onu sıkıştırdık işte, şu oldu bu oldu filan ama o buğday sattı ya onun amcası, dedem onu komple silip atıyor sülaleyi. İşte filanca Efe diyorlar ya, soruyorum dedeme filanca: "Hımmm! Ne Efesi!" "Çalı Efesi o, yakacaktık biz onu dağda, kaçtı elimizden." Çalı Efesi! Dağda yakacaklarmış onu, kaçmış ellerinden. Sebep? O böyle efeliğe yakışmayacak hareket etmiş. Akıllılık; Kur'an'dan, sünnetten, akıllılık, vatan sevgisinden, millet sevgisinden, akıllılık ümmet sevgisinden doğar gelirse karşısındaki buzu eritir. Yok, akıllılık dünyaya karşı hırsı, dünyevi makamlar için, dünyevi mevkiler için her şeyi mübah görmekse o akıllılık değil, o heva ve hevesini ilah edinmektir. Allah muhafaza eylesin.

"Akıllılık sudur, bu alem kirdir."

Akıl sudur, çünkü su her şeyi besler, su herşeyi temizler, su her şeyi pâk eder, su her şeyi tertemiz eder, su insana ve dünya varlığına hayat verir. Akıllılık sudur. Akıllı bir kimse etrafına hayat verendir. Akıllı bir kimse ölüyü diriltendir. Kimdir ölü? Allah'ın zikrini unutandır. Kimdir ölü? Heva ve hevesini ilah edinendir. Akıllı kimdir? Akıllı kimse Allah'ı unutmayan, Allah'ı zikredendir, akıllı kimse aynı zamanda etrafına da Allah'ın zikrini öğütleyip onların da dirilmesini sağlayan kimsedir. Çünkü su gibidir. O, su gibi olunca yağmur gibidir. Su toprağa normalde ben biberi besleyeceğim, domatesi beslemeyeceğim demez. Ben naneye şifayım, maydanoza olmayacağım demez. Su aynı zamanda tevazudur. Su aynı zamanda adı konulmamış kuvvettir. Su aynı zamanda 'Kahhar' ismi şerifini içinde saklar. Su aynı zamanda 'Rahmet' ismi şerifini içinde saklar. O zaman su bu manada hayat veren, temizleyendir. Kullanıldığı yere göre, kullanıldığı yere göre işlevini yerine getirendir. Yani su başlı başına hikmettir. Yıkılacak yeri yıkar, yapılacak olan yeri yapar, delinecek olan yeri deler. Suyu siz tıp tıp tıp tıp damlatın, mermeri deler. Su tıp tıp tıp damlatın, çeliği deler. Su demiri çelik yapandır. Su aynı zamanda çeliği demire çevirendir.

O zaman su nedir? Akıllılıktır. Akıllı kimse, etrafına hayat veren kimsedir. Akıllı kimse, etrafını temizleyen insandır. Yani onun temizliğine sebep olur ve su bu manada nedir? Tahirdir, kokusu rengi bozulmadıysa su mükemmeldir. Kokusu bozulmuş, su gibi kokmuyor. İnsanlar vardır kokuları bozuktur, su gibi kokmuyordur. O etrafını temizlemez, o kokar sudur, hiçbir şey yapılmaz onunla. Onun içindeki necaset fazlalaşmıştır, onunla abdest alınmaz, onunla gusül edilmez. Onunla da patlıcan biber sulanmaz Çünkü necasettir. O zaman, suyun rengi vardır. Suyun rengi kendine has renktir, içine giren kabının rengini alır su. Aslında su renksizdir. Akıllı kimse, akıllı kimse, renksizdir. Yani onun için milliyet, onun için ırk, onun için normalde insanların işte Acem olması, Türk olması, Boşnak olması, Arnavut olması,

Pomak olması, şu bu olması değil, onun için Mümin olması, onun için insanın insan olması önemlidir. Akıllı kimse odur ve o akıllı kimse, o akıllı kimse su gibidir; berrak su, su tadında su, lezzetli. İçtikçe içesin gelir, içtikçe içesin gelir. Yıkandıkça yıkanasın gelir, yıkandıkça yıkanasın gelir. "Susuz hayat olmaz" derler ya, evet, akıllı insanlar etrafınızda olmazsa siz doğru bir hayat yaşamazsınız. Akıllı kimse senin dostundur, düştüğün yerde tutar. Akıllı kimse senin dostundur, sana nasihat eder, senin doğru olmayanını sana nasihat ederekten tebliğ eder akıllı kimse. Akıllı kimse seni normalde Allah yoluna götürür, akıllı kimse seni Resulullah yoluna götürür, akıllı kimse seni dosdoğru yolda yürütmeye çalışır. O kimse su gibidir. Onsuz hayat olmaz, onsuz hayat olmaz!

"Dünyada hırs ve haset kükremesin diye o alemden akıllılık ancak sızar, sızıntı haline gelir."

Yani bu dünyevi hırslar, bu dünyevi hasetler, bu dünyevi normalde sıkıntılar; böyle iyice dünyaya hakim olmasın, iyice dünya hırsı, dünyaya tapınma normalde iyice insanları alıp götürmesin diye manevi alemden, manevi alemden akıllılar ve akıllılık yavaş yavaş hiç eksik olmaz. Peygamberler vefat etti. Son peygamber Muhammedi Mustafa sallallahu aleyhi ve sellem de vefat etti. Bir daha peygamber, nebi, resul herhangi bir kimse gelmeyecek ama peygamber varisi olan veliler, mürşitler bunlar eksik olmayacak. Alimler eksik olmayacak. Tabi bu veliler, mürşitler, alim derken, ahir zaman alimlerinin şeyhlerini kastetmiyorum. Onlar ayrı bir kategori. Gerçekten manevi olarak icazetli, manevi olarak mürşitliği kesin, sahih olan ve alimliği gerçekten sahih alim olan, yani ahir zaman alimi olmayan, yani böyle işte normalde tam bir Kur'an ve sünneti anlatmayan, korkan, böyle Kur'an ve sünneti tebliğ etmeyen alimler, ahir zaman alimi; cebini düşünen, makamını düşünen, mevkisini düşünen alimler, ahir zaman alimi; zalim yöneticilerin peşine takılmış, onların elinde oyuncak olmuş olan alimler, şeyhler, bunlar ahir zaman alimi, şeyhi, bunları kastetmiyorum. Gerçek manada peygamber varisi olan alimler, şeyhler bunlar akıllı insanlar, öteden aldıkları ilmi, ilahiden aldıkları bilgiyi, ilmi etrafına aktaran ve bunlar sızıntı halinde bakın, gürül gürül gelmiyor, bunlar da etrafındaki insanlara sızıntı halinde anlatırlar. Gürül gürül anlatınca dervişler bir anda bakarsınız meczup olmuş, kimisi titriyor, kimisinin ağzı yüzü bozuluyor, kimisi duvara çarpıyor kendini, kimisi değişik şeyler söylüyor, böyle bunlar dervişlik değil bunlar. Derviş, dengeyi kurmuş. Kimisi dervişliği geçim aracı yapmış, kafasına bir sarık, üstüne bir cübbe şeyenlilllah diyor. Kimisi zekat toplamaya çıkmış, kapı kapı zekat topluyor. Kimisi dergi satacağım, kitap satacağım diye uğraşıyor, bunu İslami bir mücadele görüyor gibi...Kandırılmış, aldatılmış. Bunlar

o değil bizim dediğimiz. Bunlar o manevi alemden işaret alan ve etrafına o işaretleri, o işaretleri aktaran kimse. İşte bu böyle hırs, dünyevi tamahlar kükremesin, komple dünyayı zapturapt altına almasın diye onlar buna karşılık akıllı bir şekilde ne yaparlar? Bunları tebliğ ederler.

"Gayb aleminden çok sızarsa bu dünyada ne hüner kalır ne ayıp."

Yani normalde öte alemden bu sızıntı fazlalaşırsa, buradan gelen o sırlı ilimler, burdan gelen o manevi ilimler bir süzgeçten geçirilmeden insanlara aktarılırsa bir de işin ters, denge kuruyor Hazreti Pir, eğer böyle de olursa o zaman diyor, ne ayıp kalır ne hırs kalır ne hüner kalır. Yani onları hani örneklemek olarak hemen kalbime geleni söyleyeyim. Hani Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem Hazretleri Ebu Hureyre ile karşılaştı ya bir hurma bahçesinde, dedi ki: "Ey Ebu Hureyre, ilk gördüğüne tebliğ et, kim la ilahe illallah derse cennetlik olur, kurtuluşa erer." Ebu Hureyre dedi ki: "Ya Resulallah, ben söyleyince buna kimse inanmaz ki!" Hemen ayakkabılarını çıkardı Allah Resulü sallallahu aleyhi ve sellem , dedi ki: "Delil olarak benim ayakkabılarımı göster." Delil olarak benim ayakkabılarımı göster! Hurma bahçeliğinden dışarı çıktı. Bakın, sahabeler böyle insanlar! Hazreti Ömer Efendimiz de Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem Hazretlerini aramaya çıkmış gece. Tabii çıktı, Ebu Hureyre ile karşılaştı. Ebu Hureyre radıyallahu anh hazretleri, emri yerine getirdi: "Ey Ömer, kim la ilahe illallah derse kurtuluşa erer, o ehli cennettir." Ebu Hureyre radıyallahu Anh hazretleri anlatıyor. Hazreti Ömer Efendimiz böyle onun göğsüne böyle bir vurmuş: "Sakın bunu kimseye söyleme!" demiş. "Bu kimin sözü?" "Vallahi peygamber söyledi!" diyor. "Bak, ayakkabıları delil olarak." "Nerede" diyor Allah Resulü? "Hurmalığın içinde." Güm! Hazreti Ömer Efendimiz hurmalığın içine giriyor. Diyor ki: "Ya Resulallah, böyle demişsin." "Evet, dedim" diyor. "Kim la ilahe illallah derse kurtuluşa erer, cennetlik olur." Diyor ki: "Ya Resulallah, bunu insanlar duyarsa, kimse namaz kılmaz, oruç tutmaz." Hazreti Ömer Efendimize diyor ki: "Ya Ömer, la ilahe illallah diyor cennetin kapısıdır, ibadetler de diyor anahtarıdır." Ama başlangıç böyle değil, dikkat edin buraya!

Şimdi, akıllılık, akıllılık burada o meseleyi şerh ettiriyor. Onu şerh ettirmek de gaybden geliyor. Yani o öyle Hazreti Ömer Efendimizin sözü de küstahlığından değil. O da ilm-i ilahiden, meseleyi şerh ettiriyor Cenab-ı Hak, peygamberine şerh ettiriyor yine. Hazreti Ömer Efendimizin aklına değil, Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri vahye dayanıyor. O da şerh, şerh de vahiy. İşte eğer gayp tarafından fütursuz böyle bazı meczup kimseler vardır. Meczup! Bu meczuplardan din öğrenilmez. Böyle sufiler, meczup insanları severler, sufiliğin içerisinde hoş şeylerdir, hoş şey. Bunlar

lazım mı? Lazım. Sufiliğin rengidir bunlar, ben meczupları severim örneğin, çok da değil, böyle başıma cebelleş olmasınlar. Bir ara biri gidiyor biri geliyor, biri gidiyor biri geliyor...Dedim ya Rabbi, ben bunlarla mı uğraşacağım, içimden. Benim işim ayrı dedim, bunların işi ayrı. Hu diyen geliyor, hay diyen geliyor, gidiyor. Kimisi asasıyla, kimisi bastonuyla vuruyor dükkanın girişinde asayı güm güm. Bütün herkes bakıyor, sakallı birisi, cübbeli, girmiş böyle medrese pasajının içine: "Huuu" Allah'ım diyorum, geldi gene birisi. ! Bağırıyor ordan. "Şeyh Mustafa Efendi, Bağdat'tan geliyorum, Hazreti Geylani'nin sana selamı var, huuu" diyor, bizim bütün çarşı bana bakıyor, utanıyorum. Utancımdan yerin dibine giriyorum. Allah'ım bu ne diyorum ya! Geliyor şimdi kocaman cübbe, sarık, takke, böyle şey değil! Yani normalde o zamanlar böyle kimse yapmıyor, sıkı ortalık. Yıl 90, 91. Millet şeyh efendiyi Ulu Cami'de görünce uzaklaşıyor, uzaktan böyle selam veriyor, yanına dahi kimse gelmiyor. Değil mi Hüseyin aga? Şimdi çok seviyorlar! Esnaflar ya arkadaşlar, olur mu olur, belli olmasın yani onunla beraber oldukları! Öyle bir zaman. Geliyor, benim korkum, çekintim yok, geliyor huuu, hayyy, geliyor, oturuyor, yiyoruz, içiyoruz filan. İşte "Geylani Hazretleri senin hakkında şunu dedi, bu böyle oldu, şu şöyle oldu..." Bütün çarşı sinema seyrediyor bizden. Bir, iki, üç...Ulu Cami'de ayrı, dükkanda ayrı... Yok, olacak gibi değil, dedim ya, Ulu Cami'de ayıp söylemesi işte. Kuşluk namazı kılıyorum, arkadan sesleniyor: "Huuu!" Dönüp bakmıyorum ben şimdi. "Hay hay hay hay hay..." bağırıyor şimdi arkadan böyle zikirle. Ben dönüp bakmıyorum şimdi.

Ne yapsa dönüp bakmıyorum. Diyorum ki geldi biri daha. En sonunda geliyor şimdi benim tam önüme oturuyor, yüzünü de bana dönüyor, ben namaz kılıyorum, böyle bakıyor şimdi. "Esselamün Aleyküm verahmetullah." "Esselamün Aleyküm." Ben hiç onu görmüyormuş gibi davranıyorum ben şimdi, bana diyor ki: "Kalk şuradan yedi tane turnadan, yedi tane ortada şey var ya, su var ya. "Yedi tane diyor kurnadan üçer yudum su iç. Her üç yudumda bir ne muradın varsa niyet et, Allah niyetini verecek" diyor. Ben böyle baktım, "Kalk sen iç" dedim. Benim bu dünyada hiçbir niyetim yok dedim, senin var herhalde dedim, işini sen o tarafa döndürmüşsün, Kalk dedim iç. "Nasıl" Emrediyorum sana. Kalk dedim, göreceğim ben de. Bu şimdi gitti, üç yudum içiyor, "sana niyet ettimmmm", bağırıyor oradan. Kurtuluş yok, bütün cami bana bakıyor. O camide görevliler var ya orada kapıda duranlar, şimdi başladılar bana da el pençe durmaya. Ben çıkıyorum, "hocam hayırlı günler", ya önceden öyle değildiniz, iki tane meczup bağırdı, çağırdı, bunların tavrı da değişti bana. Bir de korkuyorlar onlardan. Birisi öyle dedi. Bir tane Erzurumlu vardı orada, biraz hafiften iri

yarı, bu kitapçılara bakan, medrese pasajına bakan yerde. "Hocam bunlar insana zarar verir mi?" dedi. "Verir" dedim, "verir" dedim. Gerçekten de verir onlar, onların şeyhleri yok ya, zarar da verir, zarar verdiğinin farkına da varmaz. Kalbime ses geldi: "Buna bir şaplak patlat!" der. Tabii, gelir ona bir şaplak patlatır. O da der ki: "Bir hikmet var bunda." Hani var ya, bir şaplak vurdu kim diye baktı, öbür şaplağı vurdu "hu" dedi, gitti. Tabi! Bir de bağırıyor: "Dosdoğru namazını kıl!" diyor, şaplağı patlatıyor adama. O onun için önemli bir şey. Dedim: "Vallahi vurur bunlar, bunlar dedim normal değil." "Nasıl?" dedi. "Basbayağı" dedim, yarın dedim "şarap şişesiyle görürsün bunu" dedim.

Tabi şarap şişesini millet hemen içiyor anlıyor, yok, adam eline alır bir şarap şişesi, bizim Bayındırlılarda şey, ne o? Kekik suyunu değil mi, rakı şişesin içine koymuşlar. Ahmet Özbağ da: "Sende kekik suyu vardır", "var" dedim. "İyi ya bir arkadaşa lazım", "iyi vereyim" dedim ya. "Buluşalım bir yerde" dedi. "İyi" dedim, "o zaman Gazcılar'da Akuğur'un önünde buluşalım" dedi. Ben iş yerinden çıkıyorum, o da iş yerinden çıkıyor, şey vereceğim, kekik suyu vereceğim ona. Benim hiç aklımda değil, kocaman yeni rakı şişesinde kekik suyu. Oralarda park edecek yer yok, ileri bir yere park ettim. Elimde rakı şişesi, kekik suyu, geliyorum ben. Bu saçını başını yoluyor karşıdan. "Ne yapıyorsun?" diyor bana. "Ne oldu?" dedim ya. "Ya elindeki ne?" dedi. Baktım, "kekik suyu" dedim. "E" dedi, "rakı şişesi var elinde" dedi. "Ulan düne kadar içtiğin şeyden şimdi mi tiksindim" dedim. Ya dedi. Millet görecek. "Ulan gören görsün" dedim ya. Allah Allah, ne yapayım şimdi dedim. Bayındır'ın hancı sarhoş, yolcu sarhoş. En boş şişe rakı şişesi, doldurmuşlar kekik sularını, rakı şişelerine. Önceden öyle getiriyorlardı. Tabi ben kekik suyu getirin diyordum, bir koli rakı şişesinin içinde kekik suyu, bildiğin kekik suyu. E rakı şişeleri de bedava ya. E bir de o kekiğin kaynatıldığı yer zaten millet içmeye oraya gidiyor. Hancı sarhoş, yolcu sarhoş. Ilıca'da dere kenarında, dere şırıl şırıl akıyor, orada fırın var, güveçler fırında, etler cızbız. Kasaplar orada, Bayındır zaten. Allah Allah! İçmeyen adama normalde bu adam saf diyorlar, içince adam akıllı oluyor orada. Allah bizi affetsin. Velhasıl kelam işte bizim birazdan başka yerlere daha gidecek muhabbet. O yüzden ben buradan geri döneyim muhabbetten. Buradan bahse geri döneyim. Şimdi o manevi alem, alemden böyle ılık ılık, yavaş yavaş gelmeli. O mürşid-i kamillerin, mürşid-i kamillerde olur o. Mürşid-i Kamiller, dervişlerine yavaş yavaş, tatlı tatlı hani, dünyayı terk ettirmezler. Eş, çoluk çocuk, terk ettirmezler. Yoksa böyle keletir boşaltır gibi onu boşaltırsa onun sigortasını yakarsın, dağılır şanzımanı, motoru. Bizim Cevdet öyle diyor, bir şey olunca "Sentesi kaçmış onun" diyor, değil mi? Düzenli çalışmayınca

sentesi kaçıyor değil mi? Evet. O kimsenin de sentesi kaçıyor. Dervişlik ile sufiliği ile dünyayı dengeli götürecek. Maneviyattan gelen şeyi de o Üstat dengeli dervişlere verecek, dengeli.

Arada böyle bir tebessüm edeceksiniz yani. Anladınız mı? Yoksa komple o tarafa doğru yönelmek yok. Öyle olursa o zaman ne hüner kalırmış ne de ayıp. Allah bizi affetsin. Burda "ne de ayıp" diyor ya artık o kimse böyle öyle maneviyata gark olur, artık onun gözüne ayıp bir şey görünmez. Burası tehlikelidir. Şimdi burayı açmayacaktım aslında. Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem Hazretleri, bir gün çok ağlar ümmetinin günahı için. Bu hadis-i şerif, ümit ettiren hadis-i şeriftir. Allah Resulü sallallahu aleyhi ve sellem Hazretleri böyle ağlayıp paralanırken Cenab-ı Hak nida eder: "Ey Muhammed! Kafanı kaldır bak." Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem Hazretleri secdeden kalkar bakar boşluğa doğru. "Ne görüyorsun?" "Uçsuz bucaksız derya görüyorum ya Rabbi." " Deryaya iyi bak. Deryada ne görüyorsun?" "Uzakta bir ada görüyorum ya Rabbi." "Ey Muhammed! Adaya iyi bak, ne görüyorsun?" "Adada bir ağaç görüyorum ya Rabbi." "Ağaca iyi bak, ağaçta ne gördün?" "Ağaçta bir küçücük kuş, serçe kuşu gördüm ya Rabbi." "Serçe kuşuna iyi bak." "Serçe kuşuna iyi baktım ya Rabbi." "Ne gördün?" "Tırnağında bir necaset gördüm ya Rabbi." Ey Muhammed! O necasete iyi bak." Baktım ya Rabbi." "Necaset tırnaktan tıpbadak düştü denize." "Ne oldu Ey Muhammed?" "Necaset denize düştü ya Rabbi." "O necaset benim deryamı kirletebilir mi Ey Muhammed?" "Hayır ya Rabbi" "Ümmetinin işlediği günahlar, işte o serçe kuşunun tırnağındaki necaset gibidir." Allah resulü sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri, rahatladı. Şimdi bu hadis-i şerif, o kimsenin günahını küçük görme yoluna iter. O ayıp görmemeye başlar. Ha diyeceksin ki sen ayıp görüyor musun? Ben bir şeye ayıptı değildi bakmıyorum. Adam Bosna'nın göbeğinde döndürüyor, vals yaptırıyor. Ben diyorum ki: "Tamam, bunda da bir hikmet vardır, bir şey vardır" diyorum ama böyle pervane gibi döndürüyor, vals yaptırıyor Bosna'nın en böyle cav cav caddesi. Ha yani demek ki bu işler böyle oluyormuş diyorum. Yani bir şeye böyle hayretle bakıyorsun, diyorsun ki: "Bosna'da bunu da görmek varmış" filan fişman. Tabii o da yani o yapan da "Mustafa..." Ben sadece Mustafa'sını biliyorum tabii. Ben de safım ya. Her Mustafa diyeni biraz da eneden mi kaynaklanıyor, ne oluyorsa dönüp bakıyorum bana dediler diye. Halbuki değil, bana değilmiş. Örnek. E şimdi bu öyle tırnağında bir küçücük bir necaset hükmünde olunca onu da öyle görmüyorsun zaten. Diyorsun ki: "Ya tamam, hani o necasetin içinde bunun hükmü bile olmaz" diyorsun yani. E bu da o zaman senin normalde ayıp görmeni de farklı bir yöne götürüyor. Sen ayıp da göremiyorsun. O yüzden burası biraz böyle tehlikeli. Bir kısım

sufi, kendilerini sufi olarak görenler, çok özür dilerim, Pavlosvari bir sufilik anlayışına gitmişler. Hani şu anda dünya üzerinde böyle bir akım var. Hani "Suç olmasaydı ceza da olmayacaktı, o yüzden suç denilen bir şey yok" noktasında duruyorlar. Hani cehennemi de gereksiz görüyorlar. "Cehennem de yok" diyorlar. O yüzden suç olmazsa ceza da olmaz, o zaman suç yok noktasında duruyorlar. Ben onlardan değilim. Allah bizi affetsin.

"Bu bahsin sonu yoktur."

Yani bu Bosna bahsinin de son konuştuğum Bosna bahsinin de sonu yok. Bu bahsin de sonu yok. Yani şimdi bu bahsin sonu yoktur deyince Bosna'yı da ilave etti, Bosna'nın da defterini kapattı zannetmesin hiç kimse. Bosna'nın da defterini kapatmadık. Yani bildiğimiz, yazdığımız, şahit olduğumuz çok şey var. E bunlar da böyle işte, zaman, zemin, durum, konum değişirse o zaman da anlatacak olduğumuz şeyler var. Sırrı babadan olsun, Kazım Efendi'den olsun aldığımız notlar var. Hani o yüzden birileri oturup da orda, ondan sonra cemaatin en arkasında durup da bizim de Bosna defteri kapandı zannetmesin. Ben aleniyim böyle yani lafı eğip bükmem. O yüzden evet, Mustafalar tehlikeli insanlardır. O yüzden gerçekten yani Hazreti Muhammedi Mustafa koca bir sistemi değiştirmiş, yıkmış, yeniden bir sistem kurmuş. Bak, yıkmış, yeni bir sistem kurmuş ve o Arapların o kadar kati, o kadar böyle inatçı, o kadar değişmez olan bir kavimdir. Arap kavmi.

Ben her zaman için şunu söylerim yani: "Hazreti Muhammedi Mustafa o Arap kavmini İslam ettiyse bütün dünya İslam olur" derim. Evet, çünkü en katı, en inatçı, en değişmez böyle "dediğim dedik" kavimdir Araplar. Onlar İslam olduysa herkes İslam olur derim. Hatta İslam'ın en büyük delilidir Arapların İslam olması. Gerçekten. O yüzden Mustafalar normal değildir. Etrafınızda bir Mustafa varsa ona normal gözle bakmayın, o değişik versiyonu vardır onların. O yüzden böyle cemaatin en arkasına gidip orda böyle dursa da, o cemaatin en önünde de dursa, Mustafa, Mustafa'dır. Her zaman için tehlikedir. Her zaman için böyle bir meczupvari bir hareket olabilir, bir çılgınlık olabilir, böyle bir aksiyon olabilir. O yüzden dikkatli olmakta fayda var. Ahmetler sakindir. Böyle onlar daha böyle sakin, daha böyle mülayimdir. Onlar çılgınlıklarını ve aykırılıklarını içinde saklarlar. Onlar Mustafalar gibi eşkare yapmazlar, onlar içinde böyle saklarlar, Ahmetler. O yüzden Ahmetleri uzaktan seyredeceksiniz. Bak, mehter geldi, yürüyeceğiz gideceğiz şimdi burdan. El-Fatiha, maassalavat.

1 ARALIK 2024

TASAVVUF VAKFI MERKEZ

BURSA

https://youtu.be/t-AXnoVucyw?si=iw2WnRg5V9x5ckdJ

MESNEVİ-İ ŞERİF 2071-2079. BEYİTLER ŞERHİ

Eûzü Billâhi Mine'ş-Şeytâni'r-Racîm Bismillâhi'r-Rahmâni'r-Rahîm
Efdâlü'z-Zikr Fa'lem Ennehû
LÂ İLÂHE İLLALLÂH
LÂ İLÂHE İLLALLÂH
LÂ İLÂHE İLLALLÂH
Hak Muhammedü'r-Rasûlulllah
Cemî'i'l-Enbiyâ-i ve'l-Mürselîn
ve'l-Hamdülillâhi Rabbi'l-Âlemîn

Selamünaleyküm. Allah gecenizi hayırlı eylesin. Ayınızı, yılınızı, gününüzü, ömrünüzü hayırlı eylesin. Rabbim cümlemizi ve cümle Ümmet-i Muhammed'i Hakkı hak, batılı batıl bilenlerden eylesin. Hakkı hak bilip, Hak yolunda mücadele eden cihat eden batılı batıl bilip batıla karşı duran batıla karşı cihat eden kullarından eylesin. Rabbim cümle Ümmet-i Muhammed'i Kur'an ve sünnet-i seniyyeye sımsıkı yapışanlardan eylesin. Nerede Müslümanların namusuna, şerefine, haysiyetine, kanına, ırzına tecavüz ediliyorsa Cenabı Hak hepsinden Müslümanların intikamlarını alsın. Müslümanlara zulmedenlerden Cenab-ı Hak intikamlarımızı alsın. İsrail'den, kafirlerden, batılılardan, doğululardа her nerede Müslümanların kanını akıtan varsa Rabbim hepsini de helak eylesin. Hepsini yerle yeksan eylesin. Güçlerini dağıtsın. Müslümanları yeniden muzaffer eylesin. Kur'an adına, sünnet adına mücadele eden, cihat eden tüm Müslümanlara başarı ihsan eylesin. Onlara fetihler nasip eylesin. Arz "La ilahe illallah Muhammeden Resulullah" deyinceye kadar savaşmakla emrolunan bütün Müslümanları Cenab-ı Hak bir ve beraber eylesin. Amin. Ecmain. Geçen hafta:

"Çalgıcı hikayesinin söylenmedik kısmı ve çalgıcının kurtuluşu."

Konu başlığı buydu, ordan devam edecektik. Tabii hani hikayenin başlangıcı neydi? Bir çalgıcıydı. Çalgıcının üzerinden yürümüştü ama Hazreti Pir her zaman yaptığı gibi araya hikmetler dolusu şeyler, beyitler koydu orta yere ve enteresan bir şey bu böyle oturup da yazılan bir divan değil. Bu normalde Hazreti Mevlana Celaleddini Rumi Hazretlerinin Hüsamettin Çelebi'ye yazdırdığı, hiçbir kitaba hiçbir esere bakmaksızın yazdırdığı ve araya

birçok beyitler girdi. Hazreti Pir birden dedi ki: "Asıl hikayeye dönelim." Hikaye neydi? Çalgıcıydı:

"O öyle çalgıcıydı ki alem onun yüzünden neşeyle dolmuştu. Dinleyenler sesinden garip garip hayallere dalıyorlar, şaşılacak hallere düşüyorlardı."

Öyle güzel sesi vardı ki o çalgıcının, insanlar onu dinlerlerken kendilerinden geçiyorlardı, hayallere dalıyorlardı. Şimdi bazı böyle hem kendisi çalıp hem kendisi söyleyenler vardır ya onlar hem böyle mesela işte bir keman çalar, aynı zamanda da söyler, saz çalar aynı zamanda da söyler veya işte kanun çalar, ud çalar, ondan sonra aynı zamanda da o kimse söyler. Bu ikisini birden icra etmek hüner işidir. Şimdi hem sesi güzel olacak hem onda musiki kulağı olacak hem de bir enstrümantal çalacak, yani bir aletle uğraşacak. Bu üçü beraber bir kimsede toplanırsa evet o işin de mahir bir kimsedir. İşte bu da öyle mahir bir kimseydi.

"Gönül kuşu onun namesi ile uçmakta, cânın aklı sesine hayran olmaktaydı."

Yani insanların gönül kuşu onun namesi ile uçmakta, canın aklı sesine hayran olmaktaydı. Şimdi ses, insanlık tarihi boyunca önemli bir şeydir. Sesin tonu, sesin rengi, konuşurken veya şarkı söylerken veya şiir okurken kelimelere manâ yükleyen, cümleleri anlamlaştıran, ses tonudur.

Ben şimdi çok yumuşak bir meseleyi sert bir tonla söylesen amacına ulaşmaz, çok sert bir meseleyi yumuşak bir tonla söylesem yine amacına ulaşmaz, çok önemli bir meseleyi böyle lagatteyn söylersen yine amacına ulaşmaz, çok önemsiz bir şeyi çok önemliymiş gibi aktarırsın yine amacına ulaşmaz, insanları aldatmış olursun. O yüzden ses, tarih boyunca insanların arasında insanların arasında önemli bir olgudur, hitabet sanatıdır. İşte şarkıcı, türkücüdür, neyse veyahut da bir hikaye okuyan bir kimsedir veya sohbet eden bir insandır, nasihat eden bir insandır, evde annedir, babadır, kardeştir, öğretmendir, zakirdir, nakiptir, şeyhtir derviştir...Bunlar normalde ses tonlarını konuya göre, duruma göre ayarlamaları gerekir. O yüzden sesi dizayn etmek, sesi düzenlemek aslında her insanın önemle üzerinde duracağı bir şeydir. Çünkü ailelerimiz bize bir ses veya konuşma, nerede ses yükseltilir, nerede alçaltılır, kime karşı ses yükseltilir, kime karşı alçaltılır bunun eğitimini vermekten uzaktırlar. Mesela bir aile düşünün, herkes yüksek tonda konuşuyorlar, orada birisi böyle normal konuşmuş olsa onların tuhafına gider, ha, "Ne oluyor?" derler bir de ama orada yetişen bir kimse evlendi, yüksek perdeden konuşuyor yine, kavga ediyormuş gibi anlaşılır. Doğru mu? Değil yüksek perdeden devamlı konuşmak veya devamlı alçak perdeden konuşmak veya devamlı böyle agresif konuşmak, devamlı

en yüksek tizde veya basta konuşmak; bunların hiçbirisi de doğru değil. Bu ayrı bir eğitimdir ve bu enteresan bir şey, mitolojik olarak kutsal kitaplarda dahi sesle alakalı tespitler vardır. Mesela, örneğin Kur'an-ı Kerim'in yedi okunma şekli vardır, kıraat şekli, sesle alakalıdır, bildiğimiz ses. Ama tabii normalde geriye doğru gittiğimizde veyahut da Batıya doğru gidelim, Yunan mitolojisinde de, doğu mitolojilerinde de ses ayrı bir terbiye metodu ve ayrı bir terbiye edilmesi gereken bir şeydir ve normalde siz sesinizle mesela işte bir yırtıcı hayvanı dahi terbiye edebilirsiniz. Bir aslanı sesle terbiye etmek mümkündür, işte bir köpeği sesle terbiye etmek mümkündür veya ne bileyim bir evcil hayvanı sesle terbiye etmek mümkündür. Sestir, aslında onu terbiye eden sestir. Bizler normalde köpek "gel" dediğimizde geli anlıyor zannediyoruz biz. Bir de böyle bir hani şey var, "gel" geliyor ya o böyle. Halbuki değil, o ses tonuna göre, sesin titreşimini alıyor. Senin harfini alması mümkün değil, anlaması da mümkün değil ama "ya insan gibi ya gel diyorsun hayvan geliyor" değil. Ona sen öğrettin, öğrettiğin için o ses titreşimiyle geliyor, bakın o titreşime geliyor, sesin tonajına geliyor. Sen hızlı bir şekilde "gel" diye sinirlen, o köpek ısırır seni. Sen ona bir tonda "gel" diyeceksin, o bir tonda "gel" dediğinde o "gel" kelimesi olarak anlamıyor, harfi anlamıyor, ses titreşiminden anlıyor.

O yüzden normale hatta böyle daha da doğuya gitsek bu güzel şarkılarla, güzel sözlerle doğanın veya tabiatın o zaman için yağmur hareketlerinin dahi dizayn edilebileceğine inanmışlar. Yani yağmur yağmıyorsa işte güzel seslilerle şarkılar söylemişler Hint mitolojisinde, yağmur yağmış. İşte normalde Hint mitolojisinde ayrı, Çin mitolojisinde ayrı, birbirlerinden etkilenmişler ama işte böyle değişik sesler çıkararaktan doğayı etkilediklerini düşünmüşler. Yani normalde Yunan felsefesine gittiğimizde de yani normalde mesela daha da eskiye gitsek Platon'a göre yani ne şiir yazarsan yaz, eğer onu söyleyecek, o şiiri okuyacak, o şiire uygun bir, o şiire uygun bir ses kalitesi bulamazsanız, sözlerinizin anlamı yoktur. Bakın bir şiir veya bir şarkı sözü yazdınız, o şarkı sözünün şarkı sözüne uygun sesi bulamazsanız yazdığınız sözlerin bir anlamı yoktur Platon'a göre. Tabii ben böyle Platon'dan da örnekler verince sosyal medyada da bana "Platoncu Şeyh" diye geçiyorlar. Kimisi normalde enteresan bir şey hani yani onlar için Platon'dan söz söyleyince Platoncu Şeyh oluyorsun. Halbuki İslam bütün bilgiye açık bir dindir. Siz Platon'u okumadıktan sonra felsefeyi anlayamazsınız. Veya siz Tao'yu okumadıktan sonra doğu felsefesini anlayamazsınız. Tabii bunları okumazdan önce de sağlam bir Kur'an sünnet bilgisi, sağlam bir akait bilgisi gerekir. O sağlam bir Kur'an sünnet, akait bilgisi yoksa evet Platon'u okuma, Sokrat'ı da okuma, Engels'i de okuma, Kant'ı da okuma, Karl Marx'ı

da okuma, okuma bunları! Sebep? Bu konuda sağlam bir Kur'an sünnet bilgin, sağlam bir akait bilgin olacak. Onlar varsa onları okurken onların eksikliklerini görürsün ama faydalanırsın.

Bakın, faydalanırsın yani desek ki şimdi üniversitelere "Platon'un Devleti'ni okudunuz mu?" kalır herkes okumamışlardır, örneğin, bizde böyle bir hastalık var. Biz kutsal kitabımız olan Kur'an'ı bile okumaktan uzağız biz. Hadisleri okumaktan zaten uzağız ama birisine böyle gizemli bir şey söylesen yani "Platon'un Devlet'ini okursan şuna sahip olursun" desen herkes okur onu, enteresan bir şey veyahut da Kur'an sünnet noktasındaki bir kimseye felsefik cevap verilecek desen, otururlar Sokrat'ı, Platon'u okurlar, Eflatun'u okurlar ama bir sufinin birisi Eflatun peygamberdir dese ya da nebiydi dese veya resuldü dese kıyamet koparırlar yani nasıl olabilir diye? Çünkü onlara göre Eflatun bir nebi olamaz örneğin. Her neyse normalde aslında ses o kadar insanlık tarihiyle beraber birleşiktir ki seslerle hastalıklara şifa bulmuşlar. Örnek, Osmanlı bunun üzerinde zirve yapmış yani bu sesle tedavi İslam öncesinden de var, sesle tedavi. Yani bu konuda Çinliler ve Hintliler ileri derecede sesle tedaviyi önemsemişler, mitolojik olarak ama aynı şey Türklerle beraber İslam dünyasına da girmiş bu. İslam dünyasında Türkler sesle tedavide çok ileri gitmişler. O yüzden değişik makamlar çok fazlaca Türk sanat musikisinde. Sonradan Türk Sanat Musikisi denmiş ona, aslında sanat musîkisi de değil, Divan Edebiyatı veya halk türküleri dediğimiz, halk şairlerinin deyişleri. E tabii şimdi böyle popüler sanat dediler, uydurukça şeyler çıkardılar bizim önümüze. Biz böyle orasını burasını açan iç çamaşırlarıyla konser veren kimselerin anlamsız sözleriyle çocuklarımızı büyütüyoruz biz şimdi, acı şeyler bunlar. Eşcinsel kimselerin abuk subuk sözleriyle çocuk büyütüyoruz şimdi. Yani gençlerin, çocukların hayran olduğu, öyle diyorlar ya, baktığımızda onlara böyle sözlerini kimse dinlemiyor zaten, sözleri bir anlam ifade etmiyor ama sesleriyle, abuk subuk sapkın davranışlarıyla ne yazık ki çocuklarımızı biz sapkınlığın içine bırakıyoruz yani.

Sanat musîkisi dediğimizde veya Divan Edebiyatı dediğimizde yani Divan edebiyatında Fuzuli'yi anlayabilecek kelime dağarcığımız kalmadı. O kadar kelime bilmiyoruz. Yani bırak anlamayı, okuyamıyoruz da. Bedih'ten dinliyoruz Fuzuli'den bir beyit, dinliyoruz sadece, anlamıyoruz ama yani bu acı bir şey veyahut da işte biz otursak divan edebiyatı ile alakalı veyahut da değişik mesneviler vardır, bu toprakların kültürüdür. Mesneviler dediğimizde sadece Hazreti Mevlana'nın mesnevisi yoktur. Başka mesneviler vardır ama sonradan, Hazreti Pir'in mesnevisinden sonra diğerlerinin Mesnevi olarak anılmamış adı ama bir çok mesela Şeyh Galip vardır. Mesela Şeyh Galib'in ismini duymuşuzdur biz. Yani gitsek işte Türk dili edebiyatı

okuyanlar bunları az bir şey biliyorlardır ama normal vatandaş, halk bunu bilmez ama işte uyduruk bir kadın veya erkek sanatçının söylediği uyduruk bir şiirden, uyduruk bir şarkıyı ezberlemiştir herkes. Uyduruk ama Fuzuli'den bir şey ezberlememiştir, Nebi'den bir şey ezberlememiştir, örnek Karacaoğlan'dan bir şey ezberlememiştir, Yunus Emre'den bir şey ezberlememiştir. Bu acı bir şey. Evet işte normalde Doğu kültüründe sesle tedaviye de çok önem vermişler hatta sadece enstrümanların sesleri değil, insan sesine de önem vermişler, insan sesiyle insanların değişik hastalıklarına tedavi uygulamışlar. Tabi İslam'a geldiğimizde İslam'da kadının nâmeli sesi haram erkeklere karşı ama kadınlar kendi aralarında o nameli seslerle onlar da tedavi yapmışlar. Bizim ninnilerimiz sesle alakalıdır, çocuklara ninni söylemek, ninniyle uyutmak, ninniyle onları avutmak. Bunlar tabi sese dayalı hepsi de ama öyle de ses vardır insanların şehvetlerini ayağa kaldırır, hevâ heveslerini ayağa kaldırır. O da bir sestir, o seslerin de ehemmiyeti kıymeti var ama bunu böyle haram olan yerlere karşı bu İslam'da yasaklanmış. İşte bu çalgıcının da öyle bir sesi vardı ki onu dinleyenlerin gönül kuşları ondan sonra uçuyordu ve can aklı yani normal bedenin aklı ona hayran oluyordu ve öyle hayran oluyorlardı ki onlar normalde hayallemeye başlıyorlardı, hayalliyorlardı yani Nuri, hayalleyen bir tek sen değilsin yani. Herkesin bir hayal dünyası var, hayalliyor. Onları da dinleyenler yani kimisi gördüğünü hayalliyor, kimisi dinlediğini hayalliyor. Sonuçta hayalleyenler var, onlar da hayalliyorlardı.

"Fakat zaman geçip ihtiyarlayınca evvelce doğan kuşu gibi olan canı, acizlikten sinek avlamaya başladı."

Evvelce gençti, sesi gürdü, gençliği yerindeydi, kıvraktı. Karşısındaki kimseyi analiz edip ona göre şarkı söylüyordu, elindeki sazını sekiz döndürüyordu, dokuza katlıyordu.

Öylesine ki insanları kendinden geçiriyordu ve bu konuda kendisini dinleyenlere hayran bırakıyordu. Hayran bırakınca da herkes coşuyordu, cebindeki paralardan bahşiş veriyordu ona, ikram ediyordu ve böylece o geçimini çok rahat sağlıyordu. Hatta istenilen bir çalgıcıydı. Herkes onunla eğlenmek istiyordu, onunla coşmak istiyordu, onunla hülyalara dalmak istiyordu, onunla rüyalara dalmak istiyordu. O öyle bir şarkı söylüyordu, eski anıları dökülüyordu insanların önüne, kendinden geçiyordu, öyle bir oynak bir şey söylüyordu. Herkes bu sefer de oynayaraktan kendinden geçiyordu. Ama ne zaman ki yaşlandı, yaşlanınca artık o eski kıvraklığı, tarzı, tavrı, eski mahareti, hüneri onun kalmamaya başladı. Öyle olunca ne yazık ki sinek avlamaya başladı. Normalde örnekliyorum, işte bir kartal ne yapar? Kartal avını önce gözüne kestirir, öyle bir hızla gelir ki bir kuzuyu kaldırır

gider, bir küçük ceylan yavrusunu kaldırır götürür. Kartal, kartalsa! Doğan doğansa öyle bir hızlı uçar, avına öyle bir hızlı dalar ki o kuşu uçarken havada kapar, havada kapar. Ama doğanın doğanlığı kalmayınca, kartalın kartallığı kalmayınca avlanamaz hale gelir, avlanamaz hale gelince de artık tabiri caizse o sinek avlamaya başlar. Sinek de avlayamaz, burda bir kinaye var çünkü sinek kuşlardan daha hızlı uçar, avlanması mümkün değildir, küçüktür bir de yani o kimse ihtiyarlayınca artık hiçbir işe yaramaz hale gelir. Yani çalgıcının da ihtiyarı bir işe yaramaz, sesi bozuktur sesi düzensizdir, e o çalgı aletini istediği gibi de çalamaz. Böylece iş yapamaz hale gelir.

"Sırtı küp sırtı gibi eğrildi, kamburlaştı. Gözlerinin üstünde kaşlar adeta eyer kuskusuna döndü. Onun cana can katan latif sesi fena, iğrenç, çirkin, yürek tırmalayıcı geldi. Zühre'nin bile haset ettiği o güzel sesi kart eşeğin sesine benzedi."

O, öyle bir şey oldu ki artık yaşlanınca fiziği de bozulmaya başladı. Genelde yaşlı insanlar gençken ezildilerse biraz, yaşlanmaya başlayınca fizikleri de bozulur. İşte, kilo alır benim gibi! Bir tarafı şişer, bir tarafı iner. Ne bileyim işte, kamburu çıkar, etleri dökülür, hımbıllaşır, hantallaşır böyle işte, yüzünde kırışıklıklar olur. Orasını burasını gerdirip yağ mağ aldırmazsan böyle, şimdi moda ya o tip şeyler, kendince göz kapakları düşer. Ne bileyim işte, kaşları düşer, yanakları çöker. Yaşlılığın emareleri onun üzerinde görünür ve Zühre'nin bile haset ettiği o güzel sesi, kart eşeğin sesine benzer. Malum Zühre yıldızı bizde Zühre yıldızıdır, işte, batıda adı Venüs'tür. Venüs derken Venüs aslında bir tanrı ismidir. Yunan felsefesinde Venüs tanrı ismidir ama Zühre denilince, döneriz biz, Zühre ismi biraz yukarı Mezopotamya mitolojisinde geçer. Ağırlıklı olarak da İran bölgesindeki halklar, orda Zühre yıldızı olarak isimlendirir onu. Bir kısmı da ne diyoruz ona biz? Sirius. Tabi bu biraz hikaye uzun ama kısaca geçecek olursak mitolojiye göre tanrılar Zühre'yi, çok güzel bir kadındır, muhteşem bir kadındır, güzel demek yetmez, her şeyiyle muhteşem bir kadındır, biraz mitolojik hikayelere göre Allah onun tövbesini kabul etmiştir, bazı mitolojik hikayelere göre Cenab-ı Hak onu cezalandırmıştır. Daha doğrusu mitolojiye göre, mitolojinin terimiyle Tanrılar onu cezalandırmıştır. Çünkü Zühre çok güzel olmakla beraber biraz fettandır, çok iyi olmakla beraber biraz kurnazdır ve Sevgi, Güzellik, doğurganlık, su, Zühre ile bağlantılıdır mitolojiye göre. Zühre bu manada aşkı simgeler. Zühre mitolojik hikayeye göre aşkı, sevgiyi simgeler. E tabi, bu o bölgenin mitolojisine Zerdüştlük de girer bu işin içerisine çünkü Zerdüştler de de bu tip tanrısal şeyler vardır. Mesela bunların bir de insanın üzerine tecelliyatı vardır. Mesela Zerdüştlük'te güneş ayrı bir şeydir, Güneş tanrıdır. Güneş tanrısının insan olarak üzerinde tecelliyatı vardır.

Venüs tanrıçadır, onun da insan üzerine simgesel olarak tecelliyatı vardır ve normalde bu yukarı Mezopotamya kültüründe Zühre yıldızı böyle işte doğanın, hayatın bereketli olması, işte aşkı ve güzelliği anlatması, simgesel olarak onun üzerinde durması, insanların üzerinde arınmak ve saflığın yakalanması, normalde romantizm, ondan sonra, böyle biraz tuhaf karşılanacak ama kadınların çekiciliği bunların hepsini de Zühre yıldızıyla anlatırlar, Zühre ile anlatırlar. Şimdi böyle olunca, Hazreti Pir "Zühre'yi de kıskandıracak bir sesi vardı" diyor.

"Şimdi Zühre'yi bu kadar anlattık ki, hani 'Zühre'yi de kıskandıracak onun bir sesi vardı.' O zaman Zühre de öyle bir kadınsal çekicilik ve kadınsal bir ses var ki o zaten öyle kendisi mitolojik olarak, hani konuştuğu erkekleri baştan çıkaran, kendisine köle eden, bütün erkeklerin, onunla beraber olmak için can attığı bir Zühre. Bunu biraz daha genişletirsek, Harut ile Marut birinci kat semada duran ama tam melek olmayan cinlilerin ayrı bir taifesi. Bu Harut ile Marut, tabii kendi kendileriyle konuşurlarken, bu Zühre'ye giden insanları, birbirlerini katleden insanları böyle bir insanlığa baktıklarında, hani "biz olsaydık bu insanlar böyle olmazdı" deyip şatahat yapınca, bu da farklı bir kültür, Cenab-ı Hak da bunları yeryüzüne gönderiyor, yeryüzünde insan şekline, suretine; erkek şekline, suretine bürünüyorlar ama bunlara bir esma Cenab-ı Hak veriyor. O esmayla sabah olunca yeryüzüne geliyorlar, işte insanlara bu şimdi bugünün insanının büyü dediği, sihir dediği değişik dualar ve iksirler öğretmeye başlıyorlar ve bütün insanlar bu konuda bunlardan bu ilmi alıyorlar. Hatta Babillerin, gök ilminde ve büyü ilminde ileriye gitmelerinin sebebi Harut ile Marut'a bağlanır mitolojik olarak. Bu Harut ile Marut insanlara bu ilmi öğretmeye başlıyorlar. Tabii bir gün bu Zühre'nin namını biliyorlar ya duyuyorlar ya diyorlar ki: "Zühre bizi kandıramaz." Onda da büyük konuşuyorlar ve böyle bunlar Zühre'ye yanaşıyorlar. Zühre'nin de birçok belalısı var. Zühre de bu belalılarından kurtulamıyor. Yani normalde ben bazen derim ya, "Güzellik fitnedir" diye. Erkek de olsa kadın da olsa, güzellik fitnedir. Erkekse kadınlar onu rahat bırakmaz, kadınsa erkekler onu rahat bırakmaz. Böyle olunca, işte o Harut ile Marut da bu konuda biraz büyük konuşuyorlar ve Zühre ile, hani diyorlar ki, "Bizi kandıramaz o, biz onun dediğini yapmayız, kanmayız, biz ona doğru yola göstéririz" diye düşünüyorlar. Tabii Zühre'yi görünce, Zühre o zaman tabiri caizse insanüstü bir güzelliğe sahip, insanüstü bir zerafete, insanüstü bir kadınlığa sahip. Yani öylesine ki bunlar çarpılıyorlar Zühre'yi görünce. Yani Zühre öylesine Zühre! Leyla ne ki yanında? Harun Hoca tam böyle isabet oldu, değil mi? Böyle oturdu, değil mi yerli yerine? Evet, güzel oldu, ben de beğendim. Bak şimdi kendi kendime böyle bir beğenmişlik

geldi. Tam böyle, ne dedim içeride, ben bu konuyu dedim, söylerim dedim mi? Evet, Cenab-ı Hak getirdi, Allah getirdi. Hikmet var. Evet, Zühre öyle bir Zühre ki, bin tane Leyla'yı üst üste koysanız, Zühre'nin telinin noktası olmaz. Leyla ne ki yani şey değil Zühre'nin yanında! Zühre öyle Zühre!

Harut ile Marut, Zühre'yi görünce ikisi de kendinden geçiyor ve ikisi de birbiriyle yarışmaya başlıyorlar. Hırs bürüyor, Zühre'ye sahip olma! Zühre de diyor ki, "Size istediğinizi vereceğim yalnız," diyor, "siz, sizin iksiriniz ne, nasıl kayboluyorsunuz birden?" Çünkü birinci gün yiyorlar, içiyorlar, hoş sohbet ediyorlar yani Zühre'ye hayran oluyorlar. Akşam saati gelince, karanlık basınca bir Esma söylüyorlar, ortalıktan kayboluyorlar, birinci kat göğe çıkıyorlar. Zühre de bu işe hayran oluyor, diyor ki, "Hani ben bu esmayı okuyayım, bunların okuduğu iksiri yapayım, şu belalılarımdan kurtulayım" diye düşünüyor. Ertesi gün tekrar geliyorlar, yine yiyorlar, içiyorlar, sohbet ediyorlar ama Harut ile Marut kendinden geçmiş vaziyette, sarhoşlar. Ondan sonra kalkıyor Zühre, öğrenecek ya onların iksirini. Onlara da, Harut'a da, Marut'a da bu iksiri bir başkasına söylemek yasaklanmış. Bu sefer Harut ile Marut'a içki sunuyor, onlar içmek istemiyorlar. Zühre öyle bir kadınlık yapıyor, öyle bir kadınsallığını orta yere döküyor, bunların akılları başlarından gidiyor, içiyorlar. Zühre'ye bakıyorlar, içtikçe içiyorlar, içtikçe içiyorlar, kendilerinden geçiyorlar. En sonunda Zühre, bunlardan o iksirli esmayı, onlara ait olan bu esmayı öğreniyor. Mesela, 'Kadir Kayyum Allah' diyelim ki, Zühre 'Kadir Kayyum Allah' diyor, ortadan kayboluyor. Harut ile Marut orada kalıyor ve ortadan kaybolan Zühre, mitolojik olarak Sirius yıldızı veya Venüs veyahut da doğu mitolojisinde Zühre yıldızı olarak kalıyor ve Zühre yıldızı ve Zühre, doğu kültürünün aşkı, kadını, sevgiyi, şehveti, güzelliği, suyu, doğayı simgeleyen tanrısal bir olgu oluyor. Tabii Cenab-ı Hak Kur'an-ı Kerim'de de Sirius'un da Rabbi' diyor yani burada Sirius'a da Cenabı Hak Kur'an'da dokunuyor.

Böyle olunca Hazreti Pir diyor ki, "Yani o çalgıcının öyle bir sesi vardır ki vardı ki, Zühre'yi bile kıskandıracaktı," diyor, çünkü Zühre'nin sesi öyle nameli, öyle işveli, öyle cilveli ki onun sesinin üzerinde bir ses yok, o bir erkeğin sesini dillendirse, o erkek, onun sesini benim adımı dillendirdi diye kendinden geçiyor, öyle bir Yusuf diyor ki, "Yusuf, kendinden geçiyor örneğin, hatta Yusuf diyor ki, "Ben neymişim ya öyle!" diyor. Zühre öyle bir Zühre... Tabii Hazreti Pir, Zühre ismini ve Zühre ile alakalı hem divan-ı kebirinde hem de mesnevinin değişik yerlerinde örnekleme olarak almış. Ben buradan iki beyit okuyayım inşallah, birbirine bağlantılı Divan-ı Kebir'den:

"Ben sevincim, sevinç benim; Zühre yıldızı bile benim neşeli namelerimi çalıyor. Aşk âşıklar arasında benim için cilveleniyor

Aşk, mest olup da hoş bir hal alınca, kendinden geçer huysuzluğa çekişmeye başlar, gönlünü kaptıran âşıklar gibi benim sevdamı yayar, beni herkese duyurur."

Hazreti Pir böylece kendi sevincini, kendi sevincini Zühre'den daha üstün görüyor ve diyor ki: "Zühre yıldızı bile benim neşeli nâmelerimi çalıyor." Burda da güzel bir şatahat yapmış Hazreti Pir. Evet:

"Zaten hangi hoş vardır ki nahoş olmamıştır? Yahut hangi tavan vardır ki yıkılmamış, yere serilmemiştir."

Hangi tavan vardır ki eskir, çöker gider; hangi mamur olmuş bir ev vardır ki zamanla çöküp gider, dağılır, harabe olur gider. Bir bakarsın ki mamurdur her şey, bir deprem olur, yıkılır gider her şey; bir bakarsın ki insan çok mamurdur, bir hastalık vurur, hiçbir şey kalmaz; ne güzelliği kalır, ne gençliği kalır, ne derdi kalır, ne gamı kalır, ne kasaveti kalır. Toprağın altına çöker gider veyahut da bakarsınız evlere yirmi yıl, otuz yıl sonra dökülür gider, çöker gider. Bir bakarsınız ki bağlık bahçelik yer, bakana kalmaz, ölür gider sahibi, arkasından gelenler onlara da itibar etmez, onlar da dağılır gider, bozulur gider; bağ da bozulur, bahçe de bozulur, insan da bozulur, ev de bozulur, han da bozulur, hamam da bozulur. Hepsi de yıkılır gider. Hazreti Pir de, "Bu dünya bir köprüdür, geç ve git; onu tamir için vakit kaybetme," der. O zaman bu dünya neymiş? Bir köprüyü, geçip gideceksin, onu tamir etmek için de vakit kaybetme, der. Hatta Fuzuli güzel söylemiş:

"Cihana bahr-ı dehrin safasın, mihnet etme

Kim baharın bağ baban ol, hazanın hak bizimdir."

Yani dünya hayatının baharı geçici, güzellikleri de aldatıcı, aldatıcıdır. Sonunda her şey toprak olup gider; o yüzden bu dünyaya çok bağlanmak, dünyanın güzelliklerine kanmak hoş bir şey değildir, der. O yüzden Hazreti Pir de, "Hangi hoş yoktur ki sonunda nahoş olmasın?" der. Bakarsınız, insan ahsen-i takvim üzerine yaratılmış ama ahlakı bozulunca nahoş bir insan olur; bakarsınız kadın çok güzel, alımı çalımı yerinde ama ahlakı düzgün değil, konuşmalarını düzgün değilse nahoş bir hal alır; bakarsınız erkeğin kılık kıyafeti yerinde, fiziği yerinde, kaşı gözü yerinde, boyu posu yerinde, iki kelime konuşursunuz, ahlakı düzgün değildir, o hoş görünen şey nahoş bir hal alır. Veyahut da bakarsınız, ev çok mamur, imar edilmiş ama Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem Hazretleri: "Size harabe evle harabe olmayan ev arasındaki farkı söyleyeyim mi?" diyor. "Söyle ya Resulullah," deniliyor. Resulullah diyor ki, "Ev, içinde Allah'ı zikredilen ev, harabe de olsa güzeldir, hoştur ama içinde zikir yapılmayan ev, böyle hani villa gibi de dursa, harabedir" der. O zaman hangi tavan vardır ki sonuna

kadar duracak? Sonuçta hepsi de harabe olur gider ve hiçbir şey kalıcı değildir. Kalıcı olan manevi hallerdir, kalıcı olan manevi makamlardır, kalıcı olan Kur'an ve Sünnet hayatıdır. Rabbim bizi onlardan eylesin.

"Ancak sûrun üfürülmesi, nefeslerinin aksinden ibaret olan yüce azizlerin sesleri bundan müstesnadır. Onların sesleri bakidir."

O zaman baki olan, yıkılmayan şeyler var. Bu nedir? O zaman bu da normalde güzel insanların, evliyaların, velilerin, mürşitlerin sesleridir. Hangi seslerdir? Kur'an ve Sünnet sesidir. Bunlar normalde nedir? Bakidir. E tabi sur neydi? Kıyamette üflenilen bir alet, öyle söyleyelim. Tabii buna sura üflenme emri verilince, Zümer 68: "Sura üfürülecektir. O zaman Allah'ın dilediklerinin dışında göklerde ve yerde kim varsa düşüp ölecektir. Sonra sura bir defa daha üfürülecektir, bir de ne görürsün? İnsanlar kabirlerinden doğrulmuş bakışıyorlar." Aslında böyle bir hani sur denilince bunu Araplar kendi lügatlarında böyle bir boynuz gibi bir şey tarif etmişler. Hani işte hatta Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem Hazretleri miraçta şey yapınca, İsrafil diyor hani öttürmek için hazır bekliyordu, suru öttürmek için onu görüyor, suru öttürmek için bekliyordu, diyor. O yüzden hatta bir hadisi şerifte: "Ben kendimi nasıl rahat hissedebilirim?" diyor. "Sur sahibi suru ağzını almış, alnını yere eğmiş, kulağını Allah'ın emrine vermiş, ona üflemek için, üfle emrini beklemektedir," diyor hadis-i şerifte. Böyle olunca tabii aslında sura üç üfürülme var. Birisi son dirilme ile alakalı, öbür başlangıcı, sur bir üfürülecek, bir üfürülünce, dünya üzerinde insan namına hiçbir şey kalmayacak. Hatta melekler ve cinliler dahil. İkinci üfürüm de büyük melekler yani Cebrail, Mikail, İsrafil, Azrail ve Arş-ı Alayı ve Levh-i Mahfuzu tutan melekler de dahil ikinci üfürülmede, ikinci üfürülmede yaratılmış olan hiç bir canlı kalmayacak, melekler ve büyük melekler de dahil, bu ikinci üfürülme. Hani bunu daha önceki derslerde de söylemiştim: "Sonra Cenab-ı Hak sorar: 'Bugün Aziz-i Kahhar olan kim?" kendisi cevap verir "Allah'tır" der. Evet, o normalde o zaman üçüncü üfürülüşte de üçüncü üfürülüşte bütün her şey yeniden diriltilecek. Evet ve normalde üçüncü üfürülüşte de hepsi de diriltecek. İşte dünyanın içindekinden neler varsa hepsi de fanidir. Hepsi de gelip geçicidir ve bütün insanların bu noktada her şeyi bu dünyada kalır ama kaybolmayacak olan nedir? Bunlar normalde hakikati anlatan, aktaran peygamberler, nebiler, ondan sonra Resuller ve aynı zamanda mürşid-i kamiller ve velilerin o bunlar normalde sesleri ortadan kaybolmaz, onlar bakidir.

Adem Aleyhisselam'ın sesi bakidir. Hazreti Muhammedi Mustafa'nın(s.a.v.) sesi bakidir. Mürşid-i kamillerin sesleri bakidir. Bunlar ortadan kaybolmaz hiç. Kur'an ve Sünnet bakidir. Bunlar ortadan hiçbirisi de kaybolmaz.

Şimdi buna itiraz edenler olur. Ben böyle söylediğim için bunun delili şu: İbrahim suresi, 24. ayet, "Ey peygamber, Allah'ın güzel bir sözü, kökü sabit, dalları göğe doğru yükselen güzel bir ağaca benzettiğini görmez misin?" Demek ki güzel sözler kökü sabit, bakın kökü sabit, kaybolmuyor, dalları da göğe doğru yükselen bir ağaca benzetmiş Cenâb-ı Hak. O zaman güzel söz söyleyenler, güzel sözün en güzeli en güzel söz hakikat olarak Kur'an-ı Kerim'dir. Sonra güzel söz, Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem Hazretlerinin sözüdür, peygamberlerin sözüdür. Sonra güzel söz sahabelerin, imamların, velilerin sözleridir. O zaman güzel sözler, güzel söz sahiplerinin sözleri, o zaman kökü sabit ama dalları göklere kadar yükselen bir şeydir, ağaca benzetilmiş. Kur'an'ın içerisindeki en güzel sözlerden birisi de bence en önemlisi, en faziletlisi, en bereketlisi, en yükseği, en kıymetlisi "la ilahe illallah"tır. Öyle olunca bunu yok etmek mümkün değildir. Kim "la ilahe illallah" derse o tevhit sözü ortadan kaybolmaz. Bir söz daha var kıymetli: "Kim subhanallahi vebihamdihi der ise cennette onun için bir meyve ağacı dikilir." Demek ki Allah'ı zikir, esmalar, Allah'ın isimleri, güzel isimlerdir ve bunların kökleri sabittir. Bunlar yok olmazlar. Bunlar kaybolmaz ve bunları zikredenlerin o sesleri onlar da ortadan ne olmaz, kaybolmaz. E tabii bunu söyledik. Bir de ne diyor 25. Ayette: "O ağaç Rabbinin izniyle her zaman meyvelerini verir." Demek ki o güzel söz, güzel bir ağaca benzetildi, kökü sabit ve devamlı meyve veriyor. Siz o güzel söz sahibi olursanız sizin adınıza devamlı meyve verecek ve kökü sabit ve ortadan kaybolmayacak hiç. Çirkin söz ise 26. Ayet: " Çirkin söz ise topraktan sökülüp atılmış kararsız, kötü bir ağaca benzer." Eğer çirkin bir söz söylüyorsa, kötü bir söz söylüyorsa o kimse o zaman da o ne oluyor? Köksüz bir ağaç.

Köksüz bir ağacın meyvesi olur mu? Olmaz. Meyvesiz, köksüz kuru bir ağaç. Kötü söz söyleyenler, sözü kötü olanlar; gıybettir, dedikodudur, iftiradır, küfürdür, hakarettir, böyle başı boş söylenmiş sözler, o zaman bunlar ne olmuş oluyor? Bunlar da kötü söz oluyor. Kötü söz olunca da bunlar da normalde meyvesiz kuru ağaç gibi. Rabbim bizleri kötü söz söylemekten uzak eylesin. Amin. 2080. beyitten devam edeceğiz inşallah. Haklarınızı helal edin. olsun. Bizden yana da helal olsun. El-Fatiha maassalavat.

7 ARALIK 2024
TASAVVUF VAKFI MERKEZ
BURSA

https://youtu.be/DTLb924C3Lw?si=5Bq4prX4N3eVFptY

MESNEVİ-İ ŞERİF 2080-2089. BEYİTLER ŞERHİ

Eûzü Billâhi Mine'ş-Şeytâni'r-Racîm Bismillâhi'r-Rahmâni'r-Rahîm
Efdâlü'z-Zikr Fa'lem Ennehû
LÂ İLÂHE İLLALLÂH
LÂ İLÂHE İLLALLÂH
LÂ İLÂHE İLLALLÂH
Hak Muhammedü'r-Rasûlulllah
Cemî'i'l-Enbiyâ-i ve'l-Mürselîn
ve'l-Hamdülillâhi Rabbi'l-Âlemîn

Selamünaleyküm. Allah gecenizi hayırlı eylesin. Ayınızı, yılınızı, ömrünüzü hayırlı eylesin. Rabbim cümlemizi ve cümle Ümmet-i Muhammed'i Hakk'ı hak, batılı batıl bilenlerden eylesin. Hakk'ı hak bilip Hak yolunda mücadele eden, batılı batıl bilip batıla karşı cihat eden kullarından eylesin. Rabbim, nerede Müslümanlara zulmedenler varsa hak intikamımızı alsın. Cenâb-ı Hak, nerede Müslümanların kanı, namusu, ırzı, şerefi ayaklar altına alınıyorsa, Cenâb-ı Hak hepsinden de intikamımızı alsın. Rabbim, bütün İsrail devletini yerin dibine batırsın. Onların destekçilerini de batırsın. Batıyı dağıtsın. Doğu Türkistan'a özgürlük nasip eylesin. Bütün İslâm ülkelerindeki Müslümanlara Cenâb-ı Hak özgürlük nasip eylesin, amin, ecmain. Geçen hafta: "Ancak sûrun üfürülmesi, nefeslerinin aksinden ibaret olan yüce azizlerin sesleri bundan müstesnadır; onların sesleri bakîdir." Yani, o velilerin, o mürşid-i kâmillerin seslerinin bakî olacağı; onların normalde bütün her şey yok olsa dahi, onların o seslerin yok olmayacağına dairdi. 2080. beyitten devam ediyoruz:

"**Onların gönülleri öyle bir gönüldür ki gönüller ondan sarhoştur.**"

Yani, o azizlerin, o mürşid-i kâmillerin, o pîrlerin, o velilerin gönülleri öyle bir gönül ki o gönülden diğer gönüller sarhoş olur. Gönül malum; işte bazı yerlerde "kalp" denir, bazı yerlerde "gönül" olarak geçer. İşte böyle değişik bu konuda herkes kendi kültürünce bir şey söylüyor ama genel manada, ilâhî aşkın, Allah'a yakınlığın, imanın, İslâm'ın ve ihsanın tecelli ettiği mekân olarak adlandırılır. Çünkü iman içsel bir şeydir. Hani tarifte de dil ile ikrar, kalp ile tasdik denir ya; dil ile ikrar, kalp ile tasdik...Yani, dil

ikrar eder ama asıl imanın hakikati insanın kalbinde, gönlündedir. Çünkü normalde dil, sadece hukuk açısından, karşımızdaki, etrafımızdaki insanları bağlar. Yani, bir kimse "Ben Müslümanım" dediği anda, dil ile ikrar etti ona. Ben Müslümanım diyene sen "Eşhedü en lâ ilâhe illallah ve eşhedü enne Muhammeden abdühû ve Resûlühû de" diyemezsiniz. Ancak o, küfre düştüyse, o zaman ona telkin edilir böyle. Küfre düştüğüne de sizin şahit olmanız gerekir. Öbür türlü, o kimse iman ehlidir. "Ben Müslümanım" dediği zaman bitmiştir, mesela veya "Ben İslâmım" dediğinde bitmiştir veya "Ben Kur'ân ehliyim" dediğinde bitmiştir. "Ben Muhammed ehliyim" dediğinde de bitmiştir. Siz ona bir daha bir şey diyemezsiniz ve normalde bunu gönül tasdik eder, kalp tasdik eder; dil sadece kalpteki tasdiği ikrar eder ve dışarı söyler. Öyle olunca, normalde tabi onların gönülleri öyle bir gönüldür ki gönüller ondan sarhoştur. Yani, gönül diğer gönülleri ne yaptı? Etkisi altına aldı. Onlar normalde kendi sarhoş Yani Allah aşkıyla sarhoş olur. Allah aşkının verdiği coşkunluk kendilerinde var ama o gönül diğerlerini de etkiler. Normalde o zaman öyle bir gönül sahibidir ki o mürşid-i kâmiller, o veliler, peygamberler başta olmak üzere, diğer gönülleri de etkiliyor. Ve normalde gönüllerin etkilenmesi demek, onların ruhları da etkileniyor, canları da etkileniyor, hatta fiziki vücutları da etkilenir. Bu etkileşim hem içsel hem dışsaldır. Yani, nasıl içsel? O kimsenin hem iç gönlü, hem iç âlemi coşuyor; iç âlemi sarhoş oluyor. Aynı zamanda da fiziki vücudu da bundan etkileniyor.

Şimdi biz, vücudun etkilendiğini tahmin edemeyiz hiç. Aslında sohbetten, zikrullahtan, dinle, diyanetle alakalı meselelerden vücut da etkilenir. Çünkü, hani, Allah'ı zikreden bir kimse diridir hadis-i şerifte; Allah'ı zikretmeyen kimse de ölü gibidir. O zaman bir kimse Allah'ı zikrediyorsa asıl diri o oluyor. Onun vücudu diri, Allah'ı zikretmeyen ise ölü gibidir. Normalde asıl ölü gibi olan vücut da Allah'ı zikretmeyen kimsenindir. Öyle olunca gönül, gönülleri etkiledi. Gönül, o gönül sahibi ruh da diğer ruhları etkiledi. O zaman o peygamberler, o veliler, o mürşid-i kâmiller hem gönülleriyle etkiledi, hem de ruhlarıyla etkiledi, hem de fizikleriyle, görüntüleriyle etkiledi. Hani, yine Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem Hazretleri velilerle alakalı "Biz onları nasıl tanırız?" dediklerinde, "Onlar görüldüklerinde Allah hatıra gelen kimselerdir," buyurmuştur. Yani, o kimseyi gördün sen, görünce hatırınıza Allah geldi. O zaman o kimse, bak, seni fiziki ile de etrafına ne yaptı? Etkiledi. Sen bir Allah dostunu gördün; gördüğünde Allah, bir Müslüman bir mümin baktın, Allah hatırına geldi. O zaman o kimse mürşid-i kâmil, o veli o, Allah dostu o. Çünkü görüldüğünde Allah hatıra geliyor. Demek ki fizikleriyle de ruhlarıyla da kalpleriyle de gönülleriyle de ve aynı zamanda lafın, kelamlarıyla da o kimseler ortadan kaybolmuyorlar ve

aynı zamanda etkiliyorlar. Tabii, normalde gönül deyince, hemen Ahmed İbni Hanbel'in naklettiği hadis-i şerif akla gelir. Kimlerle alakalı? Velilerle alakalı: "Bu ümmette Abdâllar otuz tanedir; kalpleri, Halîl-i Rahman Hazretleri İbrahim Aleyhisselâm'ın kalbi üzeredir. Bunlardan biri ölünce Allah onun yerine bir başkasını koyar."

O zaman, o velilerin, o mürşid-i kâmillerin, o Allah dostlarının kırk tanesinden otuz tanesinin gönlü İbrahim Aleyhisselâm'ın gönlü üzerine. Ha, diyeceksiniz ki on tanesi? On tanesi de farklı gönüller üzerine ama ne yapıyormuş bunların otuz tanesi? İbrahim gönüllüymüş. Hazreti Pîr de ne diyor? "Onların gönülleri" Hz. Pir'in sözü bu, "Onların gönülleri öyle bir gönüldür ki gönüller ondan sarhoş olur." Onların gönülleri, çünkü İbrahim Aleyhisselâm'ın gönlü üzerine. Pîr seviyesindeki zatlar onlar tabi, bunun dışında. Yine İbni Hanbel, naklediyor, bu Hazreti Ali Efendimiz'den rivayet bu da, ebdâllerle ilgilidir: "Ebdâller Şam'dadır. Onlar kırk erkektir. Bunlardan biri öldü mü Allah yerine birini koyar. Yağmur, onlar sebebiyle yağar. Düşmanlara karşı, onlar sebebiyle yardım edilir. Şam ehlinden azap, onlar sebebiyle bertaraf edilir." Yani, normalde bu demek ki, onlar kaç tanedir? Kırk tanedir. Bu bölgesel olabilir. Şam'da kırk tane olabilir, başka bir yerde de kırk tane olabilir. O gün için Hazreti Peygamber Sallallahu Aleyhi ve sellem Hazretleri Şam bölgesini işaret etmiş ve "Bunlar 40 tanedir," demiştir. Pakistan'da olabilir, Afganistan'da olabilir. Bunu böyle sınırlandırmayı çok gönlüm elvermiyor. Yani, Cenâb-ı Hakk'ın velîleri, evliyâları dünyanın her tarafında olabilir. Ve normalde o zaman bazen kırk bazen otuz deniliyor ya bunlar. Bunun içerisinden ben şöyle çıktım. Çünkü bazı hadis-i şerifler var, başka hadisi şerifler, ben hepsini almadım buraya; otuz dedikleri, kırk dedikleri de var. Ayrıyeten kadınlardan da var hadisi şeriflerde veli olan, Allah dostu olan. O zaman bunlar normalde baktığımızda işlevleri önemli, adetleri değil. Adetleri kırk da olabilir, bölge bölge kırkar tane de olabilir. Hepsi de bu mümkün ama normalde işlevleri ne bunların? Bunların işlevleri Kur'an ve sünnet-i seniyyenin ayakta durması için mücadele etmek, bunların işlevleri bu. Din-i mübin-i İslam için Allah yolunda Cihat etmek. Her noktada; hem fikri planda hem kalbi planda hem Cihat meydanında, savaş meydanında bunların işi din-i mübin-i İslam'ı ayakta tutmak için mücadele etmek ve bunların gönülleri o yüzden normalde diğer gönüllerden farklı ve ne yapıyorlar diğer gönülleri de bunlar etkiliyorlar ve aynı zamanda da bunlarda bir de manevi sarhoşluk var. Sarhoşluk vardır manevidir, sarhoşluk vardır dünyevidir, sarhoşluk vardır içtiği şeylerden sarhoş olur, sarhoşluk vardır borçtandır, sarhoşluk var aşktandır, sarhoşluk var kadındır, sarhoşluk var

erkektendir. Bir kadın erkeği beğenir, hoşuna gider, sarhoş olur. Bir erkek bir kadını beğenir sarhoş olur. Kadın sarhoşu, erkek sarhoşu olur.

Sarhoşluğun çok çeşidi var. Bir kimse dünya sarhoşudur; daha fazla dünyalık elde edeceğim diye can hıraş uğraşır. Dünya sarhoşu olur. Kimisi borç sarhoşu olur, borçlanır. O borç onu sarhoş eder, iki yakası bir araya gelmez, varı gücü borçla yatar kalkar. Kimse vardır, bir sıkıntı gelir; sıkıntı sarhoşu olur. Bir problem yaşar, problem sarhoşu olur, yatar problemle kalkar problemle. Bu normalde sarhoşluğun çok çeşidi var, bunları normalde biz hepsini bir yere toplayıp 'dünya sarhoşu' deriz ama bunların içerisinde çeşidi çoktur. Bugün için insanların üzerindeki sıkıntılardır, mesela işte bir problemi vardır, aşamıyordur, mahkemesi vardır, aşamıyordur; bildiğin problem sarhoşu olur, bildiğin mahkeme sarhoşu olur. Veyahut da bir kimsenin bir eşi hastadır, hastalık sarhoşu olur, kendisi hastadır, kendi hastalık sarhoşu olur. Bu, normalde işin bu aşırı noktasıdır çünkü sabahtan akşama kadar onunla yatar kalkar, onun sarhoşu olur. Bunların içerisinde en güzeli manevi sarhoşluktur. Allah aşkının vermiş olduğu sarhoşluktur ki bu sarhoşluk ben ona bazen hani diyorum ya, 'Mansur şarabı içmiştir' diye. Onun içkisi Mansur şarabıdır, ilahi aşktır. Bu ilahi aşk bulaşıcıdır. Nasıl bulaşıcıdır? O sende durmaz, senin gönlünde frekansı tutan, senin gönlüne frekansı tutanlar da o manevi aşkın cezbesine kapılırlar. Çünkü aşk cezbedir ve o ilahi, manevi bir cezbeder. Ona tutulan kimse etrafına da ne olur? Etrafı da tutulur onun o ilahi cezbeye. O yüzden bu manada o bulaşıcıdır, o bulaşıcı değildir diyemeyiz. Şimdi öyle olunca burdaki Hazreti Pir'in sarhoşluktan kastettiği şey, manevidir, fiziksel değil, ilahi aşkla alakalı. O yüzden Hazreti Pir başka bir beytinde diyor ki: 'Aşk şarabını içen sarhoş olur ama bu sarhoşluk insanı yüceltir.' Yani bu aşk şarabından içen, manevi aşk sarhoşu olan bir kimsenin makamı yükselir, o yüceler yücesine doğru kanat çırpmaya başlar ve onun sarhoşluğu hiçbir sarhoşluğa benzemez. Şimdi dünyaya sarhoş olan ona bakar 'bu deli olmuş' der, başka bir şeye sarhoş olanlar ona bakarlar 'bu deli olmuş' derler, ondan uzaklaşırlar. Çünkü manevi sarhoşu kaldırabilecek olanlar ancak onun gönül frekansında olanlar kaldırabilirler. O gönül frekansında olmayanlar onu tabiri caizse canavar gibi görürler, onu böyle vahşi görürler.

Bir kimse beş vakit namazını böyle hiç kaçırmadan kılıyor. Bakar ona, o gönülde o namaza karşı muhabbeti olmayan, 'Ya bu kadar da olmaz ya,' der veya o kimse zikrullahtan zikrullaha koşar. Dışarıdaki kimse ondan tat almamış, 'Ya siz işi aşırıya kaçırıyorsunuz, böyle de olmaz ya, haftanın dört beş gecesi zikre gidiyorsun' der. Oysa almış olduğun kadın, namazında, abdestinde örtülüdür. Bir de sana takva kesiyordu. Ama sen dört gece, beş gece

zikrullaha gideceğim deyince, o takvalı hatun çıkar, başka bir hatun gelir önüne. Der ki, 'Ya bu kadar ders mi olurmuş? Ne bu! İş aşırıya gidiyor?' der. Veyahut da işte bir kadın normalde evlenir, normalde işte der ki, 'Derslere gidiyorum ben, benim zikrim var, şuyum var buyum var.' Adam der ki, ooo tamam ya, ben de böyle bir şey istiyordum zaten, ben de sana uyarım.' der, Kadın der ki, 'Bizim üç gün, dört gün dersimiz var, bu bu kadar olmaz ya, böyle olur mu ya? Yani evin de var bak, eşin var, çocuğun var.' der. Hani beraber koşacaktınız yolda? Tu yansın. Kaldı! Şimdi o manevi sarhoşluk, o gönül frekansı yakalanmazsa, baba anne çocuğuna yabancı olur, eşler birbirine yabancı olur. Neden? Gönül frekansı tutmadı çünkü. Oysa evleniyorlardı, ne kadar güzel bir gelecek bekliyordu onları. Pembe panjurlu bir evleri olacaktı, bahçeli, küçücük bir evleri olacaktı. Böyle küçücük bahçede çocuklar oynayacaklardı. Bunlar sabahları kalkıp orada gül kesecekleri, derleyeceklerdi, oturacak, kahvaltı yapacaklardı. Hayal buydu. Ama hayal öyle değil. Adam pazar günü sabahleyin nereye gidiyor? Üftade Hazretlerinde ders var, Üftade Hazretlerinde derse gideceğiz, zikrullah'a. Haydiii, Perşembe ders var, Cumartesi ders var, Pazar günü ders var. Mahallede ders var...Dersten başını kaldıramıyor. Ondan sonra telefon açıyor bana: 'Mustafa hocayla mı görüşüyorum?' Estağfurullah, benim adım Mustafa ama ben hoca değilim", "benim eşim size derviş" "kardeş, size derviş derken Allah'ın kulu. E işte ne var, buyur derdini söyle." "Haftanın dört gecesi derse gidiyor." "Allah Allah! İyi ne yapsın? Haftanın dört günü meyhaneye mi gitsin?" Birisi öyle dedi: 'Meyhaneye gitse daha iyiydi' dedi.

Şimdi o arkadaş da bu eşiyle alakalı, eşi olmazdan önce geldi bana anlattı, böyle böyle böyle dedi. Dedim: 'Evlenme bak istersen bunla ama karar senin.' Dedi: 'Hani evlenmeyi düşünüyorum.' 'Allah yardımcın olsun, bak dedim, hani dervişlik zor zanaat, bu derviş değil dedim. Yarın öbür gün problem yaşarsın sonra' dedim. Ya dedi, 'bana dedi ki dedi ben hani senin yolundan giderim.' Oğlum dedim hep böyle diyorlar, sonra dedim yok pazar günü Gelibolu'ya gidiliyor, yok bu pazar İzmir'e gidiliyor, yok falanca yerde ders var, yok fişmanca yerde ders var...Lastik patlatıyorlar dedim, daha da ileri gidiyor, kayış atıyor dedim ben. Gidiyor...Yok dedi, 'ben söz verdim', dedi. İyi, aynı o kadın. Dedim sen filancanın, teyid ediyorum, filancanın eşisin değil mi dedim ben, 'evet' dedi. 'Böyle olacağını, ben böyle olacağını bilseydim ben evlenmezdim, ben ayrılmayı düşünüyorum' dedi. E dedim ayrılabilirsin sıkıntı yok. Ben zaten ona dediydim dedim ben. Sen bu kadınla evlenme bak istersen dediydim dedim, dinlemedi beni dedim, benim dediğim çıktı dedim. Öyle mi dediniz siz dedi. Evet, öyle dedim, dedim. "Sana söylemedi mi" dedim ben, "söylemedi" dedi, "Utanmıştır. Sen beni kötü

bileceksin diye." dedim. "Söylememiştir. Ama ben ona dediydim. Oğlum, istersen sen bu kadınla evlenme.' diye dedim, hatırlıyorum dedim. Bir Perşembe dersinde geldi, kulağıma söyledi. "Böyle böyle böyle böyle birisi dedi bana." dedi. Ben de "Oğlum, bak vazgeç istersen." dediydim. "Ne yaptı?" dedim. "Bana şikayet edeceğin şey şu olacak, evimin elektriğini ödemedi, doğalgazı ödemedi, suyu ödemedi. Evde yiyecek içecek almadı, parayı çarçur etti, parayı kumara götürdü, yatırdı parayı şuraya yatırdı buraya yatırdı, eve bakmadı. Bana bakmadı, hani çok özür dilerim gece hayatıyla alakalı vazifelerini yerine getirmedi. Farzlar bunlar." dedim. "Bunları söyleyeceksin bana." dedim. "Dövdü mü?" dedim ben. "Hayır." dedi. "Sövdü mü?" dedim ben. "Hayır." dedi. "Aç mı bıraktı?" "Hayır." "Açıkta mı bıraktı?" "Hayır." "Bu çocuğun kabahati ne" dedim. "Onu söyle bana." "Tekrar söyle" dedim. "E" dedi. "Çok derse gidiyor." "Sen zikre karşı mısın?" dedim ben. Sustu. "Zikre karşıyım" dediğin anda" dedim, "kafir hükmüne girecektin, nikahın da düşecekti." dedim. "Dikkatli ol!"

Şimdi, o gönül frekansında değilse bir kimse, gönül frekansında değilse, bunu anlayacak noktada değil. Çünkü sufilik, gönül işidir. İslam da gönül işidir, din gönül işidir, kalp işidir. Dil ile ikrar, o dışarı karşı hukuktur. Asıl kalbin tasdik etmesidir. Sen Müslüman mısın? Kalbin tasdik etti mi Allah'ın varlığına, birliğine, kudretine, kuvvetine, kitabına, peygamberine? Öyle ya, şimdi 'ben Allah'ın varlığına inanıyorum ama peygamberlere inanmıyorum!' Sen inanmadın hiçbir şeye, kafirsin sen. 'Ben Allah'a inanıyorum, peygambere de inanıyorum ama Kur'an'ın ben değiştirilmediğine inanmıyorum, değiştirilmiştir', kafirsin sen. 'Kur'an önceden yazılmamış!' Eee? 'Sonradan toplanmış. Eee, eee? Sonuca gel? 'Bazı ayet-i kerimeleri keçiler yemiş.' Senin aklını keçi yemiş, sende kalmamış, gitmişsin sen! Sadede gel. Kalp ile tasdik! Senin kalbin iman etmediyse, evet zahiren hukuk olarak sen Müslümanlardansın, ben Müslümanım dediğin müddetçe ama kalbin tasdik etmediyse sen cehenneme doğru yol alacaksın. Din gönül işidir, sufilik de gönül işidir. Nasıl? Bas bayağı. Sen Allah'ı sevme yoluna giriyorsun, gönülle alakalı. Sen bir kadına bakıyorsun, muhabbet etmediysen, sen onunla geçinemezsin, gönülle alakalı. Sen bir adama bakıyorsun, muhabbet besliyorsun, geçinirsin onunla ama muhabbet beslemiyorsan geçinemezsin, gönülle alakalı. İnsanın merkezidir gönlü. Gönül merkezdir, akıl merkez değildir. Gönül merkezdir, bir kimse severse kabullenir, severse aşık olur, severse feda eder her şeyini, sevmeyen kimse hiçbir şeyini feda etmez, gönülle alakalı. Bu zatların devam ediyor Hazret Pir:

"Bu zatların yoklukları öyle bir yokluktur ki bizim varlıklarımız o yokluktan var olmuşlardır."

Onların yoklukları öyle bir yokluk. Aslında bu böyle hani okurken çok yüzeyselmiş gibi görünüyor ama Hazreti Pir biraz üzerinde tefekkür edince, insanın beyin damarlarını açıyor, karıştırıyor insanın beynini, aklını, fikrini, kalbini, karıştırıyor. Yoklukları öyle bir yokluktur ki bizim varlıklarımız o yokluktan var olmuştur. E şimdi, En'am Suresi, ayet 101'de Cenab-ı Hak diyor ki: "O gökleri ve yeri eşsiz bir şekilde yoktan var etti." Cenab-ı Hak bütün kainatı, varlık alemini yoktan var etti. Yani siz varlıkta geriye doğru adım adım gitseniz, gide gide gide gide yokluğa geleceksiniz; yokluğa yani yok. E şimdi, insanlarla alakalı da düşündüğümüzde Cenab-ı Hak ayeti kerimede diyor ki: "Siz yoktunuz, Allah sizi var etti." Siz yoktunuz diyor. O zaman geriye doğru gittiğimizde yokuz biz. Ama o velilerin, o mürşid-i kamilin, kamillerin yoklukları bizim yokluğumuz gibi değil. Nasıl? Biz gittik gittik gittik gittik geriye yokluğa vardık, dedik ki: "Biz bundan önce yoktuk." Ama o peygamberler, o veliler için diyor ki: "Onlar yokluktan yaratıldı, onların yokluğundan yaratıldık biz." Yani o zaman hani buradan tekrar yaratılışa gideceğiz. Yaratılışa gittiğimizde, o zaman Cenab-ı Hak önce Hazreti Muhammedi Mustafa'nın ruhaniyetini ve nuraniyetini yarattı. Önce bir şey yarattı, kendi ruhundan ve nurundan; ondan Hazreti Muhammedi Mustafa'nın ruhaniyetini ve nuraniyetini yarattı. Sonra mürşid-i kamillerin, peygamberlerin, velilerin, mürşid-i kamillerin ruhaniyetleri yaratıldı. Daha henüz müminler sırada yok daha. O zaman onların yokluklarından gelme bütün müminlerin yaratılmışları. Hazreti Pir öylesine derinlemesine gidiyor ve normalde evet, Allah bütün kainatı yoktan var etti. Yoktan var etti, vardan var etmedi. Başlangıç yoktan var etme ve güneşe, normalde aya, yıldıza baktığında, göklere, yere baktığında bakabildiğin yere baktığında eşsiz yarattı bir de yani eşsiz, benzersiz yarattı, benzeri yok. İlk başlangıçta yaratılmanın, yaratılan hiçbir şeyin hiçbir şekilde benzeri yok. Sonradan da yaratılanların hiçbir benzeri yok. Siz dünya gibi başka bir dünya bulamazsınız. Neden? O dünya çünkü bu dünyaya benzemez. Allah yoktan var etti her şeyi, benzersiz yarattı. Yani bir model var, o modele bakaraktan yaratılma değil. Bu, modelsiz. Herhangi bir model yok. Herhangi bir kopya çekecek bir yerden yok. Bu ona benzesin, şu ona benzesin, böyle bir şey yok.

Allah yoktan var etti bütün kainatı, insanları da yoktan var etti. İnsanlar için de aynı şeyi söylüyor. Melekleri de yoktan var etti, cinlileri de yoktan var etti, ayı, yıldızı, semavatı yoktan var etti. Hiçbir şey yok idi, Allah var idi. Ve Allah tanınmaklığı istedi. Tanınmaklığı isteyince Cenabı Hak kendi ruhaniyetinden ve nuraniyetinden bir şey yarattı ve o yaratmış olduğu şey, Hazreti Muhammedi Mustafa'nın(s.a.v.) ruhaniyetini ve nuraniyetiniydi, yani nuru Muhammedi idi. Ve nuru Muhammedi'den diğer varlıklar

yaratıldı ve yaratılan varlıkların hiçbir zaman herhangi bir yerden kopyası yoktu. Hiçbir insan başka bir insanın kopyası değildir. Her yaratılan varlık, her yaratılan varlık kendine münhasır yaratılmıştır. Biz şimdi sayamayız belki de, işte diyelim ki dünya üzerinde ben diyeyim ki on milyon varlık vardır. Sen de ki on milyar varlık vardır, fazladır da on milyar de. Aslında fazladır. Şimdi on sekiz milyardır örneğin. On sekizden gider ya, her şey, on sekiz bin alem denir ya, on sekiz bin alem değil, on sekiz milyar deyin siz ona, dünyada sadece. Dünya üzerinde ruh üflenen varlık; böcekler, hayvanlar, balıklar, bitkiler, ağaçlar, insanlar...Bunlara baktığınızda, böyle sayısal olarak baktığınızda işin içinden çıkamazsınız ve sayısal olarak baktığınız bu varlık sadece dünyayı konuşuyorum, bu dünya varlığının içerisinde sen de bir hücreden ibaretsin. Kendine bu kadar ehemmiyet verme. Ya, düşünebiliyor musunuz, sadece dünya varlıklarını saymanız mümkün değil. Hani mümkün olmadığından insan denmiş, mümkün olmadığından hayvan denmiş, mümkün olmadığından bitki denmiş, mümkün olmadığından balık denmiş örneğin. Mümkün değil çünkü.

Siz denizdeki balıkların cinslerini dahi sayamazsınız, bitkilerin cinslerini sayamazsınız, meyvelerin cinslerini sayamazsınız, renklerine daha gelmedik. Böyle olunca hiçbirisi de birbirine benzemez, hiçbirisi de! Dünyanın dışına çıksan, galaksileri sayamazsın, yıldızları sayamazsın, içindeki varlıkları sayamazsın, cinli taifesini sayamazsın, melekleri sayamazsın, melekle cinliler arasındaki yaratılmış olan şeyler var, varlıklar var, sayamazsın. Cinli taifesi kendi içerisinde kafirler ayrı, müminler ayrı, münafıklar ayrı, mürtedler ayrı...Onlar da kavim kavim, renk renk, sayamazsın. Bunları böyle tefekkür ettiğinizde veya manevi hal olarak bunları yaşadığınızda, vallaha da billaha da kendinize dönüp dersiniz ki: "Ya sen bir hiçsin" ve bunca o varlığı Yaratanın önünde insan halâ da böbürlenir, kibirlenir, kendini bir şey zanneder ya, en gülünç tarafı da bu veya bu varlığı komple bir insan kendince tefekkür etse, incelemeye çalışsa yani bu varlığı inceledikçe Allah'ın yok olduğunu veyahut da Allah'ı inkar etmenin gerçekten ve gerçekten kocaman bir cahillik ve kocaman bir aptallık olduğunu görür. Ancak cahiller inkar eder zaten. Aptallar inkar eder. Yani bir kimse Allah'ı inkar ediyorsa ya delidir, ya zır cahildir ya da aptalın tekidir o. O yüzden eski İslam alimleri, bir kimse Allah'ı inkar ettiyse onunla tartışmamışlar bile. Demişler ki ya bu deli ya aptal ya da kara cahil ya bu demiş yani insan görünümündeki bu. Bununla tartışılmaz demiş, tartışmamışlar, kaale almamışlar. Şimdiki Müslümanlar cahil, birisi "Allah'a iman etmedim, inkar ettim" deyince onunla tartışacağım diye uğraşıyor. Ya bırak, cehenneme de odun lazım. Bırak, sen onunla tartışınca o da kendisini bir şey zannediyor.

Birisi de açmış gece yarısı telefon, yoldan geliyorum, "Mustafa Özbağ'la mı görüşüyorum?" "Evet, buyurun." "Ben Allah'ı inkar ediyorum." "Bana ne kardeşim, ben Allah mıyım?" dedim ya. Bu durdu şimdi. "Bana ne dedim ya. Cehennemin dibine kadar yolun var" dedim. "Gecenin saat bir buçuğunda" dedim. "Bunun için mi aradın beni?" "Yok" dedi. "Hani tartışırız..." "Ne tartışacağım seninle, aklın yok senin" dedim. "Akılsız adamla gece vakti ne tartışacağız kardeşim, kapat telefonu" dedim ya. Allah Allah! Sen dedim "ya delisin ya aptalın tekisin ya da zır cahilsin" dedim. Bu durdu. Ben dedim "gözünü düşün" dedim. "Sen" dedim "nasıl gördüğünü bana ispat et, ben sana Allah'ı ispat edeceğim" dedim. Durdu bu şimdi. "Gözünün görmesini ispat et bana" dedim. Bu durdu. "Bildiğin et parçası bile değil" dedim. "Nasıl görüyor acaba" dedim ya. "Ben hiç bunu düşünmedim daha" dedi. "Aptalsın ya" dedim. "Baştan söyledim sana" dedim. "Ya delisin ya aptalsın ya da zır cahilsin, üçünden birisin" dedim. "Bir insan önce gözünün görmesini düşünse" dedim ben, "Kafasını secdeden kaldırmaz" dedim. "Ulan kulak, kulağını düşünsen, et parçası nasıl duydum diyorsun? Nereye duydun? Ne duydun? Kim öğretti sana duymayı? Kim programladı senin beynini duyma noktasında." Ha, bana anlatacaksın. Çekiç örse vurdu. Örs üzengiye vurdu. Ananın gözüne vurdu...Tam ananın tam gözüne vurdu hem! Bunu anlatma bana. Çıkar kulağını, koy masanın üzerine, hadi duysun. Çekiç de örs de durdu, öldü adam, ha duydu mu? Bunu böyle anlatıyorum. "Duymadı" dedi. "Duydu" dedim ben de bu sefer. "O kulak duyar" dedim. "Hocam, kafayı yiyeceğim" dedi. "Yemişsin zaten oğlum" dedim. "Gece vakti beni arıyorsan o kulak duyar, nasıl duydu" dedim ben. Durdu şimdi. Dedim ki: "İsa aleyhisselamın havarileri, birisinin üzerine katilsin dediler, Antakya'da. Geldi dedim baş havari, ölen dedim, ölen cesede dedim sordu. 'Ey filanca, seni kim öldürdü?' dedi dedim. 'Kim öldürdü seni? Allah adına konuş. Seni öldüren kim?' dedi, dedim. Cesede sordu dedim. Ceset cevap verdi, dedim. 'Beni filanca öldürdü.' Nasıl dedim duyuyormuş kulak? Durdu. "Sen şimdi Allah'a inanmıyorsun ya, havarisine de inanmazsın, sen peygamberine de inanmazsın, sen kulağının da ölünün kulağının da işiteceğine inanmazsın" dedim. "Hocam bir şey itiraf edeceğim", "et", "senden için normal değildir" dediler. "Normal değilmişsin sen?" dedi. "Lan sen normal misin?" dedim. "Sen normal misin?

Hadi çabuk" dedim. "Eşhedü en la ilahe illallah ve eşhedü enne Muhammeden abduhu ve Resûlühû" de, "ölürsen kafir öleceksin" dedim. "Eşhedü en la ilahe illallah ve eşhedu enne Muhammedin abduhu ve Resûlühû" "Sen benim kârımsın" dedim şimdi ona. Ne oldu dedi. "Benim cennetliğim oldun" dedim. Birinin imanına vesile olmak dünyadakilerin de dünyadakilerin,

gökteki meleklerin, cinni taifesinin yaptığı ibadetten evla diyorum. "Hocam mutlu mu oldun benden" dedi. Allah'ım içimden patlayacağım, gerçekten sen safsın diye. Dedim bak, hemen İslam'ın şartlarını söyledim, imanın şartlarını söyledim. Bana söz ver dedim bunları yaşayacağıma söz veriyorum diye. "Seni arayabilir miyim" dedi. Arama ben dedim beni, arama git dedim bir cami hocasının dizinin dibine otur, ondan ne öğreneceksen öğren dedim. Şimdi, Allah yoktan var etti her şeyi ve düşünebiliyor musunuz bu kainatı? Yani dünyanın dışına çıkmanıza gerek yok. Bir baktığınız zaman trilyonlarca yıldız var. Sayısını bilmiyor şu insanoğlu, trilyonlarca. Hepsi de bir hesap üzerine yaratılmış. Bizimki de almış bilgisayarı önüne, bilgisayarı almış eline. Bilgisayarda Allah, bilgisayar! Ya geri zekalı! Bundan yirmi milyon yıl önce ne bilgisayarı? Millet gözünü açıyordu bir yere gidiyordu, gözünü kapatıyordu bir yere gidiyordu. Bırak! Gerideyiz şu anda! Süleyman Aleyhisselam, 'Getirin!' 'Kim getirecek Belkıs'ı' dedi, yanındaki birisi dedi ki: 'Müsaade et, ben tahtıyla getireyim.' Sen bu ilme yetiştin mi? Süleyman Aleyhisselam uğraşmadı bile, yanındaki çömezi, avanesi dedi: 'Ben getiririm.' Belkıs tahtıyla beraber geldi. Tahtıyla beraber! Siz bu teknolojiyi ileride zannediyorsunuz, millet bir bilgisayar almış önüne, 'Vay teknolojiye bak!' Al işte, az önce çalışmadı! Öbür taraftaki tahtıyla beraber getiriyor. Nerde bu teknoloji? Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem Hazretleri oturduğu yerden mescitte savaşı, savaşı, bildiğiniz savaş, CNN değil hani, naklen yayın yapıyor ya, naklen yayın yapıyor! Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem şimdi diyor ki: 'Sancağı filanca aldı, şöyle savaştı, böyle savaştı, kolu kesildi, bacağı kesildi. Sancak elinde yığıldı. Orada şehit oldu...' Anlatıyor sahabeye, anlatıyor bunu, sahabeye anlatıyor. Bizim kıytırık birisi de çıkıyor, 'Bu hadisler sahih değil, hadislerin hepsini de reddederim.' Yok ya, akılsız, geri zekalı, aptalın teki! Bana diyorlar ki: 'Hakaret ediyorsun.' Ya diyorum, az söylüyorum. Diyorum gerçekten az söylüyorum, daha fazlasını hak ediyorlar, terbiyem müsaade etmiyor? Allah bizi affetsin.

İşte burada normalde Cenab-ı Hak bütün her şeyi yoktan var etti. Yani biz normalde göklere baksak, yerlere baksak, fiziksel olarak varlığın veyahut da bugünkü dilde ne diyorlar? Evren mi diyorlar? Gürkan? Evren diyorlar değil mi? Evrenin, bak İsmail, görüyorsun, benim de dilim bak, bugünkü dile dönüyor yani, o kadar çok eski, klasik değilim. Evrenin fiziksel genişlemesini düşünse ve evrenin normalde yıldızların veyahut da işte varlıkların hangi düzlem üzerinde yürütüldüğünü daha bulamadı teknoloji. Hangi düzlem üzerinde yürütüldüğünü düşünseniz, bu matematiği bulamadılar daha. Ya düşünebiliyor musunuz? O kadar galaksi var, o kadar yıldızlar var. Onların içerisinde yaşayanlar var, onların üzerinde yaşayanlar

var. Ne yerler, ne içerler, ne giyerler? Bizimkiler Mars'a gideceğiz diye uğraşıyorlar, mars oluyorlar! Aya gittikleri şüpheli, aya dahi gittikleri şüpheli. Göbeklitepe'yi açıyorlardı, kapattılar. Dediler ki: 'Bugüne kadar kurguladığımız, bütün ilim, kendi kafamızdan ürettiğimiz her şey yalanmış' kapatın dediler, kapattılar. Sebep? Ya bilgisayarı adam yirmi milyon yıl önce bulmuş orda, bilgisayar var, yirmi milyon yıl önce, cep telefonu var, telefon şeyi var! Yirmi milyon yıl önce, yirmi milyon yıl önce spermle yumurtanın nasıl birleştiğinin resmi var, kayada, kayada! Aynı spermin modeli var. Aynı aynı! Yirmi bin yıl önce! Kapattılar. Neden? Hani siz maymundan geldiydiniz ya, maymun ahlaklılar. Battınız mı? Hiç de maymundan gelmemişsiniz. Onlar için, öyle düşünecekler. Biz Adem'den geldik. Benim sıkıntım yok da ama maymundan geldiğini iddia edenler? Evet, maymuna çevrilmiş kavim var. Onların kalıntılarından olabilir gerçekten. Cenab-ı Hak bu Yahudilerin bir kavmi var, kayıp. Böyle şey gibi, boy, sülale, öyle diyelim.

Hani Kayı sülalesi var ya, Boşnaklar var, Arnavutlar var, ondan sonra, Pomaklar var, onlar Macarlar var, Bulgarlar var, Hazarın üstünden gitmişler. Buradan da Kızıl keçeliler var, Kara keçeliler var, Karaman Beyliği var, Osman Beyliği var, Kayı sülalesi var, hazarın altından gelmiş. Yahudilerin de böyle kayıp bir türü var, tür, onlar da on iki kavim olduğu söyleniyor, bir kavmi ortalıkta yok. Boyna onu arıyorlar, hani nereye kayboldu bunlar diye. Ben de diyorum ki, o kavim maymunlaştırıldı, evet, onlar maymuna çevrildi. Bir müddet ibreti alem için yaşattı Cenab-ı Hak onları, herkes gördü, Allah'a iman etmeyenin, peygambere iman etmeyenin maymuna çevrildiğini. Kur'an'da çünkü maymunlaştırıldığına dair ayet var. Maymunlaştırdı onları ve sonra onlar bir müddet yaşadılar, ibretlik için. Sonra Cenab-ı Hak onları bir gecede hepsini helak etti. Yani bilgi bu. İçlerinden diyor maymundan geldiğini iddia edenler, onların teyze çocukları, hala çocukları, amca çocukları olabilir. Evet veya hani ibretlik, birisini, bir çifti bıraktı, ondan doğan çocuklar gene insan suretinde doğdu. Çünkü o insan suretinde doğacak ki mesela böyle Eset gibi, bu normalde şimdiki İsrailliler gibi, insanlara insanlık dışı zulüm etsin. Bunlar maymun soyu çünkü insan soyu öyle bir şey yapamaz, bu kadar olamaz. Yani insan soyu bakın, insan soyu bu kadar olamaz. Birisini öldürürsün biter, insan soyu ama insan soyu mesela bir insan soyu üç yaşındaki bir kıza tecavüz etmez, beş yaşındaki bir oğlana tecavüz etmez. İnsan soyu adamı preste öldürmez. İnsan soyu yapmaz bunu. Bunlar, hayvandan daha aşağı mahluklar. İnsan soyu bir sivili böyle milyon kilogram bombalarla bombalamaz, bunlar insan soyu değil. Onları destekleyen de insan soyu değil. Bunlar böyle maymun soyu bunlar, başka bir şey değil. Allah bizi affetsin.

O yüzden normalde Cenab-ı Hak yokluk aleminden varlığı yarattı ve bütün her şeyi yokluktan yarattı. Yani bir eşi benzeri yoktu, sıfır. Allah var, başka hiçbir şey yoktu. Bakın, Allah var, başka hiçbir şey yoktu ve Allah bir şey yarattı, ondan diğer şeyleri yarattı. Öyle olunca normalde bir varlığın, bir varlığın kendi başına var olması mümkün değildir. Herhangi bir varoluş, kendi başına olması mümkün değildir, onu yaratan Allah'tır. Bizim inancımız budur ve normalde Allah'ın mülkünün dışında da bir şey yaratılması da mümkün değildir. Allah'ın mülkünün dışına da çıkılması mümkün değildir. Bu da mümkün değil. Rabbim bizim idrakimizi açsın inşallah, amin. Ve en önemli şurası, kendimce, yokluk, yokluk, bu manevi anlamda yokluk, insan beyninin algılayabileceği bir şey değil. Bunu çok uzun zaman tefekkür ettim, gelmiş olduğum sonuç şu: Beyin olarak, insan beyni olarak bizim yokluğu anlamamız mümkün değil. Birisi anladığını söyleyebilir, ben derim ki, 'Maşallah mübarek olsun. Ne anladın bize anlat yokluktan' derim, ne anladın bize anlat' derim, biz de öğrenelim derim, ayrı mesele ama insan beyin olarak, beyin olarak yokluğu tefekkür edip anlaması, idrak etmesi benim açımdan mümkün değil. Yokluğu ancak kabul edersin, kalbi olarak ancak kabul edersin, kalbi olarak. Bunu, bu manevi anlamda, varoluş anlamında yokluğu söylüyorum. Yoksa ekonomik yokluk değil. Ekonomik yokluk halloluyor, biraz çalışırsın, gayret edersin, mücadele edersin, Allah sana önünü açar senin. Senin o yokluğun kalmaz. Çalışırsın, o Cenab-ı Hak onun verir karşılığını sana. Benim dediğim o değil, benim dediğim manevi yokluk, varlıkla alakalı yokluğu anlamak. Bu insan idrakini, insan aklını tabiri caizse mat eden yer ve düşündüğün zaman, yani kendi yaratılışını düşün, diyor ki insanlara, 'Siz yoktunuz.' Ya bunu düşündüğün zaman bir sefer, hadi varlığını ispat et. Yoktunuz diyor çünkü. Seni yaratan Allah var, seni yaratan Allah var, seni de yoktan yarattı, seni de yoktan yarattı. Çünkü senin için de diyor, 'Yoktunuz.' Bunu tefekkür ettiği zaman bir kimse mat oluyor, Allah'ın önünde. Yani diyor ki, 'Evet, yokluğu tefekkür dahi edemiyorsun.' Beynin böyle dizayn edilmiş, beyin yokluğu tefekkür edemiyor bir yere kadar.

Kalp öyle değil, kalbin aklında sınır yok, kalbin tefekküründe sınır yok. Ordaki sınır ne? Allah'ı zat noktasında tefekkür etmek, o yasaklanmış. Zaten akıl Allah'ı zat noktasında da tefekkür edemez, mümkün değil, o da mümkün değil. Kalp; o da bakın ona da yasak konmuş. Denmiş ki kalbe, 'sen zatı tefekkür etme' zat noktasında. Sıfat? Sıkıntı yok. Sıfatları tefekkür edebilirsiniz.

"Her fikrin, her sesin kehribarı, o gönüldür, ilham vahiy ve sır lezzeti yine o gönülden ibarettir."

Bir şeyin kehribarı demek, merkezi demek. Hani çekici, hakiki kehribar, böyle çeker, tozu toprağı, bir şeyi çeker ki kehribarın merkezi, hakiki kehribarın kehribarlığı ordan anlaşılır. Böyle önceden kehribar tespih kullanmak bir özellikti. Yani böyle otuz üçlük, ne bileyim böyle elde çekmelik sonradan bu sıkma, dandik kehribarlar çıktı. Kehribarın özü, hakiki kehribar, mıknatıs gibidir, etrafını etkiler, çeker kendine göre. İnsanlar vardır, kehribar gibidir, çeker kendine insanları, onun o çekiminden kurtaramazsın kendini. Mıknatıs gibi, bakarsın peşine düşersin onun, o kehribar gibidir o insan. Böyle bir Cenab-ı Hak'tan vergidir o, bir üzerinde çekicilik vardır. Hani bir de insanların arasında öyle derler ya 'şeytan tüyü var bunda' değil! Şeytan tüyü değil o. Çünkü şeytan tüyü üzerinde olan müminin çekiciliği olmaz. Mümin onun peşinden gitmez. Kehribar gibi olanın peşinden gider mümin. O zaman normalde o kehribar gibi çekme, gönülle alakalı, fizikle alakalı değil. Onun gönlünde o çekicilik var ise, onun fiziğine de yansıdı. Gönlünde o çekicilik varsa, ona ilham geldi, ona vahiy geldi, ona sırlar perdesi açıldı. Sebep? Onun gönlünde çekicilik var. Hem fikri olarak hem dil olarak hem de maneviyat olarak o kehribarlık yapıyor, çekim gücü fazla. O zaman Allah nasıl vahyediyordu? Allah'ın vahyetmesi, insanlara vahiy yoluyla ya perde arkasından yahut da bir elçi göndererekten vahiy ediyordu. Nereye, vahiy nereye tecelli ediyor? O kimsenin gönlüne tecelli ediyor. Meryem'in gönlüne tecelli etti vahiy. İbrahim'in annesinin gönlüne tecelli etti vahiy. Gönüle tecelli etti, vahiy, Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerinin gönlüne tecelli etti. Şimdi velilerin gönlüne tecelli eder, ilham. O da vahiydir ama o dozajı aşağıda olduğundan biz ona ilham diyoruz, yanlış anlaşılmasın diye. Yoksa o da vahiydir. O normalde tabi denize vahiy ettiği gibi insana vahiy etmez, ayrı mesele. Göklere vahyettiği gibi insana vahyetmez. Her vahyin derecesi vardır kendince. İşte biz, velilerin üzerine olan vahyi ilham olarak algılıyoruz ama bu normalde o zaman gönül öyle bir hale geldi ki sırrı çekti. Öyle bir hale geldi ki ilhamı çekti kendine. O gönül nasıl o hale gelmesi lazım? Eğer parladıysa, temizlendiyse, zikrullah ile cilalandıysa o gönüldeki sır perdeleri aralandı. Zikrullah ile temizlendi ise, o gönül parladı. Cenab-ı Hak ona eğriyi doğruyu ilham etti. Ne dedi ayeti kerimede? "Siz bilemediklerinizi gidip zikir ehline sorun" dedi. Çünkü zikir ehlinin gönlü parlak, ilham alıyor. İlham aldığı için bilmediğini gidip ona soracaksın. "Siz bilmediklerinizi gidip ona buna sorun" demedi ayeti kerimede, "zikir ehline sorun" dedi. Sebep, zikir ehli. Çünkü gönlü mutmain, radiye, mardiye, safiyeye gelmiş, safileşmiş gönül. Gönül sakinleşince ilham alır olmuş. Gönül safileşince, ondan sır perdesi kalkmış, bazı sırlar ona ayan olmuş ve böylece ne olmuş? O fikrin de kehribarı olmuş. O

bu manada ilhamın da kehribarı olmuş, bu manada sırrın da kehribarı olmuş. Artık ona leb demeden o leblebiyi anladı. Hatta leblebiyle de kalmadı, Çorum'a gitti. Öbürkü leb demeden leblebi derken o Çorum'a gitti, dedi ki ya Çorum'a gideceksin ya Tavşanlı'ya gideceksin. Yakın yer istiyorsan Tavşanlı'ya git" dedi, yok biraz uzağa gideceğim diyorsan Çorum'a git dedi, hem Çorumlu Hacı Mustafa Efendi'yi de ziyaret edersin dedi. Hacı Ali Haydar Efendi de orada, Hacı Ebubekir baba da orada. Hem git onları da ziyaret et bir de Çorum leblebisi al dedi. Daha o ama hani leblebinin "l"sini söylediydi, bu gönülle alakalı. O gönül, Hazreti Pir diyor ya burda şimdi "her sesin kehribarı" yani normalde hem fikrin kehribarı hem de sesin kehribarı.

Yani fikir, o kimsede ince düşünce, o kimsede işin içinden çıkılmayacak olan meselelerde fikir öne sürüp fikrin kehribarı, o kimse orijinal fikir sahibi aynı zamanda. Ne? O sesin de kehribarı. Ses! Neden sesin de kehribarı? Çünkü gönlüne ilham gelecek. Sesle gelecek. Konuşacak onun gönlüne. O sesin de kehribarı. O hitaba mastar olacak. O yüzden sesin tabii en yücesi Kur'an-ı Kerim. Ondan sonra Hazreti Muhammedi Mustafa'sının(s.a.v.) hadisleri, sünnetleri. Eyvallah. O sesin de kehribarı. O manevi olarak gelen sesleri de ayırt edebilecek noktaya geldi. Onları ayrıştırdı, dedi ki: 'Bu Allah'ın kelamı, bu Resulullah Sallallahu Aleyhi ve sellem in kelamı, bu Hazreti Pir'in konuşması, onun sesi, bu Davut'un sesi, bu İsa'nın sesi, bu Yahya'nın sesi, bu İbrahim Aleyhisselam'ın sesi. Çünkü o sesin de kehribarı, o hitap alıyor çünkü. O hitap alınca, o neyin nereden geldiğini de o anlıyor. O yüzden o gönül onun ilhama açık, onun gönlü sırra açık, onun gönlü sese açık. Rabbim cümlemizi o tasviye edilmiş, eğitilmiş, terbiye edilmiş gönüllülerden eylesin. Amin. Yine Hazreti Pir'den bir beyit:

'Gönlün saf olmadıkça, gökteki yıldızları nasıl seyredeceksin?

O zaman gönül tertemiz olmalı. Gönül farzları ihyayla, nafileleri işlemekle icra etmekle, Allah'ı sevmekle ve Allah'ı çokça zikretmekle gönül temizlenmeli, tasviye edilmeli. Hazreti Pir, 'Sen gönlünü bir ayna gibi parlat, hakikatin ışığı onda parıldar,' diyor. Senin işin gönlünü ayna gibi parlatmak. Hani Mesnevi'nin ta başında bir padişah, hani sarayını süslemek istiyordu. Çinlilerden geldiler, Türklerden geldiler büyük ressamlar. Çinliler bir sürü boya istediler, fırça istediler, bir duvar çinlilere bir duvar da Türklere ayırdı padişah. Türkler sadece bir perde istediler, bir de cila takımı istediler. Çinliler harika figürler işliyorlar duvara. Türkler habire duvarı parlatıyorlar, cilalıyorlar, fırçalıyorlar. Bir daha onları tıraşlıyorlar, bir daha cilalıyorlar, bir daha fırçalıyorlar...Padişah arada soruyor: 'Ne yapıyorlar?' diyorlar ki yaverler: 'Çinliler muhteşem figürler işliyor', 'Türkler ne yapıyor?' 'Türkler habire cila boya, cila boya işte fırça onu yapıyor,' diyorlar. Padişahın canı sıkılıyor.

Süre bitiyor, geliyor padişah hazretleri, yapılan işi görecek, hani sarayını süslüyor ya. Önce Çinlilere gidiyor. Bakıyor, Çinlilere diyor ki: 'Harika yapmışsınız, desenler renkler çok canlı.' Tabii biliyor ya Türkler hiçbir şey yapmadı, parlattılar, cilaladılar. Hani onlardan ümidi yok. Bir geçiyor Türklerin tarafına, bakıyor, aynada kendini görüyor, başka bir şey yok, yanındaki ananeyi görüyor. 'Siz diyor hiçbir şey yapmadınız mı?' Türkler diyorlar ki: 'Efendim perdeyi kaldırın aradan.' Perdeyi kaldırıyorlar, o rengarenk Çinlilerin yapmış olduğu desenler karşıya aksediyor. Bir fark var ama. Padişah da o desenlerin içinde, padişah yürüdükçe desenlerin o rengarenk desenlerin içinde yürüyor. Padişahın hoşuna gidiyor çünkü padişah da oraya aksediyor. Hazreti Pir'in bu Mesnevi'nin başındaki hikayelerinden birisi, Çinlilerle Türklerin hikayesi. Sen gönlünü parlatınca, gönlünü pırıl pırıl edince, gönlün sahibi oraya tecelli eder, orada kendisini seyreder, bu onun çok hoşuna gider. Sufi aynadır. Kime? Ona, sahibine. Sen gönlünü öylesine parlat, öylesine cilala, zikrullah ile tertemiz eyle, tövbeyle yıka. Sabah kalk, ne yaşadıysan yaşadın, de ki: 'Dünden kalma neyim varsa attım ben, her türlü günahı işledim, benden daha kusurlusu yok bu dünyada, benden daha hatalısı yok bu dünyada. Ama ben seni tanıdım, seni bildim. Bu seher vaktinde bu ihtiyarı affeyle. Geldim kapına dayandım. Senden başka tövbe edecek hiç kimsem yok, senden başka elimden tutacak hiç kimsem yok, senden başka derdimi anlatacağım hiç kimsem yok, senden başka kendimi şikayet edeceğim de hiçbir yer yok. Beni benden daha iyi bilen sensin, beni benden daha iyi çözen de sensin. Ben neyim, ben kimim? Benden beni alıp götürecek olan da sensin. Ey merhametlilerin en merhametlisi, şu seher vaktinde benimle beraber bütün derviş kardeşlerimizi affeyle, benimle beraber bütün Ümmeti Muhammed'i affeyle, benimle beraber Ümmet-i Muhammed'in derdine derman ol, sağlıklarına şifalar nasip eyle, müşkülatlarını hâl eyle, sıkıntılarını def eyle.

Her ne muratları varsa muratlarını onların üzerinde tecelli eyle. Her birinin gönüllerine ayrı ayrı tecelli et, her birinin gönüllerini ayrı ayrı ihya et, her birinin gönüllerine kendi cemalinden perdeler nasip eyle ve hepsini de affeyle. Sen affetmeyi seversin, beni de o affettiklerin zümresine ilhak eyle. Ben biliyorum, yine burnum sürtecek. Ben biliyorum, yine benim yüzüm topraklara düşecek, bataklıklara düşeceğim. Ben biliyorum, ben yine gönlümü kirleteceğim ama hiç olmazsa şu seher vaktinde benim gönlümü parlak et de benim gönlümü temizle de benim gönlümü ihya et de şu fakirin şu garibin gönlü bugün ihya olsun deyip gönlü temizlemek gerek. Rabbim, gönlünü temizlediklerinden eylesin. Rabbim, gönüllerini ihya ettiklerinden eylesin. Rabbim, gönüllerimize öyle tecelli etsin ki biz her an o tecelliyatın

sarhoşluğunu yaşayalım ve herkes baksın desin ki: "Bu sarhoş", sonra açalım, sarhoşum ben, berduşum ben, dinleyelim, sıkıntı yok, onun sarhoşu olalım yeter ki! Rabbim cümlemizi onun sarhoşu eylesin. Amin. "Çalgıcı", hikayenin başı oydu ya:

"Çalgıcı ihtiyarladı, zayıflayınca kazançsızlıktan bir parçacık yufka ekmeğine bile muhtaç hale geldi."

Aslında hepimiz de birer çalgıcı değil miyiz? Elimizde herhangi bir enstrüman olmasa dahi birer çalgıcıyız. Düşmüşüz bu dünya derdine, orda burda kendi kendimize öttürüyoz, tüttürüyoz ve bir bakıyorsunuz ki yaş geçiyor, kemale eriyor, sakallar ağarıyor, beller bükülüyor, vücutları, yüzler büzüşüyor. Öyle olunca, hani geldi ya sahabe dedi ki: "Ya Resulallah, ben yaşlandım, ben ihtiyarladım, artık ben eskisi gibi ibadet edemiyorum, ben eskisi gibi kazanç sağlayamıyorum, ben eskisi gibi koşamıyorum, bana bir şey öğret" dedi. Ben onunla dünyamı da ahiretimi de kazanayım. Bir de dedi ki bakın, naza bakın! Bir de dedi ki: "Bana ağır bir şey olmasın, dilde hafif olsun. Ben yaşlıyım ya, benim yapabileceğim bir şey olsun." dedi. Allah Resulü de döndü ona dedi ki: "Dilin zikrullah ile ıslak olsun. Dilin zikrullah ile ıslak olsun." Başka bir hadis-i şerifte dedi ki: "Dilin zikrullah ile ıslak iken ölenlerden olasın." Amin. Ecmain. Ne güzel bir şey değil mi? Hani dilinde tevhit, "La ilahe illallah" veya "Allah" veya "hu" "hay". Bakmışsın Azrail'i görmüşsün geliyor, dilinde tevhit, korku yok, korku yok! Zikrullah almış götürmüş kendini, korku yok. Kendi kendine ümit etmez misin böyle ölmeyi? Herkes ümit eder işte. Çalgıcı da ihtiyarladı, zayıfladı, artık bir yufka ekmeğe muhtaç hale geldi. Elinden tutan yok, kimi kimsesi yok, artık eski şanı, şöhreti de yok, önüne gelen kovuyor artık, dinlemek istemiyor onu. Dedi ki çalgıcı:

"Allah'ım, bana çok ömür ve mühlet verdin, hakir bir kişiye karşı lütuflarda bulundun. Yetmiş yıldır isyan edip durdum, benden bir gün bile ihsanını kesmedin."

Ben yetmiş yıldır herkesi eğlendirdim, herkesi coşturdum, herkesi oynattım, zıplattım, herkesin gönlünü ettim, harama daldım, onu yaptım bunu yaptım ama sen benden ihsanını kesmedin, sen benden lütfunu kesmedin, sen benden ikramını kesmedin, benim haramıma bakmadın, benim helalime bakmadın, benim yanlışlığıma bakmadın, benim eksikliğime bakmadın. Beni bugüne kadar yaşattın, ikram ettin. Oysa ben fakir fukaranın tekiydim.

"Bugün kazanç yok. Senin konuğunu, çengi senin için sana çalacağım." dedi.

Dedi ki: "Bugün insanlara bir şey çalmayacak artık, insanlara bir şey eğlendirmeyeceğim, insanlarla işim bitti." dedi. Dedi ki: "Belki de hayatımın son noktasında ben çengi sana çalacağım, derdimi sana anlatacağım, sana yaslanacağım çünkü insanlar artık beni kullandı, kullandı, kullandı, kullanabilecekleri bir şey kalmayınca kenara attı." dedi. "Benim gidecek senden başka kapım yok." dedi.

"Çengi omuzladı Allah'ı aramaya yola düştü, ah ederekten Medine mezarlığına gitti, yollandı ve dedi ki: "Allah'tan kiriş parası isteyecek. Çünkü o kendisine karşı halis olan kalplere kerem ve ihsanıyla ihsan eder." dedi.

Bir hayli yani Allah'tan isteyecek, o kerem sahibi. Çünkü o kendinden istenileni verir, o merhametlidir. Ne kadar günahkar olursan ol, ne kadar kusur işlersen işle, ne kadar hata yaparsan yap, ne kadar neyin içerisine düşersen düş, döner Ya Rabbi" dersen o sana: "Buyur kulum" der. Hani hadis-i şerif var ya, "Kul günah işledi, günah işleyince tövbe etti. Dedi ki: 'Ya Rabbi beni affeyle.' Allah dedi ki: 'Kulum kendisini affedecek olan Rabbisini hatırladı, affettim.' dedi. Kul tekrar döndü, günah işledi, tekrar tövbe etti. Allah dedi ki: 'Kulum kendisini affedecek olan Rabbisini hatırladı, affettim dedi. Kul yine günah işledi, yine döndü Rabbisine, tövbe etti. Allah dedi ki: "Kulum, kendisini affedecek olan Rabbisini hatırladı. Affettim, dedi. Hatta daha ilerisini söyledi: Affettim dedikten sonra "bundan sonra ne işlersen işle, hayra çevirdim,' dedi. Öyle tövbesinde samimi çünkü öyle ihlaslı çünkü. Öyle ihlaslı olunca dedi ki: 'Senin işlemiş olduğun günahlarını hayra çevirdim. Bugüne kadar ne işlediysen işledin. Bu da Mustafa Özbağca, sen affettin, ben yine ertesi gün yine daldım günahlara, yine senin kapına geldim. O kul benim. O affedici.' İşte çengici de gitti Medine mezarlığına, dedi ki: 'Her şeyimi Allah'tan isteyeceğim. Kulları eğlendirdin de ne oldu? Kullar bugün benim yüzüme bakmaz oldu. Eğlendiler, vakit geçirdiler, hayatlarını sürdürdüler. Ondan sonra kapının önüne bıraktılar ama dedi, 'Allah var, ben bundan sonra çengi ona çalacağım.' Ne güzel bir mezarlığa gitmiş değil mi? Medine mezarlığına gitti. Bir mezara kendini yasladı ve başladı Allah'a naat okumaya, hem çenge vurdu, hem nata vurdu. Mezarlıktan uzaklara doğru ötelere doğru bir ses gitti. O sesin kehribarı olanlar ve baş kehribar sesi duydu. Sen seslenirsen, sesini duyan olur. Kime sesleneceğini bil. Ne güzel, o Cennetü'l bakiye gitti. Böyle bir üzerine ağırlık çöktü, ağırlık çöktü, çenk sustu, dil sustu, derman kalmadı, vücut sustu. Çengi kendine yastık etti, uyuya kaldı. Hani bir Erzurum türküsü de var ya: 'Dün gece yar hanesinde yastığım bir taş idi, altım çamur, üstüm yağmur yine gönlüm hoş idi.' dedi, uyuya kaldı. Sonra sesi duyanlar duydu. Bir de baktı ki rüya alemi açmış ve o çenk çalıp ağlayan kimsenin orada manası açıldı. Haftaya

buradan devam edeceğiz. Öyledir. Sen herkesi memnun edeceğim diye dişini tırnağını, her şeyini feda edersin. Gün gelir feda ettiklerin seni unutur, yaşlanır, köhne bir hale gelir, hiç kimsenin yüzüne bakmadığı yalnızlık deryasına göçer gidersin. Kaderinle baş edemezsin. 2090. beyit: "Saf bir aleme, can sahrasına vararak, tenden ve cihan mihnetinden kurtuldu." Çalgıcıyı güzel bir son bekliyor. Arkası yarın gibi oldu ama arkası haftaya. Hakkınızı helal edin. Sürç-ü lisan ettiysek affola. Geceniz hayır ola. El Fatiha maassalavat. Amin. Hay hay Allah, hu hu Allah! Eyvallah. Selamünaleyküm.

14 ARALIK 2024
TASAVVUF VAKFI MERKEZ
BURSA

https://www.youtube.com/live/GkfBMsAsiNM?si=f4HdFw1GSpVlVJJE

MESNEVİ-İ ŞERİF 2090-2097. BEYİTLER ŞERHİ

Eûzü Billâhi Mine'ş-Şeytâni'r-Racîm Bismillâhi'r-Rahmâni'r-Rahîm
Efdâlü'z-Zikr Fa'lem Ennehû
LÂ İLÂHE İLLALLÂH
LÂ İLÂHE İLLALLÂH
LÂ İLÂHE İLLALLÂH
Hak Muhammedü'r-Rasûlulllah
Cemî'i'l-Enbiyâ-i ve'l-Mürselîn
ve'l-Hamdülillâhi Rabbi'l-Âlemîn

Selamünaleyküm. Allah gecenizi hayırlı eylesin amin. Cenab-ı Hak gündüzünü hayırlı eylesin. amin ayınızı, yılınızı, ömrünüzü hayırlı eylesin. Cümlemizi ve cümle Ümmet-i Muhammed'i hakkı hak batılı batıl bilenlerden eylesin Hakkı hak bilip hakkı yaşayan, hakkı tebliğ eden, batılı batıl bilip batıla karşı cihat eden kullarından eylesin. Rabbim cümle Ümmeti Muhammed'i ve cümlemizi Kur'an ve sünneti seniyyeye sımsıkı yapışıp yaşama ve yaşatma mücadelesi verenlerden eylesin. Rabbim nerde bir Müslümanın kanına, şerefine, namusuna, haysiyetine tecavüz ediliyorsa nerde Müslümanlar eziliyorsa nerde Müslümanların hakkı ve hukuku çiğneniyorsa Cenab-ı Hak hepsinin de intikamını aldırsın. Müslümanlara birlik, beraberlik dirlik nasip eylesin. Bu İsrail devletini yerle yeksan eylesin. Onlara destek çıkanları da yerle yeksan eylesin. Doğu Türkistan'a özgürlük nasip eylesin. Onun özgürlüğünü kısıtlayan Çini de dağıtsın. Nerede Müslümanlara zulmeden devletler, milletler, kurum ve kuruluşlar, şahıslar var ise hepsini Cenab-ı Hak dağıtsın. Hepsini de kahru perişan eylesin. Amin. Ecmain.

Bir önceki haftadan çalgıcı ne yapmıştı? Yaşlandı. Yaşlanınca sesi kötüleşti. İnsanlar eskisi gibi ona ilgi ve alaka göstermemeye başladı. Öyle olunca çalgıcı dedi ki ben bundan sonra dedi Rabbime çalıp söyleyeceğim. Aldı tabiri caizse çalgısını omuzuna, gitti bir mezarlığın köşesine, orda çaldı, söyledi, ağladı sızladı. Ondan sonra bir uyku geldi, uykuya daldı. Çalgıcıyı uyku bastırdı. Can kuşu kafesten kurtuldu. Çalgıyı da bırakıp sıçradı. Uyku bastırdı. Bazen hani şimdi genelde kardeşler söylerler ya işte zikrullah yapmaya başladığımızda uykumuz geliyor diye, böyle bir kimse Allah'a yaklaşmaya çalışınca ona uyku bastırır. Bazen bu uyku hani hoş bir uyku değildir, o kimse direnip uyumaması gerekir. Dersini bitirecek, virdini bitirecek ama an gelir

böyle bir yakaza hali yaşar. Böyle bir gözleri kapanır, içi gider. O zaman da bir şey görecekse görür. O yakaza hali, o içinin geçmesi ona bir hoşluk verir ve çalgıcıyı da böyle bir uyku bastırdı, uyku bastırınca o da ne yaptı? Uykuya teslim oldu. Uykuya teslim olunca farklı bir hal yaşadı. 2090. beyit:

"Saf bir aleme, can sahrasına vararak tenden ve cihan mihnetinden kurtuldu."

Çalgıcı dertli ya da sıkıntısı çok. O güne kadar çalmış, söylemiş, herkes dinlemiş, eğlenmiş. Hep insanları mutlu etmek için uğraşmış fakat bir gün elden ayaktan düşünce, o mutlu ettiği insanlar artık onun yüzüne bakmaz hale gelmiş. O mutlu ettiği insanlar, tabiri caizse kapının önüne bırakmışlar onu. Onun yüzüne bakmaz olmuşlar. İnsan, bir veçhesiyle vefasızdır çünkü unutur, insan unutan demek. Yapılan iyilikleri unutur, yapılan fedakârlıkları unutur, kendisine yapılan hizmeti unutur, kendisine verilen değeri unutur, unutur insanoğlu. Çalgıcı da bu hali yaşıyor ve artık o unutulmuş, eskimiş, atmışlar kenara ama işte öyle virane olan, unutulan, vefasızlığa uğrayan, hançerlenen, kapının önüne bırakılan, beğenilmeyen, bu hani öyle insanlar vardır, beğenilmez yani ona kimse itibar etmez. Bir kimse bir topluluğa geldi, oturdu yani hiç kimse önemsemedi. Ondan sonra kalktı gitti, yine onu kimse önemsemedi. Cennetlik birini görmek istiyorsanız ona bakın. Sizin beğenmediğiniz, unuttuğunuz, vefasızlık gösterdiğiniz, yüz çevirdiğiniz kimse Allah dostu olabilir. İşte o böyle bir yakaza, bir uyku hali gelince, saf bir aleme, can sahrasına vararak, tenden ve cihan mihnetinden kurtuldu. Uyku, bir veçhesiyle baktığımızda insanoğlu için nimettir. Bir kimse uyuması gerekir, fiziki yeterliliğini yürütebilmesi için yetecek kadar uyuması lazım. Hani Allah Resulü sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerine üç kişi kendi kendisine söz veriyor ya birisi, "Ben hiç uyumayacağım" diyor ya hiç uyumayacağım diyen için diyor ki "Ben uyurum da..." İşte birisi, "Hiç oruç tutacağım, iftar etmeyeceğim" demiş. Ona da diyor ki, "Ben iftar da ederim." Birisi de diyor ki "Ben hiç cima etmeyeceğim." Ona diyor ki "Ben cima da ederim." Bunlar insanların kendi üzerlerindeki fıtratları. Fıtratla savaşmak yok.

Şimdi öyle olunca da Kur'an-ı Kerim'de de Cenab-ı Hak: "Ey insanlar, uykunuzu sizin için sümat yani rahatlık kıldık" diyor. Demek ki uyku, Cenab-ı Hakk'ın bize vermiş olduğu bir nimet ve bundan bir rahatlık duyuyoruz. Ha rahatlık duyuyoruz deyip de paso uyumak yok. İşte yani böyle çok uyumak da methedilmemiş, yerilmiş. Çok uyumak, çok konuşmak, çok yemek İslam'ın şiarından değil. Az konuşmak, az yemek, az uyumak; İslam'ın şiarı bu ama bir kimse günaha giriyorsa uyandığında, gıybet ediyor devamlı, o uyusun. Uyandığında kötülük yapıyor, onun uykusu hayırlı ama öbür türlü

çok uyumak hoş değil. Ama bazen de uyku sonuçta fıtrat ya, o fıtratın da insan üzerinde tecelliyatı var. Hani böyle bir zannediyorum yanlışsam düzeltin, Hayber dönüşü, böyle Allah Resulü sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri, bütün gece boyunca yol aldılar. Gece boyunca yol alınca yoruldular. Hatta sahabelerin bir kısmı dediler ki, "Bir dinlenelim." O dinlenmedi, yürüdü. Ondan sonra gece de yol yürüdüler. Böylece bütün herkes yol yürüdü. Hani sabaha karşı varacakları yere vardılar. Suyla alakalı, aklımda kalanı söylüyorum; suyla alakalı, suya yetişmekle alakalı bir problem vardı. O bölgeye geldiler, o bölgeye gelince istirahat edecekler, uyuyacaklar. Hatta yolda giderken bineğinin üzerinde uyudu Allah Resulü sallallahu aleyhi ve sellem . Yorgunluk galebe çaldı, bineğinin üzerinde uyudu. Hatta yanı başındaki sahabe o böyle bir tarafının üzerine yan geldi, onu böyle tuttu, korudu. Hani sonra bir ara hatta düşmeli oldu, düşmeli olurken de yanındaki sahabe onu korudu. Hatta Allah Resulü dedi ki: "Peygamberini koruyan bu kimse, Allah da onu korusun" diye dua etti. Böylece tabii bunlar o şeye, ne o, konaklayacakları mola yerine geldiler. Bu da bir ölçüdür. Konaklayacağın yeri tespit edip oraya zamanında varmak, yolda lafbazlık etmemek. Nerede işin var? Şurda. Saat kaçta olacaksın? Şu saatte. O saatte orada olacaksın. Yolda vakit geçirmeyeceksin, şurdan şunu da alayım, burdan bunu da yiyeyim böyle bir şey yok. Allah rahmet eylesin. Şeyh Efendi böyle bir daha onu yanında götürmezdi. Şeyh efendinin yanında yok içecek alacaksın yok işte yiyecek alacaksın, yolda yiye yiye, içe içe gideceksin, öyle bir şey yok. Nereye gidiyoruz, şuraya hızla gideceksin, menziline.

Öyle yavaş da gitmeyi sevmez şeyh Efendi, Allah rahmet eylesin. Birisi götürüyordu, "Mustafa Efendi, senin gibi kullanmıyorlar. Oğlum yavaş yavaş, yavaş yavaş, ondan sonra, kağnı gibi gittik, diyorum, oğlum bas, bu bu kadar mı gidiyor" diyormuş, "Efendim, sizi üzmeyeyim, sizi incitmeyeyim Hani yavaş yavaş..." "Oğlum daha fazla", kavga ediyormuş. "Ah Mustafa Efendi ah! Ne andım seni ne andım seni" diyor, "sen uçuruyordun oğlum" diyor. Tabi o kadrana bakmıyor. Ben Allah ne verdiyse bas diyorum, yüz elli, yüz seksen, iki yüz, iki yüz yirmi... Allah ne verdiyse o zaten tespih çekiyor bassana işte o şey değil, yok tabii millet. Neyse.

Tabii menziline varıyorlar, vardıkları zaman konaklıyorlar, sabah namazına vakit var daha, herkes tabi yorgun. Ondan sonra uyuyacaklar, Bilal-i Habeşi diyor ki, "Ya Resulallah ben seni uyandırırım." diyor. O da devesine yaslanıyor oturduğu yerde, yatmıyor yani, oturuyor, deveye yaslanıyor, sırtını deveye veriyor, deveyi çökertiyor. Sabah namazının vaktini bekliyorlar ama herkes uyuyor, Allah Resulü de dahil, tabi şey de uyuyor, Bilal-i Habeşi de uyuyor. Tabii bir uyanıyorlar ki gün çıkmış zaten, sıcaklıktan uyanıyorlar,

ısınıyor ortalık. Tabii Ebu Katede radıyallahu anh Hazretlerinin oğlu naklediyor bunu, sefer dönüşü hepsi de uyuya kalıyorlar. Resulullah Sallallahu Aleyhi ve sellem şöyle buyurdu: "Yüce Allah dilediği zaman ruhlarınızı alır, dilediği zaman da geri verir." Nesai'de geçiyor bu. Tabii bu mesele, bu dediğim bir savaş dönüşü oluyor ve dilediği zaman hani ruhlarını alır dediği, uyutaraktan. Bu ruhun geçici olarak alınması yani o Allah dilediği anda senin ruhunu alır katına, uyursun ve uyanamazsın daha ve Allah Resulü sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri kalktıklarında biraz daha yürüyorlar. Ondan sonra sabah namazının hem sünnetini kılıyor hem de normal sabah namazının farzını kılıyor. Burdan da bunu şey yapalım.

O yüzden, normalde Kur'an-ı Kerim'de uykuyla alakalı birkaç sair üç dört tane daha ayet-i kerime, bununla alakalı hadis-i şerifler de bulabilirsiniz. Yani bu noktada uyku fıtrattır, fıtridir, normaldir. Ama bizi ilgilendiren şey şu: Hazreti Pir'in çalgıcının saf bir alemle tanışması, saf bir aleme ulaşaraktan o kimsenin bedenden kurtulması çünkü tenden ve saf bir aleme, can sahrasına vararak tenden ve cihan mihnetinden kurtulması. Yani o kimse saf bir aleme yani batını, manevi bir aleme, bir perdeye kavuştu. Bir tabiri caizse rüyasında, Allahu alem çünkü ileri doğru rüya olarak söylüyor beyitte. Demek ki rüya saf bir aleme ve tenden ve normalde bu cihanın mihnetinden kurtuldu. Yani 'can sahrası' dediği zaman o kişinin iç dünyası ve ruhi tefekkürü, öyle diyelim. O 'can sahrası' dediğinde ruhların toplandığı yer, ruhların uyuduğunda gitmiş oldukları mekan. Bunun şimdi farklı tecelliyatları var. Bir tecelliyatı şu: Yattın, uyudun, ruh gitti kendi menfezine, kendi menfezinde tabiri caizse hani o da dinlenceye çekildi, eyvallah. Bir de uyudun, uyuduktan sonra değişik perdeler açıldı sende: Rüya. Şimdi rüya dediğimizde rüyanın da üç türlüsü var: Şeytani var, bir şeyden etkilenme olarak gördüğün var, bir de ne var? Rahmanî rüya var. O zaman normalde o kimse dünyevi sıkıntılardan, dünyanın çilesinden, dünyanın derdinden, gamından, kasavetinden ruh uçtu gitti, ayrı bir aleme. O aleme geçince hem dünyevi meşakkatler kurtuldu hem de ayrı bir alem kapısı açıldı. Neyle? Tekrar dediğim gibi ileriki beyitlerde rüya olduğunu söylüyor ve normalde bedenin ve dünyanın yüklerinden kurtulması mecazi. O esnada o rüya halinde ve o bugünkü hani yenilerin tabiriyle metafizik bir olgu. Bu tabi metafizik dediğimiz şey bugünkü insanların, gençlerin kullandığı dil. Bizim için o manevi alem. Ben onu metafizik olarak nitelendirmek istemiyorum. Manevi alem, manevi o yani o böyle bilinmeyen bir yer değil, olmayan bir yer değil ve çalgıcının bu manada o uykusunda öyle bir aleme ne yaptı? Geçiş yaptı, o tarafa doğru yürüdü.

"Canı, orada macerasını şöyle terennüm etmekteydi."

Canı yani o kimsenin ruhu terennüm ediyor, konuşuyor, canı orada macerasını şöyle terennüm etmekteydi. Yani orada gördükleri var, orda yaşadıkları var, orda normalde bir tecelliyat var, bunu terennüm ediyor, bunu söylüyor. Dedi ki o canı dediği ruhu, dedi ki:

"Beni burada bıraksalardı canım bu bahçede, bu bahar çağında ne hoş bir hale gelir, bu ovanın, bu gayb laleliğinin sarhoşu olurdu."

Orda, o tecelliyatta ruhu, kendince orada durmak istiyor, geri gelmek istemiyor ve oradaki macerasını anlatıyor. "Bu bahçede, bu bahar çağında, bu bahçede" diyor "Bu bahar çağında ne hoş bir hale gelir benim ruhum, benim canım bu bahçede, bu bahar çağında çok hoş bir hale gelir." Bu ovanın, bu gayp halinin sarhoşu olurdu. Yani bu Hazreti Mevlana'nın, çalgıcısının üzerinden bir manevi yolculuk anlatıyor Hazreti Pir ve o çalgıcının ruhaniyyeti konuşuyor. Diyor ki: "Ben burda olsaydım, burada, bu bahar bahçesinde güller derer, burda o laleliğin, o manevi güzelliğin sarhoşu olurdum." Ve burdaki bir de işin macera bölümü var. Macera ne? Bir anlık yaşanan bir şey değil. Demek ki orada o manevi tecelliyatı farklı farklı tecelliler yaşadı ki farklı farklı tecelliler yaşayınca o bir macera haline geldi. Şimdi bazen rüya anlatır arkadaşlar, iki sayfadır. Şimdi ona sorsak, o saniyenin bilmem kaç bölümünün bilmem kaçında görmüştür onu veyahut da bir hal yaşar bir kimse zikrullahta, çok uzun bir hal yaşamış gibi gelir, bir macera gibi olur. Hatta bazen rüya yazarlar, roman gibi olur. Oku boyna! Hatta rüya içerisinde rüya, onun içinde bir daha rüya görür, macera olur. Öyle bir rüya görür insan, rüya biter ikincisi başlar, o biter üçüncüsü başlar, o biter dördüncüsü başlar, o biter beşincisi başlar. Kendince der ki: "Ben sabaha kadar rüya gördüm!" Hatta kalkar işte bir uyanır: "Ya yeter artık gördüğüm rüya," der, gider bir elini yüzünü yıkar. Ondan sonra "Ya Rabbi, görmek istemiyorum!" diyenler var böyle. "Görmek istemiyorum," der, yatar, kaldığı yerden sinemaskop gibi devam eder o. Bu bir macera olur, anlatacağın birçok şey olur.

Oysa gördüğün şey bir dakika tutmamıştır ama orda zaman farklı tecelli eder. Zaman farklı tecelli ettiğinde, bakın zamanın farklı farklı tecelliyatları vardır: Dünyaya tecellisi ayrıdır, göğe tecellisi ayrıdır, zamanın meleklere tecellisi ayrıdır, rüyadaki tecelliyat ayrıdır, haldeki tecelliyat ayrıdır. Normalde veyahut da bir peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerinin üzerindeki zaman tecellisi farklıdır, diğer peygamberlerde farklıdır, velilerde farklı farklıdır. Zamanın kutbunda zaman farklı tecelli eder, bir velide farklı tecelli eder, dördüncü esmada farklı tecelli eder, beşte, altıda, yedide farklı farklı tecelli eder. Oysa zaman aynı zamandır ama insanların derecelerine göre zamanın tecelliyatı vardır. Başlangıçta "Kün" dendiğindeki zaman tecelliyatı ile yaradılışın devam ettiği zaman tecelliyatı aynı değildir.

Hatta varlığın derecelerine göre zamanın tecelliyatı vardır, varlığın derecesine göre ve varlığın içerisindeki yaratılmışların da derecelerine göre zaman tecellisi vardır. Hepsi de zaman dediğimiz ama bizim bu noktada Cenab-ı Hakk'ın sıfatsal tecelliyatı olan o tecelliyata biz şudur da deme noktasında değiliz. E herkes bunu bir ölçüm birimi olarak söyler, ölçüm birimi ama bu maneviyatta ölçüm birimi değildir. Bunu normalde bir hız olarak belirler birileri. Bu maneviyatta hız da değildir ama sonuç itibariyle bu zaman sıfatı, varlığın derecelerine ve var olan yaratılan varlıkların derecelerine göre değişken bir şeydir. Şimdi böyle olunca o az zamanda ne kadar bir zaman birimi olursa olsun, görülmüş olan rüya ve haller manzumesi bir macera olur, anlatılacak bir hikaye olur. Uğraşırsın sen kendince sanki sabaha kadar uğraşmış gibi olursun. Aslında sabaha kadar uğraşmamışsındır, o normal küçücük bir zaman birimidir. Ama sen o kadar çok iş ile uğraşmışsındır ki uyandığında kan ter içinde kalırsın.

Hatta etkisinde kalırsın. O etki devam eder senin vücudunun üzerinde, hatta aklının üzerinde de devam eder, kalbinin üzerinde de devam eder. Kalbin durmaz mesela, o esnada ritmi bozulur veyahut da bozulur demeyelim, hızlanır. O ritmin hızına ulaşamazsın. Aslında o, normalde o rüya veya halde yaşamış olduğun tecelliyat ile alakalıdır. Tabii bunların hepsini derleyip toparladığınızda o kimsenin maneviyatı çıkar orta yere, manevidir o. Yani normalde bir kimse böyle bir rüya, hal gibi bir şey gördüğünde o kendi manevi durumuna, konumuna göre onun macerası, yani onun süresi veya durumu değişir. Öyle olunca orda bir sanki uzun yıllar kalmış gibi de görebilirsin bunu. Uzun bir zaman orda durmuş gibi de gelebilirsin. Hatta böyle bu yakazadaysa sayısız dervişliğin ilk zamanları olur böyle, ondan çıkmak istemezsin, orası tatlı gelir insana. O kadar öyle hoş gelir ki! Yani hatta yakazada böyle kâh aklın da çalışır, dersin ki 'Ya şurada ölüvereyim ben, ne güzel!' Evet, bu böyle. Çünkü orda mihnet yoktur, hani tabiri caizse bahar bahçesi, gül derer, gül koklarsın böyle enteresan bir hani tecelliyat yaşar insan, o tecelliyatı yaşayınca ordan çıkmak istemez, orda kalmak ister. O halin de bitmesini istemez. Hatta böyle bir kendine geliyor gibi olsa, özler orayı, tekrar o tarafa yönelmek ister. Şimdi o dervişliğin acemiliğidir ya ben kendi acemiliklerimi anlatıyorum size, şimdi öyle bir şey yaşarsın, tam çıkıyorsun ya, 'La ilahe illallah, la ilahe illallah, la ilahe illallah, la ilahe illallah, la ilahe illallah...' Bitmesin yani o, orda o macera son bulmasın. Çünkü tanımadığın, bilmediğin, o güne kadar koklamadığın, o kadar o güne kadar duymadığın ayrı bir âlem, ayrı bir perde, dünyayla bağlantısı yok, alakası yok. O zaman o kimse dünyaya dönüp bakmaz, dünyayla bağı kopar o kimsenin. Yani o işte ertesi gün iş varmış, 'Eyvah yine dünyanın

mihnetine düştü!' yok çek ödendi, yok senet ödendi, yok ödenmedi, yok alınacak, yok satılacak yok onun derdi yok bunun derdi...Yine dünyanın mihnetine düştü amma velakin orda mihnet yok, orda ruh memnun, sır memnun, vücut memnun. Orası ayrı bir âlem, ayrı bir tecelliyat. Öyle olunca o kimse o halden hiç bitmesin ister. Hatta zikrullahta bile böyle bir perde açılmış olsa o kimse böyle yayılır böyle, 'Oh, ne kadar güzel, orda kalsın o yani gitmesin!' Ama dervişlere bazen yeni olan kardeşlere şimşek gibi çakar geçer o, o arkasından koşar onu yakalayacak yine o. Yakalayamazsın öyle değil o, o bir tecelliyat vurdu geçti böyle, şimşek çakar gibi.

Bir anda Geylani Hazretlerini gördü. Ay tamam! Görmesiyle gitmesi bir oldu. Allah'ım! Arkasından mümkünse koşacak onu yakalamak için...Öyle değil ama ordan, o halden dışarı çıkmak istemez insan. Bu rüyada da bitsin istemez, bu rüyada da aynı. Yani o böyle eğer herkesin aklı rüyada çalışmaz, bazılarının aklı rüyada da çalışır. Rüyada da çalışınca der ki; 'Ya bu bitmesin! Bu rüya ama bitmesin bu.' Kendi rüyasında kendi kendisine bitmemesi için dua eder, der ki bitmesin. İşte çalgıcı da böyle bir aleme kapı açılınca: 'Canım, bu bahçede bu bahar çağında ne hoş bir hale gelir bu ovanın bu gayb âleminin sarhoşu olurdu' diyor. Böyle olunca o kimsenin, ayrı bir aleme kapısı açıldı, ayrı bir uyanış yaşadı, ayrı bir diriliş yaşadı. Bu alemden koptu gitti. Bu alemle bağı kesildi, farklı bir manevi alemde farklı bir pencere açtı. Bunlar sufi sohbeti, bunu dışardaki bir kimse buna inanmaz. Hatta der; 'Bunlar kafayı yemiş', doğru kafayı yemiş insanlarız biz, öyle ve o kimse normalde artık oraya karşı bir özlem duyar. Derviş, sufi artık o manevi aleme doğru bir özlem duyar. O yüzden ibadetleri değişir, o yüzden zikri değişir, o yüzden bakışı değişir, düşüncesi değişir. Artık o zahirden kopuyor yavaş yavaş, o bir an önce tekrar o alemle bağlantı kurmak ister, biraz yalnız kalmak ister, evin içinde de yalnız kalmak ister. Neden? Orayla bağ kuracak. Tabii erkek, orayla bağ kuracağım diye uğraşır, kadın öbür taraftan der; 'Artık beni sevmiyor, artık beni istemiyor, bak çekiliyor odasına, odasında yaşıyor, çolukla çocukla bizle bağı kesti.' Hatta o kimse böyle, eş, çoluğun çocuğun yanında dahi gönül olarak, içsel olarak, bağ kurar öbür tarafla. Bu sefer orda konuşulanlar ona yavan gelir.

Eş ve çocuklar der ki; 'Bizle eskisi gibi ilgilenmiyor.' Aynı şey kadınlar için de geçerli. Kadın öteye bağ kurmaya başlıyor, aynı şeyi erkek söyler, der ki; 'Bizimle eskisi gibi, benimle eskisi gibi ilgilenmiyor.' Gerçekten bağ kuruyorsa kimisi de böyle, öyle kadın vardır, soğuktur, hiçbir bağ kurmaz. Öyle erkek vardır, o da soğuktur, o da böyle manevi bağı olmadığı halde kadınla ilgilenmek istemez, kadın da erkekle ilgilenmek istemez. Benim dediğim heva ve hevesini ilah edinen kadın ve erkekler için değil, manevi

bağ kuranlar için. O böyle kalbi olarak bağ kurmaya çalışır hep Zikrullah içinde zikrullah devam eder. O böyle devamlı bağ kurmakla uğraşır çünkü onun için o manevi bağı kurarsa orayla irtibat kurarsa ona orası çok hoş gelecek, çok tatlı gelecek. Dedim ya ordan çıkmak istemez diye ve işte gayb laleliğinin sarhoşu olmak bu. Artık o orayla bağ kurup orayla haşır neşir olmak ister. Tabiri caizse orda yaşamak ister, bak orda yaşamak ister. Hele bir de orda bir kadın ona gösterirlerse o dünyadaki kadına da böyle bakar. Hani o mu bu mu karıştırır, kadına da bir erkek gösterirlerse benim buradaki adama hiç benzemiyor, böyle tenakuzlar da yaşanır. O ilk zamanlarda olur bu. O zaman sakın hani bu işleri karıştırmamakta fayda var. O yüzden hani gayb demişler burada Hazreti Pir ama biliyorsunuz ben gaybı kabul etmem. Bir şey yaratıldıysa gayb değildir. O görmemiştir, o tanımamıştır, o bilmiyordur, o vardır. O yüzden tabii lale de burada böyle hani bir lale değil. O alemin nimetleri, güzellikleri. O hani manevi pencere açıldı manevi pencere açılınca ordaki manevi perdelerde, manevi alemlerde yaşadığı, gördüğü, öğrendiği, tattığı lezzetler. O yüzden ama tabii buraya ulaşmak için de evet, çalışıp gayret etmek lazım. Yani öyle işte ben de günlerce çalgı çalayım, ondan sonra yaşlanayım, gittiğimde bir mezarlığa ben de yaslanayım, öyle değil. Bu bir çalgıcı hikayesi böyle bir ders alacağımız bir hikaye. Şimdi Vuslat Ali de vay böyleymiş deyip, hoş o çalgıcı değil şarkıcı da hani ben de gideyim bir mezarlığa yaslanayım, bundan sonra Allah'a şarkı söyleyeyim, bana da böyle bir pencere açılsın, gayb açılsın, orda naatlar okuyayım, bu öyle değil. İnşallah olur da...Severiz Ali'nin naatlarını da. Evet, tabi bunlar için o kimsenin arınması, saf hale gelmesi veyahut da gerçekten o arınmayı, o safiyeti yakalamayı istemesi lazım, ona niyet etmesi lazım. Bu böyle tabi akılla yönetilecek bir şey değil bu ama bu niyet, samimiyet, ihlas, o kimseleri o noktaya götürür. Şimdi öte alemden çalgıcının canı söylemeye devam ediyor:

"Başsız ayaksız seferler eder, dişsiz dudaksız şekerler yedim. Felek sakinleriyle zahmetsiz, mihnetsiz zikre, dimağsız fikre dalar, onlarla latifeler ederdim."

O çalgıcının, tabiri caizse, ruhu diyor ki: 'Bu alemde kalsaydım ben ayaksız seferler ederdim.' Evet, o alemde ayağınla bir şey yapamazsın, yapıyormuş gibi görünürsün ama zahir değildir o, senin oradaki yürüyüşün, batındır. Bir bakarsın bir anda, hani normal kilometre değil, milyon kilometre yol almışsın, uçsuz bucaksız bir deryaya düşmüşsün, uçsuz bucaksız bir yola çıkmışsın ve sana ne lazımsa, tabiri caizse, etrafında artık hangi varlıklara, onları tanımlamaya dahi senin zamanın kalmaz. İşte burada bunu yemen lazım, derler, senin ağzına atarlar bir şey, hap gibi küçücük. Küçücük. Sen

ne olduğunu bile sormazsın, bunu yemen lazım, yedirirler sana. Sen bir şey yersin, sende müthiş bir farklı tecelliyatlar olur, sen nereye kadar yürüdüğünü bilemezsin. Bir bakmışsın içecek getirmişler. Ondan sonra içecekleri içersin. Bir bakmışsın farklı bir pencere açılmış, farklı pencerede farklı varlıklar seyredersin. O varlıkların konuşmalarına, o varlıkların zikrine aşina olursun. Bir bakarsın ki seni Geylani Hazretleri tutmuş, elinden tutmuş, seni varlık aleminde dolaştırıyor. Bir bakarsın ki üstadın seni dolaştırıyor. O ilk önce üstattan başlar zaten. O kimse ayaksız seferler eder, ayaksız. O hatta öyle bir hale gelir ki perdeden perdeye, perdeden perdeye geçilir ve tanımadığın, bilmediğin varlıkların, varlık aleminin içerisinde, varlık derecelerinde farklı varlıklara aşina olursun ve bakarsın ki hiç adı sanı duyulmamış bir varlık penceresi ve oranın da şeyhi var, mürşidi var, oranın da zikrullah yapanları var.

Bir bakarsın ki sen de orada zikrullah yapıyorsun, onlarla beraber zikrullaha katılmışsın. O zikrullah yaparken ayrı bir perde açılmış, sen farklı bir perdeye geçersin. O farklı bir perdeye geçtiğinde orada farklı varlıklar, derece olarak bunların hepsinin de dereceleri farklı farklıdır. Orda zikrullah halakasına otururusun, bir bakarsın ki oranın şeyhi, mürşidi, dervişleri orada da bakarsın ki manevi alemde de yol devam ediyor ve orada da o hal devam eder, onlardan çıkmak istemezsin amma ve lakin aynı zamanda da orada sana lazım olan hani böyle aklına bir şey getirmezsin. Onlar ikram ederler sana. Değişik ikramlar görürsün, değişik yiyecekler görürsün, değişik içecekler görürsün. Hatta kendine geldiğinde dersin ki: 'Ya ben on gün yemeyeyim, on beş gün yemeyeyim,' ama yine dünya seni yakalar. Akşama hatun yemeğe bekliyor seni, sen gideceksin o yemeği yiyeceksin. Ya dün akşam ne yiyordum şimdi ne yiyorum dersin kendi kendine. İşte iki üç çorbadan iki üç de yemekten yesen, 'Benim yemeğimi beğenmedin mi?' olur, dön dünyaya yine ye o posa olan yemekleri, posa ama orda yediğini içtiğini unutamazsın, tadını da unutamazsın, ordaki gördüklerini de unutamazsın, etkisinde kalırsın ve gerçekten hiç dönmeyi istemezsin ama daha nefes vardır bu dünyada, daha nefes olduğu için mecburi istikamet sabah olur veyahut da uyanırsın, dersin ki: 'Ya nereden bitti ki, nereden bitti ki?' kendi kendine bu konuda geri döndüğüne üzülürsün. Hele gittiğin yerlerde tanıdıkların var ise işte gittin dördüncü gökte zikrullah var, a baktın tanıdık dervişler de var, mutluluğun artar, dersin ki: 'Ya ben bunları tanıyorum.' Evet, tanıyorsun, aa filanca, filanca, filanca ama etrafında başkaları var, onları tanımıyorsun. Evet, oranın perdesi ayrı, dersin ki: 'Ya hani öbürkünler nerede?' Öyle ya, Cenab-ı Hak bahşeder, al der olmuş olacak ne varsa gözünün önüne serer senin. Çünkü o dördüncü gökte dördüncü esmada hepsi

mutmain ya. Gönül ister ki bütün derviş kardeşler, mutmainneye gelsin. E onları da öyle görünce oradan yine geri dönmek istemezsin, ne güzel yer! İşte bir de hani dişsiz dudaksız yemekler yemek, oranın tadını almak, bu manevi yoksa şekerle işin var senin? Ama bu böyle dünyevi zevklerden arınmaktan geçer bu, dünyevi zevklerden arınmaktan geçer. O dünyevi zevk ehline yabancı gelirsin ama

Hani gidecek dağ görecek, taş görecek, deniz görecek, yeşillik görecek gitmesi lazım onun. Sen dersin ki ya ne yapacaksın dünyadaki dağı taşı yeşili. Öteyi görmüş olsan buraya dönüp bakmazsın, içinden dersin onu. Hani öteyi görse, o dönüp bakmaz bile buraya. Ordakinden bir tat alsa, küçücük bir şey ağzına atıverseler ben bazen diyorum ya, teknolojik olarak çok geri insanoğlu. Küçücük, minnacık, böyle tırnağının ucundaki böyle en küçücük bir hap düşünün, Allah affetsin, binlerce sene yeter sana çünkü o perdeden perdeye geçerken ayrı bir manevi hal, ayrı bir atmosfer orada, ayrı bir nur, nurun ayrı bir tecelliyatı. Siz ona elektrik diyorsunuz ya, biz ona nur diyoruz. Orda onun o ayrı tecelliyata dayanabilmesi için ona bir farklı bir ilaç verilmesi lazım. O normalde işte o kimsenin durumuna, haline göre üstadı verir, piri verir, peygamberlerden birisi verir. O yürüyüşte makama bağlı o. O böyle hani o yüzden şeyhi olmayan, şeyhi mürşid-i kamil olmayanlara, bunlar açık açık konuşulacak şeyler değil. Hani bir kimsenin şeyhi mürşidi kâmil değil ise, o şeyh mürşid-i kâmil değilse bunları bilmez, seyr-i sülûku yoksa bunları bilmez. O daha yolun başında başlar. O kimsenin seyr-i sülûku tam olarak ciddi ciddi başladıysa, ona manevi, tabiri caizse rızık verilir, manevidir o. O böyle istekle olmaz, ona derler aç ağzını, açar o ağzını, tıppp, ağzına bir şey koyarlar ama rüyasında ama halinde. O evet, yol yürüyecek o, ona lazım yolda. Onun üç ayrı versiyonu vardır mesela. İlme'l yakînde üç tane, ilme'l yakînin böyle üç tane rızkı vardır. Ayne'l yakînin böyle üç tane rızkı vardır. Hakke'l yakînin böyle üç tane rızkı vardır, rızık olarak nitelendirelim. Onlar lazım olduğunda teker teker verirler onlara, görürsün ikinciyi, üçüncüyü ama ikinciyi, üçüncüyü vermez, birinciyi verir. Çok ender olanlara, maneviyatı yüksekse üçünü bir, üçünü birden verirler. Hani bir de derler bunu herkese vermeyiz. Görürsün, başkalarına teker teker verirler, toplanırlar herkes rızkını alacak. Onun ağzına bir tane, öbürküne üç tane. Sen dersin ki ya üç tane? Ha o ayrı bir yol yürüyecek, ona üç tane. Bunlar manevi tecelliyat.

Böyle olunca o kimse, dilsiz dudaksız şekerler yer. Bir de sonra neydi? Felek sakinleriyle mihnetsiz zikre, felek sakinleriyle! Felek dediğimizde, felek burda gökler, gezegenler. Felek sakinleriyle mihnetsiz zikir...Az önce dedim; birinci kat gök, ikinci kat gök, üç, dört, beş, altı, yedi...Gökler bitti

ondan sonra? Ondan sonra semavat başladı. Semavat ehlinin zikri çünkü Allah yerin de göğün de nurudur ve zannetmeyin ki boşluk değil, her semavatın kendince ehli zikir olanları var ve onlar Allah'ı zikrederler. Melekler Allah'ı zikreder, Müslüman cinler Allah'ı zikreder, varlıklar Allah'ı zikreder. Tanımlayamazsın, böyle kimisi kargacık burgacık, bir şeye benzetemezsin, öyle varlıklar var ve hepsi de Allah'ı zikrederler ve mihnetsiz bir perdeden bir perdeye geçersin, orda farklı bir esma okunuyor, orda farklı bir zikrullah yapılıyor, hatta hiç duymadığın esmaları duyarsın orda, hiç duymadığın zikrullahları duyarsın, hiç duymadığın...Biz burada zikrullahta işte üç, dört esma okuruz, öyle değil. Her feleğin ayrı bir zikrullahı, her makamın ayrı bir zikrullahı, her varlığın ayrı bir zikrullahı vardır. O ayeti kerimeyi o zaman anlarsın. Yer gök Allah'ı zikreder, sizin bundan haberiniz yoktur, der. Yerdekiler, göktekiler, bütün varlığın içerisindeki varlıklar Allah'ı zikrederler ama sen görmedin ya, sen duymadın ya, sen görmediğinden, duymadığından dolayı haberin yok senin. İşte o zaman o felek sakinleri dedi. O seyri sülük devam eder, seyri sülük devam edince sen hangi makama geçtiysen, o makamdaki felekleri, hangi esmayı aldıysan, o esmayı çeken, o derecede olanların, o varlıklarla beraber bir an senin gözünün önüne gelir. Sakın korkma, çekinme, sıçrama. Korkarsın, çekinirsin de ama ben yine de korkma, çekinme, hani böyle bir bilgi olsun diye söylüyorum. Yoksa korkarsın, çekinirsin, oranın zikrullahına katılmaya başlarsın çünkü o hani hatta konuşursun, sohbet edersin, burası kaçıncı gök bilmiyorsan, burası neresi? Bir bakarsın ki aaa filanca Pir yanında, evladım veya kardeşim, durumuna göre. Ona evladım diyorsa farklı, kardeşim diyorsa da farklı, onun da manevi ayrı tecelliyatı var. Nefsine uyma, anlatır. Burası şurası der, sen dersin ki ya hani Allah'ın alemi mi biter?"

Hani Bazen diyorum ya on sekiz bin alem deyince saymışlar mı? Nasıl Saydın onu oturdun da? Sayamazsın. Allah'ın Alemleri sayılmaz, saymakla bitmez. Allah'ın isimlerini saymakla bitiremezsiniz. Mesela Tırmizi toplamış, doksan dokuz tane, hani Allah'ın ismi olarak hadis-i şerifte beyan etmiş, Tirmizi'nin beyanıyla, Allah Resulü sallallahu aleyhi ve sellem in naklettiğine göre. Evet, doksan dokuz ana ismi, biz öyle diyelim. Ama onların açılımları var, sayısız sonsuz! İsmin içinde ismi, perdenin içinde ayrı bir perdesi var, alemin içinde ayrı bir âlem var. Araladıkça, kalktıkça, önün açıldıkça sonsuz, bitecek tükenecek bir şey değil. Bitireceğim, tüketeceğim diye uğraşma, tecelliyata tabi ol. O yüzden hani dimağsız fikre, dimağsız fikre dediği, akla, akılla fikretmiyorsun artık. Akıl orda lazım değil zaten, akıl çalışmıyor, orda kalbi akıl devam ediyor. Bu kalbi aklın algılayabileceği, anlayabileceği, idrak edeceği bir şey çünkü normal akıl maddeden anlıyor,

maneviyattan anlamıyor. Ne kadar anlatırsan anlat onu, al masanın karşısına al, aklını al masanın karşısına, anlat ona maneviyattan, susuyor ama kalbi akıl onu idrak ediyor, kalbi akıl onu fikrediyor, onu anlıyor ve sen o kalbin anladığı, fikrettiği algıladığı o meseleyi sen dünya kelimelerine döndürüp anlatamıyorsun. Çünkü dünya kelimeleri ona yetersiz kalıyor. Lügat yetersiz kalıyor ona. Hazreti Pir'in yaptığı gibi sen o zaman diyorsun ki 'dimağsız fikre dalar, onlarla latifeler ederim.' Dimağsız yani akılsız fikreder, düşünür, onlar da latifeler yani burdaki latifeler şakalaşmak değil, onlarla hoş konuşmak. Orası şaka dünyası değil, orası laylaylom dünyası değil. Burdaki latifeden Allahu alem benim anladığım, onlarla hoş görüşme, onlarla hoş konuşma ve o ince, zarif, duygulu, kılı kırk yaran konuşmalar. Bakın, kılı kırk yaran konuşmalar. O kılı kırk yaracaksın, orda kılı kırk yaranlarla tanışırsın, orda o ince, latif konuşanlarla tanışırsın ve onların o lügatini öyle bir beğenirsin ki!

Yani dünya kelamı çok kaba kalır, dünya konuşanları çok çok kaba kalır ve ordaki o latifliği, o inceliği, o nazikliği ararsın dünyada da ama bulamazsın. Burda hayal kırıklığı yaşar insan kendince. Çünkü ordaki konuşmalar, ordaki görüşmeler, ordaki davranışlar, ordaki zikrullah çok farklı bir boyutta, çok farklı bir tecelliyattadır. Bunu kelimelerle anlatmak mümkün değildir. O yüzden çalgıcının ruhu Hz. Pir onun üzerinden konuşuyor, bunları tam olarak anlatabilecek noktada değildir, zaten çalgıcı kederlidir, zaten çalgıcı dertlidir kendince, zaten çalgıcı yaşadığını yaşamış, mihnetlere düşmüş. Hani Hazreti Pir'in deyimiyle, 'Ben her mecliste oturdum, konuştum, ağladım. Her mecliste derdimi anlattım ama beni anlayan olmadı,' demiş ya, bu da onun gibi bir şey. Onu anlayan olmayacaktır hiç. Onu anlayan olmayacağından dolayı o kimse bunu kendince dünyevi kelimelerle anlatabildiği yere kadar anlatacaktır ve ilk defa bedenden ve bedenin aklından kurtulup özgürlüğün tadını almıştır artık çalgıcı. Onu o özgürlüğün tadından vazgeçirecek hiçbir şey yoktur artık. O tekrar beden ve bedenin aklına uymayı kabul etmeyecektir çünkü ona farklı bir âlem, farklı bir perde açılmıştır. 2095:

"Gözleri kapalı olarak bir alem görür; elsiz avuçsuz güller, reyhanlar devşirirdim."

Der. Çalgıcının ruhu söylüyor: 'Ben burda kalayım. Ben burda kalınca gözleri kapalı olarak âlemler görürüm. Elsiz avuçsuz güller, reyhanlar devşiririm. Yeter ki ben burda kalayım ve yeter ki orda kal.' Orda kalınca, an be an ayrı âlemler görmek, an be an ayrı âlemlerin tecelliyatına ram olmak, an be an her alemde farklı varlıkları tanıyıp onlarla latifeleşmek, sohbet etmek, tanış olmak. Hani Yunus Emre demiş ya, 'Gelin tanış olalım' diye,

herkes de onu dünya ve insanlar olarak zannediyor. Avama göre evet, gelin tanış olalım, hasa göre değil, o 'gelin tanış olalım' dediği öte, gelin tanış olalım. Evet, çünkü orada herhangi bir zorluk yok, herhangi bir zahmet yok. Orada latifelerin en incesi, sözlerin en incesi, anlayışın en incesi, davranışın en incesi var. Dünyanın harala gürelesi yok, dünyanın zulmü, zahmeti yok. Tenin zahmeti yok, aklın zahmeti yok. O yüzden âlemden âleme geç, o yüzden perdeden perdeye geç, buraya dönüşün yok ve geçerken elsiz avuçsuz geç, ayaksız geç, mihnetsiz geç, mihnetsiz geç. Buradan bir kapıdan bir kapıya geçeceksin, bir sürü mihnet, orada mihnet yok, kimseye el avuç açmak yok, kimse ne der diye düşünmek yok, kimse ne yapar diye düşünmek yok. Hiçbir şey düşünmek yok, hiçbir şey! Sadece tecelliyata ram olmak var. Sanki sen sende değilsin ki gerçekte o, sen seni bırakmışsın dünya âlemine, ayrı bir âlemde kulaç atıyorsun. Farklı bir pencerede, farklı bir perdedesin, dünya aklının ucuna bile gelmez, aklının ucuna bile gelmez ve orada güller dermek, her gül ayrı bir sır, her gülde ayrı bir koku...Her gül ayrı bir sırdır ve her gül ayrı bir kokudur ve sen gül bahçesinde kendince, burada dünyevi olarak hiç gül bahçesi görmemişsindir. Orada bir bakmışsın ki gül bahçesindesin ve her gülün yaprağında ayrı bir esma, her gülün yaprağında ayrı bir koku. Bahçeden bahçede dolaşırsın. Burası cennetteki bilmem hangi zatların bahçesi. Hadi burada dolaş, melekler sana eşlik eder, oranın hurileri sana eşlik eder, orada hizmet edenler sana eşlik eder ama senin kalbinin bir köşesinde bir sızı. Sen bilirsin o son bulacak, o hal de geçici olacak. Bunu da böyle ince bir sızı olarak yaşarsın, o sızıyı içinde hissedersin. Ne kadar tecelli edecekse, o halden ayrı bir hale, o halden ayrı bir hale, o dereceden farklı bir dereceye, bitmek tükenmek bilmeyen bir gece, bitmek tükenmek bilmeyen bir an gibi yaşarsın ve dersin ki: 'Ben oradaki fısıltılara gönlümü kaptırmışım, beni bir daha geri götürmeyin, ben bu fısıltılara gönlümü vermişim,' dersin ve o fısıltıya kendini kaptırırsın. O küçücük bir fısıltıdır, o küçücük bir kelimeler dağarcığı bile değildir ama sen ne o güllerin kokusunu unutursun, ne de oradaki fısıltıyı unutursun. An be an hep gözün kulağın, tabiri caizse, oradadır. Ne o fısıltıları kulağına fısıldayan, gönlüne fısıldayanları unutursun ne de oranın tadını, tuzunu unutursun. Orayı asla unutamazsın ve sen perdeden perdeye geçerken kendini de tanımlarsın.

İşte asıl kendini bilmek o zaman başlar, kendini bilmenin manevi tecelliyatıdır. Sen, sendeki cevheri görürsün, sen sendeki saklı bulunan seni görürsün. Oradaki fısıldayanları duyduğunda, aslında duyan sen değilsindir, oraları görürken de aslında gören de sen değilsindir. Senden farklı bir sen çıkmıştır. O işte varlığın kendi içindeki Cenab-ı Hakk'ın sana bahşettiği varlık cevheridir. Sen o sendeki cevheri o zaman tanımlarsın ve işte o

zaman 'kendini bilen Rabbini bilir' sende tecelli etmeye başlar ve gönül dünyan da aydınlanır artık ve gönül dünyan aydınlandıkça asıl sen seni bilmen, sen seni tanıman, o zaman o aydınlıkla başlar. O aydınlığı yakalayamadıysan o aydınlığı göremediysen henüz daha bu olmadı.

"Çalgıcı bir su kuşuydu; bu âlem de bir bal denizi. Bu bal, Eyyüp peygamberin içtiği ve yıkandığı pınardı. Eyyüp, o pınarda yıkanarak tepeden tırnağa kadar doğu nuru gibi bütün hastalıklardan arındı, pir ü pak oldu."

Su kuşu deyince kuştur ama suda yaşar hep. Hani böyle çok yıkananlar için annemin meşhur tabiri, 'Su kuşu gibi sudan çıkmıyor' derdi, çok yıkananlara söylenir. Bayındır dili bu, 'Su kuşu gibi' diyorsa o çok yıkanıyor demektir, çok yıkanana su kuşu, hani sudan çıkmıyor. O yüzden su kuşu meşhurdur bizim halkımızda. Evet, çalgıcı su kuşuydu yani manevi aleme müştak idi, su kuşuydu yani o aslında manevi âlem içindi. Hani Şemseddin-i Tebrizi Hazretleri babasını anlatıyor ya, diyor ki: 'Beni diyor, tavuğun, yumurta olarak tavuğun altına koymuşlar ama diyor, sen babasın. Hani civcivleri gezdirirken diyor, bir tanesi diyor gider göle atlar ya, diyor. İşte o benim diyor çünkü onun fıtratı yüzmektir. Sen ördek yumurtasını tavuğun altına da koysan, o yumurtadan çıkınca su arayacaktır çünkü onun istidadı, fıtratı deryada yüzmeye aşinadır. Manevi alemin erleri, manevi deryaya aşinadır. O yeter ki deryayı görsün, deryayı görünce içindeki o fıtri duruş, o içindeki haz, maneviyata karşı lezzet, o maneviyata karşı iştiyak onu karada tutmaz. O kendini deryaya atar, o çünkü deryaların insanıdır. Siz bir kimseyi zorla deryaya atamazsınız. Korkar, ürker, çekinir, der ki: 'Ben yüzme bilmiyorum,' der ki, 'Korkunç geliyor bana.' O görse uçsuz bucaksız okyanusu, desen ki: 'Burada yüzeceksin, burada yaşayacaksın,' ona korkunç gelir. Apartman boyu dalgalar, rüyanda görseniz ürkersiniz. Bir bakarsınız ki otuz metre, kırk metre dalgalar, vurduğu yeri yıkıyor. Deseler ki: 'Burada yüzeceksin, yaşayacaksın,' ürperir o kimse. İşte maneviyata aşina olmayan, tabiri caizse fıtratında yüzme olmayan kimse, deryayı görünce ürker. Bazılarını zikrullaha otuttursun, ilk zikrullahtan yavaşça kaçar gider o. O ürker orada, korkar. Yani der ki: 'Ya bunlar delirmiş.' Evet, delirirız, o çünkü oraya istidadı yok onun. Onu zorla oraya getirmeye çalışsan gelmez o ama öbürkünün manevi istidadı var, o su kuşu, o maneviyat kuşu, onu uzaklaştırsan dahi gelir o, onu ürkütsen de gelir. Ben derim bazen bizim işimiz zor, şöyle sıkıntılıyız, böyle sıkıntılıyız...Bir de bağırttırırım herkese 'Deli miyiz' Herkes 'deliyiz' der. Şimdi bile diyecekler bak. Şimdi öbürkü bakıyor, 'Lan bunlar harbiden deli ya,' der. Bir de dalga geçerler onla. Evet, bilmez çünkü. Neden? O maneviyatı bilmiyor, maneviyata karşı istidadı yok onun. İstidadı olan suyu gördüğü anda atar kendini. Neden? Onun istidadı yüzmeye, onun

istidadı uçmaya. Onun istidadı hem denizde yürüyecek, hem uçacak, hem karaya çıkacak. Evet, kimisinin istidadı vardır, sadece denizde yüzer. Kiminin istidadı vardır, sadece uçar. Kendine gel! İstidadı kuvvetli olan havada da uçar, denizde de yüzer, denize de dalar, karada da dolaşır. Deniz gördü dalar, kaldırır kafayı, semalara kaldırır kafasını. Olmadı, karaları da dolaşır. Bir bakmışsın üçe bölünmüş, denizde, karada, havada aynısı. Bir bakmışsın beş olmuş, yedi olmuş. Bir bakmışsın on sekiz olmuş. Bir bakmışsın otuz altı olmuş. Bir bakmışsın yetmiş bin olmuş. Onu durduramaz hiçbir güç ve kuvvet, Allah hariç. O her perdede yaşar, her perdede istidadı vardır onun, o hem Hüseyni'dir, hem zamanın kutbudur, çift kanatlıdır. Onun için perde yoktur. Ama çalgıcı bizim su kuşuydu ve "bu âlem de bir bal denizi, bu bal, Eyyüp Peygamber'in içtiği ve yıkandığı pınardı."

Hani Eyyüp Aleyhisselam çok zengindi, malı mülkü sayılamayacak kadardı, atları develeri hayvanları sayılamayacak kadardı. Çok zengindi. Şimdi Eyyüp Aleyhisselam normalde hani böyle bir on yıl kadar hastalık yaşadı ya, herkes bunu attı sattı...Öyle peygamberlerin, büyük velilerin imtihanıdır. Ne yaptılar Eyyüp Aleyhisselamı? Böyle bir hastalık bulaştırınca, şehirden uzaklaştırdılar, çöplükte yaşamaya başladı. Şehirde istemediler, attılar onu evden, barktan, şehirden de attılar, çöplükte yaşamaya başladı. Çöplükten de attılar, 'Sen dediler, çöplüğümüzde de durmayacaksın.' Sonra o bir mağaraya gitti, bir mağarada yaşamaya başladı. Çok vefalı bir eşi vardı, 'Benim Eyyübüm' derdi, gelir giderdi. Şeytan defalarca onu aldatmak için yoluna çıktı. Çok zengin bir şekilde tecelli etti, dedi ki: 'Bırak şu Eyyüb'ü, çok zenginim.' Dedi ki: 'Ben Eyyübümü bırakamam.' Bir gün büyük devlet başkanı, komutan gibi geldi, bakın dikkat edin ne olarak geldi? Çok zengin olarak geldi. Ne olarak geldi? Çok büyük devlet başkanı, büyük bir komutanmış gibi geldi, bırakmadı. Bir gün de ona böyle çok büyük alimmiş gibi geldi, dedi ki: 'Benim Eyyübüm var,' bırakmadı. Her gün ona yiyecek ekmek, yiyecek, içecek getirip götürdü. Halkı onu terk etti, insanlar onu terk etti, yüzünü görmek istemediler. Yaşlandı, çöktü hastalıktan dolayı ve en sonunda dua etti, dedi ki: 'Ya Rabbi, hastalıktan şikayetçi değilim ama dedi, sana ibadet etmekte zorlanıyorum artık, bana şifa ver.' Çilesi doldu, çile dolmayınca dua tecelli etmez, duanın ve çilenin bitimi tecelli etti ve Cenab-ı Hak dedi ki, Sad Suresi ayet 42: 'Ayağını yere vur, ayağını yere vur.' Bakın Cenab-ı Ha, bir mucizeyi gerçekleştirirken bile zahiri bir tecelliyat söylüyor. Allah isterse o suyu çıkaramaz mı? Çıkarır ama ona dedi ki: 'Ayağını yere vur.' Burası benim çok hoşuma gider, ben döner dolaşır derim ki: 'Ya ayağını yere vur.' Hani bana bir ölçüdür bu. Mustafa Özbağ: 'Ayağını yere vur, su altında.' Ama sen ayağını yere vurmak zorundasın, ayağını yere vurmazsan o su çıkmaz

önüne, ayağını yere vuracaksın, sebepler dairesi burası. Ayağını yere vuracaksın. Hani Meryem'e de dedi ya, Meryem'e ne dedi? 'Şu kurma ağacını dedi, kendine doğru silkele, hurma ağacını kendine doğru silkele.' Yani o zaman kendine doğru silkele, yani sen o hurma ağacını kendine doğru silkele, bu sebep, sen o sebebe yapış, ayağını yere vur demiş, ayağını yere vur!

Hani sonra da yerden su fışkırdı, yerden su fışkırınca hem kendisi içti sudan hem de yıkanmaya başladı çünkü vücudunda da hastalıklar vardı, derisinde hastalıklar vardı, içinde de hastalıklar vardı. Vücuduna su dökmeye başlayınca sular birer altın kelebek oldu, sular altın kelebek olunca Eyyüp Aleyhisselam da o altın kelebekleri yakalamaya başladı. Hatta enteresan ya, Cenab-ı Hak dedi ki: 'Ey Eyyüp, sana o kadar mal verdim, sana o kadar hayvanlar verdim, sana o kadar mülk verdim, sana bu kadar mal mülk hayvanlar vermişken bu hırsın niye?' dedi. O da ne dedi? 'Ya Rabbi, Senin verdiğin lütfa, ikrama hamd etmeyeyim mi?' Daha fazlasını istedi. Cenab-ı Hakk'ın lütfu ikramı çünkü. Hazreti Pir çalgıcının üzerinden diyor ki: 'O Eyyüp, o bal pınarından yıkandı, o doğunun nuru gibi bütün hastalıklarından pürü pak oldu.' İşte sen de öyle bir aleme açılırsın, öyle bir aleme açılınca maddi manevi bütün hastalıkların sende olmadığını görürsün çünkü orası bal deryasıdır. Sonra şarap deryası var, sonra süt deryası var. E o bal deryasında kalıcı değilsin. Orda kalkıp da kendi kendine: 'Ben burda kalıcıyım' diye düşünme. Ordan da sıçrayıp gideceksin, sonra bir bakacaksın ki şarap deryası. Oy oy, gelen sarhoş giden sarhoş! Orda da kalıcı değilsin. Sonra asıl süt deryasına varacaksın ki süt deryası ilm-i ledündür, o ilm-i ledüne de dalıp çıkacaksın. O zaman işte vazife başlıyor demektir. Artık o seni boşuna oraya kadar çıkarmadılar, o hali sana boşuna yaşatmadılar. O tecelliyat boşuna değil, o zaman sen artık vazifelisin demektir. Dön, insanlara o vazifeyi anlat ve böyle olunca sen artık perdeden perdeye kanat çırpmaya, alemden aleme kanat çırpmaya gideceksin. Ordaki gökyüzü sonsuzdur, ordaki deryalar sonsuzdur, ordaki tecelliyatlar sonsuzdur, ordaki fısıltılar sonsuzdur, ordaki dereceler sonsuzdur.

Orda her şey sonsuzluğa doğru açılır ve her şeyde ayrı bir fısıltı, ayrı bir makamın ayrı bir hicaz perdesi, ayrı bir makamda ayrı bir melodi, ayrı bir esinti, ayrı bir derece, ayrı bir makam tecelli eder ve hiçbirisi hiçbirisine benzemez, hiçbirisi ve hiçbir şey seni doyurmaz bu dünyada. Sen hep öteye doğru, hep öteye doğru düşünürsün ve kendince dünya artık sana bir mapushanedir, dünya ayrı bir zindandır senin için. Bu haller, hani cezaevinden mahkumları izinli çıkarlar ya, mahkumlar izinli çıkınca bir tarafı sevinç, bir tarafı hüzündür. Sevinç şudur: Cezaevinden çıktı, sevdiklerini görecek. Hüzün şudur: Yine aynı yere dönecek. O sevinci, tam tadıyla yaşayamaz

çünkü yine dönüş vardır cezaevine. O dönüşün olduğunu bildiği için tam sevinemez, tam bir mutluluk yaşayamaz. O manevi haller ve tecelliyatlar, onun dünya cefası ve sıkıntısında bir anlık bayram sevinci gibidir. Dünya bayramı üç gündür, dört gün de kurban bayramı vardır ama ordaki bir anlık, binlerce bayrama bedeldir. O yüzden senin bayramın da bayram değildir dünyevi olarak. Çünkü bilirsin ki tekrar dönüş zindanadır. O zindanı yaşamak zorundasındır. O zindan bilinen zindanlar gibi değildir. Yetsin. Normal yazmamış Hazreti Pir. Evet, çalgıcı bizden mi? Seviyoruz çalgıcıyı. Başsız ayaksız sefer eden, herkes bizden. 2098'den devam edeceğiz inşallah. Önümüzdeki Perşembe günü malum, Regaip Kandil'i. Yer ve gök halkı davetlidir. Müsait olan herkes inşallah davetimize icabet eder. İftarda başlayacağız orda ama iftara yetişemedim deyip de gelmemezlik etmeyin. Yani program yine aynı saatlerde filan başlayacak. O yüzden iftar edenlere dağıtacağız ama devam edeceğiz yine orada hani yemeğe. İşten çıkacak olanlar, fabrikadan çıkacak olanlar herkes yetişsin diye. İnşallah vakitli başlayacağız. Haklarınızı helal edin. Bizden yana da helal olsun inşallah. Ya Allah! Hu Allah! El-Fatiha maassalavat. Salih ya bizi dünyaya döndürüyorsun maaşallah ya. Amin. Oldu mu Salih? Hay Hay Allah. Eyvallah. Allah razı olsun. Hakkınızı helal edin inşallah. Selamünaleyküm.

28.12 2024
TASAVVUF VAKFI
MERKEZ
BURSA

https://www.youtube.com/live/FSVBAsM2_xU?si=haP8Jl-IS5_5iSpg